Prof. Dr. M. Es'ad COŞAN

HADİS DERSLERİ 20

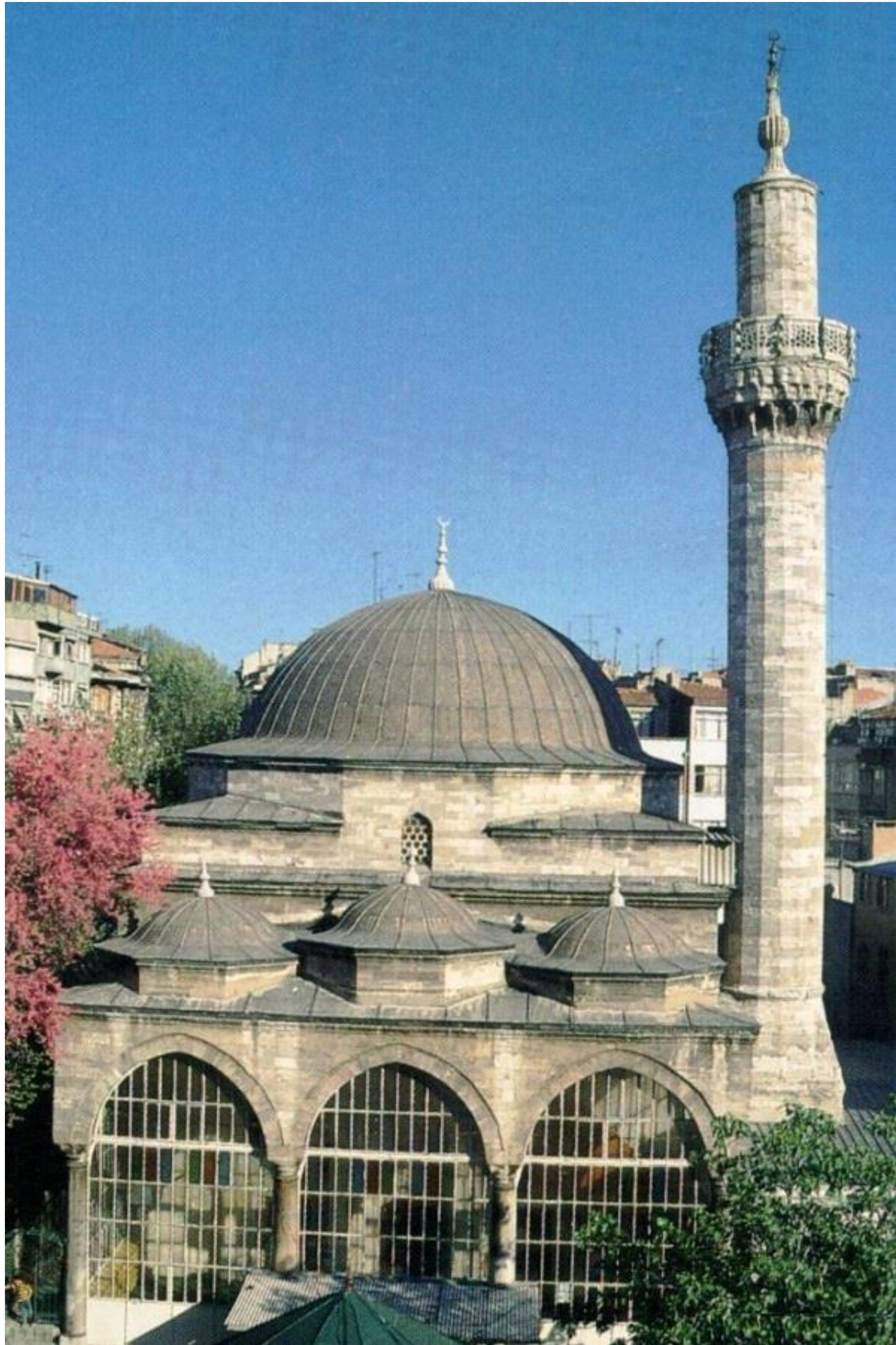

Hazırlayan:

Dr. Metin ERKAYA

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ

Gümüşhâneli Hazretleri, tasavvufî bir camiada bir hadis koleksiyonunu, yâni *Râmûzü'l-Ehàdîs*'i ders kitabı olarak ortaya koymuştur. Bu, tasavvuf tarihinde çok mühim ve önemli bir hadisedir. Sonra da, "Bizim şu hadis koleksiyonumuzu dikkatle okursanız, kısa zamanda muhakkik bir alim olursunuz!" buyurmuştur.

Râmûzü'l-Ehâdis, her hadis metninin ilk kelimesi esas alınarak alfabetik olarak sıralanmış hadislerden oluşmaktadır. Her hadis metninin sonunda, hadisin alındığı kaynak, râvi ve bazen de hadisin sıhhati hakkında bilgi verilmiştir.

Gümüşhâneli Hazretleri'nin, az sözle çok mânâ veren, ezberlenmesi kolay, vecîz ve alimlerce muteber 7101 hadisi bir araya getirmesiyle oluşan bu eser, iki bölümden oluşmaktadır: İlk bölüm genel konularda 6400 hadis-i şerif ihtiva etmektedir. İkinci bölüm ise, Peygamber Efendimiz'in evsaf ve şemâilini anlatan 701 hadisten oluşmaktadır. Müellif bu eseri, 125'i aşkın kaynağa müracaat ederek hazırlamıştır.

Müslümanın şeriatin çizgisinden kaymaması için emniyet, hadis-i şeriftedir. Hadis-i şerife sarılmayan kimse, şeriatın çizgisinde devam edemez, ayağı kayar. Çünkü şeriatın çizgisi kıl kadar incedir, kılıç kadar keskindir. Ona ancak hadis-i şerife sarılarak, hadis-i şerif yolunda yürüyerek, takvâ yolunu yol edinerek, ihlâs ile hareket ederek ulaşılabilir.

Onun için, Gümüşhaneli Hazretleri tarafından başlatılan *Râmûzü'l-Ehâdis* dersleri, bu dergâhın mürşidleri tarafından devam ettirilmiştir. İskenderpaşa Camii'nde Mehmed Zâhid Kotku (Rh.A) Hazretleri bu dersleri 1977 yılına kadar sürdürmüş; 1977'den itibaren ise, Prof. Dr. Mahmud Es'ad Coşan Hocamız ders yapmıştır. Mehmed Zâhid Kotku Hazretleri'nin vefatından sonra, Ankara'da da düzenli olarak hadis dersleri başlatmışlardır. 28 Şubat dönemi dolayısıyla yurtdışına çıkana kadar bu dersleri devam ettirmişlerdir. Yurt dışına çıkmadan önceki son hadis dersi, 4 Mayıs 1997 Pazar günü İskenderpaşa Camii'de yapılmıştır.

Hadis Dersleri, bu derslerin yazıya aktarılması ve yayına hazırlanmasıyla oluşmuştur. Elinizdeki 20. ciltte 26 Mart 1995 – 07 Nisan 1996 tarihleri arasındaki 20 adet ders yer almaktadır.

Hocaefendi'nin konulara yaklaşımı, açıklamaları, değerlendirmeleri ve tavsiyeleri okuyucunun istifadesine sunulmuştur. Konuşma üslûbunu da muhafaza ederek hazırladığımız bu eserin, okuyucuya pek çok şeyler kazandıracağını ümid ediyoruz.

Konuşmaların yazıya aktarılmasında emeği geçen ve kaset temininde yardımcı olan kardeşlerimize; teknik konularda yardım eden Abdüllatif, Ahmed Enis ve Lütfullah Erkaya'ya teşekkür ediyor ve eserin hayırlara vesile olmasını diliyoruz.

Dr. Metin ERKAYA
Sincan, Kasım 2015

KISALTMALAR

SAS	: *Salla'llàhu aleyhi ve sellem.*
AS	: *Aleyhi's-selâm.*
RA	: *Radıya'llàhu anh/ anhâ/anhümâ.*
Rh.A	: *Rahmetu'llàhi aleyh.*
KS	: *Kaddesa'llàhu sirrahû.*
RE.	: *Râmûzü'l-Ehàdîs*
ME.	: *Muhtâru'l-Ehàdîs*
RS.	: *Riyàzu's-Sàlihîn*
a.g.e.	: Adı geçen eser.
v.	: Vefatı.
vs.	: ve sâire
s.	: sayfa
(خ)	: Buhàrî, *Sahîh*
(م)	: Müslim, *Sahîh*
(د)	: Ebû Dâvud, *Sünen*
(ت)	: Tirmizî, *Sünen*
(ن)	: Neseî, *Sünen*
(ه)	: İbn-i Mâce, *Sünen*
(حم)	: Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*
(عب)	: Abdü'r-Rezzâk, *Musannef*
(ط)	: Tayâlisî, *Müsned*
(ش)	: İbn-i Ebî Şeybe, *Musannef*
(ع)	: Ebû Ya'lâ, *Müsned*
(طب)	: Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*
(طس)	: Taberânî, *Mu'cemü'l-Evsat*
(قط)	: Dâra Kutnî, *Sünen*
(حل)	: Ebû Nuaym, *Hilyetü'l-Evliyâ*

(ق) : Beyhakî, *Sünenü'l-Kübrâ*

(هب) : Beyhakî, *Şuabü'l-İman*

(عق) : Ukaylî, *Duafâ*

(عد) : İbn-i Adiyy, *Kâmil fi'd-Duafâ*

(خط) : Hatîb-i Bağdâdî, *Târih-i Bağdad*

(كر) : İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*

(حب) : İbn-i Hibbân, *Sahîh*

(ك) : Hâkim, *Müstedrek*

(ض) : Ziyâ el-Makdisî, *el-Ehâdîsü'l-Muhtare*

(در) : Dârimî, *Sünen*

(خز) : İbn-i Huzeyme, *Sahîh*

(بر) : İbn-i Abdi'l-Ber, *el-İstiâb*

(غ) : Begavî, *Şerhü's-Sünneh*

(طح) : Tahâvî, *Şerhü Maâni'l-Âsâr*

PROF. DR. MAHMUD ES'AD COŞAN

(14 Nisan 1938 - 4 Şubat 2001)

14 Nisan 1938 (13 Safer 1357) tarihinde, Çanakkale'nin Ayvacık ilçesinin Ahmetçe köyünde doğdu. Babası Halil Necâti Efendi, annesi Şâdiye Hanım'dır. Anne ve baba tarafından soyu, Buhàra'dan Çanakkale'ye göç etmiş seyyidlere dayanır.

Küçük yaşta iken ailesi İstanbul'a taşındı. 1950'de İstanbul Vezneciler İlkokulu'nu, 1956'da Vefa Lisesi'ni bitirdi. Aynı yıl İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Arap-Fars Filolojisi Bölümü'ne girdi. Arap Dili ve Edebiyatı, İran Dili ve Edebiyatı, Ortaçağ Tarihi ile Türk-İslâm Sanatı sertifikalarını alarak, 1960 yılında Edebiyat Fakültesi'nden mezun oldu.

Aynı yıl, Ankara Üniversitesi İlâhiyat Fakültesi'nde açılan asistanlık imtihanını kazanarak, Klasik-Dinî Türkçe Metinler Kürsüsü'ne asistan olarak girdi. Fakülte yayın komisyonunda iki yıl sekreterlik yaptı. 1965 yılında, XV. Yüzyıl şairlerinden olan *Hatiboğlu Muhammed ve Eserleri* konusunda doktora tezi vererek ilâhiyat doktoru ünvanını aldı. 1967-1968 yıllarında Ankara Yükseliş Mühendislik ve Mimarlık Özel Yüksek Okulu'nda *Türkçe ve Hümaniter Bilgiler* derslerini verdi.

Askerlik görevine Tuzla Piyade Okulunda başladı (15 Ekim 1971). Ağrı Patnos'ta yedeksubay olarak tamamladı (31 Aralık 1972).

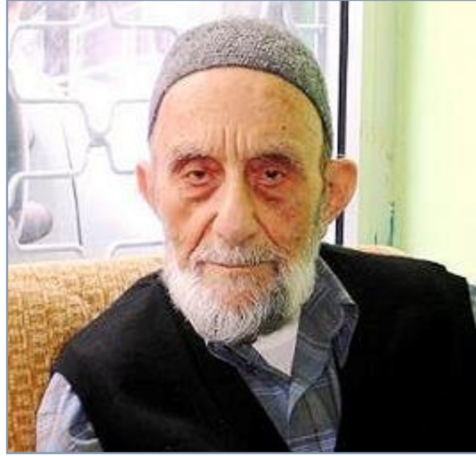
1973 yılında, *Hacı Bektâş-ı Velî, Makàlât* adlı doçentlik tezi ile doçent ünvanını aldı ve Ankara Üniversitesi İlâhiyat Fakültesi Türk-İslâm Edebiyatı Kürsüsü'ne öğretim üyesi olarak tayin edildi. 1977-1980 yıllarında Sakarya Devlet Mimarlık ve Mühendislik Akademisi'nde Türk Dili ve Edebiyatı dersleri verdi. Yurtdışında çeşitli üniversitelerde misafir öğretim üyeliklerinde bulundu.

1982 yılında, *İbrâhim-i Müteferrika ve Risâle-i İslâmiyye* isimli

takdim teziyle ilâhiyat profesörü oldu. Sosyal ve kültürel faaliyetlere daha fazla zaman ayırabilmek düşüncesiyle, 1987 yılında emekliliğini isteyerek üniversiteden ayrıldı.

İlk dînî eğitimini ailesinde gördü. Dedesi Molla Mehmed Efendi, İstanbul'da medreselerde ilim tahsil etmiş ve Gümüşhaneli Ahmed Ziyâüddin Hazretleri'ne intisab etmiş bir kimseydi. Çanakkale Savaşında şehid olmuştur.

Babası Halil Necâti Efendi, küçük yaşta köyünde hafızlığını tamamladı. Genç-liğinde Gümüşhaneli dergâ-hına mensub Çırpılarlı Hacı Ali Efendi'nin medresesine devam etti. İlk tasavvuf dersini de ondan aldı. Med-reseler kapandıktan sonra tekrar köyüne döndü. Şadiye Hanım'la evlendi (1928).

Şâdiye Hanım da aynı sülâleden zikir ehli, bilgili bir hanımdı. Bu evlilikten beşi erkek, ikisi kız, yedi çocukları oldu. Prof. Dr. Mahmud Es'ad Coşan Hocaefendi, ailenin dördüncü çocuğudur.

Halil Necâti Efendi, çocuklarını okutmak amacıyla 1942 yılında İstanbul'a taşındı. Bir süre ticaretle meşgul oldu. O sırada, Şehzâdebaşı Damat İbrâhim Paşa Camii'nde Serezli Hasîb Efendi'nin sohbetlerine devam etti. Onun vefatından sonra, Kazanlı Abdül'aziz Efendi'ye intisab etti. Onun Ümmügülsüm Camii'ndeki sohbetlerine katıldı. Abdül'aziz Efendi'nin tavsiyesi ile girdiği müezzinlik imtihanını kazanarak, Fatih Müftülüğü'nde göreve başladı. Abdül'aziz Efendi'nin vefatından sonra (1952), irşad görevini sürdüren Mehmed Zâhid Kotku Hazretleri'nin sohbetlerine devam etti. Onun yakın dostlarından oldu.

Bu münasebetle, Prof. Dr. Mahmud Es'ad Coşan Hocaefendi, küçük yaşta hocaefendilerin meclislerinde bulundu, onların maddî ve manevî ilgilerine mazhar oldu.

Edebiyat Fakültesi'nden mezun olduktan sonra, 1960 yazında Mehmed Zâhid Kotku Hazretleri'nin kızı Muhterem Hanım'la evlendi. Aynı yılın sonbaharında, Ankara İlâhiyat Fakültesi'ndeki asistanlık görevi dolayısıyla Ankara'ya taşındılar.

İlâhiyat Fakültesi'ndeki öğretim üyeliği yıllarında, Hocaefendi'nin kapısı herkese açıktı. Öğrencilerin çok sevdiği ve saygı gösterdiği bir kimseydi. Talebe gelir, kapıyı çalar, derdini anlatır, cevabını alır, müsterih bir çehre ile ayrılırdı. Olaylı ve kavgalı zamanlarda öğrencilerin arasına girer, onları akl-ı selime davet eder, kavgaları önlemeye çalışırdı.

1960'lı yıllarda fakültede resmî ders olarak Kur'an-ı Kerim dersi yoktu. Öğrenciler kendi gayretleriyle, Arapça'dan, Farsça'dan faydalanarak Kur'an-ı Kerim öğrenmeğe çalışıyordu. Bunu gören Hocaefendi, müsait zamanlarında hasbî olarak, isteyenlere Kur'an-ı Kerim ve Osmanlıca dersleri veriyordu.

Öğrencilerini bilimsel araştırmalara, master ve doktora yapmaya teşvik ederdi. Öğretim üyeleri arasında saygınlığı vardı. Sahasında söz sahibi idi. Özellikle Türk-İslâm Edebiyatı'nda, ilk müracaat edilen kimseydi. Kendisinden önce profesör olmuş hocalar bile, ağır bir parça, çetin bir şiir oldu mu;

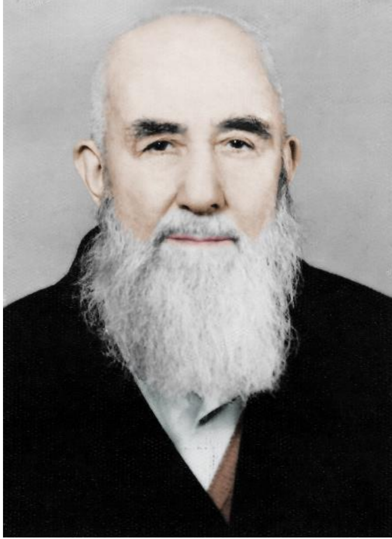
"—Es'ad Bey, şuna beraber bakabilir miyiz?" diye kendisine gelirlerdi. Herkese yardımcı olmaya çalışırdı.

İlk yıllar Kurtuluş'ta oturuyorlardı. Daha sonra Kalaba'ya taşındılar (1963). Evlerinin yakınında cami yoktu. Bir mescid açılması için önderlik etti. Daha sonra onun gayretleriyle bir dernek kurulup, cami yeri alındı. Üstte Kur'an Kur'an Kursu, altta cami olmak üzere cami inşaatının yapılmasına gayret etti. Buralarda zaman zaman hadis ve tefsir sohbetleri yaptı.

Komşuluk ilişkileri çok mükemmeldi. Bütün yorgunluklarına ve yoğunluklarına rağmen, komşularına da vakit ayırırdı. Karşılıklı ziyaretleşmeler olurdu. Ziyaretlerde tebessümü eksik etmezdi.

Ziyaret sırasında, kütüphaneden uygun bir kitap alır, orada bulunanlardan birisine bir yer açtırırdı. Sonra oradan bir miktar okuyarak sohbet ederdi.

Mehmed Zâhid Kotku Hazretleri, hemen her yıl Ankara'ya gelir, evlerinde bir süre misafir kalırdı. Ankara'nın çeşitli semtlerinde, çevre ilçelerde sohbetler, ziyaretler olurdu. Bazen de M. Es'ad Hocaefendi'yi de yanına alır, Anadolu'nun muhtelif şehirlerine beraber seyahat ederlerdi.

1977 Yılında, Mehmed Zâhid Kotku Efendi'nin bizzat elinden tutarak kürsüye oturtması ile İskenderpaşa Camii'nde *Râmûzü'l-Ehàdîs* derslerine başladı. Hafta sonlarında İstanbul'a gidiyor, pazar günü hadis dersini yapıp Ankara'ya dönüyordu.

Mehmed Zâhid Efendi'nin hastalığında, ameliyatında hep yakın hizmetinde bulundu. Son demlerinde de yanıbaşındaydı. Onun arzusu üzerine, 13 Kasım 1980 (5 Muharrem 1401) günü vefatından sonra, cemaatin eğitimiyle ve her türlü meselesiyle ilgilenme, tebliğ ve irşad görevini üstlendi.

Tasavvufî nisbeti; hocası Mehmed Zâhid Efendi vasıtasıyla Nakşibendî Tarikatı'nın, Hàlidiyye kolunun, Gümüşhâneviyye şubesidir. Ayrıca Kàdiriyye, Sühreverdiyye, Kübreviyye, Çeştiyye, Mevleviyye, Halvetiyye ve Bayrâmiyye tarikatlarından da irşada me'zundur.

Onun döneminde hadis derslerine ilgi daha da arttı. Cemaat yer bulamadığı için camiye ilâveler yapıldı, ders dinlenilecek yerler beş-altı kat genişletildi. Caminin yanındaki eski binalar alınarak camiye katıldı. Ayrıca Ankara, İzmir, Bursa, Sapanca, İzmit ve Eskişehir'de mutad hadis dersleri başlatıldı.

Mehmed Zahid Kotku Efendi'nin emri üzerine kurduğu "Hakyol

Vakfı”nın çalışmalarıyla bizzat ilgilendi, muhtelif yerlerde şubeler açtırdı. Eğitim ve yardımlaşma faaliyetini yaygınlaştırmak için çalışmalar yaptı. Sanat ve kültürle ilgili çalışmalar yapmak üzere “İlim, Kültür ve Sanat Vakfı”nı, sağlık hizmetleri için “Sağlık Vakfı”nı kurdurdu. Hanımların eğitimiyle ilgili olarak “Hanım Dernekleri”nin; çevre ile ilgili çalışmalar yapmak üzere “İlim, Ahlâk, Kültür ve Çevre Dernekleri”nin kurulmasını ve yaygınlaştırılmasını teşvik etti. Bu çalışmalarla toplumun güzel amaçlar için bir araya gelmesini, organize olmasını sağlamaya çalıştı.

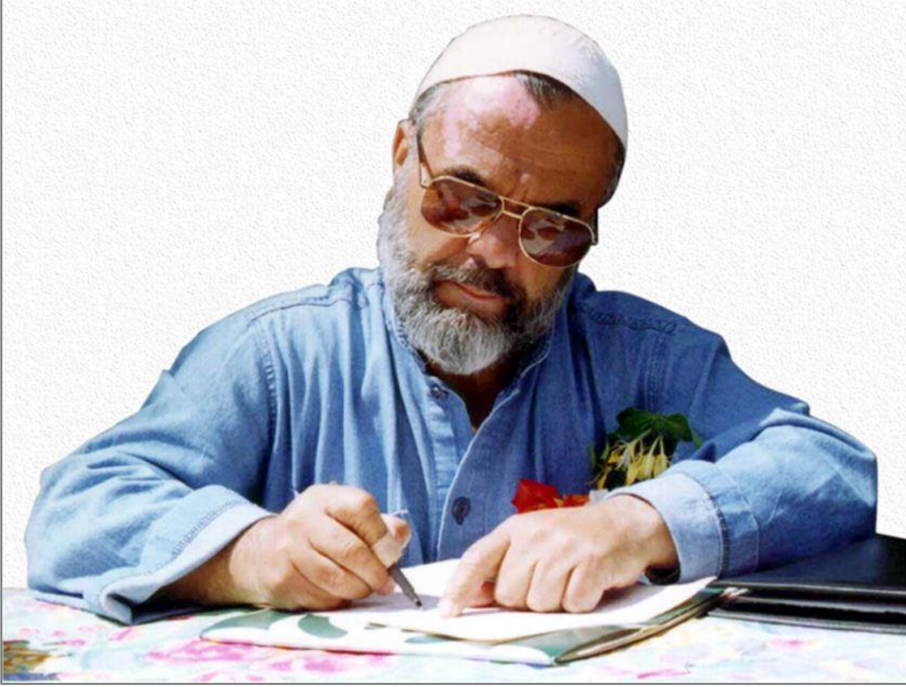
Vakıflara ait, harabe haline gelmiş birtakım ecdad yadigârı eserlerin tamir ve tecdidiyle ilgilendi. Onların gayesine uygun olarak tekrar faaliyete geçmesini temin etti. (Ahmed Kâmil Tekkesi, Selâmi Mustafa Efendi Tekkesi, Şeyh Murad Efendi Dergâhı, Şadiye Hatun Şifâ Külliyesi...)

Eğitimin yaygınlaştırılması için basın ve yayın çalışmalarıyla ilgilendi. 1983 Eylülünde İslâm dergisi, 1985 Nisanında *Kadın ve Aile* ve *İlim ve Sanat* dergisi yayınlanmaya başladı. Daha sonra, Gülçocuk dergisi çıkartıldı. Sağlık ve bilimle ilgili konularda ise *Panzehir* dergisi yayınlandı. Vefa Yayıncılık adına yayınlanan bu dergilerle yakından ilgilendi ve makaleler yazdı.

Bu dergiler ilgilendikleri sahalarda kamuoyuna önderlik ettiler. Yayınladıkları yazılarla, araştırma dosyalarıyla ve İslâm dünyasından haberlerle halkımızın bilgilenmesine ve bilinçlenmesine katkıda bulundular. İyimser, ümit verici, yol gösterici yazılarla pek çok hayırlı gelişmelere sebep oldular. Haklarında sempozyumlar, doktora tezleri yapıldı. Bir ara İslâm dergisinin tirajı yüz bini aştı. *İslâm* ve *Kadın ve Aile* dergileri, 1998 Haziranına kadar aksamadan yayınlarını sürdürdüler.

Kitap yayıncılığı için Sehâ Neşriyat’ı kurdu; çeşitli dinî, edebî, tarihî, kültürel eserler neşredildi. Yayıncılığın geliştirilmesi, haftalık ve günlük yayınlara geçilebilmesi için çalışmalar başlattı. Onun gayretleriyle bir matbaa tesis edildi (Ahsen), dizgi tesisleri kuruldu (Dehâ).

Sesli ve görüntülü yayıncılık alanında hizmet etmek, millî ve mânevî değerlerimize uygun yayınlar yapmak üzere, *Ak-Radyo*

(AKRA) adı altında bir müessesenin kurulmasına öncülük etti (1992). Halen İstanbul'dan radyo yayınları yapılmakta; bu yayınlar uydu vasıtasıyla Türkiye'nin her yerinden, Orta Asya'dan ve Avrupa'dan dinlenebilmektedir.

Onun teşviki ile Ak-Televizyon adı altında Marmara Bölgesine yönelik bölgesel televizyon yayını başlatıldı (1997). Basın-yayın alanında *Sağduyu* isimli günlük bir gazete yayınlandı (3 Mayıs 1998 - 11 Temmuz 1999).

Kaliteli bir eğitimi temin etmek amacıyla, özel eğitim kurumlarının kurulmasını teşvik etti. Çeşitli illerde ilkokul öncesi, ilkokul ve orta öğrenime yönelik eğitim tesisleri, okullar ve dersaneler kurdurdu. (Asfa)

Halka güvenilir bir sağlık hizmeti verilmesi için poliklinikler ve hastaneler açılmasını teşvik etti. Başta İstanbul olmak üzere bir çok ilde sağlık kuruluşları hizmete açıldı. (Hayrunnisâ Hastanesi, Esmâ Hatun Hastanesi, Afiyet Hastanesi…)

Yurtdışındaki müslümanlarla diyaloğu sağlamak, ziyaretleri kolaylaştırmak amacıyla İskenderpaşa Turizm (İSPA) adı altında bir seyahat acentası kurulmasına öncülük etti. Bu şirket vasıtasıyla hac ve umre programları, çeşitli yurt içi ve yurt dışı geziler; aile ve eğitim toplantıları düzenlendi.

İlmî seviyesi yüksek hocalar yetiştirmek amacıyla İstanbul'da, Ankara'da, Konya'da ve Bursa'da hadis ve fıkıh enstitüleri açtırdı. Buralarda ilâhiyat fakültelerinde okuyan veya mezun olan kimselere, özel hocalardan Arapça, hadis, tefsir ve fıkıh dersleri verdirilmesini temin etti.

Sohbet ve vaazlarına yurt içinde ve yurt dışında büyük ilgi gösterilmesi ve çeşitli yerlere davet edilmesi, onun çok seyahat etmesine neden oldu. Avrupa'da, Kuzey Amerika'da, Afrika'da, Orta Asya'da ve Avustralya'da pek çok ziyaretler, vaazlar, sohbetler yaptı; eğitim programlarına katıldı.

Her yıl hac ve umre dolayısıyla değişik ülkelerden gelen müslümanlarla görüştü, diyalog kurdu. Hakkı ve hayrı, iyiyi ve güzeli tebliğ etme yönünde şumüllü ve verimli çalışmalar yapmaktan bir an bile geri kalmadı. Çevresini de daima bu tür

çalışmalara teşvik etti.

1997 Mayıs'ından itibaren hizmetlerini yurtdışında sürdürdü. 1998 yılında Avustralya'nın Brisbane şehrine yerleşti. Tebliğ ve irşad çalışmalarını Avustralya'nın her tarafına yaygınlaştırdı. Pek çok yerde camiler, kültür merkezleri açıldı. Brisban'daki camide, her gün sabah ve yatsı namazlarından sonra, hadis sohbeti yapıyordu.

Radyo sohbetleri yine devam etti. Cuma günleri Ak-Radyo'da yapmakta olduğu hadis sohbetlerine ilâve olarak, salı günleri tefsir sohbetleri yapmaya başladı (29 Eylül 1998). Fâtiha Sûresi'nden başladı. Her sohbette birkaç ayet-i kerime okuyup, izah ediyordu. Vefat etmeden önce yaptıkları son tefsir sohbetinde, Bakara Sûresi 224. ayetine kadar gelmişlerdi.

4 Şubat 2001 (10 Zilkade 1421) Pazar günü, bir cami açılışı yapmak için Grifit şehrine giderlerken, Avustralya yerel saatiyle 12'de (Türkiye saatiyle 04'te) Sydney civarında, Dubbo kasabası yakınlarında geçirdikleri elim bir trafik kazası sonucu, yanında bulunan damadı Prof. Dr. Ali Yücel Uyarel'le birlikte ahirete irtihal eylediler. Ani ölümleri ailesi, yakınları, sevenleri ve bütün müslümanlar tarafından derin bir üzüntüyle karşılandı.

Mübarek naaşları, Sydney'de Auburn Gelibolu Camii'nde kılınan cenaze namazından sonra Türkiye'ye getirildi (8 Şubat Perşembe). 9 Şubat Cuma günü, Fatih Camii'nde yüzbinlerin iştirak ettiği muhteşem bir cenaze namazından sonra, tekbirlerle, salevatlarla, dualarla, gözyaşlarıyla, Ebû Eyyûb el-Ensàrî Hazretleri'nin kabri civarında, Eyüp Mezarlığında toprağa verildi.

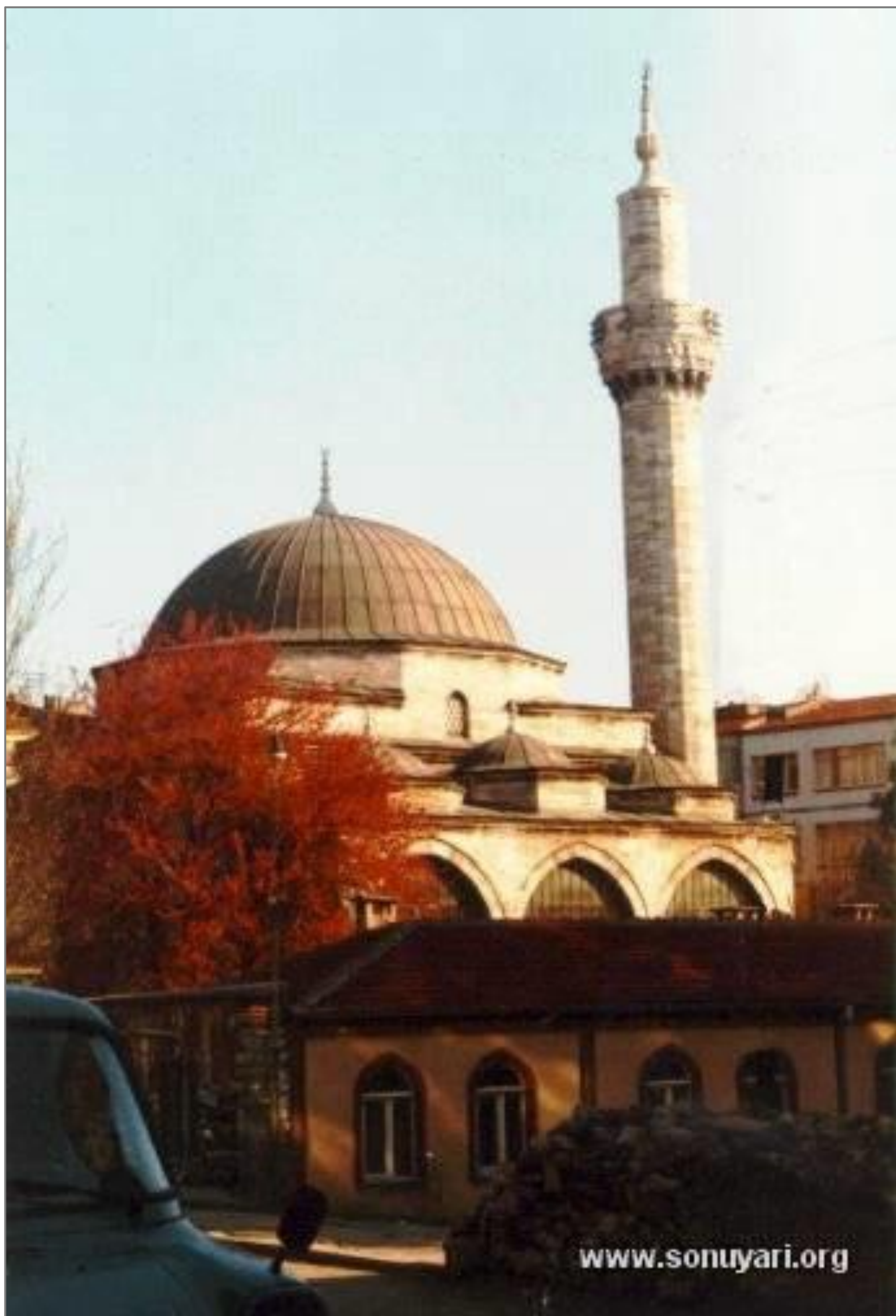
Prof. Dr. Mahmud Es'ad Coşan Rh.A, doğu dillerinden Arapça ve Farsça'yı, batı dillerinden Almanca ve İngilizce'yi bilmekteydi. Yurt içinde ve yurt dışında çok yönlü sosyal faaliyetlerini, tebliğ ve irşad çalışmalarını vefat edinceye kadar devam ettirdi.

Rûhu şâd, mekânı cennetî a'lâ olsun...

Yayınlanmış Eserleri:

01. Matbaacı İbrâhîm-i Müteferrika ve Risâle-i İslâmiye (1982)
02. Hacı Bektâş-ı Velî, Makàlât
03. Gayemiz (1987)

04. İslâm Çağrısı (1990)
05. Yeni Ufuklar (1992)
06. Çocuklarla Başbaşa
07. Başarının Prensipleri
08. Türk Dili ve Kültürü
09. İslâm'da Nefis Terbiyesi ve Tasavvufa Giriş (1992)
10. Avustralya Sohbetleri-1 (1992)
11. Avustralya Sohbetleri-2 (1994)
12. Avustralya Sohbetleri-3 (1995)
13. Avustralya Sohbetleri-4 (1996)
14. Yeni Dönemde Yeni Görevler (1993)
15. Haccın Fazîletleri ve İncelikleri (1994)
16. Zaferin Yolu ve Şartları (1994)
17. İslâm, Sevgi ve Tasavvuf (1994)
18. Sosyal Çalışmalarda Organizasyon ve Başarı (1994)
19. Güncel Meseleler-1 (1994)
20. Güncel Meseleler-2 (1995)
21. Hazret-i Ali Efendimiz'den Vecîzeler (1995)
22. Hacı Bektâş-ı Velî (1995)
23. Yunus Emre ve Tasavvuf (1995)
24. Başarı Yolunda Sevginin Gücü (1995)
25. İslâmî Çalışma ve Hizmetlerde Metod (1995)
26. Sosyal Hizmetlerde Hanımlar (1995)
27. Ramazan ve Takvâ Eğitimi (1996)
28. Tebliğ ve İrşad Çalışmaları (1996)
29. İslâm, Tasavvuf ve Hayat (1996)
30. Haydi Hizmete! (1997)
31. İslâm'da Eğitimin İncelikleri (1997)
32. Tasavvuf Yolu Nedir? (1997)
33. İmanın ve İslâm'ın Korunması-1 (1997)
34. İmanın ve İslâm'ın Korunması-2 (1998)
35. Allah'ın Gazabı ve Rızası (1997)
36. Mi'rac Gecesi (1998)
37. Doğru İnanç ve Güzel Kulluk (1998)
38. Ramazan ve Güzel Ameller (1998)

www.sonuyari.org

01. KUR'AN-I KERİM'İN İNCELİKLERİ

Eùzü bi'llâhi mine'ş-şeytâni'r-racîm.
Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm.
El-hamdü li'llâhi rabbi'l-àlemîn... Hamden kesîran tayyiben mübâreken fîh, alâ külli hâlin ve fî külli hîn.,,

Ve's-salâtü ve's-selâmü alâ seyyidi'l-evvelîne ve'l-âhirîn… Seyyidinâ ve senedinâ muhammedin ve âlihî ve sahbihî ecmaîn… Ve men tebiahû bi-ihsânin ilâ yevmi'd-dîn…

Emmâ ba'dü, fa'lemû eyyühe'l-ihvân... Feinne efdale'l-hadîsi kitâbu'llàh... Ve efdale'l-hedyi hedyü seyyidinâ muhammedin salla'llàhu teàlâ aleyhi ve sellem... Ve şerre'l-umûri muhdesâtühâ... Ve külle muhdesetin bid'ah... Ve külle bid'atin dalâleh... Ve külle dalâletin ve sàhibehâ fi'n-nâr... Ve bi's-senedi'l-muttasıli ile'n-nebiyyi salla'llàhu aleyhi ve selleme ennehû kàl

أُنْزِلَ الْقُرْآنُ عَلَى سَبْعَةِ أَحْرُفٍ ، وَالْمِرَاءُ فِى الْقُرْآنِ كُفْرٌ ؛ فَمَا عَرَفْتُمْ مِنْهُ ، فَاعْمَلُوا بِهِ ؛ وَمَا جَهِلْتُمْ مِنْهُ ، فَرُدُّوهُ إِلَى عَالِمِهِ

(ابن جرير ، حب. وأبو نصر السجزى عن أبى هريرة)

RE. 84/1 (*Ünzile'l-kur'anu alâ seb'ati ahruf, ve'l-mirâu fi'l-kur'âni küfrün; femâ araftüm minhu, fa'melù bihî; vemâ cehiltüm mihnu, fereddûhu ilâ àlimihî.)*

Sadaka rasùlü'llàh, ve nataka habîbu'llàh, fî mâ kàl, ev kemâ kàl.

Aziz ve muhterem, sevgili ve kıymetli kardeşlerim!

Allah-u Teàlâ Hazretleri'nin lütf u ihsanı, salât u selâmı Peygamber Efendimiz'in üzerine olsun… Âlinin, ashâbının üzerine olsun… Sadât ve meşayih-i turùk-u aliyyemizin üzerine olsun… Allah-u Teàlâ Hazretleri o büyüklerimizin sevgisine, şefaatine

sizleri ve bizleri nail eylesin… İki cihanda aziz ve bahtiyar eylesin…

Sevgili Peygamberimiz Muhammed-i Mustafa SAS Hazretleri'nin mübarek hadis-i şeriflerinden bir miktar okumak üzere toplanmış bulunuyoruz. Hadis-i Şeriflerinin okunmasına başlamadan önce o büyüklerimize sevgimizi, saygımızı ifade etmek için birer hediyyey-i kur'âniyemiz olsun bizlerden, biz aciz muhiblerinden onlara diye... Peygamber Efendimiz'in ruhu için, âlinin, ashâbının, etbâının ruhları için; cümle enbiyâ ve mürselin ve evliyaullah u mukarrebînin ruhları için;

Hassaten İstanbul'da medfun bulunan Yûşa AS'ın, Ebû Eyyûb el-Ensarî Hazretleri'nin ve saîr sahâbe-i kiramın, kitabını okuduğumuz Gümüşhâneli Ahmed Ziyâeddin Efendi Hocamız Hazretleri'nin, kendisinden feyz aldığımız başımızın tacı, gözümüzün nuru Muhammed Zâhid-i Bursevî Efendimiz Hazretleri'nin rûh-i pâki için… Ve saîr fatihlerin, şehidlerin, gazilerin, mücahidlerin, sàlihlerin, hayır hasenat sahiplerinin, İskender Paşa'nın ruhu için…

Uzaktan yakından, kimisi şehirler arası mesafelerden bu dersi dinlemeye gelen siz değerli kardeşlerimin bütün ahirete göçmüş müslüman geçmişlerinin, sevdiklerinin, yakınlarının, anne, baba, kardeş, evlat, ahbab u yâranlarının ruhları için… Ruhları şad olsun, kabirleri cennet bahçesi olsun, nur dolsun, makamları âlâ olsun diye…

Biz de dünya ve ahirette saadet ve selâmete erelim, iki cihanda aziz ve bahtiyar olalım diye, bir *Fâtiha*, on bir *İhlâs-ı Şerif* okuyup, büyüklerimize hediye edip öyle başlayalım buyurun!

…………………………….

a. Ayetler Hakkında Tartışmayın!

Okuduğumuz, okuyacağımız hadis-i şerifler *Râmûzü'l-Ehàdîs* isimli, Gümüşhaneli Ahmed Ziyâeddin Hocamız Hazretleri'nin toplamış, yazmış ve tekkede okunmasını emretmiş olduğu hadis kitabının, 84. sayfasının, 1. hadis-i şerifi ve devamı olacak. İlk beş-

altı hadis-i şerif Kur'ân-ı Kerimle ilgili hadis-i şeriflerdir.

Metnini okuduğumuz hadis-i şerif Ebû Hüreyre RA'dan rivayet olunmuştur. Birçok kaynakları var.

Efendimiz SAS Hazretleri buyuruyor ki:[1]

أُنْزِلَ الْقُرْآنُ عَلَى سَبْعَةِ أَحْرُفٍ ، الْمِرَاءُ فِى الْقُرْآنِ كُفْرٌ ؛ فَمَا عَرَفْتُمْ مِنْهُ ، فَاعْمَلُوا بِهِ ؛ وَمَا جَهِلْتُمْ مِنْهُ ، فَرُدُّوهُ إِلَى عَالِمِهِ

(ابن جرير ، حب. وأبو نصر السجزى عن أبى هريرة)

RE. 84/1 (*Ünzile'l-kur'anu alâ seb'ati ahrufin, ve'l-mirâu fi'l-kur'âni küfrün; femâ araftüm minhu, fa'melù bihî; vemâ cehiltüm mihnu, fereddûhu ilâ àlimihî.)*

(*Ünzile'l-kur'anu ala seb'ati ahruf*) "Kur'ân-ı Kerim yedi vecih üzere nâzil olmuştur. (*Ve'l-mirâu fi'l-kur'âni küfr*) Kur'ân-ı Kerim üzerinde münakaşaya kalkışmak, Kur'ân ayetleriyle ilgili konularda karşı tarafla fikir-söz münakaşasına kalkışmak küfürdür. İnsanı küfre kaydırabilir."

Çünkü iki taraf zıt fikirle karşı karşıya geliyor. Birisinin söylediği doğru, ötekisi hatalı. İnat ediyor ikisi de... Mücadele sürüyor, münakaşa sürüyor. Üzerinde münakaşa ettiği şey sıradan, dünyevî bir şey değil ki... Allah'ın kelamı. Yanlış olan, yanlış şeyde ısrar ediyor. Tehlikeli bir iş yapıyor. Kur'ân-ı Kerim çok ciddi bir konu olduğunda, orada münakaşa yapılmayacak, ceng ü cidâl, sataşma, çekişme olmayacak. Nasıl olacak? İzah ediyor devamında Efendimiz:

(*Fema araftüm minhu fa'melù bihî*) "Kur'ân-ı Kerim'den

---

[1] İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.I, s.275, no:74; Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.IV, s.273, no:6806; Ebû Ya'lâ, *Müsned*, c.X, s.410, no:6016; Heysemî, *Mecmaü'z-Zevâid*, c.VII, s.315, no:11574; Hatîb-i Bağdâdî, *Târih-i Bağdad*, c.XI, s.26, no:5693; Taberî, *Tefsir*, c.I, s.22, no:7; Ebû Hüreyre RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.II, s.54, no:3093; *Câmiü'l-Ehàdîs*, c.VII, s.68, no:5820.

anladığınız, net olarak öğrendiğiniz bir şeyi uygulayın! Allah ne emrediyorsa, hayatınızda uygulayın onu. (*Vemâ cehiltüm minhu*) Anlayamadığınız ayet varsa, ona burnunuzu sokmayın. Orada cür'etli hareket etmeyin! (*Fereddûhu ilâ âlimihî*) Onu bilen insana bırakın konuyu. Bilmediğiniz konuya karışmayın. Bilmediğiniz konuya girip, ileri geri konuşmayın, sonra ne olur? Küfre düşersiniz."

Tehlikeli iş yapıyorsunuz, oyuncak değil. Allah'ın kelamı üzerine konuşuyorsunuz. Şu şöyledir, bu böyledir diye yanlış olabilir.

Bunu hayatımızda misallerle biliyoruz. Kardeşlerimiz Kur'ân-ı Kerim üzerinde okuyan, yazan gençler, üniversiteliler… Sonra işi çığırından çıkartıp, birbirleriyle bu konularda mücadele ederek çok yanlış noktalara geldiler ve hakikaten imanları tehlikeye düştü. Hakikaten namazı, niyazı, ibadeti bırakanlar oldu. Sapıtanlar, şaşıranlar oldu. Rasûlullah Efendimiz'in bildirdiği bu husus meydana geldi.

Kur'ân-ı Kerim yedi vecih üzere indirilmiştir. Çeşitleri de vardır. Muhtelif vecihleri vardır. Bunları bilen insanlar, hem de edepli insanlar… Alim ilminde yükseldikçe edepli olur, saygılı olur, dikkatli olur. Sözünü düşüne düşüne söyler. Onlara bırakmak lazım. O konularda münakaşaya geçmemek lazım diyor. Evet Kur'ân-ı Kerim'i seveceğiz, Kur'ân-ı Kerim'e çalışacağız, Kur'ân-ı Kerim'i öğreneceğiz, Kur'ân-ı Kerim üzerinde münakaşaya girmeyeceğiz.

"—Dur arkadaş, sen de girme, ben de girmeyeyim! Bu işi ehline bırakalım!" diyeceğiz.

Çocuk daha üniversite talebesi, hem de dini tahsil de yapan bir talebe değil. Siyasetçi, hukukçu, daha başka bir daldan… Kalkıyor koca koca alimlerin konularına giriyor, ahkâm kesiyor, yüksek perdeden konuşuyor, atıyor, tutuyor, suçluyor, inkâr ediyor:

"—Şu yoktur, bu yoktur!"

Herkese akıl öğretmeye kalkıyor, kendisinin aklı kendisine

yetmez. Yetmez… Kuş beyninden daha küçük beyni var, biliyorum. Yazılarından belli oluyor. Herkese "Bu böyledir" demeye çalışıyor, bilmediği konularda konuşuyor, komik duruma düşüyor. Olmaz, bilmediğin şeyde konuşma da bari hiç olmazsa ayıbın belli olmasın. Sus da… Karga durup durup da birden "gak!" dediği zaman millet ne diyecek:

"—Amma da çirkin sesi varmış!" diyecek.

Sussa belki anlayamaz. Onun için bazıları çok yanlış işler yaptılar, biliyorum yaptıklarını. Ve çok da kötü durumlara düştüler sonradan. Çok kötü durumlara düştüler.

Biz ne yapacağız? Bizim yolumuz Peygamber Efendimiz'in hadis-i şeriflerine sarılmak, sünnet-i seniyyeye uymak, bid'atlardan kaçınmak yoludur. Biz dikkatli olacağız, biz edepli olacağız. Biz bilmediğimiz konuda… Bak ne diyor:

(*Vema cehiltüm minhu*) "Bilmediğinizi, (*fereddûhu ilâ àlimihî*) alimine bırakın o işi." Bilmediğin konuda da konuşmak zorunda değilsin ki… Bilmediğin konuda ne karıştırıyorsun ortalığı, ne diye konuşuyorsun? Bilmiyorsun işte, bilmediğin de ortada.

Tahsilin yok… Lise tahsiliyle bu iş olmaz ki. Tornavida ile elektronik saat tamir edilmez ki… Her her mesleğin bir erbabı var. Hatta her vidanın ayrı bir tornavidası oluyor. Yıldız tornavida ile açılacak şeyi ötekisiyle açmaya kalktın mı bozuluyor. Yâni erbabına bırakmak lazım.

O bakımdan biz buna dikkat edeceğiz. Edepli olacağız, dikkatli olacağız, saygılı olacağız ve kendimizin hatalı bir şey söylememesine çok dikkat edeceğiz.

Hatalı bir söz aman söylemeyelim, aman ağzımızdan bir yanlış şey çıkıp da helâk olmayalım diye… Peygamber Efendimiz buyuruyor ki:

"—İnsanları ekseriyetle helak eden, ekseriyetle cehennemlik eden, ekseriyetle cezaya müstahak hale getiren nedir? İki dudağı arasıyla, iki bacağı arası…" diyor, kısaca anlatıyor.

Ekseriyetle insanlar neden günaha giriyor, neden cehenneme

düşüyor? İki dudağı arası. Yâni söylediği sözlere dikkat etmediğinden. İki bacağı arası, yâni namusunu koruyamadığından. Ekseriyetle bundan olur diye söylüyor.

Onun için biz bu edebe riayet edelim. Kur'ân'ı çalışalım, Kur'ân'ı sevelim, Kur'ân başımızın tacıdır. Ama Kur'ân oyuncak değildir. Münakaşa mevzuu yapmayalım!

b. Kur'an-ı Kerim'in Hükümleri

Hemen öbür hadis-i şerife geçiyorum:[2]

أُنْزِلَ الْقُرْآنُ على عَشْرَةِ أَحْرُفٍ: بَشِيرٌ ، ونَذِيرٌ ، ونَاسِخٌ ، ومَنْسُوخٌ ، وَعِظَةٌ ، ومَثَلٌ ، ومُحْكَمٌ ، ومُتَشَابِهٌ ، وحَلَالٌ ، وحَرَامٌ (أبو نصر السجزى عن على)

RE. 84/2 (*Ünzile'l-kur'ânu alâ aşreti ahrufin: Beşîrun ve nezîrun, ve nâsihun, ve mensùhun, ve ızatun, ve meselün, ve muhkemun, ve müteşâbihun, ve halâlun, ve harâmun.*)

"Kur'ân on tarz hükmü ihtiva etmektedir. Bir: Beşîr." Bazı ayetler insana istikbalde iyi müslüman olursa, iyi kul olursa ne güzel mükafatlar alacağını anlatan müjdeleyici ayetlerdir. Bir kısmı müjdeleyicidir.

Mesela:

نَبِّئْ عِبَادِي أَنِّي أَنَا الْغَفُورُ الرَّحِيمُ (الحجر:٤٩)

(*Nebbi' ibâdî, ennî ene'l-gafûru'r-rahîm*) "Ey Rasûlüm, kullarıma haber ver ki, Gafûr ve Rahîm olan benim! Çok affeden, çok mağfiret eden, çok merhametli olan benim! Kullarıma bunu

---

[2] *Kenzü'l-Ummâl*, c.II, s.16, no:2956; *Câmiü'l-Ehàdîs*, c.VII, s.69, no:5821.

müjdele!” (Hicr, 15/49)

Müjdeli bak, ne kadar güzel. Tamam… Bir kısmı müjdeleyicidir.

Bir kısmı (*nezîr*) ihtar edicidir, ikaz edicidir, korkutucudur:

وَ أَنَّ عَذَابِي هُوَ الْعَذَابُ الأَلِيمُ (الحجر: ٥٠)

(*Ve enne azâbî hüve'l-azâbü'l-elîm*) [Benim azabımın çok elem verici, çok şidditli bir azap olduğunu da bildir!] (Hicr, 15/50)

Bu da ne? Bu da tehditli, bu da ikaz edici. Yâni günah işlemeyin, cezanızı çekersiniz, cayır cayır yanarsınız, çok pişman olursunuz, perişan olursunuz demek.

Sonra (*ve nâsihun ve mensùhun*) “Yeni bir hüküm getirir, eski hükmü kaldırır.” Eski hükme *mensùh* denilir, yeni hükme *nâsıh* denilir. Onun için

“—Kur'ân-ı Kerim'de şöyle yazıyor…” der birisi.

Demek lazım ki ona:

“—Sen Kur'ân-ı Kerim'in tarihini biliyor musun? İniş sırasını biliyor musun? Kur'ân-ı Kerim'in *nâsıh*ını, *mensùh*unu biliyor musun?”

Hani Allah bir emir göndermiştir. Ondan sonra bir emir daha göndermiştir arkasından. Sen en son emri biliyor musun? Meselâ *Müzzemmil* Sûresi'nde:

“—Geceleyin kalk, gece ibadeti yap. Teheccüd namazı kıl!” diye emir var. *Müzzemmil* Sûresi'nin son ayetinde… Bu işe çok düşmüş sahabe-i kirâm. Sabahlara kadar ibadet etmişler.

Uyku durak olmayacak şeklide gece ibadetini çok yapınca, en son ayet-i kerimede de:

“—İçinizden bir kısmını seyahate gidebilir, bir kısmınız savaş için sefere çıkmış olabilir, içinizde hasta olanlar olabilir, bu kadar aşırı yapmayın!” diye hafifletici bir hüküm var.

Birincisi, ikincisi… Nâsıhı, mensùhu bilmek lazım. Yâni hangi ayet gelmiş, öteki ayetin hükmünü sınırlamış, durdurmuş, değiştirmiş… Onu iyi bilmek lazım. Etti dört… Müjdeleyici, ihtar, ikaz edip korkutucu, hükmü kaldıran, hükmü kaldırılan; dört…

Sonra, (*Ve ızatun*) "Öğüt."

"—Şunu şöyle yapın ey kullarım! Bunu böyle yapmayın ey kullarım! Birbirinizi gıybet etmeyin…"

يَاأَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اجْتَنِبُوا كَثِيراً مِنْ الظَّنِّ إِنَّ بَعْضَ الظَّنِّ إِثْمٌ وَلاَ تَجَسَّسُوا وَلاَ يَغْتَبْ بَعْضُكُمْ بَعْضًا (حجرات:١٢)

(*Yâ eyyühe'llezîne âmenü'ctenibû kesîren mine'z-zanni*) [Ey iman edenler! Zannın çoğundan kaçının, sûi zanda bulunmayın! (*İnne ba'da'z-zanni ismün*) Çünkü zannın bir kısmı günahtır. Biriniz diğerinizi arkasından çekiştirmesin! (*Ve lâ tecessesû*) Tecessüs etmeyin, birbirinizin kusurunu araştırmayın! (*Ve lâ yağteb ba'dukum ba'dâ*) Biriniz ötekisini gıybet etmesin!" (Hucurat, 49/12)

"—Bu adam niye geceleyin kalktı? Niye ışıkları yandı? Eve kim girdi, kim çıktı?.."

Ne oluyorsun yâhu! Tecessüs etmeyin!..

Bunlar ne? Birer öğüt. Şöyle yapma, böyle yap!.. Birer öğüt.

لاَ تُبْطِلُوا صَدَقَاتِكُمْ بِالْمَنِّ وَالْأَذَى (البقرة: ٢٦٤)

(*Lâ tübtilû sadakàtiküm bi'l-menni ve'l-ezâ*) "Verdiğiniz sadakaları, zekâtları başa kakarak, eza vererek bâtıl hale, boş hale getirmeyin!" (Bakara, 2/264) diyor. Bu da öğüt…

Öğütler var Kur'ân-ı Kerim'de…

(*Ve meselün*) "Eski kavimlerin başına gelen olaylar misal olarak zikredilir." Bak Nuh kavmi şöyle şöyle yaptı da sonra böyle belâsını buldu. Semûd kavmi şöyle şöyle yaptı da, Salih Peygamber'in sözünü dinlemedi de sonra böyle oldu. Hûd AS şöyle şöyle yaptı, ondan sonra kavminin başına şu geldi manasına... Eski ümmetlerin kıssaları var. Bunlara kıssa deniliyor. Bir de temsiller var.

Allah-u Teàlâ Hazretleri buyuruyor ki:

لَوْ أَنْزَلْنَا هٰذَا الْقُرْآنَ عَلَى جَبَلٍ لَرَأَيْتَهُ خَاشِعًا مُتَصَدِّعًا مِنْ خَشْيَةِ اللّٰهِ ، وَتِلْكَ الْأَمْثَالُ نَضْرِبُهَا لِلنَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَتَفَكَّرُونَ (الحشر: ٢١)

(*Lev enzelnâ hâze'l-kur'âne alâ cebelin*) "Eğer biz bu Kur'an'ı bir dağa indirseydik, (*leraaytehû hàşian mütesaddian min haşyeti'llâh*) muhakkak ki onu, Allah korkusundan baş eğerek, parça parça olmuş görürdün." Allah'ın haşyetinden böyle büzülür, eğilir, tirtir titrer, parça parça parçalanırdı. Dağ sağlam olduğu halde, taştan yapılmış olduğu halde öyle olurdu."

(*Ve tilke'l-emsâlü nadribühâ li'n-nâsi leallehüm yetefekkerûn*." "Biz bu meselleri insanlara nakledeririz, söyleriz ki akıllarını başlarına toplasınlar diye." (Haşr, 59/21) buyuruyor.

"Şu size indirdiğimiz Kur'ân-ı Kerim var ya, siz bunun kadrini,

kıymetini bilmiyorsunuz, buna gereken hürmeti göstermiyorsunuz… Eğer bir bu Kur'ân-ı Kerim'i bir dağın üzerine indirseydik, dağa hitaben gönderseydik… 'Ey dağ! Bak sana vahiy gönderiyorum, Allah'ın vahyini dinle!' diye dağa gönderseydik, çatır çatır kocaman ulu dağ, kayalık dağ, yüksek dağ, zirve… Bir dağın üzerine indirseydik bu Kur'ân-ı Kerim'i; dağı parça parça parçalanmış, Allah'ın haşyetinden, korkusundan büzülmüş görürdün!"

O koca dağ böyle olurdu. Nedir bu sizin gafletiniz, duygusuzluğunuz, anlayışsızlığınız, hissizliğiniz, vurdum duymazlığınız demek. Tabii bu temsil.

Demek ki bir kısmı da böyledir. Allah'tan gayrisine taptığınız putlar var ya bir sivrisineğin kanadını bile yaratamaz. Bu da bir mesel bak. İşte bak… Kolayca anlaşılsın diye Allah-u Teàlâ Hazretleri böyle meseller irâd ediyor.

Sonra (*ve muhkemün ve müteşâbihun*) Apaçık ayetler vardır, muhkem ayet denilir bunlara… Sağlam, hükmü kesin, apaçık, bir hükmü sağlamca bildiriyor.

(*Ve müteşâbihun*) Manasını herkesin kavrayamayacağı esrarlı ayetler vardır. Çünkü Kur'ân-ı Kerim çağlara hitap ediyor. O eski çağın adamı anlamaz da ilerideki adam anlayacak onu. Falanca alim anlayacak.

"—Aaa, vay! Böyle mi demiş Kur'ân-ı Kerim? *Eşhedü en lâ ilâhe illa'llah, ve eşhedü enne muhammeden abduhû ve rasûlüh!*"

Böyle şeyler var. Vay "Kur'ân-ı Kerim böyle mi demiş!" deyip müslüman olanlar var, Kur'ân-ı Kerim'in bir ayetiyle…

Ben Ankara'dayken birisi geldi. Yokladım, kurcaladım,

"—Ailenden, soyundan, sülâlenden müslüman var mı, yok mu?"

"—Yok hocam, hiç arama!" dedi. "Benim soyum eskiden beri hep böyle hıristiyan, müslüman yok!" dedi.

"—Nasıl müslüman oldun?" dedim.

"—Kur'ân-ı Kerim'i okudum, müslüman oldum!" dedi.

Kur'ân-ı Kerim'in böyle özelliği var. Esrarengiz ayetler var.

Muhkem ayetler var. İnsanı böyle mest eden ayetler var. Ama bir kısmını da herkes anlayamaz.

Yüksek matematiği köylü dayı anlıyor mu? Anlayamıyor… İnce, vücudun hassas beynini, falanca şeylerini basit bir öğrenci anlayabiliyor mu? Anlayamıyor. Her konuda derin mütehassıs olan insan var, bir de çağlar boyunca insanlığın gelişmesi var. İlk Çağ'la Yirminci Yüzyıl bir değil ki. Orta Çağ'la, zamanımız aynı değil ki. Tabii onun da farkı olacak.

(*Ve halâlun ve harâmun*) "Helalleri bildiren ayetler var, haramları bildiren ayetler var."

Domuz eti yemeyin, ölmüş hayvan eti yemeyin! Kan haramdır ve saire… Bunlar haram, bunları yapmayın. İçki içmeyin, kumar oynamayın. Bunlar haram… Zina etmeyin, haram…

Bir de helaller var:

كُلُوا وَاشْرَبُوا وَلاَ تُسْرِفُوا إِنَّهُ لاَ يُحِبُّ الْمُسْرِفِينَ (الأعراف:٣١)

(*Külû ve'şrabû velâ tusrifû*) "Yeyin, için, israf etmeyin; (*innehû lâ yuhibbü'l-müsrifîn*) çünkü Allah israf edenleri sevmez." (A'raf, 7/31)

فَانْكِحُوا مَا طَابَ لَكُم مِّنَ النِّسَاءِ مَثْنَىٰ وَثُلاَثَ وَرُبَاعَ ، فَإِنْ خِفْتُمْ

أَلاَّ تَعْدِلُوا فَوَاحِدَةً (النساء:٣)

(*Fe'nkihû mâ tâbe leküm mine'n-nisâi mesnâ ve sülâse ve rubâ', fein hiftüm ellâ ta'dilû fevâhideten*) [Beğendiğiniz size helâl olan kadınlardan ikişer, üçer, dörder alın. Ama aralarında adalet etmekten korkarsanız bir tane alın!] (Nisa, 4/3)

"—Hanımlardan uygun olanlarını, saliha hatunları nikâhlayın, evlenebilirsiniz."

Bir müsaade, helâl. Haram değil, günah değil, sevap.

Demek ki Kur'ân-ı Kerim'in ayetlerinin çeşitleri varmış. Onları da sıralamış olduk bu hadis-i şerifte…

Kur'ân-ı Kerim'in ayetlerinin çeşitleri var. Nedir? Müjdeleyici ayetler, ikaz ihtar edip korkutucu ayetler, hükmü kaldıran ayetler, hükmü kaldırılan ayetler, öğüt ayetleri, mesel ayetleri, muhkem ayetler, müteşâbih ayetler, helalleri bildiren ayetler, haramları bildiren ayetler. Çeşitleri var diye Peygamber Efendimiz bildirmiş.

Tabii bunları bilmezse bir insan, Kur'anı tam iyi tanıyamaz. Kur'ân-ı Kerim'i anlayamaz. Kur'ân-ı Kerim'i anlamak için iyice Kur'ân-ı Kerim'in ehli olmak için bu çeşitler hakkında da iyi bilgi sahibi olması lazım, öğrenmesi lazım onları da…

c. Ayetlerin İncelikleri

Üçüncü hadis-i şerif:
İbn-i Mes'ud RA'dan rivayet edilmiş.
Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:[3]

أُنْزِلَ الْقُرْآنُ عَلٰى سَبْعَةِ أَحْرُفٍ لِكُلِّ حَرْفٍ مِنْهَا ظَهْرٌ وَبَطْنٌ ، وَلِكُلِّ حَرْفٍ حَدٌّ مُطَّلَعٌ (ابن جرير ، حب . طب . وأبو نصر السجزى فى الإبانة عن ابن مسعود)

RE. 84/3 (*Ünzile'l-kur'ân alâ seb'ati ahrufin, li-külli harfin minhâ zahrun ve batnun, ve li-külli harfin haddün muttaleun*)

(*Ünzile'l-kur'ân alâ seb'ati ahrufin*) "Kur'ân-ı Kerim yedi harf üzere indirilmiştir. Yedi lügat üzere…"

Şimdi Arapların çeşitli kabileleri var. Her birinin üslubu var. Şivesi var. Adam senin şöyle dediğin kelimeye, onların kabilesinde telaffuz böyle. Mesela biz gel diyoruz, Karadenizli kardeşlerimiz

---

[3] Taberânî, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.I, s.236, no:773; Ebû Ya'lâ, *Müsned*, c.IX, s.278, no:5403; Abdullah ibn-i Mes'ud RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.II, s.53, no:3086; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.VII, s.67, no:5819.

cel, cel diyor mesela. Bu bir şey. Bunun gibi işte yedi telaffuz veya harf üzere veya şive üzere indirilmiştir. Veya çeşit üzere indirilmiştir.

Bu harften maksat nedir diye çeşitli alimlerin rivayetleri var. Her veçhin de bir zahiri vardır, bir batını vardır. Her çeşidin bir dış görünüşü bir de iç şeyi vardır. Ve hepsinin hududu vardır. Ve inkişaf noktası vardır. İşte Kur'ân-ı Kerim'i iyi bilmek için, bunları iyice öğrenmek lazım.

Biliyorsunuz Kur'ân-ı Kerim konusunda bu râvî Abdullah ibn-i Mes'ud Efendimiz çok bilgiliydi, Kur'ân-ı Kerim'i çok iyi bilen bir kimseydi. O söylüyor Peygamber Efendimiz'in hadis-i şerif'ini o naklediyor bize. Bunların hepsini tefsir kitaplarını okuyup, güzelce öğrenmek lazım. Öyle yâni… Arap bile, Arapça biliyorum diye Kur'ân-ı Kerim'i izaha kendisi kalkışamaz. Neden? Arapça yetmez.

Çok güzel bir söz söylüyor Kemal Kürkçüoğlu diye bir zat vardı, Allah rahmet eylesin. Mü'min kimse… Milli Eğitin, din eğitimi genel müdürlüğü de yapmıştı. Bizimle de muarefesi vardı, tasavvufla ilgisi vardı, şairliği vardı… O diyor ki: "Kur'ân-ı Kerim Arapça değildir, *Rabca'*dır. Yâni Allah söylüyor bunu. Her Arap bu *Rabca*'yı anlayamaz. Hıristiyansa hiç anlayamaz. Müslüman olsa o da yetmez. E okuyacak biraz, öğrenecek. Tefsir kitapları var. Bu duvardan o duvara yazılmış tefsir kitapları var…

Geçen gün bir alimi okuduk. Bir Kur'ân-ı Kerim tefsiri yazmış. Bin cüz. Maşallah!.. Çok sevdim adamı yâni. İsmi şöyle kalbime yazıldı yâni. Hadis ilminde de bir kitap yazmış o da bin beş yüz cüz. Yâni bu cüz bir fasikül bile olsa, muazzam bir bilgi. Muazzam bir bilgi. Yâni bir cüzde kaç sayfa varsa, bir ayet için kaç sayfa ayırmış olduğunu anlayın oradan yâni. Bir de uzun uzun yazdıysa, ne kadar müthiş bilgiler var işin içinde. E insanın bunları okumadan, öğrenmeden, bilmeden cahillikle kalkıp Arapçayı biraz okudum diye ahkâm kesmesi uygun olmaz.

Bizim Elmalılı Muhammed Hamdi Yazır, bir tefsir kitabı yazmış, sekiz cilt. Böyle odaya kapanırmış, bütün kitapları

açarmış. Oraya onu koyarmış, oraya onu. Basacak yer yok odada. Bir ona bakarmış, bir oraya bakarmış. Hülasasını işte oraya yazmış, sekiz cilt. Muazzam güzel bir tefsir. Okumak, anlamak bir mesele. Ama Kur'ân-ı Kerim'in kendisinin yanında deryadan bir bardak nümune, o kadar. Derya nerede, bardak nerede…

Hani bir bardak suda fırtına koparmak filan diyorlar. Bir bardak ne olacak, yâni nihayet bir bardak, güp diye içersin. Ama deryayı içemezsin. Derya tatlı bile olsa. Tuzlu olduğu için içmek değil de… Onu kimse içemez. Kur'ân-ı Kerim deryadır. Onları bilmeyen insan da lütfen haddini bilsin de Kur'ân-ı Kerim'i diline dolamasın, bilmediği şeylerden anlatmaya, konuşmaya kalkmasın. İnsaf… Allah'ın kelamı, oyuncak değil. Allah'ın ne dediğini, bizden ne istediğini anlatıyor Kur'ân-ı Kerim. O konu da yanlış bir yorum yaparsa mahvolacak. Evet…

d. Kur'an-ı Kerim Yedi Kısımdır

Dördüncü hadis-i şerif.
Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:[4]

أُنْزِلَ الْقُرْآنُ عَلَى سَبْعَةِ أَحْرُفٍ: آمِرٌ، وَزَاجِرٌ، وَتَرْغِيبٌ، وَتَرْهِيبٌ،
وَجَدَلٌ، وَقِصَصٌ، وَمَثَلٌ (ابن جرير عن أبى قلابة مرسلاً)

(*Ünzile'l-kur'ânu alâ seb'ati ahrufin, amirun ve zâcirun ve terğibun ve terhibun, ve cedelün, ve kısasun, ve meselün*)

Burada da yine Kur'ân-ı Kerim yedi harf üzere indirilmiştir diyor. Bu harflerden ne kasdedildiğine dair mâlûmat olduğu için, bu hadis-i şerifi de buraya yazmış demek ki şeyhimiz.

Yedi harf üzere inmiştir, bu yedi nedir?

1. (*Âmirun*) "Emredici, bir…

---

4 Taberî, *Tefsir*, c.I, s.69, no:68; Ebû Kılâbe RA'dan.
Kenzü'l-Ummâl, c.II, s.55, no:3096; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.VII, s.66, no: 5815.

2. (*Ve zâcirun*) Yapma diye men edici, iki…" Şunu yap diye emreden, yapma diye yasaklayan, iki…

3, 4. (*Ve terğibun, ve terhibun*) Bak şöyle yaparsanız sevap kazanırsınız, *terğib* bu. Şöyle yaparsanız bak çok kötü duruma düşersiniz, bu da *terhib*… *Terğib* bir şeyi rağbetlendirmek demek, *terhib* de bir şeyi yapmayın diye korkutmak demek, dört…

5. (*Ve cedelün,*) Bir de *cedel* var Kur'ân-ı Kerim'de… "Kâfirler şöyle dedi, sen ona şöyle söyle ey Rasulüm!" Onlarla mücadele. Kâfirin küfrüne karşı, Allah'ın cevabı.

Mesela ne demiş: Kemiği eline almış kafir, müşrik. Peygamber Efendimiz'in karşısına gelmiş. Eski bir kemik bulmuş ne kemiği bulduysa. Böyle parmakları arasında ufalamış. Kemik ufalanıyor. Çürümüş yâni…

"—Bu çürümüş kemik böyle ufalanıp dururken, Allah bunu da mı diriltecek?" kafirliğe bak, diriltemez sanıyor. Peygamber

Efendimiz'e Allah ayet indiyor. De ki o kâfire:

قُلْ يُحْيِيهَا الَّذِي أَنشَأَهَا أَوَّلَ مَرَّةٍ ، وَهُوَ بِكُلِّ خَلْقٍ عَلِيمٌ
(يٰسٓ : ٧٩)

(*Kul yuhyîhe'llezî enşeehâ evvele merreh*) "Rasûlüm de ki o kâfire: Onu ilk yaratan Allah ilk başta nasıl yaratmışsa, onu tekrar yaratacak. (*Ve hüve bi-külli halkın alîm.*) O her çeşit yaratmaya kàdirdir ve bilgilidir." (Yâsin, 36/79)

Onu ilk yaratan Allah değil mi? Hatta o ilk yaratışından sonra onun çürümesi bile Allah'tan. Niye çürüyor? Değişme oluyor, o değişme de Allah'tan. O değişmeyi yaptırtan da Allah. Onu yeniden yaratmaya da kàdirdir. Her çeşit yaratmayı hakkıyla bilir, her çeşit yaratmaya hakkıyla kadirdir.

Nedir bu? Kafirin kafirce bir sözüne, Allah'ın bir cevabı var, cedel… Öyle diyorsun ama böyledir diye. Evet Kur'ân-ı Kerim'de böyle şeyler de var. İnsan okudukça imanı artar.

"—Vay be! Kâfir de amma boş kafalıymış. Müşrik de amma yanlış düşünüyormuş!" der.

Bak diyor ki bir ayet-i kerimede:

لَوْ كَانَ فِيهِمَا آلِهَةٌ إِلاَّ اللهُ لَفَسَدَتَا (الأنبياء : ٢٢)

(*Lev kâne fîhimâ âlihetün illa'llahu lefesedetâ*) "Eğer bu yerde, göklerde Allah'tan başka emir kuvvet sahibi varlık daha olsaydı, mücadele ederlerdi, (*lefesedetâ*) ortalık karmakarış olurdu. Yer gök mahvulordu, fesada uğrardı, bozulurdu. Karma karış olurdu. (Enbiyâ, 21/22)

Neden? O bir şey söyler, ötekisi bir şey söyler.

Bir birliğin başında iki tane komutan olsa, birisi hücum dese, ötekisi dur dese; birisi ileri dese, ötekisi geri dese; birisi sağa dese ötekisi sola dese bu askerler ne yapacak? Birbirlerine çarparlar, mahvolurlar, karışıklık olur…

Fesad karışıklık demek. Karmakarış olur ortalık. Eğer Allah'tan başka bir ilah daha olsaydı, bir tanrı daha –hâşâ, sümme hâşâ– olsaydı, nizam bozulurdu, karmakarış olurdu.

Ne diyorlar? Külhan beyler bile söylüyor:

"—Bana bak, çekil buradan, bir çöplükte iki horoz ötmez!" diyor. "Hadi bakalım, burası benim semtim!" diyor. Yâni olmuyor iki tane.

Ya birisi ötekisini temizleyecek, tepeleyecek, çekecek, kaçırtacak; bir tane olacak yâni, iki tane olmuyor. Bunları Allah CC çok güzel anlatıyor Kur'ân-ı Kerim'de. O zaman el-hamdü lillah bizim imanımız ne kadar kuvvetliymiş, ne kadar doğru yoldaymışım, el hamdü lillah ne kadar sağlam akla, mantığa, ilme, hikmete, irfana uygun bizim dinimiz. Hamd ediyoruz, secdelere kapanıyoruz, sevinçten uçuyoruz yâni. El-hamdü illah ki müslümanız yâni. Ya puta tapsaydık? Allah saklasın, ya öyle bir aileden gelseydik.

"—Hadi bakalım! Gel bu öküze tapın!"

Öküz karşıda "Mööh!" diyecek, bu da onun karşısında ona kıymet vererek tapınacak. Öküz arkasından caddeyi pisleyecek, bu da onu temizleyecek. Hadi bakalım, taptığının pisliği! Buyur…

Ondan sonra biz getireceğiz öküzü keseceğiz burada. Etinden taze ise, beğeniyorsak pirzola yapacağız, yiyeceğiz... O orada tapınacak. Derisinden pabuç yapacağız, tepe tepe giyeceğiz… O orada ona tapınacak. Boynuzundan borazan yapacak millet… O orada tapınacak. Akıl mantık var mı? Yok… Demek ki el-hamdü lillah bizim dinimiz ne kadar güzelmiş, memnun oluyoruz.

Evet Kur'ân-ı Kerim'de ne vardır? Böyle şeyler de vardır. Yâni kâfirlere ne söylemek lazım geldiğini mücadelenin usulünü gösteren, söylenecek sözü gösteren ayetler de vardır.

6. (*Ve kısâsun*) Demin de söylediğim gibi kıssalar vardır.

Firavun ne yaptı, sonra ne oldu?

"—Bu dağlar benimdir, bu ovalar benimdir, bu ülke benimdir!" dedi. "Benden başka sizin tanrınız olamaz, bana tapacaksınız!.." dedi.

Sonra ne oldu? Suda boğuldu gitti. Leşini deniz kenara attı. Hani ne oldu? Nerede kaldı o iddialar, o palavralar?.. Bitti.

İşte Nuh AS'ın kavmi... Dinlemediler. Hem de nasıl dinlememişler, inada bak yâni:

رَبِّ إِنِّي دَعَوْتُ قَوْمِي لَيْلاً وَنَهَاراً. فَلَمْ يَزِدْهُمْ دُعَائِي إِلاَّ فِرَاراً

(نوح:٥-٦)

(*Rabbi innî deavtü kavmî leylen ve nehârâ.*) "Yâ Rabbi! Sen vazife verdin, peygamberlik verdin, ben de kavmimi gece gündüz senin yoluna çağırdım. (*Felem yezidhüm duâî illâ firârâ.*) Benim bu davetime bir cevap vermediler, ben onları doğru yola çağırdıkça ancak geri kaçmayı arttırdılar." (Nuh, 71/5-6)

وَإِنِّي كُلَّمَا دَعَوْتُهُمْ لِتَغْفِرَ لَهُمْ جَعَلُوا أَصَابِعَهُمْ فِي آذَانِهِمْ وَاسْتَغْشَوْا

ثِيَابَهُمْ وَأَصَرُّوا وَاسْتَكْبَرُوا اسْتِكْبَارًا (نوح:٧)

(*Ve innî küllemâ deavtühüm li-tağfira lehüm*) “Ben onları hak yola çağırıp, sen onları mağfiret edesin diye imana davet ettiğim zaman, (*cealû esàbiahüm fî âzânihim*) kulaklarına parmaklarını tıkadılar. (*Ve’stağşev siyâbehüm ve esarrû ve’stekberu’stikbârâ.*) Elbiselerine büründüler, küfürde ısrar ettiler, hakkı kabul etmemekte direttiler, kibirlendiler. Ondan sonra putlarını bırakmadılar, şirki bırakmadılar.” (Nuh, 71/ 7)

“—Boş ver!” demekle yetinmiyor, bir de inadından kulaklarını tıkıyor.

Böyle inat ettiler de ne oldu? Tufan geldi, hepsini sildi süpürdü. Hepsi boğuldu. Yeryüzünde kafirlerden kimse kalmadı. Nuh AS’ın yanında olanlar, ona iman edenler kurtuldu. Oğlu iman etmedi, mahvoldu. Karısı iman etmedi, mahvoldu. Çok ibretli. Bunlar nedir? İşte bunlar emsaldir. Kıssalardır.

7. (*Ve meselün*) Sonra meseller de vardır.

Demek ki bu hadis-i şerife göre Kur’ân-ı Kerim yedi harftirden maksat, yedi kısımdır demek. İşte bu da *emir, nehiy, teşvik, terhib, cedel, kısas, mesel* diye sıralanmış.

e. Kur’an-ı Kerim Şifa Vericidir

Beşinci hadis-i şerif, hep Kur’ân üzerine altı tane gelecek dedim, beşinciye geldik.

Muaz RA’dan rivayet edilmiş. Buyurmuş ki Rasûlüllah Efendimiz:[5]

---

[5] Taberânî, *Mu’cemü’l-Kebîr*, c.XX, s.150, no:312; Heysemî, *Mecmaü’z-Zevâid*, c.VII, s.319, no:11589: Muaz ibn-i Cebel RA’dan.

Taberânî, *Mu’cemü’l-Evsat*, c.VI, s.142, no:6033; Heysemî, *Mecmaü’z-Zevâid*, c.VII, s.318, no:11586; Ebû Saîd el-Hudrî RA’dan.

İshak ibn-i Râhaveyh, *Müsned*, c.V, s.193, no:2; Ümm-ü Eyyûb RA’dan.

Deylemî, *Müsnedü’l-Firdevs*, c.IV, s.272, no:6804; Abdullah ibn-i Mes’ud RA’dan.

Heysemî, *Mecmaü’z-Zevâid*, c.VII, s.316, no:11578; Hz. Osman RA’dan.

أُنْزِلَ القُرْآنُ مِنْ سَبْعَةِ أبْوابٍ عَلَى سَبْعَةِ أحْرُفٍ ، كُلُّهَا شَافٍ ، كَافٍ

(طب. عن معاذ)

RE. 84/5 (*Ünzile'l-kur'âni min seb'ati ebvabin, alâ seb'ati ahrufin, küllühâ şâfin, kâfin*)

"Kur'ân-ı Kerim yedi kapıdan, yedi harf üzere inmiştir. Her birisi şifa bahşedicidir, insanın dertlerine, sorularını cevaplandırmaya kifayet edecek mahiyettedir." Yâni çeşitleri var Kur'ân-ı Kerim'in. Nedir bu çeşitler? İşte o çeşitlerin ne olduğuna dair geçtiğimiz hadis-i şeriflerde rivayetler oldu. Şunu anlıyoruz ki Kur'ân-ı Kerim'in içinde çeşitli sınıflandırmalara göre farklı durumda olan ayetler var. Onları öğrenmek lazım, dikkat etmek lazım geliyor.

f. Mekke, Medine, Şam

Ve altıncı hadis-i şerif:[6]

أُنْزِلَ القُرْآنُ فِي ثَلاَثَةِ أَمْكِنَةٍ: مَكَّةَ ، وَالْمَدِينَةَ ، وَالشَّامَ

(كر. عن أبى أمامة)

(*Ünzile'l-kur'âni fî selasi emkinetin: Mekkete, ve'l-medinete, ve'ş-şâm*) "Kur'ân-ı Kerim üç yerde inmiştir: Mekke'de, Medine'de ve Şam'da..." diye bildiriyor.

Şimdi bir kere ayetler genel olarak *Mekkî* ve *Medenî*, yâni

---

Kenzü'l-Ummâl, c.II, s.53, no:3084; *Câmiü'l-Ehàdîs*, c.VII, s.69, no:5823.

[6] Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.VIII, s.171, no:7717; Heysemî, *Mecmaü'z Zevâid*, c.VII, s.327, no:11620; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.I, s.165; Ebû Ümâme RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.II, s.48, no:3066; *Câmiü'l-Ehàdîs*, c.VII, s.69, no:5822.

Mekke'ye ait, Medine'ye ait diye ikiye ayrılır. Onun için surenin başında yazar; bu sure *Mekkî* sûredir yâni Mekke'de inmiş suredir demek. *Mekkî* kelimesinin tarifi var. *Medenî*, yâni Medineli sözünün tarifi var.

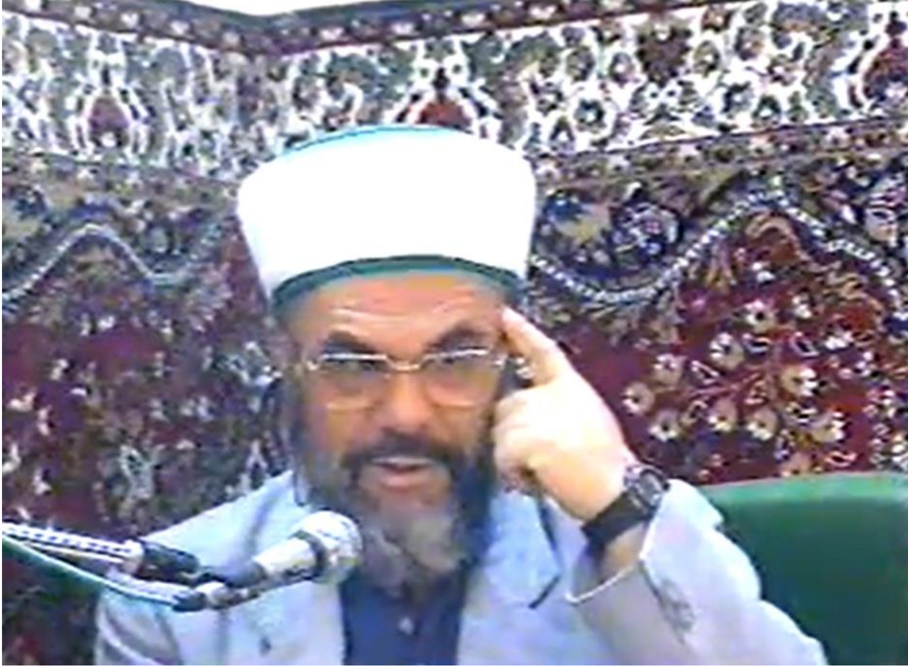
Bunların detayı Kur'ân-ı Kerim'i anlatan güzel kitaplar var. Ömer Nasûhi Hocamız'ın güzel kitabı var. Daha başka kimselerin kitapları var. Mekke ve Medineli… Hangileri Mekkî sayılır, hangileri medeni sayılır.

Bir de burada Şam diyor. Tabii Peygamber Efendimiz Şam'a kadar gitmedi ama Tebük'e kadar gitti. Araplara göre Peygamber Efendimiz'in zamanında kuzey taraf Şam sayılırdı. Yâni biz Şam deyince, şimdi Suriye'nin baş şehrini düşünüyoruz. Araplarda o manaya değil. Suriye'nin baş şehrinin adı başka; *Dımaşk* diyorlar ona. Avrupalılarda da *Damascus* diyorlar, aynı.. *Dımaşk* ve *Damascus* aynıdır. Şam dedikleri sol taraf demek aslında. Kelimenin çıkışı: şam ne demek? Sol taraf demek.

"—E yâni niye sol taraf demişler kuzeyde olan kısımlara, yukarıda olan kısımlara?"

Güneşe doğru baktıkları zamanı esas almışlar eski Araplar. Güneşe doğru baktıkları zaman doğuya bakıyorlar. Tabii ne olur? Sol taraf Şam. Yâni sol. Kuzey taraf olur. Sağ taraf Yemen. Yemîn sağ taraf demek Arapçada. Cenub yâni yemen ondan demişler. Yemene Yemen denmesi, sağda olduğundan; Şam'a Şam denmesi solda olduğunda. Şark, garp güneşin doğduğu yer, battığı yer. Sağ taraf, sol taraf diye isimlendirmişler.

Onun için aşağı tarafta, cenubde olan yere yemen diyorlar, yukarıda olan yere de şam diyarı diyorlar. Bir şehir değil, mıntıka yâni, kuzey demek yâni. Demek ki Mekke'de inmiş, Medine'de inmiş, kuzey tarafta inmiş diye böyle bir sıralama var. Başka tasnifler de var ayetlerin, gece inenleri var, leylî deniliyor. Gündüz inenler var, neharî deniliyor. Çeşitli taksimler var, o Kur'ân-ı Kerim'i anlatan kitaplardan onları güzelce öğrenirsiniz. Tariflerini de öğrenirsiniz. Çünkü Medineli ayet denildiği zaman, Mekkî ayet denildiği zaman ne anlaşılacak, o hususta da başka tarifler var.

Gelelim biz yedinci hadis-i şerife. Buraya kadar Kur'ân-ı Kerimle ilgili bilgiler sunulmuş oldu. Kur'ân-ı Kerim'i iyi öğrenmek için, Kur'ân bilgilerini tam öğrenmemiz lazım. Sağlam alimlerin, büyük alimlerin, takva ehli, salih alimlerin Kur'ân üzerine yazmış olduğu kitapları okumak lazım.

Bozuk insanların kitaplarını okumamak lazım. Çünkü bozuk insan meseleye tam vakıf değildir. Yanlış fikir söyler, kafirce fikir söyler, eksik fikir söyler, yanlış bilgi sahibi olur insan. Demek ki biz okuyacağımız kitaplarda konunun uzmanı, hakikaten mütehassısı, alimi olan insanların eserini okuyacağız. Cahili olan insanların eserlerini okumaktan kaçınacağız çünkü vakit israfıdır. Cahilin yanlışını düzelteceğim derken çok zaman harcanır. Delinin birisi kuyuya bir taş atar, bir deli bir kuyuya bir taş atar, on tane akıllı o taşı çıkaracağım diye ter döker. Kolay değil yâni. Onun için yanlış kitap okumayın.

Bir arkadaş vardı profesör, öldü, Allah rahmet eylesin. Fransaya gitmiş, tabii orada müslüman, ilahiyatlı olduğu için oradaki kaldığı şehirdeki insanlarla çeşitli münakaşalar yapmışlar, dini konularda… O da demiş ki:

"—Bak şu kitabı, şu kitabı oku, göreceksin o zaman bizim haklı olduğumuzu!.." o zaman diyor ki, hayret ettim diyor bana anlatırken.

"—Ben senin söylediğin kitabı, papaza sormadan okuyamam!" demiş. "Önce papaza bir soracağım, 'Efendim, şu kitabı oku diyorlar, okuyayım mı, okumayayım mı?' oku derse okuyacağım!" diyor. Bak adamlar nasıl şeye bağlamışlar. Kendi elemanlarını… O kitabı okuma diyecek, tamam. Bir bakıma güzel neden? Mütehassısı hangi kitabın okunacağını, okunmayacağını söyleyebilir. Onun için bizde de kardeşlerimiz her kitabı okumasa da alime gelse sorsa, iyi olur.

Papaz tabii yamuk insan olduğundan, yanlış insana sormuş oluyor. Hangi kitabı okuyacağına aslında gerçek alim bir kimseye sorması lazım. Fransa'daysa, gidip Hamidullah Bey'e sorsunlar orada ne diyecek?.. Yanlış yere soruyor tabii. Türkiye'de de yanlış yere sorarsan, namaz kılmayan bir insana cuma namazına gitmek iyi midir, kötü müdür diye sorsan ne diyecek? Kendisi de gitmiyor zaten;

"—Gitmesen de olur." der.

Böylece Kur'ân-ı Kerim'i iyi öğrenmek lazım diye, bu hadis-i şeriflerden sonra ona dikkati çekiyoruz. Bakın şu ayet-i kerimeyi hiç unutmayın, sabahları okunuyor mihrabda:

لَوْ أَنْزَلْنَا هٰذَا الْقُرْآنَ عَلٰى جَبَلٍ لَرَأَيْتَهُ خَاشِعًا مُتَصَدِّعًا مِنْ خَشْيَةِ

اللّٰهِ ، وَتِلْكَ الْأَمْثَالُ نَضْرِبُهَا لِلنَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَتَفَكَّرُونَ (الحشر:٢١)

(*Lev enzelnâ hâze'l-kur'âne alâ cebelin*) "Eğer biz bu Kur'an'ı bir dağa indirseydik, (*leraaytehû hàşian mütesaddian min haşyeti'llâh*)

muhakkak ki onu, Allah korkusundan baş eğerek, parça parça olmuş görürdün.” Allah’ın haşyetinden böyle büzülür, eğilir, tirtir titrer, parça parça parçalanırdı. Dağ sağlam olduğu halde, taştan yapılmış olduğu halde öyle olurdu. (*Ve tilke’l-emsâlü nadribühâ li’n-nâsi leallehüm yetefekkerûn*.” [Bu misalleri insanlara, düşünsünler diye veriyoruz.] (Haşr, 59/21) buyruluyor.

Yâni bu kadar önemli Allah’ın kelamı. Onun için bunu öğreneceğiz. Öğrenmek için de bu kadar hadis-i şeriften aklımızda kalan ne? Kur’ân-ı Kerim’in incelikleri var, çeşitleri var, onları da öğreneceğiz.

“—Bu çeşitleri kimden öğreneceğiz?”

Kur’ân’ı iyi bilen alim, sàlih, àbid, zâhid, ehl-i Kur’ân Allah’ın mübarek kullarından öğreneceğiz.

Şimdi ben Ankara’da bir vali kardeşimiz bana rica etti, dedi bir tanıdığım var, akrabam. Onlar cumartesi günleri toplanıyorlarmış, Kur’ân-ı Kerim öğrenmek istiyorlar. “—Hocam şunlara gidip Kur’ân-ı Kerim öğretiverir misin?” dedi. Ben de o zaman fakültede asistandım. Vali, sevdiğimiz kimse, vali rica edince insanın da koltuğu kabarıyor, hoşuna da gidiyor. Sonra Kur’ân öğreteceksin dedi, o da güzel. Sevap kazanacağız demek ki… Kalktım, gittim. E, gittim toplantıya…

Bahçelievler’de bir ziraat mühendisi beyefendinin apartman dairesi. Kaloriferli daire. Gittim… İçeri girdim, şoke oldum, şaşırdım, afalladım. Niye? Bizim Kur’ân talebelerinin kimisi mini etekli, kimisinin başı açık, kimisi erkek, kimisi kadın, kimisi büyük, kimisi küçük. Dizilmişler karşıma. Hadiii… Ben böyle tahmin etmiyordum. Harman olacaklarını tahmin etmiyordum böyle yeni harman sigarası gibi. Oradan bir şaşırdım. Mini etek…

Yâhu Kur’ân okuyacak insan hiç olmazsa evinden arar, bulur, bir uzun etek bulur, maksi etek, onu giyer. Kur’ân dersine gidiyorum diye. Bir de şifondan da olsa, uydurma da olsa, kaydırma da olsa başına bir örtü tedarik eder, öyle gelir Kur’ân dersine gidiyorum falan diye… Başı da açık, bacakları da açık.

Şimdi fesubhanallah, tövbe tövbe… Ben şaşırdım. Bizim böyle bir şeye alışkanlığımız yok. Şaşırdım, neyse ilk başta da bir şey de demedim. Dur bakalım nereye varacak iş diye, ben de merak ettim. Dedim:

“—Haydi! Kağıtlar, kalemler nerede?” Bir kara tahta bir şey yok mu şurada yâni elif yazacağım, be diyeceğim, üstün diyeceğim, esre, ötre diyeceğim, Kur’ân-ı Kerim’i anlatacağım, filan…

“—Yok!” dediler. “Biz öyle Kur’ân öğrenmek istemiyoruz.

“—E nasıl istiyorsunuz?”

“—Bize Kur’ân-ı Kerim’in manasını anlat!” dediler.

Kur’ân-ı Kerim’in tefsirini istiyorlarmış. Ben de sandım Kur’ân-ı Kerim’in yazısını öğrenecekler.

“—E, pekâla!” dedim. O zaman nereden başlayalım, nereden başlayalım… Kur’ân-ı Kerim’in ilk inen ayetlerinden başlayalım diye düşündüm ben. Neden? Bunlar şey değil… Şimdi bekledim, bekledim. Akşam vaktinde çağırmışlardı, gittim. Namaz kılan yok içlerinde. Namaz kılmıyorlar. Dedim:

“—Ben namaz kılacağım.”

Ev sahibi afalladı, bocaladı. Bana bir küçük sandık odası gibi bir oda gösterdi. Duvarında ud asılı. Kocaman karınlı, ud mu deniliyor ona, ne deniliyorsa; dımbırtı… O asılı duvarda. Ondan sonra, bir de küçük etejer var, kitaplar var orada. Baktım Budizmle ilgili kitaplar var, Hıristiyanlıkla ilgili kitaplar var. Haa… Anladım, adamlar koleksiyon yapıyor. Her dinden bilgi sahibi olacaklar, haftanın bazı günlerinde de dımbırtı var, anlaşılıyor. Bazı günlerinden dımbırtı, bazı günlerinde zımbırtı, bazı günlerinde tıkırtı, bazı günlerinde fıkırtı. Anlaşılan böyle gidiyor.

Şimdi ben namazı kıldım, canım sıkıldı tabii. Ama dedim ki, Allah Kur’ân-ı Kerim’i mü’min olmayan bir kavme, Peygamber Efendimiz’i gönderdi, o da uğraştı Allah’ın dinini tebliğ etti, ben de bunlara dini tebliğ edeyim dedim. Nasıl tebliğ edeyim? Kur’ân-ı Kerim’in iniş sırasına göre, Kur’ân-ı Kerim nasıl indiyse öne imanları bunların bir sağlamlaşsın, kendiliklerinden şöyle hizaya gelsiler falan.

İkra Sûresi'nden başladık. Hani Hıra mağarasındayken Peygamber Efendimiz'e ilk gelen vahiylerden başladık. Fakat ondan sonra *Müddessir* Sûresi, *Müzzemmil* Sûresi derken mühendislerden bir tanesi Almanca bir kitap getirmiş. *Theodor Nöldeke*'nin Kur'ân-ı Kerim üzerine bir kitabı.

Theodor Nöldeke İslam düşmanı bir Alman. Azılı kafir, biliyorum. Azılı kafir… Azılı kafirin Kur'ân üzerine yazdığı bir kitabı almış gelmiş Kur'ân çalışıyoruz diye. Canım Nöldeke'den ne çıkacak? Yâni sineği sıksan, ne yağı çıkar yâni. Nöldeke kafir, onun kitabını getirmiş. Onun oradan okuyarak konuyu daha geniş anlayacak, manlayacak falan… Yâni ne oluyor, ehil olmayan kaynaklardan Kur'ân-ı Kerim'i öğrenmeye çalışıyor.

Biz epeyce tabii gittik, geldik, çalıştık. Onlar da memnun oldular. E biraz bilgileri biz tebliğ etmiş olduk, anlatmış olduk. Sonra benim askerlik işim geldi. Ben askere gittim. Ondan sonra bir daha geliş gidiş olmadı. Öyle kaldı. Tebliğ ettiklerimizden ne faydalandılarsa artık sekiz ay, ne kadar gittiysek, öyle oldu.

Yâni olmadık kitapları okursa insan, hidayet bulamaz. Kâfirin kitabını okudu mu sapıtır. Mesela İslâm Tarihi diye kitap yazmış İtalyan *Leone Caetani* isimli bir adam. Ama tek başına yazmamış, bütün papazlara taksim etmiş görevi. Ne kadar iftira, ne kadar yanlış, ne kadar hata, ne kadar kâfirce fikir varsa, hepsini kitabına yazmışlar. *Annali dell'Islam* diye bir İslâm düşmanı ve hatalarla dolu, iftiralarla dolu bir kitap yazmışlar.

Hüseyin Cahit Yalçın, hapise tıkılmış burada, gazeteci. İtalyanca biliyormuş. İtalyan lisesinden mi mezun, neyse. O kitabı tutmuş Türkçeye çevirmiş. Bez, gri ciltli on cilt halinde, basmışlar, piyasaya da sürmüşler. Okuyanın kafası karışıyor. Çünkü adamlar müsteşrik, papaz, din düşmanı, İslâm'a karşı…

Artık Allah razı olsun, Asım Köksal var Ankara'da, iyi alim, fazıl, tanıdığımız bir kimse. O bir İslâm tarihi yazdı da çok güzel yazdı. Hatta Ziyâu'l-Hak Pakistan'a çağırdı da nişan verdi buna, büyük mükafat aldı. Biliyorsunuz Asım Köksal'ın İslam tarihi böyle beyne'l-milel bir mükâfat da aldı.

O hem İslam tarihini yazdı, hem de ayrı bir cilt halinde *Annali dell'Islam* Leone Caetani'nin İslam tarihi isimli iftiralar ve yanlışlarla dolu eserinin yanlışlarını koca bir eser halinde belirtti. İslam tarihinin de dipnotlarında belirtti.

Neyi anlatmak istiyorum bu kadar teferruattan, misaller, isimler vererek?.. Bir bilgiyi sağlam yerden almazsanız, zehirlenirsiniz. Suyu sokağın kenarındaki birikintilerden susadım diye eğilip, hüp içer misiniz? Her çeşmeden su içer misiniz? İçmezsiniz. Her çeşmenin suyu içilmez. Her kuşun eti yenmez. O çeşmenin üstüne yazıyor belediye kırmızı yazı ile:

"—Bu su mikropludur, içilmez! Ancak sulamaya yarar, araba yıkamaya yarar!" diye yazıyor.

Onun için mikroplu adamların, mikroplu fikirleri, mikroplu kitaplardan AIDS mikrobu gibi yayılır. Hani doktorun birisi AIDS'li bir hastayı tedavi ederken bulaşmış. Öyle şeyler oluyor. Onun için mikroplardan sakınır gibi, böyle garezkâr insanların

eserlerinden de kaçınacaksınız.

Alim arayacaksınız. Hakiki alim arayacaksınız, takva ehli olacak, Allah'tan korkan insan olacak. Hakikaten derin alim olacak, güzel ahlaklı olacak. Misyoner falan olmayacak, oranın buranın ajanı, din düşmanı olmayacak.

Şimdi kaç dakika oldu konuşma başlayalı? Birisi bir söylesin bilen varsa. Kaç?.. Epeyce geçmiş… Bir hadis daha okuyalım, burada bırakalım. Yedinciyi okuyalım, bırakalım.

g. Kardeşine Yardım Et!

Ramuz'un 84. sayfasının 7. hadis-i şerifi..

Ahmed ibn-i Hanbel RA'de, Tirmizi'de, hem de Tirmizi hasen sahih hadis-i şerif diyer, İbn-i Hibban'da Enes RA'dan rivayet edilmiş. Taberani İbn-i Ömer RA'dan rivayet etmiş. Yâni sahih bir hadis-i şerif.

Ne buyurmuş Peygamber Efendimiz:[7]

اُنْصُرْ أَخَاكَ ظَالِمًا أَوْ مَظْلُومًا ! قِيلَ: يَا رَسُولَ اللّٰهِ ، أَنْصُرُهُ مَظْلُومًا ،

---

[7] Buhàrî, *Sahîh*, c.II, s.863, no:2312; Tirmizî, *Sünen*, c.VIII, s.210, no:2181; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.III, s.99, no:11967; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.XI, s.571, no:5167; Taberânî, *Mu'cemü's-Sağîr*, c.I, s.346, no:576; Ebû Ya'lâ, *Müsned*, c.VI, s.449, no:3838; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.VI, s.101, no:7606; Beyhakî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.VI, s.94, no:11290; Ebû Nuaym, *Hilyetü'l-Evliyâ*, c.III, s.94; Heysemî, *Müsnedü'l-Hàris*, c.II, s.764, no:762; Abd ibn-i Humeyd, *Müsned*, c.I, s.411, no:1401; Kudàî, *Müsnedü'ş-Şihâb*, c.I, s.375, s.646; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.V, s.83; Begavî, *Şerhü's-Sünneh*, c.VI, s.321; Bezzâr, *Müsned*, c.II, s.358, no:7458; İbn-i Asâkir, *Mu'cem*, c.I, s.122, no:229; Ebû Nuaym, *Ahbâr-ı Isfahan*, c.V, s.338, no:40057; Temmâmü'r-Râzî, *el-Fevâid*, c.III, s.93, no:1092; Hàris, *Müsned*, c.III, s.238, no:747; Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.I, s.431, no:1757; Enes RA'dan.

İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.XI, s.570, no:5166; Abdullah ibn-i Ömer RA'dan.

Taberânî, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.I, s.202, no:649; Hz. Aişe RA'dan.

Taberânî, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.I, s.210, no:679; Dârimî, *Sünen*, c.II, s.401, no:2753; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.XIII, s.345; Câbir RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.III, s.414, no:7204, 7205; *Keşfü'l-Hafâ*, c.1, s.241, no:631; *Câmiü'l-Ehàdîs*, c.VII, s.76, no:5840.

فَكَيْفَ أَنْصُرُهُ ظَالِمًا ؟ قَالَ: تَحْجُزُهُ عَنِ الظُّلْمِ ، فإِنَّ ذَلِكَ نَصْرُهُ

(خ . ت. حم. حب. ع. هب. ق. عن أنس)

RE. 84/7 (*Ünsur ehàke zàlimen, ev mazlumen! Kîle: Yâ rasûla'llàh, ensuruhû mazlûmen, fekeyfe ensuruhû zàlimen? Kàle: Tahcüzühû ani'z-zulmi, feinne zâlike nasruhû.*)

(*Ünsur ehàke zàlimen, ev mazlûmen*) "Müslüman kardeşin zàlim de olsa, mazlum da olsa ona yardımcı ol!"

(*Kîle*) Denildi ki: (*Yâ rasûla'llàh, ensuruhû mazlûmen*) "Yâ Rasûlallah, mazlum olduğu zaman yardım etmeyi anlıyorum. Yâni birisi ona zulmediyor, gideyim yardımına koşayım, zulme uğramasın, zulümden kurtulsun... (*Fekeyfe ensuruhû zàlimen*) Ama zàlimken ona nasıl yardım edeyim, bu ne demek?"

Olur mu, zalime gidip yardım etmek olur mu? Yardım etsem, adam öbür taraftaki adamı dövüyor, ona yardım etsem, ben de günaha girerim. Kesiyor, ben de kessem, ben de katil olur. Yâni zalime yardım nasıl olacak diye sormuşlar.

(*Kàle*) O zaman Peygamber Efendimiz buyurdu ki: (*Tahcüzühû ani'z-zulmi*) "Zàlimi zulmünden alıkoyarsın, zulmü yapamaz duruma getirirsin, zulüm yapmasını engellersin; (*feinne zâlike nasruhû*) bu da ona senin yardımındır."

İyi ki sormuşlar çünkü Peygamber Efendimiz SAS bazı konular dinleyenlerin hatırında iyice yerleşsin diye nükteli söylerdi. Şimdi bu herkesin hatırında kalır. Peygamber Efendimiz dedi ki:

"—Zalim kardeşine de yardım et, mazlum kardeşine de yardım et!"

Tabii herkes afallar, şaşırır. Çünkü dinimizde çok kesin olarak biliyoruz ki zalime yardım edilmez. Zalime meyledilmez. Zalime eyvallah denilmez. Zalime destek olunmaz. Zalimin yüzüne gülünmez. Zalim desteklenmez. Bunu biliyoruz, kesin bu. Allah'ın çok aşikâr bir emri bu. Zalimken yardım edin, mazlumken yardım edin. Ne demek oluyor? Hemen sormuşlar. Sorulsun diye zaten Efendimiz mahsustan öyle nükteli söylemiş oluyor.

“—Mazlumken yardım edelim ama, zalimken nasıl yardım edebiliriz?” diye sorunca demişler ki:

“—Zalim kardeşini, zulüm yapmaktan men edersin, engellersin, yaptırtmazsın.” İşte o da ona yardımdır.

Neden? Zulüm yapsa belasını bulacak, cehenneme girecek. Cezasını çekecek. Yaptırtmayınca ona yardım oluyor. Zalime yardım nasıl olacak? zulmünü engellemekle olacak. yaptırmamakla olacak.

Bu son hadis-i şerif yâni mü’min, mü’min kardeşini sevecek. Tamam hepimiz birbirimizi seveceğiz. Aziz ve muhterem kardeşlerim, bu çok mühim bir husus. Yâni biz ihvanız, ne demek? Kardeşiz. Nasıl kardeşiz? Ahiret kardeşiyiz. E nedir bu? Ahiret kardeşliği çok sevaplı bir şeydir. Ahiret kardeşi olanlara Allah mahşer yerinde, Arş-ı A’lânın gölgesinde, nurdan minberlerde gölgelendirecek, safa sürecekler. Büyük mükâfatlar verecek. Çok sevaplar kazanacaklar.

Onun için kardeş olmak çok önemlidir. Birbirimizi çok

sevecağiz, birbirimizi destekleyeceğiz, birbirimize yardımcı olacağız, kenetleneceğiz, beraber çalışacağız. İslâm'ı koruyacağız, Müslümanlara yardımcı olacağız. Ama zalimse, zulmünü yaptırmayacağız, doğru yola çekeceğiz. Şaşırmışsa, hakka çekeceğiz. Sapıtmışsa, düzelmesine çalışacağız, o tarzda. Doğru yolda gidiyorsa, destekleyeceğiz.

Allah bir insanın hayrını murad etti mi, ona iyi bir arkadaş nasib edermiş. Bilmediğini hatırlatırmış, iyi şeylerden. Bildiği şeyi yapmasına yardımcı olurmuş. Vazifemiz böyle olacak.

Allah hepinizden razı olsun… Hepimizi böyle birbirini seven, hakiki ahiret kardeşleri eylesin... Böylece büyük sevaplara nail olmayı nasib eylesin…

Bir burada kâğıt geldi: Geçen hafta bir çift siyah ayakkabı yanlış alınmış. Alan kardeşimiz bunu fark ettiyse, dersten sonra şadırvanda buluşup değiştirelim diye mesaj var.

Bundan sonra gelelim hatmimizi yapmaya ve çok hatim duaları var onları yapmaya... Ondan sonra da ders tarifimiz olacak, duaları evvela yapalım.

Fâtiha-i şerife mea'l-besmele!

26. 03. 1995 – İskenderpaşa Camii

02. DÜNYANIN FÂNÎLİĞİ

Eùzü bi'llâhi mine'ş-şeytâni'r-racîm.
Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm.
El-hamdü li'llâhi rabbi'l-àlemîn... Hamden kesîran tayyiben mübâreken fîh, alâ külli hâlin ve fî külli hîn.,, Kemâ yenbağî li-celâli vechihî ve li-azîmi sultânih… Ve's-salâtü ve's-selâmü alâ seyyidi'l-evvelîne ve'l-âhirîn muhammedini'l-mustafâ ve âlihî ve sahbihî ecmaîn… Ve men tebiahû bi-ihsânin ilâ yevmi'l-cezâ…
Emmâ ba'dü, fa'lemû eyyühe'l-ihvân... Feinne efdale'l-hadîsi kitâbu'llàh... Ve efdale'l-hedyi hedyü seyyidinâ muhammedin salla'llàhu teàlâ aleyhi ve sellem... Ve şerre'l-umûri muhdesâtühâ... Ve külle muhdesetin bid'ah... Ve külle bid'atin dalâleh... Ve külle dalâletin ve sàhibehâ fi'n-nâr... Ve bi's-senedi'l-muttasıli ile'n-nebiyyi salla'llàhu aleyhi ve selleme ennehû kàl:

أُنْظُرُوا دُورَ مَنْ تَعْمُرُونَ ، وَأَرْضَ مَنْ تَسْكُنُونَ ، وَفِي طَرِيقِ مَنْ تَمْشُونَ

(الديلمى عن أبى بكر)

RE. 84/12 (*Unzurû dûre men te'murûne, ve arda men teskünûne, ve fî tarîki men temşûne.*)
Sadaka rasûlü'llàh, fî mâ kàl, ev kemâ kàl.

Aziz ve sevgili ve mübarek kardeşlerim!
Allah-u Teàlâ Hazretleri'nin selâmı, rahmeti, bereketi, ihsanı, ikrâmı dünyada, ahirette sizin ve sevdiklerinizin üzerine olsun... Allah-u Teàlâ Hazretleri sizleri iki cihanda aziz ve bahtiyar eylesin… Cennetiyle cemâliyle müşerref eylesin…
Peygamber (*salla'llàhu aleyhi ve âlihî ve selleme teslîmen kesîrâ*) Efendimiz Hazretleri'nin inci, mercan, yakut, elmas misâli mübarek hadîs-i şeriflerinden bir demet, o gül bahçesinden bir buket sizlere sunmak üzere toplanmış bulunuyoruz.
Bu hadîs-i şeriflerin okunmasına, izahına ve dinlenmesine geçmeden önce, evvelâ Peygamber Efendimiz Muhammed-i Mustafâ SAS Hazretleri'nin ruh-i pâki için, sonra onun âlinin,

ashâbının, etbâının, ezvâcının, ahbâbının ve mânevî irşad makamının vârisleri olan evliyâullah-ı kirâm, meşâyih-i vâsilîn, sâdât-ı turuk-u aliyyemizin ruhları için;

Hâssaten eserini burada takip ettiğimiz, okuduğumuz Gümüşhaneli Ahmed Ziyâeddîn Efendimiz Hazretlerinin ve kendisinden feyz aldığımız muhterem, sevgili, mübarek Hocamız Muhammed Zâhid-i Bursevî Hazretleri'nin ruhu için;

Bu beldeleri fetheden fatihlerin, şehidlerin, gâzilerin, mücahidlerin, sàlihlerin, cümle hayır hasenât sahiplerinin ve hâsseten içinde oturup bu vaazı yaptığımız, ibadet ettiğimiz şu camiyi bina etmiş olan İskender Paşa Hazretleri'nin ruhu için; bu camiyi bugüne kadar harap olmadan hizmette tutmak için zaman zaman masraf eden, tamir, tecdit ve tevsî eyleyen kimselerin ruhları için;

Camilerin asıl mâmurluğu cemaatinden olduğu için, uzaktan yakından buraya gelip de burada ibadet eden, bu vaazları takip eden siz sevgili ve kıymetli kardeşlerimizin geçmişlerinin ruhları için, sizin saadet ve selâmetiniz için bir Fâtiha, 11 İhlâs-ı Şerîf o saydığımız büyüklerimize dereceleri üzere ikram olsun, Hz. Âdem Atamızdan Peygamberimiz'e kadar cümle peygamberlerin şefaatlerine nâil olalım, cümle evliyâullahın himmetlerine, teveccühlerine mazhar olalım diye bunları okuyalım, dersimize öyle başlayalım, buyurun!

....

a. Dünyada Her Şey Geçici

Okuduğumuz, izahını yapacağımız hadîs-i şeriflerin metinleri *Râmûzü'l-Ehâdîs* kitabımızın 84. sayfasında 12. hadîs-i şerif ve devamı olacak.

Metnini az önce okuduğumuz hadis-i şerifi Peygamber SAS Efendimiz'den Ebû Bekr-i Sıddîk RA rivayet etmiş. O bakımdan da bir sıcak duygu içinde sevinçliyiz, Ebû Bekr-i Sıddîk Efendimiz'in rivayet ettiği bir hadîs-i şerifi okuyoruz diye...

Peygamber SAS Efendimiz ne buyurmuş:[8]

---

[8] *Kenzü'l-Ummâl*, c.İX, s.42, no:24843; *Câmiü'l-Ehàdîs*, c.VII, s.83, no:5858.

اُنْظُرُوا دُورَ مَنْ تَعْمُرُونَ ، وَأَرْضَ مَنْ تَسْكُنُونَ ، وَفِي طَرِيقِ مَنْ تَمْشُونَ

(الديلمى عن أبى بكر)

RE. 84/12 (*Unzurû dûre men te'murûne, ve arda men teskünûne, ve fî tarîki men temşûne.*)

(*Unzurû*) "Bakınız, nazar ediniz, (*dûre men te'murûne*) kimlerin evlerini şenlendiriyorsunuz, mâmur ediyorsunuz? (*Ve arda men teskünûn*) Kimin veya kimlerin arazisinde meskûnsunuz, otuyorsunuz? (*Ve fî tarîki men temşûne*) Kimin yolunda gidiyorsunuz?"

"—Bunlara bakın, yani dikkat edin!" demek.

"—Kimlerin evinde oturduğunuza bakın! Kimlerin arazisinde meskûn olduğunuza bakın! Kimin yolunda yürüdüğünüze bakın!"

Çok kısa cümleler, fakat izahı nasıl olacak? Biraz geniş bir izahı var:

Herkes bir evde oturuyor. Herkes bir evi imar etmiş. *Dûr*, *dâr* kelimesinin Arapça'da çoğuludur. *Dâr*, ev demek. *Dûr*, evler demek.

"—Kimlerin evlerinde oturduğunuza bakın!" diyor.

"— Allah Allah... Ya kendi evimde oturuyorum, ev sahibiyim; ya da bizim ev sahibi falanca şahıs, ben onun kiracısıyım."

Şimdi bizim bu soru üzerinde düşünmeye başladığımız zaman, hemen hatırımıza gelen bu. Niye Peygamber Efendimiz böyle bir soru bize tevcih eylemiş?

"—Kimin evinde otuyorsunuz?"

Ben kendi evimde oturuyorum, sen falancanın kiracısısın veyahut sen de kendi evinde oturuyorsun. Bu ne demek?

İbrahim ibn-i Edhem Hazretleri Belh şehrinde sultan ailesindenmiş, padişahmış, sarayı varmış, merasim salonu, toplantı salonu varmış. Önünden, arkasından kalkanları altınlı gümüşlü kaç tane muhafız gidermiş; tantanalı, şâşâlı, debdebeli, saltanatlı bir hayat sürüyormuş da bir gün geceleyin yukarıdan bir tıkırtı duymuş...

Bu hikâye hoşuma gidiyor. "Menkabe" diyorlar, olmuş veya olmamış; bilmiyoruz artık... Ama rivayeti bile güzel, yani ibretli bir şey.

Yattığı odanın üstünde tıkırtı duymuş. Vay! Padişah bir yerde yatacak, padişahın yatak odasının üstünde bir adam gezinecek, tıkırtı yapacak! “Bre! Kim o yukarıdaki! Ne arıyorsun orada!” diye bağırmış, kızmış.

Tabii gecenin yarısında, herkesin uyuduğu sırada çatıda veya yukarıda ne arıyor, tangur tungur geziniyor...

“—Ne arıyorsun?” deyince;

“—Ne arayacağım, devemi kaybettim, onu arıyorum!” demiş.

Şimdi bu sorunun cevabı acayip bir cevap.

“—Yahu deve dama çıkmaz ki!”

İnsan çıkabiliyor da, koca hayvanın damda ne işi var, nereden çıkacak dama? Çıkartmak istesen çıkartamazsın. “Deveye hendek atlatmak bile ne kadar zor.” derler, dama nasıl çıkacak?

“—Devemi kaybettim, onu arıyorum.”

Aşağıdan;

“—Bre sen deli misin divâne misin, damda deve olur mu? Deve kaybolsa geceleyin damda mı aranır?” demiş.

İbrahim ibn-i Edhem saçma bir cevaba güyâ böyle mâkul bir cevap veriyor.

Yukarıdaki ses de cevabı yapıştırmış:

"—E öyle senin yattığın atlas döşeklerin içinde, ipekli yorganların altında Mevlâ aranır da bulunur mu? Söyle bakalım, damda deve bulunmazsa, öyle saltanatın içinde, yatakların, döşeklerin, ipeklerin, atlasların arasında da Mevlâ'yı zor bulursun sen, bulamazsın!" demiş.

"—Orada Mevlâ bulunur mu?"

Allah Allah, bak sen şimdi... Verdiği cevaba bak... Tabii allak bullak olmuş. Ayağa kalkmış, muhafızları çağırmış;

"—Ya kim bu yukarıdaki? Arayın, bulun!"

Ama yukarıda kimse yok.

Fesübhanallah! Damdan nereye gitti bu adam?

Yok.,, Canı sıkılmış, gece uykusu kaçmış. Ertesi gün vüzerâ toplanmış, divan toplanacak. Gitmiş tahtına oturmuş ama canı sıkkın. Gece uykusuz, bir de geceleyin acayip bir şey oldu, adamın birisi ona böyle dedi. Biraz canı sıkkın, düşünceli... Tam öyle vezirlerle oturmuşlar, salonun kapısından rap rap, pat küt, pat küt aksakallı bir adam yürümüş geçmiş. Muhafızlar da engelleyememişler, yürümüş gelmiş.

Halbuki kapıda kılıçlı, kalkanlı, mızraklı muhafızlar var. Mızrakları çapraz kapatırlar, ne olur?

"—Geçemezsin! Dur bakalım! Sen kim oluyorsun?" derler.

Bir kere oraya nasıl gelir?

Sarayın içine lambur lumbur her adamı almazlar. Sarayın içine şuradan buradan girmişse bile toplantı salonuna muhafızlar almazlar.

Ama hiç onlar müdahale edememiş, yürümüş gelmiş. Beğendiği bir yere oturmuş.

Divan, vezirler, paşalar, padişah toplantı hâlinde; o gelmiş, oraya oturmuş. Herkes tabii işi gücü bırakmış, ona bakıyorlar;

"—Kim bu adam?"

Padişahın huzurunda bir şey de diyemiyorlar. Padişah sormuş:

"—Ya sen kimsin, ne arıyorsun burada?"

"—Hiç, ne arayacağım." demiş, omuz silkmiş. "Burası

kervansaray değil mi? Ben yolcuyum, işte dinlenmeye geldim." demiş.

Hoşuma gidiyor...

"—Dinlenmeye geldim, kervansaray burası." deyince;

"—Yok, burası kervansaray olur mu ya, ne biçim laf söylüyorsun!" demiş.

"—Ne pekiyi?" demiş.

"—Burası benim sarayım, mülküm. Kervansaray değil, yolcunun yolgeçen hanı değil, otel değil, motel değil, han değil; burası benim sarayım!"

"—E senden önce kimindi?"

"—Babamındı."

"—Ondan önce kimindi?"

"—Dedemindi."

"—Ondan önce kimindi?"

"—Falancanındı, filancanındı..."

"—Onlar nereye gittiler?"

"—Öldüler. Eceli geldi öldü, hayatı bitti, öldü gitti."

"—E birisinin gelip bir müddet oturduktan sonra göçtüğü gittiği, ötekisinin geldiği, onun gittiği, ötekisinin geldiği bir yer kervansaray değil de nedir?" demiş.

Yolcu geliyor, biraz duruyor, gidiyor.

Hadi... "Dur, sen kimsin?" demeye kalmadan yine rap rap rap yürümüş, kimse engelleyememiş.

Bu hikâyeyi, İbrahim ibn-i Edhem Hazretleri'nin menkabesini neden anlattım?

"—Bir kere kimin evinde oturuyoruz?"

Bizden önce oturmuş birilerinin evinde oturuyoruz.

"—Onlar nereye gittiler?"

İnnâ li'llâhi ve innâ ileyhi râciûn.

"—Ya bu evi falanca yaptırmıştı, mübarek iyi adamdı, sàlih insandı, camiden çıkmazdı, cömert insandı, şöyleydi böyleydi..."

E ne oldu şimdi?

"—Allah rahmet eylesin, sizlere ömür. O öldü, onun oğlu da öldü de..."

Kimin evinde oturuyor muşuz?

“—Bizden önce gelmiş, şimdi göçmüş insanların evinde…”
Bu ne demek?
“—Biz de göçeceğiz.” demek. “Bu evler bize de kalmayacak.” demek.
Böyle anlaşılabilir, bir mâna bu.

Kimin evinde oturuyoruz? Kimini evini şenlendiriyoruz?
Kimin evini mâmur —yani şenlendirmek, güzelleştirmek, tamir etmek— ediyoruz? Sonra kimin toprağında oturuyoruz?
İşte bizden önce bir başkasınındı. Bu tarla kimindi? Bu mıntıka kimindi?
“—Burası bir paşanınmış da, kocaman bir bahçesi varmış da, sonra ölmüş de, parsellemişler de çocuklarına kalmış da...”
Hikâye... Yani arazi başkalarınınmış.

(*Fî tarîki men temşûne*) “Kimin yolunda gidiyorsunuz?”
Tabii herkesin hayatta tutturduğu yol yeni bir şey değil, daha önce insanların gitmiş olduğu yol. Onlar nereye gittiler? Ahirete gittiler. Biz de gideceğiz. Bu mâna olabilir.
İkinci mâna:
İnsan kimin evine gidiyor? Sevdiği bir arkadaşının evine gidiyor.
“—*Selâmün aleyküm*. Misafir geldim.”
“—Hoş geldin! Buyur, birkaç gün bizde kal. Ne olursun gitme, çok özledik...”
Sevdiği insanın yanına misafir gidiyor. Sevdiği yerde kalıyor. Ve sevdiği insanın peşine takılıyor, onun peşinden gidiyor. Eğer mâna buysa, o zaman hadisten çıkacak ders ne?
“—Kiminle ahbaplık ettiğine dikkat et.” demek.
“—Kimin evine gidiyorsun? Kimin arazisinde kalıyorsun, meskunsun? Kimin, hangi grubun malısın, hangi gruptansın, kimin yolunda yürüyorsun? Bunlara dikkat et. Bozuk bir grup ise sen de mahvolursun.” demek.

Birinci mâna neydi?
“—Bak bu diyarlar, bu evler, bu araziler kimseye bâki kalmadı, fâni dünya; sen de bir gün öleceksin, gözünü aç da ahirete hazırlan!” demek.

İkinci mâna: “Kiminle arkadaşlık ettiğine dikkat et.” demek.

Çünkü kişi refîkinden azar. Kiminle ahbaplık ediyorsa, kimin peşinde gidiyorsa sapıtabilir. Yanlış bir insanla ahbaplık ediyorsa sapıtabilir.

Bizim rahmetli, babamızın dostu, *Kur’an Anahtarı* diye eser yazmış olan ciddi bir hoca efendi vardı, Allah rahmet eylesin, Hüseyin Karagözoğlu diye... *Kur’an Anahtarı* diye ilk defa Kur’an okuma kitabını da yazmış insandı. Erenköy’de bahçeli bir ahşap evde oturuyorduk, evimiz vardı, dayımızın eviydi. Orada oturuyorken, bize misafir geldi. Ciddi, sağlam, kale gibi bir insandı. Mekânı cennet olsun. Orada ben elini öpünce bana sordu... Babamın çok yakın dostu, arkadaşı...

“—Evlâdım, nereye gidiyorsun?” dedi.

“—Edebiyat fakültesinde Arap Fars filolojisine gidiyorum.” dedim.

“—Ha öyle mi? Getir bakalım bir kâğıt kalem...” dedi.

Götürdüm. Bir cümle yazdı; üstünsüz, esiresiz, harekesiz bir beyit yazdı.

“—Oku bakalım bunu!” dedi.

Arapça bilmeyen üstünsüz esiresiz bir Arapça metni okuyamaz. Çünkü okuyuşu, Arapça’yı iyi bilişine göre yapacak. Arapça’yı iyi bilmiyorsa, kelimeleri doğru okuyamaz. Kelimelerin cümledeki yerini bilmeyince, fâil mi mef’ul mü, câr mı mecrur mu bilemezse okuyamaz. Çok yanlış okur. Hemen yanlışı da sırıtır, ortaya çıkar.

Ben yazdığı şeyi okudum. Şunu yazmıştı:

إذا كان الغراب دليل قومٍ ، ليأتيهم الى الأرض الجياف.

(*İzâ kâne’l-gurâbü delîle kavmin, leye’tîhim ile’l-ardi’l-ciyâfi*) “Bir kavmin lideri karga olursa, onları cîfelerin, leşlerin başına götürür.”

Karga bir kavmin kılavuzu olursa. onları nereye götürür? Cîfelerin, leşlerin olduğu yere götürür. Neden?

Karga leş yer, onu sever; kargalığından dolayı canı oraya gitmek ister. Sen leşten iğrenirsin ama o da leş yiyor. Sen onun peşine takılırsan, karga kılavuz oldu mu bir kavme, bir topluluğa, onları nereye götürür? Cîfelerin, leşlerin olduğu yere götürür.

Akbabaya tâbi olsan, akbaba da öyle bir yere götürür.

Bülbüle tâbi olsan, nereye götürecek? Gülistana götürecek.

Arıya tâbi olsan, nereye götürecek? Çiçeğe, bal aldığı yere götürecek.

Her hayvan, her mahlûk kendisine uygun olan yere gitmek ister. Beslendiği, büyüdüğü, hoşlandığı yere gitmek ister. Sen hangi kılavuzun peşine takılırsan, onun tabiatı önemlidir. Eğer kötü bir insanın peşine takılırsan, seni o kötü adam tabiatının icabı olan kötü bir yere götürür.

Onun için, "Kimin evini şenlendiriyorsun, kime misafir oluyorsun, kimin arazisinde kalıyorsun, kimin yolunda yürüyorsun, dikkat et ha! Yanlış bir insanla ahbaplık edip de ondan sonra başını belâya sokma, Allah'ın gazabına uğrama, dünyanı ahiretini mahvetme!" demek olur.

Aziz ve muhterem kardeşlerim!

Milletin anlayamadığı bir şey var: İnsan hayata bir defa geliyor. "Bu sefer yanıldım, bir kere daha tekrar edeyim." dese tekrar imkânı var mı? Yok! Gelen göçüyor.

Yenilen pehlivan güreşe doyamazmış, "Hadi bir daha..." dermiş. Hayatta yeniden yaşama imkânımız var mı? Yok!

Yanlış yaşarsak ne olacak?

Su testisi su yolunda kırılır. Ömrümüz yanlış yolda geçerse, hatalı bir tercihle yanlış bir yol tutturmuşsak, yanlış bir grubun içindeysek, hatalı bir hayat tarzı sürüyorsak ne olacak?

Bunun telafisi mümkün değil! O kadar gözümüzü açmak zorundayız ki, ne yapıp yapıp doğruyu bulmak, ne yapıp yapıp en güzeli yapmak zorundayız. Hayat hata kabul etmez! Hatalı tercih yaptın mı, hem dünyan mahvolur hem ahiretin… Sadece bu dünyada mahvolmazsın, ahirette de mahvolursun. Onun için, mutlaka çok iyi kontrol etmeli!

Matematikte bir matematik işlemi yapıldığı zaman sağlaması yapılır. Doğru mu, yanlış mı? Problem çözüldükten sonra bir daha bir irdelemesi yapılır. Bu, işin şakası olmadığındandır.

Aziz ve muhterem kardeşlerim!

O bakımdan, bu hadîs-i şeriften şu anlaşılıyor ki; gözümüzü açmamız lazım. Hayatın aldatıcı olayları, aldatıcı zevkleri, aldatıcı

görüntüleri bizi gerçekleri görmekten engellememeli, alıkoymamalı! Gerçekleri görmeliyiz. Mutlaka ve mutlaka doğru yolu bulmalıyız ve bu konuda çok titiz olmalıyız.

Biz tabii böyle bir hedef insan, şöhrete bulaşmış bir insan durumunda olduğumuz için kendi halimizde yaşayamıyoruz; herkes bize geliyor, meselesini soruyor. Biraz ihtisasımızın, bilgimizin, çalışmamızın sahası dolayısıyla mesele soruyorlar. Toplumun içinden çok çeşitli haberler alıyoruz. Çok çeşitli şeyler öğreniyoruz, duyuyoruz. Küçük dilimizi yutuyoruz.

"—Öyle mi? Ayy! Deme ya! Yemin et!" gibi, hani iki arkadaş birbirlerine inanmadığı bir şeyi gördüğü zaman derler, hayretler içinde kalıyoruz.

Gazetelerden siz de görüyorsunuz; Japonya'nın filanca sapık bir inanç grubu varmış, zehirli gazla bilmem ne kadar insanı öldürmüş, dehşet saçıyormuş. Adam hâlâ "Yine yapacağım!" diyormuş. Millet de dehşet içindeymiş, "Nerede ne yapacak?" diye, herkes korkuyormuş.

İsviçre'de bir villada bir sapık güruh yaptılar, villayı da yaktılar, adamlar kendileri de gitti. 3-5 sene önce veya 10-15 sene önce Amerika'da 400-500 tane sapık grup, gittiler ormana, ormanda topluca kendilerini öldürdüler. Nasıl öldürdülerse...

Demek ki insanların inancını istismar eden, inanç ihtiyacını istismar eden, kendisini allayıp pullayıp insanların karşısına çıkan ama onları yanlış yönlere götüren insanlar var. Karga gibi, karga nasıl cîfeye götürürse insanları yanlış yollara götüren kimseler var.

Onun için, Peygamber SAS bir hadîs-i şerifinde buyurmuş ki:

"—On kişiden veya on kişiden daha fazla bir gruba liderlik yapmış olan bir insan, yani baş olmuş olan bir insan, reis olmuş olan, önder olmuş olan bir insan mahşer yerine elleri boynuna iplerle bağlanmış olarak gelecek, esir gibi..."

Elleri boynuna bağlanmış olarak, elleri bağlı, boynu bağlı mahşer yerine çekile çekile esir gibi gelecek. Eski yıllarda Vietnam esirlerini gördünüz ya... Elleri boynuna bağlanmış, kıpırdatamaz, yukarıda boynuna da bağlı, iple de çekiyorlar, getiriyorlar. Mahşer yerine, hesap yerine öyle gelecekmiş.

Eğer liderlik yaptığı gruba Allah'ın rızasına uygun hizmet etmiş, güzel bir önderlik yapmışsa ipleri çözülecekmiş:

"—Tamam, hadi senin bir kabahatin yokmuş, suçun yokmuş." denilip ipleri çözülecekmiş.

Eğer liderlik yaptığı gruba karşı liderlik görevlerini güzel yapamadıysa, bağlarının üstüne bağlar bağlanıp, kat kat bağlanıp, kat kat düğümlenip cehenneme sevk edilecekmiş. Hadîs-i şerifte Peygamber Efendimiz böyle buyuruyor.

Onun için, aklı olan bir insan, korkusu olan bir insan, ahirete imanı olan bir insan, hesaptan endişe eden ciddi bir insan başkasının sorumluluğunu, mânevî sorumluluğunu, mesuliyetini üzerine bile bile almaz.

Mehmed Zahid Efendimiz büyük şeyh idi, evliyâullah idi, kerâmetleri zâhir bir kimseydi. Orada hatırlıyorum, şöyle söyledi:

"—Şeyhlik yapmak delilik divâneliktir. Ancak görevlendirilmiş olmak müstesna..."

Evet, görevlendirilmişse Allah görevlendirmiştir, Peygamber Efendimiz görevlendirmiştir, tamamdır, o vazifeyi yapacak. O haddini bilir, yolu bilir, yöntemi bilir, Allah'ın rızasına uygun vazifesini yapar.

Ama kimisi de bu şeylere heves ediyor, şeyhliğe kalkıyor.

Kadınlardan şeyhliğe kalkıyor! Kadından şeyh olmaz! Kadından peygamber olmadı, olmaz. Kadın çünkü mahremiyetle sınırlı bir insandır. Nâmahremin karşısına çıkamaz, her yere gidemez, çağrıldığı yere gidemez. Evliyse kocasına bağlıdır, kocasının izni olmadan kapıdan dışarıya çıkamaz. Fitne olabilir, fesat olabilir, kem gözlü olabilir, kem düşünceli olabilir. Kadının irşad vazifesi olmuyor.

Kadınlardan şeyhlik yapan var, otobüslerle hacca götürenler var. Sen ne hakla götürüyorsun?

Peygamber Efendimiz ne buyurmuş:

"—Bir insan eğer Allah'a ve âhiret gününe inanıyorsa bulunduğun evin olduğu yerden sefer mesafesine mahremsiz uzaklaşmasın!"

Peygamber Efendimiz böyle söylemiş.

Uydurma muvakkat nikâh yapıyorlar, falancayla filancayla, turizm şirketinin müdürüyle bilmem neyiyle... Hepsi üçer beşer —dînen— karısı oluyor, öyle gidiyorlar. Öyle şey olur mu?! Böyle saçmalık olur mu?

Olmaz! Ama var mı bu saçmalıklar? Olmaz ama var…

Neler duyuyoruz, ne mektuplar geliyor bize... Ben şurada o mektupları okusam, dergilerde o mektupları yazsam yer yerinden oynar. Neler duyuyoruz...

Onun için, biz de Peygamber SAS Efendimiz'in hadîs-i şerifini size bir kere daha hatırlatıyoruz: Kimlerin evlerini şenlendiriyorsunuz, dikkat edin. Kimlerin mıntıkalarında meskenlerinde iskân olunuyorsunuz, meskunsunuz, dikkat edin. Kimlerin yolunda yürüyorsunuz, dikkat edin, sonra pişman olmayın ha! Yanlış bir yola girip de ahiretinizi mahvetmeyin.

Çok sapıklar var. Çok insan kılığında şeytanlar var. Çok dine, imana, Kur'an'a, Rasûlüllah Efendimiz'in sünnet-i seniyyesine uymayan işleri yapanlar, yaptıranlar var.

"—Bu kadar karmaşık bir dünyada, bu kadar hilebazın, madrabazın, düzenbazın, hokkabazın olduğu dünyada ölçü nedir? Ben doğruyu eğriden nasıl ayıracağım hocam?"

Ölçü, Kur'ân-ı Kerîm'dir. Ölçü, Peygamber Efendimiz'in sünnetidir. Bir insan ağzıyla kuş tutsa, Kur'an'a uymuyorsa

sıfırdır! Hatta sıfırın çok altındadır! Havalarda uçsa kıymeti yoktur, sinek de havada uçar. Denizlerde yüzse, kerâmet gösteriyor güya, denizde yüzse kıymeti yoktur. Ne olacak?

Allah yolunda yürüyecek. Kur'ân-ı Kerîm yolunda yürüyecek. Peygamber Efendimiz'in yolunda yürüyecek.

Her zaman bu kürsüye çıktığımızda an'anevî olarak hocalarımızdan aldığımız an'aneyi devam ettiriyoruz, ne diyoruz?

Diyoruz ki:

"—Yolların en güzeli, en doğrusu, en faziletlisi Rasûlüllah'ın yoludur. Rasûlüllah'ın yolunun dışındaki yollar bid'at yoludur. Bid'atler dalâlettir. Allah bid'atleri kabul etmez. Bi'dat yolunu makbul bir yol saymaz. Dalâletler ve dalâletlerin sahipleri, yani dalâletlere uyanlar, dalâletleri ortaya çıkartanlar veya dalâletlere tâbi olanlar, dalâletin kendisiyle beraber cehenneme gideceklerdir."

Hem dalâlet, sapıklık —mânevî bir varlık olarak— cehenneme gidecek, hem de o sapıklığa uyan kişiler cehenneme gidecek.

Onun için, bu sizlere güzel bir ihtardır, iyi bir ikazdır. Kimin evinde oturuyorsunuz, kimin evini şenlendiriyorsunuz, kimin yolunda gidiyorsunuz, kimin mıntıkasındasınız, kimin hangi arazide meskunsunuz, buna dikkat edin. Gözünüzü açın! Hayatın şakası yoktur. Dinin şakası yoktur. Din oyuncak değildir. Din keyfe tâbi bir şey de değildir.

Din Allah-u Teàlâ Hazretleri'nin bize Peygamber Efendimiz'le bildirdiği, Kur'an ile bildirdiği ahkâmın gösterdiği hayat tarzıdır, ahkâmın yoludur. O yola uymadığı zaman bir insan, hâli ne kadar cafcaflı gösterişli olsa; sarık, kavuk, cübbe, tesbih, sakal, bıyık işi değildir bu. Çok fena olur! İtikaddaki bozukluk, kalpteki bozukluk dıştaki bozukluktan çok daha fenadır! Onun için, çok dikkatli olacaksınız!

Tabii burada dikkatli olurken dikkat edilecek ne var?

Dini bilmek lazım! Dini ana kaynaklarından doğru olarak öğrenmek lazım! Uydurma rivayetler, yalan dolan hikâyeler, palavralar, birtakım acayip rüyalar, bunlar dinin delilleri değildir. Dinin kaynağı Kur'ân-ı Kerîm'dir. Kur'ân-ı Kerîm'in bir harfi bile değişmeden Peygamber Efendimiz'den bu zamana kadar gelmiştir.

Kur'ân-ı Kerîm'i oku. Peygamber SAS Efendimiz'in hadîs-i şeriflerini oku, dinle. Bak, biz onu okuyoruz. Herhangi bir yere sohbete gittiğimiz zaman bu kitabı götürüyoruz,

"—Açın bakalım bir sayfa." diyoruz, besmeleyle bir sayfa açıyorlar, oradan hadis okuyoruz.

Neden? Niçin ben Peygamber Efendimiz'in sözünü konuşmak varken başka bir söz ortaya çıkartayım? Peygamber Efendimiz anlatılmamış bir konu mu bıraktı? Eksik bir konu mu bıraktı?

Allah-u Teàlâ Hazretleri dinini tamamladığını bildirmiyor mu?

الْيَوْمَ أَكْمَلْتُ لَكُمْ دِينَكُمْ ، وَأَتْمَمْتُ عَلَيْكُمْ نِعْمَتِي وَرَضِيتُ لَكُمُ الإِسْلاَمَ دِينًا (المائدة:٣)

(*El-yevme ekmeltü leküm dîneküm*) "Ben bugün size dininizi kemâle erdirdim. Dininiz kâmil, tam oldu, eksiksiz oldu." demiyor mu?

(*Ve etmemtü aleyküm ni'metî*) Sizin üzerinize saçtığım nimetleri

tamam ettim. (*Ve radîtü lekümü'l-islâme dînen*) Ve sizden din olarak ancak İslâm'ı kabul ederim. Din olarak İslâm'a razıyım, başka dine rızam yok!" (Mâide, 3/3) diye bildirmiyor mu?

Bildiriyor. Dinimiz tam olduğuna göre, dinimizi Kur'ân-ı Kerîm'den, hadîs-i şeriften öğreneceğiz.

"—Efendim ben müslümanım ama İslâmcı değilim."

Öyle saçma şey olur mu? O zaman İslâmcı değilsen niye müslüman oldun?

İslâm ama İslâmcı değil! Öyle şey olur mu?

İslâmcı olmamak, İslâm'a karşı olmaktır. Ya Allah'ın taraftarı olursun, *hizbullah* olursun, Allah'ın grubunda olursun...

Hizbullah ne demek? Allah'ın grubu demek. Allah'ın grubu felah bulacak!

أَلاَ إِنَّ حِزْبَ اللّٰهِ هُمُ الْمُفْلِحُونَ (المجادلة:٢٢)

(*Elâ inne hizba'llâhi hümü'l-muflihûn*) [İyi bilin ki, kurtuluşa erecekler de sadece Allah'ın tarafında olanlardır.]

Hizbullahın, Allah'ın grubunun karşısında öteki insanların grubu nedir?

اَلْكُفْرُ مِلَّةٌ وَاحِدَةٌ

(*El-küfrü milletün vâhideh*) [Küfür tek bir millettir.] Kâfirlerin hepsi bir takımdır, aynı boyadandır.

Bir de *hizbü'ş-şeytan*, şeytanın grubu vardır.

Bir Rahman'ın grubu vardır, bir de şeytanın grubu vardır. Hangi gruptan olmak istersen buyur! İki taraf da ortada! İşte şeytanın grubu, işte Rahman'ın grubu... İşte şuraya gidersen, o yolun arkası cehennem; işte buraya gelirsen, bunlara uyarsan, buradan gidersen, bu gruptan olursan burası cennet, besbelli bir şey. Allah-u Teàlâ Hazretleri bu iki yolu gayet âşikâr anlatmıştır, anlatmak için peygamberler göndermiştir.

Peygamber Efendimiz diyor ki:

"—Ben sizi cennete çağırıyorum. Ben davetçiyim."

Allah cennete çağırıyor, Peygamber Efendimiz davetçi.

Ya Peygamber Efendimiz'in yolunda yürürsün, her dediğine evet dersin...

"—Hocam ben Rasûlüllah'ın bazı şeylerini beğeniyorum da, bazı şeyleri de çağ dışı..."

Senin kafan çağ dışı! Senin kafan İslâm dışı! Rasûlüllah'ın sünneti çağlar üstüdür, her devir içindir. Muvakkat hüküm olmaz. Dinin ahkâmı kıyamete kadar bâkidir, Kur'ân-ı Kerîm'in ahkâmı kıyamete kadar bâkidir! Allah'ın verdiği haberlerde yalan yanlış yoktur.

"—Ben müslümanım ama Kur'ân-ı Kerîm'i kabul etmiyorum."

Sen müslüman değilsin, kâfirsin resmen! Kur'ân-ı Kerîm'i kabul etmiyorsa bir insan kâfir olur.

"—Rasûlullah'ın bazı sözlerini beğeniyorum, bazılarını beğenmiyorum."

Kâfirsin sen!

Bir insan Peygamber Efendimiz'in bir tek hadîs-i şerifini reddetse... Evet, bu Rasûlüllah'tan gelmiş, tamam, İmam Buhârî rivayet etmiş, İmam Müslim rivayet etmiş, sahih... "Sahih ama ben şimdi kabul etmiyorum, inanmıyorum." dese, sahih bir hadîs-i şerifi inkâr etse, kâfir olur!

Millet bunu bilmiyor. Kendi toplu iğne başı kadar aklını büyük bir akıl sanıyor. Sinek kadar bir aklı yok, sivrisinek kadar aklı yok! Sivrisinek insanı deli ediyor. Kendisini yakalattırmamak için odanın içinde öyle yere saklanıyor ki, saatlerce arıyorsun bulamıyorsun. Yatağa yatıyorsun, yine geliyor, kulağın dibinde vıızz... Yine kalkıyorsun, elektriği yakıyorsun, yine bulamıyorsun. Bu adamın sivrisinek kadar aklı yok, Allah'la muharebeye kalkıyor! Rasûlüllah'ı tenkide kalkıyor!

Bu ne demek? Delilik demek, başka bir şey değil! Adamın aklı yok. Donkişot'un değirmenlerle çarpışması diye bir İspanyol palavracı yazarının hikâyesi var, onun gibi bir şey. Yel değirmenlerine saldırıyor... Yel değirmeni kocaman kanatlı bina, bu da atına binmiş, mızrağını almış, yel değirmenlerine saldırıyor gibi bir şey oluyor. Ona da benzemez, daha da kötü!

Allah akıl fikir versin!

O halde şimdi biz ne yapacağız?

"—Pekiyi niye böyle bu adamlara fırsat veriyor Allah? Bunları kahretse, hiç konuşturtmasa, hiç böyle çatlak ses çıkmasa, biz de şaşırmasak, doğru yolu bulsak..."

Bu dâr-ı dünya dâr-ı imtihan olduğundan müsaade ediyor.

Şeytan da Allah-u Teàlâ Hazretleri'nin karşısında ne dedi:

قَالَ اَنْظِرْنِي اِلٰى يَوْمِ يُبْعَثُونَ (الأعراف: ١٤)

(*Kàle enzırnî ilâ yevmi yüb'asûn*) "Yâ Rabbi bana müsaade et, imkân ver, onlar tekrar ba's olunacakları güne kadar ben şu kullarını aldatacağım." dedi. (A'raf, 7/14)

قَالَ اِنَّكَ مِنَ الْمُنْظَرِينَ (الأعراف: ١٥)

(*Kàle feinneke mine'l-munzarîn*) [Allah, Haydi, sen mühlet verilenlerdensin!' buyurdu.] (A'raf, 7/15)

"—Hadi sana imkânı verdim. Hadi bakalım, yapabilirsen yap! Ama benim hâlis kullarım sana tâbi olmazlar." dedi Allah-u Teàlâ Hazretleri, bunu Kur'ân-ı Kerîm'den okuyoruz.

Allah şeytanın faaliyetine müsaade etmeseydi şeytan faaliyet gösteremezdi, kâfir kâfirliğini yapamazdı, müşrik müşrikliğini yapamazdı, münafık münafıklığını yapamazdı, aldatmacı, hokkabaz, düzenbaz onları yapamazdı.

Ama neden müsaade etti?

İmtihan dünyası olduğundan Allah seni, beni, hepimizi, onları da imtihan ediyor. Ortaya birtakım senaryolar konuluyor; o senaryoların karşısında senin tavrın sana ya puan kazandıyor, ya puan kaybettiriyor. İş bu kadar basit!

Allah-u Teàlâ Hazretleri âyet-i kerîmede nasıl buyuruyor?

"—Ey Rasûlüm, telaşlanma, üzülme, 'Niye kâfirler müslüman olmuyor?' diye kendine dert etme!"

وَلَوْ شَاءَ رَبُّكَ لَاٰمَنَ مَنْ فِي الْاَرْضِ كُلُّهُمْ جَمِيعًا (يونس: ٩٩)

(*Ve lev şâe rabbüke leâmene men fi'l-ardı küllühüm cemîà*) "Eğer Rabbin dileseydi, yeryüzündeki insanların hepsi toptan imana gelirlerdi, muhakkak ve mutlaka müslüman olurlardı." (Yunus, 10/99)

Ama Allah öyle yapmamış, serbest bırakmış; imtihan var, imtihan var, imtihan var!

Dikkat edin, nasıl üniversite imtihanı için çocuklar ne kadar hazırlanıyorlar, hayat felç oluyor; pazar günü polisler, emniyet kuvvetleri, herkes üniversite imtihanına gireceklerin hizmetinde, otobüsler bedava yolcu taşıyor ve saire...

Neymiş? Üniversiteye giriş imtihanı varmış. Bir imtihan varmış.

Yâhu senin hayatın baştan sona imtihan! Oradan ibret al. O imtihanı kazanamazsa, üniversiteye giremez. Üniversiteye giremeyen bir insan intihar mı etsin?

Hayır, bir şey olmaz. Üniversiteye giremezse piyasaya girer, dükkân açar, esnaf olur, belki daha çok para kazanır. Oraya

giremez, buraya girer; buraya giremez, öbür tarafa gider. Türkiye'de olmaz, yurt dışına gider. Üniversite, ÖSYM imtihanını kazanmamak ölüm demek değil.

Ama senin dünya imtihanını kazanamaman ölümden de beter! Çünkü ölsen bir şey değil, ölmek de yok, ahirette ebedî azap çekmek var.

Onun için, bu çok mühim bir imtihandır. Ama millet ahiret imtihanına gereken önemi vermiyor. Ve herkes yalan yanlış, yamuk sapık yollarda gidiyor. Bakıyorsun, herkes yamuk sapık... Müslüman diyorsun bir adama, bakıyorsun, ailesine gidiyorsun; iyi maşaallah, adam hacı, karısı da hacca gitmiş, o da başörtülü... Çocuğuna bakıyorsun, biraz afallıyorsun. Kızına bakıyorsun, küçük dilini yutacaksın. Hep küçük dili yutmaca... Türkiye'de herhalde küçük dilli insan öyle yoktur, herhalde hepsi yutulmuştur, insanların küçük dili kalmamıştır.

Neden? Hep hayret edilecek acayip işler var.

Büyük anne çok dindar, onun kızı anne yarım dindar, onun kızı yeni yetişme zıpır, onun da kızı, artık Allah saklasın... Dın dın dın... Topu koyduğun zaman merdivenlerden pat pat pat aşağı indiği gibi, gittikçe seviye aşağı düşüyor.

Ne bu? Şuursuzluk… Ne bu? Ahireti önemsememek… Ne bu? Dünyanın bir imtihan olduğunu anlamamak… Başka bir şey değil, muhterem kardeşlerim! İşin aslı budur.

Pekiyi ne olacak o zaman?

Bu insanların çoğu helâk olur. Zaten Kur'ân-ı Kerîm öyle buyuruyor:

وَمَا أَكْثَرُ النَّاسِ وَلَوْ حَرَصْتَ بِمُؤْمِنِينَ (يوسف:١٠٣)

(*Ve mâ ekserü'n-nâsi ve lev haraste bi-mü'minîn*) "Ey Rasûlüm, sen ne kadar heves etsen, çalışsan, ter döksen, gayret etsen, uğraşsan da, insanların pek çoğu bu gerçekleri anlayıp da iman edecek, doğru yola gelecek değillerdir." (Yusuf, 12/103)

Neden? Para var, keyif var, zevk var...

Hadi bakalım, sen şu kadar milyonlar milyarlar kazanan

insana:

"—Senin bu yolun günah, bırak bu işi de namuslu ol!" de.

Olamaz. Neden?

O kadar parayı bırakamaz da ondan. Alıştı lükse, otomobile, yazlığa, villaya, havuza ve saireye; bırakamaz!

"—Alışmış kudurmuştan beterdir." diyorlar.

Kötü olduğunu biliyor, bırakamıyor.

Onun için, Allah gayret versin, ne diyelim... Allah yardım etsin.

Ama bütün bunlara rağmen, bütün bu söylediklerime rağmen hiçbir kimsenin durumu ümitsiz değildir muhterem kardeşlerim! Çünkü Allah'a yalvarırsın, gözyaşı dökersin:

"—Yâ Rabbi! Ben çok kötü bir insanım. Kötü olduğumu anladım. Çıkamıyorum bu bataktan, kurtar beni yâ Rabbi!" dersin, Allah kurtarır. Allah her şeye kàdirdir.

Allah-u Teàlâ Hazretleri bir insanın mutlu olmasını murad etti mi, esbâbını ihsan eder, onu mutlu eder. Allah-u Teàlâ Hazretleri isteyene istediğini veriyor. Kim ne isterse onu veriyor. Dünyayı isteyene dünya, ahireti isteyene ahiret, hidâyet isteyene hidâyet, cehennemi isteyene de cehennem;

"—Al alabildiğin kadar uçsuz bucaksız cehennem azabı, al! Sen madem onu istedin, bu kadar kaşındın, al bakalım sana da sopa… Sırtına pat küt, pat küt artık devam edecek gidecek!"

Ümitsizlik yok. Onun için, şairin birisi yazmış ki:[9]

بازآ بازآ، هر آنچه هستی بازآ!
گر کافر و گبر و بت‌پرستی بازآ!
این درگه ما درگه نومیدی نیست؛
صد بار اگر توبه شکستی بازآ!

Bâz â bâz â, her ançi hestî bâz â!
Ger kâfir ü gebr u putperestî bâz â!

---

9 Ebû Saîd-i Ebü'l-Hayr.

İn dergeh-i mâ dergeh-i nevmîdî nist;
Sad bâr eger tevbe şikestî bâz â!

Vaz geç, geri gel; ne olursan ol dön, geri gel!
Kâfir de olsan, ateşperest de olsan, *putperest de olsan* dön, bu hak yola gel!
Bu bizim dergâhımız ümitsizlik dergâhı değildir;
Yüz defa tevbeni bozmuş olsan bile dön, yine gel!

"Yine de gel, yine de gel, yine de gel; kâfir de olsan, ateşperest de olsan, hıristiyan da olsan, putperest de olsan yine de gelebilirsin, dönme imkânın vardır. Allah'ın dergâhı ümitsizlik kapısı değildir. Yüz defa tevbeyi bozsan yine de dönersen, gelirsen Allah kabul eder. Yine de gelebilirsin." demek.

Ümitsizlik yok. En kötü insan, çok zalim bir insan, çok günahkâr bir insan dönerse Allah onu da kabul edebilir. Yeter ki gönlü Allah'ın rızasını istesin, Allah'a dönsün. Allah'ın her şeye gücü yeter. Ama dikkat edecek ve isteyecek.

"—Yok, ben öyle değil de, yani hem vur patlasın çal oynasın, davul zurna devam etsin, hem de bu tarafa..."

İki taraf birden olmaz. Ya o, ya o; ikisi birden olmaz. Hem günah hem cami, hem küfür hem iman, hem keyif, zevk, sefa, eğlence hem de din, iman, ibadet, taat; olmaz! Ya o, ya o...

b. Kur'an-ı Kerim'in Bütün Ayetleri Doğrudur

Bu sayfanın 13. hadîs-i şerifi. Biz birini okuduk, gelelim ikinci hadîs-i şerife.

Peygamber SAS Efendimiz Hz. Ömer RA'a şöyle seslenmiş:[10]

أَنَفَرَ شَيْطَانٌ، أَنَفَرَ شَيْطَانٌ، أَنَفَرَ شَيْطَانٌ يَا عُمَرُ؟ الْقُرْآنُ كُلُّهُ صَوَابٌ، مَا لَمْ يَجْعَلِ الْمَغْفِرَةَ عَذَابًا، وَالْعَذَابَ مَغْفِرَةً (البغوي عن إسحاق بن حارثة الأنصارى عن أبيه عن جده)

[10] *Kenzü'l-Ummâl,* c.I, s.618, no:2856; *Câmiü'l-Ehàdîs,* c.VII, s.87, no:5865.

RE. 84/13 (*Enefere şeytânun, enefere şeytânun, enefere şeytânun yâ umer? El-kur'ânu küllühû savâbun, mâ lem yec'ali'l-mağfirete azâben, ve'l-azâbe mağfireten.*)

(*Enefere şeytânun*) "Şeytan senin önünden kaçtı gitti mi? (*Enefere şeytânun*) Şeytan senin önünden kaçtı gitti mi? (*Enefere şeytânun yâ umer?*) Şeytan senin önünden kaçtı gitti mi, firar etti mi, kaybolup gitti mi yâ Ömer?"

Şeytan Hz.Ömer'in yanına —mü'min olduktan sonra— hiç yanaşamamış. Şerhlerde öyle yazıyor. Öyle celâlli, öyle kuvvetli, imanlı bir kimse ki, şeytan onu gördü mü kayboluyormuş, görünemiyormuş, yanına sokulamıyormuş.

Neden? Hz. Ömer Aşere-i Mübeşşere'den, kuvvetli imanlı insan, yanına yanaşamıyor, korkuyor.

Şeytan Hz. Ömer'i gördüğü yerde yan çizer, kaçarmış. Hz. Ömer'in yanına yanaşamazmış, onun olduğu yerde duramazmış.

"—Şeytan kaçtı mı, şeytan kaçtı mı, şeytan kaçtı mı yâ Ömer?" diyor.

Sonra da: (*El-kur'ânu küllühû savâbün*) "Kur'ân-ı Kerîm'in bütün ayetleri doğrudur."

Savâb, *sad* ile olursa "doğru" demek. *Sevab*, peltek 'se' ile olursa o da "sevaplı" demek. *Savâb*, "doğru" demek; *sevab*, "ecirli, sevaplı" demek. İkisi arasında fark var. Çünkü başka harfler, birisi *sad* harfi, birisi *peltek se*, üç noktalı 'se' harfi...

(*Mâ lem yec'ali'l-mağfirete azâben*) "Allah'ın 'mağfiret' dediği yere ters bir mâna verilip 'azap' denmedikçe; (*ve'l-azâbe mağfireten*) 'azap' dediği yer ters bir mâna verilip de 'mağfiret' diye mânalandırılmadıkça Kur'ân-ı Kerîm'in hepsi doğrudur." buyurmuş.

Ben elimizdeki şerhten kısa zaman içinde, misafirlerimizin önünde bu hadîs-i şerifin sebeb-i vürûdunu araştırmak istedim. Şerhine baktım, sebeb-i vürûdu yok. Peygamber Efendimiz SAS Hz. Ömer'e bu sözleri hangi olay üzerine söylemiş? Ne oldu da bu sözleri Efendimiz buyurdu?

Önemli... Bir olay oluyordu, Allah-u Teàlâ Hazretleri Cebrail AS'ı gönderiyordu, o olayla ilgili olarak bir ayet iniyordu. Meselâ, Peygamber Efendimiz'e yahudiler imtihan etmek için üç soru

sormuşlar. Nasıl sorular?

“—Cennette insan ne yemek yiyecek?”

Yani ileriye dönük böyle çeşitli üç soru sormuşlar.

Peygamber Efendimiz de; “Allah bana bildirir, vahyeder.” diye demiş ki:

“—Yarın ben size bunların cevabını vereyim!”

Ertesi gün olmuş, o gece vahiy gelir diye beklemiş, gelmemiş. Daha ertesi gün beklemiş, gelmemiş. Daha ertesi gün, daha ertesi gün, daha ertesi gün... İki hafta Peygamber Efendimiz’e o konuda Allah vahiy göndermemiş, gelmemiş. Ondan sonra âyet-i kerîme geliyor, diyor ki Allah-u Teàlâ Hazretleri:

وَلاَ تَقُولَنَّ لِشَيْءٍ إِنِّي فَاعِلٌ ذٰلِكَ غَداً. إِلاَّ أَنْ يَشَاءَ اللهُ (الكهف:٢٤)

(*Velâ tekùlenne li-şey’in innî fâilün zâlike gadâ*) [Hiçbir şey için ‘Bunu yarın yapacağım!’ deme. (*İllâ en yeşâe’llàh*) Ancak Allah dilerse yapacağım de!] (Kehf, 18/24)

“—Ey benim Peygamberim! ‘Yarın ben şöyle yapacağım.’ deme, inşallah de! *İnşaallah*; yani Allah dilerse yapabilirsin, Allah dilemezse yapamazsın.”

İşte bu anlattığımız olay nedir?

Sebeb-i nüzûl-ü âyet, âyetin inmesinin sebebi. Efendimiz;

“—Yarın size cevap vereceğim.” diye söz vermiş.

Ertesi gün vahiy gelmeyince, cevap verememiş. Onun üzerine bu ayet inmiş. Ayetin iniş sebebi, sebeb-i nüzûl-ü âyet…

Bunun gibi bir de *sebeb-i vürûd-u hadis* vardır. Yani Peygamber Efendimiz bir sözü söylemiş ama hangi olay olmuş da bunu kime karşı, neden söylemiş? Buna sebeb-i vürûd-u hadis derler.

“—Her ayetin sebeb-i nüzûlü kaydedilmiş midir?”

Hayır, bazılarının kaydedilmemiş olabilir.

“—Her hadîs-i şerifin sebeb-i vürûdu kitaplarda yazılı mıdır?”

Belki yazılı değildir. Belki sadece o sözü hatırlıyordur, birisi nakletmiştir. Ama sebeb-i vürûdu nakledilmemiş olabilir.

Öyle anlaşılıyor ki Kur’ân-ı Kerîm’le ilgili bir konuda ve Hz. Ömer Efendimiz orada bulunmuş ve şeytan oradan kaçmış, toz olmuş, kaybolmuş. Peygamber Efendimiz; “Şeytan kaçtı mı? Şeytan

kaçtı mı? Şeytan kaçtı mı, yâ Ömer?" diyor.

"—Kur'ân-ı Kerîm'in hepsi doğrudur; ama mâna tepetaklak ters döndürülmedikçe."

Meselâ:

وَاللّٰهُ يُحِبُّ الْمُحْسِنِينَ (آل عمران:١٣٤)

(*Va'llàhu yuhibbu'l-muhsinîn*) "Allah muhsin kulları sever." (Âl-i İmrân, 3/134)

Tamam mı? Tamam, Allah muhsin kulları sever.

Bunu; (*Va'llàhu lâ yuhibbu'l-muhsinîn*) diye okusa olmaz. İşte şimdi mâna tepetaklak oldu. Olmaz.

Ters bir mâna okumadıktan sonra doğrudur, tamamdır.

"—Mağfiret, Allah'ın affetmesi azap; azap da mağfiret gibi ters söylenmedikçe hepsi doğrudur." diye Hz. Ömer'e Peygamber Efendimiz SAS böyle buyurmuş.

Buradan tabii şunu biliyoruz ki, Hz. Ömer'in imanı çok kuvvetliydi, şeytan yanına sokulamıyordu, dinî konularda çok celâdet-i dîniyesi vardı.

Kur'ân-ı Kerîm de Allah'ın hak kitabıdır, içindeki mânalar doğrudur. Kişilerin anlayışı da kendi seviyelerine, ilimlerine göre olabilir; mânayı ters yüklemedikleri takdirde olabilir. O anladığı kadar öyle yapar; öteki alim daha derin anlar, daha derin mânalar çıkartır; berikisi allâmedir, bilgisi deryadır, o çok derin mânalar çıkartır, olabilir.

Hamidüddîn-i Aksarâyî Hazretleri Bursa Ulucamii'nde ilk açılış Cuma'sında Fâtiha'yı yedi türlü tefsir etmiş, derece derece tefsiri derinleştirmiş. Yedinci türlü tefsirini artık orada kaç kişi anladıysa, hiç kimse anlayamamış... Çünkü çok derin noktalara vurdurmuş.

Olabilir. Kur'ân-ı Kerîm tabii bir deryadır, çok derin ilmi ve irfanı olan insanlar çok derin mânaları anlayabilirler. Az irfanı olan insan da o kadar anlar; ne yapalım, herkesin istiâbına göre...

"—Bisikletin üstüne bir tonluk bir yük koyarsan ne olur?"

Tekerlekleri akordiyon olur. Tekerlekleri ezilir.

"—Otomobilin üstüne 2,5 ton yüklersen ne olur?"

Lastikleri patlar. Süspansiyonları, teşkilatları patlar, bozulur.

"—Beş tonluk bir kamyona 50 tonluk demiri yüklemeye kalkarsan ne olur?"

Bir yeri kırarsın, yamyassı edersin.

Her şeyin bir kapasitesi var, bu işi o kapasiteye uygun yapmak lazım.

c. Ağızlarınızı Temizleyin!

Evet, böylece üçüncü hadîs-i şerife geldik:

Sa'd ibn-i Muâz RA'dan rivayet edilmiş.

Ağzın tertemiz olmasıyla, dişlerin pırıl pırıl olmasıyla, ağzında yemek kırıntılarının olmamasıyla ilgili bir hadîs-i şerif.

Peygamber Efendimiz şöyle buyuruyor:[11]

أَنْقُوا أَفْوَاهَكُمْ بِالْخِلاَلِ ؛ فَإِنَّهَا مَسْكَنُ الْمَلَكَيْنِ الْحَافِظَيْنِ الْكَاتِبَيْنِ ، وَإِنَّ مِدَادَهُمَا الرِّيقُ ، وَقَلَمَهُمَا اللِّسَانُ ، وَلَيْسَ شَيْءٌ أَشَدَّ عَلَيْهِمَا مِنْ فَضْلِ الطَّعَامِ فِي الْفَمِ (الديلمى عن سعد بن معاذ)

RE. 84/14 (*Enkù efvâheküm bi'l-hılâli; feinnehâ meskenü'l-melekeyni'l-hâfızayni'l-kâtibeyni, ve inne midâdehümâ er-rîku ve kalemehümâ el-lisânu, ve leyse şey'ün eşedde aleyhimâ min fadli't-taâmi fi'l-femi.*)

(*Enkù efvâheküm*) "Ağızlarınızı tertemiz yapınız. Ağızlarınızı temizleyiniz."

Naki, temiz demek. *Enkù*, "Temizleyiniz!" demek. *Efvâheküm*, ağızlarınız demek.

"Ağızlarınızı temizleyiniz!" Neyle? (*Bi'l-hılâli*) "Arasına yemek kırığı kaçmışsa aralarını kürdanlayarak temizleyiniz."

Hılal, burada "araya sokulan şey" mânasına geliyor.

---

11 Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.I, s.105, no:351; Ebû Nuaym, *Ahbâr-ı Isfahan*, c.II, s.491, no:640; Sa'd ibn-i Muaz RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.XV, s.255, no:40839; *Câmiü'l-Ehàdîs*, c.VII, s.91, no:5871.

İnsan yemek yediği zaman, et yiyor, salata yiyor, şunu yiyor bunu yiyor, çiğniyor; çiğnerken dişlerinin arasına bazı yemek parçaları takılıyor, gidiyor. Ağzınızı yıkadığınız halde o çıkmayabiliyor, kalıyor.

Benim ağzımda bazı yerlerde takma kısımlar var, protez dedikleri yerler var, sabit köprüler var, köprü altları var. Oraya da bir şeyin bir parçası gittiği zaman... Ben dişlerimi fırçalıyorum, misvaklıyorum, hilalliyorum, çalkalıyorum, uğraşıyorum, didiniyorum; tamam, ağzımın temiz olması lazım ama dilime oradan bir şey değiyor... Fesübhanallah! Çalkaladım, olmadı; kürdanladım, olmadı; fırçaladım, olmadı, olmadı, olmadı...

Tabii vakit sıkışık, namaza yetişeceğiz, namazı kılıyoruz... Olmadık bir zamanda çıkıyor, bakıyorum; hay Allah, sen miydin o ya? Şu kadarcık bir maydanoz parçası -taze maydanoz- yapışmış oraya; Allahım, kılıç gibi insanın dilini dürtüyor... Şu kadarcık ya, hay Allah, sen miydin bütün o şeyleri yapan, küçücük bir şey! Olmadık bir zamanda çıkıyor. Uğraşıyorsun, uğraşıyorsun, çıkmıyor da olmadık zamanda çıkıyor.

Şimdi burada ne buyuruyor Peygamber Efendimiz?

"—Kürdanlayarak, araya sıkışmış parçaları ayıklayarak ağzınızı temizleyin!"

Demek ki bir misvaklamak var... Misvaklamak ne demek?

Dişin yüzeylerini hani sarı bir şey kaplıyor, sonra dişleri fırçalamıyor, fırçalamıyor, ağzı sapsarı oluyor. Bir de o ağızda muazzam çirkin koku yapıyor. Dişlerin üzerine birikmiş olan malzeme, yapışmış olan malzeme muazzam kirlilik yapıyor, muazzam da kötü koku yapıyor. Bir onları fırçalamak ve misvaklamak var, tamam.

Dişleriniz sedef gibi oldu, paspaslandı, tertemiz oldu, parlıyor. Yetmiyor. Bir o var, bir de hılallemek var, yani diş aralarında bir şey bırakmamak. Ona da *hılal* deniliyor. Hı harfiyle; *hılal*. İki gözlü he olsa *hilal*, ayın ince hâli demek. O değil. *Hılal*, hı harfiyle. Aralarına girmişleri de çıkaracaksınız.

Avrupalılar bir kurnazlık bulmuşlar; yarım ay şeklinde kürdanları var. 6-7 santim boyunda sapı var, yarım ay şeklinde, burası da bir santim kadar. Buraya bir ip germişler, bu sap

plastik... Tamam, o ipi iki dişin arasına sokup ileri geri yaptın mı bir şey kalmıyor. Güzel bir usul.

Bir de onun büyüğünü yapmışlar, çatal bir şey, diş fırçası kadar uzun sapı var. Onu alıyorsun, bu çatal şeyin ucunda gedikler var, oraya naylon ipi takıyorsun; tamam, onu da böyle yapıyorsun, arada hiçbir şey kalmıyor, dişlerin arasındaki şeyleri de temizliyor.

Bir, dişin yüzeyini temizlemek var, bir de dişlerin arasını temizlemek var. Peygamber Efendimiz diyor ki;

"—Aralarını da temizleyin!"

Dişlerin sadece yüzeylerini misvaklamakla, fırçalamakla temizlenir, aralarına birikenleri de hılalleyerek —yani kürdanlayarak diyelim— çıkartın.

(*Feinnehâ meskenü'l-melekeyni'l-hâfızayni'l-kâtibeyni*) "Çünkü bu dişlerin olduğu yer sevapları, günahları yazan meleklerin mekânıdır, meskenidir. (*Ve inne midâdehümâ er-rîku*) Onların o amelleri yazdıkları yazının mürekkebi tükürüktür. Yani insanın ağzındaki tükürüğüdür. (*Ve kalemehümâ el-lisânu*) O ikisinin kalemleri dildir."

O kalemle, o mürekkeple insanların amellerini yazarlar:

"—Şöyle günah işledi, böyle sevap işledi, camiye geldi, hadis dersi dinledi... Ama ondan sonra gitti şununla gıybet etti, böyle yaptı, şunu etti..."

Her şeyi cızır cızır yazarlar. Bu iki melek yazarlar. Orası onların meskenidir. (*Ve leyse şey'ün eşedde aleyhimâ min fadli't-taàmi fi'l-femi*) "Bu melekleri bu yemeğin ağızdaki kırıntıları kadar rahatsız eden başka bir şey yoktur."

O yemek kırıntılarının, artıklarının ağızda kalması, ağzın pis kokusundan melekler çok rahatsız olurlar. Onları en çok ezâlandıran, üzen şey ağzın bu kiridir.

Onun için, ağzı misvaklayacaksınız, hılalleyeceksiniz. Yani hem diş fırçası olacak, hem kürdan olacak, hem de belki iple şimdi yeni usülle temizleyeceksiniz. Hatta bir de ipi doğrudan doğruya alıp da temizlemek de oluyormuş galiba...

Çünkü biz dişlerimizi fırçaladığımız zaman sadece yüzeyini temizlemiş oluyoruz, aralarında kir kalıyor. Onların kalmaması için de öyle tedbirler gerekiyor. Bak, onları Peygamber Efendimiz

kaç asır önceden söylemiş. Var mı Peygamber Efendimiz'den başka diş temizliğine bu kadar önem veren, o eski asırlarda?

Hiç yok! Peygamber Efendimiz, dişin temizliğine nasıl dikkat etmiş! Bir odun parçasının ucunu tellendirerek, fırça yaparak ağzı temizlemiş.

Başka? Koltuk altlarını kazımak… Başka? Kasıkları temizlemek… Başka? Bıyıkları kısaltmak tavsiye edilmiş.

Neden? Bıyık uzadığı zaman ağzın içine giriyor; dur ya, sen mi yemek yiyeceksin, ben mi yiyeceğim? O da kaşığın içine giriyor, iş karışıyor.

Bıyıklar kısa olacak, sakal uzun olacak. Peygamber Efendimiz sakalı uzatmayı buyurmuş, bıyıkları kısaltmayı buyurmuş. Millet bıyıkları aşağı indiriyor, ya buradan böyle yapıyor, ya buradan böyle yapıyor, uzayabildiği kadar uzun... Sakalı tıraş ediyor. Tersine olacak; bıyıklar kesilecek, sakallar uzayacak.

Sakal uzadığı zaman ne olur?

Kaşkola lüzum kalmaz. Sakal uzadığı zaman boynun hasta olmaz. Koruyor işte bak, ne güzel, kendi yünün, güzelce orasını koruyor, üşümez. Ağzı hasta olmaz, boğazı rahatsız olmaz. Tabii ister olsun ister olmasın ama Efendimiz;

"—Bıyığı kesin, sakalı uzatın, tırnakları kesin!" buyurmuş.

Nelere dikkat etmiş.

Sonra saçların temizliği, uzun kılların kesilmesi... Dinimizde her şey var.

Meselâ sünnet, Peygamber Efendimiz tavsiye ediyor. Netice itibariyle bir deri parçası, kesiyorsun, kanıyor.

Neden? Kesmediğin zaman bir pislik ve mikrop yuvası oluyor. Biz tabii sünnetli olduğumuz için öteki hâli bilmeyiz belki; ama sünnetsizlerin her idrardan sonra pipileri berbat oluyor. Pislik var. Onun içinde çiş var. Açıkça söyleyelim, herkes bilsin.

Adamların orasında çiş var, burasında kaka var. Ondan sonra da temizlikten bahsediyorlar. Öyle şey olur mu? Olmaz. Olmuyor.

Sonra mikrop... AIDS nereden oluyor, frengi neden oluyor? Biraz da bundan oluyor. Madde birikiyor.

Kan akıyor, can yanıyor, bir şey kesiliyor; ama temizlik için.

"—Bu fıtrattandır." deniliyor.

Bizim dinimiz "sünnet" demiş,

“—Buradaki fazlalığı al, bunun içine çünkü pislik birikiyor, mikrop oluyor. O zaman daha mikrop bilinmiyor belki, bilinmediği zamanda söylüyor. Yirminci Yüzyıl’da söylemek hüner değil. Sen erkeksen hadi bir göster bakalım, bir başka söyleyen var mı? Bundan 14 asır önce söyleyen bir başkası var mı, sen onu söyle.

Millet yalan yanlış neler söylerken, Peygamber Efendimiz neler söylemiş!

Şimdi birisi bir soru sormuş. İlk kâğıt olduğu için tanzim ederken gözüme ilişti:

“—Fazla kılları epilasyon (temizleme) işini yapıyorum. Câiz mi, değil mi?”

Câiz, olabilir. Bazen gerekiyor, yapılabilir.

Peygamber Efendimiz’in oğlu vefat ettiği zaman güneş tutulması oldu.

“—Peygamber Efendimiz’in oğluna üzüldüğü için Güneş tutulması oldu.” diyorlar.

Kalkıyor, hutbeye çıkıyor. Diyor ki:

"—Ey insanlar! Ey cemaat-i müslimîn! Bu Ay ve Güneş Allah'ın iki yaratığıdır. Yeryüzündeki bir insanın ölümüyle, doğumuyla ilgili tutulmaz." diye bilimsel bir şey söylüyor.

Herkesin hayran olması lazım. İstismar etmiyor.

"—Evet, tabii ben Allah'ın peygamberi olduğumdan, benim çocuğum öldü diye ay da güneş de yas tutuyor." demiyor.

Çünkü aradan kaç asır geçer, onların periyodik olarak olan bir olay olduğu ortaya çıkar. Ay, Güneş, Dünya aynı düzleme geldiği zaman, aynı doğrultuda olduğu zaman, Ay eğer Güneş'in önüne geliyorsa, yörüngesinin o andaki durumu itibariyle güneşin önüne geliyorsa "güneş tutulması" denilen bir olay oluyor.

Her şeyi tabii olarak, Efendimiz SAS anlatmış.

Bunu gören Peygamber'in Allah'ın hak peygamberi olduğunu anlar, sımsıkı eteğine yapışır;

"—Bırakmam seni yâ Rasûlallah!" der, onun sünnetinin yolundan gider.

Ne diyor Itrî merhum:

El benim dâmen senin ey rahmeten li'l-âlemin;
Şöhretim isyan benim, sen afv ile meşhursun!

"—El benim, etek senin." diyor. Ne demek?

"—Ben senin eteğine sımsıkı yapışacağım yâ Rasûlallah! Bırakmam seni! Yerde sürünsem, eteğini tutacağım senin yâ Rasûlallah!" diyor.

"Benim işim isyan, kusurluluk; ama sen de affedicilikle tanınmışsın yâ Rasûlallah! Bırakır mıyım senin eteğini? Yapışacağım senin eteğine! 'Aman yâ Rasûlallah!' diyeceğim." diyor.

Seven insan, bilen insan, Rasûlullah'ın kıymetini anlayan insan böyle yapar. Anlamayan, "Çöl bedevîsi" diyor.

Sen kurban ol o çöl bedevîsine! Senin gibi milyonlarcası kurban olmaya zaten hazır. Sen gördün mü çölden o kadar büyük bir mücevher çıktığını? Sen asıl çölden öyle bir insanın çıktığına hayret et!

Çok mâmur bir beldeden, çok medenî bir diyardan çıksaydı, hayret edilecek bir şey olmazdı. Çölden çıkmasına hayret et sen! Bu

muazzam, bu harika, bu muhteşem zât-ı muhteremin çölden çıkmasına sen asıl hayret et!

"—Çöl bedevîsi" diyor.

Dayamış sırtını kâfirlere, misyonerlere, alçak, nankör, köksüz, aslını inkâr eden herif-i nâşerîf, Peygamber Efendimiz'e dil uzatıyor! "Çöl bedevîsi" diyor.

Sen kurban da olmazsın ya, yılandan kurban olur mu, çıyandan kurban olur mu? Mübarek bir hayvandan kurban olur, kurban bile olamazsın. Kurban da demeyelim.

Allah hakkı hak olarak görmeyi nasib etsin... Allah'ın sevgili kullarına hiç kimseyi düşmanlık ettirmesin... Cümlemize sevgili kullarının sevgili kul olduğunu anlayacak bir terazi, bir kafa, bir muhakeme kabiliyeti versin... Cümlemizi şaşırtmasın, yanıltmasın...

d. Çocuk Verebilecek Hanımla Evlenin!

Sayfanın sonuncu hadîs-i şerifini okuyoruz, bırakıyoruz.

Abdullah ibn-i Amr ibnü'l-As RA'dan rivayet edilmiş. Bu sayfanın son hadisi.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:[12]

أَنْكِحُوا أُمَّهَاتِ الأَوْلاَدِ ، فَإِنِّي أُبَاهِي بِهِمْ يَوْمَ القِيَامَةِ

(حم. عن ابن عمرو)

RE. 84/15 (*İnkehû ümmühâti'l-evlâdi, feinnî übâhî biküm yevme'l-kıyâmeti.*)

(*İnkehû ümmühâti'l-evlâdi*) "Evlat annesi olacak kimselerle evlenin. Kısır olmayan, size çocuk verebilecek kimselerle evlenin."

Evlilikten gaye, evlat yetiştirmek.

"Evlat yetiştirebilecek, evlat doğurabilecek, evlat annesi olabilecek hanımlarla nikâhlanın, evlenin. (*Feinnî übâhî biküm*

---

12 Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.II, s.171, no:6598; Heysemî, *Mecmaü'z-Zevâid*, c.IV, s.473, no:7338; İbn-i Adiy, *Kâmil fi'd-Duafâ*, c.II, s.450; Abdullah ibn-i Amr RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.XVI, s.290, no:44522; *Câmiü'l-Ehàdîs*, c.VII, s.92, no:5874.

yevme'l-kıyâmeti) Çünkü ben kıyamet gününde sizinle mübâhat edeceğim."

"—Benim ümmetim sayısının çokluğuyla şükredeceğim, övüneceğim." diyor Peygamber Efendimiz.

Evlilikten murad nedir?

Evlilikten murad, insanın sàlih evlatlara sahip olmasıdır.

Allah insanları erkekli dişili yaratmış. Neden? Neslin devam etmesini bu kanuna bağlamış. Evlenmek, Allah-u Teàlâ Hazretleri'nin kanunudur. Evlenecek.

Evlenmekten murad ne?

Neslin bekàsıdır, devam etmesidir. Nesil önemlidir.

"—Ben mavi gözlü istiyorum, sarı saçlı istiyorum, inci dişli istiyorum, elif boylu olsun, kalem kaşlı olsun, kömür gözlü olsun, kiraz dudaklı olsun..."

Ne oluyor ya? Hayrola… Sabah-ı şerifler hayrolsun! Sayıklıyor musun, uyuyor musun?

"—Müslüman istiyorum!" desene ya! "İyi müslüman istiyorum, evlatlarıma iyi anne istiyorum." desene.

Meyve bahçesi olur yüzü, badem yüzlü olur, elma yanaklı olur, kiraz dudaklı olur; ama huyu kötü olursa kıymeti olmaz. Huyu kötü olmasın. "Evlatlarıma annelik yapacak bir asil hanım olsun. Asaletli, müslüman, mütedeyyin bir hanım olsun!" desene.

Herkes nefsinin arzusunun peşinde.

Evlilik nedir? Evlilik çok yüce bir müessesedir.

Evlilikten murad nedir? Hayırlı evlat sahibi olmaktır.

Millet bunları anlamıyor. Milleti de tabii gazeteler yanlış yollara sevk ediyor, mahvediyor. Çoluk çocuğu, delikanlıyı, genç kızı mahvediyor. Köyünden kaçırttırıyor kızcağızı, delikanlıyı da genç kızı da kötü yollara saptırtıyor.

Neden? Kışkırtıyor, körüklüyor, yangının üstüne benzin sıkıyor, işi karıştırıyor. Evlilik o değil.

Adamın birisi evlenmek istemiyormuş. Neden?

"—E canım, ben ibadet edeceğim. Şimdi hanımla meşgul oldu mu, ibadetime vakit kalmayacak." diye istemiyormuş.

Ama sonra rüya görüyor, "Aman!" diyor, evleniyor.

Aşere-i Mübeşşere'den birisi, yani cennetle müjdelenmiş mübareklerden birisi, hasta, koleraya tutulmuş. Karısı da tutulmuş, komşular da tutulmuş. Şehir kırılıyor, yani hastalık salgın, kırılıyor. Haber getiriyorlar, diyorlar ki;

"—Efendim, eşiniz hanımefendi sizlere ömür, vefat etti."

"—İyi kadındı. Allah cennetlik etsin..."

Tabii bir şeyler söylüyor, ne söylediyse... Ondan sonra diyor ki;

"—Aman beni evlendirin hemen!"

Yatakta kendisi, yatıyor, ishal, kolera, hasta, ölecek; "Aman beni evlendirin!" diyor. Diyorlar ki:

"—Efendim, inşaallah bu hastalıktan kalkın da, biz sizi münasip biriyle evlendirelim! O zaman düğün dernek yaparız, evlenirsiniz."

"—Yook! Ben bu hastalıktan öleceğimi biliyorum. Ben Allah'ın huzuruna bekâr gitmeye utandığım için evlenmek istiyorum!" diyor.

Şart koşmuyor; "Şöyle olsun, böyle olsun, ıvır olsun, zıvır..."

İsteyene şart koşuyorlar. Adamın karısı ölüyor, çocukları adama "Evlenme!" diyor. Ne olacakmış? Miras kaçacakmış da şöyle olacakmış da... Bu Allah'ın kanunu.

Kadın; kocası ölüyor, evlenmiyor.

Niye evlenmiyorsun? Tek başına, kendi işine bakamıyorsun! Bak burada bizim ihvânımızdan falanca mübarek hacı efendi var, müslüman, mütedeyyin... Evlensene!

Ya çoluk çocuğu ayıplıyor, ya konu komşusu ayıplıyor. Evlenecek bunlar, yuva kuracak; böylesi daha sevaplı, Allah indinde bunun rütbesi daha yüksek.

İslâm'ın evlilik konusundaki mantığını birçok müslüman anlayamamıştır. İslâm evliliğe çok başka bir gözle bakıyor. Millet anlamıyor. Allah dinimizi güzel öğrenmeyi nasib etsin…

Dinimiz harika, dinimiz şahane, dinimiz bir tane… Ama işte elindeki nimetin kadrini bilmeyi Allah cümlemize nasib eylesin…

Fâtiha-i şerîfe mea'l-besmele!

16. 04. 1995 – İskenderpaşa Camii

03. HAK YOL İSLÂM!

Eùzü bi'llâhi mine'ş-şeytâni'r-racîm.
Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm.
El-hamdü li'llâhi rabbi'l-àlemîn… Hamden kesiran tayyiben mubareken fihi âlâ külli hâlin ve fi-külli hîn… Ve's-salâtü ve's-selâmü alâ seyyidi'l-evvelîne ve'l-âhirîn… Seyyidinâ ve senedinâ ve mededinâ muhammedini'l-mustafâ ve âlihî ve sahbihî ecmaîn… Ve men tebiahû bi-ihsânin ilâ yevmi'd-dîn…

Emmâ ba'dü, fa'lemû eyyühe'l-ihvân... Feinne efdale'l-hadîsi kitâbu'llàh... Ve efdale'l-hedyi hedyü seyyidinâ muhammedin salla'llàhu teàlâ aleyhi ve sellem... Ve şerre'l-umûri muhdesâtühâ... Ve külle muhdesetin bid'ah... Ve külle bid'atin dalâleh... Ve külle dalâletin ve sàhibehâ fi'n-nâr... Ve bi's-senedi'l-muttasıli ile'n-nebiyyi salla'llàhu aleyhi ve selleme ennehû kàl:

إِنَّ اللهَ تَعَالَى اسْتَخْلَصَ هٰذَا الدِّينَ لِنَفْسِهِ ، وَلاَ يَصْلُحُ لِدِينِكُمْ إلاّ السَّخَاءُ ، وَحُسْنُ الْخُلُقِ ؛ فَزَيِّنُوا دِينَكُمْ بِهِمَا (طب. عن عمران بن حصين)

RE. 86/1 (*İnna'llàhe istahlesa haze'd-dîne li-nefsihi, velâ yasluhu li-dîniküm ille's-sehàu, ve husnü'l-huluki; elâ fezeyyenû dîneküm bihimâ*)

Sadaka rasûlü'llàh, fî mâ kàl, ev kemâ kàl.

Aziz ve muhterem kardeşlerim!

Allah-u Teàlâ Hazretleri'nin selâmı, rahmeti, bereketi, ihsanı, ikramı, rızası, sevgisi üzerinize olsun… Allah-u Teâlâ Hazretleri cümlenizi, cümlemizi iki cihan saadetine nâil eylesin... Cennetiyle, cemaliyle müşerref eylesin… Peygamber SAS Efendimiz'in hadîs-i şeriflerini okumak üzere toplanmış bulunuyoruz.

Bu hadîs-i şeriflerin okunmasına, izahına, dinlenmesine başlamadan önce Peygamber SAS Efendimiz'in rûh-u pâkine, biz

âciz naciz ümmetlerinden birer hediye-i Kur'an-iye olsun diye, ondan sonra onun âlinin, ashabının, etbâının, ahbabının, hulefasının, verese-i nebî olan ulemâ-i muhakkikîn, meşâyıh-ı vâsilîn, mürşidîn-i kâmilîn-i mükemmilîn, sâdât-ı turuk-u aliyyemizin ruhları için;

Bu beldeleri fetheden Fatih Sultan Muhammed Han'ın ve diğer fatihlerin, şehidlerin, gazilerin, mücahidlerin ruhları için, sâir enbiyâ ve mürselîn ve ehli tâat ve salih kulların ruhları için;

Ahirete göçmüş olan bütün müslüman ana ve babalarımızın, dede ve ninelerimizin, ecdâd-ı ceddâdımızın, akraba u taallûkatımızın, ahbâb u ihvânımızın, arkadaş ve dostlarımızın, evlat ve zürriyetlerimizin ruhları için; ruhları şad olsun, kabirleri nur dolsun, makamları a'lâ olsun, dereceleri yüksek olsun, kabirleri cennet bahçesi olsun diye;

Biz yaşamakta olan Müslümanlar da Rabbimizin rızasına nâil olalım, rahmetine erelim, iki cihanda bahtiyar olalım diye bir Fâtiha, üç *İhlâs-ı Şerif* okuyalım, ruhlarına hediye edelim öyle başlayalım!

……………………………..

a. Hak Din İslâm

Okumakta olduğumuz sayfa *Râmûzü'l-Ehâdîs* kitabımızın 86. sayfasıdır. 1. hadîs-i şeriften başladık. 86. Sayfanın 1 hadîs-i şerifi. Demin metnini okumuştuk. İmran ibn-i Husayn RA'dan rivayet olunmuş. Taberânî'nin kitabında olan, oradan alınmış bir hadîs-i şerif.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuş ki:[13]

إِنَّ اللهَ تَعَالَى اسْتَخْلَصَ هٰذَا الدِّينَ لِنَفْسِهِ ، وَلاَ يَصْلُحُ لِدِينِكُمْ إلاّ السَّخَاءُ ، وَحُسْنُ الْخُلُقِ ؛ فَزَيِّنُوا دِينَكُمْ بِهِمَا (طب. عن عمران

[13] Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.XVIII, s.159, no:347; Taberânî, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.VIII, s.165, no:8286; Heysemî, *Mecmaü'z-Zevâid*, c.III, s.315, no:4706; Ebû Nuaym, *Hilyetü'l-Evliyâ*, c.II, s.160; Umran ibn-i Husayn RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.VI, s.347, no:15989; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.VII, s.453, no:6665.

بن حصين)

RE. 86/1 (*İnna'llàhe istahlesa haze'd-dîne li-nefsihi, velâ yasluhu li-dîniküm ille's-sehàu, ve husnü'l-huluki; elâ fezeyyenû dîneküm bihimâ*)

(*İnna'llàhe istahlesa hâze'd-dîne li-nefsihî*) "Hiç şüphe yok ki, muhakkak ki Allah-u Teâlâ Hazretleri bu dini, İslâm dinini kendisi, kendi nefsi için seçmiştir. Süzüp, halisleştirip kendisi için bu dini seçmiştir."

Kur'ân-ı Kerîm'de de:

إِنَّ الدِّينَ عِنْدَ اللهِّ الْإِسْلَامُ (آل عمران:١٩)

(*İnne'd-dîne inda'llàhi'l-islâm*) "Allah'ın huzurunda geçerli, makbul din ancak İslâm'dır!" (Âl-i İmran, 3/19) diye bildiriliyor.

اَلْيَوْمَ أَكْمَلْتُ لَكُمْ دِينَكُمْ وَأَتْمَمْتُ عَلَيْكُمْ نِعْمَتِي وَرَضِيتُ

لَكُمُ الْإِسْلَامَ دِينًا (المائدة:٣)

(*El-yevme ekmeltü leküm dineküm*) "İşte bugün size dininizi ikmal ettim, kemâle erdirdim. (*Ve etmemtü aleyküm ni'metî*) Size olan nimetimi tamamladım, eksiksiz hepsini verdim. (*Ve radîtü lekümü'l-islâme dînen*) Sizin için din olarak İslâm'ı beğendim, ancak müslüman olmanıza razı geliyorum." (Mâide, 5/3)

"—Ey Müslümanlar! Ey insanlar! Ey Ümmet-i Muhammed! Ben size din olarak İslâm'a razıyım, müslüman olmanıza razıyım. Din olarak onu uygun görüyorum. Ondan razı olabilirim, onu kabul edebilirim. Başkasını kabul etmem. İslâm'a razıyım. Sadece ve sadece İslâm'ı kabul ederim." diye bildirildiği için bu birinci cümle Kur'ân-ı Kerîm'de bize beyan edilmiş bir hakikatin ifadesi oluyor. Allah bu dini kendisi için halis, muhlis, katıksız bir din olarak hazırlamış, geliştirmiş, yeryüzüne Rasûlüllah'la beraber İslâm dinini tebliğ etmiş.

Evet, Hz. Âdem Atamız zamanından beri, Allah CC insanlara hak yolu göstermek için peygamber gönderiyor, göndermiş. Âdem, İdris, Nuh, Hud, Salih, Eyyûb, Yakup, Yusuf, Zekeriya ve saire. Kur'ân-ı Kerîm'de ismi bildirilen peygamberler var, ismi bildirilmemiş binlerce peygamber var. Hatta bir âyet-i kerîmede bildiriliyor ki:

وَإِنْ مِنْ أُمَّةٍ إِلاَّ خَلاَ فِيهَا نَذِيرٌ (فاطر:٢٤)

(*Ve in min ümmetin illâ halâ fîhâ nezîr.*) "Hiç peygamber gönderilmedik; ahiretin tehlikelerini ihbar ve ihtar edecek, yanlış işler yaparlarsa, gazaba uğrayacaklarını söyleyerek insanları korkutacak bir mübarek vazifeli, görevli Allah elçisi gönderilmedik hiçbir ümmet yoktur." (Fâtır, 35/24)

Allah-u Teàlâ Hazretleri hiçbir kavmi irşadsız, peygambersiz,

hakkı, hakikati söylemeden cahil bırakmamıştır. Her yere peygamber gitmiştir, her yere vazifeli gitmiştir. Ya Peygamber gitmiştir, ya da peygamberden feyz alan peygamberin ashâbı gitmiştir, etbâı gitmiştir. Peygamberin getirmiş olduğu bilgileri öğrenmiş insanlar gitmiştir. Binâen aleyh her yere Allah'ın emri asaleten veya vekâleten ulaşmıştır. Ulaşmayan yer yoktur.

Ama insanlar bilgileri olduğu gibi anlayamıyorlar. Ve olduğu gibi, kendilerine geldiği gibi muhafaza edemiyorlar, bozuyorlar. Hatta çocuklar arasında oyun vardır. Beş altı tane, 10-15 tane insan dizilirler, kulaktan kulağa oyunu oynarlar. Baştaki adam yanındaki adamın kulağına; "fısfıs" bir şey söyler. Ne duyduysa, o da yanındakinin kulağına söyler. O da yanındakinin kulağına söyler; "fıs fıs…" Sadece onun duyacağı gibi. En sonuncu kalkar, kendisinin kulağına ne söylenmişse onu söyler. Herkes kahkahayla güler.

Neden?

"—Ya ben başında ne söyledim, sonunda bak kulaktan kulağa şu söz ne hâle gelmiş?" diye herkes güler.

Oyun ama bu oyunu biz niye burada anlatıyoruz?

Kulaktan kulağa laf giderse, herkes lafı tam anlamadığından söz bozuluyor. İnsanlar bozuyorlar. Ya sözü anlamadığı için bozuyor, kulağı bozuk olduğundan bozuyor, ya da kafası bozuk olduğundan bozuyor. Bir de işine gelmediği için, kalbi fesat olduğundan bozabilir. Bozduğu zaman menfaat elde edeceğim diye bozar. Dosdoğru söylerse menfaati kaçacak diye doğruyu söylemez. O da var. O da deyişin hıyanet tarafı, hainlik tarafı. O ayrı. Hâsılı bozmuştur. İnsanlar kendilerine gelen doğru haberi bozmuşlardır.

Misal; Hz. İsâ AS Allah'ın peygamberi idi. Bütün cihana ilan ediyoruz. Şu mikrofonla, şu televizyonla, bantlara giriyor. Herkes, bunları dinleyen duyacak. İlan ediyoruz. Çünkü Kur'ân-ı Kerîm söylemiş. Hz. İsa Peygamber olarak onlara gidip Allah'a ibadet etmeyi öğrettiği halde, Hıristiyanlar Hz. İsa'nın sözlerini bozmuşlardır, puta tapmaya başlamışlardır.

Hz. İsa zamanında put yoktu, puta tapmak yoktu. İşin aslında put yoktur. Hz. İsa'yı peygamber değil, "Allah'ın oğlu…" diye görmeye başlamışlardır. Hz. İsa Allah'ın kuludur. Meryem Validemiz'in, o mübarek hatunun evlâdıdır. Allah'ın oğlu değil,

beşerdir, kuldur. Ama Allah'ın oğlu demişlerdir.

Oğul nasıl olur? Bir insan eşiyle evlenir. Nikâh olur, zifaf olur. Ondan sonra çocuk dünyaya gelir. Kanun böyledir. Dünyada nesillerin üreme şekli umumi olarak böyledir. Eşler çiftleşir. Çiftleşmenin sonunda yavru meydana gelir. Kediler böyle doğar. Diğer mahlûklar böyle olur. Balıkların yumurtaları vardır, sulara saçılır. Tavukların, kuşların yumurtaları vardır. Çiçeklerin yumurtaları vardır. Erkek tohum dişi tohumla birleşir, yeni bir şey olur. Yavru böyle meydana gelir.

Hâşâ, sümme hâşâ! Allah-u Teàlâ Hazretleri düğün dernek yapmaktan, hanım edinmekten münezzehtir. Öyle saçma şey olmaz! Bu Hıristiyanların yanlışıdır.

Ama nasıl yanlıştır? Çok büyük yanlıştır. Çok büyük bir iftiradır. Allah, Kur'an-ı Kerim'de buyuruyor ki:

إِنَّكُمْ لَتَقُولُونَ قَوْلاً عَظِيماً (الإسرا: ٤٠)

(*İnneküm letekùlûne kavlen azîmâ*) "Çok korkunç, çok müthiş, çok çirkin bir söz söylüyor bu insanlar." (İsrâ, 17/40)

"—Ey Hıristiyanlar! Ne söylediğinizin farkında mısınız siz?"

Allah, hanım mı edindi? Hâşâ, sümme hâşâ! Şu düşünceye bak! Şu işin şeyine bak! Allah-u Teàlâ Hazretleri evlat edinmekten münezzehtir. Şeriki, naziri yoktur. *Lâ ilâhe illa'llah*. Bütün peygamberler bunu demiştir.

Peygamber SAS Efendimiz buyuruyor ki:[14]

---

[14] İmam Mâlik, *Muvatta'* (Rivâyet-i Yahyâ), c.I, s.214, no:500; Beyhakî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.IV, s.284, no:8174; Abdü'r-Rezzâk, *Musannef*, c.IV, s.378, no:8125; Begavî, *Şerhü's-Sünneh*, c.III, s.381; Talha ibn-i Ubeydu'llah ibn-i Küreyz RA'dan;

Tirmizî, *Sünen*, c.V, s.572, no:3585; Amr ibn-i Şuayb Rh.A'ten.

Taberânî, *Dua*, c.I,s.273, no:874; Hz. Ali RA'dan.

İbn-i Asâkir, *Târih-i Dımaşk*, c.IX, s.274; Süfyan ibn-i Uyeyne Rh.A'ten.

Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.I, s.352, no:1413; Ebû Hüreyre RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.V, s.113, no:12079; *Keşfü'l-Hafâ*, c.I, s.172, no: 456; *Câmiu'l-Ehàdîs*, c.V, s.205, no:3993.

أَفْضَلُ مَا قُلْتُ أَنَا وَالنَّبِيُّونَ مِنْ قَبْلِي: لاَ إِلَهَ إِلاَّ اللهُ وَحْدَهُ

لاَ شَرِيكَ لَهُ (مالك، ق. عن طلحة)

(*Efdalü mâ kultü ene ve'n-nebiyyûne min kablî: Lâ ilâhe illa'llàhu vahdehû lâ şerîke leh*) "Benim ve benden önce gelen bütün peygamberlerin söylediği sözlerin en üstünü, en faziletlisi: (*Lâ ilâhe illa'llàhu vahdehû lâ şerîke leh*) sözüdür."

(*Lâ ilâhe illa'llàhu*) "Allah'tan başka ilâh yoktur, (*vahdehû*) o tektir, bir tanedir; (*lâ şerîke lehû*); onun şerîki, nazîri yoktur."

En mühim söz budur. En faziletli söz, en büyük söz budur. Bütün peygamberler, Allah'ın hak peygamberleri böyle demiştir. Hz. İsa böyle demiştir.

Hz. İsa'dan sonrada hıristiyanlar bu işi şaşırtmışlar, sapıtmışlardır. Haça puta tapmaya döndürmüşlerdir. Allah'ın peygamberine; "Allah'ın oğludur." diye iftira etmişler, işi çığırından çıkartmışlar, küfre düşmüşlerdir.

لَقَدْ كَفَرَ الَّذِينَ قَالُوا إِنَّ اللهَ هُوَ الْمَسِيحُ ابْنُ مَرْيَمَ (المائدة:٧٢)

(*Lekad kefere'llezîne kàlû inna'llàhe hüve'l-mesîhü'bnü meryem*) "Meryem'in oğlu İsâ tanrıdır diyenler, kâfir oldu." (Mâide, 5/72) diye Kur'an-ı Kerim bildiriyor.

Neden? Kulu tanrı yerine koydular, şirk koştular. Bitti.

Bunlar bunu yaptılar, hala akıllanmadılar mı? Hala akıllanmadılar. Amerikası, Avrupası hala devam ediyor. Bu bir. İkincisi bu bâtıl dinlerine dayanarak hak din olan İslâm'a düşmanlık besliyorlar. Her yerde; Bosna'da, Hersek'te Çeçenistan'da, tarihte Haçlı seferlerinde fitne fesat çıkartıp müslümanlara zulmediyorlar.

Afrika'da müslüman köylerini basıp zencileri alıp, esir edip, tarlalarında "köpek" diye hitap edip, çalıştırıp, nicelerini öldürüp zulüm yapmışlardır. Zulüm yapmaya devam ediyorlar. Hala devam

ediyorlar.

Ne namına? Allah namına. Geçen gün İngiliz gazeteleri yazıyor:

“—Bu Rum, Bulgar, Ortodoks papazları ırkçılık yapıyor, halkı kışkırtıyor.” diyor.

Ben onu yıllar önceden dergide yazdım. Bu Bosna-Hersek hadisesi çıkar çıkmaz, bu işin altında onların fitne ve fesat körüklemesinin olduğunu yazdım. Onlar da papazların konuşmalarından tespit etmişler. İngiliz gazeteleri yazmış. Türk gazetelerinde de haber olarak çıktı.

Ne yapıyorlar?

Allah namına, din namına, kendi dinleri namına Allah’ın sevmediği işi, Allah’ın sevgili kullarını öldürerek zulüm yaparak yapıyorlar. Buyurun. Bak, bir yanlışlık, bir nursuzluk, bir uğursuzluk arkasından nice nice uğursuzlukları getiriyor.

Dindar, Allah’tan korkan insan, Allah’ın sevmediği zulmü yapar mı? Allah zulmü seviyor mu? Sevmiyor.

Dün konferansta doçent kardeşimiz söyledi. Müslümanlığı müdafaa etti diye putperest, gayrimüslim âlimi, şehrin kapısına alnından, bileklerinden canlı canlı çivileyerek öyle öldürmüşler.

Neden yapıyor bunu? Gayrimüslimlik adına yapıyor. Müslümanlara zulmediyor.

Allah bu zulme razı gelir mi? Gelmez. Allah’ın razı gelmediği işi yapıyor. Çünkü inancı bozulmuş.

Müslümanlar böyle yapmamışlardır. Müslümanlar bu kadar fütûhât yapmışlar, girdikleri yerde böyle zulüm yapmamışlardır. Savaştıkları zaman yapmamışlardır. Çünkü Peygamber Efendimiz mücahidleri savaşa gönderirken:

“—Çocuklara dokunmayın. Kadınlara dokunmayın. İhtiyarlara dokunmayın. İbadethanesinde ibadet eden rahiplere, din adamlarına dokunmayın. Hurma ağaçlarını kesmeyin, ormanları yakmayın. Sadece fesat çıkartan, size karşı koyan insanlarla cihad edin!” diye nasihat ederdi.

Bizim dinimizde zulüm yoktur. Biz buraları fethetmişiz; yedi asır Rumu, Ermenisi, Yahudisi bizim bayrağımızın altında yaşamıştır, ticaret yapmıştır. Konakları vardır. Askere de gitmedikleri için hepsi zengin olmuştur. Biz gitmiş, şehid olmuş,

memleketi korumuşuzdur. Onlar Kapalıçarşı'da, ticarethanelerinde devam etmişler, rahat yaşamışlardır. Kiliseleri ayaktadır. Papazları ayaktadır. Malları kendilerinindir. Aileleri korunmuştur. Kültürleri muhafaza edilmiştir. Yaşayıp duruyorlar.

Neden? Müslüman zulüm yapmıyor da ondan.

Ama buna mukabil onlar, aldıkları ülkelerde katliamlar yapmışlardır. Haçlı orduları geldiği yeri yakıp yıkmıştır.

Ne zulümler yapmışlardır?

Ne namına? Din namına, Allah namına…

Din namına, Allah namına zulüm yapılır mı? Allah adına zulüm yapılır mı? Yapılmaz. Yapıyorlar.

Neden? Dinleri bozuk. Temeli bozuk. Ondan sonra o temele dayalı faaliyetlerin hepsi bozuk.

Adam hıristiyan. Teşkilat kurmuş, misyonerlik teşkilatı kurmuş, her yerde harıl harıl çalışıyor. Her yerde fitnenin fesadın perdesini araladığın zaman arkasında bunlar. Onların paraları, onların entrikaları…

Bitmez tükenmez veballeri var. Allah divanında bitmez tükenmez veballeri, hesapları var. Küfre düştüklerini;

لَقَدْ كَفَرَ الَّذِينَ قَالُوا إِنَّ اللهَ هُوَ الْمَسِيحُ ابْنُ مَرْيَمَ (المائدة:٧٢)

(*Lekad kefere'llezîne kàlû inna'llàhe hüve'l-mesîhü'bnü meryem*) "Meryem'in oğlu İsâ tanrıdır diyenler, kâfir oldu." (Mâide, 5/72) diye Kur'an-ı Kerim bildiriyor.

Bu inançlarından dolayı da ebedî cehenneme girecekler, devamlı yanacaklar.

Niye söylüyoruz biz bunları?

"—Kurtarsınlar kendilerini." diye söylüyoruz.

"—Hak yola gelsinler, Allah'ın razı olduğu dine gelsinler." diye söylüyoruz.

b. Peygamber SAS Bütün İnsanlara Gönderilmiştir

Bu din benim değil, senin değil. Bana mahsus, sana mahsus değil. Bu din insanlığa gelmiş.

وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلاَّ رَحْمَةً لِلْعَالَمِينَ (الانبياء:١٠٧)

(*Ve mâ erselnâke illâ rahmeten li'l-àlemîn.*) [Rasûlüm, biz seni ancak alemlere rahmet olarak gönderdik.] (Enbiyâ: 107)

وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلاَّ كَافَّةً لِلنَّاسِ بَشِيراً وَنَذِيراً (سبأ:٢٨)

(*Ve mâ erselnâke illâ kâffeten li'n-nâsi beşîran ve nezîrâ.*) [Biz seni bütün insanlara ancak müjdeleyici ve uyarıcı olarak gönderdik.] (Sebe', 34/28) buyruluyor.

Bütün insanlara gönderilmiş. İnsanlara ve cinlere *Rasûlü's-Sakaleyn* olarak gönderilmiş Peygamber SAS Efendimiz.

Akıllarını başlarına toplasınlar. Putu bıraksınlar. Yok, bu put! Haçı bıraksınlar. Yok, böyle uyduruk inanç! Yok, böyle zulüm! Yok, böyle şey!

Kilisede papaz, karşısındaki insan şortlu, kabul ediyor, onunla beraber buraya turist olarak gezmeye geliyor. Kadınların hepsi şortlu, kafilenin başında papaz var. İslâm'da böyle yok. İslâm'da yok! Onların dininde de yok. Onun için rahibeler kapanıyorlar. Rahibe kapanıyor, ötekisi şortlu geziyor.

Gelen bilgiler bozulduğu için Allah zaman zaman düzelten peygamberler göndermiştir. Onun için işi düzeltecek peygamberler gelmiştir. İnsanlara tevhidi, Allah'ın bir olduğunu öğretmişlerdir. Şirkten kurtarmaya çalışmışlardır. Firavun'un kavmi Firavun'a tapınmaya başlamıştır. Allah Musa AS'a emretmiştir:

"—Git ona söyle hatasını. İnsanlara da söyle, doğru yola gelsinler." demiştir.

İbrahim AS'ın zamanında Nemrut kâfirlik yapmıştır. Allah-u Teàlâ Hazretleri İbrahim AS'a vazife vermiştir:

"—Onların putlarının yanlış olduğunu onlara anlat, onları doğru yola çek!" demiştir.

Tarih boyunca böyle olmuştur.

Allah en sonunda İslâm'ı seçmiştir. Ve bu dini; en büyük din, en güzel din olarak seçmiştir. Ve bu dine razı olduğunu Kur'ân-ı

Kerîm'de de ilan ediyor. Ve hakikaten de yeryüzünde başka bağlanılacak, girilecek hak din, başka yol yok. Tek yol İslâm… Tek doğru din İslâm…

Neden?

İncele, buyur. Serbestsin. Sana zaman veriyorum. Bir sene, iki sene, beş sene, on sene... Ben inceledim. İnceleyenler de inceledi. Bu işi bilenler biliyor. Hıristiyanlardan birçokları müslüman oluyor. Yahudilerden müslüman olanlar var. Budistlerden müslüman olanlar var. Dünyanın her yerindeki insanlar, inceleyenler tetkik sonunda müslüman oluyor. Buyur sen de incele. İnceleme hakkın var. Beni de dinle, onları da gör bakalım!

Haçın karşısına geçip de, bir ölünün karşısında tapınmayı akıl mantık alır mı? Nedir o öyle haç, heykel yaptıkları şey? Çarmıha gerilmiş bir ölü… Kimin ölüsü? Güya Hz. İsa'nın ölüsü.

Ölüye tapınılır mı? Mantığa bak! Zevke bak! Kafaya bak! Fikre bak! İzana bak! Şaşkınlığa bak!

O ölüye tapan, öldürülmüş bir insana tapan insanlardaki ruh haleti nasıl olur bir düşünün?

Doğru düzgün bir ruh haleti olur mu bu insanlarda? Tabi bunlardan haçlı ordusu çıkar. Tabi bunlardan böyle insafsız, gaddar insan çıkar. Tabi bunlardan zulmü körükleyen insan çıkar.

Neden? Mantık sakat. Hz. İsa'nın razı olmadığı yol.

Hz. İsa razı olsa, diyebilirler ki:

"—Ben Hz. İsa'yı peygamber edindim. Onun eteğine tutundum, onun yanındayım."

Yahu kardeşim! Hz. İsa razı değil ki senin yoluna. Senin yaptığın işe Hz. İsa razı değil. Allah razı değil. Senin yaptığına has, eski hristiyanlar razı değil.

Hıristiyanlığın içinde bir sürü mezhepler var, bir sürü fikirler var. İncele, gör. Kendi Hıristiyanlık tarihinden gör. Bizim sana bir kasdımız yok. Biz doğruyu söylüyoruz. Doğru olan şeyi ikaz ediyoruz. Neden?

Vazifemiz o. Peygamber Efendimiz'in de vazifesi oydu. Peygamber Efendimiz Medine-i Münevvere'ye gittiği zaman Yahudilerin havrasına gitti.

Peygamber Efendimiz'in havrada işi ne? Yahudi âlimlerine,

bilginlerine din adamlarına:

"—Sizin dininizin zamanı geçti. Bana tabii olmanız lazım. Tevrat'taki şu ayet var. Hz. İsa'nın, Hz. Musa'nın bu tavsiyesi var. Onlara uyun! Aklınızı başınıza toplayın!" diye nasihate gitti.

Onlardan müslüman olanlar oldu. Yahudi âlimi Abdullah ibn-i Selam müslüman oldu.

"—Yâ Rasûlallah! Doğruyu söylüyorsun. Evet, ben Tevrat'ı okudum. Hz. Musa'nın sözü böyledir. Sen Allah'ın Resûlüsün."dedi, müslüman oldu.

Zaten bir peygamber geleceğini bekliyorlardı. Peygamber Efendimizin gelmesi yakınlaştığı zamanlar, Medine'nin Yahudileri bekliyorlardı. Anadolu'nun Hıristiyanları bekliyorlardı. Selmân-ı Fârisî Bursa'ya gelmiş, bir papazın yanında oturuyordu. Onun yanında ibadet ediyordu. Öleceği zaman;

"—Nereye gideyim?" diye sordu, tavsiye ettiği insanın yanına gitti. O öleceği zaman:

"—Sen ölüyorsun üstadım. Ben nereye gideyim?" diye sordu.

Ne dediler ona?

"—Şimdi ahir zaman peygamberinin gelmesi yaklaştı. Fırsat bulursan Hicaz tarafına git. Arabistan tarafına git!" dediler.

Çünkü bekliyorlardı, böyle bir şeyi bekliyorlardı.

Muhterem kardeşlerim!

Biz vazifeliyiz, siz de vazifelisiniz.

İnsan Müslüman oldu mu? Hepsi vazifeli oluyor. Biz vazifeli bir ümmetiz. Allah'ın dinini anlatacağız. Amerikalı, Avrupalı bir insan, yanlış yolda, yanlış inançta, puta tapıyor, haça tapıyor, Buda'ya tapıyor olabilir.

İsa'ya tapan, Buda'ya tapan bir insana bir tek soru sormak kâfidir. Sen İsa'ya tapıyorsun, Buda'ya tapıyorsun.

Ne zaman yaşamış bu? İşte 1900 küsur sene önce yaşamış. Ötekisi de şu kadar bin sene önce yaşamış.

Pekiyi, ondan 100 sene önce gelen insanın dini ne olacaktı? Söyle bakalım. Gel.

Ver bakalım şu sorunun cevabını:

"—Buda doğmadan evvelki Hintlilerin dininin ne olması lazımdı? Onların ne yapmaları lazımdı? Sen niye bir zaman sonra gelmiş bir insana bağlıyorsun dini? Din ondan önce de var, ondan

sonra da var. Ondan önceki insanların dinini neydi? Gel bakalım!"

Cevap veremez.

Neden? Sonradan uydurmuş, bir adama bağlamış dini. Din adama bağlı değil, din Allah'a bağlı…

Peygamber SAS Efendimiz vefat ettiği zaman Ebû Bekr-i Sıddîk Efendimiz ne diyor:

"—Kim Allah'a ibadet ediyorsa bilsin ki Allah haydır, dâimidir, bâkîdir, ebedîdir; ölmez. Kim Muhammed'e tapıyor idiyse Muhammed ölmüştür."

Biz Muhammed'e tapmıyoruz. Muhammed-i Mustafâ SAS Efendimiz, başımızın tacı, gözümüzün nuru, gönlümüzün sürūru, efendimiz, serverimiz. Ama onu peygamber biliyoruz, doğru biliyoruz. Allah'ın kulu. *Abduhû ve rasûlühû* diyoruz, doğru biliyoruz. Ona tapmıyoruz, Allah'a tapıyoruz.

Hz. Muhammed'den önce insanlar kime tapıyorlardı?

Allah'a tapıyorlardı. Allah'a tapmaları lazımdı. Hz. İsa'dan önce Allah'a tapmaları lazımdı. Hz. İbrahim'den önce Allah'a tapmaları lazımdı. Allah'a tapıyorlardı. Hep böyle… Bizim inancımız mantıkla, akılla, tarihle, ilimle, irfanla, dosdoğru, pırıl pırıl tam not alıyor. Yüz üzerinden doksan dokuz bile değil, yüz üzerinden yüz… On ikiden isabet. Tam not alıyor.

Bunlar puta tapıyor.

Nereden çıkarttın bu putu? Nereden çıkarttın bu Buda'nın göbekli heykelini? Göbeğinin deliğini de resmetmiş. Amma şişman bir adam diye. Adamcağız belki şişman da değildi. Çünkü merhametliymiş. Belki de oda bir peygamber. Belki yemiyor içmiyordu, parasını şuna buna veriyordu. Öyle göbekli de değildi. Öyle göbeği taşmış bir adam heykeli… Güleceğim geliyor. Şişman, bağdaş kurmuş. Ona tapınıyor.

Ne tapınıyorsun? Bu Allah'ın yaratığı bir kuldu. Bir zamanlar vardı. O zamandan evvel yoktu. Şimdi de yok. Bir zamanlar vardı, şimdi yok.

Nerede Hz. İsa? Yok... Nerede Buda? Yok… Olmayan şeye tapılır mı?

Onun için, (*İnna'llàhe istahlasa haze'd-dîne li-nefsihî*) "Allah kendisine bu dini seçti. Hak din budur. Allah'ın razı olduğu din

budur diye İslâm'ı seçti."

Muhterem kardeşlerim!

Biz dünyanın bir başka yerinde, Eskimoların arasında, Güney Amerika'da, Amazonlarda, aklımıza gelebilecek en uzak yerde, Okyanusya'nın bir adasında, Avustralya'ya yakın bir yerde doğmuş, başka bir kültürle yetişmiş bir insan olabilirdik. Etrafımızdaki insanlar başka şeye tapmış olabilirlerdi. Ama Allah insana akıl, mantık, şuur, ilim kabiliyeti, mukayese, düşünme, arama, bulma imkânları vermiş. Herkes Allah'ı bilmek ve bulmak, doğru inanca gelmek zorundadır.

İnsan dünyanın neresinde olursa olsun, kim olursa olsun ne yapacak? Dönecek, dolaşacak, arayacak, yolu bulacak.

Yol ne? Yol İslâm. Tek yol İslâm, hak yol İslâm. Ona gelecek. Başka çıkış yolu yok. Cennete gidecek başka yol yok. Başka yolların hepsi cehenneme gider.

Neden? Yanlış. Adamı adam etmiyor; zalim, kan dökücü, merhametsiz, vicdansız ediyor. Adamı sağlığa zararlı ediyor. İş yok, din değil dini... Neden? Mensup olan adamı adam etmiyor da ondan. Zalim.

Müslüman?

Müslüman karınca ezmiyor. Kimsenin olmadığı yerde bile bir günah işlemekten korkuyor. Tarih boyunca misâli var. Padişah gelse karşısına adaletten ayrılmıyor. Padişah zalim olsa bile çıkıp karşısına hak sözü söylüyor. Vazifesi bu. O zaman hak din İslâm, hak yol İslâm...

Oku, emirlerini oku. Kur'ân-ı Kerîm'i oku. Başından başla. (*Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm*) diye, "Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla" başla. Başka kitaplar öyle başlamıyor, sapık sözlerle başlıyor. Sapık törenler yapılıyor. Sapık fikirler öne atılıyor.

Bizimki nasıl başlıyor? Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla başlıyor. Ne diyor? (*El-hamdü li'llâhi rabbi'l-àlemîn*) "Alemlerin rabbi Allah'a hamd olsun!" diye hamd ile başlıyor.

Nasıl? (*Rabbü'l-àlemîn*) "Alemlerin rabbi..." Koca kâinatı gözünün önüne seriyor. "İşte bunu yaratan Allah." diyor.

El-hamdü lillah, şu dinin güzelliğine bakın! Şu dinin mantığının

sağlamlığına bakın! Pırıl pırıl, çelik gibi, kale gibi! Yolun güzelliğine bakın!

Ötekisi ne yapıyor? Olmadık şeylere tapıyor.

Timsaha tapanlar var. Tanrısı Timsah olanlar var. Yılana, kobra yılanına tapanlar var. Tenasül uzvuna tapanlar var. Şu insanların aptallıklarına bak! Beyaz ayıya tapanlar var. Üç metre boyunda beyaz ayıya tapanlar var.

Var mı? Var. Halen var mı? Var… Güneşe tapanlar, Yıldız'a tapanlar, Ay'a tapanlar var. Hepsi bozuk, hepsi bâtıl… Boş olduğunu herkes biliyor. Hz. İsa'ya tapanlar var. Olmaz! Haça tapanlar var. Olmaz! Yanlış!

Allah kendisine bu dini seçti. İslâm, tevhid dinidir.

İslâm'ın en büyük özelliği nedir? İslâm nedir? İslâm deyince ilk akıla gelen nedir? Allah var, şeriki naziri yok…

"—Hocam! Bu Amerikalılar da dindardır."

Hayrola, dindarmış da ne yapıyorlarmış? Kitaplarına, doların üstüne yazmışlar:

(*In God We Trust*) yazıyor. "Biz Tanrı'ya itimad ediyoruz." *Trust*, itimad etmek demek. "Tanrı'ya tevekkül ediyoruz, dayanıyoruz." diyor.

Maşallah! Güzel ama gel, ben bu işin altındaki hileyi, yanlışlığı sana söyleyeyim. "In God, Tanrı'ya" diyor. "Tanrı'ya tapıyorum, God'a tevekkül ediyorum." diyor.

Amerikalıyı çağır karşına:

"—Gel bakalım Amerikalı! Sen böyle doların üstüne yazmışsın, gel God'ı anlat bakalım, tarif et! God ne demek?"

Ne diyecek? Çarmıhı anlatacak, Hz. İsa'yı anlatacak, putu anlatacak…

Hay Allah müstehakını versin! Ben de seni adam sanmıştım be! Tüh, yazıklar olsun! Bunu mu kasdediyorsun?

(*In Allah We Turst*) yazacaksın oraya. O zaman olur. "Allah'a dayanıyorum!" de, Hz. İsa'ya dayanma!

Hz. İsa'nın kul olduğunu bil, kula dayanma. Kul gider, Allah hay ve bakidir. Allah'a dayanacaksın. Doğru olan dine bak.

"—Tanrıya inanıyorum."

Nasıl bir tanrıya inanıyorsun? Şu senin tanrını gel bir anlat bakalım? Tanrı derken neyi kastediyorsun? Gözünün önüne ne geliyor? Timsah mı geliyor? Güneş mi geliyor? Ne geliyor gözünün önüne? Anlat bakalım. Hilesi orada işin. "Tanrıya inanıyorum."

Bizim memlekette de öyle:

"—Ben Tanrı'ya inanıyorum." diyor.

"—Nasıl bir tanrı düşünüyorsun gel bakalım? Senin tanrı inancın ne? Tanrı, tanrı, tanrı… Tanrı deyince neyi kasdediyorsun?"

Muhterem kardeşlerim!

O bakımdan Allah'ı doğru bilmeye çok dikkat etmek lazım. Yoksa Allah razı gelmez bu işe… Allah kendisine İslâm'ı seçmiş, İslâm'ı seçmiş, İslâm'ı kabul etmiş.

وَرَضِيتُ لَكُمُ الْإِسْلَامَ دِينًا (المائدة:٣)

(*Ve radîtü lekümü'l-islâme dînen*) "Ben sizin ancak müslüman olmanıza razıyım, İslâm'dan gayri bir dinle karşıma gelmeyin, ona rızam yoktur." (Mâide, 5/3) diyor.

Muhterem kardeşim!

Senin gözünü bağlasalar, bir uçağa bindirseler, bilmediğin bir diyara indirseler, çarşıya pazara bıraksalardı. Cebinde bir para var. Parayı çıkarttın, çarşıdan bir şey almak istiyorsun. Parayı verdin. Adam baktı:

"—İstemem ben bu parayı, kabul etmiyorum! Ben bu parayı bilmiyorum. Ne bu? Geçerli para mı, geçersiz para mı, neyin nesi? Kabul etmiyorum." dedi.

Veyahut bazen ne oluyor? Çarlık Rusya zamanında banknotlar basmışlar. Bir karış boyunda, bir sele eninde kocaman çarşaf gibi para, Rus parası. Hükmü geçmiş. Sandıkta kalmış, hükmü geçmiş. Gidiyorsun, geçmiyor. Suud'a eski hacı akrabalarımız gitmiş. Paralar cüzdanında kalmış. Gidiyorsun. Geçmiyor bu para artık. Hükmü geçmiş, eski para bu. Gülüyor adam:

"—Nereden aldın bunu?" Eviriyor, çeviriyor; "Geçmez." diyor.

Para geçmedi mi bir şey alamıyorsun. Geçmeyen inanç, geçmeyen din olduğu zaman da cennete giremezsin. Burada yanlış inançla yaşadığın, Allah'ın rızasını bulamadığın için de cehennemde cayır cayır yanarsın.

Neden? Yanlış inanç insanı yanlış işler yapmaya götürür.

Hristiyan papazları İslâm'a zulmetmeye götürdüğü, Sırp papazlarının kilisesinin, Yunan kilisesinin zulüm yaptırttığı, papalığın misyonerlikle nice nice hak yoldaki insanları bâtıl yola çektiği, dinsizleştirdiği, ahiretlerini mahvettiği gibi yanlış dine giren insan yanlış iş yapar. Yanlış iş yapan insan âhirette ateşlere yanar, cehennemde ebedî kalır. Yanlış kurulmuş olan cihazdan doğru imalat çıkmaz.

Ne yapacak? Doğru inanca gelecek.

Hangi inanç doğru? Tevhid inancı doğru. Rasûlüllah SAS Efendimiz'in anlattığı, Kur'ân-ı Kerîm'in belirttiği İslâm doğru. Biz müslüman olmasaydık da arayıp arayıp İslâm'ı bulacaktık. Başka yolda olsaydık da dönüp dolaşıp buraya gelecektik.

Başkaları da öyle yapıyor zaten. Başka dinlerden olup da

araştıranlar İslâm'a geliyor. Misal: Fransız filozofu Roger Garaudy, Pof. Dr. Moris Bükey (Maurice Bucaille), Kanadalı diplomat falanca. Alman filanca… Hepsi ne yapıyor? İslâm'a geliyor. Çünkü tek yol o, başka yol yok.

Bizim köyün bir tepesi var. Yalıdan bakılıyor. Muhteşem kayalık bir tepe. Bir tek yoldan o tepeye çıkabilirsin. Öteki taraflarda kayalar geçit vermez. İşte bu dünya hayatından da bir tek yolla cennete gidersin. O da İslâm yoludur. Başka yolla cennete gidemezsin.

إِنَّ اللهَ تَعَالى اسْتَخْلَصَ هٰذَا الدِّينَ لِنَفْسِهِ ،

(*İnna'llàhe teàlâ istahlesa haze'd-dîne li-nefsihi*) "Allah bu dini kendisi seçti, kendisine seçti, halis muhlis bir din kıldı."

Bir de Allah'ın garantisi var. Kur'ân-ı Kerîm'in bir harfi bile değişmeyecek. Allah'ın vahyi kıyamete kadar baki kalacak. Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin dini kıyamete kadar yeryüzünde baki kalacak. Sönmeyecek.

Sırp bomba atacak, Rus Çeçenistan'ı tahrip edecek, misyoner falanca yerde çalışma yapacak, Filipinler'de insanları kandıracak, hıristiyan yapacak, Endonezya'da çalışma yapacak, kabileleri dinden çıkartacak… Ufak tefek zayiat olabilir. Ama kendi memleketinden akıllı uslu insanlar müslüman olmuş.

Bu dini kimse söndüremeyecek. Kıyamete kadar bu din baki kalacak. Allah'ın garantisi var. Bu kitap bâkî kalacak. Bu Kur'ân bâkî kalacak.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuş ki:[15]

لاَ تَزَالُ طَائِفَةٌ مِنْ أُمَّتِي ظَاهِرِينَ عَلَى الحَقِّ ، حَتَّى تَقُومَ السَّاعَةُ

(ك. عن عمر ؛ طب. عن مغيرة بن شعبة)

---

[15] Hâkim, *Müstedrek*, c.IV, s.496, no:8389; Dârimî, *Sünen*, c.II, s.280, no:2433; Taberî, *Tehzîbü'l-Âsâr*, c.III, s.165, no:921; Hz. Ömer RA'dan.

Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.XX, s.403, no:961; Muğîre ibn-i Şu'be RA'dan.

Mecmaü'z-Zevâid, c.VII, s.564, no:12249; *Câmiü'l-Ehàdîs*, c.XVI, s.119, no:16372.

(*Lâ tezâlü tàifetün min ümmetî zàhirîne ale'l-hakkı hattâ tekùme's-sâah.)* "Kıyamet kopuncaya kadar, ümmetimden Cenâb-ı Hakk'ın dinini destekleyen iyi insanlar, bir iyi topluluk mevcut olacak!"

Ayet-i kerimede buyruluyor ki:

إِنَّا نَحْنُ نَزَّلْنَا الذِّكْرَ وَإِنَّا لَهُ لَحَافِظُونَ (الهجر:٩)

(*İnnâ nahnü nezzelne'z-zikra ve innâ lehû lehàfizûn*) "Kur'ân-ı Kerîm'i biz indirdik. Onu biz koruyacağız. Kimse dokunamayacak, kimse bozamayacak." (Hicr, 15/9)

Onun için, böyle bir dine mensubuz

c. İslâm'ı İyi Anlatamamışız

Muhterem kardeşlerim!

Bir hadîs-i şerif üzerinde bu kadar uzun durulur mu?

Durulur. İşin can damarı bu. Biz tesadüfen, tevafuken İslâm ülkesinde doğmuşuz, müslüman olmuşuz. Bu bizim avantajımız. Küçüklüğümüzden beri İslâm olan bir ülkede, müslüman bir ülkede müslüman olarak yaşadık.

Bir kusurumuz var, sahip olduğumuz dinin kıymetini bilmiyoruz. Öteki dinlerden ne kadar farklı, ne kadar üstün olduğunu bilmiyoruz. Müslümanlığın bize ne görevler yüklediğini bilmiyoruz. Müslümanlık için çalışmamız gerektiğini bilmiyoruz. Bu bizim kusurumuz.

Hepimizin sahabe-i kirâm gibi olması lazım. Hepimizin İslâm'ı yaymak için çalışmamız lazım. Koca Osmanlı imparatorluğu yedi asır Balkanlarda durmuş, Anadolu'da durmuş da yazıklar olsun Hıristiyanlık kalmış. Yazıklar olsun!

Neden? Neden yazıklar olsun diyorum?

İslâm'ı niye anlatamamışlar? Niye o hıristiyanları müslüman yapamamışlar? Bazıları olmuş.

Ali Yakup Hoca cennet mekân, Allah rahmet eylesin, Arnavut.

"—Allah razı olsun şu Osmanlılardan. Geldiler, bizim

Arnavutları müslüman ettiler de müslüman bir millet olduk. Allah razı olsun." derdi.

Sırplar;

"—Bizim bazı kardeşlerimizi hıristiyanlıktan ayırdılar, müslüman yaptılar." diye kızıyor. "Balkanlarda Müslüman kalmayacak. Anadolu'da da bırakmayacağız. Müslümanları İran'ın doğusuna süreceğiz." diyor.

Burada da Müslümanlığı bırakmayacak. Sırp'ın eline fırsat geçse ne yapacak?

Bosna'daki müslümanların hepsini öldürecek. Hepsinin cesetlerini Tuna'ya atacak. Hepsinin kanını dökecek, Batı Trakya'ya gelecek. Batı Trakya'dakilerin hepsini öldürecek. Din namına hem de! Allah namına! Allah'ın kullarına Allah namına böyle yapacak.

Ondan sonra Anadolu'ya gelecek, Anadolu'da da müslüman bırakmayacak. Hepinizi kesecek, çoluk çocuğunuzu kesecek, Anadolu'da da müslüman bırakmayacak. Tamam. Allah'ın dinine hizmet ettim sanacak.

Biz yedi asır ağa olarak, paşa olarak, padişah olarak, vezir olarak bunları idare etmişiz de, bu yedi asırda bu adamlara İslâm'ı anlatmaya yetecek vakit bulamadık mı? Her birimiz bir papazın peşine düşseydik, bir alim bir papazın peşine düşseydi müslüman edemez miydi?

Müslüman olan bir sürü papaz var. Müslüman olanlara imkân verseydik:

"—Sen git. Al sana vazife, para, imkân, mektep, kitap yazmak için fırsat. Sen şu hıristiyanları, İncil'i biliyorsun. Şunlara anlat hatalarını, doğru yola çek!" deseydik.

Hepsini müslüman yapmaya çalışsaydık ne olurdu? Bir tane hıristiyan kalmazdı. Çünkü anlatınca dinleyecek.

"—Sen ne yapıyorsun? Çarmıhın karşısına gidiyorsun, bir şey yapıyorsun, eğiliyorsun. Kimden ne istiyorsun? Hz. İsa'dan istiyorsun. Hz. İsa Allah'ın kulu, işin yanlış." diyecektik.

İslâm Hz. İsa hakkında ne diyor? Müslümanlar Hz. İsa'yı seviyor. Hatta çocuklarına Hz. İsa'nın ismini koyuyor. Mesela; Yalova'da İsa amcamız vardı, Allah rahmet eylesin. Çok hayırsever

bir hacı kardeşimizdi. Beraber hacca gittik. Hacı amcamızdı. Allah selamet versin. Adı İsa'ydı.

Neden? Biz Hz. İsa'yı severiz. Erkek çocuklarımıza İsa adını koyarız. Kız çocuklarımıza Meryem adını koyarız. Meryem Validemizi de severiz. Hiç de gocunmayız, hiç de sakınmayız, çekinmeyiz.

Neden? Biz onları seviyoruz. Kasdımız onlara değil, onlara tapınmak yanlış.

Bunu anlatırdık, anlarlardı. Anlatmamışız, cezasını çekiyoruz. Anlatmadığımızın cezasını çekiyoruz. İslâm'a hizmet etmediğimizin cezasını çekiyoruz. Siz de etmezseniz siz de ceza çekersiniz. Allah çektirmesin… Allah vazifeyi güzel yapmayı nasib etsin… Sen de evladını müslüman yetiştirmezsen, sen de yanındaki papazı müslüman etmezsen, sen de hıristiyanlara, hak yolun İslâm olduğunu söylemezsen, sen de vebalini, cezasını çekersin.

Bizim gayemiz cihangirlik değildi. Bizim gayemiz toprak fethetmek değildi. Bizim gayemiz hazineleri doldurmak değildi. Allah-u Teàlâ Hazretleri Peygamber Efendimiz'i vergi tahsildarı olarak göndermemiştir. Para toplamak için göndermemiştir. Bizim vazifemiz Allah'ın dinini yaymaktı. Allah'ın imanını insanlara öğretmekti. Sizin de vazifeniz o. Bu neslin vazifesi de o...

Biz Türkiye'de 65 milyon insanız. Bu 65 milyonun hepsi sağlam Müslüman değil. Kimisi İslâm'dan habersiz, kimisi başka gayelerin peşinde… Kürt kardeşlerimiz, Kürt devleti kuracağım diye onun peşine düşmüş, başka bir gaye. Bazıları komünist olmuş, sosyalist bir düzen kuracağım diye onun peşinden koşmuş. Kimisi Batıcı olmuş. "Modern olacağım, ilerleyeceğim." diyerek bütün değerlerini terk edip dinden imandan çıkmış. Bunların hepsi sapıklıktır.

Doğru yol hangisidir? Allah'ın razı olduğu işleri yapmaktır. Zulüm yapmamaktır. İbadet yapmak, kulluk vazifelerini yapmak, öyle yürümektir. Eğer biz de bunları yapmıyorsak, biz de suçluyuz. Biz de zalimiz, siz de zalimsiniz.

Ne yapacaksınız? Kur'ân'ı okuyacaksınız. Kur'ân-ı Kerîm'e uyacaksınız. Rasûlüllah'ın hadîs-i şeriflerini okuyacaksınız. Ben haftada bir tane ders veriyorum. İki tane üç tane hadis okuyorum. Sen evinde devamını okuyacaksın.

Hocamız'ın okuduğu kitap nedir? *Râmûzü'l-Ehâdîs*… "Dur şunu alayım!" diyeceksin. Baştan sona okuyacaksın. Başka hadis kitaplarını alacaksın. Ciltlerle hadis kitapları var. Altın yaldızlı, güzel ciltli, kocaman kocaman, uzun uzun izahlı hadis kitapları var. Bunları okuyacaksın.

Muhterem kardeşim! Dinini öğreneceksin.

Senin asıl vazifen budur. Senin asıl vazifen, benim asıl vazifem öğretmenlik değil, esnaflık değil, tüccarlık değil, memurluk değil, askerlik değil, doktorluk değil, mühendislik değil… Hepimizin asıl vazifesi Müslümanlık. Müslüman olmak, Müslümanlığı yaymaktır.

Para kazanmak için ziraat yaparsın. Pekâlâ yap… Para kazanmak için dükkân açarsın. Pekâlâ aç… Evliyâullah büyüklerimiz de dükkân açmışlar. Hepsinin dükkânı var. Neden?

"—Helal kazanayım, kimseye muhtaç olmayayım." diye.

Ama evliyâ, şeyh, tarikat piri, büyük zât… Bir taraftan da ilme devam etmişler. Bir miktar dünyaya çalışmış, ahiretini de ihmal etmemişler. Sen ihmal ediyorsan suçlusun. Ben ihmal ediyorsam suçluyum. Yapabildiğimden az yapıyorsam suçluyum. Var gücümle çalışacağım. Sen de çalışacaksın. Dünya üzerinde kâfir kalmayacak, yanlış fikirli insan kalmayacak. Ağaca, ata, ite, puta, haça tapan insan kalmayıncaya kadar çalışacağız. Gayen olacak. İdealin olacak.

"—Oğlum ne yapıyorsun?"

"—Liseyi bitiriyorum hocam!"

"—Nereye gideceksin?"

"—Efendim, doktor olacağım."

"—Hayır! Hayır! Dinimi öğreneceğim. Dünyanın neresine gidersem gideceğim. Orada İslâm'ı, Peygamber Efendimiz'in Arap Yarımada'sında öğrettiği gibi öğreteceğim." diyeceksin.

"—Terk-i diyar edeceğim. Doğduğum diyarı terk edeceğim, uzaklara gideceğim. İslâm'ın olmadığı yerlere gideceğim, İslâm'ı anlatacağım." diyeceksin.

Böyle binlerce, milyonlarca bir araya oturmuşsunuz, keyfinize bakıyorsunuz. Kavun var, karpuz var, kiraz var, meyve var, elma var, sebze var, kebap var, pide var, yiyecek var, döner var… Bolluk bir memleket... Olmaz. Öyle yağma yok!

Güney Amerika'ya gideceksin. Çin'e gideceksin. Avustralya'ya

gideceksin. Rusya'ya gideceksin. İsveç'e gideceksin. Veya gitmişsen orada çalışacaksın. Gitmeyi hedef edeceksin, gaye edineceksin. Hayatını öyle kuracaksın. Kafanı, niyetini öyle tanzim edeceksin.

Soruyorum çocuğa… Bize de sorarlardı:

"—Büyüyünce ne olacaksın?"

Şunu olacağım, bunu olacağım. Kıza soruyorsun bir şey diyor, oğlana soruyorsun bir şey diyor.

"—Eczacı olacağım, öğretmen olacağım." diyor.

"—İslâm'ı yaymak için İslâm'ı iyi öğreneceğim. Müslümanlığın iyi bilinmediği bir yere gideceğim, orada İslâm'ı anlatacağım. Yoksulluk çeksem de yapacağım bu işi… Zahmet çeksem de yapacağım bu işi. Gurbete düşsem de yapacağım bu işi." demeleri lazım.

Avustralya'nın ortasında Broken Hill isminde bir şehirde cemaat var. Bunların dedeleri Afganistan'dan Avustralya'ya gelip çalışmışlar. Burada ölmüşler. Bunlar da dedelerinin yolunu unutmuşlar. Ama biliyorlar ki dedeleri müslümanmış, namaz kılarmış. Şimdi kendileri bilmiyorlar. Ne namaz, ne niyaz, ne oruç, ne Kur'ân, ne Arapça, ne Fâtiha, ne Kulhuvallah… Yok. Hiçbir şeyden haberleri yok. Yalnız diyorlar ki:

"—Hoca gönderin. Razıyız, İslâm'ı öğreneceğiz."

Bak razı… Bu bana söyleneli üç, dört veya beş sene oluyor. Ben bunu böyle vaazda kaç defa söyledim. İçinizden birisi çıkıp da:

"—Tamam, Ben ilâhiyatı bitirdim. Her ne pahasına olursa olsun yoksulluk da, zahmet de, yalnızlık da çeksem Broken Hill'e gideceğim. Oradaki insanlara İslâm'ı öğreteceğim." diye heves etmiyorsa, bu işi görmüyorsak, hepimiz mesulüz. Siz de mesulsünüz, ben de mesulüm.

Neden? Onlar istedi, biz hoca gönderemedik. İstedi onlar. "Allah'ın dinini öğrenmek istiyorum." dedi. Biz öğretemedik, gösteremedik, gönderemedik. Olmaz. Öyle bir teşkilatımız olacak ki…

Ben İskenderpaşa'yı küçümsüyorum. Ne bu böyle kaşık içi kadar? Fatih'in bir semtinde, İskender Paşa mahallesinde. Şuradan Sarıgüzel Caddesi geçiyor. Küçücük yer! Öyle şey yok! Dünyaya İslâm'ı yayma merkezi olacak.

İskenderpaşalılar kim?

İskenderpaşa'da vaaz dinleyenler kim?

Dünyanın her yerine İslâm'ı götürüp Allah'ın seçtiği o dini insanlara öğretmek aşkıyla yanan insanlar. Parasını oraya koyan insanlar. Tahsilini ona göre yapan insanlar. Dünyanın her yerine giden insanlar.

Tarık ibn-i Ziyad'ın gemileri yakması gibi. Sadece ve sadece düşmanla çarpışıp zafer kazanmak var. Ya zafer kazanacaksın, ya da kurtuluş yok. Geriye gitmek yok. Gemileri yakmak var. Ulvi, yüce, sevaplı, güzel bir gaye için başka bütün ihtimalleri kesmek. Yok başka ihtimal. Yaktım gemileri! Dönüş yok! Oraya gideceğim, o işi yapacağım. İşte kahramanlık bu!

Zayıf insan da kahraman olabilir. Hastalıklı insan da kahraman olabilir. Bunu yapıyorsa ayağı sakat insan da, âmâ insan da kahraman olabilir. Evet cephede çarpışamaz. Ama bunu yaparsa, oraya İslâm'ın fidanını diker de tutturursa, İslâm orada yayılırsa, orada *Lâ ilâhe illa'llah* denirse, oradaki insanlara İslâm'ı anlatma

merkezi kurulursa vazifeyi yapmış demektir. Bu vazifeyi yapmak vazifemiz. Hepimizin vazifesi.

Parası olan para verecek. İlmi olan: "Benim ilmim var. Ben hafızım, hocayım. Şu kadar sene hizmet gördüm. Emekli oldum, serbestim. Emret hocam, gidiyorum." diyecek. Veya talebe diyecek ki:

"—Ben serbestim. Liseyi bitirdim. Üniversite tahsilimi senin istediğine göre yapayım hocam. Emret, istediğin yere gideyim."

Anası babası karşı çıkmayacak:

"—Git evladım. Ben seni bugün için yetiştirdim. Gitmezsen sütüm sana helal olmasın. Hakkımı helal ettim. Git evladım. Senin yaptığından ben de sevap kazanacağım." diyecek.

Bu olmazsa olmaz.

Böyle olmamış. Dünya telaşına düşmüşler. Ahireti unutmuşlar. İslâm'a hizmeti gevşetmişler. Yedi asır geçmiş, Türkiye'de Rum kalmış. Türkiye'de Ermeni kalmış. Türkiye'de Yahudi kalmış, Balkanlarda Sırp kalmış, şu kilise kalmış, bu kilise kalmış, dinsiz kalmış, gevşek kalmış, münafık kalmış, sapık kalmış, bozuk kalmış…

Olur mu öyle? Nerede bozukluk varsa ölçersin, biçersin. Nasıl salgın hastalık olan yere, sıtma hastalığı olan yere bataklıkları kurutmaya gidiyorsun. Devlet teşkilat kuruyor:

"—Şurası bozuk, taviz vermek yok." diyor.

Ben geçenlerde;

"—Hz. Ali Efendimiz'in cemevi var mıydı?" diye yazdım dergide. "Ey Aleviler! Ey Hz. Ali'ye bağlıyım diyenler! Hz. Ali Efendimiz'in cemevi var mıydı? Caminin karşısında, camiye alternatif, camiye gitmeyip de, camiyi bırakıp da, camiye sırtını dönüp de gittiği cemevi var mıydı Hz. Ali Efendimiz'in?"

Yoktu.

"—Hz. Ali Efendimiz cem evinde kadınları, erkekleri toplayıp da cem ayini yapıyor muydu?"

Yapmıyordu.

"—O zaman sen yanlış yapıyorsun."

"—İsteyen cemevine gitsin, isteyen camiye gitsin."

O da yanlış. Bazı müslüman gazeteler böyle yazdılar. Bazı müslüman yazarlar böyle yazdılar. Böyle olmaz. Doğruyu

söyleyeceksin. Eğriye fırsat vermek olmaz.

“—İsteyen dürüst kazansın, isteyen hırsızlık yapsın.” diyor musun? “İsteyen başkasının hayat hakkına saygılı olsun. İsteyen önüne geleni kessin. Bir güzel tabanca alsın. Para, tabanca benden, güm güm güm! Önüne geleni öldürsün.” diyebiliyor musun?

Olmaz. Suça müsaade olmaz. Yanlışa müsaade olmaz. Eğriye taviz olmaz. Münafığa; “Efendim.” demek olmaz. Yanlış yola alkış tutmak olmaz. Batılı desteklemek olmaz. Batılı sevmek olmaz.

Muhterem kardeşlerim!

Müslümansan müslüman ol! Müslümanlığın icabını yap! Gevşek oturma! Gevşek durmanın vebali birikir birikir bir gün sana da zararı dokunur. Dokunuyor. Şimdiki zararların sebebi eski gevşekliklerdir. Birikmiştir, ceza olmuştur. Allah’ın cezası gelmiştir. Ceza çekiyor millet.

d. Cömertlik ve Güzel Huy

وَلاَ يَصْلُحُ لِدِينِكُمْ إلاَّ السَّخاءُ ، وَحُسْنُ الخُلُقِ ؛ فَزَيِّنُوا دِينَكُمْ بِهِمَا

(*Velâ yasluhu li-dîniküm ille’s-sehàu, ve husnü’l-huluki; elâ fezeyyenû dîneküm bihimâ*) “Sizin dininize, şu İslâm dinine başka huylar yakışmaz; ancak cömertlik ve güzel huy yakışır.” diyor Peygamber SAS Efendimiz.

Müslümana ne yakışırmış? İslâm dinini sevdim, ona girdim diyen insana ne yakışırmış? Cömertlik yakışırmış. Kesenin ağzını açacak, parasını Allah yoluna saçacak.

Bucak bucak kaçıyor millet. Hayra para vermekten bucak bucak kaçıyor. Eğlenceye, çocuğumu sünnet ettireceğim diye Hilton’da milyonlarca masraf yapıyor. Bir yılbaşı gecesinde eğleneceğim diye dünyanın masrafını yapıyor. Bir benim takımım kazandı, Galatasaray şampiyon oldu diye oyuncuların her birine birer buçuk milyar para veriyor.

“—Nereden veriyorsun?”

“—Kesemden.”

“—Niye veriyorsun? Bir buçuk milyar bayağı para, bir hayra versen bayağı büyük bir şey olur.”

“—Ama bu gol attı öbür tarafa. Geçti kaleye, kaleciyi atlattı, kıvırdı, güm, gol attı. Yaşa, varol! Bir buçuk milyar… Ayağı dert görmesin. Aman, kuştüyü yastıklarda yatsın.”

Ne olacak yahu? Futbol! Her birine bir buçuk milyar, on bir kişi olsa 17-18 milyar. Daha ötekilere de verse, şu kadar milyar. Bir fabrika kurulur.

Nerelere para yağıyor? Ama birisine bir hayır yapması için gittiğin zaman, yapmıyor.

Ne olacakmış? Bu dine ne yakışırmış? Cömertlik yakışırmış. Cömert olacak, bir.

İkincisi, (*Ve hüsnü'l-huluk*) “Güzel huyluluk yakışırmış.”

Gayrimüslim sana bakacak, sende İslâm'ın güzelliğini görecek, sende İslâm'ı sevecek, müslüman olacak. Öyle çalışacaksın. Öyle giyeceksin, öyle oturacaksın, öyle konuşacaksın, öyle hareket edeceksin… Hem müslümanlığını saklamayacaksın, hemde öyle güzel hareket edeceksin ki karşındaki senin müslüman olduğunu

bilecek, senin o güzel huyundan etkilenecek;

"—Ben de müslüman olayım. Senin yolun ne kadar güzelmiş! Ben de senin yoluna girmek istiyorum." diyecek.

Bazı kimseler Rasûlullah'a SAS'e geldi. Müslüman oldular, kabilesine gittiler. Müslüman oldu, kabilesine gitti. Kimseye, "İslâm'a gel!" demedi. Oturdular, kalktılar, müslümanca yaşadılar, namazlarını kıldılar. Bazıları gördü bunları. Sordular:

"—Sizin bu yaptığınız nedir? Nasıl bir şey?"

Merak edene, sorana, "Böyle böyledir. İşin aslı şudur." diye anlattılar.

"—O zaman ben de Müslüman olayım!" dediler.

"—Gel, ol."

O da geldi, o da geldi, o da geldi. Sonra kabilenin bütününü topladı:

"—Yâ Rasûlallah! Bunların hepsi Müslüman olmaya razı oldular, buyur." diye Rasûlüllah'a götürdü.

Peygamber Efendimiz onu:

"—Sen de çok güzel huylar var. Bak sen böyle sakin sakin durmuşsun. Teenniyle hareket etmişsin. Kimsenin reaksiyonunu çekmeyecek şekilde davranmışsın. İslâm'ı sevdirmişsin. Onlar da Müslüman olmuşlar." diye methetti.

Müslüman kardeşlerim!

Böyle olacağız. Sözümüz güzel değil. Davranışımız güzel değil. İşimiz hile. Yüzümüz turşu. Olmaz. Adam bizi görünce:

"—Müslümanlık bu mu? Müslümanlık buysa ben Müslüman değilim. Vazgeçtim Müslümanlıktan." diyor.

Müslümanlıktan çıkıyor adam. Zaten bir sürü düşmanımız var. İslâm'ı kötüleyen bir sürü insan var. "Hacı Efendi şöyle yapmış, Müftü Efendi keçi çalmış." yalan dolan. Zaten bir sürü aleyhte söyleyen insan var.

Nasıl olacaksın sen?

"—Ben Müslümanlığı temsil eden, göz önünde, üstüne projektörler tutulmuş bir insanım. Sözüme, hareketime dikkat etmem lazım." diyeceksin.

Her işin güzel olacak. Her sözün güzel olacak. Her davranışın tatlı olacak. Herkes de sende İslâm'ı görecek:

“—İslâm ne kadar güzel bir din. Ben de Müslüman olayım!” diyecek.

Bizim arkadaşlardan birisi ben fakültedeyken televizyonda konuşmuş. Albay da konuşmasını beğenmiş:

“—Bak işte hoca dediğin böyle olur. Konuştuğu zaman böyle konuşmalı. Şunun hatırına bu Ramazan’da oruç tutacağım.” demiş.

İnsan hatırına oruç tutulmaz, Allah rızası için tutulur. O adamın hatırına ne oruç tutuyorsun? Ama olsun. Bizim kardeşimiz İslâm’ı, Müslümanlığı sevdirmiş. Ve onun için adam namaza başlıyor, oruca başlıyor. Güzel, iyi bir şey. Böyle olacaksınız. Yakışmaz başka şey bu dine.

Ne yakışır? Cömertlik yakışır. Güzel huy yakışır.

Cömert oldunuz mu ne olur? Ona buna hediye verirsiniz. İkramda bulunursunuz. Evinize misafir alırsınız. Misafirperver olursunuz. Başkasının malına göz dikmezsiniz. Buralardan sevilirsiniz. Herkes hayran kalır.

Bu sevgiyi niçin toplamaya çalışıyorsunuz? “Ben İslâm’ın reklamcısıyım. İslâm’ı ben temsil ediyorum.” diye, onun için yapıyorsunuz. Allah rızası için; “Müslümanlığı görsün, sevsin.” diye yapıyorsunuz.

Peygamber SAS Efendimiz buyuruyor ki:

(*Elâ fezeyyinû dîneküm bihimâ*) “Dikkat edin! Uyanık olun! Uyanın! Benim sözüme kulak verin demek. Elâ, edât-ı tembihtir, mütenebbih olur. “Size tembih ediyorum.” demek.

(*Fezeyyinû dîneküm*) Dininizi ziynetlendiriniz, (*bihimâ*) bu iki güzel huyla...” Nedir onlar? (*Es-sehàü*) Birisi cömertlik, (*ve hüsnü’l-hüluk*) birisi de güzel huy, yani geçimlilik demektir.

Güzel huylu insan ne demek? Yumuşak, geçimli demektir. Cömert olacaksınız, bir. Güzel huylu olacaksınız, iki.

Bir hadîs-i şerif söyledim. Onu okuyabildim. Ama çok bence mühimdir. İşin özüdür. El-hamdü lillah, müslümanız. Çok büyük nimettir. Müslümanlığımızın kıymetini bilelim! Müslüman olmanın bize yüklediği sorumluluk var. Tarihi sorumluluklar var. Bu vazifeler var. Bunları yapmadığımız zaman biz de zarar görürüz, Müslümanlar da zarar görür. Dünyada çok düşmanımız var. Çok uyanık olmamız, çalışmamız lazım!

Onun için Müslüman olarak vazifelerimiz nedir? Bunları bilin.

Ben kardeşiniz kitaplar yazdım. "Yeni dönemde yeni görevlerimiz, vazifelerimiz." diye yapmamız gereken şeyleri makalelerde yazdım. Bazı kardeşlerimiz evlerinin duvarlarına asmışlar. Okuyun, gelin, konuşalım. Eksiğimiz varsa söyleyin. Fazlası varsa dinleyin.

Yapmanız gereken vazifeler var. Vazifelerinizi bilin, müslüman olarak vazifelerinizi yapın. İslâm'ın kıymetini bilin. İyi müslüman olun. Dininizi şu iki güzel sıfatla, güzel vasıfla süsleyin. Done Dininiz daha güzel olsun.

Neyle? Cömertlikle, bir… Güzel huylulukla, iki… Peygamber SAS Efendimiz Hazretleri: "Bu iki şeye dikkat edin!" diyor.

Allah-u Teàlâ Hazretleri bizi müslüman olarak dünyaya getirdi. Müslüman olarak yaşıyoruz. Müslüman olarak, imân-ı kâmil ile ahirete göçmeye muvaffak eylesin...

Sevdiği kul olarak yaşayıp, huzuruna sevdiği kul olarak varmayı nasib eylesin... Cennetiyle cemaliyle müşerref eylesin... Habîb-i Edîbi'ne bizleri komşu eylesin… İki cihanın saadetine nâil eylesin…

Fâtiha-i şerîfe mea'l-besmele!

28. 05. 1995 – İskenderpaşa Camii

04. İSLÂM'IN HAKİM OLMASI

Eùzü bi'llâhi mine'ş-şeytâni'r-racîm.

Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm.

El-hamdü li'llâhi rabbi'l-àlemîn… Hamden kesiran tayyiben mubareken fihi âlâ külli hâlin ve fi-külli hîn… Ve's-salâtü ve's-selâmü alâ seyyidi'l-evvelîne ve'l-âhirîn… Seyyidinâ ve senedinâ ve mededinâ muhammedini'l-mustafâ ve âlihî ve sahbihî ecmaîn… Ve men tebiahû bi-ihsânin ilâ yevmi'd-dîn…

Emmâ ba'dü, fa'lemû eyyühe'l-ihvân... Feinne efdale'l-hadîsi kitâbu'llàh... Ve efdale'l-hedyi hedyü seyyidinâ muhammedin salla'llàhu teàlâ aleyhi ve sellem... Ve şerre'l-umûri muhdesâtühâ... Ve külle muhdesetin bid'ah... Ve külle bid'atin dalâleh... Ve külle dalâletin ve sàhibehâ fi'n-nâr... Ve bi's-senedi'l-muttasıli ile'n-nebiyyi salla'llàhu aleyhi ve selleme ennehû kàl:

إنّ اللهَّ عَزَّ وجَلَّ اسْتَقْبَلَ بِي الشَّامَ ، ووَلَّى ظَهْرِي اليَمَنَ ، وقَالَ لِي: يَا مُحَمَّدُ ، إنِّي جَعَلْتُ لَكَ مَا تَجَاهَكَ غَنِيمَةً ، وَ رِزْقًا ، ومَا خَلْفَ ظَهْرِكَ مَدَدًا ؛ ولاَ يَزَالُ الإِسْلامُ يَزِيدُ ، وينْقُصُ الشِّرْكُ وَ أَهْلُهُ ، حَتَّى تَسِيرَ الْمَرْأَتَانِ لاَ تَخْشِيَانِ إلاّ جَوْرًا ؛ والَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ ، لاَ تَذْهَبُ الأَيَّامُ وَاللَّيَالِي حَتَّى يَبْلُغَ هٰذَا الدِّينَ مَبْلَغَ هٰذَا النَّجْمِ (طب. عن أبي أمامة)

RE. 86/2 (*İnna'llàhe azze ve celle istakbele bi'ş-şâm, ve vellâ zahri'l-yemen, ve kàle lî: Yâ muhammed, innî cealtü leke mê tecâheke ganîmeten ve rizkan, vemâ halfe zahrike mededen; ve lâ yezâlü'l-islâmü yezîdü, ve yenkusu'ş-şirkü ve ehlühû, hattâ tesîre'l-mer'etâni lâ tahşiyâni illâ çevren; ve'llezî nefsî bi-yedihî lâ tezhebü'l-eyyâmü ve'l-leyâlî, hattâ yeblüğa hâze'd-dîne mebleğa hâze'n-necmi.*)

Sadaka rasûlü'llàh, fî mâ kàl, ev kemâ kàl.

Çok aziz ve muhterem cemaat-i müslimîn!

Allah-u Teàlâ Hazretleri'nin selâmı, rahmeti, bereketi, dünya ve ahiretin hayırları cümlenizin üzerine olsun… Allah-u Teàlâ Hazretleri iki cihanda aziz ve bahtiyar eylesin...

Peygamber-i Zîşânımız, Muhammed-i Mustafa SAS Efendimiz Hazretleri'nin mübarek ehâdîs-i şerîfesinden bir miktar okumak üzere, şu mescid-i şerîfte, namazın arkasından oturmuş bulunuyoruz.

Bu hadîs-i şeriflerin izahına başlamadan önce, evvela Peygamber Efendimiz'in rûh-ı pâkine hediye olsun diye, sonra onun bütün âlinin, ashâbının, etbâının ruhlarına hediye olsun diye, Peygamber Efendimiz'in makâm-ı irşâdının vârisleri sâdât ve meşâyih-i turuk-u aliyyemiz, evliyâulllâh büyüklerimizin ruhlarına hediye olsun diye; ta Ebû Bekrini's-Sıddîk ve Aliyyü'l-Murtazâ Efendilerimizden, o çağlardan bugünümüze, Hocamız Muhammed Zâhid-i Bursevî'ye kadar güzerân eylemiş mürşitlerimizin, şeyhlerimizin, ruhlarına hediye olsun diye;

Bu beldelerde medfun bulunan enbiyâullah, evliyâullah ve mürşidîn-i kâmilîn ve sâlihînin ruhlarına hediye olsun diye; medâr-ı iftihârımız Yuşa AS'ın, Ebû Eyyüb el-Ensarî RA Efendimiz'in hâsseten ruhlarına hediye olsun diye, bütün hayır hasenât sahiplerinin ruhlarına ve hâsseten şu camiyi bina etmiş olan İskender Paşa'nın ruhuna ve bu camiyi onun bina ettiği zamandan bugüne kadar hizmette tutmak için, zaman zaman tamir, tecdit ve tevsî edip hizmette devamını sağlayanların ruhları şad olsun diye ve bu camide ibadet etmiş, vazife görmüş, imamların, müezzinlerin, vâizlerin, kayyûmların, cemaatlerin, ruhlarına hediye olsun diye;

Uzaktan yakından şu tatil gününde keyfini, pikniğini, gezmesini, zevkini bu tarafa döndürüp, buradaki hadis dersinden zevk alacak, sevap kazanacak diye, buraya gelmiş olan siz kıymetli kardeşlerimizin de ahirete göçmüş olan bütün müslüman geçmişlerinin, analarının, babalarının, dedelerinin, ninelerinin, kardeşlerinin, evlatlarının, dostlarının, arkadaşlarının, yakınlarının ruhlarına hediye olsun diye;

Rabbimiz'in huzuruna yüzümüz ak, alnı açık, sevdiği kullar olarak varalım, cennetiyle cemaliyle müşerref olalım diye bir

Fâtiha üç *İhlâs-ı Şerîf* okuyalım!

………………………………

a. Peygamber SAS'in Şam'a Döndürülmesi

Demin Arapça aslî metnini okuduğumuz hadîs-i şerif, Gümüşhâneli Hocamız'ın tertip etmiş olduğu *Râmûzü'l-Ehâdîs* kitabımızın 86. sayfasında 2. hadîs-i şeriftir.

Bu hadîs-i şerifi, Taberânî, Ebû Nuaym ve İbn-i Asâkir Ebû Ümâme RA Hazretleri'nden rivayet etmişler. Müjdeli bir hadîs-i şeriftir.

Peygamber SAS Efendimiz şöyle buyurmuşlar:[16]

إنّ اللهَّ عَزَّ وَجَلَّ اسْتَقْبَلَ بِي الشَّامَ ، وَوَلَّى ظَهْرِي الْيَمَنَ ، وَقَالَ لِي: يَا مُحَمَّدُ ، إنِّي جَعَلْتُ لَكَ مَا تَجَاهَكَ غَنِيمَةً ، وَ رِزْقًا ، وَمَا خَلْفَ ظَهْرِكَ مَدَدًا ؛ وَلاَ يَزَالُ الإِسْلاَمُ يَزِيدُ ، وَيَنْقُصُ الشِّرْكُ وَ أَهْلُهُ ، حَتَّى تَسِيرَ الْمَرْأَتَانِ لاَ تَخْشَيَانِ إلاّ جَوْرًا ؛ وَالَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ ، لاَ تَذْهَبُ الأَيَّامُ وَاللَّيَالِي حَتَّى يَبْلُغَ هٰذَا الدِّينَ مَبْلَغَ هٰذَا النَّجْمِ (طب. عن أبي أمامة)

RE. 86/2 (*İnna'llâhe azze ve celle istakbele bi'ş-şâm, ve vellâ zahri'l-yemen, ve kàle lî: Yâ muhammed, innî cealtü leke mê tecâheke ganîmeten ve rizkan, vemâ halfe zahrike mededen; ve lâ yezâlü'l-islâmü yezîdü, ve yenkusu'ş-şirkü ve ehlühû, hattâ tesîre'l-mer'etâni lâ tahşiyâni illâ çevren; ve'llezî nefsî bi-yedihî lâ tezhebü'l-eyyâmi ve'l-leyâlî hattâ yeblüğa hâze'd-dîne mebleğa hâze'n-necmi.*)

(*İnna'llàhe azze ve celle*) "Çok aziz ve çok yüce, celîl olan Allah-u Teàlâ Hazretleri, (*istakbele bî*) beni yöneltti, döndürdü, yönümü

---

16 Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.VIII, s.145, no:7642; Taberânî, *Müsnedü'ş-Şâmiyyîn*, c.II, s.26, no:859; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.I, s.392, Ebû Nuaym, *Hilyetü'l-Evliyâ*, c.VI, s.107; Ebû Ümâme RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.XI, s.371, no:31781; *Câmiü'l-Ehàdîs*, c.VII, s.213, no:41334.

çevirdi."

Buradaki *be* harf-i cerri, *istakbele* fiilinin mânasını müteaddî yapmak içindir. *İstakbele*, "yönelmek" demek. *İstikbâl-i kıble*; "kıbleye yönelmek, yönünü o tarafa dönmek" demek.

Aslında *kubûl*, "insanın önü" demek. *İstakbele*, "önünü bir yere çevirmek" mânasına geliyor. *Bi* de müteaddî yapıyor, transit yapıyor, geçişli yapıyor; "Beni döndürdü."

"Çok azîz ve çok celîl Allah-u Teàlâ Hazretleri, benim yönümü döndürdü. Nereye? (*Eş-şâm*) Şam tarafına döndürdü."

O zaman Şam, bir şehir adı değildi, bir bölge adıydı.

Şam bölgesi neresidir? Filistin'den Irak'a kadar, Suudi Arabistan'ın kuzeyine rastlayan kuşağa, bölgeye, —İçinde Ürdün var, Suriye var, Irak var, belki İran'ın bir kısmı var— Irak-ı Acem denilen o mıntıkaya Şam derlerdi. *Diyâr-ı Şam*, Şam diyarı… Kelime mânası; solda kalan bölgeler demek.

Bu mânâ nereden geliyor? Niye o tarafa "Diyâr-ı Şam" demişler? "Solda kalan beldeler, yurtlar" demişler?

Araplar, yönleri düşünürken yönünü güneşin doğduğu tarafa dönen bir insan düşünüyorlar, güneşi esas alıyorlar. Güneşin doğduğu taraf esas. Yönünü Doğu'ya döndüğü zaman, sol taraf, sol, Kuzey… Suudi Arabistan'ın topraklarını düşünün, Arap yarımadasını düşünün; onun Kuzey'i. Bütün o Kuzey bölgesi, Şam.

Biz şimdi Şam kelimesini nasıl kullanıyoruz?

"—Suriye'nin baş şehri Şam" diyoruz.

Halbuki Suriye'nin baş şehrinin adı Arapçası Dımaşk; Almancası, Fransızcası, işte batı dillerinde *Damaskus* diyorlar; yine aynı kökten.

Biz *Dımaşk* kelimesini bilmiyoruz. *Dımaşk* kelimesini tarihte dedelerimiz kullanmış ama biz bilmiyoruz.

Suriye'nin baş şehri neresi?

"Şam" diyoruz. "Şam" bölgenin adı. Şehrin adı *Dımaşk* aslında, bunu böyle bilin. Neden? Çünkü hadîs-i şerifte diyor ki:

"—Allah benim yönümü Şam tarafına döndürdü."

Nereye döndürmüş? Kuzey'e döndürmüş, Hicaz'ın Kuzey mıntıkasına…

(*Ve vellâ zahri'l-yemen*) "Sırtımı da Yemen'e çevirdi."

Yemen kelimesi de, *yemîn* kelimesinden geliyor. *Yemîn*, Arapça'da sağ demek. Şimâl "sol" demek, yemîn de "sağ" demek. Tabi insan Doğu'ya dönünce sağ tarafı *Yemen* olur. Cenup tarafı, aşağısı Yemen olur. Mantıkları böyle. Yönleri isimlendirmeleri böyle olmuş.

"—Sırtımı Yemen'e döndürdü, yönümü Şam'a döndürdü. Allah, benim yüzümü Kuzey'e çevirdi, arkamı da Güney'e döndürdü."

(*Kàle lî: Yâ muhammed*) "Ve Rabbim, Allah-u Teàlâ Hazretleri bana buyurdu ki:

"—Ey Muhammed! Ey benim peygamberim! Peygamber-i Zîşânım, Habîbim, Habîb-i Edîbim, yâ Muhammed! (*İnni cealtü leke mâ tücâheke ganîmete ve rızka*) Ben azîmüşşân, senin yüzünü döndürdüğüm tarafı, sana ganimet ve rızık olarak nasib ettim. Ganimet ve rızık kıldım." buyurdu.

Rasûlüllah'ın ganimetleri ve kazançları Kuzey'de olacak.

(*Ve mâ halfe zahrike mededen*) "Arka tarafını da, Yemen tarafını da sana takviye ve imdat, seni güçlendirme yeri yaptım."

Demek ki Yemen tarafından güç kazanacak; Kuzey tarafını Allah, Rasûlüllah'a verecek, Rasûlüllah'ın ganimeti olacak, mü'minlerin rızkı orada olacak.

Öyle olmuştur, Peygamber Efendimiz'in buyurduğu gibi olmuştur. İslâm daha Peygamber Efendimiz'in zamanında, hemen Tebük'e kadar, Kuzey'e kadar çıktı. Ondan sonra da Hz. Ömer zamanında Kudüs-ü Şerîf fetholundu. Allah ikinci bir Ömer nasib etsin de Kudüs'ü tekrar fethedelim.

Biliyorsunuz bir kere daha düşmanların eline düşmüştü de Selahaddin-i Eyyûbî kurtarmıştı. Bir de Selahaddin olsun, "Selahaddin Ömer" olsun inşaallah, Kudüs'ü kurtarsın, müslümanlara tekrar bağışlasın.

Adamlar —Yahudiler— Kudüs'ü aldılar. Nasıl bölmüşler biliyor musunuz? Bir tarafını Ermenilere vermişler, bir tarafını hıristiyanlara vermişler. Bir tarafını kendileri almışlar. Ne yapıyorlar?

Bütün İslâm düşmanlarına pay veriyorlar ki müslümanlar oraya saldırdığı zaman, hepsi karşı çıksın. Planları, programları öyle. Elin Ermeni'sinin orada hiç hakkı yokken onu oraya yerleştiriyor. Müslümanları da surun dışına atmışlar; iki de bir de de çeşitli gazetelerde olayları okuyorsunuz.

Amerika'nın, Avrupa'nın, hıristiyanların desteğiyle, koalisyonlarıyla büyük haksızlıklar, çok büyük zulümler yapılıyor. Bu konuda müslümanlara karşı birlikleri var, koalisyonları var.

Müslümanlar utansın! Müslümanlar hak yoldayken, birbirleriyle birlik içinde değiller de, hıristiyanlar kendi mezheplerindeki insanların dışındakileri bile kesmişken; katolikler, protestanların evlerinin kapısının üzerine tebeşirle işaret yapıp, boyayla boyayıp, bir gecede baskın yapıp katletmişken, birbirlerini öldürmüşken; bugün Yirminci Yüzyıl'da bazı devletlerin anayasasında, hıristiyanların filanca mezhebi buraya giremez diye hüküm var.

Demokrasi filan hepsi hikâye, hepsi laf. Birbirleriyle mezhep kavgaları varken, birbirlerini yerken birleşiyorlar. İki yüz küsur hıristiyan mezhebi varken, haçlı orduları yahudileri kesmişken, asmışken... Avrupa'da teşekkül edip Anadolu'ya doğru gelirken,

Tuna boylarında yahudileri kese kese geldiler.

İspanya'dan yahudileri çıkardılar, attılar, kestiler. Türkiye'ye geldiler. Osmanlılar; yazık, mazlum diye acıdılar onları barındırdılar. Yahudileri keserken, yahudilere "Hz. İsa'nın düşmanı" diye baktıkları halde, birbirleriyle mücadele ederken, "Katoliklik, Ortodoksluk, Protestanlık, Evangelistlik, Moneteryan" gibi bir sürü mezhebe ayrılmışken, onlar birleşiyorlar da; Allah'ın varlığına, birliğine gönül vermiş, Allah'a söz vermiş, Allah'a teslim olmuş; "Ben sana teslimim yâ Rabbi, emrindeyim!" diye müslüman olmuş, —müslüman olmak demek teslim olmak demek— teslim olmuş kimseler birbirleriyle birleşemiyorlar.

Irak da birleşmiyor, Suriye de birleşmiyor, Suud da birleşmiyor, Mısır da birleşmiyor. Komşu ülkeler birleşmiyor; Libya Mısır'la düşman, Tunus'a düşman… Cezayir Fas'la düşman.

"—Birlik beraberlik duygusuna alışmasınlar." diye Ramazan'a bile kasten aynı günde başlamıyorlar. Birisi bir gün başlarsa, ötekisi politika olarak illa başka günde başlıyor. Öyle duydum, öyle yapıyorlarmış.

Mısır, Sudan'a düşman, Sudan'ın içindeki kabileler isyan halinde, iç mücadelenin içinde.

İşte Somali perişan, diktatörler çıkmış halkı eziyor, geliştirmemiş, çalıştırmamış. Arnavutluk'un başına hoca soyadlı "Enver Hoca" diye bir komünist geçmiş, Arnavutluk'u en geri ülke olarak tutmuş. Halbuki Arnavutluk'un yüzde doksan dokuzu müslümandı. Şimdi müslümanların nispeti yüzde yirmi beş, yüzde otuz azalmış; hıristiyanlar çoğalmış.

Müslüman ülkelerin başına bir kukla diktatör geçir, müslüman ülkeleri ileri götürme! Hıristiyanlar ilerlesinler, yükselsinler, modernleşsinler, müslümanlar geri kalsınlar. Dünyanın her yerinde politika bu...

Somali perişan, aç. Sudan perişan, Cezayir perişan. Fas, Moritanya; işte dünyanın neresi varsa, orada müslümanlar perişan.

Müslümanlar utanmıyor da… İdarecileri utanmıyor; onlar utanmaz, arlanmaz ajan, Batı'nın kuklası. Aşağıdaki müslümanlar da utanmıyor ve bunlara söylemiyor; "Birleşin!" demiyor.

Afganistan'da cihad ettiler, Rusları attılar, şimdi utanmadan birbirlerine roket atıyorlar, birbirlerini öldürüyorlar. Öbür tarafta da, Çeçenistan'da Ruslar müslümanları bombalıyor; müslüman köylerini, şehirlerini mahvediyor.

Avrupa'nın tasvibiyle, gizli desteğiyle, silah vermesiyle, Sırplar Yugoslavya'daki müslümanları yok etmekle meşgul, yok etmeye çalışmakla meşgul. Kesiyor, asıyor, bombalıyor; hiç birisi gık demiyor.

Amerikan uçağını düşürüyor; kahraman Amerika, Irak'ın karşısında aslan kesilen Amerika, Sırp'ın karşısında bir şey yapmıyor. Uçağını düşürdü. Bizim burada tatbikatta, *Muhaberat* gemisini bombalayan Amerika, orada tatbikatta, dost tatbikatında beş tane komutanımızı şehit eden Amerika; madem bu kadar keskin nişancısın, madem attığını on ikiden vuruyorsun, hadi işte Sırp, bak sana böyle yapıyor.

Hepsi oyun, hepsi hile, hepsi rol, hepsi trajedi, tiyatro… Allah müslümanlara akıl versin. Akıl fikir versin, vicdan versin, insaf versin, uyanıklık versin, birlik versin, dirlik versin…

b. İslâm Gelişecek

Ne buyurdu Peygamber SAS:

(*Lâ yezâlü'l-islâmü yezîdü ve yenkusu'ş-şirkü ve ehlühû*) "Müslümanlık artacak artacak artacak, çoğalacak. Müslümanlık çoğalmaya devam edecek. Şirk ve müşrikler, şirkin ehli olan müşrikler, gittikçe azalacak. İslâm gelişecek, şirk gittikçe gerileyecek."

(*Hattâ tesîre'l-mer'etâni lâ tahşeyâni illâ cevren*) "İslâm diyarlarında müslümanlar o kadar huzura erecekler ki müslümanlık artacak, müşriklik yok olacak. İki kadın seyahat edecekler, şehirlerarası seyahat yapacaklar da ancak ellerindeki erzakın tükenmesinden korkacaklar, başka bir şeyden korkmayacaklar."

"—Bize hücum olur mu? Bizi yağmalarlar mı? Bizi öldürürler mi? Bizi kaçırırlar mı? Paramızı alırlar mı?" diye bir korku olmayacak.

İslâm'ın yayıldığı diyarlar o kadar emniyetli olacak. Ancak "Suyum biterse, torbamdaki ekmeğim biterse, çölde sıcakta ölür müyüm?" diye korkacak; başka bir şeyden korkma olmayacak.

Peygamber Efendimiz müjdeliyor:

(*Ve'llezî nefsî bi-yedihî*) "Şu nefsim, şu hayatım, şu canım, kudreti elinde olan Allah'a yemin olsun ki, (*lâ yezhebü'l-eyyâmü ve'l-leyâlî hattâ yeblüğa hâze'd-dînü meblağa hâze'n-necm)* "İslâm dini, bu din şu yıldız gibi yükseklere çıkmadıkça geceler gündüzler geçmeyecek."

"—İslâm şu yıldız kadar yücelmedikçe, yükseğe çıkmadıkça o kadar şerefli olmadıkça, günler geceler geçmeyecek. İslâm muzaffer olacak, gàlip olacak; herkes onu görecek." diye müjdeledi. Öyle olmuştur.

İslâm garibâne başlamıştır, mazlumâne başlamıştır. İlk müslümanlar çok eza cefa çekmişlerdir; şehid olmuşlar, işkence görmüşler, şehirlerinden çıkarılmışlardır. Evlerine, tarlalarına el konulmuştur; hicret etmek zorunda kalmışlardır.

Müşrikler mallarını, eşyalarını yağmalamışlardır. Müslümanlar Mekke-i Mükerreme'yi terk etmişlerdir ama Allah sonunda onlara yardım etmiştir, geri dönüp Mekke'yi de fethetmişlerdir. Bir

zamanlar kendilerine zulmeden insanlar, onların önünde diz çökmüştür, İslâm yayılmıştır.

Peygamber Efendimiz bunun olacağını biliyordu. Böyle müjdeledi ve yön gösterdi.

Bakın ne diyor?

“—Allah benim yönümü Kuzey’e, Şam diyarına döndürdü. Arkamdan destek alacağım; Yemen tarafından, o taraflardan, müslümanlardan destek alacağım. Bu tarafları Allah bana ganimet ve rızık olarak tayin buyurdu; oralar elimize geçecek, müslüman olacak.” dedi.

Hz. Ömer zamanında müslümanlar gittiler, Kudüs’ü aldılar; bir. Kudüs hıristiyanlığın çok önemli kalelerinden, merkezlerinden birisiydi. Hz. Ömer gitti, teslim aldı.

Kölesiyle iki kişi yola çıktılar. Öyle motosikletli, muhafızlı, alaylı malaylı değil! Bir develeri vardı, deveye bazen Hz. Ömer biniyordu, köle yürüyordu, bazen “Dinlensin.” diye köle biniyordu, Hz. Ömer yürüyordu. Kudüs’e geldiler.

Şehir halkı:

“—Şehri halifeye teslim edeceğiz, halife gelsin teslim edelim!” demiş.

Kudüs’e geldiler. Kudüs’te sıra kölenin, köle binecek, köle devenin üstünde koca İslâm halifesi Ömerü’l-Faruk RA devenin önünde…

Bir de dere akıyor, dereyi geçecekler; “Üstüm ıslanmasın.” diye, Hz. Ömer paçaları da sıvadı. Babayiğit, paçaları da sıvadı, şap şup, şap şup geçtiler.

Hz. Ömer deveyi çekiyor, köle devenin üstünde. İslâm komutanı koştu geldi;

“—Aman, yâ Ömer! Rezil olacağız yapma, etme eyleme. İslâm’ın izzetine halel deyince!”

“—Git be!” dedi; “İslâm’ın izzeti haleldar olur mu? Müslüman ne yapsa İslâm’ın izzeti öyle durur. İşte bayrak, izzeti itibarı yüksekte durur. Bu sözü söylediğin için azlederdim ama neyse.” dedi.

Rezil olmak yok. Aldırmadı; karşısındakileri sinek kadar görmüyor. Neden?

Gayrimüslim. Aklı olsaydı müslüman olurdu. Müslüman olmamış, kıymeti yok. Geldi; öyle babayiğit, karşı taraf hayretler içinde, hayranlık içinde, dehşet içinde, ürperti içinde.

Hz. Ömer yaya, kölesi devenin üstünde…

“—Allahu ekber!” Şaşırdılar.

Siz hiç böyle bir şey gördünüz mü?

Onlar da görmediler.

Tarihte duyulmuş mu? Duyulmamış.

İslâm bu, adalet var, Hz. Ömer’in adaleti var. Hz. Ömer; “Sıra kölenin.” diye, onu bindiriyor. Adamın kölesi; “öl” dese ölecek, hizmetçisi ya, hayatı kendisine bağlı.

“—Şurada yat!”

“—Baş üstüne efendim.”

“—Şunu getir!”

“—Peki, efendim”

“—Kuyudan su getir!”

“—Baş üstüne efendim.”

Çünkü köle. Köleliğin kaynağı ne?

Harp esirleri… Harpte esir alıyorsun, adamı öldürmüyorsun. “Öldürmeyeyim seni, hadi sağ ol!” diyorsun, hayatını bağışlıyorsun;

köle o…

"—İslâm'da kölelik niye var?"

Harp olduğu için var. Müslümanla harp eden insan, ya savaşta kılıçtan geçirilir, öldürülür, ya da hayatı bağışlanır, köle olur. Köleliğin kaynağı, cariyeliğin kaynağı savaş, başka bir şey değil. Sonradan da müslüman olabilir.

Köle sonradan müslüman olabilir ama müslüman köle alınamaz. İslâm'da müslümanın köle olarak alınması yok.

Adalete bak!

Hz. Ömer'in kölesi de müslüman tabii. Olsun köle ama Hz. Ömer onu deveye bindiriyor. Tabi Kudüslüler anladılar, anlamaz mı? Cin gibi herifler. Anladılar ki gelen hak dinin mensubu. Bu oyuncak değil.

Burada prensipler pırıl pırıl, kale gibi sağlam. İslâm'ın güzelliğini anladılar. Müslüman olan oldu, olmayan yıkıldı, gitti. Toprak oldu, tozu bile kalmadı. Şimdi cehennemde yanıyor. Kendisi bilir; isteyen müslüman olsun, isteyen olmasın.

Papa isterse saltanat içinde, altınlar gümüşler içinde yaşasın, âhirette mahvolsun. İsterse müslüman olsun, papalıktan, altından vazgeçsin, âhiretini kurtarsın.

İki tane yol var; buyur beğen beğendiğini...

Cenneti mi istersin, dünyayı mı? Âhireti mi istersin dünyayı mı? Âhireti isteyen, Allah'ın yoluna gelecek, bırakacak. Allah'ın emrini tutacak.

Peygamber Efendimiz Herakliyus'a elçi gönderdi:

"—Müslüman ol, selâmete er!" dedi.

Herakliyus müslüman olmaya niyetlendi. Çünkü inceledi hak din, tamam, hak peygamber, neredeyse müslüman olacaktı, çevresi razı olmadı.

"—Biz Hıristiyanlığı, eski dinimizi bırakacak mıyız?"

Bırakacaksın tabi, yeni Peygamber gelmiş, bırakacaksın. Devir değişti.

Türkiye'de bile seçim oluyor, iktidar değişiyor, eskisi yenisine makamını götürüp veriyor. Ne yapsın?

Reisicumhur değişiyor; onun yerine ötekisi geliyor, oturuyor. Ne olacak; değişir.

Allah yeni Peygamber göndermiş, tâbî olacaksın. Tâbî olmadılar, mahvoldular. Tâbî olmadı; putperest olarak, hıristiyan olarak, haça tapan insan olarak öldü, mahvoldu.

Ne kadar pişman oldu?

Firavun bile öleceği zaman pişman oldu ya. Hıristiyanlar da pişman oldu. İslâm'ın hak din olduğunu anlayıp da müslüman olmayan insanların hepsi pişmandır. Hepsi pişman olacak, hepsi mahvolacak, hepsine Allah soracak:

"—Ben Peygamber göndermedim mi? Niye ona uymadın?" diyecek.

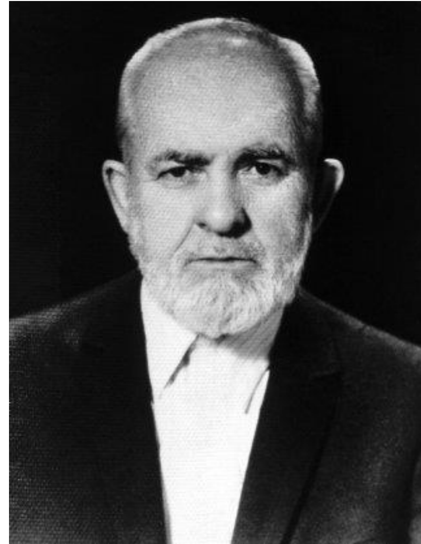
İhtar ediyoruz, ikaz ediyoruz, banda giriyor, ses bandına alınıyor, yazıyoruz, söylüyoruz. Papa'ya söylüyoruz, Avrupa'ya söylüyoruz, şu zalimlere, hainlere söylüyoruz, Ruslara söylüyoruz, Amerikalılara söylüyoruz. Bırakın bu haçı ya! Masal bu ya, martaval! Bırakın şu noeli moeli, pamuk sakallı uydurma kırmızı başlıklı, oyuncaklı işleri.

Allah'ın varlığını anlayın! Allah'ın yoluna gelin! Hz. İsa'nın da razı olacağı imana gelin. Gelmiyor; tarihte Türklerle kızgınlığı var. Bırak kızgınlığı ya, ahiretin gidiyor.

Sonra Türkler sana ne yaptı yani?

Ali Yakup Hoca, cennet mekân Arnavut asıllıydı kendisi:

"—Allah razı olsun Osmanlılardan… Geldiler bizi müslüman ettiler; yoksa belki biz de hıristiyan olurduk, öteki Avrupa kavimleri gibi olurduk, Sırplar gibi olurduk." diyordu.

Allah saklasın, Allah etmesin. Şu Sırpların canavarlığına bak! Sırp mı? Sırtlan mı? Belli değil. Şu Yunanlının kepazeliğine bak, hainliğine bak! Zalim!

Neden? İmanı yok. İmanı olmayan insanın, dengesi olmaz, yaptığı işte güzellik olmaz, zulüm olur. Dünyayı karıştıran imansızlar, mahveden insanlar

imansızlar, doğru imana sahip olmayanlar.

Dünyayı düzeltecekler kim? İmanlılar, Allah'tan korkan insanlar, takvâ ehli insanlar, Hz. Ömer gibi insanlar. Kölesini deveye bindirebilen insanlar. İnsanlar arasında fark görmeyen, gösterişe aldırmayan, paçasını sıvamış geliyor. Biz olsaydık, redingot mu giyecektik, frak mı giyecektik, silindir melon şapka mı takacaktık?

Siyasilerden büyük birisi, bize ziyarete gelmek istemiş. Danışmanlarına sormuş;

"—Biz Şeyh Efendi'nin yanına gidiyoruz; ne giyeceğiz?"

Ne giyeceksin, temiz kalple gel, olduğun gibi gel ne olacak? Merasimin ne kıymeti var, elbisenin ne kıymeti var?

Parası olan haydut da bu elbiseyi alabiliyor; gangster de, mafya reisi de alabiliyor. En güzel elbiseyi giyip karşına çıkabiliyor. Elbise çıktı mı, yine eski haydut gangster. O elbiseyi giyince adam olmuyor ki elbise insanı adam etmiyor ki.

İnsanı adam eden iman. İnsanı insan eden; insanı, insanların en olgunu, sultanı eden iman, irfan! Mühim olan o. Anlamıyor herkes, görünüşe bakıyor. Müslüman öyle değildir. Müslüman biraz efedir, kahramandır, babayiğittir. Öyle teferruata bakmaz, işin özüne bakar.

c. Müslüman Zulmetmez

Ben bir kimseye zulmediyor muyum?

"—Osmanlılar zulmetmiş!"

Etmedi. Osmanlı gayrimüslimlere zulmetseydi, bugün dünya üzerinde Rum bulunmazdı, Ermeni bulunmazdı. Keserdik hepsini! Pastırma yapardık. Kendimiz de yemezdik, köpeklerimize yedirirdik, olur biterdi, tamam.

Müslüman domuz eti yemez; oldu, bitti. Yapmadık, yapmayız yine de yapmayız, yapamayız. Neden?

Allah elimizi kolumuzu bağlamış. İslâm'da zulmetmek yok, kötülük yapmak yok. Aklını kullansın, müslüman olsun.

Aklını kullanmıyor. Bırakırsın, ne yapalım. Âhirette cezasını çeker.

Kiliselerini bıraktık, yıkmadık. Bak onlar yıkıyorlar. Din

adamlarına dokunmadık; bak onlar öldürüyorlar. Ahaliye bir şey yapmadık; bak onlar katliam ediyorlar. Tuna'yı cesetlerle doldurdular, hâlâ bombalıyorlar.

Hem ne zaman bombalıyorlar?

Su doldururken bombalıyor, fırının kuyruğundayken bombalıyor, cenazesini gömerken bombalıyor. Utanır insan; çocuğu bombalıyor.

Bu kötülüğü, bu çirkinliği göremiyor musunuz?

Ey dünyanın mel'un insanları! Gayrimüslimler! Bu çirkinliği, bu rezaleti bu alçaklığı, bu kalleşliğin kalleşlik olduğunu göremiyor musunuz?

"'—Aaa!' diyecek bir insan yok mu içinizde? 'Aaa' olmaz bu kadar da!" diyecek bir vicdan sahibi yok mu? Vicdan denilen bir şey yok mu? Vicdan denilen malzeme sizde bulunmaz mı?

Yok. Utanmıyor, arlanmıyor.

O kim? Müslüman… Ölsün!

Biz öyle dememişiz ki.

"—İspanya'da Katolik, katı insanlar yahudileri kesiyor." diye, almışız, memleketimize getirmişiz.

Sonra yahudiler burada bizim kuyumuzu kazmış.

Padişahlık zamanında Marko Paşa'yı nâzır yapmadık mı, Ermeni paşasını bakan yapmadık mı? Paşa yaptık, dışişleri bakanlığında çalıştırdık, mevki verdik, makam verdik. Bizde zulüm yok, olmaz! Neden?

Allah zulmü yasaklamış. Ölçümüz var. Ne yapacağımız belli. Eman verdiğimiz insanın, malına canına dokunmak yok. Himayemize aldığımız insana zulmetmek yok, namusuna yan bakmak yok; bizde böyle, yedi asırdır böyle…

"—Canım, Osmanlılar zalimmiş!"

Osmanlılar zalim olsaydı, bunların metotlarıyla çalışsaydık bugün dünya üzerinde Ermeni kalmazdı. Bunların metotları bu:

"—Yeryüzünde müslüman bırakmayalım!" diye çalışıyorlar.

"—Katliam yapalım; ne kadar öldürürsek o kadar kârdır." diyorlar.

Anadolu'ya çıktıkları zaman böyle yaptılar, Balkanlar'dan geldikleri zaman böyle yaptılar, Kafkasya'dan Erzurum'a geldikleri

zaman böyle yaptılar; köy ahalisini öldürdüler.

Kıbrıs'ta böyle yaptılar; çoğumuz biliyoruz. Köy ahalisine saldırdılar, öldürdüler. Boşnaklara böyle yaptılar. Çünkü bunlarda öldürmek esastır.

"—Öldür!"

Öldürürler. Papazları da teşvik eder. Kilisede koca sakallarıyla onlar teşvik eder de, ötekiler ondan yaparlar. Asıl kabahat onların…

Biz yapmayız, yapmıyoruz, yapamayız. Neden?

Allah bize öyle emretmemiş, biz adaletliyiz. Biz merhametliyiz. Peygamber Efendimiz savaşa gönderirken tembih ederdi:

"—Papazlara dokunmayın, kendi hâlinde ibadet eden insanlara, ihtiyarlara, kadınlara, çocuklara dokunmayın. Tarlaları bahçeleri tahrip etmeyin, ağaçları yakmayın. Sadece sizinle çarpışan edepsizlere haddini bildirin, onlarla çarpışın, o kadar."

Müslüman bir yere gitti, İran'a gitti, bir başka ülkeye girdi; ne yapar?

“—Müslüman olun!” der.

“—Olmak istemiyoruz, hık da mık da, bilmem ne de...”

“—Tamam, o zaman bizim himayemizi kabul edin, vergi verin!”

Himayesini kabul eder, vergi verir, yaşar, rahatına bakar.

Bugün Süryaniler Güneydoğu Anadolu’da, asırlardır varlıklarını korumuşlardır. Peygamber Efendimiz zamanında kendisine gönderilen mektuplar bile kiliselerinde durur. Ne yağmalanmıştır, ne hücum edilmiştir çünkü biz kiliseye de hürmet ederiz, havraya da hürmet ederiz; öyle tecavüz yoktur.

Onlar topu çevirirler, minareyi bombalarlar, kubbeyi bombalarlar. Neden? Edepsiz.

Neden? Papazları söylüyor, ondan.

Neden? Müslüman seviyesinde değiller de ondan. Çünkü zalim! Kalplerinin köklerinde zulüm var, merhametsizlik var, öldürmek var; “Öldürmenin mahzuru yoktur.” fikri var. Müslüman’a merhamet anlayışı yok; bunu bilin.

Bunların hepsinin niyetleri sizi kesmektir, Türkiye’de müslüman bırakmamaktır, Türkiye’yi İslâm’dan önceki devresine getirmektir. Hititlilerin devresine getirmesine razılar, puta taptırtamaya razılar, Allah’a ibadete razı değiller, hainler, zalimler! Ve döndürüyorlar, propaganda ile reklamla dinsizleştiriyorlar, komünistleştiriyorlar, imansızlaştırıyorlar, ateistleştiriyorlar.

Birisine sormuşlar:

“—Tabii ateistim ben.” demiş.

Bakmış ki “ateist” kelimesinin mânasını anlamıyor;

“—Ateistlik ne demek?” demiş.

“—Atatürk’ün adamı olmak, taraftarı olmak…”

Hay Allah müstehakını versin. Meğerse ateistliği, “Atatürkçülük” anlıyormuş. “Tabii ateist olacağım.” diye, bir de oradan hapı yutuyor.

Onun için aziz ve muhterem kardeşlerim, ne yapacağız?

Müslümanlar birleşecek, müslümanlar birbirini destekleyecek. Müslümanlar; cümle cihan halkının bizim aleyhimizde olduğunu bilecek, içeride fitne kaynattığını bilecek. Müslümanı müslümana kırdırıp da, uzaktan gülmek istediğini bilecek.

Suriye'nin kardeşimiz olduğunu bileceğiz, Irak'ın kardeşimiz olduğunu bileceğiz, İran'ın kardeşimiz olduğunu bileceğiz, Kafkasya'nın kardeşimiz olduğunu bileceğiz, Boşnakların kardeşimiz olduğunu bileceğiz; ona göre davranacağız, çalışacağız. Bu sene böyle olsun; ileriye doğru hazırlığını yapacaksın, sen onlarla dostluğunu pekiştireceksin, zulme fırsat vermeyeceksin.

Adam zalim! NATO donanması Adriyatik'te, gık çıkarmıyor. Müslümanlar öldürülürken gık demiyor. Müslümanlar bir adım giderse hop ortaya çıkıyor; "Ben varım!" diyor, "Birleşmiş Milletler" diyor, bilmem ne diyor.

Nerede birleşmiş? Siz "Birleşmiş Milletler" nasıl birleşmişsiniz? Kalleşlikte birleşmişsiniz oyun oynamakta birleşmişsiniz, müslümanları yok etmekte birleşmişsiniz. O zaman müslümanlar aklını başına toplayacak. Ona göre, ileriye dönük tedbir alacak. Tedbir alamazsanız siz de tehlikedesiniz.

Yarın Bosna Hersek gibi Çeçenistan gibi, sizin çocuklarınız da

tehlikede. Çünkü orayı hallederlerse İstanbul'u isteyecekler. İstanbul'u zaten istiyorlar.

"—İstanbul'u bir beynelmilel şehir yapalım!" diyor. Bu ne demek?

"—Yunanistan'a verelim!" demenin gizli şekli.

Hani Roma'da papalık ayrı bir devlet ya, papa devlet reisi… Türkiye elçisi var, Fransa elçisi var ya hani. Papalık o kaşık kadar yerde, nasıl bir devlet başkanı oluyor ve oraya büyükelçi tayin ediliyor?

Hıristiyanların Papa'yı tutmasından. Hıristiyan Papasını iyi tuttuğundan, iyi desteklediğinden bütün devletler onu devlet olarak kabul ediyor, kaşık kadar yere büyük elçi gönderiyor. Vatikan Cumhuriyeti'ne büyük elçi gönderiyor. Türkiye Vatikan büyük elçisi, Irak Vatikan Büyükelçisi, bilmem ne...

Mısır ülkesi birleşmiş milletlere gönderdiği *Butros Butros Galli* hıristiyan, İslâm düşmanı… Sen bu adamı, azılı İslâm düşmanını, papazı niye Mısır'ın baş temsilcisi olarak, Birleşmiş Milletler'e gönderdin? Mısır İslâm ülkesi değil mi?

Değil! Yönetimi değil. İki babası da Butros olduğundan Butros Butros Galli deniliyor. Galiba Osmanlılar babasını cezalandırmış; ondan Osmanlılara kızıyor. Bir hainlik yapmış, Osmanlı devletine hıyanet etmiş.

Onun için o hıristiyanlar nasıl papalarına desteklerinden, cümle cihanı tutmaya çalışıyor. Müslüman da din âlimlerini destekleyecek, dinini yüce tutacak, ezdirmeyecek. Orada, İslâm âlemindeki bir cami yıkıldığı zaman, elli tane kiliseye aynı şeyi yapacaksın veya yapacağını bildiği için o camiye dokunamayacak. Veya orada bir camiye hücum olduğu zaman, bütün İslâm ülkeleri kalkacak, donanmalarıyla Sırbistan'ın üstüne gidecek, NATO araya girecek:

"—Dur, biz hallederiz. Yapmayın, etmeyin, eylemeyin, tamam, bu sefer bir kaza oldu, biz tamir edelim." filan diyecek.

Müslüman o hassasiyeti göstermediğinden yapıyorlar. Sizin kusurunuz, bizim kusurumuz. Bütün Alem-i İslâm'ın kusuru.

Rumlar, Türklerle mücadele ediyor, gidiyor Suriye'yle anlaşma yapıyor. Suudi Arabistan'la arası iyi, Mısır'la can ciğer kuzu

sarması dost. Mısır'ın kabahati, Suriye'nin kabahati, o seni ayırıyor, öteki İslâm ülkelerini birbirine düşürüyor.

Sana düşmanlık yapıyor; Mısır'a, Suriye'ye gülüyor. Ticareti var, menfaati var. Mısır'daki müslüman olarak o zaman sen de gevşiyorsun. Halbuki kaşını çatacaksın;

"—Yok, öyle yağma yok, sen Türkiye'ye o oyunu oynadıkça ben seninle ticaret de yapmam, senin bu tebessümüne de yüz vermem!" diyeceksin.

Müslümanlar böyle birlik olduğu zaman o da müslümana saldıramayacak: "Arkadaş, dünya üzerinde iki milyar müslüman var, her dört kişiden bir tanesi müslüman. Onların da hakkına saygı göstermemiz lazım." filan diyecek.

Sen dinine saygı göstermeye onları mecbur etmediğin için, çalışmadığın için, onlar her yerde müslümanları eziyor. Ama onların bir tanesine bir şey olsa, cümlesi ayağa kalkıyor, hepsi birden ayağa kalkıyor.

Bak Türkiye'yi parçalamak için hepsi müttefik. Neden?

"—Parçalayalım, bu müslüman ülke parçalansın." diye düşünüyor.

Börek gibi bölelim, baklava gibi yiyelim; istediği o. Baklava gibi tatlı bir ülke. İzmir tarafını kes; yağlı tarafından bu tarafa ver. Van tarafını kes; Kuzey'i şuna ver, Güney'i buna ver…

"—Ne oluyor, hayrola ne oluyor?"

"—Paylaşıyoruz!"

"—Öyle şey olur mu? Paylaştıracak mıyız, öyle yağma var mı? Ne oluyor? İstanbul beynelmilel bir şehir olacakmış; İstanbul'un statüsü değişir mi? Öyle saçma şey mi olur? Yıkarım alimallah, cümle cihanı yıkarım. Sen benim ne olduğumu daha bilmiyorsun!"

Öyle diyecek müslüman; o zaman o da haddini bilecek. Çalışacak sonra, harıl harıl çalışacak.

Misyonerlerin hepsi Afrika'da çalışmıyor mu? Anadolu'da harıl harıl gezmiyor mu? Kuzey Irak'ta cirit atmıyor mu? Kürtleri kışkırtmıyor mu? Anadolu'nun her yerinde oyun etmiyor mu?

Sen niye İslâm'ı yaymak için çalışmıyorsun? Bak Avrupa kolluyor; kendi adamlarını, din adamlarını Amerika kolluyor.

Büyük oyunlar var, muhterem kardeşlerim! Aklını başına toplayacaksın.

Bu hadîs-i şeriften çok şeyler öğrendik. Peygamber Efendimiz bildirmiş, müjdelemiş. Ne zaman müjdelemiş?

İslâm'ın, müslümanların sıkıntıda olduğu zaman müjdelemiş:

"—Korkmayın iyi şeyler olacak." demiş.

Evet, iyi şeyler oldu ama herkes İslâm için canını verdi. Şehid olmak için orduya gitti. Müslümanlar savaşa çağrıldığı zaman, güle oynaya gittiler de, öldüler, şehid oldular, İslâm öyle gelişti.

Tam evlenmiş, nikâh günü, düğünü de yapılmış, gerdeğe girecek adam, güvey. Düğünü yapıldı, gündüz gerdeğe girecek, keyfine bakacak. Sokakta tellal seslendi:

"—Müşrikler geliyor! Müşriklerle savaşmak için herkes silahını alsın, çıksın!"

Daha gelinin yanına gitmeden o güvey de çıktı. Uhud harbinde çarpıştı, şehid oldu. Güveyken, gelinin yanına gitmeden, savaşa gitti. İslâm böyle ilerledi.

Peygamber SAS Efendimiz kendi kızlarını Mekke'de bıraktı, yüreği parçalana parçalana Medine'ye gitti. Kendi kızını binekten düşürdüler, alaşağı ettiler, bebeğini düşürttüler, kanama yaptırttılar, üç sene kanaması devam etti, ondan vefat etti.

Peygamber Efendimiz az mı ızdırap çekti, güzel bir gün mü gördü? Her zaman sıkıntı çekti, Allah rızası için çalıştı. Sahabe-i Kiram öyle çalıştı.

Ebû Eyyüb el-Ensârî Hazretleri ihtiyar halde buraya geldi, İstanbul'u fethetmek için gayret sarf etti.

"—Allah rızası için hicret etmek lazım, hicret etmeyenlerin yeri cehennem olacak!" diye âyet-i kerîme indi; hicreti anlattığımız akşam ben burada okudum ama izahına vakit olmadı.

Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm.

إِنَّ الَّذِينَ تَوَفَّاهُمُ الْمَلاَئِكَةُ ظَالِمِي أَنفُسِهِمْ قَالُوا فِيمَ كُنتُمْ ، قَالُوا كُنَّا مُسْتَضْعَفِينَ فِي الْأَرْضِ ، قَالُوا أَلَمْ تَكُنْ أَرْضُ اللَّهِ وَاسِعَةً فَتُهَاجِرُوا فِيهَا ، فَأُولَٰئِكَ مَأْوَاهُمْ جَهَنَّمُ وَسَاءَتْ مَصِيراً (النسا :٩٧)

(*İnne'llezîne teveffâhümü'l-melâiketü zâlimî enfüsihim kàlû fîme küntüm*) [Kendilerine yazık eden kimselere melekler, canlarını alırken, "Ne işte idiniz?" dediler. (*Kàlû künnâ müstad'afîne fi'l-ardı*) Onlar, "Biz yeryüzünde çaresizdik." diye cevap verdiler. (*Kàlû elem tekün ardu'llàhi vâsiaten fetühâcirû fîhâ*) Melekler de, "Allah'ın yeri geniş değil miydi? Hicret etseydiniz ya!" dediler. (*Feülâike me'vâhüm cehennem*) İşte onların barınağı cehennemdir, (*ve sâet masîrâ*) orası ne kötü bir gidiş yeridir.] (Nisâ, 4/97) diye âyet-i kerîme inince, Mekke'deki ihtiyar müslüman İbn-i Damra dedi ki:

"—Vallahi ben bu akşam Mekke'de yatmam, vallahi hicret edeceğim. Hazırlayın torbamı, burada durmam!"

"—Devemi hazırlayın!" dedi, hazırladılar. "Çekin devemi getirin." dedi, getirdiler. "Bindirin beni deveme." dedi, deveye binecek hâli yok, hasta, ihtiyar, ama yemin etti:

"—Rasûlüllah hicreti emretmiş, gideceğiz Rasûlullah'ın etrafına, kenetleneceğiz, din için çalışacağız. Artık bu Mekke'de, bu zalimlerin yanında kalamam." dedi, deveye bindi.

Ne kadar yürüdü?

Umre mescidine kadar, Harem hudutlarına kadar gitti. Orada ruhunu teslim etti, şehid oldu. Yolcu olarak orada vefat etti. O kadar ihtiyar, o kadar halsizdi ama;

“—Vallahi bu gece Mekke’de kalmayacağım.” diye yemin etmişti, kalmadı. Gitti, yolda şehid oldu.

Hakkında ayet indi:

وَمَن يَخْرُجْ مِن بَيْتِهِ مُهَاجِرًا إِلَى اللّٰهِ وَرَسُولِهِ ثُمَّ يُدْرِكْهُ الْمَوْتُ فَقَدْ

وَقَعَ أَجْرُهُ عَلَى اللّٰهِ ، وَكَانَ اللّٰهُ غَفُورًا رَّحِيمًا (النساء: ١٠٠)

(*Ve men yahrüc min beytihî mühâciren ila’llâhi ve rasûlihî sümme yüdrikhü’l-mevtü*) “Allah’a ve Rasûlü’ne erişmek, kavuşmak için evinden çıkan, sonra yoldayken kendisine ecel yetişip de ölen kimsenin durumu ne olacak? (*Fekad vekaa ecrühû ale’llàhi*) Allah ona sevap verecek, Allah’ın mükâfatına erecek. Mükâfâtı hak edecek!” (*Ve kâne’llàhu gafûran rahîmâ*) [Allah çok bağışlayıcı ve esirgeyicidir.] (Nisa, 4/ 100)

Aziz ve muhterem kardeşlerim!

Eski insanlar İslâm için neler yaptı. Bugünkü insanlar ibadetleri ite kaka yapıyor, zar zor yapıyor, "Müslümanım." diyor, İslâm'ın emirlerini tutmuyor, müslümanı korumuyor, İslâm'ı koruyacak çalışma yapmıyor. Var gücüyle çalışacak, bütün gücüyle çalışacak; onu yapmıyor.

Onun için düşmanlar da meydanı boş bulduklarından bütün zulümleri yapıyorlar. Bu zulümlerde kimin suç ortaklığı var? Reaksiyon göstermeyen müslümanların suç ortaklığı var.

Evet, İslâm'ın gelişmesi olduğu gibi, gerilemesinin de olacağını Peygamber Efendimiz hadîs-i şeriflerde bildirmiş. Kâinatın istikbalini Allah ona söylemiş: "Şöyle olacak, kıyamet kopacak, böyle olacak..." diye bildirmiş. Tabi olacak, insanlar böyle sapıtacak, ama biz sapıtan insanlardan mı olalım?

Biz sapıtanlardan mı olalım; Allah'ın dinini bilen, Allah'ın dinine sarılan, Allah'ın dinini savunan iyi müslüman mı olalım?

Kıyamete kadar Allah'ın dinine hizmet eden insanlar var olacak. Onlardan mı olalım? Dinini unutup da Allah'ın cezasına, kahrına uğrayanlardan mı olalım?

Allah'ın dinine hizmet edenlerden olalım! Bunun için malımızla canımızla çalışmamız lazım. Tercih, dinleyenin.

d. Peygamber SAS Efendimizin Seçilmesi

İbn-i Asâkir'in rivayet ettiği bir hadîs-i şerif.

Peygamber SAS Efendimiz buyuruyor ki:[17]

إِنَّ اللهَ اصْطَفَى الْعَرَبَ مِنْ جَمِيعِ النَّاسِ ، وَاصْطَفَى قُرَيْشًا مِنَ الْعَرَبِ ، وَاصْطَفَى بَنِى هَاشِمَ مِنْ قُرَيْشٍ ؛ وَاصْطَفَانِى ، وَاخْتَارَنِى فِى نَفَرٍ مِنْ أَهْلِ بَيْتِى: عَلِىٌّ وَحَمْزَةٌ وَجَعْفَرٌ وَالْحَسَنُ وَالْحُسَيْنُ

---

[17] İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.XIV, s.172; Habeşî ibn-i Cünâde RA'dan. *Kenzü'l-Ummâl*, c.XI, s.756, no:33680; *Câmiü'l-Ehàdîs*, c.VII, s.455, no:6669.

(كر. عن حبشى بن جنادة)

RE. 86/3 (*İnna'llàhe'stafe'l-arabe min cemîi'n-nâsi, ve'stafâ kureyşen mine'l-arabi, ve'stafâ benî hâşimin min kureyşin; va'stafânî ve'htârenî fî neferin min ehli beytî: Aliyyün ve hamzetün ve ca'ferün ve'l-hasenü ve'l-huseynü.*)

(*İnna'llàhe'stafe'l-arabe min cemîi'n-nâs*) "Bütün insanların arasından Allah Arapları seçti."

Istıfâ etmek, "sâfîleştirmek" demek. (*Istafe'l-arabe min cemîi'n-nâs*) "İnsanları süzdü, içinden Arab'ı müstesna bir kavim olarak seçti." Tamam. Sonra?

(*Ve'stafâ kureyşen mine'l-arabi*) "Arap kavmi içinden de Kureyş'i süzdü. Süzmesi, en güzidesi, kıymetlisi olarak Kureyş'i seçti. (*Va'stafâ benî hàşimin min kureyşin*) Benim sülalem olan Benî Hâşim'i de, Kureyş'in içinden süzdü, seçti, ortaya koydu. (*Va'stafânî*) Sonra Kureyş'in, Benî Hâşim'in içinden beni seçti."

Onun için Rasûlüllah'ın bir adı nedir? Mustafa'dır. Muhammed-i Mustafa. Birçok sıfatları var, bir sıfatı da Mustafa… *Mustafa* ne demek? "Süzülüp seçilmiş" demek.

Allah Rasûlüllah'ı seçti, nasıl seçti?

İnsanların içinden Arab'ı seçti. Arab'ın içinden Kureyş'i seçti. Kureyş'in içinden Benî Hâşim'i seçti. Benî Hâşim'in içinden Rasûlullah Efendimiz'i seçti.

(*Ve'htârenî*) "Beni ihtiyar etti."

İhtiyâr da "hayırlısını tercih etmek" demek.

(*Fî neferin min ehli beytî*) "Beni Kureyş'in içinden seçti ama etrafımda bana destek olacak insanları da tayin ederek seçti."

Kim onlar? (*Aliyyün*) Hz. Ali… (*Ve hamzetün*) Hz. Hamza… Uhud'da şehid olan Efendimiz. (*Ve ca'ferün*) Hz. Ca'fer…

Ca'fer kim? Ca'fer-i Tayyar Hazretleri. Peygamber Efendimiz onun cennette uçtuğunu gördüğü için, bu Cafer'in lakabı Cafer-i Tayyardır.

Tayyar ne demek? Tayyâre gibi "uçan" demek. Peygamber Efendimiz, Medine'den onun şehid olup da cennette uçtuğunu haber verdi.

"—Müslümanlar harbe giriştiler, bayrak falancanın elinde..."

Kuzeyde, Tebük tarafında Mûte'de savaş oluyor. Efendimiz

Medine'den anlatıyor. Peygamberlik gözüyle, Allah'ın lütfuyla Medine'den görüyor:

"—Şimdi bayrak şunun elinden düştü, şehid oldu, ötekisi aldı, sonra ötekisi aldı, sonra ötekisi aldı."

Adıyla, sanıyla, sırayla kimlerin bayrağı elden ele alıp şehid olup düşürdüğünü bildirdi. Cafer-i Tayyar Hazretleri orada şehid oldu.

Habeşistan'a hicret edildiği zamanda Kureyş Habeşistan'a adam göndermişti:

"—Kureyş'ten buraya sığınan bu adamları, senin ülkende barındırma ey Habeş imparatoru! At bunları ülkenden, bunlar fena insanlardır, bunlar bizim dinimize çatıyorlar, senin dinine de çatıyorlar, Hz. İsa'nın da aleyhinde konuşuyorlar." filan diye imparatora gammazladılar.

Cafer-i Tayyar Hazretleri, oraya gitmiş müslümanların mümessili olarak kalktı, söz istedi, dedi ki:

"—Ey Hükümdar! Biz basit bir topluluktuk. Zalimdik, birbirimize hücum ederdik, yağmalardık, esir alırdık, öldürürdük, kız çocuklarımızı gömerdik, putlara tapardık. Hz. Muhammed geldi, bize Allah'a tapmamızı söyledi.

Hz. İsa hakkında bizim inancımız şudur: 'Hz. İsa Peygamberdir, Allah'ın oğlu değildir, Allah'ın kuludur. Meryem, Allah'ın kuludur, iyi insandır. Zina yapmış bir insan değildir, namusludur, iyi insandır, mübarek bir insandır. Hz. İsa da, Allah'ın kulu ve Peygamberidir. Hz. İsa'ya inmiş olan asıl İncil Allah'ın hak kitabıdır, sonra bozulmuştur. Bizim inancımız budur.'" diye söyleyince, Habeş İmparatoru dedi ki:

"—Siz haklısınız. Ben de bu kanaatteyim." dedi.

Cafer-i Sadık'ın işaretleriyle, izahatıyla, anlatmasıyla, tatmin oldu, müslüman oldu. Kureyşlileri kovdu İmparator Necaşî; "Defolun!" dedi. Hediyeler getirmişlerdi:

"—Alın hediyelerinizi kabul etmiyorum!" dedi.

Müslümanlara:

"—Siz benim ülkemde istediğiniz kadar kalabilirsiniz." dedi.

Onlar bir müddet Habeşistan'da kaldılar, sonra döndüler, Peygamber Efendimiz'in yanına Medine'ye geldiler. Sonra Mekke fethedildi.

Mekke fetholunduktan sonra müslümanların işi ne oldu? Cihad oldu. Mekke fetholunduktan sonra hicret bitti, hicret kalmadı, cihad başladı, cihad oldu. İslâm'ı yaymak için cihad ettiler, cihad ettiler...

Tabi bu Medine'deyken, o sefer (Mute seferi) olduğu zaman Cafer-i Tayyar, ordu komutanı olarak oraya gitmişti. Orada şehid oldu. Efendimiz, onun cennette uçtuğunu gördüğünden "Cafer-i Tayyar" diyorlar. Lakabı odur, Cafer-i Tayyar Hazretleri.

Hz. Ali, Hz. Hamza, Hz. Cafer-i Tayyar, Hz. Hasan, Hz. Hüseyin. Peygamber Efendimiz var; etrafında da böyle mübarek insanlar var.

Peygamber Efendimiz, Hz. Hamza'yı çok severdi. Çok babayiğitti, çok kahramandı. Uhud harbinde çok kahramanca çarpıştı. Arkasından geldiler, şehid ettiler. Yoksa kimse yanına yanaşamıyordu, devirip geçiyordu. Nice kahramanlıklar göstermişti.

Şehid olacakmış, nasibi öyleymiş. Birisi arkadan pusu kurdu, fırsat kolladı, arkadan saldırdılar, erkekçe yapamadılar. Sonradan onu öldüren şahıs da müslüman oldu. Ona da bir şey diyemiyoruz,

ne yapalım? Sonradan müslüman oldu. Allah müslüman olunca eski günahları affediyor.

Peygamber Efendimiz; “Allah, bunları benimle beraber, benim grubum olarak seçti.” diyor. Tabi biz onları seviyoruz. Medine’ye gittiğimiz zaman Uhud’da Hz. Hamza’yı ziyaret ediyoruz; o orada…

Hz. Ali Efendimiz’i seviyoruz, başımızın tacı. Hz. Ali’yi, alevîler bizim kadar sevemez. Neden?

Seviyorsa Hz. Ali gibi yaşasın. Hz. Ali Efendimiz namaz kılıyordu, İslâm’ın emirlerini tutuyordu, İslâm için çarpışmıştı. Müslümanları bölmek için ayrılık gayrılık çıkarmamıştı. Hz. Ali Efendimiz, caminin karşısında cem evi yapmamıştı. Kadın erkek bir arada folklorik oyun oynamamıştı.

Onun için Hz. Ali’ye sevgi besleyen alevî kardeşlerimiz, aklını başına toplasın. Bu iş folklorla olmaz, bu iş sünnîlere düşmanlıkla olmaz. Bu iş böyle ayrılık gayrılıkla, Batılıların oyuna gelip de Türkiye’yi zayıflatmaya çalışmakla selâmete gitmez, doğru bir tarafa gitmez.

Hz. Ali Efendimiz benim ceddim. Başımızın tacı. Severiz, sevmez olur muyuz?

Ama seven insan yolunda gider.

Hz. Ali Efendimiz namaz kılıyor muydu? Hz. Ali Efendimiz oruç tutuyor muydu? Hz. Ali Efendimiz içki içer miydi? Hz. Ali Efendimiz, kadın erkek oynatmış mı? Hz. Ali Efendimiz, cem evi yapmış mı? Âyin-i cem yapmış mı? Hz. Ali Efendimiz, sünnîlere düşmanlık etmiş mi? Hz. Ali Efendimiz’in düşmanı sünnîler mi?

Hz. Ali Efendimiz’in düşmanı Emevîler! Biz Emevî miyiz de bize düşmanlık besliyorsun? Emevî değiliz ki biz, sünnîyiz. Peygamber Efendimiz’in sülalesine sevgi, bizim esasımız. Bizim İmam-ı Âzam Efendimiz, ehl-i beyte olan sevgisinden hapse girdi, şehit oldu. Aklınızı başınıza toplayın,

Van, GAP bölgesi, barajlar, Harran ovası, İskenderun, Adana, hepsi Ermenilere verilecek. Ermeniler Kafkaslardan, Akdeniz’e çıkacaklar, Karadeniz’e çıkacaklar Trabzon’u da alacaklar, Büyük Ermenistan’ı kuracaklar.

Nasıl yapacaklar bu işi? Kürtleri kandırarak yapacaklar; plan bu. Bu işi bilen biliyor, yazan yazıyor, takip eden ediyor.

Evet, Hz. Ali Efendimiz, Hz. Hamza Efendimiz, Cafer-i Tayyar Efendimiz, Hz. Hasan Efendimiz, Hz. Hüseyin Efendimiz.

Hz. Hasan Efendimiz, zehirlenmiş, öyle şehid olmuş.

Hz. Hüseyin Efendimiz, ne zaman şehid oldu?

On muharremde şehid oldu. Kerbelâ'da şehid ettiler.

Neden? Politik hırstan. Irak'a giderse Iraklılar onu halife yapacaklardı. Emevîler o işe razı olmadıkları için yolunu kestiler, ailesiyle, masum çocuklarıyla şehid ettiler.

Onun için burada dokuz muharrem Perşembe günü, dört gün sonra Mevlid okuyacağız, hatim indireceğiz. Hz. Hüseyin Efendimiz'e ve orada vefat etmiş mübarek, masum, müslümanlar için hatim indireceğiz.

Neden? Hz. Hüseyin Efendimiz, başımızın tacı.

Ama öyle "Alevîyim." deyip içki içmek yok. "Alevîyim." diye, kadın erkek oynamak yok. "Alevîyim." diye, namaz kılmamak yok. Camiye gelmemek yok, oruç tutmamak yok, ateist olmak yok.

"—Ben alevîyim." diyor, "Ateistim." diyor. Alevîlikle, ateistlik olmaz. Alevî isen müslümansın, ateist değilsin. Ateistsen müslüman da değilsin, alevî de değilsin, cennetlik de değilsin, hiçbir şey değilsin.

Öyle yağma yok! Milleti de kandırıyorlar.

Neden kandırıyorlar?

İçlerinden çıkmış işte, ayrı bir kültür, ayrı bir bilmem ne filan.

"—Bize karışmayın, fazla kızdırırsanız Hristiyan oluruz." diyor, tehdit ediyor.

Sen kimi tehdit ediyorsun?

Sen demek istiyorsun ki; "Benim üstüme çok varma, beni kızdırırsan ateşe balıklama atlarım, cehennemlik olurum!" diyorsun. Biz; "Sen cehennemlik olma!" diye gayret ediyoruz.

Peygamber Efendimiz SAS Mekke'deyken on muharremde oruç tutardı. Neden?

İbrahim AS'ın İsmail AS'ın neslinden geldiğinden o günün mübarek olduğunu biliyor. Kureyşliler de oruç tutarlardı. Medine'de de baktı ki yahudiler de tutuyor.

"—Niye tutuyorsunuz?"

"—Firavun'dan kurtulduğumuz günün hürmetine tutuyoruz." filan deyince, Peygamber Efendimiz müslümanlara dedi ki;

"—Siz muharrem orucu tutacaksanız, dokuzuyla onunu tutun veya onuyla on birini tutun. Tam Yahudilere benzemeyin, onları taklit olmasın."

"—Biz Hz. Musa'ya sizden daha yakınız." dedi yahudilere.

Evet, biz müslümanlar Hz. Musa'ya yahudilerden, şu İsraillilerden daha yakınız. Neden?

Hz. Mûsa şimdi hayatta olsa "Nedir bu zalimlik?" diye o İsraillilere neler yapar, biliyor musunuz?

Müslümanın elini taşa koyuyorlar, üstüne taş vura vura kemiklerini kırıyorlar, orada boyuna müslümanları öldürüyorlar. Hz. Mûsa bu işe razı gelmez, bu zulmü istemez. Onların inançlarındaki kusurlarından dolayı da onları kızgın…

Onların bir kısmı âhirete inanmıyor. "Cennet de, cehennem de bu dünyada." diyenler var içlerinde. İnançları bozuk.

Onun için Hz. Peygamber Efendimiz buyurdu ki;

"—Hz. Mûsa bize sizden daha yakındır. Elbette onun şeriatine göre, böyle bir şey varsa biz de yaparız." dedi.

Ama dokuz muharrem, on muharrem veya on muharrem, on bir

muharremde oruç tutarız. Veyahut dokuz, on, on bir muharremde üç gün oruç tutarız.

Birinci hadîs-i şerif, İslâm'ın gelişeceğini müjdeleyen bir hadîs-i şerifti. Evet, İslâm gelişti, yayıldı. Müslümanlığın gelişim çizgisi biraz aşağı doğru gitti, ama yine yükseleceğiz, peşini bırakmak yok. Bir onda iki, 1.2 milyar müslümanız, dünya nüfusunun dörtte biri biziz.

Kuvvetleneceğiz, yetişeceğiz, modernleşeceğiz, İslâm'a sımsıkı sarılacağız, iyi müslüman olacağız, yine dünyanın birincisi olacağız, yine o müjde inşaallah bizim için olacak.

Roma'yı fethedeceğiz; Peygamber Efendimiz söylüyor;

"—Şu papanın Roma'sını fethedeceğiz!"

Nasıl fethedeceğiz? Savaşla mı? Hayır!

Yaklaşacağız, gideceğiz, çevreleyeceğiz, kuşatacağız, *Lâ ilâhe illa'llah, Lâ ilâhe illa'llah, Lâ ilâhe illa'llah* diye diye Roma fetholunacak.

Peygamber Efendimiz böyle diyor. Adamlar *Lâ ilâhe illa'llah*'ı nihayet anlayacaklar, üç demeyecekler, puta tapmayacaklar, haça tapmayacaklar; bu müjdeli.

e. Hastaya Verilen Sevaplar

Bu da müjdeli bir hadis-i şerif.

Bu hadis-i şerifi Deylemî ve Hatib-i Bağdâdî, Ebû Hüreyre RA'dan rivayet etmişler.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:[18]

أَنِينُ الْمَرِيضِ تَسْبِيحٌ ، وَصِيَاحُهُ تَهْلِيلٌ ، وَنَفَسُهُ صَدَقَةٌ ، وَ نَوْمُهُ عَلَى الْفِرَاشِ عِبَادَةٌ ، وَتَقَلُّبُهُ مِنْ جَنْبٍ إِلَى جَنْبٍ كَأَنَّمَا يُقَاتِلُ الْعَدُوَّ فِي

---

[18] Hatîb-i Bağdâdî, *Târih-i Bağdad*, c.II, s.191, no:613; İbnü'l-Cevzî, *İlel*, c.II,s.865, no:1449; Ebû Hüreyre RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.III, s.311, no:6705; *Câmiü'l-Ehàdîs*, c.VII, s.99, no:5891.

سَبيلِ الله ، يَقُولُ اللهُ لِمَلائِكَتِهِ: اكتُبُوا لِعَبدِي أَحسَنَ مَا كَان يَعملُ فِي صِحَّتِهِ؛ فَإِذَا قَامَ ثُمَّ مشَى ، كَانَ كَمن لاَ ذَنبَ لَهُ (الديلمي ، خط. عن أبي هريرة)

RE. 86/4 (*Enînü'l-marîdı tesbîhun, ve sıyâhuhû tehlîlün, ve nefesühû sadakatün, ve nevmühû ale'l-firâşi ibâdetün; ve tekallübühû min cânibin ilâ cânibin, keennemâ yükatilü'l-abdü fî sebîli'llâh. Yekûlu'llâhü sübhânehû li-melâiketihî: Üktübû li-abdî ahsene mâ kâne ya'melü fî sıhhatihî! Feizâ kàme sümme meşâ, kâne kemen lâ zenbe lehû*)

(*Enînü'l-marîdı tesbîhun*) *Enîn*, inlemek demek. "Hastanın iniltisi tesbihtir. Sanki eline tesbih almış da tesbih çekiyormuş gibi, dervişlik yapıyormuş gibi sevap kazanır.

(*Ve siyâhuhû tehlîlün*) "Feryâdı, ah etmesi tehlildir. *Lâ ilâhe illa'llah* demek gibi sevaptır."

Hasta bazen bağırıyor ya; "Yandım Allah!" diyor. Acıyor tabi, sancı bir saplanıyor; "Ah!" diyor, ister istemez. Demeyecek ama dayanamıyor. "Ah ah ah!" yapıyor ya, işte o feryadı *Lâ ilâhe illallah* demek gibi sevaptır.

(*Ve nefesühû sadakatün*) "Her nefesi sadakadır."

(*Ve nevmühû ale'l-firâşi ibâdetün*) Yatağında uyuması, sızması ibadettir.

Çok ızdırab çekti zavallı, şimdi iğneyi bastık buduna, ondan sonra uyudu. Uykusu ibadet. Kendinden geçti, mışıl mışıl uyuyor, alnı boncuk boncuk ter, tamam, ibadet sevabı alıyor.

(*Ve tekallübühû min cânibin ilâ cânibin keennemâ yükàtilü'l-abdü fî sebîli'llâh*) "Yatakta bir o tarafa, bir o tarafa dönmesi, sanki kul Allah yolunda cihad ediyor gibi sevaptır."

(*Yekùlü'llàhu sübhànehû li-melâiketihî*) Allah Sübhânehû ve Teâlâ Hazretleri meleklerine buyurur ki:

(*Üktübû li-abdî ahsene mâ kâne ya'melü fî sıhhatihî*) "Şu

kulumun sıhhatliyken yaptığı ibadetlerin en güzellerini yapıyormuş gibi, şimdi buna sevap yazın!”

Camiye giderdi ya, hatim indirirdi ya, oruç tutardı ya, tesbih çekerdi ya, erkenden camiye tıpış tıpış gelirdi. Burada cüz okunur, onu dinlerdi ya. Hani böyle sıhhatliyken, ne ibadet ehli bir adamdı ya. Tamam, “Ey meleklerim! Onun en güzelini; hangi gün en güzeli, en sevaplı ise onu yapıyormuş gibi yazın! Sıhhatliyken yaptığı şeyleri yapıyormuş gibi, sevapları defterine yazın!”

“—Camiye gitti, hatim indirdi, oruç tuttu, sadaka verdi, kabir ziyareti yaptı, hayır yaptı, hasenât yaptı, gibi o sıhhatliyken yaptığı şeyleri, hangi gün en iyiyse, en güzelini yapıyormuş gibi yazın!” buyurur meleklere, Allah-u Teàlâ Hazretleri.

(*Feizâ kàme ve meşâ*) “Hastalığı geçip, iyi olup yataktan kalkar da yürürse; (*kâne kemen lâ zenbe lehû*) hiç günahsız insan gibi olur.” Günahları silinir, Allah hepsini siler. Defterde günah kalmaz, hepsini siler. Hiç günahsız gibi olur. Başka rivayetlere göre; “Anasından doğduğu gün gibi olur.”

Başka hadis-i şeriflere göre, Allah-u Teàlâ Hazretleri buyururmuş ki: (*Feste’ni fi’l-amele*) “Günahlarının hepsi silindi, haydi işe yeniden başla! Eskiler silindi, bundan sonra günah işleme!”

O bakımdan hastalık, insanın günahlarını temizleyen, affettiren, bağışlatan, bir sebep oluyor. İnsanlar bazen hastalanır bazen sıhhatli olur. Hastalığın bazısı küçük olur, bazısı büyük olur, bazısı amansız olur.

Onun zamanına yetişmiş, derviş kardeşlerimiz, ağabeylerimiz Bizim Hasib Efendimiz’i anlatıyor. Misafirler geldiği zaman güleç güleç konuşurmuş onlarla, sohbet edermiş. “Allah’a ısmarladık” deyip, en son misafir evinden çıktı mı, başlarmış inlemeye.

Misafirin yanında gık demezmiş, ızdırabını, hastalığını hiç belli etmezmiş. Prostatı varmış; herkes gittikten sonra inim inim inlermiş. O zaman serbest kalıyor.

Hastalıktan sevap kazanmanın çaresi nedir?

Şikâyet etmemek, sabretmektir. Bazen amanlı hastalık olur, bazen amansız hastalık olur. Allah bazen; “Günahları affolunsun.” diye, yatakta uzun zaman yatırır, öylesi de olabilir.

Tabii biz Allah'tan ne istiyoruz? Âfiyet istiyoruz, sıhhat istiyoruz, selâmet istiyoruz, huzur istiyoruz, mutluluk istiyoruz, sıhhat afiyetle yaşamak istiyoruz, iman-ı kâmil ile ölmek istiyoruz; "Çok ızdırap olmasın." diyoruz.

Mehmed Zâhid Kotku Hocamız da kendi üslubuyla öyle dua ederdi:

"—Yâ Rabbi! Az ağrı, âsân ölüm, kâmil bir iman ile çene kapayıp göz yummayı nasib eyle…" derdi.

Ölümün de çeşidi var; günlerce çırpınır durur, adamın canı çıkmaz. Kimisinin canı zor çıkar.

Az ağrı. Ağrı sızı yok. Az ağrı, kolay, âsân bir ölüm ve kâmil bir iman ile Rabbimiz, kelime-i şehâdet getire getire ölmeyi nasib etsin…

Hocamız odasında yatıyordu. Başucundaydık. Öğleye yakın bir saatte, başı şöyle oluverdi. *İnnâ li'llâhi ve inna ileyhi râciûn…*

Bir hafta önce Hicaz'dan gelmişti, hemen üç dört gün sonra yatağa düştü, ondan sonra da hani; "Üç gün yatak, dördüncü gün

toprak…” demiş dedelerimiz, öyle oldu, iki üç gün yattı.

Bir gün hasta bakıcıyı banyoda ağlarken gördüm. İdrarını yaptırmışlar; sırf kan. Hasta bakıcı onu gördü, vaziyeti anladı. İdrarı sırf kandı.

Ne demek? Böbrek vazife yapmıyor. Baktım, banyoda ağlarken gördüm. Kendisi odada yatıyor da, şişeleri banyoya getiriyorlar yıkıyorlar. Hasta bakıcıyı orada ağlarken gördüm. Vaziyeti öyle anladım.

Az ağrı, âsân ölüm, kâmil bir iman ile ölmek. Tabi bazen ölüm olur, Allah çektirmesin, dert verip derman aratmasın. Kimseye muhtaç eylemesin, kapı kapı gezdirmesin, merde namerde el açtırmasın.

Eskiler ne güzel dualar etmiş böyle, candan, hayat tecrübesi olan, süzme, güzel güzel dualar etmişler.

Bu hadîs-i şeriften ne anlıyoruz?

Hasta olabilirsin.

“—İyi insanlar da hasta olur mu? Evliyâ da hasta olur mu?

Allah'ın Peygamberleri hasta olur mu?"

Olur ya, sevabı çok. Sevap kazandırmak için Allah bazen onları böyle hasta eder Hasta yatar; aylarca, yıllarca hasta yatanları olur. Hasta yatabilir, olur.

"—Allah'ın sevgili kulu da ızdırap çeker mi?"

Çeker. Eyyûb AS'ı duymadın mı sen?

"—On sekiz yıl hasta olmuş." diye rivayet var.

Hadi on sekiz olmasın, güzel hatırın için on iki yıl olsun, hadi biraz daha tenzilat yapalım sekiz yıl olsun, hadi biraz daha yarıya indirelim dört yıl olsun, yahu dört yıl olsa, üç yıl olsa bile az mı?

Senelerce bütün vücudu yara olmuş, şehirden çıkarmışlar. Eyüp AS'ı çöplüğe, mezbeleye atmışlar. İnsanların yanında değil. İnsanlar yanına yanaşamıyormuş, çöplüğün başına geliyorlarmış, "Yazık, adamcağız çok fena!" diye uzaktan acıyarak bakıyorlarmış.

"—Bize de bulaşır." diye korkularından yanına yanaşamıyorlarmış. Senelerce sabretmiş. Vefalı hanımı, mübarek hanımı —Allah şefaatlerine erdirsin— yanına gelir gidermiş, yiyecek verirmiş. Ne ızdırap!

Ama Eyyûb AS sabredermiş, gık demezmiş. Tenini kurtlar yermiş, kurtlanmış. Kurtlar düştükçe onun üstüne koyarmış. Malı varmış, Allah malını almış. Evladı varmış, evlatlarının hepsi gitmiş. Sıhhati varmış, sıhhati gitmiş; hepsine sabretmiş.

Eyyûb AS sabır timsali, mübarek insan! Bazen öyle olur, bak Allah'ın sevgili kulları neler çekiyor?

Sen de ne yapacaksın? Her zaman sıhhat isteyeceksin, âfiyet isteyeceksin.

En güzel dua ne:[19]

اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ الْعَفْوَ وَالْعَافِيَةَ ، فِي الدِّينِ وَالدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ .

[19] Ebû Dâvud, *Sünen*, c.II, s.738, no:5074; İbn-i Mâce, *Sünen*, c.II, s.1273, no:3871; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.II, s.25, no:4785; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.III, s.241, no:961; Buhârî, *Edebü'l-Müfred*, c.I, s.243, no:698; Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.XII, s.343, no:13296; İbn-i Ebî Şeybe, *Musannef*, c.VI, s.35, no:29278; Neseî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.VI, s.145, no:10401; Abd ibn-i Humeyd, *Müsned*, c.I, s.264, no:837; Abdullah ibn-i Ömer RA'dan.

(*Allàhümme innî es'elüke'l-afve ve'l-àfiyeh, fi'd-dîni ve'd-dünyâ ve'l-âhireh*) "Yâ Rabbi, ben senden dinde, dünyada ve ahirette af ve afiyet isterim. Hem dinim, itikadım sağlam olsun, bozuk olmasın, kafam yamuk olmasın, kalbim kara olmasın; hem de dünyam güzel olsun, dünyada da sıkıntı çekmeyeyim."

Allah saklasın Sırp'ın eline düşsem, Ermeni'nin, Rum'un, zulmüne uğrayan o insanlar Trakya'dakiler Çeçenistan'dakiler, Sırbistan'dakiler, Bosna Hersek'tekiler… Allah imdatlarına yetişsin, yardımcı olsun.-

"—Hem dünyam iyi olsun, hem de âhiretim. En mühimi ahiret ama hem dünya hem ahiret. Hem rûhen, hem bedenen, hem sıhhaten..."

"—Allah sıhhatli, âfiyetli eylesin!" diyoruz.

Diyoruz ama bizden istemek, Allah'tan da takdir etmek. Nasıl takdir ederse...

Bazen hastalık, bazen acı hastalık, bazen ızdıraplı hastalık, ne yapacaksın? Şikâyet etmeyeceksin, tahammülsüzlük göstermeyeceksin, tepenin tası atmayacak, mandal pıt diye patlamayacak, çıkmayacak. Haddini bileceksin; "Sevaplar kaçmasın." diye sabredeceksin.

Doktor kardeşlerimiz bu hadîs-i şerifi yazsınlar, çoğaltsınlar, hastalarına versinler. Hastanede ilaçtan evvel; "Sana bir şey vereceğim." desin, alsın bunu versin, hasta da biraz mütesellî olsun, değil mi?

Allah hepinizden razı olsun…

Fâtiha-ı şerîfe mea'l-besmele!

04. 06. 1995 – İskenderpaşa Camii

05. HAK İLE BERABER OLMAK

Eùzü bi'llâhi mine'ş-şeytâni'r-racîm.
Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm.

El-hamdü li'llâhi rabbi'l-àlemîn... Hamden kesîran tayyiben mübâreken fîhi alâ külli hâlin ve fî külli hîn.,, Kemâ yenbağî li-celâli vechihî ve li-azîmi sultànih… Ve's-salâtü ve's-selâmü alâ seyyidi'l-evvelîne ve'l-âhirîn… Muhammedini'l-mustafâ ve alâ âlihî ve sahbihî ve men tebiahû bi-ihsânin ilâ yevmi'l-cezâ…

Emmâ ba'dü, fa'lemû eyyühe'l-ihvân... Feinne efdale'l-hadîsi kitâbu'llàh... Ve efdale'l-hedyi hedyü seyyidinâ muhammedin salla'llàhu teàlâ aleyhi ve sellem... Ve şerre'l-umûri muhdesâtühâ... Ve külle muhdesetin bid'ah... Ve külle bid'atin dalâleh... Ve külle dalâletin ve sàhibehâ fi'n-nâr... Ve bi's-senedi'l-muttasıli ile'n-nebiyyi salla'llàhu aleyhi ve selleme ennehû kàl:

إِنَّ اللهَ تَعَالَى أَجَارَكُمْ مِنْ ثَلاَثِ خِلاَلٍ : أَنْ لاَ يَدْعُوَ عَلَيْكُمْ نَبِيُّكُمْ فَتَهْلِكُوا جَمِيعًا ، وَأَنْ لاَ يَظْهَرَ أَهْلُ الْبَاطِلِ عَلَى أَهْلِ الْحَقِّ ، وَأَنْ لاَ تَجْتَمِعُوا عَلَى ضَلاَلَةٍ اَبَداً ؛ وَأَنَّ يَدُ اللهِ مَعَ الْجَمَاعَةِ ، فَاتَّبِعُوا السَّوَادُ الاَعْظَمُ ، فَاِنَّهُ مَنْ شَذَّ شَذَّ فِي النَّارِ ؛ فَهٰؤُلاَءِ أَجَارَكُمُ اللهُ مِنْهُنَّ ، وَ رَبُّكُمْ أَنْذَرَكُمْ ثَلاثًا : الدُّخَانَ ، يَأْخُذُ الْمُؤْمِنَ مِنْهُ كَالزَّكْمَةِ ، وَيَأْخُذُ الْكَافِرَ فَيَنْتَفِخُ ، وَيَخْرُجُ مِنْ كُلِّ مَسْمَعٍ مِنْهُ ، وَالثَّانِيَةُ الدَّابَّةُ ، وَالثَّالِثَةُ الدَّجَّالُ (طب. د. عن ابى مالك الاشعرى)

RE. 86/5 (*İnna'llàhe teàlâ ecâreküm min selâsi hılâlin: En lâ*

yed’ù aleyküm nebiyyüküm fetehlikû cemîan, ve en lâ yazhere ehlü’l-bâtılı alâ ehli’l-hakkı, ve en lâ tectemiù alâ dalâletin ebedâ; ve enne yedu’llàhi mea’l-cemâati, fe’ttebiu’s-sevâdü’l-a’zamü, feinnehû men şezze şezze fi’n-nâri; fehâülâi ecârekümu’llàhu minhünne, ve rabbüküm enzereküm selâsen: Ed-duhàne ye’huzü’l-mü’mine minhü ke’z-zekmeti, ve ye’huzü’l-kâfire feyentefihu ve yahrucü min külli mesmain minhü, ve’s-sâniyetü’d-dâbbetü, ve’s-sâlisetü’d-deccâl.)

Sadaka rasûlü’llàh, fî mâ kàl, ev kemâ kàl.

Aziz ve muhterem kardeşlerim!

Allah-u Teàlâ Hazretleri’nin selâmı, rahmeti, bereketi, dünya ve ahiretin hayırları cümlenizin üzerine olsun… Allah-u Teàlâ Hazretleri iki cihanda aziz ve bahtiyar eylesin...

Peygamber SAS Efendimizin hadis-i şeriflerinden bir miktar okumak üzere, dağları, deryaları geçip sabah 11.30’da Ankara’dayken el-hamdü lillâh yetiştik, aranıza geldik.

Bu hadis-i şerifleri okumaya başlamadan önce, evvelâ Peygamber SAS Efendimiz’in ruh-i pakine, sonra onun mübarek aline, ashabına, etbaına, hasseten mânevî irşad makamının varisleri, evliyâ u mukarrabîn ve mürşidîn-i kâmilin-i mükemmilîn hazerâtının ruhlarına;

Bu beldeleri fetheden fatihlerin, şehidlerin, gazilerin, mücahidlerin ruhlarına ve beldemizde medfun bulunan evliyaullah ve salihînin ruhlarına;

Cümle hayır hasenat sahiplerinin ve bilhassa bu caminin bânîsi İskender Paşa’nın ruhuna; bu camiyi zaman zaman tamir, tecdîd ve tevsî eyleyip hizmette tutan, bunun için çalışan, zahmet eden, masraf eden, koşuşturanların ruhlarına; camimizin çevresinde medfun bulunan mevtânın ervahına ve bu camimizden güzeran eylemiş olan eimme ve hutebâ, vâizîn ve müezzinîn ve kayyimîn ve cemaatin ruhlarına;

Uzaktan yakından şu dersimizi dinlemeye gelmiş olan siz kardeşlerimizin, bütün ahirete göçmüş Müslüman geçmişlerinin, anne-babalarının, dede-ninelerinin, ecdad ü ceddât, akraba u taallûkat, ahbab u ihvan, evlâd u zürriyat geçmişlerinin ruhlarına

ayrı ayrı hediye olsun; onların ruhları şad olsun, kabirleri nur dolsun, makamları yüce, dereceleri yüksek olsun diye;

Bizler de Allah'ın sevdiği kullar olarak yaşayalım, Rabbimizin sevdiği işleri yapalım, ömrümüzü hayırlı yollarda geçirelim, Rabbimizin huzuruna sevdiği ve razı olduğu kullar olarak yüzü ak, alnı açık olarak varalım diye, buyurun derse başlamadan önce bir Fâtiha on bir İhlâs-ı Şerif okuyup ruhlarına bağışlayalım, öyle başlayalım!

…………………..

a. Peygamber Efendimiz Beddua Etmedi

Demin Arapça mübarek metnini okuduğum hadis-i şerif, Gümüşhaneli Hocamız cennet-mekân, Rh.A Ahmed Ziyaeddin Efendi Hazretleri'nin *Râmûzü'l-Ehàdis* isimli hadis kitabının 86. sayfasındaki 5. hadis-i şeriftir. Onun izahına bugünkü dersimizde başlıyoruz, sonra Allah'ın nasib ettiği kadar, okuyabildiğimiz kadar hadis-i şeriflerden okuyup izah edelim. Ta'lim eyleyelim, tefeyyüz eyleyelim! Allah-u Teàla Hazretleri bizi Peygamber Efendimiz'in şefaatine nail eylesin, cennette komşu eylesin… Havz-ı Kevserinden doya doya nûş etmeyi nasib eylesin…

Taberânî ve Ebû Dâvud'un Ebû Mâlik el-Eş'arî RA'dan rivayet ettiğine göre, Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:[20]

إِنَّ اللهَ تَعَالَى أَجَارَكُمْ مِنْ ثَلاَثِ خِلاَلٍ : أَنْ لاَ يَدْعُوَ عَلَيْكُمْ نَبِيُّكُمْ فَتَهْلِكُوا جَمِيعًا ، وَأَنْ لاَ يَظْهَرَ أَهْلُ الْبَاطِلِ عَلَى أَهْلِ الْحَقِّ ، وَأَنْ لاَ

[20] Ebû Dâvud, *Sünen*, c.XI, s.323, no:3711; Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.III, s.292, no:3440; Taberânî, *Müsnedü'ş-Şâmiyyîn*, c.II, s.442, no:1663; Ebû Mâlik el-Eş'arî RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.XII, s.172, no:34532; *Câmiü'l-Ehàdîs*, c.VII, s.427, no:6613.

تَجْتَمِعُوا عَلَى ضَلاَلَةٍ اَبَداً ؛ وَأَنَّ يَدُ اللهِ مَعَ الْجَمَاعَةِ ، فَاتَّبِعُوا السَّوَادُ

الاَعْظَمُ ، فَاِنَّهُ مَنْ شَذَّ شَذَّ فِي النَّارِ ؛ فَهٰؤُلاَءِ أَجَارَكُمُ اللهُ مِنْهُنَّ ، وَ

رَبُّكُمْ أَنْذَرَكُمْ ثَلاَثًا : الدُّخَانَ ، يَأْخُذُ الْمُؤْمِنَ مِنْهُ كَالزَّكْمَةِ ، وَيَأْخُذُ

الْكَافِرَ فَيَنْتَفِخُ ، وَيَخْرُجُ مِنْ كُلِّ مَسْمَعٍ مِنْهُ ، وَالثَّانِيَةُ الدَّابَّةُ ، وَالثَّالِثَةُ

الدَّجَّالُ (طب. د. عن ابى مالك الاشعرى)

RE. 86/5 (*İnna'llàhe teàlâ ecâreküm min selâsi hılâlin: En lâ yed'ù aleyküm nebiyyüküm fetehlikû cemîan, ve en lâ yazhere ehlü'l-bâtılı alâ ehli'l-hakkı, ve en lâ tectemiù alâ dalâletin ebedâ; ve enne yedu'llàhi mea'l-cemâati, fe'ttebiu's-sevâdü'l-a'zamü, feinnehû men şezze şezze fi'n-nâri; fehâülâi ecârekümu'llàhu minhünne, ve rabbüküm enzereküm selâsen: Ed-duhàne ye'huzü'l-mü'mine minhü ke'z-zekmeti, ve ye'huzü'l-kâfire feyentefihu ve yahrucü min külli mesmain minhü, ve's-sâniyetü'd-dâbbetü, ve's-sâlisetü'd-deccâl.*)

(*İnna'llàhe teàlâ ecâreküm min selâsi hılâl*) "Muhakkak ki, şüphe yok ki Allah-u Teàlâ Hazretleri sizi üç durumdan muhafaza etmiş, kurtarmış, korumuştur; emin tutmuştur, uzak tutmuştur. Üç tehlikeli işten uzak eylemiştir."

Teàlâ; ulu, yüce olan, yüksek olan demek. Allah-u Teàlâ her yönden yüce ve yüksek olduğu için Allah diyoruz, arkasından *teàlâ* sıfatını ekliyoruz.

Allah-u Teàlâ Hazretleri biz mü'min kullarını üç şeyden korumuş, uzak eylemiş. Peygamber SAS Efendimiz bu hadis-i şerifinde bildiriyor.

1. (*En lâ yed'uve aleyküm nebiyyüküm fetehlikû cemîan*) "Allah sizi, peygamberinizin sizin aleyhinize beddua etmesinden korumuştur. Beddua etseydi, hepiniz helak olurdunuz. Bedduasına uğrayıp da hepinizin helâk olmasından Allah sizi korumuştur.

Böyle bir durum olmaz.”

Eski ümmetlerden bazıları, peygamberlerine öyle zulmetmişlerdir, öyle inat etmişlerdir, öyle haince davranmışlardır, öyle haksız işler yapmışlardır ki, peygamberleri onlara aleyhlerinde dua etmiştir.

Meselâ Nuh AS ne kadar uğraşmıştır ümmetinin, muhatabı olan insanların doğru yola gelmeleri için, putlara tapınmayı bırakmaları için… Allah’ın varlığını, birliğini anlayıp, dinleyip Allah’a ibadet etmeleri için çok uğraşmıştır. Diyor ki Kuran-ı Kerim’de anlatıldığına göre:

رَبِّ إِنِّي دَعَوْتُ قَوْمِي لَيْلاً وَنَهَاراً. فَلَمْ يَزِدْهُمْ دُعَائِي إِلاَّ فِرَاراً

(نوح:٥-٦)

(*Rabbi innî deavtü kavmî leylen ve nehârâ.*) “Yâ Rabbi! Sen vazife verdin, peygamberlik verdin, ben de kavmimi gece gündüz senin yoluna çağırdım. (*Felem yezidhüm duâî illâ firârâ.*) Benim bu davetime bir cevap vermediler, ben onları doğru yola çağırdıkça ancak geri kaçmayı arttırdılar.” (Nuh, 71/5-6)

Kaçıyorlar, hak yoldan kaçıyorlar. Cennete girmekten kaçıyorlar, doğru yola girmekten kaçıyorlar, firar ediyorlar. Gelmiyorlar hak yola, hizaya gelmiyorlar. Yani inatları, kabul etmeyişleri arttı.

وَإِنِّي كُلَّمَا دَعَوْتُهُمْ لِتَغْفِرَ لَهُمْ جَعَلُوا أَصَابِعَهُمْ فِي آذَانِهِمْ وَاسْتَغْشَوْا

ثِيَابَهُمْ وَأَصَرُّوا وَاسْتَكْبَرُوا اسْتِكْبَاراً (نوح:٧)

(*Ve innî küllemâ deavtühüm li-tağfira lehüm*) “Ben onları hak yola çağırıp, sen onları mağfiret edesin diye imana davet ettiğim zaman, (*cealû esàbiahüm fî âzânihim*) parmaklarını kulaklarına tıkadılar. (*Ve’stağşev siyâbehüm ve esarrû ve’stekberu’stikbârâ.*)

Elbiselerine büründüler, küfürde ısrar ettiler, hakkı kabul etmemekte direttiler, kibirlendiler. Ondan sonra putlarını bırakmadılar, şirki bırakmadılar.” (Nuh, 71/ 7)

Yani inatlarına bak ki, peygamber hak sözü söyledikçe parmaklarını kulaklarına tıkamışlar. Yani kabul etmiyorum dersin olur. Öyle yapmıyor, inadından bir de parmaklarını kulaklarına tıkamışlar. Alay eder gibi… Temerrüdlerine bak, kâfirliklerine bak.

Küfürlerinde inat ettiler, hakkı kabul etmemekte devam ettiler, kibirlilikte devam ettiler.

Tabii öyle olunca o da elini açtı:

رَبِّ لاَ تَذَرْ عَلَى الأَرْضِ مِنَ الْكَافِرِينَ دَيَّاراً (نوح:٢٦)

(*Rabbi lâ tezer ale'l-ardı mine'l-kâfirîne deyyârâ*) [Rabbim! dedi, yeryüzünde kâfirlerden hiç kimseyi bırakma!] (Nuh, 71/ 26) diye dua etti.

إِنَّكَ إِنْ تَذَرْهُمْ يُضِلُّوا عِبَادَكَ وَلاَ يَلِدُوا إِلاَّ فَاجِراً كَفَّاراً (نوح:٢٧)

(*İnneke in tezerhüm yudıllû ibâdeke ve lâ yelidû illâ fâciren keffârâ*) [Çünkü sen onları bırakırsan, kullarını saptırırlar; yalnız ahlâksız, nankör (insanlar) doğururlar (yetiştirirler).] (Nuh, 71/ 27) dedi.

Ne oldu? Nuh AS ile alay etmelerinin, İslâm'a gelmemelerinin, imanı kabul etmemelerinin, inat etmelerinin, alay etmelerinin, maskaralık yapmalarının, şeytanla şaklabanlık yapmalarının cezası ne oldu? Öyle bir tufan geldi ki yeryüzüne, hiç kimse kalmadı. Yalnız Nuh AS'ın gemisine binenler kurtuldu.

Aylarca yüzdükten sonra ne zaman oturmuş Cudi Dağı'na? Aşure gününde oturmuş, yani 10 Muharrem'de… Şimdi kaç muharrem? On iki Muharrem. Cuma günü iki gün oldu seneyi devriyesi.

Niye Aşure günü mübarek bir gün? Birçok peygambere Allah o

Aşure gününde birçok fütühat ve füyüzat ve müjdeli haber ve olay nasip etmiş. Nuh AS'nin gemisi Tufan'ın macerasından kurtulmuş, Cudi dağına oturmuş, Aşure gününde. Hatta yemekleri, en son artık erzakları bitmiş de derler, hepsini bir kazana koymuşlar, fasulye var, mercimek var, buğday var, arpa var, mısır var, üzüm var, ne varsa hepsini kaynatmışlar.

Onun için geleneksek olarak, an'anevî olarak ne yapılıyor? Aşure yemeği yapılıyor, tatlı, her şey konuluyor içine.

"—Yahu biz bu kuru fasulyeyi hiç böyle tatlı yemezdik."

Olsun, bu aşuremizin içinde fasulye var, nohut var, üzüm var, incir var, kayısı var, bir karıştırırsan her şey çıkıyor. İşte sembolik olarak o hali yaşatıyor demek yaşatıyor asırlardır insanlar.

Eh, Musa AS Firavun'dan o gün kurtulmuş, İbrahim AS Nemrud'un ateşinde yanmaktan o gün kurtulmuş.

Çok tatlı, güzel hadiseler var. Biz de tabii sizlere anlattık burada. Haftalarca önceden tembihledik, aman dedik çok güzel, mübarek bir sene başladı, 1416 Hicri yılı başladı, ama bu senemizin Allah yolunda geçmesini; günahsız, lekesiz, pırıl pırıl herkesin nurlu geçmesine dikkat edin dedik.

Aman dedik bak önümüzdeki hafta Cuma günü Aşure Günü'dür, Perşembe gününden oruç tutun, Cuma günü oruç tutun, ya da Cuma günü ve Cumartesi günü oruç tutun, çok sevapmış. Bütün senesi insanın hayırlı işlerle, bereketle geçermiş.

Dergimizde de yazdık. Dergimiz de neşredildi, hepinizin eline 10 Muharrem'den evvel geçti. Oruç da tutanların Allah dualarını kabul etsin. Hadis-i şeriflerde tavsiye edilen sevaplı işleri yapanların, geceyi gündüzü ihya edenlerin Allah ibadetlerini kabul etsin ve en büyük mükâfatlarla mükâfatlandırsın…

Konumuz neydi?

Bazı peygamberler kâfirlerin zulmüne dayanamadıkları için beddua ettiler. Ama Peygamber Efendimiz'in huyu başka. Hani her peygamberin Allah'ın bir tecellisine mazhariyeti olduğunu söylerler: Kimisi celal sıfatıyla, kimisi cemal sıfatıyla, kimisi kemal sıfatıyla meşhur olmuştur.

Peygamber SAS Efendimiz'e çok teklif etmiş ashabı kiramın işkenceye uğrayanları:

"—Ya Rasûlüllah, canımızdan bezdik şu adamların yaptığına bak! Canımıza okuyorlar, işkence yapıyorlar, çok zulümler yapıyorlar, çok baskılar yapıyorlar. Dua et de Allah şunları kahretsin, helâk etsin…"

"—Yok, ben lânetçi bir peygamber değilim!" dedi Peygamber Efendimiz, sabretti.

Bakın, burada da ne diyor:

"Sizi Allah üç şeyden korumuştur. Sizin Peygamberiniz sizin aleyhinize beddua etmeyecek. Beddua etse helâk olurdunuz topluca… Böyle bir tehlike yok." Neden? Eh, Peygamber Efendimiz'in rahmetinden, merhametinden, faziletinden. Sabrediyor, ümmetinin aleyhine dua etmiyor.

Ne yapmışlar, Taif şehrine vardığı zaman?

Kabul etmemişler; kabul etmediniz, tamam. Hayır, şehirden

çıkartmaya kalkmışlar. Tamam, durma, gel burada istemiyoruz sizi der. Hayır, taşlamışlar, arkasından kovalamışlar, yaralamışlar. Bir kişinin bağ evine sığınmış da öyle kurtulmuş.

Bu ne? Büyük bir zulüm, büyük bir haksız. Hak sözü söylüyor peygamber; onlar taşlıyorlar, kanatıyorlar, acıtıyorlar, canına kasdediyorlar. Çok büyük bir zulüm tabii. Peygamber Efendimiz sabr etmese, tahammül etmese, kızsa, aleyhlerinde bir dua etseydi ne olurdu? Hepsi helak olurdu.

Cebrail AS çok geldi Peygamber Efendimiz'e:

"—Ya Rasûlallah, bu müşrikleri cezalandırmak için, izin verirsen bu beldenin altını üstüne getireyim! Çevireyim altını üstüne... Tabii afet diyoruz ya, öyle bir felaket gelecek.

Peygamber Efendimiz sabretti ve sabretmeyi tavsiye etti.

"—Bunların çocukları Müslüman olacak!" dedi.

Hakikaten o kâfirlerin bir nesil sonra, kuşak diyorlar ya şimdi… Kuşak bele takılan bir şey. Nesil nerede, kuşak nerede?.. Nesil varken kuşağı nereden çıkarttınız? İyi icat var, kötü icat var.

Nasreddin Hoca demiş ki:

"—Soğanla yoğurt yemeyi ben icat ettim ama ben de beğenmedim!" demiş.

Hoşlanmamış mübarek… Hoşlanmadığı zaman söylerler ya.

Bir nesil değiştiği zaman ne oldu? Mümin bir nesil geldi, anasının-babasının kusurunu anlayan, anasına-babasına icabında yanlış yapıyorsun diyen, onları imana çağıran, imana sımsıkı bağlı bir nesil geldi.

Peygamber Efendimiz SAS Hazretleri iyi ki beddua etmemiş. Beddua etseydi babaları ölecekti; çocukları, nesilleri olmayacaktı.

Sabretti Peygamber Efendimiz, kötü insanların çocukları iyi oldu. Meselâ, Medine-i Münevvere'de münafıkların reisi Abdullah ibn-i Übey ibn-i Selül idi. Oğlu iyi Müslüman. Babası münafıkların reisi, oğlu iyi insan….

Benî Sakif kabilesinin, Peygamber Efendimiz'i taşlayan halkın çocukları, daha sonra İslâm'ı yaymakta görev aldılar, hizmet gördüler.

Şimdi Peygamber Efendimiz diyor ki:

"—Allah sizi üç tehlikeden korumuştur, sizin peygamberinizin sizin aleyhinizde beddua edip hepinizin topluca helak olmasından korumuştur. Böyle bir şey olmayacak."

Eski ümmetlerden oldu. Bizim Peygamberimiz de beddua etseydi, onlar da helak olurdu. Çünkü çok zulümler yaptılar.

Islak sığır derisine sarıyorlarmış. İslak, yâni yumuşak olur sığır derisi yeni soyulduğu zaman. Sığır derisine müslümanı sarıyorlarmış, getiriyorlarmış güneşin altına… Zaten insan bir deriye sarıldığı zaman sıkılır, hava almıyor. Zaten sıkılır insanın vücudu.

Yorgan biraz fazla geldi mi tekme atıyor insan yorgana hava sıcak diye. Sığır derisine, bir de tüylü müylü, yapışkan deriye sarıyor, zalimliğin zalimliğine bak ki, bir de onu güneşin altına koyuyor. Güneşin altında deri kurudukça, kösele gibi oluyor. Çünkü altmış derece, yetmiş derece sıcak olur Suudi Arabistan'a gidenler biliyorlar nasıl sıcak olduğunu. O kurudukça sıkıştırıyor, sıkıştırdıkça bangır bangır bağırıyor. Deri kuruyunca, otomatik

olarak sıkışma oluyor. Feryad ettikçe, o işkenceden ölenler oluyor. Ötekiler gülüyorlar.

Yere ateşi yakıyorlardı, mü'minin sırtını açıp, sırtını ateşe yapıştırıyorlardı. Cayır cayır yanıyordu, feryad ediyordu. Neden? Dininden dön, İslam'ı bırak, putperestliğe gel! Dava bu…

Bilal-i Habeşî Hazretleri'ne işkence yapıyorlardı.

"—Dön, bizim dinimize gel, İslam'ı bırak…"

O boyuna:

"—Ehad, ehad, ehad" diyordu. "Allah bir, şeriki naziri yok." diyordu.

Ölmeye razı oluyorlardı. Onlar da öldürecek kadar işkenceler yapıyorlardı ama Peygamber Efendimiz sabrediyordu. Sabretti.

"—Ya Rasûlallah! Şunlara beddua et, kahrolsunlar!"

Sabrediyordu.

"—Ben lânet edici bir peygamber değilim!" diyordu. Neden?

لَقَدْ جَاءَكُمْ رَسُولٌ مِنْ أَنفُسِكُمْ عَزِيزٌ، عَلَيْهِ مَا عَنِتُّمْ حَرِيصٌ

عَلَيْكُمْ بِالْمُؤْمِنِينَ رَءُوفٌ رَحِيمٌ (التوبة:١٢٨)

(*Lekad câeküm rasûlün min enfüsiküm azîzün aleyhi mâ anittüm harîsun aleyküm bi'l-mü'minîne raûfün rahîm*) [And olsun size kendinizden öyle bir Peygamber gelmiştir ki, sizin sıkıntıya uğramanız ona çok ağır gelir. O, size çok düşkün, müminlere karşı çok şefkatlidir,

(*Lekad câeküm rasûlün min enfüsiküm*) "Sizin içinizden Allah size öyle bir peygamber nasib etti, öyle bir peygamber geldi ki sizin içinizden, sizin aranızdan demek. Sizden bir ferd olarak, sizin kavminizden Allah birisini gönderdi peygamber olarak, size geldi."

Bazıları da bunu (*min enfesiküm*) okumuş, yâni sizin en nefis, en seviyeli, en kıymeti olanınız geldi. Enfes… Mesela bir şey yiyorsun, nasıl güzel mi? Enfes diyorsun. Elini böyle yapıyorsun. Bu ne demekse bilmiyoruz. Enfes, harika falan diyoruz. (*Min enfesiküm*) Yâni, "Sizin en nefisiniz, en güzeliniz" mânâsına. Öyle okuyan kıraat de var.

Sonra?.. (*Azîzün aleyhi mâ anittüm*) "Sizi üzen şeyler ona ağır gelir. Sizi hiçbir şeyin üzmesini istemez. Sizin hiçbir şeyden üzülmenize gönlü razı değil. Sizin huzur içinde olmanız, rahat içinde olmanız, mutlu olmanız, bahtiyar olmanız arzusunda. Sizi üzen her şey ona ağır gelir. (*Harîsun aleyküm*) Size karşı titiz, sizin üzerinize titreyen, sizi seven, kanatlarını sizin üzerinize germiş. Size karşı harisliği var, sizi korumakta çok titiz... Üzerinize kanadını germiş, hiç birinizin zarara uğramanızı istemiyor. (*Bi'l-mü'minîne raûfün rahîm*) Mü'minlere karşı ref'etli, çok şefkatlidir."

Re'fet ne demek? Kalbi yumuşacık demek. *Rauf*, mübalağa sigası, yâni çok re'fetli. Kalbi çok yumuşak mü'minlere karşı. Dayanamıyor yüreciği... Rasûlullah Efendimiz'in yüreği, bir müslümana küçük bir zarar gelse dayanamıyor. *Rahim*, çok merhametli, kalbi çok yumuşak, hiç dayanamıyor sizin kötü bir duruma düşmenize ve size karşı çok merhametli...

Bakın *rauf* ve *rahim* sıfatı *Esmâ-i Hüsnâ*'dandır, kendisinin esmasındandır, Allah'ın sıfatlarındandır rauf ve rahim sıfatları. Kulun sıfatı nedir? *Abdu'r-rauf*'tur, *abdü'r-rahîm*'dir. Rauf'un kulu, Rahîm'in kuludur. Kulun sıfatı budur. Ama bu güzel, kıymetli iki kıymeti sıfatı Peygamber Efendimiz'e vermiş. O ayet-i kerimede.

(*Bi'l mü'minîne raûfun rahîm*) "Mü'muinlere karşı çok yumuşak kalpli, çok merhametli..." Öyle bir peygamber. Yâni Peygamber SAS Efendimiz'in şefkati, sevgisi, ümmetin üzerine titremesi emsalsiz... Muazzam bir sevgisi ve şefkati var Ümmet-i Muhammed'e... Onun için beddua etmemiş. En sıkıştığı zamanda bile, elini kaldırmış nasıl dua etmiş:

"—Yâ Rabbi! kavmimi affet!"

E edepsizlik yapıyorlar, suç işliyorlar.

"—Yâ Rabbi! Kavmimi affet çünkü onlar bilmiyorlar. İslâm'ın güzelliğini fark edemediler, benim hak peygamber olduğumu anlamadılar. Bağışla onları, biraz daha mühlet ver yâ Rabbi! Affet yâ Rabbi, bağışla yâ Rabbi!"

Bak hep korumaya çalışıyor. Yâni bir zarar gelmesini istemiyor.

Mekke'yi fethettiler. Tamam!..

“—Siz beni benim memleketimden çıkartmış mıydınız?.. Ben namaz kılarken işkembe koymuş muydunuz sırtıma? Benim kardeşlerime çölde işkence edip, bazılarını şehid etmiş miydiniz? Tamam, yedim şimdi sizi çiğ çiğ!..” deriz biz olsak değil mi?

Çiğ çiğ yenmez ama insan hırsından öyle der. Yedim seni şimdi, çiğ çiğ yedim seni diyor. Tamam geliyorum diyor.

Şimdi Peygamber SAS Efendimiz Mekke-i Mükerreme’ye muzaffer bir orduyla, güçlü kuvvetli bir orduyla geldi. Mekke’nin etrafına yaklaştılar. Komutanlardan bazıları dediler ki:

“—Tamam, elimize fırsat geçti. Bana filanca zaman filanca kötülüğü yapan adamı şimdi elde ederim ben. Ona yaptığını sorarım, ben ona gösteririm!.. İşte ben falancayı, filancayı, filancayı öldürmeden, canına okumadan rahat etmeyeceğim. Şunları şunları şunları doğrayacağım, parça parça edeceğim!..”

O komutanları görevden aldı Peygamber Efendimiz. Neden? Hırsı var, dayanamayacak, öbür tarafta bir şeyler yapacak.

“—Çarpışmayanlarla hiç çarpışmayın!” dedi. “Kâbe’ye sığınanlar bağışlanmıştır!” dedi. “Filanca adamın evine girenler, sığınanlar bağışlanmıştır.” dedi. İlan etti.

Çok az, inat eden, artık çok inatçı, çok muzır birkaç kişinin silah çekmesi, çarpışması; onların da kolayca hemen bertaraf edilmesiyle, Mekke-i Mükerreme çok az bir insan öldürmesi olarak fethedildi.

Yâni katliam yapabilirdi. Mesela haçlı orduları Anadolu’ya geldiler, İstanbul’dan geçtiler. Macar ovalarından başladılar katliama... Macar ovalarındaki Yahudileri öldürmekten başladılar. Haçlı ordusu kuvvetli ya, silahlı, kalkanlı, kılıçlı… Oralardan Yahudileri öldüre öldüre… Kim var hıristiyan olmayan? Yahudiler var aralarında. Kese, biçe, öldüre buraya geldiler. Burayı yağmaladılar. Geçtikleri yeri kuruttular. Hırsızlık yaptılar. Ayasofya’yı soydular. Ayasofya’nın altın heykelleri, vs.leri yok ettiler. Çapulcu herifler.

Sonra Anadolu’ya geçtiler. Adana’nın boğazını geçtiler. Külek boğası diyoruz ya Kilikya, Külek Boğazı. Orayı geçtiler. Onların yaralanan askerlerine bizim ahali gene baktı. Yaralananlara gene merhamet gösterdi. Yâni elime geçtin, seni keseyim demedi.

Antakya’ya gittiler. Antakya şehrini muhasara ettiler, kuşattılar. Ahalisini kadın, erkek, çocuk, ihtiyar kılıçtan geçirdiler. Komutanlarından bazıları —kendi tarih kitapları yazıyor, bizimkiler düşmanlıkla yazmıyor— bazıları müslümanların etlerini pişirdiler, yediler. Ve “Tatlı da oluyor” dediler. Müslümanların etlerini kesip yediler, yamyamlık da yaptılar. Yâni yamyam desek, yalan olmaz, yanlış olmaz, kendileri kendi kitaplarında yazıyor.

Yâni Müslümanlar, “Haçlılar geldi de bizim şehirlerimizi yerle bir etti de çocuklarımızı kesti de yamyamlık etti!” dese, kızdığından söylüyor derler. Kendileri yazıyor. Bir komutanın adını veriyorlar. Ben okudum da şu anda hatırımda değil ismi komutanın. Kestiriyor müslümanı, pişirttiriyor, tabağına koydurtuyor, yiyor. Böyle zulümler yaptılar.

Peygamber Efendimiz'in bütün savaşlarında, Prof. Hamidullah tespit yapmış, liste yapmış… Bedir harbi, Uhud harbi, Hendek harbi, Mekke'nin fethi, Huneyn gazvesi, çeşitli seferler, askeri mücadeleler, asi kabilelere gönderilen birlikler vs. vs. Bütün zayiat o kadar az ki, rakamı şu anda tam söyleyemeyeceğim. Hamidullah Bey'in kitabında var, birkaç yüz tane. Yâhu birkaç yüz tane ölü bizim her gün ölüyor, trafikten ölüyor. Trafik canavarı öldürüyor.

Birkaç yüz nedir ki ya? Peygamber Efendimiz'in müddet-i hayatında yaptığı bütün savaşların yekûnünde… Hadi diyelim ki çok kesin oldu rakamı, ben şu an yüz mü, ikiyüz mü tam rakamı hatırımda tutamıyorum, üç yüz küsür. Hadi binden aşağı diyelim, kesin söz söylemiş olalım. Binden aşağı. Ya hu koca Bedir harbi, koca Uhud savaşı… O kadar biliyoruz, müslümanlardan kaç kişi şehit oldu.

Birisi mesela gidiyor Uhud harbinden dönen yaralı, orduya. Bir kadın gidiyor karşılamaya… Savaşa babası gitmiş kadının, kocası gitmiş, oğlu gitmiş. Bir kadının nesi olur, ya babası olur erkek, ya kocası olur evlendiği kişi, ya da evladı olur. Çocukları, kocası, babası, hepsi şehid olmuş. Orduyu karşılamaya gidiyor. Yolda onu görenler, "Eyvah! Şimdi buna haberi nasıl vereceğiz?.." diyorlar. Babası ölmüş, şehid oldu. Kocası şehid oldu. Evlatları şehid oldu falan.

Söylüyorlar, diyor ki:

"—Rasûlullah nasıl?"

Çünkü Muhammed öldü diye haber yaydı kafirler, müşrikler. Muhammed öldü diye haber yaydılar savaşın bir anında. Medine'deki müslümanların da kulaklarına gelmiş,

"—Rasûlullah nasıl?"

"—Rasulullah iyi, sıhhatlidir, afiyettedir… Ama kocan öldü, baban öldü, kahraman evlatların öldü, hepsi öldü…"

"—Rasûlullah nasıl?"

"—Rasûlullah iyi?"

"—O sağsa, o sağ olduktan sonra bütün musibetler benim için hafif gelir."

Sevgiye bak, bağlılığa bak. Bak neler olmuş, bir aile neler

kaybetmiş. Bir kadıncağız, babasını, kocasını, evladını kaybetmiş.

Bütün savaşlarda müslümanların kâfirlerle mecburen yaptıkları savaşlarda ölen insan sayısı binden az. İnanılmayacak bir olay. Yâni bu nereden kaynaklanıyor? Müslümanların ne kadar merhametli, ne kadar insaflı, ne kadar affedici, ne kadar adaletli olduğunu gösteriyor.

Öldürmemeye gayret ediyor, kurtarmaya gayret ediyor, helak olmasını istemiyor. Allah kendisine salahiyet veriyor, duası kabul oluyor, duası makbul. Ne söylerse oluyor Peygamber Efendimiz, beddua etmiyor. Etse şehirler yok olacak. Lût kavminin toptan helak olduğu gibi helak olacak. Bu bir…

Peygamber Efendimiz'in merhametinden, şefkatinden, asaletinden, yumuşak kalpliliğinden, güzel ahlakından, güzel insan olduğundan, güzeller güzeli insan olduğundan, meydana çıkan muazzam bir ibret tablosudur. Tarihte emsali görülmeyen bir şey.

Sen bir devletin başına geç de yirmi üç sene etrafındaki bütün azılı insanların düşmanlıkları karşısında yaşa, onlarla mücadele et. Sen saldırma, onlar saldırsınlar. Sen sabret onlar saldırsınlar. Onlar tecavüz etsinler. Nihayet sen güç kuvvet kazan da gene bu kadar az zaiyat… Yâni, öldürmek istemiyor. Öldürmemiş, affetmiş, bağışlamış.

Mekke ahalisi tir tir titriyorlar Mekke fethedildiği zaman.

"—E söyleyin bakalım, benim size ne yapacağımı tahmin edersiniz?"

Hepsi toplanmış etrafına, askerler, mızraklar, oklar, kılıçlar. Kimisinden kan damlıyor, kolay değil, ciddi bir durum. Şimdi Peygamber Efendimiz izin verse, birkaç kişi saldırsa ne olacak? Hepsi gidecek.

Başbağlar'da ne yaptılar kardeşlerimizi hainler? Uzun zaman konuştular, camiden almışlar, imam da bizim ihvanımızdı. Sekiz tane hacı kardeşimiz vardı. Toplamışlar köyün meydanına, bilmem ne, uzun nutuklar, konuşmalar, bilmem neler… Telsizle bir haber gelmiş, "Hepsini haklayın!" diye. Hepsini hakladılar. Sabaha kadar

oyalama, konuşma, bilmem ne… Hepsini hakladılar, kimse de yardıma gitmedi. Telsiz emri nereden geldi, ne geldi, hiç kimse de oraya yardıma gitmedi. Kimse de zalimlere müdahale etmedi. Hepsini öldürdüler. Bir telsiz işareti geldi, bütün Başbağlar'daki kardeşlerimiz şehid oldu.

Ama Peygamber Efendimiz diyor ki:

"—Ne yapacağımı tahmin edersiniz?'

Diyorlar ki:

"—Sen iyi insansın, iyi insan olduğunu biliyoruz. Merhametlisin, asaletlesin, güzel huylusun, mübarek insansın…"

Diyor ki:

"—Hepinizi affettim."

Yoksa o şehir halkı Peygamber Efendimiz'in düşmanıydı, kaç tane ordu gönderdiler Medine-i Münevvere'ye… Bu sefer fırsat müslümanların eline geçti…

Peygamber Efendimiz'in beddua etmeyeceği garantisi ümmetine verilmiş. Etmiyor Peygamber Efendimiz.

"—Yâ Rabbi! Benim kavmimi affet, henüz daha bilmiyorlar." diyor.

b. Bâtıl Ehli Hak Ehline Gàlip Olmayacak

(*Ve en lâ yazhere ehlü'l-bâtılı alâ ehli'l-hakkı*) "Ümmet-i Muhammed'in üzerine, içinden ehl-i bâtıl kimseler ehl-i hak üzerine galebe çalmayacak ve hàkim olamayacak."

Bu da Allah'ın bir garantisi. Daima Kur'ân yolunda yürüyen, Peygamber Efendimiz'in sünnetini icra eden insanlar ekseriyette olacak. Ümmet dalâlet üzerine toplanmayacak.

Ümmetin geneli akl-ı selim sahibi insanlar. Biz neyiz? Ehl-i Sünnetiz, yâni ehl-i bid'at değiliz. Peygamber Efendimiz'in sünneti çizgisinde yürüyoruz. *Ehl-i sünnet ve'l-cemaat*… Ümmetin genel yapısına uygun yapıda, o zihniyetteyiz. yâni fırak-ı dâlleden; sapıtmış, şaşırmış, ayağı kaymış azılı, sapık gürahlardan, gruplardan değiliz.

Neden? Ümmet-i Muhammed dalâlet üzere toplanmaz. Ümmet-i Muhammed'in tümüne ehl-i bâtıl hakim olup, ehl-i hakkı ezmez. Yâni ehl-i hak olan, hakkı bilen, hakkı tutan insanlar ekseriyette olur.

Bugün bile öyle… Bugün bakmayın gazetelerin, televizyonların, batı basınının yaygarasına. Sayım yapılsın, ölçülsün, anket yapılsın; ehl-i hak, hakkı bilen, hakkı tutan, Kur'ân'ı seven, Rasûlüllah'ı seven, Allah yolunu seven insanlar ekseriyettedir.

Ama teknik bilgileri yok. Haklarını kullanmıyorlar. Birtakım edepsizler çıkmışlar tepeye, yutmuşlar lokmaları, ama küçük bir azınlık… Yâni hangi İslam ülkesini alırsanız alın, ekseriyeti akl-ı selim sahibi, mâkul insanlardır ama başlarında emperyalizmin uşağı, satılmış, ajan, münafık birkaç kişi olabilir; ekseriyette değil. İşte bir mücadele böyle gidiyor. Bu iki…

Yâni ümmet genel olarak doğru çizgide olacak, sapıtmayacak. Kıyamete kadar… Böyle ana çizgi, hak yol belli olacak. Neden? Kur'ân belli. Kur'ân'ın bir harfi bile değişmeyecek. Ümmet-i Muhammed'i sağlam yolda bağlı tutan nedir? Kur'ân-ı Kerim… Kur'ân Allah'ın ipidir. O ip sağlam oldukça, Kur'ân'a tutundukça ümmet dalâlete düşmez.

Herkes içkinin kötü olduğunu bilir, zinanın kötü olduğunu bilir, hırsızlığın kötü olduğunu bilir, zulmün kötü olduğunu bilir, haramın kötü olduğunu bilir. Hepsi liste halinde, bilgi halinde… Tamam, bir kimse Kur'ân'a uyacak. Bu kadar basit.

"—Ben mü'minim, Kur'ân Allah'ın kelâmıdır, Rasûlüllah Allah'ın peygamberidir."

Tamam… Kur'ân'a uyacak, Peygamber Efendimiz'in sünnetine uyacak, kesin. Pakistan'da da aynı tip insan ortaya çıkıyor, Türkiye'de de, Cezayir'de de, Amerika'da da, İngiltere'de de…

Bakın bir İngiliz müslüman oluyor, hoop manzara değişiyor, sahne değişiyor, dekor değişiyor, renk değişiyor. Bir müslüman… Aaa, kim bu? İngiliz müslüman kardeşin. Bakıyorsun hop, bir Amerikalı müslüman oluyor. Kravatlı bilmem neli falan tipte. Bir

değişiyor. Sakallı, takkeli… Aaa, bu kim? Bu Amerikalı. Maşallah. Hoşuna gidiyor insanın.

Neden? Bu Kur'ân ve bu Peygamber Efendimiz'in sünneti çizgiyi sağlıyor, sırat-ı müstakimde yürümeyi sağlıyor, Ümmet-i Muhammed onun için hak üzere… Genel çizgi öyle…

Ama insanın hakkı bilmesi, hakkı sevmesi yetmiyor. İnsan hakkı biliyor da bazen de yapamıyor. Sabah namazına kalmak iyi mi? İyi. Kaç kişi sabah namazına kalktı müslümanlardan bugün? Çok azı... Yâni anket yapsan, müslüman… Sabah namazına kalkılmalı mı, kalkılmamalı mı? Diye anket yapsan kalkılmalı diyen insanlardan yüzde doksanı kalkamadı.

Dün anket yapmışlar televizyonda haberleri ararken gördüm: İçkinin aleyhinde anket yapıyor HBB Televizyonu… Vatandaşlara soruyor:

"—İçki yasaklansa, azaltılsa, liseliler, gençler içmese daha iyi olur mu, olmaz mı ne dersiniz?" diye.

"—İçilmemesi lâzım!" diyorlar. "Sarhoş oluyorlar, arabalarla kaza yapıyor, zararlı! Azaltılması iyi olur!" diyorlar.

Adam belki içki içiyor ama içkinin kötü olduğunu biliyor. Bu güzel… Bir de bizim içi iyi olmayan, kötü olan durum şu: İyiyi biliyor, yapmıyor. Bu fena. Kötünün kötü olduğunu biliyor, yapıyor, bu da fena…

Ama öbür taraftan bakarsan, kötüleri incelersen bu adam kötü. Gel bakalım, adamı yokluyorsun, Müslüman… Hoppala!

"—Ben de seni kapkarasın, kıpkızılsın zannediyordum. Değil, Müslümansın. E niye bu haltı yedin, niye bu naneyi yedin?"

"—Nefsime hakim olamadım da, şeytana uydum da, kusura bakma da, ben kötüyüm, Allah beni ıslah etsin."

İnsan yanlış yaptığını biliyor. Bu da gene bir derece… Yâni kötülerin arasından meseleye baktığın zaman, yaptığı işin kötü olduğunu bilmek bir meziyet. Kişi noksanını bilmek gibi irfan olmaz. Güzel bir şey, anlıyor hatasını.

Neden güzel? Hatasının hata olduğunu anlayan bir insan, bir zaman gelir o hatayı bırakır. Ben neden bunu yapıyorum, filan,

sıkılır, sıkılır. Allah ona bırakmak nasib eder. Hatasının hata olduğunu kabul etmeyen insan, burnunun doğrusuna ya duvara toslar ya uçuruma yuvarlanır gider. Neden? Kabul etmiyor, ne varmış bunda diyor. Düzelmez o. Hatasını anlayan düzelir.

Ehl-i bâtıl, bâtılın ehli, bâtıl yolda olanlar galebe çalmayacak. Haklı insanlar, hakkı tutan insanlar galip olacak.

"—İyi ama hocam, memleketin hali iyi değil. Suriye'nin hali iyi değil. Mısır'ın hali iyi değil. Hatta Suudi Arabistan'ın hali özlediğimiz gibi iyi değil vs."

Haa! İşte o ayıp… Onun böyle olması hakikaten iyi değil. Maalesef bizde bazı kusurlar var. Ekseriyette olduğumuz halde, kendi sözümüzü kabul ettiremiyoruz. Şu Bosna-Hersek'te olan rezalete bakın! Dünya tarihinde, demokrasi tarihinde, insanlık tarihinde, hürriyetlerin gelişmesini anlatan tarihte bir büyük kara leke, bir büyük rezalet… Birisi ötekisine saldırıyor; saldıranları destekleme var, mazluma savunma hakkı verilmiyor. Mazlumun eli bağlanmış, zalime destek çıkıyor. Ne zaman görülmüş bu, nerede görülmüş, nasıl bir zulüm?...

Adamcağızlar diyor ki:

"—Biz sizden hiçbir şey istemiyoruz. Hiçbir şey istemiyoruz sizden, gölge etmeyin yeter!" diyor.

Filozof [Diyojen] demiş ya:

"—Gölge etme, başka ihsan istemem!" demiş.

Ben kendimi korurum, ben bu Sırpın haddini bildiririm, ben bu edepsize, zalime kan kustururum, cevabını veririm. Elimi kolumu bırak da istediğim gibi savaşayım! Yok Birleşmiş Milletler'in yönetiminde, denetiminde, kontrolünde…

Ne kontrolünde? Senin arabanı alıyor, senin tankını alıyor, seni çıkartıyor. Yâni bir dalavere, korkunç dalavere. Şimdi bu dalavere değil de bir haklı şeyi bile bu Avrupalılar kendi menfaatleri bahis konusu oldu yaygara kopartırlar.

Meselâ İngiliz bir eroinman, Türkiye'de yakalandı. Eroin var üzerinde eroin çekiyor, afyon çekiyor, suç bu. Yakalandı, kıyamet

kopardılar İngiltere'de. Bir İngiliz Türkiye'de yakalandı, hapse atıldı diye filmini filan çevirdiler. E haksızsınız, edepsizlik etmeyin işte, gün gibi aşikâr. Yâni savunduğunuz afyonkeş, esrarkeş, suçlu bir insan... Kanunları çiğnemiş, hata işlemiş, tamam hapsedildi. Yok, o zaman şamata, gürültü, kıyamet.

E bizim burada haklı olan mücadelemize engel oluyor. Bu bizim kusurumuz. Biz kendi müslümanca akıllı, mantıklı, uslu, hakkımızı bilip koruyamıyoruz, anlatamıyoruz. Öteki herifin haksızlığını, karşımızda gereken cevabı veremiyoruz. Bu bizim eksikliğimiz.

Nasıl izale olur bu eksiklik? Yabancı dil öğrenirsin, onları incelersin, hukuk öğrenirsin, devletler arası hukuku öğrenirsin ve saire... Organizasyonlar kurarsın, dergiler kurarsın, radyo-televizyon yayınları, adamlarını her ülkeye gönderirsin, çalışırlar. Bu kolay bir şey değil.

Bak biz bunu yapmaya çalışıyoruz. İskenderpaşa camiası olarak bunu dünya üzerinde yapmaya çalışıyoruz. Türkiye değil sadece, dünya üzerinde yapmaya çalışıyoruz. Bunu devletin yapması lazım. Yapamıyor... Tamam, yapamazsa biz yaparız, yâni yapmaya çalışırız.

Ne yapacağız? Kendimizi anlatmaya çalışacağız, İslâm'ı anlatmaya çalışacağız, yanlışın cevabını vermeye çalışacağız, dergi yayınlayacağız, radyo kuracağız, televizyon kuracağız, mecmua çıkartacağız. Oralara insanlar yerleştireceğiz, oralarda bazı temsilcilerimiz, kardeşlerimiz olacak.

Bak ben senelerce önce, yirmi sene önce bizim İlahiyat Fakültesindeki öğrencilerime dedim ki:

"—Çocuklar, her biriniz bir yabancı ülkeyi kendinize seçin! İslam bütün dünyaya gidecek, anlatılacak. Şimdi ben Güney Amerika'da Brezilya diye bir yer varmış, Bolivya diye, Peru diye bir yer varmış, Orta Amerika'da Paraguay varmış, Uruguay varmış; Kuzey Amerika'da şu varmış, bu varmış... Buradan olmuyor. Oraya gideceksin, yerleşeceksin, çalışacaksın, çabalayacaksın, yazar olacaksın onların dergilerinde...

Ben meselâ Amerika'ya gittim, bir Amerikalı geldi bana:

"—Hocam, bununla biraz konuş!" dediler.

İyidir konuşmak. Konuştuk, İslâm'ı anlattık. Sorularını cevaplandırdık. Amerikalı dedi ki sonunda bize:

"—E bunları niye bizim gazetelerde yazmıyorsunuz?"

Ben şaşırdım.

"—Ben İslâm'ı anlatacağım, gazeteler neşretmezler, yayınlamazlar. Amerikan gazeteleri yayınlamaz bunu!" dedim.

"—Hayır hocam dedi, yayınlarlar. Amerikalının kafası böyledir." dedi.

Belki derginin, gazetenin sahibi belki yayınlamaz ama genel olarak Amerikalının yayınlanması lazım, yayınlayabilir diye düşünüyor. Biz de doğrusu müracaat etmedik. Bir makale yazıp da İslâm budur diye bir gazeteye götürüp, "Al bunu neşret!" demedik yâni, dememiz lazım.

Bakalım, yayınlayacak mı, yayınlamayacak mı? Yayınlamazsa

o zaman yayınlamıyor derdik. Belki de yayınlar. Bak yayınlar diyor Amerikalı.

“—Siz bunları niye makale yazıp yayınlamıyorsunuz? Bunları Amerikalılar duysa memnun olur!” diyor.

“—E derginiz yayınlar mı?”

Yayınlar diyor adam. Kanaati öyle, yayınlar diyor. O zaman yayınlamak benim boynumun borcu. Bak, topu bize attı şimdi. Top onlardaydı diyorlar ya şimdi topu bize attı, sorumluluk şimdi geldi bize. Ya!.. Yazarsan, yayınlar diyor, Amerikalılar da sever diyor.

O zaman müslümanın boynuna bir yük geliyor. Amerika’da dahi İslâm’ı yazacak, anlatmaya çalışacak, uğraşacak, çabalayacak.

Nasıl bizim memleketimize gelip misyonerler haça tapmayı öğretmeye çalışıyor. Yâhu bu devirde, Yirminci Yüzyıl’da utanmıyor mu bu adamlar? Puta tapın, haça tapın demeye… Allah Allah, ne akılsızlık, ne mantıksızlık, ne divanelik, ne şaşkınlık. Yâhu, sizin hıristiyanlıkta bile yok böyle. Bu haça tapmak, hıristiyanlığın kökünde bile yok.

Hıristiyanlığın tarihini oku. Hz. İsa bile bu işe razı değil! Ey hıristiyanlar, Hz. İsa bu işe razı değil.

Sen niye Hz. İsa’yı seviyorsun da Hz. İsa’nın razı olmadığı işi yapıyorsun? Ama bunu benim söylemem lazım.

Allah-u Teàlâ Hazretleri Kur’ân-ı Kerim’de buyuruyor ki:

قُلْ يَا أَهْلَ الْكِتَابِ تَعَالَوْا إِلَى كَلِمَةٍ سَوَاءٍ بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمْ أَلاَّ نَعْبُدَ إِلاَّ اللهَ وَلاَ نُشْرِكَ بِهِ شَيْئًا وَلاَ يَتَّخِذَ بَعْضُنَا بَعْضًا أَرْبَابًا مِنْ دُونِ اللهِ (آل عمران:٦٤)

(*Kul yâ ehle’l-kitâbi teàlev ilâ kelimetin sevâin beynenâ ve beyneküm ellâ na’büde illa’llàh ve lâ nüşrike bihî şey’en ve lâ yettahize ba’dunâ ba’dan erbâben min dûni’llâh*) [Rasûlüm de ki: Ey ehl-i kitap! Sizinle bizim aramızda müşterek olan bir söze

geliniz: Allah'tan başkasına tapmayalım. Ona hiçbir şeyi eş tutmayalım ve Allah'ı bırakıp da kimimiz kimimizi ilâhlaştırmasın.] (Âl-i İmran, 3/64)

(*Yâ ehle'l-kitab*) "Ey kendisine peygamber gönderilmiş, kitap indirilmiş kavimler, insanlar, Yahudiler, hıristiyanlar!"

Türkiye'de de var, İstanbul'da da var ama asıl memleketleri batı… (*Teàlev ilâ kelimetin sevâin beynenâ ve beyneküm*) "Sizinle bizim aramızdaki esas inanca, müşterek olan söze geliniz." Hangi inanca? "*Lâ ilâhe illa'llah inancına gelin!*"

Bakın, Hz. Musa da *Lâ ilâhe illa'llah* demişti, Hz. İsa da *Lâ ilâhe illla'llah* demişti. Hz. Musa, "Bana tapın!" demedi, Hz. İsa "Bana tapın!" demedi; "Allah'a ibadet edin!" dedi.

Allah Hz. İsâ'ya kıyamet gününde soracak:

وَإِذْ قَالَ اللهُ يَاعِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ ، أَأَنتَ قُلْتَ لِلنَّاسِ اتَّخِذُونِي وَأُمِّيَ إِلٰهَيْنِ مِنْ دُونِ اللّٰهِ ، قَالَ سُبْحَانَكَ مَا يَكُونُ لِي أَنْ أَقُولَ مَا لَيْسَ لِي بِحَقٍّ ، إِنْ كُنتُ قُلْتُهُ فَقَدْ عَلِمْتَهُ ، تَعْلَمُ مَا فِي نَفْسِي وَلاَ أَعْلَمُ مَا فِي نَفْسِكَ ، إِنَّكَ أَنْتَ عَلاَّمُ الْغُيُوبِ (المائدة:١١٦)

(*Ve iz kàle'llàhu yâ îse'bne meryem*) Allah-u Teàlâ Hazretleri, Hazret-i İsâya: "Ey Meryem oğlu İsa! (*E ente kulte li'nnâsi'ttehizûnî ve ümmiye ilâheyni min dûni'llâh*) İnsanlara, 'Beni ve anamı, Allah'tan başka iki tanrı edinin!' diye sen mi dedin?" diye soracak.

O da diyecek ki:(*Sübhàneke mâ yekûnü lî en ekùle mâ leyse lî bi-hakkın*) "Hâşâ! Seni tenzih ederim; hak olmayan şeyi söylemek bana yakışmaz. (*İn küntü kultühû fekad alimtehû*) Eğer ben bunları söyleseydim, sen zâten bilirdin. (*Ta'lemü mâ fî nefsî*) Sen benim içimdekini bilirsin, (*ve lâ a'lemü mâ fî nefsike*) halbuki ben senin zâtında olanı bilmem. (*İnneke ente allâmü'l-guyûb*) Gizlilikleri eksiksiz bilen yalnızca sensin!" (Mâide, 5/116)

Biz ne diyeceğiz?

"—Ey ehl-i kitap, ey kitaplılar! Kitapsız değilsiniz siz, kitaplısınız. Aramızdaki güzel, müşterek inanca gelin! Aslında Mûsa AS'ın zamanında da, İsâ AS'ın zamanında da inanç buydu. Şu aramızdaki müşterek inanca gelin!" diyeceğiz.

Söyleyeceğimiz sözler var onlara. Şu yanlıştır, bu yanlıştır. Kur'ân söylemiş, Allah da bildirmiş, biz de bildireceğiz. E nasıl bildireceğiz?

(*Kellim kellim lâ yenfa'*) "Konuş konuş, fayda vermez!"

Atasözü olarak girmiş bizim halk arasına… Sen burada konuşursan fayda vermez. Amerika'ya gideceksin, Avrupa'ya gideceksin. Müessese kuracaksın ciddi, yayın yapacaksın.

Bak burada *Bible House* var. Ne demek? *İncil evi* demek. İncil neşreden müessese… Dünya Kiliseler Birliği var Şişli'de. Ne demek? Hıristiyanların burada kalesi demek. Türkleri hristiyan yapmaya çalışacakmış.

"—Canım yapamazlar onlar! Türkler hristıyan olur mu? Hepsi cin gibi maşallah benim milletimin fertleri, akıllı, uslu insanlar. Haça, puta tapmazlar."

Yoook! Kazın ayağı öyle değil, başka türlü kazın ayağı. Kazın ayağı biraz daha başka türlü…

Diyor ki:

"—Sana ayda dört yüz mark maaş vereceğim! Bizim toplantı salonumuza gel yeter!" diyor.

E düşünüyor adam:

"—Zaten bir yerde çalışıyorum, bir para alıyorum. Dört yüz mark da buradan beleş alırsam iyi, fena değil."

Gidiyor toplantıya… Adamlar kurnaz diyor ki:

"—Alacaksın şunları, Türklerin mahallelerinde kapı kapı dolaşacaksın, onlara anlatacaksın. Şu broşürleri vereceksin."

Hadi, kadro meydana getiriyor. Çalıştırıyor kendisine. Yavaş yavaş münakaşalar, bilmem ne falan derken… E adam dindarsa, bilgiliyse karşı tarafı ikna eder. Bilgisizse işin aslı böyleymiş diye

döner, sapıtır, şaşırır. Neden? Bilmiyor, doğruyu bilmiyor.

Bak bizim Almanya'daki kardeşlerimize Yehova Şahitleri gelmişler:

"—Biz Yehova Şahitleri'yiz, şöyleyiz, böyleyiz, aslanız, kaplanız, panteriz, parsız, hınzırız, neyse… Siz de bizim gibi olun!" bilmem ne falan.

Bizim arkadaşlar da demişler ki:

"—Öyle olmaz!"

"—E nasıl olur?"

"—Siz en kuvvetli adamlarınızı alın getirin bir yere, bir toplantıya… Biz de getirelim. Karşılıklı konuşalım. Kalabalıkta konuşalım. Böyle tenha yerde olmaz."

Kapıyı çalıyor: tık tık tık tık tık. Gıcırt kapı açılıyor.

"—Hoş geldiniz!

"—Hoş bulduk…"

"—Sizinle dini konularda konuşmak istiyorum, içeri girebilir miyim?"

Öyle yağma yok. Adamlarınızı çağırın, hazırlanın. Biz de adamlarımızı çağıralım. Toplulukta konuşalım. Ötekiler de şahit olsun.

"—Tamam!" demişler.

Bir toplantı yeri, kalabalık bir yer tertip etmişler. Onlar gelmiş üç-beş kişilik ekip. Bizim de arkadaşlardan üç-beş kişi çıkmışlar karşılarına… Demişler ki:

"—Tamam, konuşmaya başlayacağız. Bizden ne istiyorsanız anlatın bakalım. Dağarcığınızda ne varsa dökün bakalım ortaya. Söyleyin bakalım ne diyecekseniz? Yalnız bir şartımız var. Siz söylediklerinizin hepsini söyleyin, sonuna kadar sabredeceğiz, dinleyeceğiz, bekleyeceğiz. Ama siz de bizi dinleyeceksiniz ha! Bizim de cevap hakkımız var. Tamam mı?" demişler.

"—Tamam!"

"—Okey mi?

"—Okey!"

Kararlaştırmışlar. Şimdi bunlar anlatmışlar, işte Yehova şöyledir de, bilmem nedir de… Ne olacak, aslı esası yok. Dipsiz, astarsız, uydurma, insan kafasından çıkmış… Aslı bozuk olan şeyin fer'i sağlam olur mu? Bozuk, yanlış. Bir şey yok ortada, içinde. Yâni işin temeli bir insanı tanrı edinmeye dayalı olursa, oradan ne hayır çıkar? Konuşmuşlar, konuşmuşlar, konuşmuşlar.

O konuşmuş, o konuşmuş. Dolma tüfek bir atarsın, pat. Tekrar doldurmak lazım, biter. Makineli tüfek gibi değil ki, dolma tüfek. Bitti. Malzemesi bitmiş. Konuş, yok ki artık söyleyecek bir şey. Bitti.

"—Tamam mı, bitti mi?"

Bir almışlar bizim kardeşler, bir ele almışlar konuları: Bakın demişler kâinatın durumu şu. Fizik ilmi şöyle söylüyor, kimya ilmi böyle söylüyor. Akıl bunu gösteriyor, mantık bunu gösteriyor. Sizin falanca filozofunuz şöyle demiş, filanca doktor şöyle yazmış. Pascal böyle demiş, Dekart şöyle demiş. Onlardan da misal vererek bir girişmişler. Adamlar başlamışlar kızarmaya, bozarmaya...

"—Biz kalkalım artık."

"—Yok! Kaçmak yok. Biz sizi sonuna kadar dinledik ya. Oturun bakalım!" demişler.

Perişan etmişler. Her zaman bu böyle oluyor muhterem kardeşlerim. Bu böyle futbol maçı gibi değildir. Her zaman İslâm galiptir. Neden? Hak dindir de onun için. Ötekisinin söyleyecek sözü yoktur. Mahdut, bitiyor.

Hindistan'da da aynı şey olmuş. Hindistan'da hristiyan misyonerler Hint halkını bu Pakistanlı kardeşleri, Hintli kardeşleri hristiyan yapmaya çalışıyorlar.

"—Olmaz öyle şey demişler. Hadi bakalım bir heyet halinde toplanın. Bir büyük konferans salonunda bir araya gelelim. Altı yedi konuyu müzakere edelim! Tanrı konusu, peygamber konusunu, ilâhi kitap konusunu, inançlar konusunu, bilmem ne… Altı yedi tane konu… Konular belli, bunların münazarasını yapalım!" demişler.

Münazara ne demek? İki heyet karşılıklı konuşuyor. Çıkmışlar,

papazlar konuşmuş, müslümanlar konuşmuş... Papazlar konuşmuş, müslümanlar konuşmuş… Bu altı yedi konuda sanıyorum üç dört tanesinde öyle bir zafer kazanmış ki müslümanlar, ötekiler yarım bırakıp gitmişler. Hani sonuna kadar dinleyecektik. Yapamaz. Çünkü aslı yok.

Bizimkiler onların kitaplarından da misallerini söylüyor. Yâni sadece bizden söylemiyor ki.

"—Sen neye inanıyorsun?"

"—İncil'e..."

"—Gel bakalım, tamam, İncil'den okuyacağım sana ayetleri…"

Oradan misal vererek, onların tezatlarını ortaya çıkartıyor. Onların yanlışlarını ortaya çıkartıyor, kaçmışlar.

Kaçınca bizimkiler ne yapmış? Bu müzakereleri, münazaraları kitap haline getirmiş. *Izharu'l-hak* diye, *İbrâzu'l-hak* diye Arapça basılmış, oradan Türkçe'ye tercüme edilmiş. Sönmez yayınları arasında da çıktı yâni. Her yerde bu böyledir.

Benim kıymetli talebelerimden birisiydi, şimdi bir yerde doçenttir. Halkın da tanıdığı bir insandır. Belki profesör de oldu. O öyle, "Hristiyanlarla müslümanlar arasındaki münazaralar" diye bir konu aldı mezuniyet tezi olarak. Üç yüz sayfalık mezuniyet tezi yaptı, gayet güzel.

Her yerde müslümanlar galiptir. Neden? İslâm doğru din olduğundan. Müslümanların söz bilmesinden, papazların söz bilmemesinden değil. Bu taraf haklı da ondan aziz ve muhterem kardeşlerim!

Allah-u Teàlâ Hazretleri Ümmet-i Muhammed'i dalâlet üzerine toplamaz. Biz doğru yoldayız. Bakma bir takım yukarıdaki kimselere… Adam eline fırsatı geçirmiş, mikrofonu geçirmiş, çok bağırıyor. Çok değil, bir kişi ama mikrofon var elinde, sesi çok duyuluyor. Bütün salon aleyhinde ama şimdi o konuşuyor. Bir milletin başına geçmiş, ama millet ondan memnun değil. Öyle zalim idareciler var... İşte Suudiler, işte bilmem şurası, işte burası. Halk illallah diyor.

Evelallah Müslümanların genel durumu, maneviyatı, kafası, gönlü, kalbi, ilmi, irfanı iyidir. Allah garanti ediyor. Peygamber Efendimiz ümmete lânet etmedi, bir. Ümmet genel olarak sapıklığa sapmaz. Genel yol, umumi cadde-i kübra dopdoğrudur. Onun için biz de ehl-i sünnet ve'l-cemaatiz. Efendimiz'in sünneti yolunda gidiyoruz, ana toplumdan ayrılmış, sapık fırka değiliz. Ehl-i sünnetiz.

Sonra ehli sünnet ne demek? Peygamber SAS Efendimiz'in sünnet-i seniyyesini esas alan, bid'atlardan uzak duran, dinin aslına özüne, Kur'ân-ı Kerim'in manasına, ruhuna sadık yolda yürüyen insanlar demek.

c. Müslümanlar Dalâlet Üzere Birleşmeyecek

Sonra üçüncüsü nedir? (*Ve en lâ tectemiù alâ dalâletin ebeden*) dalâlet üzerine hiç birleşmeyecek müslümanlar. Hiç öyle bir şey olmayacak. Hani bazısı şaşırır da…

Hıristiyanlar toplanmışlar, İznik Konsülü diyorlar. Tarih kitapları yazıyor. Biz onların tarihlerini de okuduk. Okuttular zorla bize... İslam tarihini atladılar, ama hıristiyanların tarihini okuttular. İznik Konsülü'nü biliyoruz. 325 yılı değil mi bak, tarihin bile ezberlettiler bize. 325 yılında, Hz. İsa'dan 325 yıl sonra…

Daha Peygamber Efendimiz gelmemiş. 600'lü yıllarda, 622'de hicret etti Peygamber Efendimiz. On üç sene Mekke'de hizmet gördükten sonra…

İznik Konsülü toplandı 325'te. Peygamber Efendimiz'den çok önce… Bir sürü kitap çıkmış ortaya İncil diye. İncelediler, incelediler yüzlercesini yaktılar, attılar. Bu doğru değil, bu doğru değil, bu doğru değil… Dört tanesini bıraktılar: *Metta İncili Markos İncili, Yuhanna İncili, Lukas İncili*… Bunları bıraktılar, ötekileri iptal ettiler. Amma teslisi bırakmadılar, Allah üçtür deme küfrünü bırakmadılar.

Halbuki hıristiyan mezhepleri içinde "Allah üç değil, birdir!" diyenler de vardı. Onları sapık ilan ettiler, yanlışı doğru ilan ettiler. Ne yaptılar? Koca konsül dalâlet üzere toplandı, sapık bir karar

çıktı. Ne diyeceklerdi?

"—Allah üç olur mu, Allah birdir!" diyeceklerdi, bitecekti.

Diyemediler onu. *Lâ ilahe illallah* diyemediler, maalesef diyemediler, dalâlete uydular.

Ümmet-i Muhammed'de böyle bir şey yok! Alimlerin kafası kesilir, zalim sultanın karşısında gene hakkı söylerler:

"—Yanlış yapıyorsun, işin doğrusu budur." derler.

Ümmet dalâlet üzerine toplanmayacak. Bu da Allah'ın garantisi. Kıyamete kadar hakkı tutan, hakkı söyleyen insanlar mevcut olacak. Aklını kullanacaksın, ölçeceksin, doğruyu eğriden ayıracaksın.

Hû diyenleri suçluyorlar. Tasavvuf, tarikat diyenleri suçluyorlar. Niye? Oku bakalım Kur'ân-ı Kerim'i, Kur'ân-ı Kerim'de zikir var mı? Nefsin terbiyesi var mı? Tasavvufun söylediği güzel ahlâkı edinmek var mı?

"—E, var!"

O zaman sen tasavvufun nesine düşmansın? Hıktı, mıktı, bilmem ne… Aslı, esası o… Kabul edemiyor. Sen ne yapacaksın? Aklını, mantığını kullanacaksın. Evet çeşit çeşit fikirlerle karşılaşıyoruz, şu yanlış, bu doğru diyeceksin. Ayırt edeceksin.

d. Allah'ın Yardımı Cemaatledir

Sonra?.. Hadis-i şerif devam ediyor. Galiba bugün bir hadis-i şerifle dersi bitireceğiz, çünkü 57 dakika oldu. Bitiriverelim.

وَأَنَّ يَدَ اللهِ معَ الْجَمَاعَةِ ، فَاتَّبِعُوا السَّوَادُ الاَعْظَمُ ، فَاِنَّهُ مَنْ شَذَّ شَذَّ فِي النَّارِ .

(*Ve enne yede'llàhi mea'l-cemâati*)[21] "Allah'ın eli, yardımı, nusreti, feyzi, ikramı cemaatin üzerindedir."

Ne demek? Allah cemaate rahmet eder, cemaati destekler. Doğru yolda yürüyen toplulukta olan felah bulur, işleri rast gider. Cemaatten kopan, ayrılan zarar eder. Allah'ın rahmeti cemaatin üzerinedir. Desteği, kuvveti cemaatedir.

(*Fe'ttebiu's-sevâdü'l-a'zamü*) "Müslümanların çoğunluğuna, büyük topluluğa tâbî olun!"

(*Feinnehû men şezze, şezze fi'n-nâr*)[22] "Kim toplumdan, ana topluluktan ayrılırsa, cehenneme doğru ayrılır."

Cemaatten ayrılanlar, kopanlar, sapıtır. Saparsa, başına felâket gelir. Ayrılık gayrılık çıkartanlar cehenneme doğru ayrılır. Ana yoldan ayrıldığı zaman cehenneme doğru gider.

Yalnız muhterem kardeşlerim!.. Burada o kadar ince, o kadar mühim bir nokta var ki… Bunu Peygamber Efendimiz söylüyor da insanların çoğu bilmez, benim mutlaka hatırlatmam lazım:

Cemaat deyince, millet sanıyor ki cemaat kalabalık demek. Hayır!.. Cemaat kalabalık demek değil. Cemaat insanın hakla cem olması, hakla beraber olması demek. Haktan yana olması demek. Bir kişi bile olsa, tek kişi olsa, hakla beraberse, o cemaatir. Bin kişi bile olsa, bâtılda olduğu zaman onlar tefrikadadır, haktan ayrılmışlardır.

---

[21] Neseî, *Sünen*, c.XII, s.374, no:3954; Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.XVII, s.145, no:368; Urfecete'bni Şüreyh RA'dan.

Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.VII, s.488; Hz. Ömer RA'dan.

Hàkim, *Müstedrek*, c.I, s.202, no:399; Kudàî, *Müsnedü'ş-Şihâb*, c.I, s.167, no:239; Abdullah ibn-i Abbas RA'dan.

Hàkim, *Müstedrek*, c.I, s.199, no:391; Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.XII, s.447, no:13623; Abdullah ibn-i Ömer RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.I, s.206, no:1031; *Câmiü'l-Ehàdîs*, c.XXIV, s.97, no:26712; RE. 15/11.

[22] Tirmizî, Sünen, c.VIII, s.71, no:2039; Hàkim, *Müstedrek*, c.I, s.199, no:391; Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.V, s.258, no:8116; Abdullah ibn-i Ömer RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.I, s.206, no:1030; *Keşfü'l-Hafâ, c.I,* s.333, no:1074; *Câmiü'l-Ehàdîs*, c.XVII, s.43, no:17515.

Yoksa cemaat kalabalık demek değildir. Bu istatistik meselesi değil. Hakikatler istatistik konusu değildir. Şu kadar insan bunu kabul etti, bu kadarı kabul etmedi. Bunların adedi fazla, demek ki bu hak diyemezsin!

Hakkı bazen bir tek insan söyler. Misâl: İbrahim AS.

Nemrud'un kavminde İbrahim denilen bir yiğit kişi çıkmış, er kişi, babayiğit kişi çıkmış;

"—*Lâ ilahe illa'llàh*… Putlara tapmayın!" demiş.

Amcasına söylemiş, babalığına söylemiş.

"—Yâ bu putu elinle yapıyorsun, niye buna tapıyorsun? Tapınma buna!" demiş. "Allah'tan başkasına tapınma!" demiş.

Yerlere göklere bakmış. Ayın, güneşin, yıldızın tapınacak şey olmadığını anlamış. Ayet-i kerime bunları anlatıyor. Aya bakıyor, güneşe bakıyor:

"—Bu benim Rabbim olabilir mi? Olamaz, olamaz, olamaz! Bunları yaratan Rabbimdir." diyor.

Bir kişi doğru yolda, bütün kavim yanlış yolda… Hangisi cemaat, hangisi tefrikada? İbrahim AS cemaat, bütün ötekiler tefrikada… Neden? İbrahim AS haktan yana, hakla beraber.

Koca kavmi Firavun'a tapınıyor. Küçük bir azınlık Mûsâ AS'ın etrafında... Firavun'un kavmi mi haklı, Mûsa AS mı?

"—Musa AS haklı..."

"—E onların sayısı çok."

Yâhu bırak şu sayı çokluğunu… Bırak sinekleri! Sirke sineği gibi, kıymeti yok. Mühim olan hakla beraber olmak.

İbrahim AS da öyle…

Nuh AS demin söyledik. Koca kavmin hepsi reddettiler. Allah emrediyor, bir gemi yap. Ya Nuh! Bir gemi yap. E gemi deniz kenarında yapılır, gemi denizde yüzdürülür. Karada gemi yapıyor Nuh AS…

Kavminin kafirleri oradan geçerken hep alay ediyorlardı.

"—Haa… Ne yapacaksın bu gemiyi? Deniz yok, karada bu gemiyi ne yapacaksın?" diye dalga geçiyorlardı.

Sahiru, dalga geçmek, maskaraya almak demek.

Ama Allah emretmiş, emri yapıyor.

"—Ya Nuh! Bir gemi yap!" denmiş, gemiyi yapıyor. Nuh AS azınlık, bir geminin ahalisi… Ötesi tufanda boğulanlar, cihan halkı.

Anladık mı? Misallerle anlaşıldı mı? Neymiş cemaat, hakla beraber olmak.

Peygamber Efendimiz Mekke'de çoğunlukta mıydı? Değildi. Kırk kişi oluncaya kadar canları burunlarından geldi. Ekseriyet aleyhindeydi. Eh, olabilir. Bir şehrin içinde bir tek doğruyu söyleyen insan çıkabilir. Doğruyla beraber oldu mu, insan cemaattendir. Yanlışla beraber oldu mu, istediği kadar kalabalığın içinde olsun.

"—Herkes benim gibi düşünüyor!"

Herkes sapıtmış, herkes oynatmış, herkes yanlış yolda. Kıymeti yok.

(*Ve enne yeda'llàhi mea'l-cemâati*) "Allah'ın nusreti, teyidi, takviyesi, rahmeti, rızası cemaatledir, Hakla beraber olanlarladır."

Tabii burada birazcık sayısal üstünlük de bahis konusu; çünkü birinci cümlede garanti var. Benim ümmetim dalâlet üzerine toplanmaz. Müslümanlar umumiyetle sapık olmaz demek.

(*Fe'ttebiu's-sevâdü'l-a'zamü*) "Sevad-ı a'zama tabî olun!" Sevad-ı a'zam ne demek? Müslümanların geneli, umumi, hepsi. Efkâr-ı umûmiyesi diyebiliriz. *Sevad* büyük kalabalık demek. *Sevad-ı a'zam*, en büyük kalabalık. Herkesin kabul ettiği genel doğru olan yola tâbî olun! Siz genel, büyük topluluğa tabii olun,

(F*einnehû men şezze şezze fi'n-nâri*) "Ayrılığa, tefrikaya kalkışan, istisnaya sapan, yoldan ayrılan cehenneme doğru ayrılır."

(*Fehâülâi ecârekümu'llàhu minhünne*) "İşte Allah sizi bu şeylerden korusun!"

Ha peygamberiniz size lânet etmeyecek. Korkmayın, öyle bir durum yok. Bu ümmette ekseriyet ehl-i hak olacak, ehl-i bâtıl hakim olamayacak. Gene onlar kendi aralarında hakkı söyleyecekler ve ümmet dalâlet üzerinde toplanmayacaklar. Onun için ümmetin sevad-ı a'zamına tâbî olun ayağınızı kaydırıp da başka yerlere sapmayın. İşte Allah bizi bu üç şeyden korumuştur.

e. Üç Şeyden Sakının!

(*Ve rabbüküm enzereküm selâsen*) "Ve Rabbiniz sizi ikaz ediyor, uyarıyor. Üç şeyden sakınmanızı tavsiye ediyor." diye Peygamber Efendimiz bildiriyor.

1. (*Ed-duhàne*) "Bir duman çıkacak."

Ne zaman çıkacak? Ahir zamanda çıkacak. Dünyanın sonu geldiği zaman bir duhan çıkacak. Ne olacak? (Y*e'huzü'l-mü'mine minhü ke'z-zekmeti*) Mü'mini bir nezle gibi bir hal alacak, o duman içine girdiği zaman. (*Ve ye'huzü'l-kâfire feyentefihu*) Kâfiri de sardığı zaman, patlatacak. Pat diye patlayacak kâfir, parçalanacak. O hale getirecek. (*Ve yahrucü min külli mesmain minhü*) Onun her yerinden, mafsallarından dışarıya çıkacak. Kâfire öyle acı bir tesiri olacak.

Yâni duhan çıkacak, ne demek? O vakit gelmeden kendinize çeki-düzen verin, kıyamet halleri belirmeden iyi insan olun! Ölüm yarın geldiği zaman kâfir durumda olmayın. Geliverir demek. Kıyamet yakın çünkü.

2. (*Ve's-sâniyetü'd-dâbbetü*) "Dabbetü'l-arz çıkacak."

Kur'ân-ı Kerim'de de var. Bu Mekke'den Safa tepesinden çıkacak. İnsanları önüne katacak, sürükleyecek. Bu Dabbetü'l-arz. Bu da kıyametin alâmetlerindendir.

Tabii bu alâmetler belirdiği zaman iş işten geçmiş olmasın, bunlarla korkutuyor Allah-u Teàlâ Hazretleri. İhtar ediyor, ikaz ediyor ki, toparlanın, iyi mümin olun, kendinize çeki-düzen verin, hazırlıklı olun bu gibi durumlara…

3. (*Ve's-sâlisetü'd-deccâl*) "Deccal çıkacak."

Deccal de çok büyük bir fitnedir, tehlikedir. Çünkü insanlar kanacaklar Deccal'e… Cennet gibi gösterecek bâtılı, herkes rağbet edecek. Hakkı da cehennem gibi gösterecek, herkes tabii keyif tarafına gidecekler ve Deccal onları aldatacak. Bir gözü kör olacak, ona tabii olanlar boynuzlanacak. Çeşitli böyle remizli haberler var Deccal hakkında…

Kimisi de diyor ki Deccal küfürdür, küfür felsefesidir, kâfirlik, dinsizlik felsefesidir. Ama medeniyet diye çıkıyor, batılılaşma diye çıkıyor, çağdaşlaşma diye çıkıyor insanın karşısına… Bir gözü kör, yâni dünyayı görüyor ama mâneviyatı, ahireti görmüyor. Bu remizdir diyorlar. İnsanları aldatıyor, çok olağanüstü şeyler gösteriyor. Tamam teknoloji hakikaten, radyo var, televizyon var, telsiz var, cihazlar var, evet… Ama hepsi sahte, onlara kanıp da tamam teknoloji üstün olan milletlerin imanı, felsefesi…

"—Amerikalıların dinine gelin!" diyor Amerikalılar reklam yaparken. "Uzaya adam gönderen, aya füze gönderen Amerikalıların dini."

Kimi aldatıyorsun? Kime yutturuyorsun? Uzaya füze göndermek, teknolojik bir başarı. Ama taşa, puta tapmak da bir insanlığın yüz karası yanlış inanç… Yâni onunla onu niye, nasıl bağdaştırıyorsun, birbirine bağlıyorsun? Yanlış.

Deccal'in hünerlerinden birçok kimse Deccal'e inanacak ama yanlış yolda olacak. Mü'min onun yanlışlığını, hatasını anlayacak. İmanının nuruyla Deccal'in gösterdiği şaklabanlık, madrabazlık ve hünerlere kapılmayacak. Ama birçok kimse kapılacağı için Peygamber Efendimiz Deccal'den korkutmuş ümmetini… Ve dua etmelerini tavsiye ediyor, "Her gün Deccal'den Allah'a sığının!" diye.

Hocamızın yazdığı *Evrad-ı Şerif* kitabını okuyanlar, her gün Deccal'den Allah'a sığınıyorlar. Çünkü korkulacak bir şey. Aldatıcı bir şey. İnsan aldandı mı ahireti mahvoluyor.

Orada Mehmed Zâhid Kotku (Rh.A) Hocamız, hadis-i şeriften alınma bir dua kaydetmiş:[23]

اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنْ عَذَابِ جَهَنَّمَ ، وَمِنْ عَذَابِ الْقَبْرِ ، وَمِنْ فِتْنَةِ مَحْيَا وَالْمَمَاتِ ، وَمِنْ شَرِّ فِتْنَةِ الْمَسِيحِ الدَّجَّالِ .

(*Allàhümme innî eùzü bike min azâbi cehennem, ve min azâbi'l-kabr, ve min fitneti'l-mahyâ ve'l-memât, ve min şerri fitneti'l-mesîhi'd-deccâl.*)

---

[23] Müslim, *Sahîh*, c.I, s.412, no:588; Neseî, *Sünen*, c.VIII, s.277, no:5514; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.I, s.258, no:2342; İbn-i Huzeyme, *Sahîh*, c.I, s.356, no:721; Hàkim, *Müstedrek*, c.I, s.715, no:1955; Beyhakî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.II, s.154, no:2702; Neseî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.IV, s.463, no:7953; Taberânî, *Dua*, c.I, s.199, no:620; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.LIII, s.295; Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.II, s.50, no:2288; Ebû Hüreyre RA'dan.

Ebû Dâvud, *Sünen*, c.I, s.323, no:984; Tirmizî, *Sünen*, c.V, s.524, no:3494; İbn-i Mâce, *Sünen*, c.II, s.1262, no:3840; İmam Mâlik, *Muvatta* (Rivâyet-i Yahyâ), c.I, s.215, no:501; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.I, s.242, no:2168; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.III, s.280, no:999; Buhàrî, *Edebü'l-Müfred*, c.I, s.241, no:694; Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.XI, s.29, no:10939; Taberânî, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.I, s.304, no:1021; Taberânî, *Dua*, c.I, s.198, no:619; Mizzî, *Tehzîbü'l-Kemâl*, c.VII, s.371; İbn-i Adiy, *Kâmil fi'd-Duafâ*, c.II, s.30; Abdullah ibn-i Abbas RA'dan.

Bu duayı Peygamber SAS Efendimiz tâlim etmiş, Hocamız da hatırlayalım diye dua kitabının bir yerine koymuş, sabahları okuyoruz. Bunun mânâsı ne:

(*Allàhümme innî eùzü bike min azâbi cehennem*) “Ey benim Rabbim, cehenneme düşüp orada azab görmekten, cehennemlik olmaktan ben sana sığınırım.”

(*Ve min azâbi'l-kabr*) “Kabir azabından da koru yâ Rabbi! Öyle bir şey de başımıza gelmesin…

(*Ve min fitneti'l-mahyâ ve'l-memât*) “Ölümün ve yaşamın, ölmenin ve yaşamanın fitnesinden de sana sığınırım.”

Mahyânın, hayatın, yaşamanın fitnesi nedir? Yaşarken insanın birtakım olaylarla karşılaşması ve orada aldanması, fitneye uğrayıp şaşırması, yanlış davranıp kaybetmesi...

Bir de ölümün fitnesi vardır. Ölürken de insanın iman-ı kâmil ile ölmesi lâzım! Son nefese kadar imanın korunması önemli... İman kaçabilir. Meselâ birisi, hastalığın verdiği ızdırabla intihar eder. İşte ölümün fitnesi...

Ölüm anı çok zor bir an, önemli bir an... Ölüm zor bir geçit... Onun için orada da fitneye, bir imtihana, bir yanlışlığa uğramamak

hususunda Allah'a sığınıyoruz bu dua ile...

(*Ve min şerri fitneti'l-mesîhi'd-deccâl*) "Mesîhi'd-Deccâl'in fitnesinin şerrinden de yâ Rabbi, sana sığınıyoruz." demiş Peygamber Efendimiz, böyle dua etmiş.

Biz bu duayı her gün okuyoruz, Mesîhi'd-Deccal'in fitnesinden Allah'a sığınıyoruz.

Mesih, kurtarıcı demek ama; *Deccal,* yalancı demek. *El-Mesîhü'd-Deccal*, yalancı kurtarıcı... *Deccal* burada *Mesih*'in sıfatı olarak; yalancı Mesih, yâni yalancı kurtarıcı.

Deccal kelimesi üzerinde biraz açıklama yapayım. Çünkü, "Adem AS'ın yaratılışından kıyamet kopuncaya kadar, bütün insanlık tarihinde Deccal'den daha büyük bir belâ musibet, fitne yoktur." diyor. En büyük tehlike o...

O halde, bunu bütün müslümanların bilmesi lâzım!

Fâtiha-i şerîfe mea'l-besmele!

11. 06. 1995 – İskenderpaşa Camii

06. ASHAB-I KİRÂMA HÜRMET ETMEK

Eùzü bi'llâhi mine'ş-şeytâni'r-racîm.
Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm.
El-hamdü li'llâhi rabbi'l-àlemîn... Hamden kesîran tayyiben mübâreken fîh, alâ külli hâlin ve fî külli hîn.,, Kemâ yenbağî li-celâli vechihî ve li-azîmi sultânih… Ve's-salâtü ve's-selâmü alâ seyyidi'l-evvelîne ve'l-âhirîn muhammedini'l-mustafâ ve âlihî ve sahbihî ve men tebiahu bi-ihsanin ilâ yevmi'l-cezâ…
Emmâ ba'dü, fa'lemû eyyühe'l-ihvân... Feinne efdale'l-hadîsi kitâbu'llàh... Ve efdale'l-hedyi hedyü seyyidinâ muhammedin salla'llàhu teàlâ aleyhi ve sellem... Ve şerre'l-umûri muhdesâtühâ... Ve külle muhdesetin bid'ah... Ve külle bid'atin dalâleh... Ve külle dalâletin ve sàhibehâ fi'n-nâr... Ve bi's-senedi'l-muttasıli ile'n-nebiyyi salla'llàhu aleyhi ve selleme ennehû kàl:

إِنَّ اللهَ تَعَالَى اخْتَارَ لِي أَصْحَابًا ، فَجَعَلَهُمْ أَصْحَابِي ، وَأَصْهَارِي ، وَأَنْصَارِي ؛ وَسَيَجِيءُ مِنْ بَعْدِهِمْ قَوْمٌ يَنْتَقِصُونَهُمْ أَوْ يَنْتَقِضُونَهُمْ ، وَيَسُبُّونَهُمْ ؛ فَإِنْ أَدْرَكْتُمُوهُمْ ، فَلاَ تُنَاكِحُوهُمْ ، وَلاَ تُؤَاكِلُوهُمْ ، وَ لاَ تُشَارِبُوهُمْ ، وَلاَ تُصَلُّوا مَعَهُمْ ، وَلاَ تُصَلُّوا عَلَيْهِمْ (قط. عن ابن مسعود)

RE. 86/6 (*İnna'llàhe teàla'htârenî ashàben, fecealehüm ashàbî, ve ashàrî, ve ensàrî; ve seyecîu min ba'dihim kavmun yentakisùnehüm ev yentakidûnehüm. ve yesubbûnehüm; fein edrektumûhüm, felâ tünâkihuhüm, vela tüvâkilihüm vela tüşaribûhüm velâ tusallû meahum, velâ tusallû aleyhim.*)
Sadaka rasûlü'llàh, fî mâ kàl, ev kemâ kàl.

Aziz ve muhterem kardeşlerim.

Peygamber SAS Efendimiz'in hadis-i şerifleri dinimizin direklerindendir. Kur'an'ın açıklamasıdır. Efendimiz'in bizlere emirleridir, tavsiyeleridir. Nümune hayatından manzaralardır, sahnelerdir, parçalardır. O bakımdan son derece kıymetlidir. Biz de bu maksatla her pazar burada ikindi namazından sonra toplanıp, an'anevi olarak Efendimiz'in hadis-i şeriflerini okuyoruz. Ta ki Efendimiz'i anlayalım, Efendimiz'in hadis-i şeriflerine uygun yaşamaya gayret edelim. Efendimiz'in sünnet-i seniyyesini kendimize rehber edinelim! Sünnet-i seniyyey-i nebeviyyeyi bu asırda ihyâ edelim, canlandıralım, yaşayalım. Böylece Allah-u Teàlâ Hazretleri'nin va'd ettiği büyük mükâfatlara nâil olalım. Dünya ve ahiretimiz hayrolsun, ibadetlerimiz makbul olsun, Allah-u Teàlâ Hazretleri bizi cennetiyle, cemaliyle taltif eylesin…

Bu hadis-i şeriflerin okunmasına başlamadan önce Peygamber SAS Efendimiz'in ruh-u pâkine bizlerden hediye olsun diye. Ve onun âline, ashabına, etabına, ezvacına, evladına, zürriyet-i tayyibesine, hulefasına ve mürşid-i kamillerimiz, evliya u mukarrabin, verese-i nebi, ulema-ı muhakkıkîn, sadat-ı meşayih-u turuk-u aliyyemizin ruhlarına;

Bu beldeleri fetheden cümle fatihânın ve hassaten Fâtih Sultan Muhammed Han'ın ve ordusu mensuplarının ruhlarına; şehidlerin, gazilerin, mücahidlerin ruhlarına;

Bütün hayır hasenat sahipleriyle beraber İskender Paşa Hazretleri'nin ve bu camiyi zaman zaman tecdid ve tevsî ve tamir eyleyip hizmette kalmasına vesile olan hayır sahiplerinin ruhlarına;

Uzaktan yakından bu dersi dinlemeye gelen siz değerli, sevgili, candan kardeşlerimizin ahirete göçmüş bütün sevdiklerinin, geçmişlerinin, müslüman ecdad u ceddat. akraba u taallukat, evlad u ihvan u zürriyatının ruhlarına hediye olsun, onların ruhları şad olsun, kabirleri nur dolsun, memnun ve mesrur olsunlar, dereceleri yücelsin diye;

Biz yaşayan mü'minler de hakkı görelim, hakka uyalım, Allah'ın rızasını kazanalım, ömrümüzü rıza-i bariye uygun geçirelim,

Rabbimiz'in huzuruna sevdiği, razı olduğu kullar olarak varalım diye bir Fâtiha, üç İhlâs-ı Şerif okuyup öyle başlayalım dersimize, buyurun!

………………………………..

a. Ashabıma Sövenlerden Uzak Durun!

Okuduğumuz hadis-i şerif Gümüşhaneli Efendimiz Ahmed Ziyâeddin Hazretleri'nin telif eylemiş olduğu *Râmûzü'l-Ehàdis* isimli hadis kitabımızın 86. sayfasının 6. hadisi ve devamı olacaktır. Bu bakımdan hadis hakkında daha geniş araştırma yapmak isteyenler bu sayfaları, rakamları not etmiş olsunlar veyahut banda alınıyor konuşmalarımız, oralarda bulunmuş olsun.

Az önce metnini okumuş olduğum Dara Kutnî tarafından İbn-i Mes'ud RA'dan rivayet edilmiş olan hadis-i şerif, Peygamber SAS Efendimiz'in yakınları, ashabı hakkındadır. Onlara hürmet etmek, sevgi beslemek hakkındadır. Mühim bir konudur. Şimdi Efendimiz'in ne buyurduğunu beraberce görelim.

Buyuruyor ki Peygamber Efendimiz SAS:[24]

إِنَّ اللهَ تَعَالَى اخْتَارَ لِي أَصْحَابًا ، فَجَعَلَهُمْ أَصْحَابِي ، وَأَصْهَارِي ، وَأَنْصَارِي ؛ وَسَيَجِيءُ مِنْ بَعْدِهِمْ قَوْمٌ يَنْتَقِصُونَهُمْ أَوْ يَنْتَقِضُونَهُمْ ، وَيَسُبُّونَهُمْ ؛ فَإِنْ أَدْرَكْتُمُوهُمْ ، فَلاَ تُنَاكِحُوهُمْ ، وَلاَ تُؤَاكِلُوهُمْ ، وَ لاَ تُشَارِبُوهُمْ ، وَلاَ تُصَلُّوا مَعَهُمْ ، وَلاَ تُصَلُّوا عَلَيْهِمْ (قط. عن ابن مسعود)

---

[24] Hatîb-i Bağdâdî, *Târih-i Bağdad*, c.XIII, s.473, no:7319; İbn-i Hibbân, *Mecrûhîn*, c.I, s.197; Enes ibn-i Mâlik RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.XI, s.540, no:32528; *Câmiü'l-Ehàdîs*, c.VII, s.431, no:6621.

RE. 86/6 (*İnna'llàhe teàla'htârenî ashàben, fecealehüm ashàbî, ve ashàrî, ve ensàrî; ve seyecîu min ba'dihim kavmun yentakisùnehüm ev yentakidûnehüm. ve yesubbûnehüm; fein edrektumûhüm, felâ tünâkihuhüm, velâ tüvâkilihüm, velâ tüşaribûhüm, velâ tusallû meahum, velâ tusallû aleyhim.*)

(*İnna'llàhe teàlâ ihtara lî ashàben*) "Allah-u Teàlâ Hazretleri benim için birtakım kimseleri ashab seçti. Mahlûkatı arasından birtakım insanları, kulları arasından bir tasım insanları bana ashab seçti, öyle takdir etti, öyle tensib buyurmuş. Birtakım kimseleri benim ashabım eyledi Allah."

Ashab ne demek? *Ashab*, bir insanla beraber bulunan arkadaşları, onunla musahabet eden dostları demek. Yâni demek ki bunlar Rasûlullah'ın dostları. Sohbetine gelip giden, onunla musahabet eyleyen mübarek insanlar.

(*Fecealahüm ashàbî, ve eshârî*) "Allah onları bana kimisini dost, arkadaş eyledi. Kimisini akraba eyledi, damat eyledi."

Mesela kim damadı? Hz. Ali Efendimiz damadı. Kimisi hısım, kimisi hısım olmasa bile, başka bir kabileden olsa, başka bir yerden gelse bile arkadaşı, dostu, Efendimiz'in ashabı oldular.

(*Ve ensàrî*) "Kimisi de bana yardımcılar oldular, ensàrım oldular."

Ensàr da kimlerdir? Hassaten en sıkışık zamanda, Peygamber SAS Efendimiz'in etrafında insanlar azken, onun yanına gelip, onunla Akabe'de bey'at edip;

"—Gel yâ Rasûlallah! Bizim şehrimizi şereflendir. Bizim aramıza yerleşirsen, biz seni kendimizi koruduğumuz gibi koruruz, mallarımızı koruduğumuz gibi sahipleniriz, seni hıfz u himaye ederiz. Senin düşmanlarına karşı çarpışırız, bizim şehrimize gel!" diyen Medineliler.

En başta gelen ensar onlar. Yâni ne yapıyorlar, ensar ne demek? Nusret edenler, yardım edenler, Rasûlüllah'a yardım ettiler. Öyle bir yardım ettiler ki, Mekke ahalisi Peygamber Efendimiz'i öldürmeye kalkmışken, Medine ahalisi onu Medine'ye çağırdılar. "Gel bize!" dediler. Öyle ki tam münasib zamanda, tam makbul

zamanda, tam uygun zamanda, “Gel yâ Rasûla’llah!” dediler.

Efendimiz de müslümanların hepsine Medine’ye gitmelerini emretti, kendisi sonra gitti. Önce herkesi gönderdi, gönderdi, gönderdi. Ondan sonra kendisi gitti, tamam. Ensar da onlar. Ama kim yardım etmişse Peygamber Efendimiz’e, onlar da ensardır, yardım etmişlerdir ama bunların yardımı çok makbul oldu. Ve Allah-u Teàlâ Hazretleri Kur’ân-ı Kerim’de bunları bu isimle medh etti ve onların güzel huylarını metheyledi, zikreyledi Kur’ân-ı Kerim’de… Onların ne kadar iyi insanlar olduğuna Kur’ân-ı Kerim şahitlik etti, mühür vurmuş oldu, tasdik eylemiş oldu. Tamam…

Ensarını seviyoruz el-hamdü lillah. Muhacirleri seviyoruz, el-hamdü lillah. Efendimiz’in bir de yakınlığını, akrabalığını elde etmiş olan, neseben de kendisine bağlı olan insanları seviyoruz, nûrun alâ nûr. Hem müslüman, hem Peygamber Efendimiz’in ashabı, hem akrabası. Başımızın üstünde, hoşumuza gidiyor.

Kim mesela? Meselâ, Hz. Hamza, amcası. Meselâ. Hz. Abbas, amcası. Mesela Hz. Ali, amcasının oğlu… Tamam, hepsini seviyoruz.

(*Ve seyecîu min ba’dihim kavmün*) “Onlardan sonra bazı insanlar gelecek, bir kavim gelecek, birtakım topluluklar gelecek diyor Peygamber Efendimiz, daha yok ortada. Gelecek diyor…

(*Seyecîu*) “İleride gelecek!” diyor Peygamber Efendimiz. Bu nedir? Bu Peygamber Efendimiz’in mucizesidir. Önceden bildiriyor. “Birtakım insanlar gelecek ki, (*yentakisùnehüm*) onların kadrini aşağı görecekler, alçaltmaya çalışacaklar.”

Nakasa’dan *yentakisùnehüm*; onların kadrini, kıymetini aşağı çekmeye, indirmeye çalışacaklar. Kötülemeye çalışacaklar onları. Kenarda da nüsha farkı olarak (*yentakidùnehum*) var, nakz edecekler, onların aleyhinde bulunacaklar, onların zıddına olacaklar, onları reddedecekler manasına.

İki mânâ da olabilir. Bir nokta farkı var. Eskiden rivayetlerde noktalar bazen konulmazdı, onun için böyle şeyler mümkün. İkisi de aynı manaya… Demek ki bunları biz seviyoruz ama onlar sevmemiş, sevmeyen insanlar olacak demek ki.

Pekiyi Rasûlüllah'ı sevmiyorsa, Rasûlüllah'ın ashabını sevmiyorsa, Rasûlüllah'a yardım edenleri sevmiyorsa, Rasûlüllah'ın müslüman, hem de akrabası olan insanları sevmiyorsa bir insan, ona karşı biz ne yapalım, biz ne yapmalıyız?

Söylüyor Efendimiz. (*Yentakisùnehüm, ve yesübbûnehüm*) "Hem kadrini bilmiyorlar, hem kadrini aşağı çekmeye çalışıyorlar, onları noksan göstermeye çalışıyorlar; bir de sövüyorlar, sayıyorlar aleyhinde... Aleyhinde de dil uzatıyorlar, kötü sözler söylüyorlar onlar." Ne yapacağız biz onlara?

(*Fein edrektümûhüm felâ tünâkihûhüm*) "İleride gelecek bu insanlar, şu anda yok, benim zamanımda yok ama ileride gelecek."

Allah bildiriyor demek ki Peygamber Efendimiz'e. Allah bildirdiği için Efendimiz söylüyor istikbale ait şeyleri.

"—Söyledi mi Rasûlüllah Efendimiz?"

Söyledi… İstanbul'un fethini bile söyledi. Kur'ân-ı Kerimle sabit ki Bizanslılar yenilmişken, Bizanslıların Sa'sanileri yeneceğini de söyledi. Kur'ân-ı Kerim ayeti indi çünkü.

وَهُمْ مِنْ بعْدِ غَلَبِهِمْ سيَغْلِبُونَ . فِي بِضْعِ سِنِينَ (الروم:٣-٤)

(*Vehüm nin ba'di galebihim seyuğlebûn. Bid'a sinîn.*) [Halbuki onlar, bu yenilgilerinden sonra, birkaç yıl içinde galip geleceklerdir.] (Rûm, 30/3-4) diye ayet-i kerime inince demek ki istikbale ayet bilgiyi veriyor. Neden, nasıl? Allah bildirdiği için veriyor.

İstikbale ait bilgi verilir mi, söylenir mi? Allah söyle derse söylenir, Allah bildirirse… Hem bildirir kendisine bak böyle bir şey olacak diye. Bunu halka söyle derse, o zaman söyler. Peygamber Efendimiz istikbalde nelerin olacağını bildirdi. Ümmetin en ümitsiz olduğu zamanda:

"—Korkmayın, siz galip geleceksiniz, bu kötü günler geçecek, bu din okyanusların ötesine gidecek!" diye bildirdi.

Daha bunlar olmadan bildirdi, bunlardan sonra ne olacağını da

bildirdi. Ümmet bozulacak, dinden ayrılacaklar, ma'ruflar münker olacak, münkerler ma'ruf sayılacak. Kötülükler, rezaletler makbul olacak. İyiler hor olacak, iyi insanlar ayaklar altında kalacak, kötüler başa geçecek… Bunları da söyledi. Kıyamet alametleri olarak. Efendimiz'in istikballe ilgili sözleri var.

Ben her zaman söylüyorum, bir müjdesi var: Roma da fetholunacak! İstanbul fetholdu, bekleyin Roma da fetholunacak. Hem de *Lâ ilâhe illa'llah* diye diye… Yâni ne yapmamız lazım bizim? Papaz da olsa, papa da olsa, hıristiyan da olsa, devlet başkanı da olsa mektup yazmamız lazım, söylememiz lazım. Dememiz lazım ki:

"—Allah'ın çizgisine gelin. Hz. İsa'nın aşkına, Hz. İsa'nın razı olacağı çizgiye gelin. Hz. İsa'nın hoşlanmayacağı durumdan kendinizi kurtarın. Ahiretinizi mahvetmeyin. Çalışacağız. Lâ ilâhe illallah diyeceğiz! Allah üç değil, bir diyeceğiz. Allah bir, Allah bir, Allah bir, lâ ilâhe illallah diye, diye, diye, diye onlardan bir kısmının gönlünü yumuşayacak,

"—Yâhu biz yanlışız! Haça tapmamamız lazım, puta

tapmamamız lazım diyecekler!"

Roma'yı fethedeceğiz. Kılıçla değil, *Lâ ilâhe illa'llah*'la.

"—Ashabıma sövenler de olacak, gelecek ileride. Onların kadrini aşağı çekmeye çalışan, onların aleyhinde çalışan insanlar gelecek." Geldi mi tarihte? Geldi… Peygamber Efendimiz'den sonra böyle insanlar geldi. Sonra?.. "Onlara yetişirseniz, siz yaşar da onların çağına ulaşırsanız, sizin yaşadığınız zamanda onlar zuhur ederse, ortaya çıkarlarsa, (*fela tünâkihûhüm*) onlarla nikâhlanmayın, evlenip bağ kurmayın onlarla, çoluk çocuğunuzu onların kızlarıyla veya onlara kız vermek suretiyle, onlardan kız almak suretiyle nikâhlanmayın!"

Başka? (*Velâ tüvâkilûhüm*) "Onlarla yeyip içmeyin. (*Velâ tuşâribûhüm*)" İçmek bu, ötekisi *ekele*'den, bu *şeribe*'den içmek. "Yemeyin içmeyin, bir arada sofraya oturmayın, yemeyin, içmeyin! Yâni ahbaplık etmeyin!"

(*Ve lâ tüsallû meahüm*) "Onlarla beraber, onların yanında namaz kılmayın!" Çünkü kafaları bozuk, gönülleri bozuk. (*Velâ tüsallû aleyhim*) "Ölürlerse, cenaze namazlarını da kılmayın!"

Neden? Peygamber Efendimiz çok nasihat etti:

"—Benim ashabıma sövmeyin, benim ashabımın aleyhinde bulunmayın. Benim ashabım yıldızlar gibidir, kötülemeyin onları. Fitnelere karışmayın!" dedi. "Ashabım konusunda ileri geri konuşup da beni üzmeyin, beni ezalandırmayın!" dedi. Çok söyledi bunları.

O halde ne yapacağız? Susacağız. Büyüklerimiz ne demişler? Birisi gelmiş büyüklerimizden bir mübarek büyüğümüze.

"—İşte bilmem şu şöyle yaptı da bu böyle yaptı…"

Demiş ki:

"—Mübarek onların zamanında yaşamadık, onların yaptığı harplere katılmadık…" Çünkü birbirleriyle bazı çekişmeler de oldu. Hz. Ali Efendimiz'le falanca filanca arasında filan çekişmeler oldu. "Onların harplerine katılmadık, kılıçlarımızı kanlarına bulamadık. Dillerimizi gıybetine bulaştırmayalım. Aleyhinde konuşmayalım!"

Onun için biz ehl-i sünnet, ashaba söz söylemeyiz. Söyletmeyiz de, söylemeyiz de…

"—Efendim, birbirleriyle çekişmişler de bilmem ne de…"

İslam tarihini okuturken, okurken, anlatırken üniversitelerde, liselerde çok ince bir iştir. Herkes kolay anlatamaz İslâm tarihini. Neden? Cemel vakası olmuş, Sıffin vakası olmuş, şu olmuş, bu olmuş. Çok ihtiyatlı kelâm kullanmak lazım çünkü ashaba sövmek doğru değil, ashabın ihtilafına karışmak tehlikeli. Ne diyeceksin? Onlar o zaman öyle düşünmüşler, ictihat etmişler, bize gerekmez diyeceksin. Onları örterek gideceksin. İhtilafı açmayacaksın, kavgayı asırlarca öteye taşımayacaksın.

Ben meselâ yazılarımda yazıyorum, konferanslarımda da söylüyorum dinleyicilere, herkes bilsin diye. Aleviler, Sünnilere düşman.

"—Yâ niye düşman oluyorsun? Senin düşmanın Hz. Ali'ye

düşmanlık eden, zarar vermiş olan, Hz. Hüseyin'i şehid eden insanlar bizim de düşmanımızdı. Biz öldürmedik ki. Sünniler öldürmedi ki…" Kimler öldürdü? "Emeviler öldürdü. Hariciler öldürdü. Bizim de sevmediğimiz zümreler öldürdü, niye bize düşmanlık ediyorsun?"

Söylüyoruz bunu, yâni yazıyoruz. Siz de söyleyin. Tamam…

Ama bazıları ashabın bazısına sebbederler, yâni söverler. Bazılarının kâfir olduğunu söylerler. Bazılarını Peygamber Efendimiz'den sonra dinden imandan çıktı diye anlatmak isterler, tarif etmek isterler. Tabii bunların hepsi doğru olmuyor, tehlikeli oluyor, yanlış oluyor ve işin gerçeğine de uygun olmuyor.

O bakımdan böyle insanlara fırsat vermemek, yüz vermemek, böyle münakaşaları ortaya çıkartmamak, çıkaranın çıkarttığı konuşmaya dur demek lazım.

Neden? On dört asır önce olmuş bir şey. Şimdi biz bak Bosna'da Sırplar kardeşlerimizi kuşatmış. Çeçenistan'da şehirler yıkılıyor. Dünyanın her yerinde müslümanlar ziyanda… Şimdi biz müslümanlara bir fayda sağlayabiliyorsak, onu sağlamaya çalışalım.

Müslümanlar arasında kavga, gürültü, patırtı çıkartmak doğru değil. Müslümanların birleşmesi lazım. Kur'ân-ı Kerim'in bayrağı altında, Rasûlüllah'ın sünneti yolunda, Kur'ân yolunda, Rasûlüllah yolunda, sırat-ı müstakimde yürümesi lazım. Her gün kırk defa (*İhdina's-sırata'l-mustakîm*) demiyor muyuz? "Bizi doğru yola ilet!" demiyor muyuz? Allah'tan istemiyor muyuz? İstediğimiz o… İşte öyle yapmamız lazım.

Bu neyi gösteriyor? Demek ki sünni-şii, alevi-bilmem ne çekişmesi doğru değil. Ne yapmamız lazım? Yarayı kapatmamız lazım. Birbirimizi sevmemiz lazım.

"—Efendim, herkes istediği yolda gitsin!"

Yook! Bu da yanlış.

"—Alevi istediği yolda gitsin, sünni istediği yolda gitsin!"

Olmaz, hangisi doğru ise, herkes doğruya gelecek. Yanlış yolda

gitmeye müsaade yok.

"—Herkes bildiğini yapsın, hürriyet var İslâm'da!"

İslam'da bâtıla hürriyet yok! Yanlışa hürriyet yoktur! Günaha hürriyet yoktur.

İçki içmek serbest mi İslâm'da? Değil… Hürriyet var mı? Yok! Kötü mü? Hayır değil. Bugün de içki bazı yerlerde yasak, bazı yerlerde değil. Direksiyonun başında içki içmek yasak. Tamam. Şimdi anladın, aferin. Direksiyonun başında içki içilmiyor. Bu tarafta serbest. E burada kötü olan şey, orada iyi mi oldu? Burada niye içirtiyorsun? Orada da içirtme. İslam bak ikiliği kaldırıyor ortadan. Hepsi aynı. İçki kötü mü? Kötü. Vücuda zararlı mı? Zararlı. Karaciğeri siroz yapıyor mu? Yapıyor. Hayatını mahvediyor mu insanın? Mahvediyor. Tamam, yasak... hürriyet yok. E yok tabii. İyi ki yok. El-hamdü lillah ki içki içmeye hürriyet yok, Allah'a çok şükür ki vermemiş.

"—Ooo hocam, sen bir de üniversite hocasısın! Nasıl böyle söylersin!"

E sen de söylüyorsun, sen de Amerikalının kuyruğunda afyon içmenin aleyhinde çalışıyorsun. Narkotik şube var, koşturuyor. Afyon satanları, taşıyanları takip ediyor. Afyon içme diyorsun. Bak ben ne diyorum? Afyon da içme diyorum, içki de içme diyorum, sarhoşluk veren her şeyi yapma diyorum. Akıl lazım bize diyorum. E sen afyon kullanmasını takip ediyorsun, ekimini, biçimini, naklini, satışını yasaklıyorsun. İçkiyi serbest bırakıyorsun, olmaz ki!..

Aynı mahiyette, hepsi insanın sıhhatini, aklını, fikrini bozuyor. Hepsi fena. Batı bundan yaka silkiyor, illallah diyor, ne kötü alışkanlık diyor, vazgeçmeye çalışıyor. Batı İslâm'ın güzelliğini anlıyor. Yasak koymaya çalışıyor, Amerika yasak koymuş bir ara içkiye, tutturamamış. Onun için yasak her yere var muhterem kardeşlerim.

Ben Almanya'yı gördüm, İngiltere'yi gördüm, Amerika'yı gördüm, Fransa'yı gördüm, Avustralya'yı gördüm. Yasaksız yer olmaz. Yasaksız yer, öyle şey yok. Yasaksızlık doğru değil. Kötü şey

yasak olacak. Kötüyse yasak olacak işte. Afyon yasak… Tamam. İçki de yasak!

"—Yok onu ben içiyorum, ona müsaade et!"

Öyle şey yok. Hepsi yasak. İçmeyeceksin. Neden? Zararlı sana!

"—Sana ne?"

Olsun, ben kötü olan bir şeyi başkasının da yapmasına müsaade edemem. Ben dünyayı düzeltmeye memur vazifeli bir ümmetin ferdiyim. Bir kitabın muhibbiyim, seveniyim. Onun için böyle şeye cevaz veremem. Böyle bir şeyi uygun göremeyiz. Bu da bir kusur değildir. Her yerde hürriyet olmaz.

Geceleyin saat on ikiden sonra ben çıkarım sokağa:

"—Heyt! Var mı bana yan bakan!" diye bağırırım, sabaha kadar bağırırım.

Bağıramazsın! Neden? Polis gelir, alır karakola götürür, hapse tıkar, mahkemeye verirler. Niye? Niye verirler? E canım başkaları uykuya yattı. Sen şimdi aşka gelmişsin, nara atıyorsun sokakta. Olur mu? Olmaz…

"—E benim hürriyetim aşka geldi, ondan bağırıyorum."

Senin hürriyetin batsın şimdi burada. Öyle şey yok. Bak hayatımızda bir sürü yasak var aslında. O kadar yasak var ki. Bu yasakların bir kısmına da İslâm karşı, biz doğru görmüyoruz bu yasakların bir kısmını. Fakat millete empoze etmişler: şu yasak, bu yasak, oturmak yasak, kalkmak yasak, konuşmak yasak, söylemek yasak, bilmem ne… Millet onlara gık demiyor da içki yasak olunca kendisinin de sıhhatinin aleyhinde. Onun karşısına çıkmaya çalışıyor. Yok! Öyle şey yok! Tezat yok İslâm'da. İslâm dobra dobra konuşur.

Efendim, alevi de şöyle yapsın, sünni de istediği gibi yapsın! Olmaz… Alevi müslümanım diyor mu? Diyor. Tamam… Hz. Ali'yi seviyor mu? Seviyor. Tamam… Kur'ân-ı Kerim'e bağlı mı? Bağlı. Tamam… O zaman Kur'ân-ı Kerim yolunda yürüyecek, Hz. Ali'nin yolunda yürüyecek. O zaman İslâm'ın emirlerine uyacak. İslâm'ın emirlerine uymayan şu işleri yapsın diyemeyiz. Haksızlık olur, yanlışlık olur, iftira olur, Hz. Ali Efendimiz'i üzer, Hz. Hüseyin

Efendimiz'in kemiklerini sızlatır, yanlış olur, Allah'ın sevmediği bir şey olur. Kendilerinin aleyhine olur, günah olur. Dünyanın nizamı bozulur, iyi olmaz, onun için olmaması lazım.

Yâni bazı İslamcı yazarların makalelerini okudum da ben, o öyle olsun, bu böyle olsun!.. Olmaz. Herkes doğruya gelecek. Senin dediğini mi dinleyelim biz? Yâhu ben benim dediğimi dinleyin demiyorum, Allah'ın sözünü dinle kâfi... Allah'ın dediğini dinle. Allah ne emretmişse, nerede Allah'ın emrettiği? Kur'ân-ı Kerim'de… Allah neyi emretmişse yap, neyi yasaklamışsa yapma. Bu kadar… Hepimiz öyle yapalım.

Ben de boynumu teslim ettim, kendimi… İslâm ne demek? Teslim olmak demek. Nereye teslim oldun sen? Allah'a teslim oldum. Allah'a teslim oldum ben, Allah ne derse yapacağım.

Sen teslim olmadın mı? Müslüman olmadın mı sen? (*Eşhedü en lâ ilâhe illa'llah*) ne demek. (*Eşhedü enne muhammeden abduhû ve rasûlühu*) ne demek? Ben Allah'ın sözünü dinleyeceğim demek. Bana Rasûlüllah'ın öğrettiklerini yapacağım demek. (*Eşhedü enne muhammeden abduhû ve rasûlühû*)'nun manası ne? Şehadet ederim ki Muhammed Allah'ın elçisidir. Yâni ne demek istiyor? Rasûlüllah'ı dinleyeceksin demek istiyor, bunu anlayamadın mı? Otuz yıl, kırk yıl yaşamışsın Rasûlüllah'in dediğini dinlemezsen olmaz, imandan çıkar insan.

"—Kabul etmiyorum ben Rasûlüllah'in dediğini…"

Haa, şıp diye imandan çıkar böyle diyen bir insan… İmandan çıkar. Neden?

وَمَا يَنْطِقُ عَنِ الْهَوَى . اِنْ هُوَ اِلاَّ وَحْىٌ يُوحٰى (النجم:٣-٤)

(*Ve mâ yentıku ani'l-hevâ. İn hüve illâ vahyün yühâ*) "O kendi hevâ-i nefsinden, kendi isteği, arzusu ile konuşmaz. Onun söylediği şeyler hak ve gerçektir. Allah tarafından ona vahyedilmiştir." (Necm, 53/1-2)

Allah'ın Rasûlü boşuna konuşmaz, söylediği söz Allah'ın emridir. Sen ona itiraz edersen, Allah'a itiraz etmiş olursun. Dinden imandan çıkarsın. Öyle şey olmaz!

Herkes ne yapacakmış? Allah'ın yoluna girecek. Eğer benim giyimimde bir falso varsa; hareketimde, sözümde bir eksiklik, kusur, falso, yanlışlık varsa, Allah ne diyorsa CC, oraya gideceğim ben de. Rasûlüllah ne diyorsa oraya gideceğim. Sen de gideceksin. Alevi de gidecek, Malikî de gidecek, Şafi de gidecek; herkes gidecek, nolacak? Birlik orada olacak işte… Kur'ân-ı Kerim'in bayrağı altında, Rasûlüllah SAS'in rehberliğinin peşinde, izinde, kılavuzluğunun peşinde, sırat-ı müstakimde dümdüz gideceğiz.

"—Efendim ben kendi keyfime göre, folklar bakımından şöyle yaparım, böyle giyinirim, şöyle yaparım!.."

Olmaz, yanlış olur.

"—Efendim bizim töremizde şu içkiyi içmek vardır da… Şöyledir de böyledir de…"

Olmaz, olmaz! Senin tören filan yok. Kur'ân-ı Kerim'in töresi var, Rasûlüllah'ın töresi var. İşte İslâm bu demek. İslâm bunu kabullenmek demek. E bunu hem kabullen, hem de İslâm'ın yolunda gitme; öyle şey olmaz.

Namaz kıl; kılmaz… Zekât ver; vermez… Hacca git; Arab'a para mı yedireceğim?

Yâhu Arab'a para filan yetirmeyeceksin. Gidip geliyorsun. Avrupa'ya gitmiyor musun, Amerika'ya gitmiyor musun? Seyahat etmiyor musun? Ediyorsun… Kimseye para yedirmek değil, ibadet yapmaya gideceksin.

Gözünü açsaydın da kaptırmasaydın, senin memleketindi… Hicaz senin memleketindi. Gözünü açsaydın, kaptırmasaydın. Kaptırmış, şimdi oraya niye gideceğim diyor. Kabahat sende… Malını kaptırmışsın, şimdi ceza olarak parayla gideceksin. Kaptırmasaydın…

Yâni muhterem kardeşlerim, o çizgiye gelmezsek, bakın Rasûlüllah Efendimiz'in… Neden bu sözleri söyledim ben? Şahsi bir şey peşinde miyim? Hayır!.. Rasûlüllah'ın sözünü açıklamak babından söyledim ben. Ne diyor Peygamber Efendimiz:

"—Ashabıma sövenlerin, onların kadrini alçaltmaya

çalışanların, onların aleyhinde bulunanların kızlarını almayın, kızınızı onlara vermeyin, nikâhlanmayın onlarla, nikâh etmeyin! Beraber yemek yemeyin, beraber su içmeyin! Onlarla beraber namaz kılmayın! Onlar öldüğü zaman, onların cenaze namazını da kılmayın!"

Halbuki müslüman, birisi öldüğü zaman cenaze namazını kılıyordu. Demek ki, ne kadar kötü durum ki, ne kadar fena ki durumu, Rasûlallah Efendimiz onun cezası olarak namazını dahi kılma diyor.

O bakımdan, hepimiz Rasûlüllah'ın çizgisine gelelim, Kur'ân-ı Kerim'in çatısı, bayrağı altında toplanalım. Başka çaremiz yok.

b. Ashaba Sövmenin Cezası

Bundan sonraki hadis-i şerif:

Bu da yedinci hadis-i şerif. Birincisi gibi başladı ama biraz değişik devam edecek. Bu da yine İbnü'l-Enbârî'de Taberânî'de, Hakim'in Müstedrek'inde var. Muhtelif kaynaklardan gelen bir ikinci hadis.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:[25]

إنّ الله اخْتارَنِي واخْتارَ لِي أَصْحَابًا ، فَجَعَلَ مِنْهُمْ وُزَرَاءَ ، وأَصْهَارًا ، وأَنْصَارًا ؛ فَمَنْ سَبَّهُمْ ، فَعَلَيْهِ لَعْنَةُ اللهِ والْمَلائِكَةِ وَالنَّاسِ أَجْمَعِينَ ؛ لاَ يَقْبَلُ مِنْهُ يَوْمَ الْقِيامَةِ صَرْفًا ، وَلاَ عَدْلاً (ابن الأنباري ، طب. ك. عن عويم بن ساعدة)

---

[25] Hàkim, *Müstedrek*, c.III, s.732, no:6656; Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.XVII, s.140, no:349; Heysemî, *Mecmaü'z-Zevâid*, c.IX, s.738, no:16391; İbn-i Asâkir, *Mu'cem*, c.I, s.334, no:685; Ebû Nuaym, *Ma'rifetü's-Sahabe*, c.XV, s.178, no:4781; İbn-i Ebî Asim, *Sünneh*, c.III, s.17, no:833; Uveym ibn-i Saîde RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.XI, s.529, no:32466; *Câmiü'l-Ehàdîs*, c.VII, s.431, no:6622.

RE. 86/7 (*İnna'llàhe'htârenî, va'htare lî ashàben, feceale minhüm vüzerae ve ashàran ve ensàren; femen sebbehüm, ve aleyhi la'netu'llàhi ve'l-melâiketi ve'n-nâsi ecmaîn; lâ yakbelu minhu yevme'l-kıyâmeti sarfen ve lâ adlâ*)

Nedir manası?

(*İnna'llàhe'htârenî*) "Allah-u Teàlâ Hazretleri beni ihtiyar eyledi, seçti." En hayırlısını alıp ayırmaya, ihtiyar etmek derler, hayırlıyı seçmek. Allah beni en hayırlı olarak seçti. İnsanların en hayırlısı olarak beni tercih buyurdu, ihtiyar eyledi, seçti.

(*Va'htare lî ashàben*) "Benim etrafıma da benim için ashab seçti." Şu kulum, sevgili peygamberim Muhammed-i Mustafa'nın ashabı olsun, şu kulum da ashabı olsun, şu kulum da ashabı olsun diye… Bana ashab de seçti, nasib etti, takdir eyledi Allah-u Teàlâ Hazretleri.

(*Feceale minhüm vüzerâe*) "Onlardan bana yardımcılar seçti."

Vezir, vizr ü vebali, sorumluluğu yüklenen dosta derler. Padişahın veziri ne demek? Hükmedişlerinden bir kısmını omuzuna yüklenmiş falanca insan demek. "Bana onlardan vüzera seçti." Ne demek? Yâni benim yapmak durumunda olduğum işlerin bir kısmını yüklenecek yardımcılar demek. (*Ve eshàren*) Sonra, damatlar, akrabalar, hısımlar seçti. (*Ve ensàren*) Sonra, yardımcılar seçti."

Demek ki Allah ashab olarak birtakım insanları seçmiş. Onları Peygamber Efendimiz'e yükünü hafifletecek, hizmetini görecek, ona yardım edecek hısım akraba olabilecek, etrafında toplanacak insanlar eylemiş. Tamam. Tarihte öyle olduğunu biz de tarih aynasında gördük. Öyle oldu.

(*Femen sebbehüm*) "Bu Allah'ın benim etrafıma seçmiş ve yerleştirmiş olduğu bu mübarek insanlara kim söverse..."

Sebbetmek, sövmek demek. Müslümana sövmek nedir? Çok kötü bir şeydir, günahtır.

(*Fealeyhi la'netu'llàh*) "İşte o sövenlere Allah'ın lâneti olsun!" Peygamber Efendimiz diyor: Allah'ın lâneti onların üzerine olsun…

(*Ve'l-melâiketi ve'n-nâsi ecmaîn*) "Meleklerin de lâneti, bütün insanların da lâneti onların üzerine olsun..."

Haa!.. O zaman Peygamber Efendimiz'in ashabına söz söyleyemeyiz. Öyle şey olmaz!.. Neden? Allah'ın lâneti, meleklerin lâneti, tüm insanların lâneti sövenin üzerine olacak. Zaten müslümana dilini, ağzını bozmak yakışmaz.

Sonra?.. Ne zararı var başka? (*Lâ yakbelü minhu*) *Yakbelu*'nun faili Allah. "Allah kabul etmez ondan... Kimden? Söven insandan… (*Yevme'l-kıyâmeti*) Kıyamet gününde. (*Sarfen ve lâ adlâ*) Sarfını, adlini. farzını, nafilesini Allah ondan kabul etmez. Kimden kabul etmez? Rasûlüllah'ın ashabına, vüzerasına, esharına, hısımına, akrabasına sebbedenlerden Allah hiçbir şeyi kabul etmiyor. İbadetini kabul etmiyor Allah.

Onun için, boşuna kürek çekmiş olur. İnsan bu edepsizliği yapmamalı, yapmaya kalkışmamalı, yoksa mahvolur. Yapacak, yapacak ibadeti kabul olmayacak. Onun için böyle bir edepsizliğe en iyisi hiç girişmemek lazım. Böyle bir şeyi hiç yapmamak lazım geliyor.

c. Allah Bir İşi Murad Ederse

Üçüncü hadis-i şerif. Bugünkü üçüncü hadis-i şerif, sayfanın sekizinci hadis-i şerifi, sonunda.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:[26]

إِنَّ اللهَّ إِذَا أَرَادَ إِمْضَاءَ أَمْرٍ ، نَزَعَ عُقُولَ الرِّجَالِ حَتَّى يُمْضِيَ أَمْرَهُ ؛ فَإِذَا أَمْضَاهُ ، رَدَّ إِلَيْهِمْ عُقُولَهُمْ وَوَقَعَتِ النَّدَامَةُ (السلمى فى سنن الصوفية عن جعفر بن محمد عن أبيه عن جده)

[26] *Kenzü'l-Ummâl*, c.I, s.110, no:511; *Câmiü'l-Ehàdîs*, c.VII, s.439, no:6640.

RE. 86/8 (*İnna'llàhe izâ erâde imdàe emrin, nezea ukùle'r-ricâli hattâ yümdıye emrehû; ve izâ emdahû, redde ileyhim ukùlehüm, ve vakaati'n-nedâmetü*)

Konu değişti. Biz ne yapıyoruz burada, her hafta? Hadisleri okuyoruz. Neye göre okuyoruz? Günlük, haftanın içindeki olaylara göre, tam fırsatı bulduk, taşı gediğine koyalım diye mi okuyoruz? Hayır. Sıradan hangi hadis varsa onu okuyoruz. Bu hafta biten yerden, öteki hafta başlıyoruz. Hiç haftanın içinde Alevilerle Sünnilerle ilgili bir olay oldu da biz bunları okuyor değiliz. Neden okuyoruz? Sırası öyle denk geldi. E nasıl denk geldi?

Vallahi bilmem, Allah'ın işleri hikmetlidir. Allah-u Teàlâ Hazretleri her işini hikmetli yapar. Nasihat ediyor Allah... Es'ad Coşan'ın ağızından, İskenderpaşa'da, Peygamber Efendimiz ümmetine nasihat ediyor. "Yapmayın böyle şey!" diyor, "Etmeyin!" diyor. Yâni Alevilik, Sünnilik çekişmesi yapmayın diyor. Derdimiz çok, Ümmet-i Muhammed'in derdi, sıkıntısı çok. Yapmasınlar diye Rasûlallah Efendimiz söylüyor.

E nasıl söylüyor? Allah her şeyi takdir ediyor, işte böyle beni kürsüye çıkarttırıyor, sizi bilmem nerelerden buralara toplattırıyor, söylettiriyor. Ne yapması lazım müslümanların? Hatalı işleri yapmaması lazım, bırakması lazım. Her sözü kendisine söylenmiş gibi düşünmesi lazım.

Neymiş, büyük insanların meclisine gittiği zaman dervişin, şeyhinin meclisine gittiği zaman nasıl bir mantıkla dinlemesi lazımmış konuşmaları? Sırf bana söylüyor bunu, bu benim bir kusuruma işaret, sırf bana işareten bunu söylüyor gibi düşünmesi lazımmış. E herkes öyle düşünecek. Diyecek ki: Bunu sırf bana söylüyor. Benim şu kusurum var da ondan bana şey yapıyor. İçimden şöyle geçiriyorum da bak doğru değilmiş demek ki diye öyle düşünmesi lazım müslümanın.

Tabii Türkiye'nin el-hamdü lillah ahalisi müslüman, Türkiye'deki müslüman ahali de böyle düşünecek. Edeb bu yâni. Burada biz geçen hafta beşinci hadis-i şerifi okuduk bitti. Bu hafta altı, yedi, sekizinci hadisi okuyoruz. Birkaç tane daha okursak

okuyacağız, ondan sonraki hafta da devam edecek. Tesadüfen böyle.

Şimdi biz hocamız cennet mekân Mehmed Zahid Efendimiz Hazretleri'nin vefatı seney-i devriyesinde, 13 Kasım'da bir sempozyum yaptık. Yâni sempozyum ne demek? Aynı konu etrafında çeşitli konferanslar veren insanların bir gün, iki gün böyle bir yerde toplanıp o konuyu iyice işlemelerine sempozyum deniliyor. Sempozyum yaptık. Niye? Eh, işte dedik kuru bir anma olmasın da faydalı olsun dedik. İlim adamlarını, üniversite hocalarını topladık, bir program yaptık.

Şimdi o da bir başka işin seney-i devriyesine denk gelmiş, Türkiye'de kalktı bir takım büyük siyasi partilerin liderleri bile bize su-i zanda bulundu. Bak öbür tarafın merasimine katılmamak için alternatif bunu getirmişler. Hayır öyle değil. Bizim her sene yaptığımız bu. Bizim şeyimiz değişmiyor. Gemi böyle suda giderken, suları yara yara dümdüz gittiği gibi, dalgaya göre böyle kıvrılmadığı gibi, biz dümdüz gideriz. Ne gelirse ne yapalım. Yarar geçeriz. Dümdüz gideriz. Su-i zan ettiler, haksız şeyler düşündüler, halbuki öyle bir kasdımız yoktu.

Burada da bir kasdımız yok. Kasdımız varsa gene iyi kasdımız var: Kardeşlerimiz cennete gitsin, cehenneme girmesin, ibadetleri makbul olsun, ibadetleri reddolmasın… Rasûlüllah'ın şefaatine ersinler, Rasûlüllah'ın kalbini kırmasınlar. Allah'ın lânetine uğramasınlar. Gene iyilik. Netice itibariyle iyilik yapmak istiyoruz.

Sonra bu hadis-i şerifleri bu kitabı yazan Gümüşhaneli Hocamız 1311 hicri yılında vefat etmiş. Süleymaniye'nin önündeki kabristanda gömülü. Padişahlar zamanında yaşamış bir insan. O, bu hadiseleri görmüyordu. O da kendisi yazmadı, o da alimlerden gelen rivayetleri yazdı buraya. Kasıt yok. Yâni Rasûlüllah'ın söylediklerini söylüyoruz.

O halde siz de Rasûlüllah'ın ümmeti olarak söylediklerini dinleyeceksiniz. Onlar yazmış, ben söylüyorum, siz dinliyorsunuz. Hepimiz Rasûlüllah'ın sözünü dinleyeceğiz, hepimiz Kur'ân-ı

Kerim'in yolunda yürüyeceğiz. Darılmaca, gücenmece, alınmaca yok. Neden? Rasûlüllah söylüyor.

Rasûlüllah SAS Efendimiz rüyamıza girse:

"—Evladım, senin şu şu şu kusurların var! Bir daha böyle yapma!" dese ne yaparsın?

Ayağını öpersin Rasûlüllah'ın. Canım feda dersin. Ne emredersen öyle yaparım dersin. Öl de öleyim ya Rasûlallah dersin. (*Fidâke ebî ve ümmî yâ rasûla'llah*!) "Annem, babam sana feda olsun yâ Rasûlallah!" dersin.

Şimdi birisi sordu bana:

"—Niye annem babam feda olsun diyor?"

İnsanın canını feda etmesi bir şey değil. İnsanın canını, çoluğu, çocuğu, anası, babası için çok rahat feda eder. Şurada anası, babası olsa birisi bir şey söylese, önce kendisini öne atar. Müdafaa eder. Annesine, babasına kıyamaz, kendisine kıyar. Kendisini tehlikeye atar.

Annem babam feda olsun ne demek? Yâni en kıymetli varım o… Çünkü insanın bir daha annesi babası yok. İşte kendisini dünyaya getirmiş. Bir anası var, bir anacığı var, bir babacığı var. Başka yok. Çarşıdan alınmaz, müzede bulunmaz, mümkün değil. Hiçbir yerden ne kadar uğraşsan…

"—Canım benim annem iyi-kötü!.."

Canım ne yapalım, iyisi kötüsü bir tane. E onu feda ediyor yâni. Yerine telafi edilmesi mümkün değil.

"—Neyse, ben bunu veririm de… Ceketimi veririm, paltomu veririm, bir başkasını alırım… Zaten bu biraz eskimişti…" veya dar geliyordu veya rengini beğenmiyordu.

Tabii, sevmediğini kolay verirsin. Sevdiğini ver bakalım. Sevmediğini herkes verir… Paranın bile, cebinden çıkartıyor, en buruşuğunu veriyor adama. Neden? Buruşuk para olmasın. Gıcır gıcır para oldu mu, harcamıyor.

Adamın birisinin işçileri hep zengin oluyormuş bir fabrikada. Hepsi ev sahibi, bark sahibi, otomobil sahibi. İşçi evli, barklı, otomobilli. Çift anahtarlı; ev anahtarı, araba anahtarı… Her şeyi

var. Neden? Sormuşlar fabrikatöre:

“—Ya hu çok mu para veriyorsun?” demişler. “Hepsi bunların ev-bark sahibi olmuş. Çift anahtar sahibi olmuş. Nasıl yaptın?”

Demiş ki:

“—Ben maaşları gıcır gıcır, merkez bankasından gelmiş yeni paralar olarak alırım, öyle dağıtırım işçilere.”

İşçiler de kıyamaz onu harcama.

“—Ay, gıcır gıcır para, bunu harcamayayım! Bunu almasam da olur.” Filan diye…

O zaman zengin oluyorlarmış, ev-bark sahibi oluyorlarmış. Bozuk, buruşuk para oldu mu böyle, örselenmiş… Kimisi ağıza alıyor parayı. Gidiyorsun pazardan iki kilo patates alıyorsun, veriyorsun parayı. Adam hap parayı ağızına alıyor, ceplerini karıştırıyor, üstünü veriyor, ondan sonra bunu hop buraya tıkıyor. Ne oldu bu para? Vicirgisi çıktı. Bağırsakları olsaydı patlayacaktı ama yok işte… Böyle buruşuyor.

Şimdi, ne buyuruyor bu son hadis-i şerifte:

(*İnna'llàhe izâ erâde imdàe emrin*) “Allah bir işin olmasını murad ettiği zaman.” Bir işin yapılmasını istiyor. Yürüyecek bu emir, bu ferman yerini bulacak yeryüzünde. E bazıları istemiyor bunu. Kimisi ister, kimisi istemez. Çömlekçi:

“—Ya Rabbi! Güneş çıksın da çömleğim kurusun!” der.

Değirmenci su ister, ekinci yağmur ister. E herkes bir şey ister. Haa… “Allah bir işin yerine getirilmesini murad ettiği zaman, (*nezea ukùle'r-ricâli*) akıllı insanların akıllarını başlarından alır.” O işi engelleyecek, tedbir alacak öteki insanların akıllarını başlarından alır, (*hatta yumdie emdehu*) işini yürütünceye, yapıncaya kadar. (*Feizâ emdahù*) İşi tamamlayınca, akıllarını tekrar onlara, akılları başlarına gelir adamların. (*Ve vakaati'n-nedâmetü*) Pişman olurlar.”

“—Aaa, nasıl olmuş ya hu! Şu iş…”

Neden? Olacaktı da ondan… Fark edemedik ya hu. Hay Allah başka yere bakıyorduk, başka iş yapıyorduk da şöyle oldu.

İşte öyle olur. Allah bir işi yapmak istediği zaman akılları

baştan alır. Gözleri görmez eder. Akılları çalışmaz eder, başka şeyler meşgul eder, işi yürütür. Tabii Allah-u Teàlâ Hazretleri bir şeye hükmetti mi, hiç kimse onun karşısında duramaz. Çatır çatır da yapar, aklı da olsa yapar. Yâni karşısındaki adamların engelleyecek aklı olsa, topu tüfeği bile olsa, çatır çatır ezer geçer yapar ama bazen de böyle yapar işte. Hani bazen duyarsınız bir işi:

"—Hay Allah ya! Hiç fark edemedik, gözümüzün önünde kaçmış bu iş. Hay Allah. Yanımızdaki ev kırk bin liraya satılmış ya hu bende seksen bin lira para vardı. Tam da evi almak istiyordum."

Allah sana nasib etmedi, ötekisine nasib etti. Senin tedbirini, feleğini şaşırttırır, aklını başından alır, başka şeyle meşgul eder. O fukaraya, ötekisine nasib eder. Yâni Allah'ın işleri bazen böyle olur.

"—Eee, nedir o zaman bunun sonucu?"

Üzülme, hak neylerse güzel eyler.

Hak şerleri hayreyler,
Zannetme ki gayr eyler,
Mevla görelim neyler,
Neylerse güzel eyler.

İşin önünü, sonunu seyredersin. Bakarsın, hikmetleri görürsün:

"—Allah Allah, ben bunu pek beğenmiyordum ama fena da olmadı ya hu! El-hamdü lillah iyi yaptı Allah-u Teàlâ Hazretleri…"

Tabii iyi yapar. Sen Allah-u Teàlâ Hazretleri'ne tam teslim olursan ne güzel yapar her işi. Neylerse güzel eyler.

d. Sarıklı Meleklerin Yardıma Gelmesi

Öbür sayfaya geçelim. 87. sayfanın 1. hadisine geçiyoruz.

Ne buyurmuş Peygamber SAS Efendimiz bu hadis-i şerifinde:[27]

---

[27] Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.X, s.14, no:19520; Tayâlisî, *Müsned*, c.I, s.23, no:154; Hz. Ali RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.XV, s.306, no:41141; *Câmiü'l-Ehàdîs*, c.VII, s.470, no:6698.

إِنَّ اللهَ تَعَالٰى أَمَدَّنِي يَوْمَ بَدْرٍ وَحُنَيْنٍ بِمَلاَئِكَةٍ يَعْتَمُّونَ هٰذِهِ الْعِمَامَةَ ؛

إِنَّ الْعِمَامَةَ حَاجِزَةٌ بَيْنَ الْكُفْرِ وَالإِيمَانِ (ط. ق. عن على)

RE.87/1 (*İnna'llàhe teàlâ emeddeni yevme bedrin ve huneynin, bi-melaiketin ya'temmûne hâzihi'l-imâmete; inne'l-imâmete hàcizetün beyne'l-küfri ve'l-imân*)

"Allah-u Teàlâ Hazretleri Bedir harbinde ve Huneyn harbinde beni şu sarıklarla başlarını sarmış meleklerle takviye eyledi, kuvvetlendirdi. Kâfirlere karşı melek gönderdi Allah, benim ordumu kâfirlere galip eyledi."

Bedir'de ve Huneyn harbinde. Nasıl melekler? Sarıklı melekler. Şu sarığı sarmış olarak. O meleklerle Allah beni takviye eyledi Bedir harbinde, Huneyn harbinde. Tamam.

Evet Kur'ân-ı Kerim'de de geçiyor, *müsevvimîn* diye geçiyor:

مِنَ الْمَلاَئِكَةِ مُسَوِّمِينَ (آل عمران:١٢٥)

(*Mine'l-melâiketi müsevvimîn*) [Rabbiniz sizi nişanlı, sarıklı meleklerle takviye eder.] (Âl-i İmran, 3/125)

Müsevvimîn ne demek? Başına böyle sarıklar sarmış melekler Bedir harbinde geldiler, müminleri te'yid ve takviye eylediler. Aralarına katıldılar.

فَاضْرِبُوا فَوْقَ الأَعْنَاقِ وَاضْرِبُوا مِنْهُمْ كُلَّ بَنَانٍ (الأنفال:١٢)

(*Va'dribû fevka'l-a'nâkı*) "Vurun boyunlarına! *Vadribû minhüm külle benân*) Vurun onların bütün parmaklarına!" diye Rabbin meleklere vahyediyordu. (Enfâl, 8/12)

Melekler nasıl vurur, nasıl yapar? Bilmeyiz.

İnsan bazı şeyleri görüyor, bazı şeyleri görmüyor; ama melek bir kafirin boynuna vurunca tepetaklak gider. Parmaklarına vurunca,

parmakları kılıç tutmaz. Parmaklarına, boyunlarına vurdular, sayıları çok olduğu halde ne oldu müşrikler? Yenildi. E melekler böyle takviye etti.

Neden? Peygamber Efendimiz dua etti. Peygamber Efendimiz'e Allah yardım etmek istedi, yardımı murad ettiği için böyle oldu. Melek gönderdi. İnsanlarının sayısı azdı, üç yüz on üç kişilerdi, kâfirler onların üç misli fazlaydı. Daha iyi silahlı, daha iyi binekli idiler. Allah melek gönderdi. E nasıl melek göndermiş? Şu sarıklarla sarıklı, sarıklanmış melekler gönderdi. Tamam, olabilir. O harpleri biz görmedik, tarih kitaplarından okuyoruz.

Tamam böyle melekler gelmiş. Ama cümlenin öbür tarafı önemli ne diyor:

(*İnne'l-imâmete*) Ayın ile bu, *amâme* de okunur, imame de okunur. İmame diye harekelemiş burada baskıyı yapar. (*İnne'l-imâmete hàcizetün beyne'l-küfri ve'l-îmân*) "Bu sarık, küfür ile iman arasında alâmet-i farikadır." Yâni mümin sarık sarar, kâfir sarmaz. İman alâmetidir yâni sarık.

Bu hadis-i şerifin bu kısmı çok önemli? Niye önemli?

"—Bazı kimseler sarığın aleyhinde..."

E olsun, İslâm'ın da aleyhinde olan var, imanın da aleyhinde olan var, Kur'ân'ın da aleyhinde olan var, Allah'ın aleyhinde olan var. İnkâr eden var, ateist… Tanrı tanımam diyor.

Tanımazsan tanıma!.. Cehenneme kadar yolun var, bana ne. Dert değil ama bir de Müslümanlardan:

"—Efendim, neymiş bu sarık?.."

Ha gel gör bakalım, gel otur bakayım karşıma, sarık neymiş gör. (*İnne'l-imâmete hàcizetün beyne'l-küfri ve'l-îmân*) "Küfürle iman arasında fark işte budur, sarıktır."

Peygamber Efendimiz sarık sarmış mı? Sarmış. Nasıl sarmış? Bazen takkenin üzerine sarmış, dolamış; bazen takkesiz, sırf sarık sarmış. O da var.

"—E sarıksız kıldığı olmamış mı?"

Olmuş ama sarığı methediyor. Olmuştur. Bizim evde de oluyor. Ben bu hadisleri bildiğim halde, sarık yıkanmaya gidiyor, ben

sarıksız kalıyorum. İstiyorum sarık sarmayı ama sarık olmuyor, yıkanacak. Kirleniyor burası, tozlanıyor. Yıkanacak. O zaman mecburen sarıksız oluyor. Veya camiye gidiyoruz, camideki sarığı başıma geçiririm, namazı kıldırırım diye. E geç kalıyorum, bakıyorum birisi geçmiş. Sarık onun başında, gitti bizim sarık onun başına… Ben kaldım sarıksız. Bazen oluyor böyle.

Peygamber Efendimiz sarıksız da kılmış ama sarıksızlığı methetmemiş de sarığı methetmiş. Bak sarık imanın alâmetidir. Melekler sarıklıydı diye tavsiye ediyor.

Başka hadis-i şerifler var. Diyor ki Peygamber Efendimiz:[28]

اَلْعَمَائِمُ تِيجَانُ الْعَرَبِ ، فَإِذَا وَضَعُوا الْعَمَائِمَ ، وَضَعَ اللهُ عِزَّهُمْ

(ابن السني عن ابن عباس)

RE. 223/14 (*El-amâimü tîcânü'l-arab*) "Sarıklar Arapların taçlarıdır. (*Feizâ vadau'l-amâime, vadaa'llàhu izzühüm*) Bu sarığı bıraktıkları zaman, Allah da onların izzetlerini alır. Onlar da hiç bir hayır kalmamış demektir." diyor.

Bak şimdi Suudi Arabistan'a gidiyorsun, Yemenliler güzel sarık sarıyor. Tamam, onlar eski, İslâm'ı bilen insanlar. Sudanlılar; Allah'ım ne kadar güzel sarık sarıyorlar, kocaman böyle güneş falan geçmez, başı gölgeli, dinç, güneş çarpması olmaz. Boylu poslu da… Fidan gibi, selvi gibi insanlar. Levent gibi her birisi… Güzel sarıkları var. Bembeyaz giyiniyorlar. Tamam, Sudanlılar sarınıyor, Yemenliler sarınıyor, Afganlılar sarınıyor. İranlılar, aman ne lüks ne güzel giyinir o İranlılar. Cübbeleri böyle kat kat. Gayet güzel, sarıklı…

E Araplar ne yapıyor?

Araplar dört köşe bir yazgıyı, örtüyü üçgen yapıyor, başına öyle

---

[28] Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.III, s.87, no:4247; Abdullah ibn-i Abbas RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.XV, s.305, no:41133; *Câmiü'l-Ehàdîs*, c.XIV, s.368, no:14511.

örtüyor. Bir de uzun entari giyiyorlar. Hendekten atlamak istese, eteği takılıyor böyle, açılmıyor fazla. Hani dar etekli kadınların böyle böyle yürüdüğü gibi. Bir de başına bizim memleketteki kadınların örttüğü gibi şey giyince, arkadan:

"—Aaa, şu hanıma bak!" derken dönünce bir de bakıyorsun, buradan kocaman sakalını görüyorsun.

"—Hay Allah, erkekmiş!" diyorsun. "Tövbe!" diyorsun falan.

Ne bu?

"—Efendim, bu da sarık yerine geçer!"

Yâhu bak, sarık, sarmaktan geliyor. Sarık yerine geçer mi bu? Sarmaktan geliyor. Peygamber Efendimiz buyurmuş ki:

"—Sargısı ne kadar çok olursa, sevabı o kadar çok olur."

Biraz büyük olacak. Kimisi böyle keçi kuyruğu kadar küçük sarık yapıyor. Tırt şuradan sokuşturuyor, azıcık bir şey. Mendili kıvırmış, sarık yapmış. Öyle olmayacak.

Hocamız derdi ki:

"—Sarık şöyle biraz anlı şanlı olmalı! Yâni insan ölse kefen olacak gibi bir işe yaramalı. Hani kefeni başlarına sarık diye dolayıp, harbe Allah rızası için giderlermiş. Sarığın biraz böyle şeyi var.

Şimdi burada bir kusur ortaya çıkıyor muhterem kardeşlerim. Yâni bizim kâfirlerle tabii problemlerimiz var. Kâfir düşmanımız, tamam. Müşriklerden problemimiz var. Ateistlerden problemimiz var. İllallah, bir de müslümanlardan problemimiz var. Her şeyde dikilirler karşımıza:

"—Efendim ne lüzum var sarığa?"

İşte bundan lüzum var.

"—Ne lüzum var tesbihe?"

Otuz üç defa subhanallah diyeceğim, hesap makinesi mi kullanayım? Tak taka, tak taka, tak taka, öyle mi şey yapayım? Tesbih… Otuz üç *Sübhana'llàh*, otuz üç *El-hamdü li'llâh*, otuz üç *Allahu ekber*...

"—Bid'at!"

Bid'at değil, sünnet. Peygamber Efendimiz'in ashabı yapmış,

Hz. Ebû Hüreyre'nin iki bin düğümlü ipi varmış. Ne yapsın? Boncuk takamıyor, kurnazlık. İpi düğümlemiş, düğümlemiş, tesbih yapmış. Tıkıtık tıkıtık o da öyle çekiyor. İki bin düğümlü tesbihini çekmeden yatmazmış. Bak sünnet işte. Yâni müslüman olduğu halde bize kan kusturan insanlar da var. Nasıl kan kusturuyor?

"—Efendim, bu hadis-i şerifin senedi sahih mi?"

İnceleyelim. Tabii biz hadis alim değiliz ki… Ne yapıyoruz? Mantıklı bir cevap vermek için inceleyelim, araştıralım, söyleyelim… Sonra getiriyoruz. Tamam, sahihmiş bu hadis diyoruz. Hadi bakalım!.. Yuttun mu hapı? Sahihmiş, hadi bakalım. Yap bakalım, sahih olduğunu anladın, şimdi yapmak boynuna borç oldu. Madem sahih olduğunu sordun, sahih olduğunu da anladın, hadi bakalım şimdi yap. Niye hala kaytarıyorsun? Niye hala yan çiziyorsun? Demek ki sahih olmasaydı, ensemde boza pişirecekti. Bir sahih olmasaydı, oohoh çekeceğim vardı.

Kadının birisi geldi, burada bana İslam'da çarşaf meselesini sordu:

"—İlle çarşaf giyinmek lazım!" demek istiyor.

Şurada bizim yandaki kısımda kadınların namaz kıldığı zamanlar… Daha sonra oraları yıktık, geniş yer yaptık. Delilin ne dedi bana. Ben dedim ki: Çarşaf mecburiyeti yok. Örtünme mecburiyeti var, neyle örtünürse örtünebilir dedim. Delilin ne?.. Eh delil istiyorsan bir dahaki hafta hazırlanayım, delilleri getireyim. Bir dahaki hafta gittim, dedim: Geçen hafta bana burada çarşaf hakkında soru sormuş bir kadın vardı, bu hafta sözleşmiştik, vaadleşmiştik burada, çıksın meydana.

Tabii erkekse çıksın diyemiyorsun, hanım zaten. Çıkmadı… Hanım olduğundan çıkmadı. Eee, sormuştun, ben de o zaman dedim: Bak filanca fetva kitabında, falanca fakihin eserinde, filanca yerde, filanca yerde, filanca yerde böyle yazıyor. Yâni örtünmek esastır, örtünmenin şekli beldelere, örfe, iklime bağlı olarak değişebilir. Mühim olan örtünmektir.

Örtünmenin ana esasları vardır. Kalın olacak. Yâni altını göstermeyecek, şeffaf olmayacak, dar olmayacak. Vücudun

örtünmesi gereken yerlerini örtecek. E işte söyledim. Hadi bakalım, söyleyince bundan sonra sana da ona ittiba etmek mecburiyeti geliyor. Ama kimisi böyle karıştırır karıştırır ortalığı, fırt kaybolur. Ondan sonra yok. Eee, nerede? Yok… Kim bu? Müslümanım diyen insan, bir mesele sordun, cevabını da aldın, daha ne istiyorsun?

"—Efendim, el öpülür mü?"

Öpülür. Meselâ el öpmek de bir ihtilaf. Öpmüşler, Peygamber Efendimiz'in elini de öpmüşler, ayağını da öpmüşler.

"—E, sen peygamber misin?"

Fesübhanallah! Yâhu Peygamber Efendimiz yanlış olan bir şeyi kendisine yaptırtmazdı. Yanlış oldu mu bir şeyi yaptırtmazdı. Peygamber Efendimiz'in akvali, sözleri, ef'ali hatta sükûtu bile… Sükût ediyorsa, mahzuru yok demek. Tasvib ediyor demek. Tasvib etmezse, susmazdı Peygamber Efendimiz. Hadisi bilmiyor musun sen? Kim dedi sana, peygamber olduğunu kim söyledi? Öyle bir şey söyleyen yok ama, ulemanın eli öpülür diyor alimlerimiz.

Birisi burada gelir giderdi bir kardeşimiz. Biz kapıdan girdiğimiz zaman ayağa kalkıyorlar. Tabii benim için kalkmaları gerekmez ben sizi aciz bir kardeşinizim ama diyelim ki bir alim geldi, ne olacak? hani çok büyük bir zat geldi. Hani ben küçüğüm de büyük bir zat geldi, ne olacak? kalkılır mı, kalkılmaz mı? Mesela nasıl? Kalkılır. Peygamber Efendimiz kendisi buyurmuş, kalkın!

Peygamber SAS Efendimiz, Benî Kureyza kabilesinin kuşatılması sırasında, Sa'd ibn-i Muaz Hazretleri gelirken, mescide yaklaşınca Medinelilere buyuruyor ki:[29]

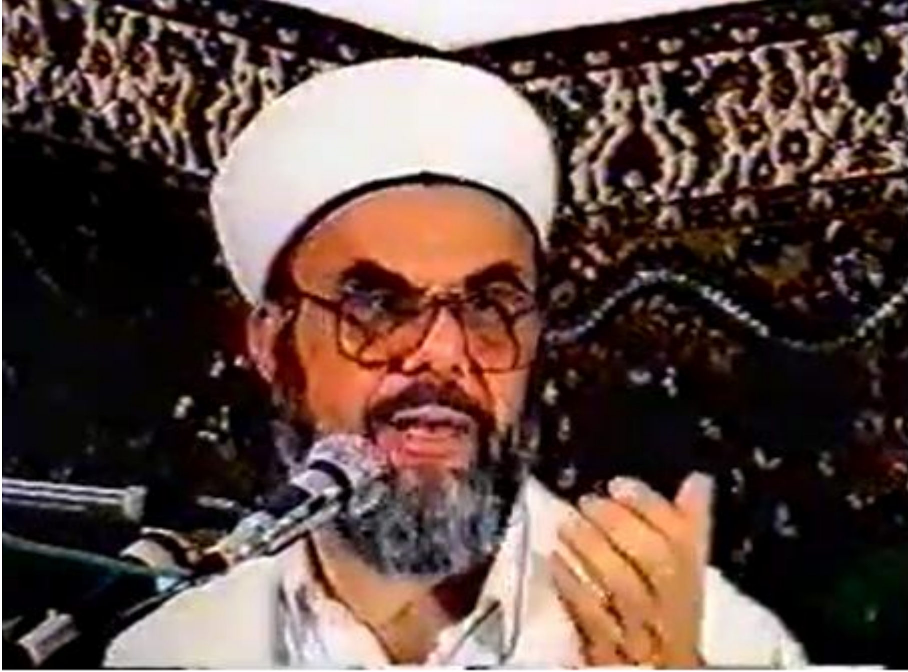
قُومُوا إِلَى سَيِّدِكُمْ

(*Kùmû ilâ seyyidiküm*) "Efendiniz için ayağa kalkın!" demiş.

Demek ki kalkılıyor. Tamam… O zaman itiraz etme. Yâni bilmeyen karışmasın.

---

[29] Buhàrî, *Sahîh*, c.X, s.251, no:2816; Müslim, *Sahîh*, c.IX, s.223, no:3314; Ebû Saîd el-Hudrî RA'dan.

Kimisi bilmeden karışıyor ve ortalığı karıştırıyor ve şüphe meydana getiriyor. Biz Rasûlüllah neyi emretmişse yaparız, neye müsaade etmişse tamam, neye müsaade etmemişse yapmayız. Bu kadar mantığımız güzel. İşte bak burada sarığı meth ediyor. Onun için ben de bu sarığı takıyorum. Sucuk gibi terliyorum, çeşme gibi iki tarafımdan sular akıyor. Arkadaşlar mendil gönderiyorlar silinelim diye. Eh cübbeyi, sarığı geçiriyoruz. Neden? İşte bak sarık takmak sevap, sarıkla kılınan namaz sarıksız kılınan namazdan yetmiş kat daha sevap. Onun için takıyoruz.

E bazı kardeşlerimiz aranızda, bakın sarık sarmış. Neden? Bunu biliyor da ondan. Sevap kazanmak için sarıyor. Kimisinin şurasında, kimisinin şurasında oluyor, çıkartıyor. Fırt fırt sarıyor, *Allahu ekber*, namaza öyle duruyor.

e. İnsanlarla Güzel Geçinmek

Bir hadis daha okuyalım, kapatalım bugünkü dersi…

Hakîm-i Tirmizî ve Deylemî Hz. Aişe-i Sıddîka Vâlidemiz'den, Aişe Anamız'dan rivayet eylemiş bu hadis-i şerifi.

Peygamber Efendimiz buyuruyor ki:[30]

إنّ اللهَّ عَزَّ وجلَّ أمَرَنِي بِمُدَارَاةِ النَّاسِ ، كَمَا أمَرَنِي بإقَامَةِ الْفَرَائِضِ

(الحكيم الترمذي في النوادر ، والديلمي عن عائشة)

RE. 87/2 (*İnna'llàhe azze ve celle emeranî bi-müdârâti'n-nâs, kemâ emeranî bi-ikàmeti'l-ferâid.*) "Allah-u Teàlâ bana farzları eda etmeyi emrettiği gibi, insanları usûlüne uygun idâre etmeyi de emretti."

(*İnna'llàhe azze ve celle emeranî*) "Aziz ve celil olan Allah bana emretti..." Aziz ne demek? Son derece kıymetli demek veya her bakımdan sözünü yerine getiren, her şeye galip gelen demek. İki manası var. Sonra? Celil ne demek? Yüce demek. Çok yüce olan ve çok kıymetli olan veyahut her şeye hükmü nafiz olup, her şeye galebe eden, kudret sahibi Allah CC bana emretti. Neyi emretti?

(*Bi-müdârâti'n-nâs*) "İnsanları dirayetle idare etmeyi bana emretti; (*kemâ emeranî bi-ikàmeti'l-ferâid*) farzları yapmayı emrettiği gibi, insanları usûlüne uygun idâre etmeyi de bana emretti Allah."

Dirayet ne demek? Anlayış demek. *Müdarât* ne demek, insanları anlayışla, hoşgörü ile idare etmek demek. Yâni, "Vaziyeti idare et!" diyoruz ya bazen. "Tamam aklını kullan, mantığını kullan, idare et vaziyeti!" diyoruz. Onun gibi...

Şimdi insanların hepsinin aklı aynı değil, bilgisi de aynı değil, huyları da aynı değil. Hepsine aynı muamele yapılmıyor.

---

30 İbn-i Mürdeveyh, *Emâlî*, c.I, s.215; İbn-i Hacer, *Lisânü'l-Mîzân*, c.II, s.26, no:93; İbn-i Adiy, *Kâmil fi'd-Duafâ*, c.II, s.15, no:251; Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.I, s.176, no:659; Hz. Aişe RA'dan.

İbn-i Ebi'd-Dünyâ, *Müdârâtü'n-Nâs*, c.I, s.25, no:4; Zeyd ibn-i Refi' RA'dan. *Kenzü'l-Ummâl*, c.III, s.728, no:7168; *Keşfü'l-Hafâ*, c.I, s.257, no:679; *Câmiü'l-Ehàdîs*, c.VII, s.474, no:6708

Bakıyorsun haline, tavrına, ahlakına, huylarına… Kafasının yapısına göre ona bir muamele yapmak gerekiyor. Efendimiz buna çok riayet ederdi. İnsanlara akılları ölçüsünde söz söylerdi. Anlayabileceği kadar söz söylerdi. Hoş görürdü. Hoşgörü ile idare ederdi. Bu da önemli.

Biz ne yapacağız? Biz de öyle yapacağız. Biz de İslâm'ı temsil ediyoruz. Müslümanız çünkü. Herkes bizi sakalımızdan, bıyığımızdan, kılığımızdan, kıyafetimizden biliyor. Bakıyor: Bu müslüman… Tamam. Evet, müslümanız el-hamdü lillah bir şeyimiz yok. Halimizden memnunuz. Hamd ediyoruz. Müslümanız, ha! İslâm'ı temsil ediyoruz, her hareketimiz önemli. Herkes böyle bir kusur arar. Bir şey yapsan:

"—Bak şu hacının yaptığına…"

Bir söz söylesen:

"—Bak şu hacının söylediğine…"

Hemen parmağa takar kusuru. Onun için insanın sözüne, sohbetine dikkat etmesi lazım. Ölçülü konuşması lazım, dikkatli konuşması lazım, dikkatli davranması lazım.

Bir de müslümanlığın sahibi benim, sen ne olursan ol gibi karşı tarafı uçuruma yuvarlayacak, yâni inkâr edip de ahiretini mahvedecek bir duruma itmemek lazım, düşürmemeye çalışmak lazım.

Rahmetli annem her zaman söylerdi:

"—Bir anne varmış, kendi çocuğuna otuz sene hiç emretmemiş, bir şey buyurmamış şunu şöyle yap diye."

Neden buyurmamış? Dinlemezse, anaya-babaya asi evlat olur, Allah sevmez diye.

Bizim Hocamız ne yapardı, cennet mekân Mehmed Zâhid Efendi?..

"—Aç şu kapıyı, kapat şu kapıyı, gel buraya, getir şunu, götür bunu!" der miydi?

Demezdi… Ne yapardı?

"—Kapıyı açsanız nasıl olur acaba?" derdi.

"—Sıcak mı oldu acaba, camı açsak mı?" derdi.

Ne demek bu:

“—Hava sıcak oldu, aç şu camları!” demek. “Biraz ortalık hava alsın!” öyle demezdi, aç demezdi.

Çünkü açılmazsa, mürşid-i kamile muhalefetten ceza yer. Onu dedirtmezdi.

“—Acaba şöyle mi yapsak?”

“—Yok hocam, öyle yapmayalım da böyle yapalım…”

Haa, bu cahil, bu mürid cahil. Hocanın zerafetini anlamıyor. Hoca senden akıl istemiyor ki senden kaç kat nesini biliyor, ben biliyorum. O konuyu biliyorum mesela ben. Böyle uzaktan seyrediyorum şu televizyon kamerası gibi. Seyrediyorum, gülüyorum. Bu tamam, bu cahil… Neden? Hocamızı bilmiyor sanıyor.

Hocamız biraz böyle halk lisanıyla konuşurdu. Mesela, “Gardaşlar!” derdi. Tamam. Anadolu telaffuzu.

“—Arkadaşlık pekeyi demekle kaimdir!” derdi.

Biz şimdi İstanbul telaffuzunda pekiyi deriz. O *pekeyi* derdi. Biz

iyi diyoruz, Anadolu eyi der. Böyle şey yapardı.

Şalvar giyerdi, Cübbe giyerdi hocamız. Sakalı vardı. Herkes bakardı, severdi, yakışıklıydı. Çok yakışıklıydı.

Birisi bana soruyor Ankara'da… Bizim mahallemize geldi de Hocamız, biz Ankara'dayken. Geldi bana:

"—Kim bu yakışıklı adam?" diyor.

Daha tanımıyor hiç. Hocamız yakışıklıydı, güzeldi yâni. Ama giyinişi itibariyle böyle millet bir şey bilmiyor sanırdı, cahil sanırdı, ümmi sanırdı. E arifti. Allah bildirince biliyor. Kalbinden geçenleri söylerdi sana. Arkasından giden insana, şurada kapıdan çıkarken dönüp:

"—Öyle şey olmaz, düşündüğün yanlış!" dediğini biliyoruz.

Allah'ın evliyası.

"—Şöyle mi yapsak?" deyince ötekisi anlamıyor, bin bir türlü laf söylüyor.

Yâhu senin o söylediğin bir kere yanlış. Onun alâsını o zaten biliyor, senden de akıl sormuyor aslında… Öyle yapmanı kibarca söylüyor. Anla da, "Pekiyi efendim!" de, yap.

Evet insanları idare etmek tabii çok önemli. İnsanları akıllarına göre idare etmek çok çok önemli. Biz de öyle yapacağız. Biz de kimseyi kızdırmayacağız mümkün olduğu kadar. Üzmeyeceğiz, İslam'dan soğutmayacağız, İslâm'a ısındırmaya çalışacağız, İslâm'ın güzel olduğunu ona anlatmaya çalışacağız, benimsettirmeye çalışacağız filan…

Peygamber Efendimiz bunu niye söylemiş? Ben böyle emrolundum ne demek? Siz de böyle yapın demek. O da bize emir işte. "Allah bana insanları dirayetle idare etmeyi emretti! Farzları yapmayı emrettiği gibi…" Ne demek? Siz de öyle yapın demek. Siz de insanları idare edin demek. Etrafınızdaki insanları idare edin, İslâm'ı sevsinler, sizi sevsinler, İslâm'a ısınsınlar, gönülleri yumuşasın, müslüman olsunlar, sonra gelip Kur'ân'ı dinleyince, işin iç yüzünü anlayınca zaten kendi kusurlarını anlarlar, bin kere pişman olurlar:

"—Ben cahilken neler yapmışım, tövbe ya Rabbi, estağfirullah!"

derler.

Bir de muhterem kardeşlerim, bu müdârat taviz demek değildir. İhtar ediyorum, not düşüyorum altına, açıkça söylüyorum, taviz demek değildir. Peygamber Efendimiz hiç taviz vermezdi. Hak neyse onu söylerdi. Haksızlık olduğu zaman dobra dobra yanlış olduğunu söylerdi. Kim olursa olsun, nerede olursa olsun. Hakkı söylemekten vaz geçmek değil bu. İnsanların ahlâkına, aklına göre onu idare edip, hoşça tutup, alttan alıp, gönlünü yapıp, netice itibariyle kazanmak… Yoksa taviz vermek değil.

Sen zaten, Allah'ın emrettiği şeyi yapmayın demeye salâhiyetli değilsin. Allah'ın yasakladığı şeyi de hadi ben müsaade ediyorum, yap demeye de salâhiyetli değilsin. Emri iptal edemezsin, yasağı delemezsin. Ne yapacaksın? Allah'ın emrini tutturacaksın. Hem tutacaksın, hem de başkasına tutturacaksın. Emr-i ma'ruf, nehy-i münker. Allah'ın yasağını hem kendin yapmayacaksın, hem de başkası yapmak istese yaptırtmayacaksın.

Haa!.. İslam'da hürriyet yokmuş. E yok dedik ya, başında söyledik. Daha ne istiyorsun? İslam'da kötü şeyleri yapmaya hürriyet yok. Senin nizamında da yok, Avrupa'daki nizamda da yok. İslâm'da hürriyet yok diye şıkır şıkır oynayacak halin de yok senin. Sende daha beter şeyler var, yasaklar var. Haksız yasaklar var.

İslâm, beş şeyi korumaya çalışıyor: İnsanın sağlığını korumaya çalışıyor, imanını korumaya çalışıyor, vücudunu korumaya çalışıyor… İslâm'ın emirlerinin amaçları itibariyle malı korumaya çalışıyor, nesli korumaya çalışıyor. İslâm'ın beş amacı var. Mala telef veremezsin, nesli heba edemezsin, aklını yok edecek içkiyi içemezsin, vücuduna zarar veremezsin filan… Bunların hepsi İslâm'ın ana amaçları, İslâm bunları yapmak istediği için yasaktır bazı şeyler.

Tabii vücuduna zararlı şey yasaktır. Aklını başından alacak şeyler yasaktır. Neslini berbat edecek şey yasaktır. Tabii imanını berbat edip de seni cehenneme düşürecek şey elbette yasaktır.

Bunu anlamak lazım. Allah-u Teàlâ Hazretleri bizi İslâm'ın güzelliklerini anlayıp, has müslüman olarak yaşamaya muvaffak eylesin...

Kâmil müslüman olarak, ihlaslı müslüman olarak, tam müslüman olarak, işin iç yüzünü anlayarak, Allah'ın kendisini gördüğünü bilerek, kendisi de Allah'ı görüyormuşçasına, makam-ı ihsanda Allah'a güzel ibadet etmeyi cümlemize nasib eylesin… Ömrümüzü rızasına uygun geçirip, huzuruna sevdiği, razı olduğu kul olarak varmaya muvaffak eylesin... Cennetiyle, cemaliyle cümlemizi müşerref eylesin… Cehennemine düşürmesin, azabına uğratmasın, ateşlere yakmasın…

Tabii cehennem sadece ateş değildir, buzdan da cehennemler varmış. Onu tabii yeri gelirse anlatırız. Sadece ateşle azap değil çeşit çeşit azaplar var. Mühim olan Allah'ın azabına, kahrına, gazabına uğramamak. Uğramayacak şekilde yaşayıp, ahirette Allah'ın lütfuna, ihsanına, ikramına ermektir.

Allah bizi ihsanına erenlerden eylesin… Azabından kurtulanlardan, azabına uğramayanlardan eylesin…

Fâtiha-i şerife mea'l-besmele!

18. 06.1995 – İskenderpaşa Camii

07. TEVBEDE ACELE EDİN!

Eùzü bi'llâhi mine'ş-şeytâni'r-racîm.
Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm.

El-hamdü li'llâhi rabbi'l-àlemîn... Hamden kesîran tayyiben mübâreken fîh, alâ külli hâlin ve fî külli hîn.,, Kemâ yenbağî li-celâli vechihî ve li-azîmi sultânih… Ve's-salâtü ve's-selâmü alâ seyyidi'l-evvelîne ve'l-âhirîn muhammedini'l-mustafâ ve âlihî ve sahbihî ecmaîn… Ve men tebiahû bi-ihsânin zevi's-sıdkı ve'l-vefâ…

Emmâ ba'dü, fa'lemû eyyühe'l-ihvân... Feinne efdale'l-hadîsi kitâbu'llàh... Ve efdale'l-hedyi hedyü seyyidinâ muhammedin salla'llàhu teàlâ aleyhi ve sellem... Ve şerre'l-umûri muhdesâtühâ... Ve külle muhdesetin bid'ah... Ve külle bid'atin dalâleh... Ve külle dalâletin ve sàhibehâ fi'n-nâr... Ve bi's-senedi'l-muttasıli ile'n-nebiyyi salla'llàhu aleyhi ve selleme ennehû kàl:

إِنَّ اللهَ أَنْزَلَ الدَّاءَ وَالدَّوَاءَ ، وَجَعَلَ لِكُلِّ دَاءٍ دَوَاءً ، فَتَدَاوَوْا ؛ وَلَا تَدَاوَوْا بِحَرَامٍ (د. ق. عن أبى الدَّرْدَاءِ)

RE. 87/3 (*İnna'llàhe teàlâ enzele'd-dâe ve'd-devâ, ve ceale li-külli dâin devâen, fetedâvev; ve lâ tedavev bi-haramin*)

Sadaka rasûlü'llàh, fî mâ kàl, ev kemâ kàl.

Aziz ve sevgili ve kıymetli kardeşlerim!

Allah-u Teàlâ Hazretleri'nin selamı, rahmeti, bereketi, ihsanı, ikramı, dünyada ahirette üzerinize olsun… Mevlâm sizleri iki cihan saadetine sevdiklerinizle beraber nail eylesin…

Peygamber SAS Efendimiz'in hadîs-i şerifleri, dinimizin Kur'an-ı Kerîm'den sonra en mühim kaynağı olduğundan tekkemizde hadis dersi yapıyoruz. Tekkemizin ana kitabı bir hadis kitabı olmuş bulunuyor. An'anevi olarak her Pazar da burada oturup bunları okuyoruz, müzakere ediyoruz. Kitap bittiği zaman başına geçip tekrar ediyoruz.

Maksat nedir? Rasûlullah Efendimiz'in sünnetini öğrenmek ve

sünnet-i seniyyeye uygun yaşayıp sevap kazanmak, Peygamber Efendimiz'in şefaatine nail olmak. Çünkü yol Peygamber Efendimiz'in yoludur. Başka yollar yanlıştır. Bid'atlardan bir hayır gelmez. Bid'at ve sahipleri dalâlettedir. Onlar da cehenneme gideceklerdir. O bakımdan Allah'ın rızasını kazanmanın yolu Peygamber Efendimiz'in sünnetine uymaktır.

Onun için bu hadîs-i şerifleri biz okuyoruz, siz de sağ olun geliyorsunuz. Biz satıcı, siz müşteri böylece her ikimiz de, her iki taraf da istifade etmiş oluyor. Allah-u Teàla Hazretleri cümlemizi sevdiği kul eylesin… Peygamber Efendimiz'in şefaatine nail eylesin… Ahirette komşu eylesin…

Bu hadîs-i şeriflerin okunmasına başlamadan önce Peygamber SAS Efendimiz'in ruhuna, evvela ona hediye olsun diye; sonra onun âline, ashâbına, etbâına, ezvâcına, evlâdına, zürriyetine, hulefâsına veresesine; evliyaullah mürşid-i kâmillerimizin sâdat ve meşâyıh-ı turuk-u aliyyemizin cümlesinin ruhlarına ve hassaten kitabını okuduğumuz Güşhaneli Ahmed Ziyaüddin Efendimiz'in ve kendisinden el alıp feyiz aldığımız Muhammed Zâhid-i Bursevî Hocamız'ın ruhlarına;

Bu beldeleri fethetmiş olan fatihlerin, şehidlerin, gazilerin, mücahidlerin ruhlarına hediye olsun diye; cümle hayır hasenat sahiplerinin ve bu caminin banisi İskender Paşa'nın ruhuna ve bu camiyi tamir etmiş, tecrit ve tevsi etmiş olan, yenilemiş olan, hizmette tutmuş olan her gayretli müslümanın, her bu gayretlere katılmış olan müslümanın ruhlarına vasıl olsun, ruhları şad olsun diye;

Uzaktan yakından bu dersleri dinlemeye gelen siz kardeşlerimizin de ahirete göçmüş bütün yakınlarının, sevdiklerinin, geçmişlerinin ruhlarına vâsıl olsun, kabirleri nur dolsun, makamları yüksek olsun Allah-u Teàla Hazretleri cennetiyle cemaliyle bizleri de müşerref eylesin diye bir *Fâtiha*, üç *İhlâs-ı Şerîf* okuyup dersimize öyle başlayalım!

……………………

a. Haramla Tedâvi Olmayın!

Okuduğumuz birinci hadîs-i şerif ve ondan sonra gelen hadîs-i

şerifler *Râmûzü'l-Ehâdîs* kitabının 87. sayfasının 3. hadisi ve devamı olacak.

Bu hadîs-i şerifi Beyhakî, Ebû Nuaym, İbn-i Sünnî, Taberanî ve Ebû Dâvud rivayet etmişlerdir. Rivayet, Ebü'd-Derdâ RA isimli sahabiden geliyor.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuş ki:[31]

إِنَّ اللهَ أَنْزَلَ الدَّاءَ وَالدَّوَاءَ ، وَجَعَلَ لِكُلِّ دَاءٍ دَوَاءً ، فَتَدَاوَوْا ؛ وَلاَ تَدَاوَوْا بِحَرَامٍ (د. ق. عن أبى الدَّرْدَاءِ)

RE. 87/3 (*İnna'llàhe teàlâ enzele'd-dâe ve'd-devâ, ve ceale li-külli dâin devâen, fetedâvev; ve lâ tedavev bi-haramin*)

(*İnna'llàhe teàlâ enzele'd-dâe ve'd-devâ*) "Hiç şüphe yok ki hastalığı da Allah indirdi, devasını da indirdi."

Yani hastalık da, deva ve şifa da Allah'tan! Hastalığı da devayı da insanların arasına, yeryüzüne Allah-u Teàlâ Hazretleri indirmiştir. (*Ve ceale li-külli dâin devâen*) "Her hastalığa da bir şifa yaratmıştır."

Demek ki şifasız dert, hastalık yok. Müslüman arayacak, bulacak, keşfedecek, çalışacak. Her şeyin devası var diye işin peşine düşecek.

O halde, (*Fetedâvev*) "Tedavi olun ey Müslümanlar!" Hastalığınızın geçmesi için tedavi arayın; hap mı olur, ot mu olur, şurup mu olur, hamam mı olur, banyo mu olur, kaplıca mı olur; neyse tedavi olun. Ama, (*Ve lâ tedâvev bi'l-harâmi*) "Haramla tedavi olmayın!"

"—Bunu yaparsak şöyle olurmuş."

Öyle şey yok!

"—Bir litre kan içerse, bu hastalığa iyi gelirmiş."

Yok! Kan haram, kan içmek yok! İçilmez, binâen aleyh ondan şifa olmaz; yalan.

"—Doktorlar tavsiye etti. Ben çok zayıfmışım da kuvvetlenmem

---

[31] Ebû Dâvud, *Sünen*, c.X, s.371, no:3376; Beyhakî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.X, s.5, no:19465; Ebü'd-Derdâ RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.X, s.53, no:28324; *Câmiü'l-Ehàdîs*, c.VII, s.475, no:6710.

ve iştahımın açılması için kanyak içebilir miyim hocam?"

İçemezsin! İştahını başka yerden arttır. Limonata iç, başka şey yap, üstüne biber ek… Başka bin bir türlü çaresi var. Sirkeli vs. tostlar ve başka bir sürü adını bildiğimiz veya yeni duyduğumuz şey var. Çarşıda pazarda dolaşırken insanın ağzının suyu akıyor. İştah açacak bir sürü şey var. Haram yok, haramla tedavi yok.

"—Doktor böyle söylüyor."

O doktorun imanı zayıf da ondan onu teklif ediyor. Öyle doktorlar var ki… Bizim kardeşlerimiz müslüman, mütedeyyin…

Fakülteye gidiyor, bunalıyor tabii.

"—Sağa bakma, sola bakma, harama bakma, günaha girme…"

Bunalım olabiliyor. "Bunalım çağı, buhran çağı" diyoruz yani delikanlılık çağı... Eskiler de ne demiş?

Delikanlı! Kanı deli gibi dolaşıyor damarlarda; şırıl şırıl…

Ne olacak? Fren lazım! Deli gibi gidişin sonu ya uçurumdur ya duvardır ya bir şeye toslamaktır.

Ne olacak? Fren lazım! Gidiyorlar doktora.

Ne doktoruymuş bu?

"—Üniversitede profesörmüş."

Biz de profesörüz, ne olacak! Biliyoruz profesörlüğün nasıl kazanıldığını, ne olduğunu. Diyor ki bizim çocuk gidince:

"—Sen sofu musun?"

"—Sofuyum tabii, ne yapayım. Allah'ın emrettiği şeyleri yapmaya; namaz kılmaya, oruç tutmaya, harama bakmamaya çalışıyorum…"

"—Yok! Bunalımın ondan oluyor. Flört et."

Demek ki bu profesörün imanı yok. Allah, Kur'ân-ı Kerîm'de buyuruyor:

قُلْ لِلْمُؤْمِنِينَ يَغُضُّوا مِنْ أَبْصَارِهِمْ وَيَحْفَظُوا فُرُوجَهُمْ (النور: ٣٠)

(*Kul li'l-mü'minîne yeğuddù min ebsàrihim ve yahfezù furûcehüm*) "Mü'min erkeklere söyle ey Rasû'l-i Zîşânım, gözlerine sahip olsunlar, namuslarını korusunlar, harama kuşak açmasınlar!" (Nur, 24/30)

Ondan sonraki ayette de:

وَقُلْ لِلْمُؤْمِنَاتِ يَغْضُضْنَ مِنْ أَبْصَارِهِنَّ وَيَحْفَظْنَ فُرُوجَهُنَّ (النور: ٣١)

(*Ve kul li'l-mü'minâti yağdudne ebsàrihinne ve yahfazne furûcehünne*) buyruluyor. Yâni, "Hanımlara da söyle, onlar da gözlerine sahip olsunlar, haram olan yerlere, kişilere bakmasınlar; namuslarını korusunlar, namuslarını pâyümâl etmesinler!" (Nur, 24/31) diye tavsiye, iki tarafa birden veriliyor.

Kadınlara da böyle emrediyor, erkeklere de emrediyor. Bu da ne diyor:

"—Git, flört et."

Demek ki imanı yok, itikadı yok.

Ne demişler?

إذا كان الغراب دليل قومٍ ، ليأتيهم الى الأرض الجياف.

(*İzâ kâne'l-gurâbü delîle kavmin, leye'tîhim ile'l-ardi'l-ciyâfi*) "Bir kavmin lideri karga olursa, onları cîfelerin, leşlerin başına götürür."

Kılavuzluk yapıyor, önden gidiyor. Nereye götürür?

Cifenin başına götürür:

"—İşte gelin buraya, bak, ne güzel yemek!"

"—Hay Allah müstehakını versin. Sen kargasın, leş yersin ama biz karga değiliz ki… Bizi ne getirdin buraya!"

"—Ne bileyim, ben de sizi karga sandım. Sizi buraya getirdim."

Kendisinin sevdiği şeye götürüyor. Demek ki o profesörün hayalinde kalmış. Gençliğinde yaptığı mendeburluklar yetmemiş. Kendisine tatlı geliyor, ona da tavsiye ediyor. Daha akıl tavsiye edecekken…

Peygamber Efendimiz ne tavsiye ediyor?

"—Yâ Rasûlallah! Nefsim kabarıyor." diyen sahabiye diyor ki;

"—Evlen ya da oruç tut!"

Normali, ilk olarak; "Evlen!"

"—Olur mu hocam?"

Niye olmasın! Evlen; olsun bitsin. Evlendiğin zaman mesele çözülüyor. Mübarek, mukaddes bir yuva kuruyorsun; bitiyor. Tamam, evlen, bitsin.

Peygamber Efendimiz, "Evlenemezsen oruç tut." diyor. Çünkü oruç tuttu mu, insanın midesi boşaldı mı nefsi ıslah olur. Arzuları kabarmaz, delikanlılığına, deliliğine fren olur. Peygamber Efendimiz böyle tavsiye ediyor.

Bu herif ne tavsiye ediyor?

"—Doludizgin gidebildiğin kadar git, yapabildiğin kadar yap." diyor.

Öyle şey olur mu? Olmaz! Bir insan flört edecekse karşısındaki ya birisinin kızıdır. Sen kendi kızına böyle bir şey yapılmasını ister misin, istemezsin… Ya birisinin karısıdır. Sen kendi karına yapılmasına razı olur musun, olmazsın… Ya da birisinin annesidir.

Hanımlar bizim gözümüzde nedir?

Ya annedir, baş tacıdır, en muhteremdir. Ya hanımdır, birisinin

eşidir; ayıptır. Yuvanın temellerini sarsacak bir şey yapılmaz. Ya da bir genç kızdır.

Çok güzel, tamam yani hiçbirisine kötü nazarla bakılmaz. Kötülük için cevaz verilmez. Binâen aleyh böyle şeyin yapılmaması lazım! Bir insan böyle bir şeyin yapılmasını tavsiye ediyorsa o da demek ki şeytanın maskarası bir kimse.

Çingene dağdan ayıyı yakalıyor, burnuna halkayı takıyor, eline tefi alıyor, mahalle arasında gezdiriyor. Tefi çalıyor, ayağa kaldırtıyor:

"—Kaynana karşısında gelin ne yapar, göster bakalım!" diyor.

Ayıya utanma taklidi yaptırıyor vs. Yapmadığı zaman burnunu çekti mi, burnundaki halka acıttığından ayı onu yapar. Halka olmasa ayı onu ve onun gibi kaç tanesini haklar. Hem akıllı hem kuvvetli… Ama ayı ne yapsın ki burnuna halka takılmış.

Şeytan da bazı insanların burnuna halkayı takıyor, tefi eline alıyor, oynatıyor:

"—Hadi bakalım, şöyle yap. Hadi bakalım, böyle yap. Hadi bakalım, Allah'ın istemediği şeyi söyle, Allah'ın istemediği işi yaptırt." diyor.

Onun için insan ne yapacak?

"—Bu şeytandan." diyecek.

Kendisinin içinden bir fikir gelse fikri bir kontrol edecek.

"—Bana bu içimdeki fikir ne diyor?"

"—Şöyle yap!"

"—Bu, şeytandan! Seni mel'un! İçerden bana vesvese veriyorsun değil mi…"

Anlayacak! Dışarıdan birisi bir laf söylüyorsa… Ne diyor bu adam;

"—Şöyle yap, kanyak iç, içki iç, flört yap…"

"—Seni mel'un mendebur seni!.. Anlaşıldı, sen şeytanın burnuna halka taktığı birisin veyahut şeytanın ta kendisisin."

Çünkü, (*şeyâtine'l-insi ve'l-cinni*) insanların da, cinlerin de şeytanları var. Cinlerin şeytanlarını görmüyoruz; insanların şeytanlarını görüyoruz.

Demek ki insanların bir kısmı şeytanmış. Kur'ân-ı Kerîm'den anlaşılıyor. İnsan suretinde; kılığı kıyafeti, gözü kulağı, bıyığı, eli

ayağı var. Bu kim? İnsan! İnsan ama sureti insan; sireti, içi şeytan. Şeytan gibi şeytanlaşmış.

O zaman ne yapacak?

Aklını başına toplayacak, ona uymayacak. Hepinizin karşısına vesvese, yanlış fikir, kötü teklif gelebilir. Hayat bu, imtihan! Soru geliyor ya; "Söyle bakalım, şu mu doğru, bu mu doğru?" Bir tanesi doğru, ötekiler yanlış. Nasıl seçiyorsun, "bu doğru" diye doğruyu işaretliyorsun ve bilirsen kazanıyorsun.

Hayatta da insanın karşısına sorular gelir:

"—Şöyle yap, böyle yap… Şu yanlış, şu doğru…"

İnsanın doğru olanı yapması lazım! Bu kararı insan eğer güzel verebilirse, doğru karar vermeye kendisini alıştırırsa, iyi müslüman olur, sevap kazanır, imtihanı başarır. Ahirette Allah-u Teàlâ Hazretleri ona mükâfat verir, cennetine dahil eder, türlü türlü nimetlerin sahibi eyler.

Bu sorulara doğru cevap veremezse zarar eder, ziyan eder, günah eder, yazık eder. Sonunda "ah vah" eder, perişan olur. Hani ilâhide, "Eyvah demeden Allah diyelim!" diyor ya… Sonunda "Eyvah!" dememek için insanın yapacağı işi düşünmesi lazım!

"—Tedavi olun. Allah hastalıkların devasını indirmiştir, arayın bulun. Ama haramla tedavi olmayın!"

Prensip bu! Haramla tedavi olmayacak. Helal yolla tedavi olacak, helal ilaç kullanacak. Onun için ilaçların terkipleri önemli. İlaçların terkiplerine bakacaksınız.

Gıdaların terkipleri önemli! Bu gıdanın içinde şu madde, şu madde var; 409m var, 860a var. Her maddeye bir rakam, bir isim koymuşlar.

"—Yahu bu 860 ne? Gel bakalım, söyle bunu."

Domuz yağıymış! Hay Allah! Mesela ben 960'ın ne olduğunu bilmiyorum. Domuz yağı demiyor da oraya numara veriyor.

"—Bu şekerin içinde şu var, şu var bir de şu numara var."

Ne numarası? Yine ne numara karşımıza gelen?

Onu araştırıyorsun, bakıyorsun; haram madde. Onun için Almanya'da, Amerika'da kimyager kardeşlerimiz bir liste yapmışlar ve arkadaşların ellerine dağıtmışlar. Margarinin, şekerin, çikolatanın, aldığın gıdanın hatta dondurmanın içinde,

dikkat et, şu maddeler varsa bunlar haram! Her kuşun eti yenmediği gibi her dondurma da, her margarin de, her gıda da, her pasta da yenmiyor. Çünkü haram maddeden yapıyor.

Neden yapıyor? Adam haramı helali düşünmüyor. Bazen de haramı helali bildiği halde müşteriden saklayarak katıyor. Müşteriden saklıyor, "Müşteri bunu bilirse almaz!" diye inadına yapıyor.

Burada, aşağıda, Halıcılar caddesinde meşhur bir şekerci var; Görgülü Pastanesi! Söyleyeceğim, deşifre edeceğim, ilan edeceğim. Bir misafir, Görgülü'den babamlara bir kutu şeker getirmiş. Biz elini öpmeye gittik, babam da şekeri bize tuttu. Ben açtım. Öbür arkadaş açmadan evvel şekerin formülüne baktı. Sanduka gibi, çikolata gibi bir şey… Şeklen üç buçuk, dört santim boyunda, iki santim eninde tabut gibi bir şey… İçinde likör var, lıkır lıkır likör yani alkol. Galiba likör dedikleri mendebur, menfur nesne meyveli alkol… Kesip bakıyorsun o tabutun içine üç damla o mendebur içkiden koymuş.

Burası gavuristan mı? Burası Fatih! Burası İstanbul'un göz bebeği, İstanbul'un kalbi! Burada herkesin kalbi "tak tak, güp güp" İslâm diye atar. Burada utanmıyor musun içinde içki olan şeyi satmaya? Utanmıyor musun sen?

Bu, müslümanlara farkına varmadan likör yalattırmak, yedirmek, yutturmak. Bir, iki damla insanı sarhoş etmez ama çoğu sarhoş eden şeyin azı da haram. Dedim ki:

"—O adama gidin, söyleyin, ihtar edin; öyle aldatmaca yapmasın!"

Şekerlerin, çikolataların, sabunun içinde oyun olabilir.

"—Aman efendim! Ne güzel kokuyor sabun."

Sen bırak kokusunu, koku her yerde var. Şişelerde satılıyor, neyin içine katarsan güzel olur. Kokusu güzel olur ama kokusunu bırak sen. Maddesi güzel mi?

"—Maddesi domuz yağı!"

Domuz yağından sabun... Ellerini yıkıyorsun, yapışıp kalıyor bir şey. Ben bunu kullanmam, kullanmamak lazım!

Ne kullanırım? Arap sabunu kullanırım. Arap sabunu tenekeyle macun gibi alırsın. Gayet güzel, tamam. Koku mu istiyorsun; al

bizim caminin çıkışında esansçıdan bir esans. Bir tenekenin içine karıştır. Al sana mis gibi kokulu bir sabun… Daha ne istiyorsun!

Elbiselerin üstüne bile apre yapıyorlarmış. Apre; kumaş dik dursun, güzel görünsün filan… Orada bile bir şeyler olabiliyormuş.

Ne yapacağız? Haram giymemeye ve haram olan madde ihtiva eden bir ilaç, bir madde yememeye dikkat edeceğiz.

Neden?

İnadına bunu bize yutturmaya çalışan herifler, herif-i nâşerifler var. Herif ama herif-i şerif değil, herif-i nâşerif. Şerefsiz herif var. Çünkü insan hiç olmazsa açıkça söylemeli.

Meselâ, tavuk helal mi, haram mı?

Tavuk yenilebilen bir hayvan ama kesimi bozuk olursa, haram olabilir. Sığır, koyun helâl ama kesilmeden öldürülürse eti murdar olur; o zaman haram olur. Yani helâl bir hayvan olması yetmiyor, kesim şekli de önemli.

Suudi Arabistan'da süpermarketten balık aldık. Balığın üstünde;

"—Bu balık İslâmî usule göre kesilmiştir." diye yazıyor.

Cahilliğe bak! Balığın kesilmesine lüzum yok, hepsi helâl ama müslümanı kandırmak için damgayı oraya basmış:

"—Bu balık İslâmî usule göre kesilmiştir."

Yalan! Balığın kesilmesi yok ki, İslâmî usule göre kesilmesi olsun. Onu oraya yazmış. "Bu ne rezalet böyle." dedik. Yani aldatanlar var.

Neden? Adam malını satacak. Macaristan'dan, Polonya'dan, bilmem hangi diyardan alacak, satacak.

Besmelesiz kesilirse olmaz, Allah'ın adına değil de başka bir ada kesilirse olmaz. Kesilmeden hayvanın kafasına bir tokmak vurulup öldürülürse, olmaz. Boğulmuşsa olmaz. Bunların hepsinin dinimizde tarifi var.

Onun için helâl lokma...

"—Tamam hocam, ben helâl lokma kazanıyorum. İşçiyim, sabahtan akşama çalışıyorum, alnımın teriyle yevmiyemi alıyorum, eve helâl lokma getiriyorum."

Tamam, kazancın helâl ama götürdüğün malzeme haram olabilir, dikkat et. Çikolata alırsın, içinde likör olur. Lıkır lıkır likör

olur, çocuğun onu içer; olmaz. Her şeyin helal olmasına dikkat edeceksin. Haram şeyin ikazını yapacaksın, “Bak, bunu satma!” diyeceksin. “Ayıp, günah, almam senden.” diyeceksin.

İlaç da böyle! İlaçlara da bakacaksın. Bizim doktor kardeşlerimiz bakıyorlar. Öksürük şurubuymuş, tıksırık şurubuymuş, söktürücüymüş, yandırıcıymış, dondurucuymuş, söndürücüymüş… İçinde alkol var! Olmaz; alkol koymasın, başka türlü yapsın. Alkol olmayanından ver bana. Bunlara dikkat etmek lazım!

Burada bir de Peygamber Efendimiz araştırıcılara bir işaret veriyor. Her hastalığın ilacı vardır, binâen aleyh araştırırsan bulursun. Sen bulursan zengin olursun. İsveç’e gittik. Bir mide ilacı orada imal ediliyormuş. Bu mide ilacı ülsere, gastrite iyi geliyormuş.

“—Bu mide ilacı İsveç’in ekonomisine çok katkıda bulundu, çok fayda sağladı. Çünkü dünyanın her yerine satıyor, çok para kazanıyor.” dediler.

Bak! Bir ilaçtan ne kadar para kazanıyor hatta hastaları sömürüyorlar. Bir kutu ilaç 900 bin lira. Bunun aslı ne, esası ne? Bunda insaf yok mu biraz? Zengin sıhhatini zaten korur da umumiyetle fakirler hasta oluyor. Yani sen buna yüksek fiyat koyarak fakirleri sömürüyorsun. Devletin bunu ya engellemesi ya ilaç işine girmesi lazım! Mesela ordunun kendisinin ilaç fabrikası var. Ya da sıkı kontrol etmesi ve fiyatları aşağı çekmesi, bu istismara karşı çıkması lazım! Evet, tedaviyle ilgili husus bu…

Hastalığı da veren Allah! O zaman ne yapacağız?

“—Yâ Rabbi! Hastalığı sen verdin, devasını da ver.” diye dua edeceğiz.

Hastalığın Allah’tan geldiğini bilip isyan etmeyeceğiz.

“—Beni niye hasta ettin yâ Rabbi?”

Eder, imtihan için hasta eder; ne yapacaksın. Bazısı hasta olur, bazısı ölür; hayat bu. Hayatın cilvesi, dünyanın hayatının imtihanı… Hastalığı Allah’ın gönderdiğini bilip isyan etmeden, sabırla, tahammülle:

“—Yâ Rabbi! Şifayı istiyorum, şifa ver.” diyecek.

Ama isyan etmeyecek, edebini muhafaza edecek.

b. Dört Bereketli Madde

Diğer hadîs-i şerif:

Deylemî, Abdullah ibn-i Ömer RA'dan rivayet etmiş. Ne diyor Peygamber Efendimiz:[32]

إِنَّ اللهَ أَنْزَلَ أَرْبَعَ بَرَكَاتٍ مِنَ السَّمَاءِ إِلَى الأَرْضِ ؛ فَأَنْزَلَ الحَدِيدَ ، وَالنَّارَ ، وَالْمَاءَ ، والمِلْحَ (الديلمى عن ابن عمر)

RE. 87/4 (*İnna'llàhe teàlâ enzele erbaa berekâtin mine's-semâi ile'l-ardı; feenzele'l-hadîde, ve'n-nâre, ve'l-mâe, ve'l-milhe.*)

(*İnna'llàhe teàlâ enzele erbaa berekâtin mine's-semâi ile'l-ardı*) "Allah-u Teàlâ Hazretleri gökten yere dört bereket indirmiştir." Dört bereketli, mübarek, kıymetli malzeme indirmiştir.

Nedir bunlar? "Birincisi, (*feenzele'l-hadîd*) demir indirmiştir; ikincisi, (*ve'n-nâr*) ateş; üçüncüsü, (*ve'l-mâe*) su; dördüncüsü, (*ve'l-milh*) tuz..." Demir, ateş, su, tuz; bu dört şey insanoğlu için önemlidir, faydalıdır, berekettir, nimettir.

Birincisi; (*el-hadîd*) demir. Hayatımızın, yaşayışımızın her yerinde olan, çok önemli bir malzeme... Asırlar boyu her şeyimizi yapmakta kullanılmış; içine bir şeyler katılarak çeşitlendirilmiş, çelik yapılmış, kromajlı olmuş, nikelajlı olmuş filan... Demir çok önemli bir malzeme!

Biliyorsunuz, Kur'ân-ı Kerîm'de demirle ilgili bir sûre de var, Hadid Sûresi... Orada buyruluyor ki:

وَأَنزَلْنَا الْحَدِيدَ فِيهِ بَأْسٌ شَدِيدٌ وَمَنَافِعُ لِلنَّاسِ (الحديد: ٢٥)

(Ve enzelne'l-hadîde fîhi be'sün şedîdün ve menâfiu li'n-nâsi.) [Biz demiri de indirdik ki, onda büyük bir kuvvet ve insanlar için faydalar vardır.] (Hadîd, 57/25)

İnsanlar için çok faydalı bir malzeme olduğuna işaret olunmuş.

---

[32] Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.I, s.175, no:656; Abdullah ibn-i Ömer RA'dan. *Kenzü'l-Ummâl*, c.XV, s.418, no:41651; *Keşfü'l-Hafâ*, c.I, s.458, no:1502; *Câmiü'l-Ehàdîs*, c.VII, s.475, no:6709.

O zaman kılıç yapılıyordu; şimdi top, füze vs. birçok şey yapılıyor.

Size bir şeyi anlatayım:

İkinci Cihan Harbi'nde Avrupa devletleri kutuplaştılar, birbirleriyle savaştılar. Avrupa'yı yaktılar, yıktılar, nesilleri mahvettiler, şehirlere yağmur gibi bomba yağdırdılar ve Avrupa'yı harabeye çevirdiler. Anneleri babaları öldürdüler, çocukları yetim büyüttüler. Birbirleriyle hırlaştılar dırlaştılar ve ikinci cihan harbi Avrupa için çok büyük bir felaket oldu.

Çok zararını çektiler. Bütün şehirler harap oldu. Fransa istilaya uğradı, Almanya'ya bomba yağdı, Almanlar İngiltere'ye çıkmak istedi, Churchill petrolü denize döktürttü, yaktırttı, İngiltere'nin şehirlerine Almanlar uçaklarla bombalar yağdırdılar, okyanuslarda çarpıştılar, denizaltılar ve gemiler batırıldı ve saire…

Bunların hepsi neden oldu?

Almanya'nın sanayisi çok gelişmişti ve demir sanayisini harp sanayisine döndürdüler. Gemiler, tanklar, uçaklar, silahlar, mermiler yaptılar ve dört bir yana saldırdılar. Fransa'ya, Polonya'ya vs. derken Avusturya'yı ve Polonya'yı işgal ettiler, Rusya'ya kadar geldiler. Sonra Balkanlara indiler filan...

Tamam, bunlar oldu, bitti. Yakıldı yıkıldı, ölen öldü kalan kaldı; ikinci cihan harbi sona erdi.

Şimdi Avrupa devletleri oturmuşlar ve demişler ki;

"—Ne yaptık biz?"

"—Birbirimizi yedik."

"—Ne oldu?"

"—Biz zarar ettik."

"—Ne yapalım?"

"—Bir daha aramızda savaş olmaması için tedbir alalım."

Ne yapmışlar? Dikkat edin, muhterem kardeşlerim! Önemli bir şey söylüyorum. İlk önce demir ve kömür birliği kurmuşlar ve demiri kontrol altına almışlar. Demir, Avrupa milletleri arası bir heyetin elinde olsun ve herkes demiri istediği gibi üretip tehlikeli silahı yapmasın diye bir "Demir ve Kömür Birliği" kurmuşlar. Yani hiçbir devlet demiri fazla üretip de tank yapıp, silah yapıp öbürünü tepelemeye teşebbüs edemeyecek. Bizim köyde buna derler ki, "Pınarı başından avlamak." İşin tedbirini önceden alıyor. Demire el koyuyor.

Sonra bu nereye dönüşmüş?

Bakmışlar ki bu iyi oluyor, “Haydi bunu Avrupa Ekonomik Topluluğu’na çevirelim. Harp etmeyeceğiz. Beraber davrandık, demiri ve kömürü kontrol altına aldık, iyi oldu. Bir de ekonomik iş birliği yapalım.” demişler.

AET’yi yaptılar. Sonra baktılar, “Ekonomik topluluk da güzel oldu ama niye biz tam topluluk olmuyoruz? Hudutları kaldıralım ve Avrupa Topluluğu olalım.” dediler, Avrupa Topluluğu oldular.

On beş devletin hudutları kaldırılıyor, koca bir Avrupa oluyor. Alman, Fransız, İngiliz gümrük muayenesi olmadan bir yerden bir yere dolaşacaklar, gidecekler; hiç kontrol yok. Kontrol AT’ye girerken olacak, içeride herhangi bir kontrol yok. Koca bir devlet oldular.

Bir ABD vardı, Amerika Birleşik Devletleri; bir Rusya vardı, şimdi bir de AT var. “Şu kadar nüfus, bu kadar ekonomik güç, bu kadar kuvvet; ben de varım. Üçüncüsü de benim.” diyor. Amerika bu işten korktu, o da tedbir aldı; Rusya korktu, o da kendisine çeki

düzen vermeye çalışıyor.

Bunlardan bize ne! Bu birçok bakımdan bizimle ilgili de hadîs-i şerife dönelim. Bakın, bizde demir çelik fabrikaları satılıyor.

Dikkat edin! Türkiye'nin kalkınması için ne lazım?

Demir lazım, çok önemli! Çeçenistan'da harp oluyor, Bulgaristan'da müslümanlara zarar veriliyor, Sırbistan'da harp oluyor, Yunanistan Ege'de suları ısıtıyor, on iki mile çıkartıyor… Yarın öbür gün sen onun adasına on iki mil yaklaştığın zaman senin kayığına, motoruna, gemine el koyacak, harp çıkacak.

"—Harp çıkacaksa hazırlık yapalım."

Hazırlık neyle yapılır? Çelikle, demirle yapılır.

Bomba neyle yapılır? Bunlarla yapılır.

Türkiye'de demir çelik fabrikalarını çökertirsen ne olur?

Türkiye ileride Yunanistan'la, Sırbistan'la, Bulgaristan'la, Rusya'yla harp edemez. İşin arkasındaki oyunu anlıyor musunuz? Bu çok önemli, kaliteli çelik üretimi çok önemli! Türkiye'de demir çelik üretimi olacak, kaliteli çelik üretimi olacak, ondan mamul maddeler yapacağız, Türkiye kalkınacak. Avrupa bizim iyiliğimizi istemiyor. İşte gördünüz; "Bosnalılar ölsün." diyor. Muhasara edenlere bir şey yok, muhasaradan kurtulmak istediği zaman yapamazsın diyor.

Harbi engellemek için Birleşmiş Milletler oraya gelmiş. Kendi silah depolarını yağmalattırıyor, Sırplara veriyor. Yani oyun, bizimle alay. İşin aslı bu, anlayalım. Müslümanları orada keserken İslâm âlemi ile alay ediyor. Müslümanların ne yapması lazım? Güçlü kuvvetli olması lazım. Güçlü kuvvetli olmanın alfabesinin a'sı nedir, ilk adımı nedir? Demir. Demir çelik fabrikan olacak, demir çelik elinde olacak. Kalitelisi, en âlası olacak da ona dayalı diğer malzemeyi yapabileceksin. Aksi takdirde olmaz, birisi bu.

Peygamber Efendimiz işaret etmiş, birisi demir.

İkincisi, ateş! Ateş çok önemli… Ateşle medeniyet başladı. Her şeyde de ateş iş görüyor. Tabii bu enerji demek, enerji de çok önemli! Biz ateş işini ormanlardan yapıyorduk, odun yakıyorduk; kömür çıktı, petrol var, atom enerjisi var. Atom enerjisi, en ucuz enerji ve bizim elimizde bulunması lazım.

Neden? Çünkü bir atom santrali kurduğun zaman şu kadar petrol yerine bu iş görülüyor. Büyük tasarruf oluyor ama adamlar

bizim atom enerjisine sahip olmamızı istemiyorlar.

Ne olacak?

Dışarıdan petrol alacağız. Paralar oraya gidecek, cebimiz parasız kalacak, ekonomimiz düşük olacak. Yine de enerji ihtiyacını tam karşılayamayacağız. O da çok önemli!

Demek ki demire dikkat edeceğiz, bir; ateşe dikkat edeceğiz, iki… Üçüncüsü, (*el-mâe*) yani su…

"—Suyun da lafı mı olur?"

Olur tabii. Su olmasın da gör bak. Su gittikçe önem kazandığı için milletler petrol kavgası yapar gibi su kavgası yapma durumuna geldiler.

Ortadoğu'daki oyunların arkasında ne var? Sular var!

İsrail niye Suriye'yle çarpıştı, Golan tepelerini aldı?

Golan tepelerinde su vardı, kendisine su sağlamak için aldı. O yamaçlarda su olduğu için, kendisinin su ihtiyacını karşılamak için orada harp yaptı.

Bizim Güneydoğu'da niye Kürt hareketi var, niye birtakım oyunlar var?

İsrail oraları almak istiyor. Barajlara, sulara sahip olmak ve kendisinin su ihtiyacını karşılamak istiyor. Oralara el koymak istiyor, şimdiden oraları karıştırtıyor. Ermeni'yi bahane ediyor, Amerika'ya itiyor, Avrupa'yı kışkırtıyor ama asıl oraya sahip olacak Kürt kardeşimiz değil. Oraya sahip olacak Ermeni! Ermeni'yle ortak olarak Yahudi!

Onun için kavga ne?

Bir petrol yani ateş, iki su! Büyük miktarda, muazzam su var. Harran ovası sulanıyor. O sular aşağı tarafları ihyâ eder. Oradan bir kol İsrail'e gitse İsrail yemyeşil olur. Onu çok istiyor. Bizim Seyhan nehrinden bir boru olsa da Suriye üzerinden İsrail'e gitse… Tabii, İsrail'e istese herkes ayağa kalkar, Suudi Arabistan deniliyor, hedef orayı gösteriyor.

Suudi Arabistan'a nereden gidecek bu?

Şunun yanından gidecek. Sessiz sedasız oraya su gitmesinin yolu…

Muhterem kardeşlerim! Su çok önemli! Şehirde de su önemli olduğundan birçok yerde benzin istasyonu gibi su istasyonları

başlamadı mı? Tankerlerle su taşınmaya başlamadı mı? Bu, onu gösteriyor. Nüfusumuz daha da artsın, ihtiyaç daha da fazlalaşacak. Su da çok önemli!

Bir de dördüncüsü, (*el-milhu*) yani tuz! Yemek tuzsuz yenmiyor, insanın ağzının tadı olmuyor. Doktorlar bir perhiz verdi mi bakıyorsun yemekler saman gibi;

"—Bunun tadı hep tuzdanmış demek ki."

Etin üstüne tuzu ek, ondan sonra ne kadar tatlı. Ekme, tadı olmuyor. Ekmeğin içine tuz koyma, tadı olmuyor. Yemeğin içine koyma, tadı olmuyor. Allah-u Teàlâ Hazretleri her şeyi hikmetle yaratmıştır, yaratışının sebebi vardır.

Mesela, şu havamızın terkibi! İçinde yüzde 79 azot, yüzde 21 oksijen var. Bu nisbet önemli! Azot olması, oksijen olması önemli... Denizler tuzlu; dünyada tuzun bu kadar çok olması önemli... Hepsinin hikmetleri var ve bunları insan bilimsel kitaplarda, dergilerde okuduğu zaman:

"—Allah Allah! Vay canına! Meğer neler varmış da benim haberim yokmuş." diyor.

Mesela dünyanın ekseni eğik yani güneşin etrafındaki dönüş yörüngesinin düzlemine göre tam doksan derece dik değil, meyilli. Aman aman! Ondan ne faydalar çıkıyor. İyi ki Allah eğik yaratmış. Mevsimler oluyor, şöyle oluyor, böyle oluyor; bir sürü fayda çıkıyor. Hepsinin hikmeti var. Bu maddeler de çok önemli ve bu maddelerin arkasındaki ana mânayı müslümanın yakalaması lazım!

Demir… Yapılacak cihadın ana malzemesi bu! Bakın, İslâm âlemi bu kadar kalabalık ama çok sıkıntı çekiyoruz ve bir iki küçük problemi çözemiyoruz.

Neden? Kuvvetli değiliz de ondan.

"—Efendim, Saddam Hüseyin silahlandı, Irak ve İran silahlandı."

Öyle demode silahlarla da olmuyor. Araştırma yapıp, geliştirip işi mükemmel yapmak lazım geliyor.

Allah-u Teàlâ Hazretleri bize hadîs-i şeriflerin esrarını sezmeyi, anlamayı ve ona göre çalışmayı nasib etsin... Kendi başımıza, kimseye bağımlı olmadan araştırmalar yapıp işlerimizi geliştirmeyi nasib eylesin... Kâfire, namerde muhtaç olmadan yaşamayı nasib

eylesin... Hürriyetimizi, istiklalimizi kaybettirip Sırpın, Yunanın, dinsizin imansızın eline Allah düşürmesin… Düşmüş olan kardeşlerimizi de yakın zamanda onların zulmünden kurtarsın…

c. Rabbimizin Arafat'ta Kullarını Övmesi

Okuduğumuz hadislerin üçüncüsü:

İbn-i Asâkir, İbn-i Abbas RA'dan rivayet etmiş. Allah-u Teàlâ Hazretleri'nin şöyle buyurduğunu Peygamber SAS Efendimiz bildiriyor:[33]

إِنَّ اللّٰهَ بَاهَى مَلاَئِكَتَهُ ، بِالنَّاسِ يَوْمَ عَرَفَةَ عَامَّةً ، وَبَاهَى بِعُمَرَبْنِ الْخَطَّابِ خَاصَّةً ؛ وَمَا فِي السَّمَاءِ مَلَكٌ إِلاَّ وَهُوَ يُوَقِّرُ عُمَرَ ، وَمَا فِي الأَرْضِ شَيْطَانٌ إِلاَّ وَهُوَ يَفِرُّ مِنْ عُمَرَ (كر. وابن الجوزى عن ابن عباس ؛ طس. عن أبى هريرة)

RE. 87/5 (*İnna'llàhe bâhâ melâiketehû bi'n-nâsi yevme arafete âmmeten, ve bâhâ bi-umere'bni'l-hattâbi hàssaten; vemâ fi's-semâi melekün illâ ve hüve yüvakkırü umere, vemâ fi'l-ardı şeytânün illâ ve hüve yefirrü min umere.*)

(*İnna'llàhe bâhâ melâiketehû bi'n-nâsi yevme arafete âmmeten*) "Arafe gününde Allah-u Teàlâ Hazretleri meleklerine mübâhât eder, hacılarla övünür. Umumi olarak hacıları gösterir:

"—Bakın benim kullarıma… Yerlerini yurtlarını, rahatlarını terk ettiler, sıkıntıları göze aldılar. Yalınayak, başıkabak kefen gibi ihramlara, beyaz örtülere sarılmış olarak geldiler, burada taşların arasında, 'Yâ Rabbi!' diyorlar, yalvarıyorlar. Benim emrime uygun olarak Kâbe'yi ziyaret ettiler. Hac için Arafat'a geldiler. Benim

---

[33] Taberânî, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.II, s.61, no:1251; Ebû Hüreyre RA'dan.

İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.XLIV, s.117; Cürcânî, *Târih-i Cürcan*, c.I, s.117, no:208; İbnü'l-Cevzî, *el-İlelü'l-Mütenâhiyye*, c.I, s.196, no:307; Abdullah ibn-i Abbas RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.XI, s.575, no:32725; *Câmiü'l-Ehàdîs*, c.VII, s. 483, no:6723.

kullarım ne kadar fedakâr, benim emrimi tutuyorlar.” diye Arafat’taki hacıları gösterip meleklerine övünür.

Arafat çok mühim bir yerdir. Haccın, Arafat’a çıkmanın çok derin anlamı, çok büyük mânâsı vardır. Hakikaten çok önemli bir gündür. Arafe gününde orada bulunmak, o dualara katılmak çok kârlıdır, sevaplıdır. Oraya gidemeyen insanların da hacca gitmemişken, buralarda iken Arafe gününde oruç tutması çok sevaptır. Hacılar Arafat’a çıktığı zaman Arafe günü, Kurban Bayramı’nın arafesi oluyor. Çok önemli.

Allah o gün meleklerine, “Benim mü’min kullarım ne kadar iyi.” diye övünecek. (*Ve bâhâ bi-umere’bni’l-hattâbi hàssaten*) “Özellikle Ömer İbnü’l-Hattab’la övünecek.” diye bildiriyor.

(*Vemâ fi’s-semâi melekün illâ ve hüve yüvakkırü umere*) “Gökte hiçbir melek yoktur ki, Ömer’e hürmet etmesin, saygı göstermesin. (*Vemâ fi’l-ardı şeytânün illâ ve hüve yefirrü min umere*) Yeryüzünde hiçbir şeytan yoktur ki, Ömer’den kaçmasın.” buyuruyor.

Hz. Ömer’in celâdeti vardır. Hz. Ömer Peygamber Efendimiz’in yanına geliyordu. Kızlar, Peygamber Efendimiz’in evinde Hz.

Ömer'i görünce her birisi bir tarafa savuştular, kaçtılar. Hz. Ömer biraz celadetli, celalli olduğundan hepsi kaçtılar. Peygamber Efendimiz güldü.

"—Hz. Ömer bir yere gelse, şeytan yolunda onu görse yolunu değiştirir, kaçar." dedi.

Başka bir hadîs-i şerifte de böyle buyuruluyor. Hz. Ömer'in böyle bir vasfı var. Tabii cennetlik, Allah hayatındayken bazı kimselere cennetlik olduğunu bildirmiş, onlardan birisi. Ebû Bekir RA cennetlik. Allah cennette buluştursun... Hz. Ömer cennetlik. *Aşere-i Mübeşşere* diyoruz; dört halife ve diğerleri: *Hz. Ebû Bekir, Hz. Ömer, Hz. Osman, Hz. Ali, Hz. Sa'd ibn-i Ebî Vakkas, Hz. Abdurrahman ibn-i Avf, Hz. Ebû Ubeyde ibnü'l-Cerrah, Hz. Talha, Hz. Zübeyr, Hz. Saîd ibn-i Zeyd* cennetlik.

Bu hadîs-i şerifi İbn-i Abbas RA rivayet etmiş.

d. Gönle Gelen Vesveselerin Affedilmesi

Sonraki hadîs-i şerif.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:[34]

إِنَّ اللّٰهَ تَجَاوَزَ لِأُمَّتِي عَمَّا حَدَّثَتْ بِهِ أَنْفُسَهَا ، مَا لَمْ تَكَلَّمْ بِهِ ، أَوْ تَعْمَلْ بِهِ

(خ. م. د. ت . ن. ه. عن أبى هريرة ؛ طب. وتمام ، كر. وابن النجار

عن عمران بن حصين . العقيلى عن عائشة)

---

[34] Buhàrî, *Sahîh*, c.XX, s.355, no:6171; İbn-i Mâce, *Sünen*, c.VI, s.210, no:2030; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.II, s.393, no:9097; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.I, s.299, no:332; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.X, s.179, no:4335; İbn-i Huzeyme, *Sahîh*, c.II, s.52, no:898; Ebû Ya'lâ, *Müsned*, c.XI, s.276, no:6386; Taberânî, *Müsnedü'ş-Şâmiyyîn*, c.IV, s.56, no:2718; Kudàî, *Müsnedü'ş-Şihâb*, c.II, s.167, no:1114; İbn-i Ebî Şeybe, *Musannef*, c.V, s.53, no:18366; İbn-i Asâkir, *Mu'cem*, c.I, s.285, no:580; İbn-i Adiy, *Kâmil fi'd-Duafâ*, c.III, s.346; Ebû Nuaym, *Hilyetü'l-Evliyâ*, c.VI, s.282; Ebû Hüreyre RA'dan.

Temmâmü'r-Râzî, *Fevâid*, c.I, s.324, no:325; İbn-i Adiy, *Kâmil fi'd-Duafâ*, c.III, s.37; Umran ibn-i Husayn RA'dan.

Hatîb-i Bağdâdî, *Târih-i Bağdad*, c.XI, s.242, no:5991; Hz. Aişe RA'dan.

(*İnna'llàhe tecâveze li-ümmetî ammâ haddeset bihî enfüsehâ, mâ lem tetekellem bihî, ev ta'mel bihî.*)

(*İnna'llàhe tecâveze li-ümmetî ammâ haddeset bihî enfüsehâ*) "Allah-u Teàlâ Hazretleri benim ümmetimin gönüllerine, göğüslerine gelen vesveseleri affetti."

Onları nazar-ı dikkate alıp, içine bir vesvese geldi diye vesvese sahibini cezalandırmaz, onları affeder. Allah-u Teàlâ Hazretleri gönüllerinin, nefislerinin içine verdiği vesveseyi hoş gördü, affetti. Ama hangi şartla?

(*Mâ lem tetekellem bihî*) "Söylemedikçe… Gönlüne gelen vesveseyi diliyle söylememek şartıyla; (*ev ta'mel bihî*) ya da o vesveseyi icrâ etmemek şartıyla..."

Şeytan bir vesvese veriyor, "Şöyle yap!" diyor; söylemezse, yapmazsa günah yok. Söylerse, yaparsa o zaman kuvveden fiile çıkartmış olduğundan cezası olur. Söylemediği takdirde vesveseden dolayı bir ceza olmayacağını bu hadîs-i şerif bildiriyor.

Aynı mânada aşağıda bir hadîs-i şerif daha var:

Diğer hadîs-i şerif:[35]

إِنَّ اللهَ تَجَاوَزَ لأُمَّتِي عَمَّا تُوَسْوِسُ بِهِ صُدُورُهَا مَا لَمْ تَعْمَلْ بِهِ أَوْ تَتَكَلَّمْ بِهِ وَمَا اسْتُكْرِهُوا عَلَيْهِ (ه. ق. عن أبى هريرة)

RE. 87/7 (*İnna'llàhe tecâveze li-ümmetî, ammâ tüvesvisü bihî sudûrehüm, mâ lem ta'mel ev tetekellem bihî, veme'stekrehû aleyhi.*)

(*İnna'llàhe tecâveze li-ümmetî, ammâ tüvesvisü bihî sudûrehüm*) "Allah-u Teàlâ Hazretleri, benim ümmetimin gönüllerine, göğüslerine gelen vesveseleri affetti, hoş gördü, onları cezalandırmayacak; (*mâ lem ta'mel ev tetekellem bihî*) onu işlemedikçe, konuşmadıkça..." (*Veme'stekrehû aleyhi*) Zorla yaparsa, zorlanarak yapılırsa yine onu da affediyor. Kendi isteğiyle yaparsa cezası var; zorlanarak, istemeyerek olursa o zaman da affediyor.

e. Hacda Günahkârların Affedilmesi

---

[35] İbn-i Mâce, *Sünen*, c.VI, s.216, no:2034; Ebû Hüreyre RA'dan.

Hacla ilgili bir hadîs-i şerif;[36]

إِنَّ اللهَ تَطَوَّلَ عَلَيْكُمْ فِي جَمْعِكُمْ هَذَا فَوَهَبَ مُسِيئَكُمْ لِمُحْسِنِكُمْ وَأَعْطَى مُحْسِنَكُمْ مَا سَأَلَ ادْفَعُوا بِاسْمِ اللهِ (ع. ض. عن بلال)

RE. 87/8 (*İnna'llàhe teàlâ tetavvele aleyküm fî cem'iküm hâzâ, fevehebe müsîeküm li-muhsiniküm, ve a'tâ muhsineküm mâ seele; idfeû bismi'llâhi*)

(*İnna'llàhe teàlâ tetavvele aleyküm fî cem'iküm hâzâ*) "Allah-u Teàlâ Hazretleri şu toplantınıza —Arafat'taki toplantıyı kasdediyor— nazar eyledi ve sizin bu topluluğunuza ihsan eyledi, iyilikte bağışta bulundu."

Ne yaptı? (*Fevehebe müsîeküm li-muhsiniküm*) "İçinizdeki günahkârları, içinizdeki iyilerin hürmetine bağışladı."

Hacıların içinde iyisi var, kötüsü var ya… Kötülerini iyilerine bağışladı. Peygamber Efendimiz, "İyilerinin yüzü suyu hürmetine hepsini affetti." diyor.

(*Ve a'tâ muhsineküm mâ seele*) "Ve iyinize de istediğini verdi."

İyi olan kullara gönüllerinin istediğini, muratlarını, dualarını verdi; kötüleri de iyilerin hürmetine bağışladı.

(*İdfeù bi'smi'llâhi*) "Haydi, Allah'ın ismini ana ana dağılın!"

Arafat ve hac çok mühim... İnsanların allem edip kallem edip hacca gitmesi ondan… Hükümet yasaklıyor, vize koyuyor, bin bir türlü müşkülat, masraf, para, pul… Yine millet fırsatını buldu mu hacca gidiyor. Neden?

İşte bundan! Sevapları var da, orada bulunmanın mükâfatı çok büyük de onun için…

f. Ashabın Ümmet İçin Eman Oluşu

---

[36] İbn-i Mâce, *Sünen*, c.IX, s.127, no:3015; Temmâmü'r-Râzî, *Fevâid*, c.I, s.313, no:314; Bilâl-i Habeşî RA'dan.

Abdürrezzak, *Musannef*, c.V, s.17, no:8831; Heysemî, *Mecmaü'z-Zevâid*, c.III, s.568, no:5568; Ubâde ibn-i Sâmit RA'dan.

Taberânî'de rivayet edilmiş bir hadîs-i şerif:
Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:[37]

إِنَّ اللهَ تَعَالَى جَعَلَ النجُومَ أَمَانًا لأَهْلِ السَّمَاءِ ، فَإِذَا طُمِسَتِ اقْتَرَبَ لأَهْلِ السَّمَاءِ ، مَا يُوعَدُونَ ؛ وَإِنَّ اللهَ تَعَالَى جَعَلَ أَصْحَابِى أمانًا لأُمَّتِى ؛ فَإِذَا هَلَكَ أَصْحَابِى اقْتَرَبَ لأُمَّتِى مَا يُوعَدُونَ (طب. عن عبد الله بن المستورد)

RE. 87/9 (*İnna'llàhe teâlâ ceale'n-nücûme emânen li-ehli's-semâi; feizâ tumiseti'kterebe li-ehli's-semâi mâ yûadûne; ve inna'llàhe teàlâ ceale ashâbî emânen li-ümmetî; feiza heleke ashâbi'kterebe li-ümmetî mâ yûadûne.*)

(*İnna'llàhe teâlâ ceale'n-nücûme emânen li-ehli's-semâi*) "Allah-u Teàlâ Hazretleri yıldızları gök ehli için eman eyledi. (*Feizâ tumiseti'kterebe li-ehli's-semâi mâ yûadûne*) Yıldızlar söndüğü, döküldüğü zaman, gök ehlinin başına Allah'ın vaad ettiği kıyamet kopacak, gelecek."

(*Ve inna'llàhe teàlâ ceale ashâbî emânen li-ümmetî*) "İşte bunun gibi Allah-u Teàlâ Hazretleri benim ashabımı da benim ümmetim için eman eyledi, güvenç kaynağı eyledi. (*Feiza heleke ashâbi'kterebe li-ümmetî mâ yûadûne*) Ashabım helâk oldu mu, ümmetimin başına gelecek şeyler yakınlaştı demektir." diyor.

İslâm tarihini okuyanlar hatırlarlar ve ne kadar meşakkatli, zorlu, üzücü olayların tarih içinde geçtiğini bilirler.

g. Tevbe Kapısı

Onuncu hadîs-i şerif:
Safvan ibn-i Assâl RA'dan rivayet edilmiş.

---

[37] Heysemî, *Mecmaü'z-Zevâid*, c.II, s.58, no:1751; Ebû Nuaym, *Ma'rifetü's-Sahâbe*, c.XII, s.465, no:4040; Abdullah ibn-i Müstevrid RA'dan.
Kenzü'l-Ummâl, c.XI, s.537, no:32512; *Câmiü'l-Ehàdîs*, c.VIII, s.2, no:6759.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:[38]

أَنَّ اللّٰهَ جَعَلَ بِالْمَغْرِبِ بَابًا مَسِيرَةُ عَرْضِهِ سَبْعِينَ عَامًا لِلتَّوْبَةِ ، لاَ يُغْلَقُ مَا لَمْ تَطْلُعِ الشَّمْسُ مِنْ قِبَلِهِ ، وَذٰلِكَ قَوْلُهُ: يَوْمَ يَأْتِي بَعْضُ آيَاتِ رَبِّكَ لاَ يَنْفَعُ نَفْسًا إِيمَانُهَا (ابن زنجويه عن صفوان بن عسال)

RE. 87/10 (*İnna'llàhe ceale bi'l-mağribi bâben mesîrete ardıhî seb'îne âmen li't-tevbeti, lâ yuğleku mâ lem tatlui'ş-şemsü min kıbelihî, ve zâlike kavlühû: Yevme ye'tî ba'du âyâti rabbike lâ yenfeu nefsen îmânühâ.*)

(*İnna'llàhe ceale bi'l-mağribi bâben mesîrete ardıhî seb'îne âmen*) "Allah-u Teàlâ Hazretleri gün batısı tarafında genişliği 70 yıllık bir kapı yarattı." İnsan 70 yıl gidecek de; batı tarafında o genişlikte bir kapı yarattı.

Niçin bu kapı? (*Li't-tevbeti*) "Tevbe için..." Yani kullar tevbe etsin, o kapıdan emin olarak geçsinler, tevbeleri kabul olsun diye... (*Lâ yuğleku mâ lem tatlui'ş-şemsü min kıbelihî*) "Güneş battığı yerden doğmadıkça bu kapı kapanmayacak."

Kıyametin alâmetlerinden birisi nedir?

Güneş bir akşam batıdan batacak. Her akşam batıyor. Sabahleyin, "Sabah ezanı oldu." diyoruz, doğudan doğuyor. Daha doğrusu biz dönüyoruz da öyle görüyoruz.

Kıyametin alâmetlerinden birisi, güneş batıdan doğacak.

Güneş batıdan batacak. Bekle ki doğudan doğsun, doğudan doğmayacak. Üç gün geçecek. Peygamber Efendimiz buyuruyor:

"—Güneş batıdan batacak, doğudan doğmayacak, üç gün geçecek. Ondan sonra batıdan, battığı yerden doğacak."

Doğudan bekle; yok. Doğudan doğmayacak. İnsanlar üç gün karanlıkta kalacak, ondan sonra battığı taraftan, batıdan doğacak. İşte bu, kıyametin alâmetidir. Ondan sonra kıyametin alâmetleri

---

[38] Tirmizî, *Sünen*, c.XI, s.444, no:3459; Neseî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.VI, s.344, no:11178; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.IV, s.241, no:18125; Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.VIII, s.59, no:7360; Sefvân ibn-i Assâl RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.II, s.22, no:2985; *Câmiü'l-Ehàdîs*, c.VIII, s.3, no:6760.

sökün edip devam edecek.

"—Bu nasıl olur?" diye bana mühendisler sordu. Yani, "Güneş batıdan batıyor, sonra batıdan nasıl doğar?"

Eksen 180 derece dönerse olur.

"—Eksen 180 derece nasıl döner?"

Biliyorsunuz aynı manyetik kutuplar birbirlerini iter. Eksiyle eksiyi, artı ile artıyı, aynı cins kutupları yan yana getirirsen birbirini iter. Uzun bir mıknatıs çubuğu al, ötekisini de al, ikisinin aynı kutuplarını birbirine yanaştırmaya çalış, yanaştıramazsın. Birbirlerini iterler, yanaşmazlar. Zıt kutuplar yani eksiyle artı birbirini çeker ama aynı kutuplar birbirini iter.

Herhalde dünyanın etrafından böyle bir gök cismi geçecek. Aynı cins olan kuzey kutbunu itecek. Dünya dönüp duruyorken o arada üç gün bocalayacak. Ondan sonra batıdan dönüyor gibi gelecek diye izah ettim. Mühendislerin böyle bir izah yapmam da hoşlarına gitti. Çünkü batıdan doğması için… Aslında güneş dönmüyor, dünya dönüşüyle onu sağlıyor.

Dünyanın dönüşü tersine nasıl döner?

Ekseni alt üstü olduğu ve tamamen, 180 derece döndüğü zaman olur. İşte o zaman artık tevbe yok.

Bu ne demek?

Şimdi günahkâr mısın, suçun kabahatin var mı; tevbe et. (*Estağfiru'llàh el-azîm ve etûbü ileyh*) de. Allah tevbeni kabul eder ama kıyametin o alâmetleri belirdiği zaman tevbe kapısı kapanacak, artık tevbe etmek yok. Tevbe etsen kabul edilmesi yok. Çünkü artık kıyametin kopması başladı. Ondan evvel tevbe edeceksiniz.

Muhterem kardeşlerim!

Onun için tevbeye acele etmek lazım! İnsan günah işlemiş olabilir.

"—Hocam! Gençliğimde şöyle hata ettim, böyle işledim, cahildim."

Tamam, olabilir. Ama insan hatasını anlar anlamaz tevbe edecek ve dönecek.

Tevbe ne demek? Dönüş demek. Hataya sözde, "Tevbe yâ Rabbi!" deyip de devam etmek tevbe değildir. Dönüş olacak. Bir daha işlememeye azmedecek. Çünkü tevbe, "dönüş" demek. Yapıyorken

yapmayacak, ters dönecek. Meyhaneye gidiyorken gitmeyecek, günahı işliyorken işlemeyecek. İşlemeye devam ederken tevbe olmaz.

Tevbenin şartı nedir? Günahı bırakacak, bir daha işlememeye azmedecek; tevbe odur.

Tevbeyi çabuk yapmak lazım! Neden?

Peygamber Efendimiz hadîs-i şerifinde buyurmuş ki:

عَجِّلُوا بِالصَّلاة قَبْلَ الْفَوْتِ ، وَعَجِّلُوا بِالتَّوبَةِ قَبْلَ الْمَوْتِ !

(*Accilû bi's-salâti kable'l-fevt*) "Namazı kaçırıveririsiniz, namazı vaktinde hemen kılın! (*Ve accilû bi't-tevbeti kable'l-mevt*) Tevbeyi çabuk yapın; çünkü ölüm geliverir, tevbe edemeden göçüverirsiniz."

"—Tevbeye acele edin. Ölüm gelebilir, ölümden evvel acele tevbe yapın."

"—Hocam, dur bakalım. Daha bana ölüm gelmesin."

Niye gelmesin?

"—On altı yaşındayım."

Bir araba çarparsa on beş yaşındaki de, on altı yaşındaki de gidiyor. Gökten "pat" diye bir elektrik teli inerse, "cırt" yakıyor, tel kopuyor, bilmem ne oluyor… "Görünmez kaza" diyorsun.

Adam otobüsün içinde gidiyormuş. Öndeki kamyondan bir odun parçası düşmüş. Yolda hoplaya zıplaya otobüsün camına bir vurmuş. Camı kırmış, şoföre vurmamış, şoförün yanından geçmiş, birinci sıradan geçmiş, ikinci sıradaki falanca adamın kafasına "pat" diye vurmuş, öldürmüş. Gördün mü, Azrail AS nasıl ayırıyor:

"—O ölmeyecek, o ölmeyecek, şu ölecek."

Nasıl kafasına geliyor, ölüyor...

Muhterem kardeşlerim!

Eceli gelen gider. Onun için Peygamber Efendimiz:

"—Ölmeden evvel tevbeye acele edin!" diyor.

"—Hocam! Tevbe kapısı açık duracakmış, yetmiş yıllık bir kapı… Geniş mi geniş… Herkes geçer buradan, hiç sıkışıklık olmaz."

İyi ama ya ölüverirsen… Bir de ölüm var. Ne zaman?

Hiç belli olmaz vallahi! Allah'a dua edelim, hayırlı ve uzun ömür

versin. Pîr-i fâni olalım, inşaallah torunumuzun torununu görelim…

Kıyameti beklememek ve uzakta sanmamak lazım!

Kıyamet ne zaman kopacak?

“—İnşallah 500 sene sonra kopar. Ben görmeyeyim de benden sonra tufan. Ne olursa olsun.”

İyi ama bir başka hakikat var.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuş ki:[39]

إِذَا مَاتَ الإِنْسَانُ فَقَدْ قَامَتْ قِيَامَتُهُ (الديلمي عن أنس)

(*İzâ mâte'l-insânü*) “İnsan öldüğü zaman, (*fekad kàmet kıyâmetühû*) onun kıyameti kopmuş demektir.”

Bitti! Sen artık başka kıyamet bekleme. Sen öldün mü, senin kıyametin koptu demektir. Onun için kıyamet uzakta değil.

Nerede? Ensende! Kıyamet ensenin kökünde... Ölürsen senin özel kıyametin kopmuş olacak.

Muhterem kardeşlerim! Bunları niçin söylüyoruz, korkutmak için mi? Hayır! Kendimizden mi söylüyoruz? Hayır!

Peygamber Efendimiz'in hadîs-i şeriflerini söylüyoruz.

Ne yapmak lazım?

Neylersin ölüm herkesin başında;
Uyudun uyanamadın olacak.
Kim bilir nerde, nasıl, kaç yaşında?
Bir namazlık saltanatın olacak,
Taht misali o musalla taşında…

Ölüm gelir diye tövbeyi çabuk yapmak lazım. Tövbe kapısının genişliği tamam; seni de alır, beni de alır, herkes oradan geçebilir. Geç buyur, hemen geç, ne duruyorsun?..

---

[39] Lafız farkıyla: Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.I, s.285, no:1117; Enes ibn-i Mâlik RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.XV, s.1072, no:42748; *Keşfü'l-Hafâ*, c.II, s.1615, no:2618; Süyûtî, *Câmiu'l-Ehàdîs*, c.IV, s.65, no:2781.

"—Tevbe yâ Rabbi! Döndüm senin yoluna, senin iyi kulun olacağım." de. Islah ol, iyi insan ol, bırak günahı, haramı, yalanı, dolanı, Allah'ın sevmediği şeyleri… İyi insan ol, bu kadar basit.

"—Yok, ileride, yaşlanınca, emekli olunca yapacağım."

Ya yaşlanamazsan, ya o vakte erişemezsen!.. O zaman hapı yutarsın. Tevbesiz, günah üzere gidersen hapı yutarsın.

Peygamber Efendimiz, bu nedir diyor:

(*Ve zâlike kavlühû*) Allah'ın, Kur'ân-ı Kerîm'deki âyetini delil olarak gösteriyor:

يَوْمَ يَأْتِي بَعْضُ آيَاتِ رَبِّكَ لاَ يَنفَعُ نَفْسًا إِيمَانُهَا لَمْ تَكُنْ آمَنَتْ

مِنْ قَبْلُ أَوْ كَسَبَتْ فِي إِيمَانِهَا خَيْرًا (١٥٨)

(*Yevme ye'tî ba'du âyâti rabbike lâ yenfau nefsen îmânühâ lem tekün âmenet min kablü ev kesebet fî îmânihâ hayran*) [Rabbinin

bazı alâmetleri geldiği gün, önceden inanmamış ya da imanında bir hayır kazanmamış olan kimseye artık imanı bir fayda sağlamaz.] (En'am, 6/158)

(*Yevme ye'tî ba'du âyâti rabbike*) "Ey Rasûlüm! Rabbinin bazı âyetlerinin geleceği o gün var ya, kıyamet günü… O kıyamet kopma zamanı günü var ya… O zaman geldiğinde; (*lâ yenfau nefsen îmânühâ*) bir insana, bir nefse, bir kişiye imanı fayda etmez."

"—Allah Allah! İman fayda ederdi, niye fayda etmez?"

Çünkü tevbe kapısı kapandı.

(*Lem tekün âmenet min kablü*) "Daha önceden iman etmemişse geçmiş ola, iş işten geçti, tevbe kapısı kapandı, dönüş imkânı bitti. Artık kıyamet kopmaya başladı."

"—Şimdi inandım…"

İnandın ama geçmiş ola, iş işten geçti. "Daha önce inanmamış olan insana imanının fayda vermeyeceği o gün…" diye o âyet-i kerîmeyi okumuş arkasından.

Onun için gün gelmeden evvel tevbe etmek lazım!

"—İşin doğrusu, akıllıcası nedir?"

Hemen tevbe etmek lazım! Çünkü ölüm ensemizin kökünde, ne zaman geleceği belli olmaz.

Allah-u Teàlâ Hazretleri hepimize sıhhatli, âfiyetli, uzun ömürler versin… Duamız böyle.

Duamız böyle de işin nasıl olacağını Allah bilir. Tamam, biz yine 150-200 yıl yaşayalım da Allah'ın sevdiği kul olarak, haramlara günahlara bulaşmadan yaşayalım…

Fâtiha-i şerife mea'l-besmele!

25. 06. 1995 – İskenderpaşa Camii

08. HİDAYET ALLAH'TANDIR

Eùzü bi'llâhi mine'ş-şeytâni'r-racîm.
Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm.

El-hamdü li'llâhi rabbi'l-àlemîn... Hamden kesîran tayyiben mübâreken fîh, alâ külli hâlin ve fî külli hîn.,, Kemâ yenbağî li-celâli vechihî ve li-azîmi sultânih… Ve's-salâtü ve's-selâmü alâ seyyidi'l-evvelîne ve'l-âhirîn muhammedini'l-mustafâ ve âlihî ve sahbihî ecmaîn… Ve men tebiahû bi-ihsânin zevi's-sıdkı ve'l-vefâ…

Emmâ ba'dü, fa'lemû eyyühe'l-ihvân... Feinne efdale'l-hadîsi kitâbu'llàh... Ve efdale'l-hedyi hedyü seyyidinâ muhammedin salla'llàhu teàlâ aleyhi ve sellem... Ve şerre'l-umûri muhdesâtühâ... Ve külle muhdesetin bid'ah... Ve külle bid'atin dalâleh... Ve külle dalâletin ve sàhibehâ fi'n-nâr... Ve bi's-senedi'l-muttasıli ile'n-nebiyyi salla'llàhu aleyhi ve selleme ennehû kàl:

إِنَّ اللّٰهَ تَعَالٰى خَلَقَ خَلْقَهُ فِى ظُلْمَةٍ ، ثُمَّ أَلْقَى عَلَيْهِمْ مِنْ نُورِهِ ؛ فَمَنْ أَصَابَهُ مِنْ ذَلِكَ النُّورِ ، اهْتَدَى ؛ وَمَنْ أَخْطَأَهُ ، ضَلَّ ؛ فَلِذَلِكَ أَقُولُ: جَفَّ الْقَلَمُ عَلَى عِلْمِ اللّٰهِ (حم. ت. حسن ، وابن جرير ، طب. ك. ق. عن ابن عمر)

RE. 87/14 (*İnna'llàhe teàlâ haleka halkahû fî zulümâtin, sümme elkà aleyhim min nûrihî; femen esàbehû min zâlike'n-nûri ni'htedâ; ve men ahtaahû dalle, felizâlike ekùlü: Ceffe'l-kalemü alâ ilmi'llâhi.*)

Sadaka rasulullah fi ma kal ev kema kal.

Aziz ve muhterem ve sevgili kardeşlerim!

Allah-u Teàlâ Hazretleri'nin rahmeti, bereketi, ihsanı, ikramatı üzerinize olsun. Allah-u Teàlâ Hazretleri dünyanın ve ahiretin, iki

cihanın saadetlerine, hayırlarına, lütuflarına, iyiliklerine cümlenizi nail eylesin… Cennetiyle cemaliyle cümlenizi taltif eylesin…

Peygamberimiz Muhammed-i Mustafa SAS Hazretleri'nin mübarek hadis-i şeriflerinden bir miktar okumak üzere, burada ictima etmiş bulunuyoruz. Her pazar bu ders imkân nisbetinde devam ettiriliyor.

Bu hadis-i şeriflerin okunmasına ve izahına başlamadan önce, evvela Peygamber SAS Efendimiz'e sevgimizin, saygımızın, bağlılığımızın bir nişanesi olsun diye ruh-u pakine hediye etmek üzere; sonra onun alinin, ashabının, ezvacının, evladının, ahbabının, hulefasının ve verese-i nebî olan mürşidin-i kâmilin ve evliyaullah u mukarrabîn hazretlerinin sadât ve meşâyih-ı turuk-u aliyyemizin ruhları için, ayrı ayrı her birisinin ruhları için;

Bu beldeleri fetheden fatihlerin, şehidlerin, gazilerin, mücahidlerin; cümle hayır hasenat sahiplerinin ruhları için. Başta Fâtih Sultan Muhammed Han olmak üzere, şu caminin banisi İskender Paşa olmak üzere;

Uzaktan yakından bu dersi dinlemeye gelen siz değerli, sevgili, kıymetli kardeşlerimizin ahirete göçmüş olan müslüman bütün ecdad u ceddat, akraba u taallûkat, ahbab u ihvan, evlâd u zürriyat geçmişlerinin ruhlarına hediye olsun diye; Allah-u Teàlâ Hazretleri onlara rahmet eylesin, kabirleri nur dolsun, ruhları şad olsun, makamları yüksek olsun diye;

Bize de dünya ve ahiretin hayırlarını ihsan eylesin, hem bu dünyada, hem ahirette bizleri de lütfuna erdirsin, bahtiyar eylesin diye bir *Fâtiha*, üç *İhlâs-ı Şerif* okuyalım, ruhlarına bağışlayalım, öyle başlayalım!

…………………………..

a. Hidâyet ve Dalâlet

Râmûzü'l-Ehàdis kitabımızın 87 sayfasının, 14. hadis-i şerifinin devamını okuyacağız.

Az önce metnini okuduğumuz hadis-i şerif Ahmed ibn-i

Hanbel'de, Tirmizî'de, Taberânî'de, Hàkim'in *Müstedrek*'inde ve Beyhakî'de Abdullah ibn-i Amr ibnü'l-As RA'dan rivayet edilmiş. Dört meşhur Abdullah'tan birisi…

Peygamber Efendimiz bu rivayete göre buyuruyor ki:[40]

إِنَّ اللّٰهَ تَعَالٰى خَلَقَ خَلْقَهُ فِى ظُلْمَةٍ ، ثُمَّ أَلْقَى عَلَيْهِمْ مِنْ نُورِهِ ؛ فَمَنْ أَصَابَهُ مِنْ ذَلِكَ النُّورِ ، اهْتَدَى ؛ وَمَنْ أَخْطَأَهُ ، ضَلَّ ؛ فَلِذَلِكَ أَقُولُ: جَفَّ الْقَلَمُ عَلَى عِلْمِ اللّٰهِ (حم. ت. حسن ، وابن جرير ، طب. ك. ق. عن ابن عمرو)

RE. 87/14 (*İnna'llàhe teàlâ haleka halkahû fî zulümâtin, sümme elkà aleyhim min nûrihî; femen esàbehû min zâlike'n-nûrini'htedâ; ve men ahtaahû dalle, felizâlike ekùlü: Ceffe'l-kalemü alâ ilmi'llâhi.*)

(*İnna'llàhe teàlâ haleka halkahû fî zulümâtin*) "Allah-u Teàlâ Hazretleri mahlûkatını karanlıklar içinde yarattı. (S*ümme elkà aleyhim min nûrihî*) Sonra da mahlûkatının üzerine nurunu saçtı, attı, nurunu sevk eyledi."

(*Femen esàbehû min zâlike'n-nûri.*) "Allah'ın o nuru, o yaydığı, gönderdiği, attığı, ilkà ettiği nur mahlûkattan kimin üzerine düşmüşse, (*ihtedâ*) o hidayete erdi. O mühtedi oldu, sırat-ı müstakimi, doğru yolu bulanlardan oldu, hidayet buldu. (*Ve men ahtaahû*) Kime de bu nur isabet etmediyse, Allah'ın saçtığı,

---

[40] Tirmizî, *Sünen*, c.IX, s.236, no:2566; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.II, s.176, no:6644; Hàkim, *Müstedrek*, c.I, s.84, no:83; Beyhakî, Sünenü'l-Kübrâ, c.IX, s.4, no:17488; Beyhakî, *el-Esmâ ve's-Sıfat*, c.I, s.245, no:228; İbn-i Ebî Âsım, *Sünneh*, c.I, s.241, no:196; Taberânî, *Müsnedü'ş-Şâmiyyîn*, c.I, s.304, no:532; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.XXXI, s.403; Tayâlisî, Müsned, c.I, s.302, no:2291; Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.I, s.170, no:43; Hakîm-i Tirmizî, *Nevâdirü'l-Usül*, c.IV, s.199; Abdullah ibn-i Amr RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.I, s.123, no:584; *Câmiü'l-Ehàdîs*, c.VIII, s.40, no:6830.

gönderdiği ilkà ettiği nur kime gelmediyse, (*dalle*) o da sapıttı, dalalete düşmüş insan olarak kaldı. Nur kendisine gelen, hidayet buldu; nur kendisine gelmeyen, sapıklıkta kaldı.

(*Felizâlike ekùlü*) "İşte bu sebepten derim ki: (*Ceffe'l-kalemü alâ ilmi'llâhi*) Allah'ın ilmi üzerine kalemin mürekkebi kurudu."

Bunların hepsini izah etmek gerekir. Bilmeyen bu sözlerin altında yatan mânâyı kavrayamaz, anlayamaz.

Ceffe kurumak demek… Eskiden yazıyı nasıl yazarlardı? Kamışın ucunu yontarlardı, uç yaparlardı. Ondan sonra onu mürekkebe banarlardı, batırırlardı. Ondan sonra yazıyı o mürekkeple yazarlardı. Bizim de o zamanlarda bir mürekkep hokkamız vardı, batıra batıra yazardık yazıyı.

Sonra dolma kalem çıktı, bize büyük, lüks bir şey gibi geldi, batırmaya ihtiyaç olmadan yazan bir şey. Sonra tükenmez kalem çıktı, şaşırdık. Allah Allah, bizim mürekkepli kalemlerimiz biraz kâğıt adi kâğıtsa, üçüncü hamur kağıtsa, saçılır dağılırdı. Mürekkep dağılınca hiç tadı tuzu kalmaz, defter berbat olurdu.

Ama o tükenmez kalem çıktı, ilk önce babası mühendis olan bir arkadaşın elinde gördük biz. Allah Allah yazıyor, hiç dağılmıyor. Amma da bize büyük bir icad gibi geldi o zaman. Çok büyük bir şeymiş gibi geldi. Sonra işte bildiğiniz gibi her şey arttı. Bizim memlekete de bollaştı ama hala bazı yerlerde bol değil.

Sineler önce Bulgaristan'dan Almanya'ya gidiyorduk. Yugoslav Harbi yoktu o zaman. Almanya'ya karayoluyla giderken yolda askerler yolumuzu kesiyorlardı, bizden kalem diye tükenmez kalem istiyordu. Demek ki onlarda yokmuş. Bizim için çok basit bir şeydi. Her firma eşantiyon olarak veriyor, reklam olarak veriyor. Ama onlarda yok demek ki. Onlar bizim eski günlerimizi yaşıyorlardı

Şimdi evet eskiden böyle yazarlardı. Hokkaya batırırlardı, ucunu sıyırırlardı, yazarlardı. Ondan sonra o yazıyı bazen kurutmak gerekirdi. Yazıyı kurutmak lazım, kurutmazsa eli değer; eyvah! Mürekkep dağıldı, o da bir çirkinlik olur filan. Bazen kurutma kâğıdı denilen bir kâğıdı şöyle üzerine basarlardı,

mürekkebi dağılmasın diye. Eskiler de *rih* denilen ince kum dökerlermiş, mürekkeplerin üstüne... O Mürekkebi emer, dağılmayı engellermiş. Neticede yazdığın zaman, yazının mürekkebi bir zaman sonra kurur. İşte (*ceffe'l-kalem*) demek kalemin mürekkebi kurudu demek.

Kalem de kamış demek aslında. Kalemus, Kalamış var ya burada… *Kalemus*, kamış demek. Kalem kamıştan yapılırdı, mürekkebe banılır yazılırdı. O mürekkep kururdu. Yâni yazıyı yazardı, üzerinden biraz zaman geçti mi kalem kururdu.

(*Ceffe'l-kalem*) "Kalem kurudu, (*alâ ilmi'llâhi*) Allah'ın ilmi üzere, mukadderat, Allah'ın ilmi neyi gerektiriyorsa kalem yazdı bunu." Nereye yazdı? Levh-i Mahfuz'a yazdı. Kalem de kurudu.

Tabii biliyorsunuz bir Levh-i Mahfuz var, duyuyorsunuz yâni. Peygamber SAS Efendimiz Mi'rac'da o kadar yükseklere ulaşmış, böyle manevi makamlara erişmiş, öyle yerlere gelmiş ki mukadderatın kalemlerinin, kalem cızırtılarını duyacak yere geldiğine dair rivayetler var.

Levh-i Mahfuz diye bir şey var. *Levh* levha demek. *Mahfuz* da korunmuş demek. Allah-u Teàlâ Hazretleri bu kâinatta ve bizler hakkında olacak şeyleri Levh-i Mahfuz'a, kalem-i ezel ile yazmış. Kalem de kurumuş. Yâni işi bitmiş, kesinleşmiş demek yâni. Kalem kurudu ne demek? Kararlaştırılmış iş, kesin, itiraz yok, değişme bahis konusu değil. Tamam, iş bitti demek.

Şimdi Allah-u Teàlâ Hazretleri tabii farklı farklı yaratırken böyle Levh-i Mahfuzuna böyle yazılar yazmış. Mukadderat dediğimiz. Alın yazısı diyoruz biz. Alnımıza yazılmış diyoruz, alın yazısı diyoruz. Halbuki alnımızda bir yazı falan yok. Allah'ın takdiri. Alın yazısı deniliyor, kader deniliyor. Tabii elbette akıl da mantık da bunu kabul ediyor.

Elbette şu koca kâinatın bir planı olması lazım, bir tasavvuru olması lazım. O plana göre yürümesi lazım her şeyin, elbette mukadderat var. Olması lazım yâni, olması lazım elbette. Hem inanıyoruz; (*ve bi'l-kaderi hayrihi ve şerrihi mina'llàhi teàlâ*) hayır ve şerrin, kaderin hepsi Allah'ın takdiriyle oluyor. Ezel kaleminin

yazmasıyla oluyor. Biliyoruz. Hem kadere inanıyoruz, hem de mantıklı olduğunu biliyoruz.

Her şey başı boş olsaydı, kâinatta hiç nizam olmazdı. Mukadderat var, plan var, proje var, program var, kesinleşmiş kararlar var da işler böyle o istikamette, o çizgide, o kader çizgisinde devam ediyor. Kader bu.

Binaen aleyh insanın başına gelen olaylar Allah'ın takdiriyle oluyor. Neler oluyor? Doğumlar, ölümler, olaylar, olanlar, olmayanlar, olacak gibi görünüp olmayanlar, olmayacak gibi görünüp olanlar… Her şey Allah'ın takdiriyle oluyor. Tüm kâinatı yöneten, kâinatın sahibi, hàlikı, maliki, işleri olduran:

إِنَّمَا أَمْرُهُ إِذَا أَرَادَ شَيْئًا أَنْ يَقُولَ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ (يس:٨٢)

(*İnnemâ emruhû izâ erâde şey'en en yekùle lehû kün feyekûn*) "O bir şeyin olmasını istediği zaman ol der, onun planladığı şekilde o iş öyle olur." (Yâsin, 36/82)

Ol dediği zaman işleri olduran, kudret sahibi, hikmet sahibi yâni. Her şeyi yerli yerinde, her şeyi güzel, her şeyi muazzam hikmetlerle, hesaplarla, ibretlerle dolu, sonsuz hikmet sahibi, sonsuz kudret sahibi, sonsuz acaip sanata malik, Allah-u Teàlâ Hazretleri'nin işi… Her şey…

"—Nereden bildin hocam?"

Ben bedava yaşıyorum. Ne çiçekleri ben açtırıyorum, ne meyvaları ben olduruyorum, ne rüzgarı ben estiriyorum, ne yağmuru ben yağdırıyorum; her şey beleş, bedava… Neyimiz var yâni yaptığımız ne var?

Sekiz saat günde mesaisi var memur, onun da yarısını kaytarır, yarısını spor-toto doldurmakla geçirir. Ne yapar? Memurluğunu bile doğru düzgün yapmıyor. Bu kâinatın bütün işleri her an oluş içinde. (*Külle yevmin hüve fi şe'n*)

Kâinat fabrika gibi çalışıyor. Fabrikaya da benzemez. Vızır vızır, cıvıl cıvıl… Düşünün ki sayılamayacak kadar zerrelerden müteşekkiliz. Her varlık öyle. Yâni bir toplu iğnenin başında

milyonlarca zerre var. O zerrenin her birisinde atomlar hareket halinde, cıvıl cıvıl dolaşıyor. Gökyüzü hareket halinde. Yıldızlar, dünya, ay, güneş, rüzgar, vs. Muazzam bir oluş, hareket, bereket… Bizim işimiz bunların arasında beleşçilik…

Rüzgâr esiyor, rüzgârdan istifade ediyoruz. Sular akıyor, sulardan istifa ediyoruz. Yağmur yağıyor, yağmurdan istifade edip bir şey yapıyoruz. Biliyoruz ki toprağı ekersek… Allah'ın yarattığı tohum. Tohuma bizim de bir şeyimiz yok. Kendimiz tohum yapma kabiliyetimiz filan yok yâni. Tohum ekersek, oradan bitki bitiyor. Her şeyin beleşçiliğindeyiz, nimet yiyicisiyiz yâni yiyiciyiz. Bedavadan yiyiciyiz. Her şeyi Allah yapıyor.

Kainattaki olayları olduran Allah-u Teàlâ Hazretleri. Yâni Hàlik Teàlâ. *El-hàlik* yaratan demek. *El-bari* yoktan var eden, ortaya koyan demek. Yâni emsali yokken, ön malzemesi yokken, pattadak ortaya koyan demek. Sonra *el-musavvir*, teşkilini tasavvur eden demek, planlayan demek. Allah-u Teàlâ Hazretleri'nin sıfatları bunlar.

İnsanların bir nefes yaşaması için bile… Şöyle bir kesit alalım zaman kesiti. Bir insan bir nefes yaşayacak. Ne lazım kalbin atması lazım, karaciğerin çalışması lazım, beynin felç olmaması lazım, gözün görmesi lazım, kulağın duyması lazım, midenin çalışması lazım, bağırsakların çalışması lazım, kanın dolaşması lazım, akciğerlerin havayı alması vermesi lazım, hücrelerin kendine gelen gıdaları yakması lazım, fazlalıkları atması lazım, böbreklerin çalışması lâzım!

Bunlar bizim tıptan bildiğimiz artık ilkokuldan, ortaokuldan, liseden geçen bütün çocuklara öğrettiğimiz faaliyetler. Bir anlık, bir kesite baktığımız zaman, bir insan için bile, bir basit canlı için bile milyonlarca faaliyet bir araya geliyor da biz bir anlık hayat sürüyoruz. Bir de bu kâinat çapında oluyor. Yâni her an, her yerde, her zerrede bir oluş, bir hareket. Tamam… Elleri kaldırıyoruz, teslim oluyoruz yâni. Kâinatın sahibi, Allah-u Teàlâ Hazretleri'nin kudreti karşısında, muazzam kudreti karşısında ve yaptığı işleri şayan-ı hayret büyüklüğü, genişliği karşısında hayran kalıyor

insan. şırak diye düşüp bayılacağı geliyor. Her şeyi olduran Allah-u Teàlâ Hazretleri ve yaratan, öldüren o.

Başka? Başka ne? insana hidayet veren de Allah, insanı saptıran da Allah. Yâni hidayeti veren de Allah, dalâlete düşüren de Allah. Neden? Cezası var, ötesinin bir edepsizliği var ondan. Berikisinin bir edebe uygun hareketi var, ondan…

İşte İmam Tirmizi rivayet etmiş, hasen hadis diyor. Ondan sonra, Ahmed ibn-i Hanbel rivayet etmiş, Hanbeli mezhebinin kurucusu, *Müsned*'in sahibi:

"—Allah-u Teàlâ Hazretleri halkını zulmette yarattı, karanlık yâni. Her şeyi görmüyor. Karanlık nedir? Karanlık kimsenin kimseyi görmediği, gözün gözü görmediği, meçhullerle dolu bir şey demek, ortam demek. Karanlıkta yarattı da bazılarını aydınlattı. Evet insanların bir kısmı hakikaten bu biraz mecazi gibi geliyor ifade… İnsanların gönlü aydınlanırsa, aklı aydınlanırsa hidayet buluyor, hakkı görüyor. Aydınlanmazsa, o zaman hakkı göremiyor, inat ediyor. Kafirlikte inat ediyor, ateistlikte inat ediyor, günahta inat ediyor, ısrar ediyor.

Allah'ın nasib ettiği de gerçekleri görüyor, Cenab-ı Hakkın yolunda yürüyor. Bak dünyanın üzerinde altı milyar insan var. Tabii bu altı milyarın ne ifade ettiğini, ne kadar büyük bir rakam olduğunu insanlar anlayamaz ama işte etrafımız, kıtalar, ülkeler insan dolu. Herkes de bir tahsil görüyor. Yâni artık Afrika'da bile, dünyanın her yerinde okullar açılmış, üniversiteler var. Herkes birbirinden haberdar, radyo var, televizyon var. Haberleşme var. Az çok herkes bir şeyler biliyor.

Biliyor ama yine Allah'ın varlığını anlayamayan, kabul edemeyen bir sürü insan var. Allah ona nur vermemiş, gönlü nurlanmamış, kafası nurlanmamış, kabul etmiyor.

Yâhu bak! Kendi kendine olur mu bu kainattaki bu kadar intizam, bu kadar teşkilat, bu kadar çalışma, bu kadar mükemmel, güzel sanat… Her biri bir sanat eseri.

Emin olun ben sivrisineğe bile hayran oluyorum. Ne kadarcık

boyu var, ne kadar akıllı mahluk. İnsanın canını burnundan getiriyor. Odanın içine saklanıyor. Senin nefesini sayıyor. Sen uykuya daldığın zaman senin kanını emiyor. Ondan sonra da gündüz yok ortada. Ya karyolanın altında, ya duvarın arkasında, ya dolabın bilmem neresinde, en görünmeyen yerinde. Küçücük ama muazzam aklı var, hilesi var, ustalığı var. Birçok mahlukat öyle. Çok zeki.

b. Allah Zalimlere Hidayet Vermez

İşte Allah-u Teàlâ Hazretleri nur vermişse, nasib etmişse bazıları gerçeği görüyor, bazıları da tahsile rağmen, diplomaya rağmen, doktoraya rağmen, hatta profesörlüğe rağmen, hatta birkaç fakülte bitirmesine rağmen, görmeyen görmüyor. Allah nasib etmeyince görmüyor. Nedir? Hidayet bir nasiptir ve büyük bir nimettir. Allah-u Teàlâ Hazretleri Kur'ân-ı Kerim'de buyuruyor ki:

وَاللّٰهُ لاَ يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ (البقرة:٢٥٨)

(*Va'llàhu lâ yehdi'l-kavme'z-zàlimîn.*) "Allah zàlimlere hidayet vermez." (Bakara, 2/258)

Haa! Adamda zalimlik varsa, Allah onun gözüne gerçekleri göstertmiyor. "Seni zalim seni, sana gerçekleri göstertmiyorum!" diyor. Adam zalim olduğundan gerçekleri göremiyor. Hatta söylense bile göremiyor.

Anlattım, burada geçtiğimiz haftalarda: Bizim bir hâkim arkadaşımız var, Müslüman, eli tesbihli, yüreği Allah korkusuyla dolu… Bir hakim akrabasının ziyaretine gitmiş. Demiş ki:

"—Ağabey geçen gün tesbih çekiyordum, ibadet ediyordum. Gözüme Allah bir şey gösterdi. Aklıma bir şey geldi. O sorumluluk duygusuyla bugün sana geldim. Müsaade et de anlatayım!

"—E anlat yeğenim!" demiş. "Anlat nedir, ne düşündün bakalım?"

Demiş ki:

“—Ağabey sen de hâkimsin, ben de hâkimim. Senin halini ben biliyorum; inancın yok, zulmün çok, haksızlıkları yapan bir kimsesin... Düşünürken gözümün önüne geldi ki, kıyamet kopmuş, insanlar ayrılıyor cennetlikler, cehennemlikler... Cehennemlikleri zebâniler önlerine katmışlar cehenneme sürüyorlar. Onların içinde sen de varsın. Önümden geçerken şöyle başını kaldırdın, bana baktın. Şöyle bir bakışla baktın ki:

‘—Yeğenim, böyle akrabalık, ahbaplık, arkadaşlık, dostluk olur mu? Mâdem işin aslı böyleydi, dünyadayken haber verseydin de ben bu duruma düşmeseydim ya! Yâni, yapılır mı böyle vefasızlık?’ gibilerinden yüzüme baktın.

Tabii seni sürüklediler, götürdüler. Ben böyle bir şey düşününce, görür gibi olunca, ürperdim, haklı gördüm bu durumu. Onun için sana geldim.

Ağabey Allah’a inan, Allah’ın yoluna gir, zulmü bırak, Allah’ın istediği kul olmaya bak! Hak yola gel, müslüman ol ağabey...” demiş.

Adam etkilenmiş bu sözden:

“—Yeğenim doğru söylüyorsun! Doğru söylüyorsun ama, şuram imanı kabul etmiyor, kalbim kabul etmiyor.” demiş.

Söyleyen hâkim, söylenen de hâkim. Yâni tecrübeli, bilgili insanlar. Hukuk fakültesini insan kolayca bitirmiyor. Hukuk fakültesini bitirmek için neler öğreniyorlar.

Ben bir gün hukuk fakültesine gitmiştim bir arkadaşı ziyarete. Baktım orada tahtada biyolojik birtakım şeyler, hücreler, hücrelerin bölünmesine dair bilmem ne.

“—Ya hu bu ne hal!” dedim, “Burası hukuk fakültesi mi, nedir bu?” dediler ki:

“—Adli tıpla ilgili bir konu var da onun için bu anlatılıyor…”

Yâni birçok şey öğreniyorlar amma ne demiş yeğenine:

“—Doğru söylüyorsun yeğenim, doğru söylüyorsun amma şuram inanmıyor!” demiş.

Ya!.. Orayı kapatınca Allah, şurası inanmıyor işte. Doğru söylediğini aklı kabul ediyor ama gönlüne iman girmiyor. Allah mühürlemiş.

Meselâ, üç cuma cuma namazına gelmeyenin gönlünü mühürler Allah, kalbini mühürler deniliyor. Ya!.. Tehlikeli!..

“—Nasıl mühürler ya, kaçarım. Kimseyi yanıma sokmam, mühürletmem...”

Ama işte kalbi bir mühürlendi mi insan, inanamaz. İnanmak ister, inancın doğru olduğunu bilir, tamam inanç doğru. Doğru olduğunu bilir, inanamaz. İkna edersin, anlatırsın, evet haklısın der, gene inanamaz. Neden? Allah zalimlere hidayet vermiyor.

Başka?..

وَاللهُ لاَ يَهْدِي الْقَوْمَ الْفَاسِقِينَ (التوبة:٢٤)

(*Va’llàhu lâ yehdi’l-kavme’l-fâsikîn*) [Allah fâsık kavimleri doğru yola çıkartmaz, hidayet eylemez.] (Tevbe, 9/24)

“—Seni fısk u fücur sahibi, seni günahkâr kepaze seni, vermiyorum sana hidayeti!”

Vermiyor o zaman, dalâlette kalıyor. Hidayeti vermedi mi Allah, ne olur insan? sapık kalır, gerçekleri göremez. Profesör olsa gerçekleri göremez. Allâme olsa, ağzıyla kuş tutsa havada…

“—Allah Allah, bak sen, adam elini kullanmadan havada kuşu yakaladı…”

Yakaladı ama gerçeği yakalayamıyor. Gerçekleri göremiyor. Ağzıyla kuş tutsa, allâme-i cihan olsa, gerçeği göremiyor. Göstertmeyince Allah, göremiyor.

Ama gören bir insan da dağda çoban olsa, Allah onun bir güzel halinden dolayı, edebinden dolayı ona hidayeti veriyor, kalbi nurlanıyor, evliya oluyor. Hadii, dağdaki çoban, şehirdeki profesörü geçiyor. Tahsilli, koca kavuklu, sarıklı, koca kafalı adamı geçiyor dağdaki adam. Neden?

Onun kalbi temiz, Allah onu seviyor. Berikisinin gönlü kirli. Fasık veya zalim veya daha başka bir kusuru var. Allah hidayeti vermiyor.

Neden vermiyor Allah hidayeti?

Sen sevmediğin insana hediye verir misin? Kızdığın bir insana verir misin? Adam sana gelse, sabahtan akşama sana hakaret etse, ağır sözler söylese, ondan sonra da senden bir şey istese verir misin? Vermezsin? Neden? Adam seni kızdırdı, çirkin sözler söyledi, haksız sözler söyledi. Vermiyorum işte. Yâni bir bardak su vermek istemezsin. Bir lokma vermek istemezsin. Neden? Kızdırdı. Kötü diye.

E Allah-u Teàlâ Hazretleri de hidayeti sevmediği kula vermiyor. Neden vermiyor? Hidayeti verirse o adam cennete gidecek, verir mi? Cennete gidecek, cennete gidecek şeyi vermiyor. Neden? Edebini takınsın, öyle… Benim buyruğumu tutsun, öyle… Kur’ân-ı Kerim’i okusun, inansın, uygulasın, kimseye zulmetmesin, günahlardan elini eteğini çeksin, benim yolumda yürüsün, bir göreyim bakayım.

Ondan şöyle bir işaret göreyim, ben de ona beşaret vereyim.

Ondan bir işaret, benden beşaret. Ondan bir hamle, benden daha büyük bir ikram. Ondan bir adım, benden daha büyük bir şey buyuruyor yâni. Bu gibi bilgiler, hadis-i kudsilerde var:

"—Kulum bana bir karış gelirse, ben ona bir arşın gelirim, yâni daha büyük teveccühle gelirim. Kulum bana dönerse ben ona dönerim. Hele bir kul dönsün, hele bir gelmeye başlasın. Kulum bana yürüyerek gelirse, ben ona koşarak giderim. Bunlar ne demek? Yâni hele kulum bir gayret göstersin, ben kuluma o zaman vereceğim ikramı yaparım demek yâni.

Tabii layık olmadığı için de yapmıyor. Edepsizliğinden dolayı... Bir insan neden mahrum olur? Edepsizliğinden mahrum olur. Şeytanı Allah lanetlemiş. Niye lanetlemiş? Buyuruyor ki:

"—Ben Adem'i yarattım, secde et buna!"

Şeytan ne söylemiş Allah'ın o buyruğuna karşı: (*Ene hayrun minhu*) "Ben ondan daha hayırlıyım, niye ona secde edeceğim? Sen onu topraktan yarattın, beni ateşten yarattın..."

Bak ne yaptı? Edepsizlik etti, bir. Söz dinlemedi. İkincisi kibirlilik gösterdi. Ben ondan daha üstünüm. Yâhu kimin daha üstün olduğunu Allah bilir. Toprak mı daha üstün, ateş mi daha üstün. İşte Allah, ona secde et dedi sana. Etmesi lazım. Söz dinlemedi.

Dinlemeyince Allah da onu huzurundan kovdu. Defol dedi. Matrud ve mel'un ve kovulmuş şeytan oldu, taşlanmış şeytan oldu. Yâni buradan anlıyoruz ki edepsizlik oradan oluyor, ceza onun üzerine geliyor. O bakımdan insanın...

Bizim Hocamız'ın baş ucunda asılı dururdu güzel bir hattatın elinde çıkma yazı, diyor ki:

En geridedir ilim,
İlla edeb, illa edeb...

Yâni ilim falan şöyle biraz kenarda kalır. İnsanı Allah katında sevgili kul yapacak nedir? İlk önde gelen şey nedir? Edeb... Kul

edepli kul olacak, edebe riayet edecek. Konuşması edebe uygun olacak; oturması, kalkması, girmesi, çıkması edebe uygun olacak. Her şeyi edebe uygun olacak. Edebe uygun oldu mu, Allah sever, mükafatlandırır. Edebe aykırı oldu mu, Allah cezalandırır.

Şimdi imtihanları var mesela, peygamberlerin bile imtihanları var. Yusuf AS… Yusuf AS'ı çok güzel yaratmış Allah, gören hayran kalıyor. Kur'an-ı Kerim bildiriyor ki:

وَقَطَّعْنَ أَيْدِيَهُنَّ (يوسف:٣١)

(*Ve katta'ne eydiyehünne*) "Kadınlar ellerini kestiler, doğradılar. Akılları başlarından gitti. 'Güneş mi doğuyor, ne oluyor evin içine?' diye hayran kaldılar. Elma kesecеklerine ellerini kestiler."

وَقُلْنَ حَاشَ لِلّٰهِ مَا هَذَا بَشَرًا ، إِنْ هَذَا إِلاَّ مَلَكٌ كَرِيمٌ (يوسف:٣١)

(*Ve kulne hâşe li'llâhi mâ hâzâ beşeren, in hâzâ illâ melekün kerîm*) "Bu insan değil, bir melek! İnsan soyuna benzemiyor, bu ne güzellik!" dediler. (Yûsuf 12/31)

Çok güzel. Şimdi çok güzel olunca, ona sahip olmak istiyor. Gel diyor, teklifte bulunuyor ama Yusuf AS'ın da içi biraz kayıyor ama Yusuf AS kabul etmiyor. "Yok diyor, ben bunların tekliflerini kabul edemem."

"—Hapse atarız!"

Hapse atsalar da kabul edemem diyor. Bak ne oldu şimdi? Bir tercih yaptı. Önüne imkân çıktı, ama o imkânı kullanmadı. Kendisini tuttu. Bir tercih yaptı. Neyi tercih etti?

Tehlikeli, üzüntülü, karanlık, açlık, susuzluk olan tarafı tercih etti. Neden? Allah'ın emrine aykırı iş yapmamayım diye. Fasık olmayayım, günah işlemeyelim diye tuttu kendisini. İşte onun için Allah ondan sonra mükafatlandırıyor. Hem de gene o canının çektiği hanımla evlendiriyor. Aradan zaman geçiyor, imtihan bittikten sonra gene evlendiriyor. Demek ki, kaderde evlenmek var, ya helâlden evlenecek, ya haramdan… İlk teklife evet deseydi

haramdan olacaktı, ona hayır diyor, Allah rızası için. Allah sonunda gene yazmış, kader, helâlden oluyor.

Buralardan anlıyoruz ki muhterem kardeşlerim, Allah'ın rızasını kazanmak için insanın edepli olması lazım. Edebe riayet etmesi lazım. Meşakkatli de olsa, sıkıntılı da olsa, zor da olsa, masraflı da olsa, tehlikeli de olsa, doğru olan tarafı tercih etmesi lazım, eğri olan tarafa kaymaması lazım, gönlünün akmaması lazım.

"—E kayarsa ne olur?"

O tarafa aktığı, o tarafa kaydığı zaman cezasını, belâsını da bulur. Çünkü Allah adil olduğundan, günah işleyeni cezalandırıyor, fedakârlık yapanı mükafatlandırıyor. Bu kadar basit… Mekanizma bu kadar basit… Müslüman olmak, müslümanlığı anlamak, Allah'ın rızasının yolunu anlamak çok kolay, gayet kolay. Mekanizma gayet aşikâr. Çoban da anlar, ümmi de anlar, köylü de anlar, cahil de anlar. Herkes anlar. Ve cahil anladığını uygularsa alimden daha ileriye gidebilir.

İşte İslâm'ın güzelliği burada. Cahil İslâm'ı böyle safi haliyle, güzelce anlayıp yaparsa evliya olur. Öteki kaç tane kitabı yutmuş, kaç tane yüksek yer bitirmiş, kaç tane diploma almış insan, Allah'ın emrini tutmayınca ne olur? Mahrum kalır. Ayrılış noktası orası… Edebe riayet eden paçayı kurtarıyor, edepsizlik yapan cezayı buluyor.

"—E hocam yâni, ben bu sözü duymadan önce bir edepsizlik yapmıştım!"

Haa, Allah'ın lütfu çok olduğundan eskiden bir edepsizlik, bir cahillik yapmışsa bir insan, pişman olanı da seviyor Allah. Hatasından döneni de seviyor. İşte al, Allah'ın bir lütfu daha karşında sana. Artık sen onu yaptın, seni mutlaka çiğ çiğ yiyeceğim, kebap edeceğim, kızartacağım, kömür yapacağım demiyor Allah. Pişman olursan gene affediyor. Güzel değil mi? El-hamdü lillah…

Allah-u Teàlâ Hazretleri *Erhamü'r-rahimîn* olduğundan hatalı da olsa, günahkâr da olsa:

“—Pişman oldum yâ Rabbi! Keşke yapmasaydım, niye yaptım ben onu, affet beni ya Rabbi!” deyince, pişman olunca Allah affediyor.

İşte al sana ikinci güzellik. Al sana bir imkân daha. Hem de bir tane değil, kaç defa. İnsan kaç defa hata etse, kaç defa tevbe etse Allah tevbesini kabul ediyor. Bin defa tevbesini bozsa, bin defa tevbe etse kabul ediyor.

Tabii bu yapın günahı mânâsına değil. Ama insanoğlu bilerek-bilmeyerek hata yapıyor. Yâni bir defa hata yapmıyor ki insanoğlu, ömrü boyunca çok hatalar yapıyor. Sabahtan akşama hata yapıyor. Sabahleyin kalkıyor, hatta namazın içinde hata yapıyor. Hatta camide hata işliyor. Hatta hacda hata işliyor. Onun için tevbe var, tevbe imkânı var. Tevbe edince, öyle de affediyor Allah. Edepsizlik yapmış bile olsa;

“—Ya Rabbi, ben bu edepsizliğimi anladım, pişman oldum, yapmamaya söz veriyorum, azmediyorum, karar verdim, yapmayacağım. İyi kulun olacağım!” diyeni de affediyor. Demek ki imkânlar çokmuş.

Bu imkânları kullanmayanlar da tabii cezasını çekiyor. O da Allah’ın adaletinin icabı, normal. O da öyle olması lazım. Allah’ın adaleti şaşmaz, çünkü suçlu cezayı çekecek, iyilik yapan da mükafatı görecek. Kanun böyle.

Yâni Allah’ın nurunun insana isabet etmesi, gerçeği görme kabiliyeti. İnsan gerçeği görürse, doğruyu görürse, hatta kendisinin hatasını, yanlışını görürse, tedbir alırsa kurtuluyor. Ama onu görmezse, o zaman cezasını çekecek.

O halde bizim elimizde ne var şu anda? Bizim elimizde tevbe imkânımız var. Allah’a çok şükür akıl vermiş Allah bize, aklımızı kullanıp, günaha sapmamak için kendimize sahip olma yolunu tercih etmemiz lazım.

Tabii Allah-u Teàlâ Hazretleri bir şeyleri kararlaştırdığı zaman mukadderat olarak, onun önünde de durulmaz. Musa AS, Adem AS ile karşılaşmış. Peygamber Efendimiz naklediyor. Mi’rac’da gördü

ya hepsini ayrı ayrı. Musa AS asabi biraz, sinirli. Harun AS'ın da yakasına yapışmış ya, sakalına:

"—Sen niye ben Tur Dağı'ndayken bunlara buzağıyı yapıp da tapınmalarına müsaade ettin?" diye…

Asabi yâni. Yakalamış yakasından.

Şimdi Hz. Adem'in de karşısına gelince ne diyor Musa AS, Peygamber Efendimiz'in hadis-i şerifinden biliyoruz:

"—Sen değil misin bizi, hatayı işleyip cennetten çıkartan?" diyor. Adem Atamız'a ta'rizde bulunuyor yâni. "Sen değil misin bizi cennetten çıkartan. Yapmasaydın o işi, o Allah'ın yasakladığı ağaca yaklaşmasaydın."

Allah-u Teàlâ Hazretleri:

يَا آدَمُ اسْكُنْ أَنْتَ وَزَوْجُكَ الْجَنَّةَ فَكُلاَ مِنْ حَيْثُ شِئْتُمَا وَلاَ تَقْرَبَا

هٰذِهِ الشَّجَرَةَ فَتَكُونَا مِنَ الظَّالِمِينَ (الأعراف:١٩)

(*Yâ âdemü'skün ente ve zevcüke'l-cenneh*) "Ey Âdem! Sen ve eşin cennete yerleşin! (*Fekülâ min haysü şi'tümâ*) Orada dilediğiniz gibi, bol bol yeyin! (*Ve lâ takrabâ hazîhi'ş-şecerete fetekûnâ mine'z-zàlimîn*) Ama sakın şu ağaca yaklaşmayın, sonra günahkârlardan, zalimlerden olursunuz!" (A'raf, 7/19) diye yasak koydu.

"—Ne diye yaklaştın oraya?.." diyor Adem AS'a.

Adem AS'ın da cevabı şu olmuş:

"—Sen beni, kalemin yazısını yazıp da mürekkebinin kuruduğu bir şeyden dolayı ayıplamaya mı kalkıyorsun?"

Haa, bu ne demek? Yâni Allah-u Teàlâ Hazretleri mukadderatı öyle yapmış ki Adem AS cennetten çıkacak, yeryüzüne inecek, nesiller yeryüzünde yaşayacak. Kader böyle. Kader böyle olduğundan, o şeyi yapıyor. Yâni onu yapmış. Allah'ın kaderi icabı oldu bu demiş oluyor. Ve Musa AS'ı susturmuş. Allah'ın bir takdiri.

Tabii olaylar… Kul bir şey yapmak ister muhterem kardeşlerim. Ama bir türlü yapamaz böyle kaderin duvarlarına kafası tos tos

toslar. Adeta tosluyor gibi hisseder insan, yapamaz yâhu! O kadar ister, sabah kalkar, akşam kalkar, yapamaz. Neden? Kader fetva vermiyor da ondan. Müsaade yok. Kader müsaadesi yok. Eh tabii kader ona onu yaptırttı, ondan sonra ama çok pişman oldu

Adem AS. Binlerce yıl ağladı. Havva AS'da ağladı binlerce yıl. Tüh ya hu biz bunu niye yaptık diye... Tevbe etti, tevbe edince, ağlayınca, Allah'tan affını isteyince Allah-u Teàlâ Hazretleri de onu ve Havva Anamızı afv u mağfiret eyledi.

Kur'ân-ı Kerim'de de buyurmuş:

يَاأَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا تُوبُوا إِلَى اللهِ تَوْبَةً نَصُوحًا (التحريم:٨)

(*Yâ eyyühe'llezîne âmenû!*) "Ey iman edenler! (*Tûbû ila'llàhi tevbeten nasûhâ*) Allah-u Teàlâ Hazretleri'ne tevbe-i nasûh ile tevbe edin!" (Tahrîm, 66/8)

Tevbe etmeyi Allah-u Teàlâ Hazretleri buyurmuş. Sonra ümit kesmemeyi buyurmuş:

قُلْ يَا عِبَادِيَ الَّذِينَ أَسْرَفُوا عَلَى أَنفُسِهِمْ لاَ تَقْنَطُوا مِن رَّحْمَةِ اللهِ ،

اِنَّ اللهَ يَغْفِرُ الذُّنوبَ جَمِيعًا ، إِنَّهُ هُوَ الْغَفُورُ الرَّحِيمُ (الزمر:٥٣)

(*Kul yâ ibâdiye'llezîne esrefû alâ enfüsihim*) "Kullarıma bildir, günah işleyen kullarıma bildir; (*Lâ taknetù min rahmeti'llâh*) 'Allah'ın rahmetinden ümit kesmeyiniz!' de, onlara 'Allah'ın lütfundan ümit kesmeyin! (*İnna'llàhe yağfiru'z-zünûbe cemîà*) Bak, Allah günahları toptan affediverir. (*İnnehû hüve'l-gafûru'r-rahîm*) O Gafur'dur, çok mağfiret edicidir." (Zümer, 39/53) diye bildiriyor.

Demek ki hata işlese bile bazen bu hatası günahı, istediği halde, yapmayayım dediği halde oluyor yâni. Adem AS: "Ne yapayım yâni kader yazmış." diyor. "Kaderin benim hakkımda yazmış olduğu şeyden dolayı mı beni ayıplıyorsun?" diyor.

Burada da aynı konuyu işliyor, kader... Allah-u Teàlâ Hazretleri nurunu kimin üstüne göndermişse o hidayet bulur; kimin üstüne düşmemişse o nurdan, yâni o akıldan, o mantıktan nasibi yoksa, o da dalâlette kalır. O da Allah'ın bir kaderi olmuş oluyor.

Pekiyi kader değişir mi, değişmez mi? hadis-i şeriflere göre kader değişir. Peygamber SAS Efendimiz buyuruyor ki:[41]

اَلدُّعَاءُ يَرُدُّ الْقَضَاءَ بَعْدَ أَنْ يُبْرَمَ (كر. عن نمير بن أوس مرسلاً)

(*Ed-duàü yeruddu'l-kadàe ba'de en yübreme*) "Dua, Allah'ın

---

[41] İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.XXII, s.158; İbn-i Hacer, *el-İsâbe*, c.VI, s.511, no:8911; İbn-i Esîr, *Üsdü'l-Gàbe*, c.I, s.1077; Nümeyr ibn-i Evs el-Eş'arî Rh.A'ten.]
Kenzü'l-Ummâl, c.II, s.63, no:3119; *Câmiü'l-Ehàdîs*, c.XII, s.499, no:12407; RE. 207/12.

kesinleşmiş hükmünü bile değiştirir.”

Yine buyurmuşlar ki:[42]

الدُّعَاءُ يَنْفَعُ مِمَّا نَزَلَ، وَمِمَّا لَمْ يَنْزِلْ، فَعَلَيْكُمْ عِبَادَ اللهِ بِالدُّعَاءِ

(ك. عن ابن عمر)

RE. 207/14 (*Ed-duàu yenfeu mimmâ nezele, ve mimmâ lem yenzil*) [Dua etmek, inmiş olana (belâ ve musibetlere) karşı da henüz inmemiş olana (bela ve musibetlere) karşı da fayda verir. (*Fealeyküm ibâda'llàhi bi'd-duài*) Öyleyse ey Allah'ın kulları, size dua etmenizi tavsiye ederim!]

“Dua gelmiş belayı kaldırmaya da yarar, gelmekte olan belayı durdurmaya da yarar.” Demek ki duanın bir şeyi var. O nasıl oluyor? Allah'ın bir kaderi duayı kabul etmesiyle, ikinci kaderiyle değişebiliyor. O da işin müjde tarafı yâni. Hadis-i şeriflerde bu var. Allah-u Teàlâ Hazretleri duaları kabul ediyor. Mücîbu'd-daevat, duaları kabul edici.

Bu kaderle ilgili esrarengiz işlerdendir. Yâni insan dua ederse, pişman olursa, tevbe ederse, yapmış olduğu hatasını da Allah affediyor.

c. Levh-i Mahfuz

İkinci hadis-i şerife gelelim. Sayfanın 15. hadis-i şerifi. Bizim ikinci hadis-i şerifimiz. İbn-i Abbas RA'dan bu da… Bu ikinci hadis-i şerif de öteki Abdullah'tan.

Dört Abdullah'tan ikincisi Hz. Abbas'ın oğlu Abdullah'tır. O da genç, o da büyük alim bir kimse oldu. Radıya'llàhu anhümâ…

---

[42] Tirmizî, *Sünen*, c.XI, s.459, no:3471; Hàkim, *Müstedrek*, c.I, s.670, no:1815; Abdullah ibn-i Ömer RA'dan.

Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.V, s.234, no:22097; Heysemî, *Mecmaü'z-Zevâid*, c.X, s.219, no:17191; Muaz ibn-i Cebel RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.II, s.63, no:3122; *Câmiü'l-Ehàdîs*, c.XIII, s.5, no:12420.

Babası Peygamber Efendimiz'in amcası, kendisi de amcazadesi, genç bir kimse. Bu ikinci hadis-i şerif de ondan. O da Abdullah.

Bu hadis-i şerifte ne buyuruyor Peygamber Efendimiz:[43]

إِنَّ اللّٰهَ خَلَقَ لَوْحًا مَحْفُوظًا مِنْ دُرَّةٍ بَيْضَاءَ ، صَفَحَاتُهَا مِنْ يَاقُوتَةٍ

حَمْرَاءَ ، قَلَمُهُ نُورٌ ، وَكِتَابُهُ نُورٌ ، لِلّٰهِ فِي كُلِّ يَوْمٍ سِتُّونَ وَثَلَاثُمِائَةِ

لَحْظَةٍ ، يَخْلُقُ وَيَرْزُقُ ، وَيُمِيتُ وَيُحْيِي ، وَيُعِزُّ وَيُذِلُّ ، وَيَفْعَلُ مَا

يَشَاءُ (طب. وابن مردويه ، ك. ض. عن ابن عباس)

RE. 87/15 (*İnna'llàhe haleka levhan mahfuzan min dürretin beydàe, safahatuhâ min yâkùtetin hamrâe, kalemuhu nûrun, ve kitabuhû nûrun, li'llâhi fi külli yevmin sittûne ve selâsemieti lahzatin, yahlüku ve yerzuku, ve yümîtü ve yuhyi, ve yuizzu ve yüzillu, ve yef'alu mâ yeşâ'*)

(*İnna'llàhe haleka*) "Hiç şüphe yok ki Allah-u Teàlâ Hazretleri yarattı (*levhan*) bir levha yarattı; (*mahfuzan*) korunmuş bir levha yarattı." Yâni herhangi bir tesir altında kalıp bozulup, değişmeyen bir levha yarattı. Hıfz edilmiş, korunmuş bir levha. *Levh-i Mahfuz* diyoruz biz buna.

Levh-i Mahfuz'u yarattı. Neden? (*Min dürretin beydae*) "Beyaz inciden yarattı." Levh-i Mahfuz'u beyaz inciden yarattı. (*Safahàtuhâ min yâkùtetin hamrâe*) "Sayfaları kırmızı yakuttan, (*kalemuhû nûrun*) üstüne yazı yazan kalem de nurdan, kalem-i ezel de nurdan, (*ve kitâbuhû nûr*) yazıları da nurdan." Kalem nurdan, bu beyaz inci, yakut sayfalı Levh-i Mahfuz'un üzerine yazılan

---

[43]Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.XII, s.72, no:12511; Hàkim, *Müstedrek*, c.II, s.516, no:3771; Ziyâü'l-Makdîsî, *el-Ehàdîsü'l-Muhtâre*, c.IV, s.101, no:63; Beyhakî, *el-Esmâ ve's-Sıfat*, c.III, s.40, no:951; Ebû Nuaym, *Hilyetü'l-Evliyâ*, c.I, s.325; Abdullah ibn-i Abbas RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.VI, s.151, no:15194; *Câmiü'l-Ehàdîs*, c.VIII, s.46, no:6836.

yazılar da nurdan.

(*Li'llâhi fi külli yevmin sittûne ve selâsemieti lahzatin*) "Allah-u Teàlâ Hazretleri'nin her gün oraya üç yüz altmış lahzası vardır, bakışı vardır. Allah-u Teàlâ Hazretleri'nin Levh-i Mahfuz'a ilgisi, irtibatı, emri vardır. (*Yahlüku*) Yaratır, (*ve merzuku*) yaratmış olduğu kullarına rızkı verir; (*ve yumîtü ve yuhyî*) öldürür, diriltir. (Ve yuizzü ve yuzillü) Kimini aziz kılar, kimisini zelil eder." Kimisini basit bir insanken, yüksek mevkilere çıkartır. Kimisini en yükseklerden aşağı indirir, zelil kılar. (*Ve yef'alu mâ yeşâ'*) "Dilediğini yapar."

Allah-u Teàlâ Hazretleri dilediğini yapar. (*Yef'alu'llàhu mâ yeşâ'*) "Allah-u Teàlâ Hazretleri neyi dilerse onu yapar."

İşte bu demin bahsi geçen Levh-i Mahfuz'la ilgili bir hadis-i şerif. Hemen aşağıda karşımıza geldi.

Demek ki ak inciden imiş. Yaprakları kırmızı yakuttanmış. Kalemi nurdanmış, yazıları da nurdanmış Levh-i Mahvuz'un. Allah-u Teàlâ Hazretleri bir günde nice nice defa oraya nazar eyler ve yeni mahlûklar yaratırmış. Yaratmış olduğu eski mahlûkların rızıklarını tayin edermiş. Kimisini öldürür, kimisine yeniden hayat verir, dünyaya getirirmiş. Kimisini aziz kılarmış, kimisini zelil kılarmış. Onun için Rezzak Allah'tır. Yaratan Allah'tır. Öldüren Allah'tır. Hayat veren Allah'tır. Dilediğini yapar. Aziz kılan Allah'tır, zelil kılan Allah'tır.

Bunlar tabii Allah-u Teàlâ Hazretleri'nin işleridir, kullar bu işleri tam anlayamazlar işin doğrusu. Tam kavraması kulların bu işleri mümkün değildir. Çünkü Allah-u Teàlâ Hazretleri'nin zatını, şanını insan aklı tartamaz, ölçemez, tam kavrayamaz.

İdrâki maàli bu küçük akla gerekmez,
Zirâ bu terazi o kadar sıkleti çekmez.

Bu terazi o kadar ağırlığı tartacak bir terazi değil. Allah'ın işleri muazzam işler olduğundan, büyük işler olduğundan böyle bunları herkes anlayamaz. Esrarını bilemez.

Yâni nasıl bilemez? *Levh-i Mahfuz* nedir, nasıl bir şeydir? Bilemez ki, bilemeyiz ki… Allah nasıl emir veriyor, nasıl yazılıyor, nasıl siliniyor?..

يَمْحُو اللّٰهُ مَا يَشَاءُ وَيُثْبِتُ وَعِنْدَهُ أُمُّ الْكِتَابِ (الرعد: ٣٩)

(*Yemhu'llàhu mâ yeşâü ve yüsbitü ve indehû ümmü'l-kitâb*) "Allah dilediğini siler, dilediğini de sabit bırakır. Bütün kitapların aslı, ana kitap onun yanındadır." (Ra'd, 13/39)

Dilediğini yazıyor, dilediğini çiziyor. Kalem ne demek, vs.? Bunları anlayamaz ama biraz kompüter bilenlere, biraz bildiği bir şey söylendiği zaman anlıyor. Bak kompüter var diyorsun, şöyle yapıyorsun, böyle yapıyorsun. Ondan sonra ekranda şu oluyor, bu oluyor, vs. filan. Plan diyorsun, program diyorsun. Millet kendisinin yaptığı, kendisinin bildiği şeylerden, "Haa, ona mı benziyor?" diye biraz bir şeyler anlıyor ama gene de anlaması

benzetme yoluyladır, tam anlayamaz.

Allah'ın işlerini Allah'ın kendisini görmeyen mahluklarının tam anlaması mümkün değildir. Ne Levh-i Mahfuz'u anlayabilir, ne kalem-i ezeli anlayabilir, ne kaderi anlayabilir, ne Allah'ın işlerini anlayabilir.

Bu insanın aklı ancak toplama, çıkartma, küçültme, büyütmeyle çalışır. Ne demek? İnsan muhayyilesi ekleyerek, toplayarak, yeni bir şeyi tasavvur eder.

Mesela yedi başlı dev der. Neden? Bir başlı insanı biliyor, yedi başlı dev der. Bu toplama yâni çoğaltmak suretiyle. Veya azaltarak düşünür yeni bir mahluk düşüneceği zaman. Tepegöz der, tek gözlü. Yâni iki gözlü mahluk görmeye alışmış. Halbuki sineğin bir sürü gözü var. Daha başka böyle çeşitli gözleri olan mahluklar var. Yâni tek gözlü. Ya azaltır, ya çoğaltır.

Ya büyültür, ya küçültür. Dev der, yâni çok büyük bir mahluk düşünür. Cüce der, küçük bir mahluk düşünür. Hiç aklının, gözünün, kulağının sahasına girmemiş bir şeyi anlayamaz. Anlaması mümkün değil, benzetecek, neye benzetsin. Benzetilecek bir şey yoksa, hiç görmediği bir şeyse, nasıl anlatacaksın.

Anadan kör olarak doğmuş bir insan karşında oturuyor. Sen ona diyorsun ki:

"—Aman, karşıma bir kırmızı kiraz geldi, bir sarı kiraz geldi."

Ne anlasın kırmızıyı, sarıyı. Bir kırmızı gül, bir beyaz gül… Ne anlasın kırmızı, beyazı. Kör, adamın renklerle ilgili tasavvuru yok kafasında. Bu anlamaz, mümkün değil bir şeyi anlaması. Eğer biraz bir görmesi olsa, bak şundan biraz açık, şundan biraz koyu. Şuna benziyor, buna benziyor filan diye benzetmeyle, eklemeyle, çıkartmayla, büyültmeyle, küçültmeyle anlatabilirsin.

İnsanın içi bu kadarcık. Bu kutunun içindeki şu akıl dediğimiz şey, muhayyile, insanın hayal gücü böyle çalışıyor, o kadar. Bazı şeyleri anlayamaz. Neden? Hiç emsalini görmemiştir de ondan.

"—E nasıl olacak bu iş?"

Görmedin, anlayamazsın, boşuna sorma! Köre rengi anlatmak gibi bir şey.

d. Allah-u Teàlâ'nın Yüz Rahmeti

Üçüncü hadis-i şerif... 88. sayfanın, 1. hadis-i şerifine geldik. Hiç olmazsa üç tane okumuş olalım!

Bu da yine ibn-i Abbas RA'dan. Hz. Abbas'ın oğlu Abdullah'tan bir diğer hadis-i şerif.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:[44]

إِنَّ اللهَ خَلَقَ مِائَةَ رَحْمَةٍ ، رَحْمَةً مِنْهَا قَسَمَهَا بَيْنَ الْخَلاَئِقِ ، وَتِسْعَةً وَتِسْعِينَ إِلٰى يَوْمِ الْقِيَامَةِ (طب. عن ابن عباس)

RE. 88/1 (*İnna'llàhe teàlâ haleka miete rahmetin, rahmetün*

---

[44] Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.XI, s.374, no:12047; Heysemî, *Mecmaü'z-Zevâid*, c.X, s.360, no:17621;

Kenzü'l-Ummâl, c.IV, s.249, no:10380; *Câmiü'l-Ehàdîs*, c.VIII, s.47, no:6837.

minhâ kasemehâ beyne'l-halâik, ve tis'aten ve tis'ine ilâ yevmi'l-kıyâmeh)

(*İnna'llàhe teàlâ haleka miete rahmetin*) "Allah-u Teàlâ yüz rahmet yarattı. (*Rahmetün minhâ*) O yüzden sadece bir rahmeti, yâni yüzde biri, (*kasemehâ beyne'l-halâik*) bütün insanların hepsine dağıttı, taksim etti."

"—Al sana şu kadar, al sana şu kadar, al sana şu kadar…"

Bu *rahmet* ne demek burada? Merhamet demek, acıma duygusu. Allah yüz misli acıma duygusu yaratmış, bir tanesini sadece yeryüzündeki bütün mahlukatın arasına taksim etmiş. Al sana şu kadar, al sana şu kadar diye.

Anne çocuğunu ondan seviyor, ondan bağrına basıyor, ondan emziriyor. Hayvan, çocuğu memesini emerken ondan ayağını kaldırıyor, ondan böyle yalıyor yüzünü... Kedi yavrusunu o sevgi ile bağrına basıyor. Neden? İçinde merhamet var, Allah ona taksim etmiş. Evladına karşı merhamet var.

İnsanların da birbirine merhameti var. Acıyoruz, "Komşumuz filanca yazık, hasta olmuş." falan diyoruz, "Geçmiş olsun!" diyoruz, "Zavallı, başına ne felaketler geldi." diyoruz. Yâni bütün acıma duygularını, insanların, hayvanların, mahlûkatın birbirlerine karşı merhametlerinin hepsini topla. Bunların hepsi ne? Allah'ın yarattığı yüz rahmetten sadece yüzde biri bunlar.

"—E gerisi, doksan dokuzu nerede?"

Gerisini Allah-u Teàlâ Hazretleri ahirette ihsan edecek. Yâni dünyadaki bütün mahlukatın, bütün yaratıkların birbirlerine merhametleri, hepsi yüzde bir. Onun doksan dokuz misli fazlası, yüzde doksan dokuzu ahirette… Allah-u Teàlâ Hazretleri o zaman rahmetiyle muamele edecek. Nice nice kullarını afv u mağfiret edecek, onları cennetine sokacak, cehennemden azad edecek. Büyük mükafatlar verecek. Layık olmadıkları nimetleri verecek. Doksan dokuzu geride…

Yâni yüzde biri daha gördüğümüz. Hepsini de görmüyoruz yâni dünyanın ne kadarını görüyoruz biz? Allah-u Teàlâ Hazretleri bizi de o engin, o muazzam rahmetine erenlerden eylesin… Hem

dünyada hem ahirette…

e. Allah'ın Bir Rahmeti Yeryüzünü Doldurur

Altındaki de o konuyla ilgiliymiş, onu da okuyuverelim. Çünkü mevzu birliği var:

Ebû Hureyre RA'dan deminki hadis-i şerifi biraz daha açıklayan bir hadis-i şerif bu.

Buyuruyor ki Peygamber Efendimiz:[45]

إِنَّ اللهَ خَلَقَ مِائَةَ رَحْمَةٍ ، كُلُّ رَحْمَةٍ مِلْءُ مَا بَيْنَ السَّمَاءِ وَالأَرْضِ ، فَقَسَمَ مِنْهَا رَحْمَةً بَيْنَ الْخَلاَئِقِ ، بِهَا تَعْطِفُ الْوَالِدَةُ عَلَى وَلَدِهَا ، وَبِهَا يَشْرَبُ الْوَحْشُ وَالطَّيْرُ الْمَاءَ ، وَبِهَا يَتَرَاحَمُ الْخَلاَئِقُ ، فَإِذَا كَانَ يَوْمُ الْقِيَامَةِ قَصَرَهَا عَلَى الْمُتَّقِينَ ، وَزَادَهُمْ تِسْعًا وَتِسْعِينَ (ك. أبى هريرة ؛ ك. عن سلمان)

RE. 88/2 (*İnna'llàhe teàlâ haleka miete rahmetin, küllü rahmetin mil'u mâ beyne's-semâi ve'l-ard, kaseme minhâ rahmeten beyne'l-halâikı, bihâ ta'tıfu'l-vâlideti alâ veledihâ, ve bihâ yeşrebü'l-vuhşü ve't-tayri el-mae, ve bihâ teterâhümü'l-halâiki, feizâ kâne yevmü'l-kıyâmeti kasarahâ ale'l-muttakîne, ve zâdehüm tis'an ve tis'in*)

(*İnna'llàhe teàlâ haleka miete rahmetin*) "Allah-u Teàlâ Hazretleri yüz merhamet yarattı." Rahmet diyoruz ama merhamet manasına. Yüz merhamet yarattı. (*Küllü rahmetin melee mâ beyne's-semâi ve'l-ard*) "Her rahmet yerle göğün arasını doldurur, o

---

[45] Hàkim, *Müstedrek*, c.IV, s.276, no:7628; Selman RA'dan.
Kenzü'l-Ummâl, c.III, s.96, no:5667; *Câmiü'l-Ehàdîs*, c.VIII, s.48, no:6480.

kadar çok.. Muazzam rahmet, miktar, hacim böyle. Muhteşem, muazzam… Yerle göğün arasını dolduracak kadar.”

(*Kaseme minhâ rahmeten beyne'l-halâikı*) “Sadece bir tanesini, yâni yüzde birini mahlûkatı arasında herkese nasibi kadar verdi.” Al sana şu kadar merhamet, al sana şu kadar merhamet. Sen merhamet sahibi ol, sen merhamet sahibi ol diye bir miktar hepsinin duygusuna, içine merhamet verdi.

(*Bihâ ta'tıfu'l-vâlideti alâ veledihâ*) “işte o verilen, Allah'ın lütfu olan merhamet sayesinde, anne evladına müşfik davranıyor. (*Ve bihâ yeşrebü'l-vuhşü ve't-tayri el-mae*) İşte o merhamet dolayısıyla vahşi mahluklar, kuşlar su bulup içiyorlar. (*Ve bihâ teterâhümü'l-halâiki*) Bu merhametin kendilerine verilmiş olmasından dolayı yaratıklar birbirlerine merhamet ediyor, acıyorlar.”

“—İki tane balina Karadeniz'e gelmiş, zavallı!” diye herkes ayağa kalkıyor. “Ne olacak, yazık!”

E niye yazık, ne var? İşte acıma geliyor yâni. Bizim malımız değil, bir şey değil; elin balinasına acıyoruz.

Bakıyoruz, yolun kenarında ağaçlar yanmış, vah vah yazık diyoruz. Ne oldu? Acıyoruz. Tarla senin mi? Değil. E acıyoruz yâni. Yangın olmuş, şu kadar şey yanmış falan. Kıbrıs'ta şöyle oldu diye acıyoruz değil mi? İşte bu mahlukat arasındaki merhametleşme hep bundan.

(*Ve izâ kâne yevme'l-kıyâmeti*) “Kıyamet günü olduğu zaman, (*kasarahâ ale'l-müttakin*) Allah geriye kalan doksan dokuz rahmeti ve öteki buraya taksim edilmiş rahmetlerin hepsini, merhametlerin hepsini Allah'tan korkan müttaki kullarına tahsis edecek. Sadece onlara, mü'min müttakî kullarına verecek. (*Ve zâdehüm tis'an ve tis'în*) “Onlara doksan dokuz kat merhamet ihsan edecek.”

Tabii muhterem kardeşlerim. İşte burada bir müttaki kelimesi geçiyor ya… Müttaki kul, takva ehli kul demek bu. Bu çok önemli.

Bakın bizim tasavvuf yoluna ne derler? Takva yolu derler. Fetva yolu var, takva yolu var.

“—Falanca adam çok takva ehli bir insan. Hiç harama

yanaşmaz, sözüne dikkat eder, elini harama uzatmaz, haram lokma yemez, kimsenin hakkını çiğnemek istemez!" filan deriz.

Takva ehli, müttaki demek yâni. İşte bu çok kıymetli bir sıfattır. Kimseye haksızlık yapmamak, kimsenin hakkını yememek. Günaha girmemek, zulüm etmemek ve haram yememek. Takva budur. Bizim yolumuz tasavvuf yolu takva yoludur. Gerçek müslümanlık takva yoludur. Bu çok önemlidir.

Allah doksan dokuz rahmeti, merhameti yarın kimlere verecek? Müttaki kullarına verecek, Allah'tan korkan, sakınan, çekinen, günahlardan uzak duran, haramlara yanaşmayan kullarına verecek.

Onun için hepimizin takva ehli kul olmamız lazım. Hepimizin takvayı öğrenmesi lazım. Hepimizin takvaya göre ibadet yapması lazım. Takvaya göre yaşaması lazım. Takvaya göre ticaret yapması lazım. Takvaya göre aile hayatını sürdürmesi lazım. Her işi takvaya uygun olması lazım. Her işin müttakiyâne olması lazım.

Bu takva nedir? Bunu iyice öğrenmek ve hayatında tatbik etmek lazım.

Fâtiha-i şerîfe mea'l-besmele!

09. 07. 1995 – İskenderpaşa Camii

09. HARAMLA TEDAVİ OLMAZ

Eùzü bi'llâhi mine'ş-şeytâni'r-racîm.
Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm.
El-hamdü li'llâhi rabbi'l-àlemîn... Hamden kesîran tayyiben mübâreken fîh, alâ külli hâlin ve fî külli hîn.,, Kemâ yenbağî li-celâli vechihî ve li-azîmi sultânih… Ve's-salâtü ve's-selâmü alâ seyyidi'l-evvelîne ve'l-âhirîn muhammedini'l-mustafâ ve âlihî ve sahbihî ecmaîn… Ve men tebiahû bi-ihsânin ilâ yevmi'd-dîn…
Emmâ ba'dü, fa'lemû eyyühe'l-ihvân... Feinne efdale'l-hadîsi kitâbu'llàh... Ve efdale'l-hedyi hedyü seyyidinâ muhammedin salla'llàhu teàlâ aleyhi ve sellem... Ve şerre'l-umûri muhdesâtühâ... Ve külle muhdesetin bid'ah... Ve külle bid'atin dalâleh... Ve külle dalâletin ve sàhibehâ fi'n-nâr... Ve bi's-senedi'l-muttasıli ile'n-nebiyyi salla'llàhu aleyhi ve selleme ennehû kàl:

إنّ الله تعَالٰى لَمْ يُنْزِلْ دَاءً ، إلاَّ أَنْزَلَ لهُ دَوَاءً ؛ عَلِمَهُ مَنْ عَلِمَهُ ، وجَهِلَهُ مَنْ جَهِلَهُ ، إلاّ السَّامَ ، وَهُوَ الْمَوْتُ (ابن السنى ، وأبو نعيم فى الطب ، ك. عن أبى سعيد)

RE. 89/4 (*İnna'llàhe teàlâ lem yünzil dâen, illâ enzele lehû devâen; alimehû men alimehû, ve cehilehû men cehilehû, ille's-sâme, ve hüve'l-mevt.*)
Sadaka rasûlü'llàh, fî mâ kàl, ev kemâ kàl.

Aziz ve muhterem kardeşlerim!
Allah-u Teàlâ Hazretleri'nin selâmı, rahmeti, bereketi, üzerinize olsun… Allah-u Teàlâ Hazretleri cümlenizi iki cihanda aziz ve bahtiyar eylesin...
Peygamber SAS Efendimiz Hazretlerinin mübarek hadîs-i şeriflerinden bir demet okumak, dinlemek, izah etmek, tefeyyüz etmek üzere toplanıyoruz. Allah-u Teàlâ Hazretleri, bizi Peygamber SAS Efendimiz'in sevgisine, şefaatine, rızasına,

iltifatına mazhar eylesin… Yolundan ayırmasın, ahirette komşusu eylesin... Cennetiyle, cemaliyle, cümlemize iltifat eylesin, lütfeylesin, ikram eylesin…

Bu hadîs-i şeriflerin okunmasına ve izah edilmesine başlamazdan önce, Peygamber SAS Efendimiz'in rûh-ı pâki için, âlinin, ashâbının, etbâının, cümle sâdât ve meşâyih-i turuk-u aliyyemizin, hâsseten eserini okuduğumuz Gümüşhâneli Ahmet Ziyâeddîn Efendimiz Hazretleri'nin ve bu beldeleri fetheden Fatih Sultan Mehmed Han'ın ve diğer fatihlerin, şehidlerin, gazilerin, mücahidlerin, cümle ashâb-u hayrât-u hasenâtın ve hâsseten İskenderpaşa'nın ruhu için;

Uzaktan yakından bu hadîs-i şerifleri dinlemek üzere gelmiş olan siz kardeşlerimizin ahirete göçmüş bütün geçmişlerinin, sevdiklerinin, yakınlarının ruhları için; onların ruhları şad olsun, kabirleri pür nur olsun, makamları a'lâ olsun, dereceleri yücelsin, ruhları rahatlasın, şad olsun diye;

Biz de Rabbimizin rızasına uygun ömür sürüp, Rabbimizin rızasına mazhar olalım, huzuruna sevdiği, razı olduğu kullar olarak varalım, Rabbimiz cennetiyle, cemaliyle cümlemizi müşerref eylesin diye, bir Fâtiha, üç İhlâs-ı Şerîf okuyalım, öyle başlayalım!

……………………

a. Her Hastalığın Şifası Vardır

Okuduğumuz hadîs-i şerifler *Râmûzü'l-Ehàdîs*'in 89. sayfasının 4.hadîs-i şerifinden başlayacak ve devam edecek inşaallah. Hadîs-i şeriflerin Arapça metinlerini merak edenler, kaynaklarını merak edenler kaydetsinler.

Bu ilk üç hadîs-i şerif, hastalar ve şifaları ile ilgilidir.

Ebû Nuaym'ın, Taberânî'nin Ebû Saîd el-Hudrî Hazretleri'nden rivayet ettiğine göre, Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:[46]

---

[46] Hàkim, *Müstedrek*, c.IV. s.445, no:8220; Taberânî, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.III, s.75, no:2534; İbn-i Ebî Şeybe, *Musannef*, c.VII, s.360, no:23884; Ukaylî, *Duafâ*, c.IV, s.29, no:797; Ebû Saîd el-Hudrî RA'dan.

Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.I, s.443, no:4236; Hàkim, *Müstedrek*, c.IV. s.441, no:8205; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.XIII, s.427, no:6062; Beyhakî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.IX, s.343, no:19344; Ebû Ya'lâ, *Müsned*, c.IX, s.113, no:5183; Taberânî, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.VII, s.121, no:7036; Abdullah ibn-i Mes'ud RA'dan.

إنّ الله تعالى لم ينزل داءً ، إلاّ أنزل له دواءً ؛ علمه من علمه ، وجهله من جهله ، إلاّ السّام ، وهو الموت (ابن السنى ، وأبو نعيم فى الطب ، ك. عن أبى سعيد)

RE. 89/4 (*İnna'llàhe teàlâ lem yünzil dâen, illâ enzele lehû devâen; alimehû men alimehû, ve cehilehû men cehilehû, ille's-sâme, ve hüve'l-mevt.*)

(*İnna'llàhe teàlâ*) "Hiç şüphe yok ki Allah-u Teàlâ Hazretleri, (*lem yenzil dâen, illâ enzele lehû devâen*) bir hastalık indirmişse, mutlaka o hastalığa bir de deva indirmiştir."

Her hastalığa, bir deva, bir şifa, bir çare indirmiştir. Devasını indirmediği hastalık yoktur. Her hastalık ki var; onun devası da vardır.

(*Alimehû men alimehû*) "Bu devayı, bu şifayı bilen bildi; (*cehilehû men cehilehû*) bilmeyen bilmedi."

Tabii her kul her hastalığın şifasını bilecek değil. Bilen bildi, bilmeyen bilmedi.

(*İlle's-sâm*) "Sâm hariç." *Sâm* ne demek? (*Ve hüve'l-mevt*) "O da ölümdür." Ölümün çaresi yok.

Ölümden başka herhangi bir hastalık için Allah mutlaka devasını da indirdi. Hastalığı yeryüzüne indirmiş, göndermiş, devasını da göndermiştir. Ölüm hariç her hastalığın şifası, devası var.

Esmâü'l-Hüsnâ ne demek? En güzel sıfatlar, Allah'ın en güzel isimleri… Allah-u Teàlâ Hazretleri'nin en güzel sıfatlarından birisi de Şâfî'dir. Şifayı veren Allah-u Teàlâ Hazretleri'dir.

Hadîs-i şerifte de Peygamber Efendimiz müjdelemiş ki, amansız hastalık yok. Her hastalığın amanı, devası, ilacı, çaresi var… Demek ki Allah'tan ümit kesmek yok. Buradan hastalara bir ümit beliriyor, doktorlara da bir işaret oluyor ki;

Kenzü'l-Ummâl, c.X, s.5, no:28079; *Câmiü'l-Ehàdîs*, c.VIII, s.162, no:7032.

“—Araştırın; hastalığın çaresi vardır ama siz bilmiyorsunuz. Araştırın da bulun!” demek.

Bu da böyle bir ümit olarak doktorların hatırında olsun. Araştırsınlar, ümitlerini kesmesinler, tabii onların elinden şifa olunca, birçok kimsenin de duasını almış olurlar.

b. Yaşlılık İçin İnek Sütü

Altındaki hadîs-i şerif de Abdullah ibn-i Mes’ud RA’dan, Beyhakî ve Hâkim rivayet etmişler.

Peygamber Efendimiz şöyle buyuruyor:[47]

---

[47] Hàkim, *Müstedrek*, c.IV, s.218, no:7425; Taberânî, *Mu’cemü’l-Kebîr*, c.IX, s.238, no:9164; Tayâlisî, *Müsned*, c.I, s.48, no:368; Neseî, *Sünenü’l-Kübrâ*, c.IV, s.193, no:6863; Tahâvî, *Şerhü’l-Maânî*, c.IV, s.326, no:6664; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.XIII, s.440; Bezzâr, *Müsned*, c.I, s.250, no:1450; Abdürrezzak, *Musannef*, c.IX, s.260, no:17144; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.XXIV, s.422; Abdullah ibn-i Mes’ud RA’dan.

إِنَّ اللهَ عَزَّ وَجَلَّ لَمْ يُنْزِلْ داءً ، إلاّ أَنْزَلَ لهُ شِفاءً ، إلاّ الهَرَمَ ؛ فَعَلَيْكُمْ بِأَلْبَانِ الْبَقَرِ فَإِنَّها تَرُمُّ مِنْ كلِّ شَجَرٍ (ك. عن ابن مسعود)

RE. 89/5 (*İnna'llâhe azze ve celle lem yünzil dâen, illâ enzele lehû şifâen, ille'l-herem; fealeyküm bi-elbâni'l-bakar, feinnehâ terümmü min külli şecer*.)

Allah-u Teàlâ Hazretleri hiçbir hastalık indirmedi ki, onun devası olmasın. Her hastalığın şifası, devası vardır."

Burada da deminki hadîs-i şerif gibi başladı, sonu biraz değişik devam edecek. (*İlle'l-herem*) "İhtiyarlığın çaresi yok."

Mademki insanlar dünyaya geldiler, yaşıyorlar, yaşıyorlar... Eh, ihtiyarlayacaklar. İhtiyarlığın çaresi yok. Bu vücut yıpranacak, ihtiyarlık gelecek, insanın beli bükülecek, eli titreyecek. Onların her birisi birer işarettir. Ondan sonra da yolculuk olacak. Herkes Allah-u Teàlâ Hazretleri'nin huzuruna gidecek. Herkes bu dünyada yaptıklarından orada sorgu suale mâruz olacak, hesap verecek. Sevapları, günahları tartılacak. Bu kanun. Bundan kaçmak mümkün değil.

Azrail'in pençesinden, elinden nereye kaçacaksın? Allah emrettikten sonra, mutlaka gelir, vazifeyi yapar; bir yere kaçılmaz. Bir yere gitmek mümkün değil. Mühim olan ölüme hazırlanmak muhterem kardeşlerim!

Biliyorsunuz ben âcizane kardeşiniz olarak birkaç defa yazdım, söyledim:

Dervişlik ne demek? Dervişlik, tarikat, tasavvuf ne demek?

"—Ölüme hazırlıklı olmak" demek.

Derviş nasıl bir kimse demektir?

"—Ölüme daima hazır olan kimse" demektir.

Neden?

Bir kere abdestli geziyor. Ondan sonra her gün dersinden, tesbihinden önce, *rabıta-i mevt* yapıyor, ölümünü düşünüyor, göz önüne getiriyor: Nasıl yıkayacaklar, nasıl kefenleyecekler, nasıl kabre koyup, bırakıp gidecekler, nasıl kabirde amelleriyle baş başa kalacak?

Kabir, insanın ettiğini gördüğü ilk yer, ilk merhale, ahiretin ilk durağı… Nasıl melekler gelip soracaklar? Ondan sonra kıyamet nasıl kopacak, mahşer yerinde insanlar nasıl toplanacak? Sevaplar, günahlar nasıl ortaya dökülecek, hesaplar görülecek?

Bunların hepsini düşünüyor.

Niye düşünüyor? Düşünüp de boş vermek için mi düşünüyor? “Boş ver ya!” demek için mi düşünüyor derviş?

Rabıta-ı mevti yapıyor, ölüme hazırlanmak için yapıyor. “Peygamber Efendimiz emretti.” diye yapıyor.

Peygamber Efendimiz; “Ölümü çok düşünün.” buyurmuş.

Ölümü çok düşünen insan, ölüme hazırlık yapar.

Sonra biliyorsunuz; dün akşam da, Mustafa Nazmi Efendi camiinde geçti *tûl-i emel* diye, bir kötü huy var.

Tûl-i emel ne demek?

İnsanın ümidinin çoook uzayıp gitmesi, uzun boylu ümit.

Neyin ümidi, tûl-i emel ne?

İnsanın kendisinin çok yaşayacağını sanması; tûl-i emel bu. Emeli, ümidi çok uzun.

Nesi uzun?

Sanıyor ki kendisi herhalde seksen sene yaşar, yüz sene yaşar, yüz elli sene yaşar. Yarın ölmez, öbür gün ölmez, bu sene ölmez, beş sene içinde ölmez, on sene içinde ölmez.

Ölümü sevmiyor ya; “Kendisinden uzak olsun.” diye, hayalinden de öteye itiyor:

“—Ölmem canım, yaşarım canım”

Ama dur bakalım; yaşayacağın, yaşamayacağın belli değil. Bak etrafına, ibretle gör! Çoluk çocuk gidiyor, bebekler gidiyor, trafik kazası oluyor, olmadık bir yerden bir sebep oluyor, harp oluyor, darp oluyor, bomba patlıyor…

Tepelerinde uçak vızıltısı geçiyorken Hiroşima’dakiler, Nagazaki’dekiler, bir saniye önce, bir dakika önce ne olacağının farkındalar mıydı?

Ondan sonra uçak tepelerine atom bombasını salıvermiş. Bir şehir yok oluyor. Bir bombada bir şehir, bir bomba daha öteki şehir yok oluyor, mahvoluyor. Ölüyor, insanların merkezde olanları, yakında olanları yanıyor, eriyor, her şey eriyor. Ötekiler, uzakta

olanları, radyasyondan hasta oluyorlar; her şey olabilir.

Şair Yahya Kemal nasıl söylemiş?

Bir bitmeyecek zevk verirken beste.
Bir tel kopar ahenk ebediyyen kesilir.

Tımbır tımbır, bitmeyecek bir zevk verirken beste, tel kopuverir, ahenk bitiverir. "Tel kopuverir de ömrün teranesi, tımbırtısı, zımbırtısı bitiverir." diye söylüyor. Hayatı saz gibi düşünmüş; o da öyle söylemiş. Ama nasıl söylersen söylersin.

Bizim büyüklerimiz atasözü olarak şöyle söylemişler:

Gafil durma misafir gelir,
Gafil durma ölüm gelir.

Ne demek?

Ev hanımı evde hazırlıklı olacak, bakarsın zır zır kapı çalınır, tak tak kapı tokmağı vurulur. O, hadi bakalım, buyur işte, misafir geldi. Ev dağınık, ortalık perişan, pis pasaklı… Olmaz!

Eskiden dünürlüğe gelirlermiş. Eve, dolabın üstüne; "Toz var mı, yok mu?" diye parmaklarını sürerlermiş. "Bakalım yukarısı tozlu mu, ev temiz mi değil mi?" diye yukarıyı yoklarlarmış.

Şimdi artık dünüre münüre aldıran yok tabi. Eski hikâyeler bunlar.

Kız yemek yapmasını bilmez, dikiş dikmesini bilmez, hiçbir şey bilmez. Blue jean pantolon giymesini bilir, takıp takıştırmasını bilir, gece ikiye üçe kadar gezmesini bilir, anarşi bilir, kabadayılık bilir, dişi kaplan gibi…

Onlar ararlar bulurlar, öyle dünüre, bilmem neye ne lüzum var. Öyle şeylere kızıyorlar da. Öyle şeylerden asapları da bozuluyor. Değişikmiş ama büyüklerimizin sözü güzel! Hadi onu kabul ettiler, etmediler ama ölüm geliveriyor işte, herkese geliveriyor. İnsan ettiğini buluveriyor.

Bir taraftan Sırplar bizim Zepa'daki, Zenika'daki kardeşlerimizi öldürdüler, öbür taraftan da, karşı taraftan da Karayina'daki Hırvatlar saldırdı. Bu sefer Sırplar kaçmaya başladı. İşte bak, "bugün bana, yarın sana" demişler. Kime geleceği, nasıl olacağı

belli olmaz. Bunlara ibretle bakan bakar, ibret alan alır, almayan aptal aptal durur. Ondan sonra başına ne gelirse gelir.

Dervişlik, aptallık işine hiç razı gelmez.

Bizim Nakşî tarikatının birinci prensibi nedir: *Hûş der dem*.

Ne demek? Her nefes alışta şuurlu olmak. Bir nefes alıp verinceye kadar bile gafil olmamak.

Dervişlik boşuna değil ki, dervişlik fantezi değil ki, dervişlik bir kuru iddia değil ki, dervişlik bir Fenerbahçe-Beşiktaş takımı veya Adalet Partisi, bilmem Doğru Yol Partisi tutmak gibi bir şey değil ki.

Cenneti kazanma yolu, takvâ yolu, Allah'ın rızasını kazanma yolu…

Ya ahiret saadetini kazanır insan, gözünü açar, ya da ahiret saadetini kazanamazsa işi biter mahvolur. Çok başka mahvolmaya da benzemez. Ahiretini kaybedenin ziyanı, dünyadaki hiçbir ziyanla mukayese edilmez, anlatılamaz. Bitti, mahvoldu!

"—Dünyada hükümdar olarak yaşasa, saraylarda yaşasa…"

Yaşasın. Firavunlar, Nemrutlar sarayda yaşamış. Geçen sene Mısır'da gezdik gördük.

Nemrutlar, sarayda yaşamış. Karunların, hazinelerinin anahtarlarını, bir insan taşıyamazmış da kaç tane insan taşırmış. Bak, zenginliğe bak. Anahtarlarını bir kişi taşıyamıyor. Hazinelerinin anahtarlarını, bir tek kişi taşıyamıyor.

Ne olmuş? Hani Karunlar, Nemrutlar, Firavunlar?

Gitti. Allah onlara dünyada zenginlik vermiş. Dünyanın kıymeti yok. Dünya, ahirete bakınca, bir göz yumup açmaktan daha kısa; ahiretin yanında sıfır.

Onun için bizim büyüklerimiz Kur'ân-ı Kerîm'den, hadîs-i şeriften aldıkları nurla, akılla, fikirle, izanla, irfanla dünyanın sıfır olduğunu, hiç olduğunu, kıymetsiz olduğunu, boş olduğunu anlamışlar, ahirete çalışmışlar. Dünya metaının peşinde koşmamışlar, dünyanın hırsına düşmemişler, ahireti unutmamışlar. Rahat etmek için, eğlenmek için, keyif için, zevk için yaşamayı düşünmemişler. Yaşamayı elleriyle itmişler; "Ben istemem." demişler.

Hz. Ömer'in önüne birkaç çeşit katık getirilince; "Benim nefsim

azar, alın bunları!" demiş, yememiş. Var. Yese yiyebilirdi. O da halife oldu; yememiş.

Fatih Sultan Mehmed Amasra'yı fethetmiş. Deniz kenarında çok güzel, manzaralı yerler. Bir oturup eğlenmemiş.

"—Aman çok manzaralı yer, deniz kenarı, plajı var, keyfi var, zevki var, pikniği olabilir, kebap olur, kuş eti olur, bıldırcın eti olur, eğlence olur, zevk olur."

O, yürümüş gitmiş.

Oraları fethedeceği zaman Trabzon'da dağlara atı çıkamamış da, mübarek Fatih Sultan Mehmed Han atından inmiş. Eteğini de şöyle toplamış. Yanında da akrabası, yaşlı bir kadın;

"—A evladım! Böyle bir küçük kale için senin gibi büyük Sultan'ın terlemesine, zahmet çekmesine değer mi?"

Dönmüş demiş ki:

"—A teyzeciğim, —işte neyse adı Valide sultan, iltifat etmiş, nasıl söylediyse— Allah bu zamanda cihad kılıcını bizim elimize vermiş, bizim oturup, yan gelip rahatımıza bakmamız yakışık almaz!"

Cihaddan cihada koşmuşlar genç yaşlarında ölmüşler. Saraylarda rahat edip keyif yapmayı düşünmemişler.

Yavuz Sultan Selim şöyle bakmış, oğlu Kanuni Süleyman genç, giydiği elbiselere kızmış:

"—Oğlum, annene giyecek süslü elbise bırakmamışsın, sen giymişsin" demiş, beğenmemiş.

Padişah oğlu, Kanuni Süleyman; babası giydiği kıyafetin ihtişamını beğenmemiş.

Atına atlamış, sefere giderken, yeniçerilere demiş ki:

"—Ben sefere gidiyorum, savaşa gidiyorum, benimle gelen gelsin; rahatını seven karısının yanına gitsin, evine gitsin." demiş.

Dünya hayatı boştur, fânidir. Bu dünya hayatı zevkli gibi görünür ama boştur. Boşluğunu insan sonunda anlar, ahirette tam anlar. İnsanların çoğu kördür, uykudadır.

اَلنَّاسُ نِيَامٌ ، وَإِذَا مَاتُوا ، اِنْتَبَهُوا.

(*En-nâsü niyâmün*) "İnsanlar uykudadırlar, uyumaktadırlar. (*Ve izâ mâtû, intebehû*) Ölünce gözleri açılacak, o zaman uyanacaklar."

Gözünden perde kalkacak, ahireti görecek; o zaman anlayacak.

Dünyadayken bu gerçekleri gören azdır. Herkes keyfinin, zevkinin peşinde ama evliyâullah bunu anlamış.

"—Yalan dünyasın." demiş. "Yalan dünyasın, yalan dünyasın, evliyâullahı alan dünyasın." demiş; bir de kızmış, buğz etmiş.

Buyrulmuş ki:[48]

حُبُّ الدُّنْيَا رَأْسُ كُلِّ خَطِيئَةٍ .

(Hubbü'd-dünyâ re'sü külli hatîeh) "Dünyayı sevmek, bütün hataların başıdır."

بُغْضُ الدُّنْيَا رَأْسُ كُلِّ فَضِيلَةٍ .

(*Buğdu'd-dünyâ re'sü külli fazîletin*) "Ahireti sevmek, dünyaya buğz etmek, her faziletin başlangıcıdır."

Onun için müslümanın hâlini bu ehli dünya anlayamaz. Yirminci Yüzyıl'ın materyalist adamları, müslümanı anlayamaz.

Ben İlahiyat Fakültesi'nde profesördüm. Tarih kitabı yazıyorlar, Peygamber Efendimiz'in hayatını yazıyorlar. Dangalak adam, dangalak, aptal! Peygamber Efendimiz'in hayatını, sahabe-i kiramın hayatını, güya; "Tarihi tahliller yapacağım." diye, kendi kafasına göre yazıyor.

A aptalcık! Bu senin kendi iç dünyan, pis çirkef ahlâkın! Onların ahlâkı böyle değildi ki. Sen onların birbirleriyle olan olaylarını, kendi kafandan nasıl değerlendirirsin? Sen İslâm tarihini anlayamazsın ki...

Müslüman olmadıktan sonra, müslümanların dünyasını, zevkini, sefasını, ahlâkını anlayamazsın ki, anlayamayınca da

---

[48] Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.VII, s.338, no:10501; Ebû Nuaym, *Hilyetü'l-Evliyâ*, c.VI, s.388; İbn-i Asàkir, *Târih-i Dimaşk*, c.IIIL, s.428; Hz. İsÂ AS'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.III, s.192, no:6114; *Keşfü'l-Hafâ*, c.I, s.412, no:1099; *Câmiü'l-Ehàdîs*, c.XLI, s.326, no:45030.

olaylardan bir şey anlayamazsın.

Bu niye böyle yapmış?

Anlayamazsın ki. Niye rahat evinde dururken; "Verin kılıcımı!" demiş, cihada gitmiş, şehid olmuş?

Niye Medine'de tam böyle herkes kendisine hürmet, itibar ederken bu Ebû Eyyûb el-Ensârî RA Efendimiz, şu Eyüp Sultan'da yatan sahabe, neden rahatını bırakmış da ihtiyar halinde, o kadar uzaklardan, bu kadar mesafelere gelmiş de burada hastalanmış, savaş için çıkmışken, ordudayken vefatı burada olmuş?

Ne diye rahatını bırakmış?

Anlayamaz. Mü'minin imanının kendisine verdiği fedakârlığı kâfir anlayamaz; gafil, cahil anlayamaz. Kendisini kurnaz sanır, "He, he, he" der güler, "Tamam, ben dünyanın menfaatini iyi sağladım." der.

İyi sağladın, iyi sağladın ama ahiretini yıktın. Yıktın ahiretini, mahveyledin. Harama daldın, günaha daldın, dünyanı yaptın ama ahiretini yıktın. Cehennemlik olmayı, cehenneme girmeyi hak ettin.

İş mi senin bu yaptığın?

Cebin para doldu ama kabrin de ateş dolacak. Cehennemde cayır cayır yanacaksın. Allah bildiriyor.

"—Beni cehennemle korkutma!"

Allah korkutuyor.

Cehennemden bahsettin mi kızıyorlar.

Neden bahsedeceğiz beylere?

El bebek gül bebek, içki, eğlence, çalgı, çengi; bunlardan bahsedeceksin.

Amerika'ya gittik geldik, bir arkadaş dedi ki;

"—Hocam, bu Amerikalıların hayatta üç arzusu var; otomobil sevdası bir, seks iki, içki üç."

Halkın gönlünde üç tane sevgi var.

Zil zurna sarhoş, her zaman içerler, her yerde içki, su yerine içki içerler. İçki; nefes almak gibi, hava gibi, su gibi, hayatlarının bir parçası olmuş. Arabaya büyük hevesleri var; bir de seks. O kadar. Gönüllerinde üç tane sevgi varmış.

Bana sordular:

“—Amerika’yı nasıl gördün?”
“—Nefislerinin esiri!”
Bunlar İslâm’ı nasıl anlayacaklar da, nasıl İslâm’a gelecekler?
Cennetin yolu meşakkatlidir; keyifli değildir, zevkli değildir, rahat değildir. Cennetin yolu zordur.

Bir televizyon kanalında Çeçenlerin tarihini anlatırken Şeyh Şamil’i anlatıyor. Biz de; “Yugoslavya’da neler oluyor?” filan diye, açtık, baktık. Orada Şeyh Şamil’den, o Kafkasya’daki mücadelelerden bahsetti. Nasıl seve seve ölüme gitmişler.
Şeyh Şamil’i kendilerine imam seçmişler, imam, imâmü’l-müslimîn, müslümanların önderi.
Sen camideki imamı küçük bir şey mi sanıyorsun?
“—İmam efendi gel, imam efendi git. Müezzin efendi otur, müezzin efendi kalk. Al şu parayı, benim geçmişlerime bir hatim indir!”
Ne oluyorsun? Sen kendini ne sanıyorsun?
Şeyh Şamil, kendisini imam seçtikleri zaman demiş ki:
“—Bakın, beni imam seçtiniz ama ben size rahat vaad etmiyorum. Size rahat getireceğim diye vaad etmiyorum, refah vaat etmiyorum, sefa zevk vaad etmiyorum. Arkamdan cihada var mısınız? Ölüme var mısınız?”
“—Varız! Babalarımızın mezarı çıksa önümüze, senin arkandan ayrılmayız. Çocuklarımızın ölüsü gelse karşımıza, senin yolundan dönmeyiz!” demişler.
Bütün müslümanlar öyle olsa, kâfirler müslümanlara böyle saldırabilir mi? İşte bu korkaklıktan saldırıyor. Müslümanların bir küçük bölüğü ölümden korkmuyor, kahraman. Kocaman bir grup, rahatını bile terk etmiyor, yazlığından bile vazgeçmiyor.
Hepsi aynı şekilde olsa, hepsi ayağa kalksa bütün dünya titrer; “Aman, aman! Müslümanları fazla kızdırmaya gelmez!” derler.
Şimdi müslümanların kızmadığını biliyorlar. Ateşi sönmüş, müslümanlar kızmaz, saldır babam saldır, kes babam kes, öldür babam öldür...

(*İnna’llâhe azze ve celle lem yünzil dâen, illâ enzele lehû şifâen*) “Azîz ve celîl olan Allah-u Teàlâ Hazretleri hiçbir hastalık indirmedi ki onun şifası olmasın; (*ille’l-herem*) ihtiyarlık

müstesna…”

Herem, “ihtiyarlık, bunaklık, bunamak” demek. Onun çaresi yok. Çünkü kemikler yıpranıyor, çürüyor. Kemiklerin eklem yerleri çürüyor, etlerin kabiliyeti azalıyor, uzuvlar çalışamaz oluyor. Her şeyi yıpranıyor.

Fani dünya, boş, bakî olan Allah... İhtiyarlığın çaresi yok, ölümün çaresi yok. Birinci hadîs-i şerifte de; “Ölümün çaresi yok.” demişti.

Efendimiz tavsiye etmiş: (*Fealeyküm bi-elbâni'l-bakar)* “Size sığırların sütlerini tavsiye ederim.”

Peygamber Efendimiz sütü tavsiye ediyor.

Bakar, “sığır cinsi” demek. İnek ve saire, büyükbaş hayvanlar deniliyor ya… Koyunlar küçükbaş hayvan, ötekiler büyükbaş hayvan deniliyor.

(*Feinnehâ terümmü min külli şecer*.) “Çünkü bunlar her ağaçtan, her ottan yer.”

Her ağaçta, her otta bir şifa vardır, o onu yer, vücudunda hazmeder, süt yapar; sen de sütünü içersin, şifa bulursun.

Demek ki sütte büyük şifa var. Bu da bir işaret; Peygamber Efendimiz tavsiye ediyor.

Muhterem kardeşlerim!

Doktorlar çok daha iyi bilir, belli bir yaştan sonra, insanın kalsiyum ihtiyacı, vitamin ihtiyacı artıyormuş, onun için işte bu süt yoğurt çok faydalı. Süt ve ondan yapılan yoğurt çok faydalı. İnsan bunları edinmeli ve içmeli.

İnsanın bir keçisi olsa, surların dış tarafında bir gecekondusu olsa, küçücük bir bahçesi, bir tanecik “me!” diyen keçisi. Her şeyin artanını verirsin yer. Kâğıt bile verirsen çatır çutur yiyor. Süt makinesi gibi buradan ne verirsen ver, öbür taraftan süt çıkıyor. Allah'ın bir hikmeti. Sağ, taze taze iç!

Pastörize edilmiş mi, edilmemiş mi? Bilmem şunu mu, bunu mu? Onun memesinden çıktığı zaman, hiçbir şeyi yok. İşte sağ, kabı iyi yıka. Kabın temiz olsun. Sağ, hüp, âfiyetle, besmeleyle iç; sünnet, Peygamber Efendimiz'in sevdiği bir şey.

Biliyor musunuz İngilizlerle mücadele edip Hindistan'ı kurtaran Gandi yanında keçiyle gezermiş. Gandi önde, keçisi

arkada. Gandi önde, keçi arkada. Gandi uçağa biniyor, arkasından tıkır tıkır keçi biniyor. Arka tarafta keçi, ön tarafta Gandi. Sütü anında sağar sağar içermiş.

Niye böyle yapıyor? Biz olsak utanırız. Aman ayıp olacak filan.

Neden yapıyor?

Milletine bir mesaj vermek istiyor. Bak geçim sıkıntısı var, işte gıda sıkıntısı var, demiş ki:

"—Saksılarınıza domates ekin."

Evinizdeki saksıya domates ekmeyi hiç düşündünüz mü?

Çeşit çeşit şeyler, salon çiçekleri... Salonun bir kenarında da domates olsun ya. Bir saksınız domates olsun, oradan sarksın, kopar, kahvaltıda ye. Tertemiz, hiçbir şey olmaz.

Daha ne istiyorsun?

Bir saksıya da maydanoz ek. Kopar kopar ye! Basit şeyler ama süse düşmüşüz, Avrupalılar böyle yapıyor. Başına çalınsın Avrupalının âdeti! Onlar ne anlar?

Evet, demek ki Peygamber Efendimiz sütü tavsiye etmiş.

c. Haramdan Şifa Olmaz

Altıncı hadîs-i şerif:

Taberânî, İbn-i Hibban, Ümm-ü Seleme RA'dan; Hàkim ve Beyhâkî Abdullah ibn-i Mes'ud RA'dan rivayet etmişler.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:[49]

إِنَّ اللهَ تَعَالٰى لَمْ يَجْعَلْ شِفَاءَكُمْ ، فِيمَا حَرَّمَ عَلَيْكُمْ (ع. طب. ق. عن ام سلمة ؛ ك. ق. عن ابن مسعود)

[49] Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.XXIII, s.326, no:749; Beyhakî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.X, s.5, no:19463; İshak ibn-i Râhaveyh, Müsned, c.IV, s.139, no:98Hz. Ümm-ü Seleme RA'dan.

Buhàrî, *Sahîh*, c.XVII, s.328, no:5182; Hàkim, *Müstedrek*, c.IV, s.242, no:7509; Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.IX, s.345, no:9716; Beyhakî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.X, s.5, no:19463; Tahâvî, *Şerhü'l-Maânî*, c.I, s.108, no:613; İbn-i Ebî Şeybe, *Musannef*, c.VII, s.381, no:23958; Abdürrezzak, *Musannef*, c.IX, s.251, no:17102; Heysemî, *Mecmaü'z-Zevâid*, c.V, s.113, no:8200; Abdullah ibn-i Mes'ud RA'dan.

RE. 89/6 (*İnna'llàhe tealâ lem yec'al şifâeküm, fîmâ harreme aleyküm.*)

Peygamber Efendimiz ne diyor? Ben niye burada "Haa" dedim?

Tabii ya, doktorun birisini hatırlıyorum. Küçüktüm, daha ilkokula gidiyordum. Birisi hastalandı; ona kanyak tavsiye etti. Şöyle yassı bir şişe, şişesini de biliyorum, içi de nasıl bir şeyse; kanyak.

Ne olurmuş? İçerse kuvvetlenirmiş!

E alkol bu! Bu haram!

"—Efendim şifa!"

"—Hadi oradan! Dinden, imandan habersiz herif, doktorum diye öne geçiyorsun, milleti de sapıttırıyorsun!"

Bak Peygamber Efendimiz ne buyuruyor:

(*İnna'llàhe tealâ lem yec'al şifâeküm*) "Allah-u Teàlâ Hazretleri sizin şifanızı kılmadı, (*fîmâ harrame aleyküm*) size haram kıldığı şeylerin içine koymadı."

Onların içinde şifa yok. Haramların içinde şifa yok. Haramdan tedavi olmaz.

"—Efendim, harareti artıyormuş!"

Harareti artar da, tencereyi patlatır, midesini deler. Sen onu şifa sanırsın, öbür taraftan hapı yutarsın. Öyle sivri akıllı beşerin abuk sabuk işinden hayır gelmez. Bak Peygamber Efendimiz; "Allah, haram şeyin içine şifa koymadı." diyor.

Aklınızda olsun, fikrinizde olsun. Hastalanınca yok efendim kaplumbağayı alacakmışsın, kesecekmişsin filan… Kocakarı ilaçları, cadaloz ilaçları.

Efendim, bardağa koyacakmışsın, kaplumbağanın kanını, lıkır lıkır içersen... Eyvah! İnsan devam etmek istemiyor. Şifa olurmuş! Bilmem ne!

Ya bu haram, kanın haram olduğunu, kan içmenin haram olduğunu bilmiyor musun sen?

"—Bu formül, bu tedavi müslümanların arasına nasıl yayılıyor?"

Cahillerin arasına yayılıyor. Çünkü müslüman olsa diyecek ki;

"—Dur! Öyle saçmalama, abuk sabuk konuşma! Öyle kan içmekle şifa olmaz. Öyle şey yapma!"

Yok, kaplumbağa kesecekmişsin de, bilmem ne yapacakmışsın

da… Gelincik yakalayacakmışsın da, —gelincik derler, sincaba benzer bir mahlûk varmış— onu çocuk yerse çiş yapması geçermiş de, bilmem şöyle olurmuş da böyle olurmuş da… Bir takım saçma sapan şeyler.

Haramda şifa yok, tamam mı?

İlaçlara da bakacaksınız, ilaçları da soracaksınız doktorlara. Bu öksürük ilaçlarında ve sairede filan bulunuyor, içine alkol koyuyorlar, bazılarına uyuşturucu koyuyorlar, doktorlar bunları bilir.

Şimdi bir de; "Halk bilmesin." diye, işin şifreli şekli var. Bu maddenin içinde, bu imalatın içinde, 406 numaralı madde var, 249 numaralı madde var. Maddelere numara koymuşlar. Bunların içinde; 249-426-346 var.

"—Ne bunlar?"

Ne bileyim ben. Listeye bakıyorsun haram, haram malzeme…

Numara koymuş. Millet bakacak hani şu var mı, bu var mı? "Bunun içinde haram var." diye yazmıyor ki adam. 426 var diyor, 249 var diyor, 332 var diyor.

Ha öyle mi, geçiyorsun, yutuyorsun.

Olmaz! İlacı soracaksın. İlaca bakılacak. Helal çaresine bakacaksın, haramdan tedaviye kalkışmayacaksın.

Olabilir. Türkiye'de gayrimüslim doktorlar var, zaten ilaçların çoğu İsviçre'den geliyor, Avrupa'dan Amerika'dan geliyor. O heriflerin böyle bir kafası yok, böyle bir bilgisi yok; onlar her şeyi yaparlar.

Onun için bizim büyüklerimiz:

"—Avrupa'dan gelen şeyleri almayın, yemeyin, kullanmayın!" demişler.

Şimdi süpermarketlerde ekmekler bile Avrupa'dan geliyor. Ekmekler bile. Yok, efendim filanca peynirmiş de, ekmekmiş de, şöyleymiş de... Ekmeğin bile Avrupa'dan, süpermarkette geliyor da, konuluyor da, müşterisi oluyor, satılıyor. Millet adam akıllı raydan çıkmış.

Haramla tedavi olmaz, tamam mı?

d. Özel Yaratılan Üç Şey

Yedinci hadîs-i şerif:

Bu hadîs-i şerifi Deylemî Hz. Ali RA ve KV Efendimiz'den rivayeten kitabına almış. Rivayet eden Hz. Ali.

Peygamber SAS Efendimiz ne buyurmuş:[50]

إِنَّ اللهَ تَعَالَى لَمْ يَخْلُقْ بِيَدِهِ إِلاَّ ثَلاَثًا ، وَقَالَ لِسَائِرِ الأشياء : كُنْ ، فَكَانَ ؛ خَلَقَ اللهُ الْقَلَمُ ، وَآدَمُ ، وَالْفِرْدَوْسَ بِيَدِهِ ، وَقَالَ لَهَا : وَعِزَّتِي ، وَجَلاَلِي لاَ يُجَاوِرُنِي فِيكِ بَخِيلٌ ، وَلاَ يَشُمُّ رِيحَكِ دَيُّوثٌ (الديلمي عن على)

---

[50] Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.I, s.181, no:675; Hz. Ali RA'dan. *Kenzü'l-Ummâl*, c.VI, s.130, no:15135; *Câmiü'l-Ehàdîs*, c.VIII, s.156, no:7022.

RE. 89/7 (*İnna'llàhe teâlâ lem yahluk bi-yedihî illâ selâsen, ve kàle li-sâiri'l-eşyâe: Kün, fekâne; haleka'llàhu'l-kaleme, ve âdeme, ve'l-firdevse bi-yedihî, ve kàle lehâ: Ve izzetî ve celâlî lâ yücâvirunî fîki bahîlün, ve lâ yeşümmü rîhaki deyyûsün*.)

(*İnna'llàhe teâlâ lem yahluk bi-yedihî illâ selâsen*) "Allahu Teâlâ hazretleri şu üç şeyden başkasını eliyle yaratmadı. Bu üç tanesini kendi eliyle yarattı. (*Ve kàle li-sâiri'l-eşyâe: Kün, fekâne*) Geriye kalan şeyleri, varlıkları, yaratıkları *kün* diye emir buyurdu, (*fekâne*) o da oldu. Ama üç şeyi kendi eliyle yarattı."

Kendi eliyle yarattığı üç şey nedir?

(*Haleka'llàhu'l-kaleme*) Birisi *el-kalem*; kalem, kendi eliyle kalemi yarattı, bir. (*Ve âdeme*) Adem AS'ı yarattı, iki. (*Ve'l-firdevs*) Firdevs-i A'lâ'yı kendi eliyle yarattı, üç.

(*Ve kàle lehâ*) "Ve bu Firdevs-i âlâya dedi ki: (*Ve izzetî ve celâlî*) İzzetime, celâlime and olsun ki, izzetim, celalim hakkı için, (*lâ yücavirünî fîki bahilün*) cimri adam, benden müsaadeyi koparıp da senin içine girmeyecek. İzzetime celalime yemin olsun ki, cimri girmeyecek, bir… (*Ve lâ yeşümmü rîhaki deyyûsün*) Hanımının namusunu düşünmeyen, kendi ırzını düşünmeyen ki Arapça'da *deyyus* diye tabir ediliyor; bu senin kokunu bile duymayacak."

Halbuki cennetin kokusu, cennetin hudutlarından dışarıya taşar. Cennetin olmadığı, surların öbür tarafına doğru yayılır, beş yüz yıllık mesafeden koklanınca duyulur. Beş yüz yıllık mesafeden cennetin kokusu duyulur. Ama "Irzını, namusunu önemsemeyen, düşünmeyen, kollamayan herif ile cimri insan, izzetime celalime and olsun ki benden müsaade koparıp da senin içine girmeyecek." diyor.

Muhterem kardeşlerim!

Bu hadîs-i şerifi biraz izah edelim. Buna müteşâbih diyoruz. Müteşâbih birtakım konuları ihtiva eden bir hadîs-i şerif.

Bir kere; "Üç şeyi elimle yarattım." buyurmuş. Ne demek bu? "Elimle yarattım." ne demek? Kur'an'da var mı?

Kur'an'da da var. Allah-u Teàlâ Hazretleri Kur'ân-ı Kerîm'de şeytana buyuruyor ki:

يَاإِبْلِيسُ مَا مَنَعَكَ أَنْ تَسْجُدَ لِمَا خَلَقْتُ بِيَدَيَّ (ص:٧٥)

(*Yâ iblîsü mâ meneake en tescüde limâ halaktü bi-yedeyye*) “Ey İblis! İki elimle yarattığıma secde etmekten seni men eden nedir? Niçin benim iki elimle yarattığım Âdem’e secde etmedin?” (Sad, 38/75)

“—Âdem’e niye secde etmedin.” demiyor. “İki elimle yarattığım Âdem’e, niye secde etmedin?” diyor. “İki elimle” tabiri Kur’an’da geçiyor.

Burada da; “Üç şeyi eliyle yarattı, diğer şeylere ‘ol!’ dedi, oldular.” diyor.

Muhterem kardeşlerim! Kur’ân-ı Kerîm’de ve hadîs-i şeriflerde; “Allah’ın eli” sözü geçer. “Allah’ın yüzü” sözü geçer.

Sonra?

“—Allah-u Teàlâ Hazretleri Arş’ı istiva etti.” diye söz geçer.

Bu sözler nedir? Müteşâbihtir. Bu sözlerin mânası, kolay anlaşılmaz.

Kur’ân-ı Kerîm’den biliyoruz ki hiçbir şey Allah-u Teàlâ Hazretleri’ne benzemez. Hangi âyetten biliyoruz?

لَيْسَ كَمِثْلِهِ شَيْءٌ (الشورى:١١)

(*Leyse kemislihî şey’ün*) “Onun gibi hiçbir şey yoktur.” (Şûrâ, 42/11)

(*Kemislihî*) “Onun gibi hiçbir şey yok Ona misil olabilecek bir şey bile yok.” Bu bir.

Hani biz, bir şeyi niye benzetiriz?

“—Rüyamda böyle bir mahlûk gördüm, kubbe gibi karnı vardı”

Bak ne diyorsun?

“—Kubbe gibi karnı vardı.” diyorsun, “Boynuz gibi kulakları vardı.” diyorsun.

Bir şeye benzetiyorsun; hep böyle olur.

“—Bir meyve gördüm, üzüm gibi ama biraz daha uzunca. Kavun gibi ama biraz daha sarıca gibi.” gibi diye anlatıyorsun.

(*Leyse kemislihi şey’ün*) Onun gibisi yok ki, sen Allah’ı nasıl anlatacaksın? Bu bir.

İkincisi:

لاَ تُدْرِكُهُ الْأَبْصَارُ ، وَهُوَ يُدْرِكُ الْأَبْصَارَ (الانعام:١٠٣)

(*Lâ tüdrikühü'l-ebsàru, ve hüve yüdriku'l-ebsàr*) "Gözler onu idrak edemez ama, o gözleri idrak eder. O gözleri de bilir, kalpleri de bilir, gönülleri de bilir, insanların içini de bilir, dışını da bilir ama gözler onu göremez, gözler onu algılayamaz, idrak edemez." (En'am, 6/103)

Mûsa AS Tur dağına çıkınca vahiy duydu, içine heves geldi:

رَبِّ أَرِنِي أَنظُرْ إِلَيْكَ (الأعراف:١٤٣)

(*Rabbi erinî enzur ileyk*) "Ya Rabbi, göster cemalini, seni seyredeyim, göreyim seni!" (A'raf, 7/143) dedi.

Allah-u Teàlâ Hazretleri'nden hitab-ı izzet geldi:

قَالَ لَنْ تَرَانِي (الأعراف:١٤٣)

(*Kàle*) Allah-u Teàlâ Hazretleri buyuruyor ki: (*Len terânî*) "Bu hal devam ettikçe sen beni görecek değilsin, göremeyeceksin, göremezsin, görmen mümkün değil; (*len terânî*) göremezsin! Bu göz, o tecellîye tahammül edemez." (A'raf, 7/143)

Her şeyin bir tahammülü var. Fotoğraf makinesinin filmi nasıl yanıyor. Nasıl ilaç belli bir sıcaklıkta bozuluyor; "Buzdolabında saklayın, sıcakta bozulur." deniliyor. "Kapağını açmayın, bilmem ne yapmayın!" deniliyor.

Bu göz, o yüksek idrâk-i tecellîyi göremez. Göremez bir, gibisi yok, misli gibisi yok iki.

Ondan sonra büyüklerimiz demişler ki:

كل ما خطر ببالك ، فالله تعالى غير ذلك

(*Küllü mâ hatara bi-bâlike, fa'llàhu teàlâ gayri zâlik*) "Aklına ne gelirse, Allah o aklına gelenden başkadır."

Çünkü gibi yok, onun gibi bir şey yok, insanın hayaline bir şeyler gelir, öyle şey yok. Gibisi yok.

Sonra bir de Allah Kur'ân-ı Kerîm'de buyuruyor ki:

فَلاَ تَضْرِبُوا لِلَّهِ الأَمْثَالَ (النحل:٧٤)

(*Felâ tadribû lillâhi'l-emsâl*) [Allah'a birtakım benzerler icad etmeyin!] (Nahl, 16/74)

Allah'a misal, emsal getirmeye kalkmayın! "Şöyledir, böyledir." filan demeyin. Çünkü:

شَرٌّ لَكُمْ ، وَاللّٰهُ يَعْلَمُ وَأَنْتُمْ لاَ تَعْلَمُونَ (البقرة:٢١٦)

(*Va'llàhu ya'lemu ve entüm lâ ta'lemûn*) Allah bilir, siz bilmezsiniz!" (Bakara, 2/216)

"—Bilmediğiniz konularda konuşmayın, bakalım." deniliyor.

Tamam, şimdi anladık mı işi? Allah'ı anlayamayacağımızı anladık mı? Tamam.

Hatta, çok güzel bir söz vardır kelâm kitaplarında:[51]

اَلْعَجْزُ عَنْ دَرْكِ الْإِدْرَاكِ إِدْرَاكٌ ؛

وَالْبَحْثُ عَنْ سِرِّ ذَاتِ اللهِ إِشْرَاكٌ.

(*El-aczü an dereki'l-idrâki idrâkün*) "Allah'ı idrak edemeyeceğini, zâtının künhüne varılamayacağını anlamak, biraz haddini bilmektir, anlamaktır. (*Ve'l-bahsü an sirri zâti'llâhi işrâkün*) Allah'ın zâtının sırları hakkında söz söylemek de, insanı şirke götürür."

O putperest kavimler var ya, heykel yapmışlar;

(*Hâzâ ilâhiküm*) "İşte tanrınız bu!" demişler.

Hadi oradan, pis herif! O senin elinle yaptığın bir şey, yonttuğun bir şey.

Mûsa AS'ın kavmi içindeki herif, sanatkâr Sâmirî ne demiş?

"—İşte tanrınız bu, tapının buna!"

Musa AS Tur dağına münâcaata gitmiş. O da herkesin altınlarını, gümüşlerini toplamış, dökmüş, eritmiş altından bir buzağı, bir inek yavrusu şekli yapmış.

Buzağı ne demek? İneğin yavrusu demek.

فَأَخْرَجَ لَهُمْ عِجْلاً جَسَداً لَهُ خُوَارٌ (طه:٨٨)

(*Ve ahrece lehüm iclen ceseden lehû huvâr*) "Altından bir buzağı heykeli döktü, böğürme sesi geliyor heykelden…" (Tâhâ, 20/88)

İçini boş yapmış; bir yerinden biraz hava girince, öbür tarafından bir böğürtü sesi çıkıyor."

---

[51] Alûsî, *Rûhu'l-Meànî*, c.XIII, s.141, Hac Sûresi, 74. ayetin tefsirinde ilk mısraı Hz. Ebû Bekir RA'ın sözü olarak naklediyor. İkinci mısraı da Hz. Ali RA'ın söylediğini bildiriyor.

Herhalde cereyanlı bir yere koyduğu zaman, hani borulardan ses çıkar ya, öyle ses çıkıyor.

Ne olur? Böğürtü sesi çıkarsa çıksın, ne olacak? Neticede bilezikten, şundan bundan dökülme şey.

Öyle şey olmaz!

Peki Allah'ı nasıl bileceğiz?

Peygamber Efendimiz buyuruyor ki;

"—Allah'ın zâtını düşünmeyin! Bilemezseniz, anlayamazsınız. Tecellîlerini, eserlerini, mahlûkatını, hikmetlerini düşünün!"

"—Yâ Rabbi! Şu gülü sen yarattın, şu yaprağının güzelliğine bak, kadife gibi, kokusunun nefasetine bak, mis gibi… Meyveyi sen yarattın yâ Rabbi!"

"—Bu tadı bu kara topraktan mı çekti aldı? Eşeleyelim bakalım, dibinde şeker fabrikası mı var? Nasıl yaptı bu işi böyle?"

Böyle hikmetlerini, kudretini düşünürsün, hayran olursun, seversin, kulluğunu bilirsin, ibadet edersin.

Allah Kur'ân-ı Kerîm'de buyurmuş ki: "İki elimle yarattım."

"—Ne demek o?"

Ne demekse, ne demek? Öyle buyurmuş. *Sadaka'llahu'l-azîm*.

Buyurmuş ama, Allah'ın eli bizim elimiz gibi değil.

Bazı alimler demişler ki, orada maksat kudreti… "Hususi kudretimle, sanatımla yarattım." mânasına.

Öyle der, böyle der ama biz karışmayız. Allah'ı bilmek mümkün olmadığından ona karışmayız. Ama bu hadîs-i şerifte de anlıyoruz ki; "Elimle yarattım." dedi mi, çok mühim bir varlık yarattığının alâmeti. Çok ibretli, çok hikmetli bir varlık yarattığını gösteriyor.

Bunu böyle anladıktan sonra, böylece izah etikten sonra hiç kimse el düşünmesin, yüz düşünmesin, putperestliğe, mücessemeye, müşekkeleye benzemesin. Hani bazı taifeler, bazı grup insanlar, çeşitli yalan yanlış şeyler hayallerine getirmişler; öyle olmasın.

Üç şeyi yaratmış.

Birisi ne? (*El-kalem*) "Kalemi yaratmış."

O ne demek?

Bu kalem senin bildiğin kalem değil. Dolmakalem değil, kurşun

kalem, değil, tükenmez kalem değil; ne bu?

Kalem-i ezel, ezel kalemi…

Allah-u Teàlâ Hazretleri'nin ezelde bu kâinatın üzerinde olacak şeyleri planladığı, *Levh-i Mahfûz*'a yazdığı kalem bu. Bu senin bildiğin kalem değil, kalem-i ezel bu.

Ezelde Allah'ın yarattığı kalem ki ona; "Levh-i Mahfûz'un üzerine yaz!" dedi. O da kıyamete kadar kâinatta olacakları Levh-i Mahfûz'a yazdı. Kâinatın olayları planlandı, Levh-i Mahfûz'a kaydedildi. Levh-i Mahfûz'a işleyişi, ezel kalemiyle oldu.

Peygamber SAS Efendimiz, Allah-u Teàlâ Hazretleri'nin ona muhteşem ikramı olan, Mi'rac'a çıktığı zaman ne yaptı?

Sidretü'l-Müntehâ'ya geldi. Cebrail orada durdu, dedi ki:

"—Yâ Rasûlallah! Ben buradan daha öteye geçemem!"

Sen Allah'ın en büyük meleği Cebrail'sin ya…

"—Yok, buradan öteye gidemem, buradan öteye bir adım daha atsam yanarım. Cayır cayır yanarım, buradan öteye tahammül edemem!" dedi.

Rasûlüllah geçti, gitti. Perdelerden, merhalelerden geçtikçe;

Her birinden geçerken ilerü.
Emrolurdu yâ Muhammed, gel berü.

Ne güzel söylemiş şu Süleyman Çelebi! Allah rahmet eylesin, kabri nur dolsun mübareğin. Ne muhteşem adam! Sözlerine bak.

Her bir merhaleden, her bir engelden, her bir perdeden daha öteye giderken;

"—Daha yakına gel ey benim Habîb-i Edîbim! Ey benim Muhammed Mustafa'm!" denilirdi.

Evet, o zaman Peygamber SAS Efendimiz:

"—Öyle bir yere geldim ki, kalem-i ezelin Levh-i Mahfûz'a cızır cızır mukadderatı yazışını duydum" dedi.

Allahu Ekber! Gördüğü müşahedeler nasıl şeylerse?

Anlaşılmaz, anlatılmaz. Görmeyenin anlaması mümkün değil. Cebrail'in gidemediği yerler, meleklerin geçemediği yerler...

Seyahate nasıl başlıyor, nereye varıyor?

Sübhânallah! Birinci semâya geldiği zaman semânın bekçisi melek demiş ki:

“—Dur! (*Men ente*) Kimsin sen?” diye soruyor.

Hoşuma gidiyor.

(*Ene cibrîl*) “Ben Allah’ın en büyük meleği Cebrail’im.” diyor.

Demek ki melek, Cebrail’e bile sorgu soruyor.

“—İyi, pekiyi, (*Ve men meak*) “Yanındaki kim?” diyor.

“—Muhammed…”

O da Allah’ın en sevgili kulu, eşref-i mahlûkât, seyyidü’l-evvelîne ve’l-âhirîn, hulasâ-ı kâinat, Muhammed-i Mustafa sallallahu aleyhi ve sellem…

“—Bu tarafa geçmeye ona müsaade olundu mu?”

Melek soruyor. Bilmiyor tabi, ne bilsin?

“—Olundu.”

Eh o zaman. Hop ne oluyorsa oluyor, birinci semâyı geçiyor.

Birinci semâ nedir muhterem kardeşlerim?

وَلَقَدْ زَيَّنَّا السَّمَاءَ الدُّنْيَا بِمَصَابِيحَ (الملك:٥)

(*Ve lekad zeyyenne’s-semâe’d-dünyâ bi-mesàbîha*) “Biz dünyanın en yakınında olan birinci semayı yıldızlarla donattık.” (Mülk, 67/5) buyruluyor.

Yıldızların olduğu semâ, birinci semâdır. Hani milyonlarca milyarlarca senede ışıkları gelen, yıldızlar, şu gökyüzü. Burası sadece birinci semâ.

Bu, yıldızların olduğu semâ, -milyonlarca milyarlarca senelik zamanda ışıkları geliyor, geliyor da, o kadar milyar senede bize ulaşıyor.- o mesafeler bitecek de, ikinci semâ başlayacak da, üçüncü semâ, dördüncü semâ, beşinci semâ, altıncı semâ, yedinci semâ, Kürsi, Arş-ı A’zâm…

Allahu ekber! Şu kâinatın büyüklüğünü idrakten aciziz.

Bir füzenin içine binsek, Amerika’dan Kennedy üssünden bizi fezanın içine fırlatsalar. Güneş sistemi diyoruz ya, güneşin etrafında dönen bir takım, bir grup, güneş sistemi…

Küçük bir şey bu, ufacık bir şey canım, konuşmaya değmez, bunun içinden güneş sisteminden ayrılıncaya kadar, yirmi bin sene yolculuk yapmamız lazımmış. Feza gemisinin içinde, yirmi bin sene gidersek, bu güneşin tesirinden kurtulup güneş sisteminden Merkür, Venüs, Dünya, Mars, Jüpiter, Satürn, Uranüs, Neptün,

Platon…

Bak hoca neler biliyor, gördünüz mü?

Ondan sonra yirmi bin sene sonra oraya gidecekmişiz.

Yirmi bin senede uzay gemisinin içinde ne olacağız?

Toz olacağız toz, öleceğiz, kuruyacağız, tozumuz havalarda uçacak. Yirmi bin sene bu ya. Daha güneş sisteminden dışarıya çıkamıyoruz.

Bak, Peygamberi zîşânımız, Muhammed-i Mustafa SAS Efendimiz birinci semâdan böyle geçmiş. Sonra ne olmuş?

En sonunda Cebrail diyor ki:

"—Pes, ben buradan öteye gidemem. Gitsem mahvolurum."

Oradan öteye gidemiyor, ayrılıyor.

Söyleşirken Cebrâil ile kelâm,
Geldi Refref önüne, verdi selam.

Bu sefer Refref'e biniyor. Nasıldır, ne türlüdür?

Ermedi evvel gelen bu devlete.
Kimse lâyık olmadı bu rif'ate.

"Hiç kimse bu kadar muazzam bir tecellîye mazhar olmadı."

Bu müthiş bir şey, Mi'rac çok müthiş bir şey ve şu Mevlid gibi de güzel kitap az bulunur. Şu Mevlid'i alacağız, ballandıra ballandıra, tereyağ ile kaymakla, burada böyle anlatacağız, damla damla eriyeceksiniz.

Allah-u Teàlâ Hazretlerinin huzuruna varıyor.

Âşikâre gördü Rabbü'l izzeti;
Âhirette öyle görür ümmeti…

İzzet ve celal sahibi Allah'ı, Rabbü'l-izzeti, Allah-u Teàlâ Hazretleri'ni aşikâre gördü. Âhirette de müslümanlar, cennete giderse görecek.

"—Hepimiz görecek miyiz yâ Rasûlullah?" dediler.

Sahabe-i kiramın yüreği ağzına geldi, kolay mı? Öyle tatlı mevzular...

"—Hepimiz görecek miyiz?"

"—Tabii." dedi. "Mehtaplı gecede mehtabı görmekte bir zorluk çekiyor musunuz?"

Merak etme, kimse önüne gelmez, herkes görecek.

"—Çek kafanı da göreyim!"

Öyle şey yok! Herkes görecek...

Şeş cihetten ol münezzeh Zülcelâl;
Bî kem ü keyf ana gösterdi cemâl.

Sözün büyüklüğüne bak!

Şeş cihet, altı cihetten altı yönden münezzeh… Ön arka, alt üst, sağ sol altı yön. İnsanın etrafını anlatmak için kullandığı altı yön.

Mekândan münezzeh, şeş cihetten münezzeh olan Zülcelâl, Nicelik-nitelik bahis konusu olmadan Rasûlüllah'a cemalini gösterdi.

Bak, söze bak! Şu Süleyman Çelebi neler biliyor ya!

Ne güzel anlatıyor, ama hiç de edebi bozmuyor. Hiç de bir

edepsizce laf söylemiyor.

Şeş cihetten ol münezzeh Zülcelâl.
Bî kem ü keyf ana gösterdi cemâl.

Cemâlini Rasûlulallah'a öyle gösterdi.

Bî huruf u lafz u savt ol padişah;
Mustafa'ya söyledi bî iştibâh.

Anlıyor musunuz?

Harfsiz, kelimesiz, sessiz bir konuşmayla, ses seda bahis konusu olmadan…

Bunlar fizik, bunlar dünyanın fiziği… Orada dünya fiziği kaldı mı, bitti.

Allah-u Teàlâ Hazretleri Muhammed-i Mustafa SAS'e Mi'rac'da hitap etti.

Nasıl? *Bî huruf u lafz u savt…*

Ne güzel anlatmış!

Evet, aziz ve muhterem kardeşlerim!

İşte böyle kalemden iş açıldı da; "Dolma kalem, tükenmez kalem sanmayın." diye, o kalem'i anlattık, o kalem'n cızırtılarını Peygamber Efendimiz Mi'rac'da duymuş. Mukadderatı cızır cızır, cızır cızır yazışını duymuş. Ama bunlar muazzam şeyler, muazzam varlıklar…

Bu kalem'in güzelliği, kalem-i ezel'in güzelliği, o Levh-i Mahfûz'un muazzamlığı, insanı hayran eder.

Allah-u Teàlâ Hazretleri o kalemi kendi eliyle yaratmış, demek ki çok mühim bir varlık.

Eliyle yaratmak ne demek?

Çok mükemmel, çok gelişmiş bir şey. Çünkü Levh-i Mahfuz'a mukadderatı yazıyor, Allah'ın mukadderatını yazıyor. Bu başka bir şey değil. Müthiş şeyler yazıyor. Bunu daha elektronik ilmi filan bilmiyor, bilemez daha; bu öyle şey.

Bu bir.

(*Âdem*) Adem AS.

Demin Kur'ân-ı Kerîm'den âyet-i kerîmeyi söyledim. Âdem AS… Âdemoğlu çok mühim bir mahlûkât!

Sen kendini küçük bir varlık mı sanıyorsun? Sen muazzam bir varlıksın! İnsanoğlu; doktorlar, tıbbiyeliler bu sözleri, bilir. Hani kesiyorlar, biçiyorlar. Şurada kılcal damarlar var, burada sinir var, burada şu var, burada bu var...

Bu vücut muazzam, muhteşem korkunç bir şey! Muazzam bir âlem! Allah onu da iki eliyle yaratmış.

Bir de neyi?

Firdevs-i A'lâ'yı eliyle yaratmış. Anlayın ki Firdevs-i A'lâ nasıl güzel bir yer! Allah bizi, cümlemizi Firdevs-i A'lâ'sına dâhil eylesin, mahrum etmesin…

Cennete girmekten mahrum olan insanın mahrumiyeti kadar büyük mahrumiyet olamaz. Allah insanları cehenneme atmasa, cenneti gösterip de cennete sokmasa azap olarak yeter.

"—Oraya giremedim!" diye, insan saçını başını yolar, yüzünü yırtar, göğsünü parçalar.

Ama hiç de girmeye çalışmıyor. Hiç de cehenneme düşmemek için bir gayret göstermiyor. Şu gaflete bak, şu cahilliğe bak, şu insanoğlunun, şu duygusuzluğuna bak!

Ve Allah-u Teàlâ Hazretleri Firdevs-i A'lâ'ya ne demiş?

"—İzzetime, celâlime and olsun ki cimri benden izin alıp da sana giremeyecek."

Cömert olacağız, cimri olmayacağız.

Cömertlik kaç çeşittir? "Cömertlik üç çeşittir." diyor tasavvuf kitapları; çok hoşuma gidiyor.

Bir, mal cömertliği:

Kesende paran vardır, verirsin. Şişman bir cüzdan, üstü kapanmıyor, çıkarırsın verirsin. Ondan sonra herkes; "Allah razı olsun, Allah ömürler versin, beyefendi!" der.

"O amma bahşiş verdi, adam amma zengin!" der, insanlar arkasından koşarlar.

Mekke'de birisi; "Zekât dağıtacağım." demiş, bir saldırmışlar üstüne, bacakları kırılmış, yere düşmüş.

Bu para zenginliği, cüzdan aşırı şişman, içinde para çok, tamam. Malı çok, parası çok. Malından, mülkünden, parasından verirse mal

cömertliği.

Bazı insan da hizmet ehlidir, hizmete koşturur. Ona ne derler? Ten cömertliği.

Fukaradır, parası yoktur ama hizmet ehlidir. Herkese; "Allah razı olsun!" dedirtir. Ateş gibidir, pire gibidir, bir kaybolur bir gelir, gözünün içine bakar, leb demeden leblebiyi anlar, ihtiyacı bilir, onu yapar, "Hay Allah razı olsun!" dedirtir, dua alır, sevap kazanır.

Hacda filan çok oluyor. Tam hizmet zamanı. Herkes bir kenara çekilmiş; hizmet ehli şimdi sevaba koşuyor.

Hocamız Mehmed Zahid Kotku Hz. zamanında hacca grup halinde giderdik. Yirmi kişi, otuz kişi. Ali Ulvi Bey'in evine inerdik. Aşağıda mutfak, kazan, tencere, kepçe, tekkeyiz ya.

Tekke. Şeyh efendiyle müridleri hacca geldiler. Aşağıda kazan kaynardı, yemek pişerdi, herkes yemek yerdi. Tamam, iyi olmuş kötü olmuş, tuzlu olmuş, yağsız olmuş, tamam, âfiyet olsun, eline sağlık…

Sonra? El-hamdü lillâh, dualar… Herkes gider, bulaşıklar kime kalır? Garibanların üstüne.

Bu senin hizmetçin miydi? Değildi.

Sen bunu; "Bu bulaşıkları yıkasın." diye paranla mı tuttun? Değil!

Acaba bu adamın mevkii makamı ne?

Mühendis, bakan, bilmem ne, kollarını sıvamış aşağıda bulaşık yıkıyor. Fotoğrafını çekeceksin, gazeteye vereceksin de âlem görecek. Bakan veya genel müdür veya müsteşar veya bilmem ne, kolunu sıvamış bulaşık yıkıyor.

Ne bu? Bu da ten cömertliği.

Cömert, hizmetten kaçmıyor. Kimisi kaytarır, yemeği yemeyi bilir, hizmet geldi mi kaçar.

"—Aş buldun ye, iş buldun kaç!" prensip bu.

Kimisi öyle değil, hizmet ehli; işte bu da ten cömertliği.

Mal cömertliği, ten cömertliği.

Bir de can cömertliği var; o da Allah yoluna canını verir. Allah'ın emrettiği yere, canını verir. Şeyh Şamiller gibi, o mübarek gaziler gibi, şehidler gibi, seve seve canını verir. İşte o da can cömertliği.

İnsanın en kıymetli nesi var?

Bir canı var, hayatı var. İşte canını verir. Allah bizi cömert kullarından eylesin, cimrilerden etmesin... Sevdiği kullardan eylesin…

Efendimiz bir de arkasından bir şey söylüyor:

“—Bu cennetin, Firdevs-i A’lâ’nın kokusunu, ırzını savunmayan, korumayan, kıskanmayan herif koklayamayacak, cennetin yanına bile yaklaşamayacak.”

Yanı neresi?

Beş yüz yıllık mesafe. Cennet yok daha ortada, kokusu yayılıyor, cennet kokuyor. Beş yüz yıllık mesafeye cennetin kokusu yayılıyor. Kokusunu bile koklayamayacak! Bak ne kadar fena bir şey demek ki.

Onun için biz müslümanlar tarih boyunca ırzımıza, namusumuza çok dikkat etmiş bir ümmetiz. Ümmet olarak böyleyiz.

Yalnız, son söz olarak şunu söyleyeceğim muhterem kardeşlerim!

Allah selamet versin; bizim fakih, alim, hoca kardeşlerden birisine [Mehmed Emin Er] eğitim toplantılarımızın birisinde

Nevşehir'de Dedeman Otel'de yaptığımız büyük toplantıda bir soru sorulmuştu da cevap olarak demişti ki;

"—Dünyanın garbında, ta öteki ucunda, bir müslüman kadın, kâfirlerin eline esir düşse, dünyanın şarkındaki dâhil bütün müslümanların boynuna, o müslüman kadını kurtarmak borç olur, farz olur!" dedi.

Salon yerinden oynadı; oturdu kalktı, oturdu kalktı.

Muhterem kardeşlerim!

Bosna'da, Hersek'te ne oluyor? Kafkasya'da ne oluyor? Dünyanın her yerinde ne oluyor?

Bizim vicdanımız nasıl vicdan? Bizim müslüman kardeşliğimiz nasıl müslüman kardeşliği? Bizim hesabımız nasıl olacak?

Allah kâfirlere fırsat vermesin... Mü'minleri kâfirlerin eline düşürmesin, müslüman kardeşlerimize canla başla yardım etmeyi bizlere nasib eylesin… Bize tâkatimizin üstünde yük yükleyip de âhirette hesaba çekip azaba atmasın…

Eğer Allah bizi sıkı bir hesaba çekecek olsa, demek ki bir insan kurtulamayacak. Allah yardımcımız olsun...

Elimizden geldiğince, gece gündüz dua edelim. Elimizden geldiğince; "Bu kardeşlerimizin kurtulmasına nasıl yardım edebiliriz?" diye düşünelim, ne yapabilirsek yapmaya çalışalım.

Fâtiha-ı şerîfe mea'l-besmele!

06. 08. 1995 – İskenderpaşa Camii

10. MAHKEMEDE ADALET

Eùzü bi'llâhi mine'ş-şeytàni'r-racîm.
Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm.

El-hamdü li'llâhi rabbi'l-àlemîn... Hamden kesîran tayyiben mübâreken fîh, alâ külli hàlin ve fî külli hîn.,, Kemâ yenbağî li-celâli vechihî ve li-azîmi sultànih… Ve's-salâtü ve's-selâmü alâ seyyidi'l-evvelîne ve'l-âhirîn, muhammedini'l-mustafâ ve âlihî ve sahbihî ve men tebiahu bi-ihsanin ilâ yevmi'l-cezâ…

Emmâ ba'dü, fa'lemû eyyühe'l-ihvân... Feinne efdale'l-hadîsi kitâbu'llàh... Ve efdale'l-hedyi hedyü seyyidinâ muhammedin salla'llàhu teàlâ aleyhi ve sellem... Ve şerre'l-umûri muhdesâtühâ... Ve külle muhdesetin bid'ah... Ve külle bid'atin dalâleh... Ve külle dalâletin ve sàhibehâ fi'n-nâr... Ve bi's-senedi'l-muttasıli ile'n-nebiyyi salla'llàhu aleyhi ve selleme ennehû kàl:

إنّ اللهَ معَ الْقَاضِي ، مَا لَمْ يَجُرْ ؛ فَإِذَا جَارَ ، بَرِأَ اللهُ مِنْهُ ، وَأَلْزَمَهُ الشَّيْطَانَ (ق. ك. عن ابن أبى أوفى)

RE. 90/16 (*İnna'llàhe mea'l-kàdî, mâ lem yecür; feizâ câre, beria'llàhu minhü, ve elzemehü'ş-şeytàn*)
Sadaka rasûlü'llàh, fî mâ kàl, ev kemâ kàl.

Çok aziz ve muhterem kardeşlerim!

Allah-u Teàlâ Hazretleri'nin selâmı, rahmeti, bereketi, dünya ve ahiretin hayırları cümlenizin üzerine olsun… Allah-u Teàlâ Hazretleri iki cihanda aziz ve bahtiyar eylesin...

Peygamber Efendimiz Muhammed-i Mustafa SAS Hazretleri'nin mübârek hadîs-i şeriflerinden bir demet okuyup, dinleyip tefeyyüz etmek, dinimizi iyi öğrenmek, inceliklerine âşina olmak, Peygamber Efendimiz'in âdâbı ile edeplenmek niyeti ile hadîs-i şerifleri okuyoruz.

Bu hadîs-i şeriflerin okunmasına ve izah edilmesine

başlamazdan önce, Peygamber Efendimiz Muhammed-i Mustafâ Hazretleri'ne bağlılığımızın, sevgimizin, saygımızın, bir nişanesi olmak ve rûh-ı pâkine takdim kılınmak üzere; ve onun cümle âlinin, ashabının, etbaının, ahbabının ruhlarına hediye olmak üzere; sâir enbiyâ ve mürselîn ve cümle evliyâullah ve mukarrabînin ruhlarına ve hâsseten Ümmet-i Muhammed'in mürşidleri olan ulemâ-i muhakkıkîn verese-i nebî sâdât ve meşâyih-i turuk-ı âliyyemizin ruhlarına hediye olsun diye;

Bu hadîs-i şerifleri bize kadar nakil ve rivayet eylemiş bulunan bütün hadis alimlerinin ve râvilerin ruhlarına; ve eseri te'lif eylemiş olan Gümüşhaneli Ahmed Ziyâüddin Hocamız'ın ve kendisinden feyiz aldığımız Hocamız Muhammed Zâhid-i Bursevî'nin ruhlarına hediye olsun diye;

Bu beldeleri fetheden fatihlerin, Fâtih Sultan Mehmed Hanın, şehidlerin, gazilerin, mücahidlerin ruhlarına hediye olsun diye; bu beldeyi düşmanlardan korumuş ve temizlemiş olan mübareklerin ruhlarına hediye olsun diye;

Cümle hayır ve hasenât sahiplerinin ve bilhassa içinde toplanıp, ibadet edip hadis-i şerifleri okuduğumuz şu caminin bânîsi İskender Paşa Hazretleri'nin ve tekrar tekrar tamir ve tevsi eyleyenlerin kendilerinin ve geçmişlerinin ruhları için;

Uzaktan ve yakından bu hadîs-i şerifleri dinlemek üzere gelmiş olan siz mübarek kardeşlerimizin ahirete göçmüş bütün sevdiklerinin ve yakınlarının ruhları için;

Biz yaşayan müslümanların da Rabbimizin rızasına uygun ömür sürüp, sünnet-i seniyye-yi Nebevî'ye temessük eyleyip, Kur'ân-ı Kerîm'in yolunda yürüyüp, Rabbimizin rızasına vâsıl olup, cennetiyle ve cemâliyle müşerref olmamız için bir *Fâtiha*, üç *İhlâs-ı Şerîf* okuyalım, öyle başlayalım, buyurun!

……………………………

a. Allah Adil Hakimle Beraberdir

Okuyacağımız hadîs-i şerifler *Râmûzü'l-Ehâdîs* kitabımızın 90. sayfasının sonundaki 16. hadîs-i şeriften başlıyor.

Bugün okuduğumuz birinci hadîs-i şerif kadılarla, hâkimlerle,

adaleti icrâ etmekle, karar vermekle vazifeli insanlarla ilgili. Beyhâkî ve Hàkim *Müstedrek*'inde Abdullah ibn-i Ebî Evfâ RA'dan rivayet etmiş.

Efendimiz SAS buyuruyor ki:[52]

إنّ اللهَ مَعَ الْقَاضِي ، مَا لَمْ يَجُرْ ؛ فَإِذَا جَارَ ، بَرِأَ اللهُ مِنْهُ ، وَأَلْزَمَهُ الشَّيْطَانَ (ق. ك. عن ابن أبى أوفى)

RE. 90/16 (*İnna'llàhe mea'l-kàdî, mâ lem yecür; feizâ câre, beria'llàhu minhü, ve elzemehü'ş-şeytàn*)

(*İnna'llàhe mea'l-kàdî*) "Allah kadı ile beraberdir; hâkim ile, mahkemede kararı verecek olan, adaleti icrâ edecek olan kadı ile beraberdir."

Seviyor, onun yanında yer alıyor, mükâfâtlandıracak, iyi demek. Şartı ne? (*Mâ lem yecür*) "Cevr ü cefâ yapmaması…"

Kadı efendinin, hâkim efendinin adaletsizlik, cevr ü cefa ve haksızlık yapmaması şartı ile… Allah onunla beraber ama bu şartla beraber. Eğer adalet yapacaksa beraber; yoksa rüşvet alacaksa, haksız iş yapacaksa, cevr edecekse, bir tarafa zulmedecekse; o zaman yanında değil…

(*Feizâ câre*) "Hâkim cevr etti mi, zulm etti mi, haksızlık yaptı mı, hükmünü adaletle vermedi mi; (*beria'llâhu minhü*) Allah ondan berî olur, uzaklaşır, onu bırakır, ondan himayesini çeker."

Gitti, kadı efendinin Allah ile beraberliği kalmadı, Allah'ın ona sevgisi, yardımı kalmadı. (*Ve elzemehü'ş-şeytân*) Ve onu şeytana, şeytanı ona yapıştırır; o şeytanla beraber olur."

Allah yanından çekilir, şeytan gelir. Ne kadar büyük bir değişiklik, ne kadar korkunç bir felâket, ne kadar kötü bir durum!

Şeytan çok çirkin bir mahlûktur, çok çirkin bir sûreti vardır. Çok korkunç, çok tehlikeli, çok kötü niyetli bir mahlûktur. İnsanı

---

[52] Tirmizî, *Sünen*, c.V, s.165, no:1251; İbn-i Mâce, *Sünen*, c.VII, s.100, no:2303; Hàkim, *Müstedrek*, c.IV, s.105, no:7026; Beyhakî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.X, s.134, no:20238; Abdullah ibn-i Ebî Evfâ RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.VI, s.99, no:15016; *Câmiü'l-Ehàdîs*, c.VIII, s.191, no:7112.

cehenneme sokmak istiyor, şaşırtmak saptırmak istiyor, Allah'a isyan ettirmek istiyor, yanlış işler yaptırmak istiyor. Allah ihtar ediyor; hepinize, hepimize bildiriyor:

إِنَّ الشَّيْطَانَ لَكُمْ عَدُوٌّ فَاتَّخِذُوهُ عَدُوًّا (فاطر:٦)

(*İnne'ş-şeytàne leküm adüvvün fe'ttehızûhü adüvvâ.*) "Şeytan sizin düşmanınızdır. Siz onun düşman olduğunu bilin; aklınızı başınıza toplayıp, tedbirinizi alın!" (Fâtır, 35/6) buyuruyor.

"—Şeytan sizin düşmanınız, size düşmanlık edecek. Fırsat kolluyor, etrafınızda dolaşıp duruyor, kurdun kuzuya saldırmak için etrafında dolaştığı gibi etrafınızda dolaşıyor. Bakın üstünüze atlar, sizi yer, gırtlağınızı parçalar, mahvolursunuz." diye Allah onun düşman olduğunu bize bildiriyor.

Peygamber Efendimiz ihtar ediyor.

Böyle bir düşmandan haberiniz var mı? Böyle bir düşmanla teyakkuz haliniz var mı? Böyle bir düşmana karşı devamlı uyanık olma haliniz var mı? Düşmanınız olan şeytanın karşısında;

"—Aman aniden saldırmasın, aman beni tuzağa düşürmesin, aman beni mahvetmesin!" diye bir pürdikkat bekleyişiniz var mı?

"—Yok..."

Böyle bir düşmandan haberiniz var mı?

"—Yok."

Böyle bir düşmanın düşmanlığını hissediyor musunuz?

"—Yok, her yaptığım işi keyifle yapıyorum!"

Zaten şeytan insana günahı keyifli yaptırır, zevkli yaptırır. İçki içene sorsan ne zevkler ne sefalar var, dans edene çengi oynatana sorsan, aman ne kadar tatlı gazinolar, aman meyhane ne kadar güzel! Aman efendim, şairler, şiirler yazmışlar, kasideler döktürmüşler, şu dilleriyle, şu kalemleriyle ne medihler yapmışlar, ne günahları methetmişler, Allah'ın günah dediği şeyleri nasıl methetmişler! Nasıl şiirler, satırlar dizmişler. Neler neler!

Kimse düşmanının farkında değil. Yahu içinden oyuyor, seni mahvediyor. İçinden yiyor bitiriyor.

"—AİDS mikrobu var!" denilen yere gidiyor musun?

Aslan var, kaplan var, mikrop var, salgın hastalık var, düşman var, tuzak var, PKK var, anarşist var, tehlike var, bomba olabilir denilen yere gidiyor musun?

"—Yok, ben aptal mıyım hocam?"

E aptal değilsen şeytana karşı da tedbirini al! Madem o kadar akıllısın, açıkgözlülüğünü göster, şeytana uyma, şeytana kanma, Allah yolunda yürü, Allah'ın emrini tut, şeytanın vesvesesine kapılma, şeytanın aldatması ile aldanma!

"—Nereden anlayacağım hocam, ben bunu görmüyorum ki nerede bu?"

İçinden sana duygu gelecek, fikir gelecek. "Çaktım" diyor ya hani. Ne çaktı? Kafasında şimşek çaktı. "Anladım." diyor. "İçimden öyle geldi, içimden birisi, bir ses bana böyle dedi" diyor.

Meselâ bak ne diyor?

Hastanın birisi geliyor, bana şikâyet ediyor:

"—Hocam, içimden bir ses bana boyuna; 'İntihar et, intihar et, intihar et!' diyor."

“—İntihar iyi bir şey mi?”

Değil!

“—İntihar et!” diyor, işi tatlı gösteriyor.

“—Kendini balkondan aşağı at, intihar et.” diyor.

Allah Allah, bak şeytana, nasıl dobra dobra söylüyor. Dobra dobra kandıramazsa dolandırarak kandırır, aldatarak kandırır.

Peki ben ne yapacağım?

İçinden gelen seslere, vesveselere, düşüncelere karşı uyanık olacaksın; şeytandan olabilir. Bu Rahmânî mi, Rahman’dan mı; şeytânî mi, şeytandan mı geliyor?

“—Aklıma bir fikir geldi. Ben namazı amuda kalkarak kılacağım!”

“—E herkes ayaküstü kılıyor, sen niye böyle tepesi üstü, amuda kalkarak kılmak istiyorsun?”

“—İçimden öyle geldi.”

“—Şeytandan...”

“—Şeytandan olduğu nereden belli oluyor?”

“—Rasûlüllah’ın sünnetine aykırı, Kur’an’a aykırı…”

“—Efendim, böyle yaparsam çok iyi olacakmış gibi geliyor.”

İşte şeytan böyle güzel gösterir ambalajlar; öyle yaparsan iyi olacak gibi gelir.

Şeytandan kurtulmanın bir çaresi neymiş?

Kur’an’ı iyi öğrenmekmiş, dinimizi iyi öğrenmekmiş. Dini iyi öğrenirsen; “Bu Kur’an’a aykırı, bu hadise aykırı!” dersin, o zaman anlarsın. Öyle herkes keyfine göre, ortaya bir din koymaya kalkarsa, bu insanlar öküze de tapar, eşeğe de tapar, ata da tapar, ite de tapar, puta da tapar.

Tapıyor; benim söylediğim kuru bir laf değil. Fiilen tapınıyor. Kimisi puta tapıyor; hem ata, hem ite, hem puta tapıyor, her şeye tapıyor.

Demek ki içimizden gelen sesler şeytandan olabilir, nefisten olabilir, tehlike oradan gelebilir aman dikkat, aman!

“—Ölçü nasıl, nereden?”

Ölçü Kur’ân-ı Kerîm’den, şeriatten… İlim öğreneceğiz, hepimiz İslâm’ı öğreneceğiz.

“—El-hamdü lillâh ben müslümanım hocam.”

İyi maşaallah maşaallah, Allah nazardan saklasın, Allah dâim eylesin. Pek güzel, maşaallah evlâdım da, kardeşim de, bacım da veya teyzem de, amcam da neyse pek güzel, pek güzel de işte bakalım yaptığın doğru mu, eğri mi?

Kur'an'ı uygulayacaksın. Kur'an'ı aç, oku, uygula! Hadîs-i şerifleri aç, oku, uygula. Bunları bize anlatan fıkıh, ilmihal kitaplarını, büyük alimlerin kitaplarını aç, oku, uygula. Dinini öğrenmek zorundasın.

Nasıl millet daha çok hediye veren gazeteyi buluyor, gidiyor onu alıyor. Nasıl malın ucuz ve iyi olan yerini biliyor. Nasıl baklavacının en iyi baklava yapanını arayıp buluyor. Ara sokakta hanın üçüncü katında olsa bile nasıl buluyor, keyfine uygun şeyleri nasıl buluyor… İnsan ahiretine uygun olan şeyi de arayacak bulacak muhterem kardeşlerim! Şeytana uymayacak.

إِنَّ الشَّيْطَانَ لَكُمْ عَدُوٌّ فَاتَّخِذُوهُ عَدُوًّا (فاطر:٦)

(*İnne'ş-şeytâne leküm adüvvün fe'ttehızûhü adüvvâ.*) "Şeytan sizin düşmanınızdır. Siz onun düşman olduğunu bilin; aklınızı başınıza toplayıp, tedbirinizi alın!" (Fâtır, 35/6)

Şeytan insana çok çeşitli suçlar işlettirir, günahlar işlettirir, haramlar işlettirir tamam. Bunların karşısında duracağız, yapmayacağız, direteceğiz, ayetlerin emirlerini tutacağız, Peygamber Efendimiz'in hadîs-i şeriflerindeki tavsiyeleri tutacağız.

Biz burada hadis dersi yapıyoruz, Peygamber Efendimiz'in tavsiyelerini okuyoruz. İnşaallah, Allah fırsat versin, bir de haftanın bir gününe ayet dersi koyalım. Bir camide de inşaallah âyetleri okuyalım. Bir camide fırsat olsun inşaallah, fıkhın ahkâmını da okuyalım; dinimizin emirleri yasakları nasılmış, öğrenelim.

"—E hocam, senin keyfin gelecek de tefsirden bir âyet okuyacaksın da, fıkıhtan bir sayfa açacaksın da, üç tane ahkâm okuyacaksın da onu mu bekleyeceğim?"

Beklersen zarar edersin. Bekleme! Al bir kitap, sen evinde okumaya başla. Çoluk çocuğunu da topla;

"—Çocuklar, bir saat fıkıh dersi var akşam; var mısınız? Sevap,

oturun bakalım. Hanım sen de otur, bırak bulaşıkları ben yıkayacağım. Söz, ben yıkayacağım, sen bu hadis dersini dinle, bu tefsir dersini, bu fıkıh dersini dinle, bulaşıklar benden, çamaşır da benden, her şeye razıyım; ne olacak, yeter ki sen Allah'ın emrini bil! Otur bakayım şuraya, ben şimdi senden ev işi istemiyorum, gündüz yapsaydın. Şimdi ilim öğrenme zamanı. Bir saat Kur'an, bir saat hadis...” de.

Her gün dinimizi böyle öğrenirsek birikir; o zaman biter.

Burada benim arkadaşlarım vardı, hemşeriler. Akşehirliler, Konyalılar haftada bir toplana toplana Kur'ân-ı Kerîm'i kaç defa bitirdiler.

Sen Kur'ân-ı Kerîm'i baştan sona okudun mu hiç? Söyle bakayım. Kendi kendine sor, bana cevap verme.

Kur'ân-ı Kerîm'in mânasını baştan sona okudun mu? Hatim indirdin tamam ama anlamadan indirdin.

Ne mânaya geliyor söyle bakalım? “Burası ağlanacak yeri mi gülünecek yeri mi?” söyle bakalım!

يَوْمَ يَفِرُّ الْمَرْءُ مِنْ أَخِيهِ. وَأُمِّهِ وَأَبِيهِ. وَصَاحِبَتِهِ وَبَنِيهِ. لِكُلِّ امْرِئٍ مِنْهُمْ يَوْمَئِذٍ شَأْنٌ يُغْنِيهِ (عبس:٣٤-٣٧)

(*Yevme yefirrü'l-mer'ü min ahîh. Ve ümmihî ve ebîh. Ve sàhibetihî ve benîh. Li-külli'mriin minhüm yevme izin şe'nün yuğnîh.*) [O gün kişi kardeşinden, annesinden ve babasından, hanımından ve çocuklarından kaçar. O gün herkesin kendine yetip artacak bir derdi vardır.] (Abese, 80/34-37)

Hadi bakalım ağlayalım mı, gülelim mi, söyleyin bakalım:

Ağlayacağız. Ne diyor?

(*Yevme yefirrü'l-mer'ü min ahîh*) “Adam o günde kardeşinden kaçacak, firar edecek.”

(*Ve ümmihî ve ebîhi*) “Anasından, babasından kaçacak.”

Neden?

“—Evlatlık yapmadığı için anası babası davacı olacak, Allah'a şikâyet edecek.” diye.

(*Ve sàhibetihî ve benîh*) “Karısından kaçacak, çocuklarından kaçacak.”

“—Kocalık vazifesini yapmadı, babalık vazifesini yapmadı.” diye.

O gün ne zor bir gün olacak.

Hadi bakalım ağlayacakmış mısın, gülecekmiş misin, gör bakalım. Kimse bir şey bilmiyor. Hoca nikâh kıyacağı zaman ölüm ayetlerini okuyor, cenazede başka şeyi okuyor. Bilmiyor, Arapça bilmiyor, ahkâmı bilmiyor, Kur’an’ı bilmiyor.

Olmaz!

Hasan-ı Basrî Hazretleri yeminle söylüyor:

“—Ben Kur’ân-ı Kerîm’in bir harfini bile eksik okumadım.”

Sen bir harfini değil, hiçbirini doğru okumadın; çünkü sen alim de değilsin, hafız da değilsin, kurrâ da değilsin, müttakî de değilsin! Çünkü sen Kur’ân-ı Kerîm in bir harfini düşürmek değil, tamamını düşürdün yahu!

Neden?

Kur’an’ı hiç uygulamadın ki; faiz yiyorsun, bira içiyorsun, kumar oynuyorsun, harama bakıyorsun, evinde televizyon; keyif, zevk, sefa, bolluk, israf, kötülük, tembellik…

Hani Kur’an?

Kur’ân-ı Kerîm insanın hareketlerine gelecek, hareketlerine tesir edecek, hareketleri Kur’an’a uygun hareketler olacak, icraatı da öyle.

Bir, hareketlerine tesir edecek;

“—Bu adamın hareketi Kur’an yolunda, tam Kur’an’a uygun.” denilecek, öyle olacak.

İki: Ahlâkına tesir edecek, ahlâkı Kur’an olacak.

Sen Kur’an ahlâklı mısın, şeytan ahlâklı mısın? Bencil misin, kibirli misin, gururlu musun, hasetçi misin, cimri misin, pinti misin? Evet.

O zaman senin Kur’an’la ilgin yok; Kur’an senin içine girmemiş, Kur’an senin ahlâkını düzeltememiş.

Derviş misin? Ne dervişi?

Sen kamyonu yolda devirmişsin. Derviş değilsin, kamyonu uçuruma devirmişsin. Söz dinlemezsin, nefsini yenmezsin, hocana

itaat etmezsin, tesbihini çekmezsin…

E ne oldu, nerede kaldı?

Evet, bunları hep kendi kendimize soracağız, insaf ile kararı vereceğiz.

Peygamber Efendimiz Hz. Ali Efendimiz'in evine girerken, bir örtü görmüş, geri dönmüş girmemiş. Hz. Ali Efendimiz anlamış vaziyeti, peşinden koşmuş.

"—Yâ Rasûlallah! Evimize geliyordun, gelecek gibi oldun, geri döndün, bir şeye mi kızdın, ne var?"

"—O örtü ne?"

"—İşte küçük bir örtü."

"—O örtüyü satsaydın da parasını fukaraya tasadduk etseydin ya!" diyor.

Bir örtü; dört dirhemlikmiş, çok fazla bir şey değil. Bir dirheme bir salkım üzüm almışlar, hastaya götürmüşler o zaman. Dört dirhem, dört salkım üzüm; üç, dört kiloluk üzüm parası. En kaliteli üzüm, çavuş üzümü, bilmem kokulu üzüm ve saire neyse işte o kadarlık.

Peygamber Efendimiz öyle bir perdeyi görünce geri dönmüş.

Bizim hâlimiz ne olacak, bizim işimiz ne olacak?

Onun için aziz ve muhterem kardeşlerim!

Elimizi vicdanımıza koyacağız. Bak, evet, sen kadı mısın, değilsin. Hâkim misin, değilsin.

"—Hocam, el-hamdü lillah ben bu hadisten paçayı kurtardım. Çünkü benim mesleğim hâkimlik, kadılık değil."

Sen de doğru hükmedeceksin, kendi hakkında, hanımın hakkında, çoluk çocuğun hakkında sen de doğru hüküm vereceksin. Kendine de zulüm etmeyeceksin.

Günah işleyen ne yapıyor? Günah işleyen ne yapmış oluyor?

Nefsine, kendisine zulmetmiş oluyor. Neden?

Bu vücut cehennemde yanacak.

Cehennemde yanacağı için günah işleyen ne yapmış oluyor?

Nefsine zulmetmiş oluyor. Nefsine zulmedenler günahkârlar.

Neden? Kendisini cehennemlik ettiği için. O bakımdan hiç zulüm yapmamak için her şeye dikkat etmek lazım.

Evet, adalet... Adalet şahsen de lazım bize, kendi nefsimize karşı haksızlık yapmamak bakımından… Hakkını vermek, haksızlık yapmamak, ezmemek, her şeyi ölçülü yapmak, şımartmamak.

Ailemize karşı da adaletli olmamız lazım, evlatlarımıza karşı da adaletli olmamız lazım, toplumda da adaletli olmamız lazım, devlet idaresinde de adaletli olmak lazım. Her şeyde hakkaniyet, adalet esas olması lazım.

O bakımdan adalet İslâm'ın en önemli emirlerinden birisidir.

وَلَوْ عَلٰى أَنفُسِكُمْ أَوِ الْوَالِدَيْنِ وَالْأَقْرَبِينَ (النساء:١٣٥)

(*Ve lev alâ enfüsiküm evi'l-vâlideyni ve'l-akrabîn*) "Kendinizin aleyhine bile olsa, annenizin babanızın aleyhine bile olsa, akrabalarınızın aleyhine bile olsa adaletten ayrılmayın!" (Nisâ, 4/135) buyruluyor.

Eğer adalet yaptığın zaman kendin zarara uğrayacak bile olsan, hüküm senin kendi aleyhine bile olacak olsa, ana babanın bile aleyhine olacak olsa, akrabalarının bile aleyhine olacak olsa o hükmü vereceksin!"

Şu şöyledir! Cart imza, bitti.

"—Aleyhinde oldu bu!"

"—Ne yapalım, adalet, Allah'ın emri bu!" diyecek.

Kendi aleyhinde, ana babasının akrabasının aleyhinde bile olsa adaletten ayrılmaması gerekiyor. Müslümanlık bu… Müslümanlık lafla değil, kolay değil. Zor da değil, kolay da değil. Biliyorsun ama yapamıyorsun; işte zorluğu burada.

Kolay, bilmesi kolay; kimsenin hakkını yeme, kul hakkı yeme!

E yiyorsun, tatlı geliyor, beleşten bedavadan tatlı geliyor, yutuyor millet. Hani "deveyi hamuduyla yutmak" derler. Deve zaten kocaman bir mahlûk. Ağızdan sığmaz, kocaman bir mahluk, bir de devenin üstündeki hamudunu bile çıkarmıyor, semeri memeri her şeyiyle lop yutuyor. Hiç ayırmadan semerini, kemerini ayırmadan yutuyor; haram, helal demeden yutuyor.

Adaletli olacağız, çok dikkat edeceğiz, şaka değil bu, çok mühim bir iş, işin temeli. Her işimizde ölçülü, dengeli, adaletli olacağız.

Terazi elimizde olacak, haktan milim ayrılmayacağız, santim ayrılmayacağız.

Bu ilk hadîs-i şerif, çok mühim bir hadîs-i şerif. Hâkim adaletten ayrılınca Allah yanından çekiliyor, şeytan yapışıyor, şeytan ona yoldaş oluyor. İnsan da adaletten ayrıldı mı öyle olur, muhterem kardeşlerim!

Şeytan insana diş geçirdi mi, yapıştı mı, o zaman insan iyiliği sezer, yapmak ister, yapamaz; yapmak ister, yapamaz. Kötülüğü anlar, kötü olduğunu bilir; bırakmak ister, bırakamaz; bırakmak ister, bırakamaz.

Neden? Şeytan bıraktırmıyor.

"—Ben bunun pençesine düşmüşüm, nasıl kurtulacağım?"

Mühim olan o.

Bak Hadîs-i şerifte Peygamber Efendimiz buyurmuş ki:[53]

مَا مِنْ خَمْسَةِ أَبْيَاتٍ ، لاَ يُؤَذَّنُ فِيهِمْ بِالصَّلاَةِ ، وَتُقَامُ فِيهِمْ بِالصَّلاَةِ ؛

إِلاَّ اسْتَحْوَذَ عَلَيْهِمُ الشَّيْطَانُ (حم. طب. عن أبي الدرداء)

RE. 381/5 (*Mâ min hamsetü ebyâtin*) "Hiçbir beş tane ev yoktur ki, (*lâ yüezzenü fîhim bi's-salâh, ve tükàmü fîhim bi's-salâh*) içinde namaz için ezan okunmuyor, namaz için ikàmet getirilmiyor; (*ille'stahveze aleyhimü'ş-şeytàn*) şeytan oraya hàkim olur, şeytan oraya bastırır, gàlip gelir."

Müslümanlar bir yerde beş ev kurmuşsa; dağda, yaylada, ovada, köyde, sahilde, tenhada, ovada, bayırda, çayırda, kırda, kırsal kesimde, beş tane (ev yan yana oldu; ezan okumak, kamet getirmek cemaatle namaz kılmak bunların boynuna vazife olur."

"Böyle yapmazlarsa, (*istahveze aleyhimü'ş-şeytân*) şeytan onlara dişini geçirir, hâkimiyetini kurar, onları hâkimiyeti altına alır."

İşte öyle bir durum olursa, şeytan insanı avucuna alırsa, pençeyi takarsa, halkayı burnuna geçirirse insanı oynatır. O zaman

---

[53] Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.VI, s.445, no:27553; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.LIX, s.340, Ebü'd-Derdâ RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.VII, s.978, no:20372; *Câmiü'l-Ehàdîs*, c.XIX, s.153, no:20443.

kurtulmak istersin, kurtulamazsın.

“—Ayı, ayıcının elinden kurtulmak istemiyor mu?”

İstiyor ama kurtulamıyor.

“—Ayı, ayıcıyı yenebilir mi?”

Karşı karşıya gelseler, ah ayının burnundaki o halka olmasa o zaman çingeneyi aşağı devirecek, yenecek; daha kuvvetli ama çingene burnunu çektiği zaman halka burnunu acıtınca “ay ay” diyor, “vay vay” diyor, bağırıyor, bir şey yapamıyor. “Kalk.” deyince kalkıyor, “Otur.” deyince oturuyor; ayıyı tefe koyup oynatıyor.

Şeytan da insana hâkim oldu mu, insan kendisini kurtaramaz.

Ne yapacak? Şeytanın hâkimiyetine düşmeyecek.

Bak biz onun için derviş olanlara, yeni ders alanlara ne diyoruz: Abdestli gezin! Abdestli gezdi mi şeytan yanına sokulamıyor. Şeytan yanına sokulamayınca insan hayrı kolay yapar. Şeytan yanına sokuldu da pençeyi taktı mı şeytandan yakasını kurtarmak zor olur.

Sinek örümceğin eline geçmişse kurtulur mu? Yakalandı, zor olur.

Koyun kurdun eline geçti mi kurtulması zor olur. Avcı gelecek tüfeği patlatacak, kafasına vuracak, kurttan kurtaracak...

Avcı nerede, çoban nerede, kurtuluş nerede; kolay değil.

O bakımdan şeytana kapılmamak için abdestli gezeceğiz. Bu noktalara dikkat edeceğiz:

Bak adaletten ayrılınca da şeytan insana yapışıyor.

“—Bir de o sebepten yapışıyormuş; hay Allah ben onu bilmiyordum!”

Demek ki, “Şeytan yapışmasın!” diye adaletli olacağız.

Namaz kılmayınca da, bir yerde cemaatle namaz kılmayınca da şeytan yapışıyormuş, hâkimiyetini kuruyormuş.

Demek ki beş aile bir araya geldi mi, bir cemaatle namaz kılma yeri yapacaklar, cemaat olacaklar, ezan okuyacaklar, şeytan kaçacak. Kamet getirecekler, şeytan kaçacak, sokulamayacak.

Abdestli olacak, zikirli olacak, adaletli olacak, Allah’a sığınacak.

“—Aman yâ Rabbi!” diyecek, (*Eùzü bi’llâhi mine’ş-şeytâni’r-racîm*) diyecek.

Ne demek?

"—Racîm şeytanın şerrinden Allah'a sığınıyorum." demek. "Taşlanmış, kovulmuş, Allah'ın rahmetinden tard edilmiş olan bu mel'un şeytanın şerrinden Allah'a sığınıyorum." demek.

"Sığınıyorum" ne demek? "Yâ Rabbi! Beni koru." demek.

"—Yâ Rabbi! Sana geliyorum, sana sığınıyorum, sen beni bu mahlûktan koru, bu çok korkunç mahlûk. Aman yâ Rabbi! Beni yiyecek, aman, senin yanına geldim, sana sığındım." diyecek, Allah'a sığınacak.

Bir insan Allah'a sığındı mı, Allah'a iyi kul oldu mu şeytan o zaman da tesir edemez:

إِنَّهُ لَيْسَ لَهُ سُلْطَانٌ عَلَى الَّذِينَ آمَنُوا وَعَلَى رَبِّهِمْ يَتَوَكَّلُونَ

(النحل: ٩٩)

(*İnnehû leyse lehû sultànün ale'llezîne âmenû ve alâ rabbihim yetevekkelûn*) "Hiç şüphe yok ki imanı sağlam olanların üzerinde ve Rabbine tevekkül edip dayanan, bağlanan kimseler üzerinde şeytanın tesiri yoktur." (Nahl, 16/99)

İman edip de Allah'a tevekkül edenlere de şeytanın tesiri olamıyor. İman edeceğiz, Allah'a sımsıkı bağlanacağız, tevekkül edeceğiz.

"—Rabbim bana yardım eder. Sana sığındım yâ Rabbi!" diyeceğiz.

(*Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm*) diye evden çıkacak. "Yâ Rabbi! Beni günahlardan koru." diyecek. Çarşıya pazara girerken, zikrederek girecek, "Beni şeytandan koru." diyecek, harama bakmayacak, günahı işlemeyecek, haram lokma yemeyecek, korunacak. Yoksa kolay değil. Düşman atlamaya hazır.

b. Allah Borçluya Yardım Eder

İkinci hadîs-i şerif:

Buhàrî, Dârimî, İbn-i Mâce, Taberânî ve Beyhâkî gibi diğer kaynaklar Abdullah ibn-i Ca'fer RA'dan rivayet etmişler.

Peygamber SAS Efendimiz diyor ki:[54]

إِنَّ اللهَ مَعَ الدَّائِنِ ، حَتَّى يَقْضِيَ دَيْنَهُ ، مَا لَمْ يَكُنْ فِيمَا يَكْرَهُ الله

(خ. فى تاريخه ، والدارمى ، ه. طب. ك. ق. ض. عن عبد الله

بن جعفر)

RE. 90/2 (*İnna'llàhe mea dâin, hattâ yakdiye deynehû, mâ lem yekün deynehû fîmâ yekrehu'llàh.*)

(*İnna'llàhe mea'd-dâini*) "Allah deyni olan, borcu olan kimseyle, borçluyla beraberdir. Allah borçlanmış adamla beraberdir." Ne

---

54 İbn-i Mâce, *Sünen*, c.VII, s.245, no:2400; Hàkim, *Müstedrek*, c.II, s.27, no:2205; Dârimî, *Sünen*, c.II, s.342, no:2595; Buhàrî, *Târih-i Kebîr*, c.III, s.476, no:1591; İb-i Asâkir, Târih-i Dimaşk, c.XXVII, s.274; Ebû Nuaym, Hlyetü'l-Evliyâ, c.III, s.204; Abdullah ibn-i Ca'fer RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.VI, s.221, no:15430; *Câmiü'l-Ehàdîs*, c.VIII, s.190, no:7111.

zaman? (*Hattâ yakdıye deynehû*) "Borcunu ödeyinceye kadar Allah borçlunun yanındadır; (*mâ lem yekün deynehû fîmâ yekrehu'llàh*) borcu, Allah'ın sevmediği konuda olmadıkça..."

Adam; "Kumar oynayacağım!" diye arkadaşından borç almış. Öyle borçlunun yanında değil.

"—Felekten bir gün çalacağım, eğleneceğim, gezeceğim tozacağım, yılbaşı yapacağım." diye arkadaşından borç almış.

Öyle günah konusunda değil, Allah'ın sevmediği konuda değil.

Allah'ın razı olacağı bir konuda borçlanmış:

"—Ev yapacağım, çocuğumu evlendireceğim, param yetmedi, çok sıkıştım, yardım eder misin?" demiş, ödemek niyetiyle borçlanmış.

"—Yok etmek" maksadıyla değil, "Alırım da bunu parmağımda oynatırım, vermem. Üç sene, beş sene geciktiririm." niyetiyle değil, ödemek niyetiyle borçlanmış.

Şimdi öyle kötü insanlar var ki, borcu alıyor, alırken yalvara yalvara alıyor, verirken yalvarta yalvarta vermiyor. Yalvarttırıyor, vermiyor.

"—Yâ, adamın parası bu, kepaze! Senin paran değil. Yalvara yalvara istedin!"

Bir sene, iki sene, üç sene geçiyor; hâlâ vermiyor. Tabi o fena.

Allah, iyi niyetli bir borçlunun yanındadır. Hem ödemesine yardımcı olur hem de ona acır, rahmet eder. Bütün mesele iyi niyetli olmasına bağlı olmuş oluyor.

"—Borcunu ödeyinceye kadar Allah ona yardım eder." demek.

Gayret verir, işini rast getirir, önüne borcunu ödeyecek fırsatlar çıkarır, o da borcunu ödemek niyetinde olduğundan çalışır, çabalar, oh tamam biriktirir, getirir, alacaklısına verir.

"—Yahu, daha müddeti dolmadan bitirdin."

"—El-hamdü lillâh, elime fırsat geçti, ödedim."

Kimisi; "Borcu tehir edince enflasyondan değer düşecek, ne kadar geciktirirsem, o kadar iyi" diye geciktiriyor. Şeytanlık! Herkes işin kolayını bulmuş. Tabii sen kâr ediyor gibisin, borcu veren de zarar ediyor gibi ama aslında sen bu işte çok zarar ediyorsun. Allah her şeyi biliyor, niyetini de biliyor.

Onun için borç almamaya çalış ama mecbur olduysan, aldıysan ödemeye çalış! Eline geçince borçlunun katık yemesi bile câiz değil.

Borcunu bir an önce öde; dondurmayı, baklavayı kaymağı ondan sonra yersin. Evvela şu borcunu bir öde bakalım.

Adam araba alıyor, ev alıyor, şunu yapıyor bunu yapıyor; alacaklısı oradan bakıyor:

"—Bizim borçlu getirecek de benim paramı bana verecek."

Adam her şeyi yapıyor.

Biz dergileri basıyoruz, Anadolu'ya gönderiyoruz. Satıyor, abone yapıyor. Biz onlarla kâğıt alacağız, dergiyi yine basacağız, İslâm'a hizmet yapacağız; parasını vermiyor.

Bu sefer abone olan şahıs bize:

"—Ben parasını verdim, dergilerim niye gelmedi?" diyor.

Derginin parası gelmedi. Senin abone olduğunu ben nereden bileyim. "İşte abone parasını falancaya verdim!" diyor, açıyorsun buluyorsun;

"—Abone, parasını sana vermiş. Sen bana verecektin, ben de ona dergi gönderecektim."

"—Hocam, kusura bakma; işte ev aldım da, araba aldım da…"

"—E kerata, bu para sana öyle yapasın diye mi verildi, senin paran mı? Sen onu sahibine versene; herkesin işi var, gücü var."

Biz burada "Hizmet yapacağız." diye canımız burnumuza geliyor. Böyle cebir oluyor, zulüm oluyor; bunları yapmamak lazım.

c. Allah Tek'tir, Tek'i Sever

Üçüncü hadîs-i şerif.

Tirmizî Abdullah ibn-i Mes'ud'dan hasen hadis diye rivayet etmiş. Daha başka kaynaklarda da var, Ebû Hüreyre'den de rivayet edilmiş bir hadîs-i şerif.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:[55]

---

[55] Tirmizî, *Sünen*, c.II, s.255, no:415; Ebû Dâvud, *Sünen*, c.IV, s.199, no:1207; İbn-i Mâce, *Sünen*, c.IV, s.5, no:1159; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.I, s.144, no:1224; Hàkim, *Müstedrek*, c.I, s.441, no:1118; Tayâlisî, *Müsned*, c.I, s.87, no:89; Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.V, s. 299, no:8242; Hatîb-i Bağdâdî, *Târih-i Bağdad*, c.XII, s.102, no:6537; Neseî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.I, s.171, no:440; İbn-i Huzeyme, *Sahîh*, c.II, s.136, no:1067; Ebû Ya'lâ, *Müsned*, c.I, s.439, no:585; Hz. Ali RA'dan.

إِنَّ اللهَ وِتْرٌ ، يُحِبُّ الْوِتْرَ ، فَأَوْتِرُوا يَا أَهْلَ الْقُرْآنِ (ه. ومحمد بن نصر ، طب. ق. عن ابن مسعود ؛ ات. حسن ، ومحمد بن نصر عن على ؛ خط. عن أبى هريرة ؛ ش. عن الضحاك مرسلاً)

RE. 90/3 (*İnna'llàhe teàlâ vitrün, yuhibbü'l-vitre, feevtirû yâ ehle'l-kur'ân.*)

(*İnna'llàhe vitrün*) "Allah tektir."

Vitir, tek demek. Allah tektir, birdir.

(*Yuhibbü'l-vitre*) "Teki de sever."

Onun için biz meselâ tek rakamlara daha çok değer veriyoruz.

Meselâ, üç defa "Sübhânallah" diyoruz. Elimizi, ağzımızı yıkarken suyu üç defa veriyoruz. Bundan dolayı tek rakamına riayet etmeye çalışıyoruz. Allah tektir, teki sever. Vardır bir hikmeti…

Birisi evliyâullahtan, büyüklerimizden birine çiçek getirmiş. Bakmış çift; altı tane veya dört tane.

"—Evlâdım," demiş; "Bunu bir tane daha az yapsaydın veya bir tane daha fazla yapsaydın, tek olsaydı da hadise uygun olsaydı."

Çünkü bizim büyüklerimiz dervişlerinin tam Peygamber Efendimiz'in yolunda yürümesini istemişler, her şeylerini onun sünnetine uydurmalarını istemişler. Sakal, bıyık, kılık kıyafet, kazanç, harcama, tasadduk, yaşam, her şeyin sünnete uygun olmasını istemişler.

Öyle olması lazım; söz, sohbet, arkadaşlık, ahbaplık, karılık, kocalık, babalık, evlatlık… Her şeyin Allah'ın rızasına uygun olması lazım.

"—Allah tektir, teki sever."

İbn-i Mâce, *Sünen*, c.IV, s.6, no:1160; Beyhakî, Sünenü'l-Kübrâ, c.II, s.468, no:4244; Abdullah ibn-i Mes'ud RA'dan.

Abdürrezzak, *Musannef*, c.III, s.4, no:4571; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.LIII, s.128; Ebû Ubeyde RA'dan.

İbn-i Ebî Şeybe, *Musannef*, c.II, s.298, no:6938; Dahhâk Rh.A'den.

Hatîb-i Bağdâdî, *Târih-i Bağdad*, c.II, s.44, no:435; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.LII, s.113; Ebû Hüreyre RA'dan.

Bir de tek bir şey daha var: Vitir namazı… Tek, o da üç tane, bir iki üç. Hiç onun gibi üç rekâtlı bir namaz yok. Hepsi çift çift gidiyor, vitir tek.

Allah vitir namazını sever; o da tek bir namaz, enteresan bir namaz, Efendimiz de vitir namazı kılmayı çok tavsiye etmiş.

Eskiden yatsı kılınırmış, saatler geçermiş, gece tam yatacağı zaman vitir kılarlarmış, gecenin sonuna doğru kılarlarmış; hatta biraz yatıp dinlenip kalkıp öyle kılarlarmış. Sonra birkaç kimse yatıp uyanamayıp da kaçırınca, kaçırmayalım diye yatsıdan sonra hemen kılıvermişler.

Aslında şöyle tam yatacağı zamanda vitir namazını kılıp öyle yatmak lazım.

Onun için; (*Feevterû yâ ehle'l-kur'ân*) "Ey Kur'an ehli müslümanlar! Siz de vitir kılın!" diye vitir namazını tavsiye ediyor. Allahu a'lem bu hadîs-i şerif'in bir mânası da o.

"—Allah teki sever, o tek rekât olan vitir namazını da çok sever. Ey Kur'an ehli, ey Kur'an'ı seven müslümanlar! O vitir namazını kaçırmayın, kılın!" diyor.

Onun için, Efendimiz çok tavsiye ettiğinden Vitir namazı" vacib olmuş. Sünnet değil, bizim mezhebimize göre vacib…

Vitr-i vâcib, farza yakın. Onun için kılıyoruz. El-hamdü lillâh yatsının arkasından kılıveriyoruz. İşte o namazı mutlaka kılmak lazım; Allah seviyor.

Evet üç tane hadîs-i şerif oldu.

Fâtiha-i şerîfe mea'l-besmele!

17. 09. 1995 – İskenderpaşa Camii

11. GÜZEL KULLUK ETME SANATI

Eùzü bi'llâhi mine'ş-şeytàni'r-racîm.

Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm.

El-hamdü li'llâhi rabbi'l-àlemîn... Ve's-salâtü ve's-selâmü alâ seyyidi'l-evvelîne ve'l-àhirîn... Seyyidinâ ve senedinâ ve mededinâ muhammedin ve âlihî ve sahbihî ecmaîn... Ve men tebi'ahu bi-ihsânin ilâ yevmi'd-dîn...

Emmâ ba'dü, fa'lemû eyyühe'l-ihvan... Feinne efdale'l-kitâbi kitâbu'llàh, ve efdale'l-hedyi hedyü seyyidinâ muhammedin salla'llàhu aleyhi ve sellem... Ve şerre'l-umûri muhdesâtuhâ, ve külle muhdesin bid'atün, ve külle bid'atin dalâletün, ve külle dalâletin ve sâhibehâ fi'n-nâr... Ve bi's-senedi'l-muttasılı ile'n-nebiyyi salla'llàhu aleyhi ve selleme ennehû kàl:

إِنَّ اللهَ وَعَدَنِي أَنْ يُدْخِلَ الْجَنَّةَ مِنْ أُمَّتِي ، أَرْبَعَ مِئَةِ أَلْفٍ . فَقَالَ أَبُو بَكْرٍ: زِدْنَا يَا رَسُولَ اللهِ ! ، قَالَ: وَهٰكَذَا وَجَمَعَ كَفَّهُ . قَالَ: زِدْنَا يَا رَسُولَ اللهِ !

قَالَ: وَهٰكَذَا (حم. ع. ض. عن أنس)

RE. 91/1 (*İnna'llàhe vaadenî en yüdhile'l-cennete min ümmetî erbaamieti elfin. Kàle ebû bekrin: Zidnâ yâ rasûla'llàh! Kàle: Ve hâkezâ, ve cemea keffehû. Kàle: Zidnâ yâ rasûla'llàh! Kàle: Ve hâkezâ!*)

Sadaka rasûlü'llàh, fî mâ kàl, ev kemâ kàl.

Aziz ve muhterem kardeşlerim!

Allah'ın selamı, rahmeti, bereketi üzerinize olsun. Allah-u Teâlâ Hazretleri ibadetlerinizi, taatlerinizi kabul eylesin. Dileklerinizi ikram ve ihsan eylesin.

Peygamberimiz SAS Hazretleri'nin mübarek hadîs-i

şeriflerinden bir miktarını size *Râmûzü'l-Ehâdîs* isimli hadis mecmuasından okumaya devam edeceğiz.

Bu hadîs-i şeriflerin okunmasına ve izahına başlamadan önce, evvelen ve hasasaten Efendimiz Muhammed-i Mustafâ SAS hazretlerinin ruhu için ve onun âlinin, ashâbının, etbâının, ahbâbının ruhları için;

Ümmet-i Muhammed'in mürşid ve mürebbîleri olan sâdât ve meşâyih-i turuk-i aliyyemizin ve hulefasının, müridlerinin, muhiblerinin, tâbîlerinin ruhları için; sâir enbiyâ ve mürselîn ve cümle evliyâullahın ervâhı için ve hassaten eseri te'lif eylemiş olan Gümüşhaneli Ahmed Ziyâüddin Hocamız'ın ruhu için; bu eserin içindeki bilgilerin bize kadar gelmesinde emek sarf etmiş olan alimlerin, râvîlerin cümlesinin ruhları için;

Uzaktan, yakından bu hadîs-i şerifleri dinlemek üzere şu meclise gelmiş olan siz kardeşlerimizin âhirete intikal eylemiş olan bütün yakınlarının, sevdiklerinin, dostlarının, akrabasının ruhları için; biz müslümanların da Mevlâmızın rızasına uygun ömür sürüp, huzuruna sevdiği, razı olduğu bir kul olarak varmamıza vesile olsun diye bir Fâtiha, üç İhlâs-ı şerif okuyup ruhlarına hediye edelim, ondan sonra başlayalım, buyurun!

…………………………..

a. Hesapsız Cennete Girecek Kimseler

Mukaddimede Arapça metnini okuduğum hadis-i şerif, *Râmûzü'l-Ehâdîs* isimli hadis kitabının 91. sayfasındaki 1. hadis-i şeriftir.

Ahmed ibn-i Hanbel, Enes RA'dan rivayet eylemiş.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:[56]

إِنَّ اللهَ وَعَدَنِي أَنْ يُدْخِلَ الْجَنَّةَ مِنْ أُمَّتِي ، أَرْبَعَ مِئَةِ أَلْفٍ . فَقَالَ أَبُو بَكْرٍ:

---

[56] Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.III, s.165, no:12718; Taberânî, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.III, s.359, no:3400; Enes ibn-i Mâlik RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.XI, s.446, no:32101; *Câmiü'l-Ehàdîs*, c.VIII, s203, no:7136.

زِدْنَا يَا رَسُولَ اللهِ !، قَالَ: وَهٰكَذَا وَجَمَعَ كَفَّهُ . قَالَ: زِدْنَا يَا رَسُولَ اللهِ !

قَالَ: وَهٰكَذَا (حم. ع. ض. عن أنس)

RE. 91/1 (*İnna'llàhe vaadenî en yüdhile'l-cennete min ümmetî erbaamieti elfin. Kàle ebû bekrin: Zidnâ yâ rasûla'llàh! Kàle: Ve hâkezâ, ve cemea keffehû. Kàle: Zidnâ yâ rasûla'llàh! Kàle: Ve hâkezâ!*)

(*İnna'llàhe vaadenî*) "Allah-u Teàlâ bana vaad eyledi." Neyi vaad eylemiş, (*En yüdhile'l-cenneti min ümmeti en erbaamieti elfin.*) Ümmetimden 400 bin kişiyi cennete sokacağını vaad etti.

(*Kàle ebû bekrin*) seven, iyi tanıyan, en yakın olanlardan birisi. Hemen niyaz eylemiş, (*Zidnâ yâ rasûla'llah!*) "Yâ Rasûllallah, arttır!" diye rica etmiş, istemiş Peygamber Efendimizden. Teklif etmiş. Allah razı olsun, onun gayreti bizim lehimize…

(*Kàle ve hâkezâ ve cemea keffehû*) Ellerini böyle yan yana getirmiş, "Bu kadar daha…" demiş Peygamber Efendimiz.

(*Kàle: Zidnâ yâ rasûla'llah!*) "Yâ Rasûllallah, arttır, daha arttır! Arttırılmasını iste, rakam biraz daha da yükselsin!" deyince, (*ve hâkezâ*) "Bu kadar daha…" buyurmuş.

Şimdi başka hadis-i şeriften biliyoruz. Cennete bi-gayri hisab girecek insanları bildirirken; "Yetmiş bin kişi bi-gayri hisab cennete girecek." dedi Peygamber Efendimiz. Hattâ Ukkâşetü'bnü Mihsan es-Sakafî Hazretleri ki, Efendimiz'in çok sevdiği, itimad ettiği mücâhid ashabından idi. Ordularda onu vazifelendirirdi. Ayağa kalktı:

"—Dua et de ben de onlardan olayım yâ Rasûlallah!" dedi.

Peygamber SAS Efendimiz:

"—Sen onlardansın!" dedi.

Sonra Efendimiz bildiriyor ki:

"—Ben bu yetmiş bin bi-gayri hisab, hesap görmeden doğrudan doğruya cennete girecekleri arttırmasını diledim Rabbimden; o da her birine yetmiş bin bağışladı. Yâni yetmiş bin kere yetmiş bin oluyor. (70.000 x 70.000 = 4.900.000.000) Dört milyar dokuz yüz milyon…

Bir de Rahmân'ın avuçlarından birkaç avuç daha ilâve…

Bu şeye benziyor. Bilmiyorum semt pazarlarında alışveriş yaptınız mı? Alırsınız kuru fasulyeyi, mercimeği, nohudu neyse… Terazide satıcı biraz ağır tartar. Tartı bittikten sonra, bu da cabası diye biraz daha avuçlayıp koyar.

Burada da ilâve ama nasıl ilâve? Rahman'ın avuçları ile ilâve… İnsanlar anlasın diye söyleniyor tabii bunlar. Allah-u Teàlâ'nın eli, avucu nedir, idrak edemeyiz ama, herhalde *Allahu ekber*, Allah en büyük olduğuna göre, her şeyden, her yönden en büyük olduğuna göre, muhakkak ki onun ilâvesi de çok büyük ilâvedir.

Burada da, "Arttır yâ Rasûlallah!" deyince, Efendimiz'in iki elini bir araya getirip, bu kadar daha demesi o hadis-i şerifi hatırlatıyor. Yâni Rahmân'ın avuçlaması ile ilâve… Yâni hak edilenden daha fazla, şu kadar daha… Lütuf yani… Fazl u kereminden şu kadar daha, şu kadar daha arttırılmış oluyor.

Allah-u Teàlâ Hazretleri bizi kulluğunu güzel yapmağa muvaffak eylesin… Bir kere önemli olan bu… Biz dünyaya geldik,

sonsuz nimetlerine mazharız Allah'ın…

Bir kere bizi insanoğlu yaratmış. Ademoğlu yaratılmış olmak çok büyük bir lütuf… Başka mahlûk da yaratılabilirdi insan, kertenkele olabilirdi, yılan olabilirdi. İnsan olmazdı da at olurdu, eşek olurdu, maymun olurdu, bilmem ne olurdu, bilmem ne olurdu. Ama insan yaratmış. İnsanoğlunu da yeryüzüne çok büyük bir rütbe ile göndermiş. Halifetullah diye büyük bir pâye vererek göndermiş ve bütün varlıkları emrine vermiş insanoğlunun…

Biz şimdi zorbalığımızdan mı koyunları kesiyoruz, sığırları kesiyoruz, balıkları yiyoruz, meyvaları kopartıyoruz? Hayır! Allah bize vermiş, bize musahhar kılmış. Yâni Allah'ın ikramı bunlar… Bunları kullanmakta bir vebal yok… Kurban kesiyoruz, et yiyoruz, yasak mı? Değil… Neden? Allah-u Teàlâ Hazretleri bizler için bunları yaratmış ve bizlere vermiş. Kullanma müsaadesine sahibiz, Allah'ın ikramı bize…

Allah'ın ikramı çok üzerimizde… Buna karşılık kibar bir insan, centilmen bir insan ne yapar? İyiliğe karşı iyi tavır takınır. Centilmenliğe centilmenlik, ikrama ikram… Güzel söze güzel söz, güleç yüze güleç yüz… Karşılığın da güzel olması lâzım!

Şimdi bizim de Allah bizim Rabbimiz olduğu için, yaradanımız olduğu için, her türlü nimeti, varlığı, tatlılığı, güzelliği, hoşluğu bize veren olduğu için, bizim ona sonsuz derecede sevgi duyup, sonsuz derecede güzel kulluk etmek için, duygularımızın böyle coşkulu olması lâzım! Allah'a güzel kulluk etmek için gayret etmemiz lâzım!

Sevilecek şeylerin en güzeli Allah… Bütün güzel şeyleri yaratan Allah, bütün nimetleri veren Allah… Bizim ona karşı şükran borcu, sevgi, saygı dolmamız lâzım! Tarif edilmeyecek kadar güzel duygularla bağlanmamız lâzım! Hani aşık olmamız lâzım!

Biz Allah'ı görmüyoruz ama, nimetlerini görüyoruz. Sabah akşam, gece gündüz, her anda, her şanda nimetlerine mazharız. Aşık olmamız lâzım!

O sebepten utanmamız lâzım, güzel kulluk etmemiz lâzım!

Güzelliğe güzellikle mukabele etmek…

هَلْ جَزَاءُ الإِحْسَانِ إِلاَّ الإِحْسَانُ (الرحمن: ٦٠)

(*Hel cezâü'l-ihsâni ille'l-ihsân*) "İyiliğin mukabili iyilikten başka bir şey midir?" (Rahmân, 55/60)

Allah bu dünyada iyilik edene ahirette iyilik verecek ama, bir de kaide bu… "İyiliğin karşılığı iyiliktir!" diye bir hüküm de çıkıyor. Bu ayet-i kerimenin altında böyle bir incelik de var.

Onun için, birisi bize bir şey verince teşekkür ederiz. Bir şey vermese de, "Nasılsın?" diyor, "Teşekkür ederim!" diyoruz.

"—Buyur, kapıdan sen önce gir!" diyor, "Teşekkür ederim!" diyoruz.

Kapıyı açıverse, "Teşekkür ederim!" diyoruz. "Otobüse önce sen buyur!" dese, "Teşekkür ederim!" diyoruz. "Zahmet buyurdunuz. Allah razı olsun!" diyoruz, dua ediyoruz.

Yâni iyiliğe iyilikle mukabele ediyoruz.

Onun için, bizim aslında sevgi dolu olarak, Allah'a aşık insanlar olarak, var gücümüzle Allah'ın sevdiği güzel şeyleri, Allah'ın hoşuna gidecek şeyleri yapmağa çalışmamız lâzım!

Yâhi hiçbir hesap yapmadan… Ama hesap yapacak olursak, bunca nimetin karşısında yine şükran duygularıyla Allah'a ibadet etmemiz lâzım!

Hiçbir hesap yapmadan Allah'a güzel kulluk etmek en yüksek duygu… O benim Rabbim, ben onun kuluyum. Elbette ne derse yapacağım!

Ne güzel söylüyor Osmanlı şairi:

Cânı cânan dilemiş, vermemek olmaz ey dil;
Ne nizâ eyleyelim, ol ne senindir ne benim!

Canı sevgili istemiş, vereceğiz, vermemek olmaz! Niye çekişip duruyoruz, can senin de değil, benim de değil…

Yâni canını verecek. Ne güzel bir ifade ile anlatıyor. Edebî sanatlarla dolu bir beyit…

Cânı cânan dilemiş, vermemek olmaz ey dil;
Ne nizâ eyleyelim, ol ne senindir ne benim!

İşte biz de Allah yolunda canımızı vermeliyiz, seve seve vermeliyiz. Yoluna feda edelim diye büyüklerimiz bu duyguyu yaşamışlar, bu güzellikle Allah'a ibadet etmişler.

Yunus Emre'nin meselâ şiirlerini okuyun! Tahlil etmeğe çalışın, anlamağa çalışın! Mevlânâ'yı anlamağa çalışın! Kaddesa'llàhu sirrahümâ…

Nasıl davranışları? Canını feda etmeğe hazır, seve seve feda etmeğe hazır… Ne kadar güzel duygular, ne kadar sağlam duygular… Ne kadar temiz duygularla Allah'a bağlılar!

Doğrusu bu… Ama bunun ötesinde eğer üç kuruşluk bir şey almak istiyorsan, buna karşılık faiz söz konusu ise, Allah'a bu zulmün karşılığında yine kulluk etmen lâzım! Yâni çok maddeci isen, çok hesap yapan bir insansan bile, yine Allah'ın bir tek nimetinin bile şükrünü ödeyemezsin!

Akıl nimetinin şükrünü ödeyebilir misin? Boyun posun fidan gibi; aklın olmasaydı ne olacaktı? Gitmiştin işte, tımarhanelik bir adam… "Yazık, delikanlı çok güzel ama aklı yok!" diyeceklerdi. "Zavallı, dalyan gibi, levent gibi ama aklı yok!" diyeceklerdi.

Şu akıl nimeti, şu gönül nimeti, şu göz nimeti, şu Müslüman olmak nimeti… Ne kadar büyük nimetleri var üzerimizde Allah'ın… Binaen aleyh bizim severek kulluk etmemiz lâzım! Aşıkàne, sàdıkàne kulluk etmemiz lâzım!

Tabii, onun dergâhına lâyık olmaz. Her şeyimiz yine ondan… Malzeme ondan… Biz ona kulluk edeceğiz. Yaratan o, veren o... Malı, mülkü, sıhhati, afiyeti, aklı, fikri veren o… Onun verdiği malzeme ile ona kulluk edeceğiz. Fason iş yapıyoruz yâni… Bütün malzeme ondan, biz de ona kulluk edeceğiz.

Bir şey değil… Bizim yaptığımız hiçbir şey değil, incir çekirdeğini doldurmaz. Ama Allah-u Teàlâ Hazretleri bu dünyayı imtihan dünyası yarattığından, güzel hareket edenlere ahirette sonsuz nimetlerini verecek cennetinde…

Cennetin bir taşını karşılayamayız. Yunus Emre ne diyor?

Kerpiçleri altın gümüş
Yaradan ne hoş yaratmış,
Misk ü amberle donatmış,
Kokar Allah deyu deyu…

Cennetin köşklerinin kerpiçleri, Yunus Emre'nin dediği gibi altından, gümüşten, mücevherattan… O saman biz cennetin bir köşesinin mücevheratını ödeyemeyiz. Bir odasının bölmesini ödeyemeyiz.

Hani Merkez Bankası'nın depolarında altın kalıpları saklıyorlar, tuğla gibi… Onlardan oda bölmesi olacak. Sen nasıl ödeyebilirsin?

Yâni parayla almağa kalksak, parayla verse Allah mahvolduk. Yine fazl u kereminden veriyor. Ama ne yapana veriyor? İmtihanda güzel bir kulluk davranışı sergileyene veriyor.

Onun için yine bedavadan veriyor, yine fazl u keremiyle veriyor. Yine rahmetine bahane bulup veriyor. Bir şeyi bahane ediyor veriyor, yoksa bahası değil… O verdiği lütfun bahası değil. Bahane buluyor, veriyor. Şöyle yaptın, aferin… Böyle yaptın, aferin…

Dün ben bizim torunu yakaladım, seviyorum. O da kaçmağa çalışıyor, bangır bangır bağırıyor. Lütfen de bırakacağım diyorum. Lütfen dersen sana şeker alacağım, lolipop alacağım, şunu alacağım, bunu alacağım dedim, birkaç defa lütfen dedirttim, bakkala da gittim aldım. Maksat torunun gönlünü almak, bir lütfen demesi bahane oluyor.

Şimdi Allah-u Teàlâ Hazretleri bizi de fazl u keremiyle, liyakatımız yoktur, ona lâyık amelimiz yok elimizde… Ama ne yapalım? Allah bizim gönlümüzü temizlesin, duygularımızı temizlesin, aklımızı, niyetimizi temizlesin, ona güzel kulluk etmeğe, canımızı her şeyimizi vermeğe bir razı olalım. O yolda da elimizden geldiğince gayret sarf edelim! O da, "Tamam, bu kul bir şeyler yapmağa çabaladı." diye lütfuyla bizi cennetine dahil eylesin… Bizi Allah'a isyan zilletine düşürmesin…

Büyük zillet o, büyük kepazelik… Allah'a isyan etmek kadar küstahlık ve kepazelik olur mu? Allah'a günah işlemek kadar nankörlük olur mu, namertlik olur mu?

Ama yapıyor insanoğlu, yapıyoruz. Allah bizi o namertlikten, o küstahlıktan, o kusurdan korusun, o bataklığa batırmasın… Şöyle àrif, edip, zarif, kâmil, velî, mahbub, makbul bir kul eylesin… Allah-u Teàlâ Hazretleri cümlemizi fazl ü keremiyle cennetine dahil eylesin… Azabından, gazabından, kahrından bizleri uzak

eylesin…

Kur'an-ı Kerim'de herkesin cehenneme girip çıkacağını söylüyor ayet-i kerime:

وَإِن مِّنكُمْ إِلاَّ وَارِدُهَا ، كَانَ عَلَىٰ رَبِّكَ حَتْمًا مَقْضِيًّا (مريم:٧١)

(*Ve in minküm illâ vâhidühâ, kâne alâ rabbike hatmen makdıyyâ*) [İçinizden, oraya uğramayacak hiçbir kimse yoktur. Bu, Rabbin için kesinleşmiş bir hükümdür.] (Meryem, 19/71)

Cehenneme girmeyen yok, herkes girecek. Ama nasıl girecek? Mü'min sırat köprüsünden yel gibi geçecek. Kâfir düşecek, yanacak. Suçlu, günahkâr azab görecek.

Evliyâullahtan bir büyük zât ağlıyormuş.

"—Niye ağlıyorsun?" demişler.

Demiş ki:

"—Kur'an-ı Kerim'de kesin ayet var, herkes cehennemden geçecek, bir giriş, bir çıkış olacak Sırat'tan geçerken… Gireceğim kesin de, çıkacak mıyım, çıkmayacak mıyım, ona ağlıyorum." demiş.

Allah-u Teàlâ Hazretleri bizi gazabına uğrayanlardan, cezasına, kahrına maruz olanlardan etmesin… Yâni günaha düşürmesin, haramı işletmesin… Haram zilletinden, günah zilletinden bizi ona güzel ibadet etmek izzetine, saadetine, devletine nail eylesin… Öyle kullar olalım! İte kaka Müslüman olmak değil, döve söve namaz kılmak değil, can ü gönülden, isteyerek, âşıkâne, sadıkâne ibadet etmeyi Allah bize nasib eylesin muhterem kardeşlerim!

Temenni ettiğimiz bu…

Bu dervişlik dediğimiz şey de o…

Dervişlik nedir? Dervişlik Allah'a güzel kulluk etme sanatıdır.

Her şeyin bir sanatı var ya… Hattat bir sanatkâr, hat sanatı diyoruz. Kilimci bir sanatkâr, halıcı bir sanatkâr, bakır işçisi bir sanatkâr, mücevherci bir sanatkâr; yüzükçü, bilezikçi bir sanatkâr… Sanat bunlar…

Bir de meselâ, hitabet sanatı diyorlar; hatiplik yapabilmek, güzel konuşabilmek bir sanat… Güzel yazı yazma sanatı; sanat diyorlar böyle şeylere. Doğru, o da bir güzel iştir, kolay değildir. Ben

de diyorum ki kulluk sanatı. Allah'a güzel kulluk sanatı…

Allah'a güzel kulluk sanatı nedir? Dervişliktir.

Dervişlik işin mânevî yönünü de düşünerek, kalbin temizliğini de düşünerek, duyguların pırıl pırıl güzel olmasını da düşünerek, ahlakın, edebin tam, en güzel tarzda olmasını da düşünerek Allah'a güzel kulluk etme sanatı… Dervişlik bu.

Dervişlik yoksa sadece tesbih demek değil. Yunus Emre onun için diyor ki şiirinde:

Ele geleni yersin,
Dile geleni dersin,
Böyle dervişlik dursun,
Sen derviş olamazsın![57]

---

[57] Şiirin tamamı şöyle:

Dervişlik der ki bana,
Sen derviş olamazsın!
Gel ne diyeyim sana,
Sen derviş olamazsın!

Derviş bağrı taş gerek,
Gözü dolu yaş gerek,
Koyundan yavaş gerek;
Sen derviş olamazsın!

Doğruya varmayınca,
Mürşide ermeyince,
Hak nasib etmeyince;
Sen derviş olamazsın!

Dövene elsiz gerek,
Sövene dilsiz gerek,
Derviş gönülsüz gerek;
Sen derviş olamazsın!

Ele geleni yersin,
Dile geleni dersin,
Böyle dervişlik dursun;
Sen derviş olamazsın!

Şeyhin sözleri haktır,
Asla hilafı yoktur,

Ne yapacak? Haram mı, helâl mi diye kontrol edecek, haram yemeyecek. Diline de her geleni söylemeyecek. Güzel şeyleri söyleyecek, sevaplı şeyleri söyleyecek. Allah'ın sevdiği şeyleri söyleyecek. Karşı tarafın gönlünü alacak şeyler söyleyecek. Hakkı söyleyecek. Hakikati söyleyecek.

Her şeyin böyle bir inceliği var. İşte dervişlik onu öğretiyor. Güzel kulluk etme sanatı. Dervişlik nedir? Allah'a güzel kulluk etme sanatı.

Onun için eski büyük evliyaullahın hayatını okuduğunuz zaman, menâkıbını dinlediğiniz zaman bakıyorsunuz ki;

"—Allah Allah, ya benim anladığım gibi değil bu insanlar. Biraz daha değişik. Allah Allah, ben dervişliği başka türlü sanıyordum. Bunlar meğerse başka türlüymüş." diye insan onların hayatlarından ibret alıyor, uyanıyor, intibaha geliyor.

Onun için cumartesi günleri Mustafa Nazmi Camii'nde, karşı tarafta *Tabakâtü's-Sûfiyye*'yi okuyoruz. Yani büyük evliyaullahın, sufilerin hayatlarını okuyoruz. Ne kadar önemli, ne kadar güzel…

Meselâ, dün akşam Cüneyd-i Bağdâdî Hazretleri'ni okuduk. Ne diyor? (*Ve kâne fakîhen*) Cüneyd-i Bağdâdî'nin hayatını anlatırken diyor ki: Fakih idi. Fakih ne demek? Fıkhı çok iyi bilen demek. Hocası çok büyük. Zamanının müctehid alimlerindenmiş fıkıhta hocası. Hocasının halkasında Cüneyd-i Bağdâdî sorulan sorulara fetva verecek seviyeye yükselmiş. Hocasının halkasında fetva verirdi. (*Kâne yuftî halkatihi*) Hocasının halkasında fetva verirdi diyor.

Yani büyük dervişlik, evliyaullahlık, büyük mutasavvıflık nasıl oluyor? Din bilgisiyle oluyor, fıkıhla oluyor. Müftüler kadar, müctehidler gibi iyi bilecek. Bu bilgisini Allah'ın rızasını kazanmakta kullanacak. Aklını, fikrini Allah'ın rızasını kazanmakta kullanacak.

Senin inadın çoktur;
Sen derviş olamazsın!

Derviş Yunus gel imdi,
Ummanlara dal imdi,
Ummana dalmayınca;
Sen derviş olamazsın!

Birisi, mesela evliyaullahtan birisi, getirmişler al sana sadaka. Para vermeye el uzatmışlar. Şöyle bir duraklamış. Şöyle bir tereddüt geçirmiş. Çabuk intikal ediyor mübarekler. Almış parayı. Demişler ki yanına yanaşıp: Efendim siz almazdınız, böyle fukaraya sadaka verilir gibi sadaka filan almazdınız. Niye aldınız?

"—Reddetsem reddetmekte nefsimin izzetini, kabul etmekte de nefsimin zilletini gördüm. Nefsimin zilletini izzetine tercih ettim." diyor.

Ne demek bu? Yani sadakayı almak nedir? Küçültür insanı. Birisi sana gelse;

"—Aç bakayım avucunu. Al sana bakalım kesemden, şu benim hayrâtım, hasenâtım." dese herkesin içinde, kıpkırmızı kesilmez misin?

Neden? Almak zor…

Vermek? Vermek insanı kabartır. Yani hoşuna gider. Ona veriyorsun, buna veriyorsun; hoşuna da gider. Herkes, "Allah razı olsun, Allah ömür versin!" bilmem ne filan dedikçe insanın hoşuna gider. Birisine de sen para verdiğin zaman:

"—Git ya bir fakire, benim ihtiyacım yok." dese, nefsine zor geldiğinden kabul etmiyordur.

Şimdi bunları düşünüyor içinde. Bunları düşünüyor ve diyor ki:

"—Nefsimin hoşuna gitmeyen işi yapayım, alayım!" diyor.

Tabii alacak, öbür tarafta bir başka fakire verecek. Ama almanın horluğunu, reddetmenin izzetine tercih ediyor; nefsi hor olsun diye.

Birisi de kafasını kesmeye götürüyorlarmış dervişlerden. Yani bu mübareklerin hallerini anlatmak için söylüyoruz bunu. Gidiyor, tutmuşlar, elleri bağlı. Yatıracaklar, kafasını kesecekler. Gidecek, ölecek. Yolda soruyor kendi kendine:

"—Ey nefsim söyle bakalım, hep Allah'a teslim olmak, razı olmak, kadere rıza göstermek der dururdun. İşte bak şimdi haksız yere seni kesmeye götürüyorlar, kafanı. Bak bir haksızlık var. Mâsum olduğun halde kafanı kesmeye, bir zanla, bir iftirayla, yanlış olarak kesmeye götürüyorlar. Söyle bakalım şimdi de kadere razı mısın? Bak ters bir kader işte. Kafanı kesmeye götürüyorlar."

Şöyle kendi kendine sormuş, kendi kendinden cevap beklemiş.

Nefsinden hiç itiraz yok:

“—Eh ne yapalım, demek hayatımız bu kadarmış. Demek Allah böyle takdir etmiş. Eh pekâlâ, eyvallah.” demiş.

Allah Allah… Tam celladın yanına kadar gitmiş, orada birisi bağırmış:

“—Durun, haksızlık oluyor!” filan diye.

Celladın yanından dönmüş. Ama sözü çok önemli:

“—Vallahi, kafamın kesilmesinden halâsıma değil, —halâs olmak kurtulmak demek ya— o andaki ihlâsıma seviniyorum.” diyor.

O zaman kendi kendine sordu da itiraz yok ya, o andaki o ihlâsına sevinmiş. İyi ki öyle dedim diye. Ya bir de:

“—Olur mu böyle şey ya hay Allah!” bilmem ne filan deseydi…

Bazısı geliyor, mesele soruyor bize. Dün bana anlatıyorlar. Birisi bir mesele sormuş. Ben de o meseleye bir cevap vermişim. Sonra girdiği işte bir problemle karşılaşmış. O problemden dolayı feverân etmiş, bağırmış, çağırmış, kızmış. Masa yumruklamış filan, sağa sola çatmış. Ondan sonra da bana karşı biraz böyle sözler söylemiş filan diyor arkadaş, anlatırken.

E kaybetti. Yani sormasaydın, bana ne sordun? Meseleyi bana soruyor, ben de Allah rızası için bir cevap vermişim. Sonra işte bir sıkışıklık olunca, hop kabahat bize geliyor. Kusur kendisinde, kabahat bize geliyor. Kendisinin çok daha fazla kusuru var. O zaman bize karşı sevgisinde, bağlılığında zelzele meydana gelmiş yani. O onun kusuru.

Evet, yani dervişlerin imtihan olduğu zaman, bak mesela ölüme giderken Allah’a itirazı yok. Ama berikisi menfaatinde birazcık oynama oldu mu hocasına itirazı var. Hoca nihayet Allah’ın bir kuludur da, olsun hocaya da bağlılık sözü vermedi mi? Ne oluyor? Kabahati yok.

Hocası ondan kilometrelerce uzakta. Açmış bir mesele sormuş. Cevap vermesem bir türlü, cevap versem bir türlü. Biz de hak bildiğimiz bir şeyi söylemişiz yani. Sorulana göre zaten söyleniyor. Söylediğimiz de yanlış değil. Sözümüzü dinlememişler. İşte bir terslik olunca bu sefer bize karşı bağlılığı sarsılıyor. Bu ne? İmtihanı kaybetmek. Allah da böyle imtihan eder insanı. O zaman kaybolur. Derecesi kaybolur. Zarar eder.

İkinci hadîs-i şerife geçiyoruz. Birinci hadîs-i şerif bu. Allah hepimizi güzel kulluk yapmaya muvaffak eylesin. Zikrinde, şükründe bulundursun… Zikrinden, şükründen ayırmasın… Güzel kulluğunda kusur işlettirmesin… O yoldan saptırmasın… Lütfuyla, fazl u keremiyle, bizim kazancımız olduğundan değil, lütfuyla bizi cennetiyle cemaliyle müşerref eylesin…

b. Müezzinin Mükâfâtı

İkinci hadîs-i şerif.

Bu da Ahmed ibn-i Hanbel ve Neseî'de Berâ ibn-i Âzib RA'dan rivayet edilmiş bir hadîs-i şerif.

Ne diyor Efendimiz SAS bu rivayete göre:[58]

إِنَّ اللّٰهَ وَمَلاَئِكَتَهُ يُصَلُّونَ عَلَى الصَّفِّ الْمُقَدَّمِ ، وَالْمُؤَذِّنُ يُغْفَرُ لَهُ بِمَدِّ صَوْتِهِ ، وَيُصَدِّقُهُ مَنْ سَمِعَهُ مِنْ رَطْبٍ وَيَابِسٍ ، وَلَهُ مِثْلُ أَجْرِ مَنْ صَلَّى مَعَهُ (حم. ن. ض. والروياني ، والسراج عن البراء)

RE. 91/2 (*İnna'llàhe ve melâiketehû yusallûne ale's-saffi'l-mukaddemi, ve'l-müezzinü yuğferu lehû medde savtihî, ve yusaddikuhû semiahû min ratbin ve yâbisin, ve lehû mislü ecri men sallâ meahû.*) *Sadaka rasûlü'llàh, fî mâ kàl, ev kemâ kàl.*

(*İnna'llàhe*) "Hiç şüphe yok ki Allah-u Teàlâ Hazretleri, (*ve melâiketehû*) ve melekleri, (*yusallûne*) salât u selâm ederler; (*ale's-saffi'l-mukaddemi*) öndeki safa salât u selâm ederler."

Allah'ın salât u selâmı nedir? Rahmeti ve mağfiretidir. Meleklerin salât u selâmı nedir? Duasıdır. Allah, ön saftaki, öndeki, mukaddem, daha öndeki, mukaddem saftakine rahmet eder. Melekler de dua eder. Bu nedir? Bu camiye evvel gelenin mükâfatıdır.

---

[58] Neseî, *Sünen*, c.III, s.17, no:642; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.IV, s.284, no:18529; Neseî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.I, s.502, no:1610; Taberânî, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.VIII, s.136, no:8198; Ruyânî, *Müsned*, c.I, s.408, no:349; Bera' ibn-i Âzib RA'dan.
Kenzü'l-Ummâl, c.II, s.619, no:20550; *Câmiü'l-Ehàdîs*, c.VIII, s.212, no:7152.

Camiye evvel gelen yürür yürür yürür, ön tarafa oturur. Daha sonra gelen yanına oturur, yanına oturur. O saf dolunca arkaya geçer oturur. O saf dolunca üçüncü saf, beşinci saf. Nihayet cami dolar. Camiye ilk gelenin mükâfatı daha fazla olur. Cuma namazında da böyledir, başka zamanda da böyledir.

Çünkü camiye girdi mi insan namazı beklemek için durduğu müddetçe namazdaymış gibi sevap alır, camide durduğu müddetçe. Cami Allah'ın evi olduğundan camiye gelene Allah mutlaka mükâfatlar verir ev sahibi olarak. Onun için camiye erken gelip Kur'an okumak, zikir etmek, tesbih eylemek, Allah'ın seveceği şekilde nafile namaz kılmak gibi faaliyetlerle zamanı değerlendirmeli.

Kimisi camiye girmiyor, dışarıda vakit geçiriyor. Bütün Anadolu'da filan gördüğümüz böyle. Namaz vaktine kadar dışarıda güneşlenirler. Girmezler içeriye. Ben de öyle bir yere gittim mi "*Es-selâmu aleyküm!*" derim duran hacı babalara. Kumrular gibi dizilirler böyle. Dışarıda güneşlenirler, girmezler içeriye. Hemen

içeri yürürüm. Dışarıda ne işin var, kazanç içeride, sevap içeride… Dışarıda durmaya sevap yok, içeri girmekte sevap var.

Hele ezandan evvel girip namazı beklemekte çok sevap var. Ne kadar erken girersen sevabı o kadar çok. İçeride ibadet ettikçe, namaz kıldıkça, Kur'an okudukça, zikrettikçe ayrıca sevapları var. Onun için, mümkün olduğu kadar ön safa gitmeye çalışmak lazım.

"—Pekiyi Hocam, bir soru. Cami kalabalık ama ben de kurnazım. Omuzları ayıra ayıra, omuzlardan atlaya atlaya en ön safa gittim."

Bu makbul değil. Boş yer varsa gidersin. Boş yer varsa kimseyi ezalandırmadan gidersin. Ama insanların omuzlarına basarak veya omuzlarını ayırarak, rahatsız ederek öne gidilmez. Önceden gelseydin. Melekler giriş sırasına göre yazarlar. Önceden gelseydin. Önceden gelemeyince başkasının sonradan kurnazlık edip öne gelmekle hakkı alınmaz.

Önceden gelmek lazım. Caminin kıymetini bilmek lazım. Camideki zamanı değerlendirecek irfan seviyesinde olmak lazım. Kimisi içerde sıkılıyor. "Ne yapayım ben içerde püf. Of canım sıkıldı."

Ee, demek ki sen pişmemişsin de, hamsın da ondan. Ya fırsatı bulmuşsun, caminin içinde Allah'la baş başa, Allah'ın evinde. Zikret, gözünü kapa. *Lâ ilahe illa'llah* de, *Estağfiru'llah* de, *Sübhàna'llàh* de, (*Sübhàna'llàhi ve bi-hamdihî, sübhàna'llàhi'l-azim*) de… Hadîs-i şerif var bu konuda.

(*Sübhàna'llàhi ve'l-hamdü li'llàhi ve lâ ilâhe illa'llàhu va'llàhu ekber, ve lâ havle ve lâ kuvvete illâ bi'llâhi'l-aliyyi'l-azim*.) Ne kadar kıymetli tesbihler bunlar.

Kur'an oku! Kur'an'ı ezberle! Altmış yaşına geliyor, seksen yaşına geliyor, e bizim hatm-i hâcegânımızda *E lem neşrah leke*'yi okumayı söylüyoruz, "Ben bilmiyorum!" diyor. E ömrünü nerede geçirdin sen?

Alışmamışız. İçeri girip çalışmaya alışmamışız. Kur'ân-ı Kerîm okumaya alışmamışız. Ezberimi arttıracağım diye bir duyguyu yerleştirmemişiz içimize. Dışarıda oturuyoruz, şadırvanın kenarında, bahçenin kenarında ve saire. İçeri gir Kur'an ezberle. Ezberlememiş. İnsanların cennetteki derecesi, ne kadar çok ayet biliyorsa o kadar. Ona göre artacak.

Evet, şimdi bu bir. Allah rahmet ediyor, melekler dua ediyor ön saftakilere, daha önceki saftakilere… Ne güzel. Bu bir.

İkincisi: (*Ve'l-müezzinü yuğferu lehû medde savtihî*) "Müezzine gelince, onun sesinin gittiği yere kadar mağfiret olunur müezzin. Yani mağfiret-i ilahiyeye o nisbette mazhar olur. Yani ne kadar çok sesi duyurabiliyorsa, ileriye kadar; o kadar mükâfatı çok olur."

Başka? (*Ve yusaddikuhû semiahû*) "Kim o müezzinin ezanını duyarsa, onu tasdik ederse…" *Allahu ekber* diyor, *Allahu ekber*. Tamam… *Eşhedü en lâ ilâhe illa'llah* diyor, *Eşhedü en lâ ilâhe illa'llàh*. Tamam…

(*Es-salâtü hayrun mine'n-nevm*.) "Namaz uykudan daha hayırlıdır ey müslümanlar! Uyumayın, kalkın sabah namazına gelin!" diyor. Sabahları müezzin böyle bağırıyor. Duyan ne diyor? (*Sadakte ve berarte yâ eyyühe'l-müezzin*.) "Ey ezanı okuyan kardeşim, doğru söyledin, ne iyi söyledin." demek gerekiyor yani.

Evet, müezzinin böyle sesinin gittiği yerdeki bütün duyanlar hepsi onu tasdik ederler. Ve ona şehadet ederler. Âhirette de şehadet ederler. (*Min ratbin ve yâbisin*) "Yaş kuru ne varsa. Yani her şey… Yani yaş; ağaçtır, yapraktır, çiçektir ve sairedir, canlıdır. Kuru; topraktır, taştır ve sâiredir, dağdır. Onların hepsi tasdik eder. Ahirette de şehadet eder:

'—Evet yâ Rabbi! Bu senin dinini bağıra bağıra semalara, insanları çağıra çağıra ilan etti. İyi bir iş yaptı. Biz de şahidiz.' diye tasdik ederler onun iyiliğini."

(*Ve lehû mislü ecri men sallâ meahû*.) "Onunla beraber namaz kılanların kıldıkları namazdan kazandıkları sevabın bir misli kadar ecir, müezzine de ek olarak verilir."

Bırakalım başka mesleği, müezzin olalım bari. Bundan kârlısı az bulunur yani. Müezzin çağırdı. Camiye geldik. Biz namaz kılıyoruz, biz sevap kazandık. Tamam. Buna dokunmuyor Allah. Senin sevabın sende… Müezzine de senin sevabının misli veriliyor.

Neden? O çağırdı ya. (*Hayye ale's-salâh*) ne demek? "Namaza gelin haydi!" dedi. "Aa ezan okunuyor." dedin. Sen de abdest aldın geldin. İşte o çağırmanın bereketinden, onunla beraber namaz kılan insanların sevaplarının bir misli müezzine veriliyor. Yaşadı müezzinler.

Tabii, böyle minareden (*Eşhedü en lâ ilâhe illa'llàh*) demeye bu kadar mükâfat verilince, insanları doğru yola irşad için, çekmek için irşad ve tebliğ çalışmaları yapanların sevabının ne kadar büyük olduğunu da oradan hatırlayın!

c. Safları Düzeltmenin Fazileti

Üçüncü hadîs-i şerif.

Hz. Aişe-i Sıddîka Vâlidemiz'den yine Ahmed ibn-i Hanbel'de, Taberânî'de, Beyhakî'de, Hâkim'in *Müstedrek*'inde, Abdu'r-rezzak'ın *Musannef*'inde (*rahmetu'llàhi aleyhim ecmaîn*) rivayet edilmiş bir hadîs-i şerif.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:[59]

إِنَّ اللّٰهَ وَمَلاَئِكَتَهُ يُصَلُّونَ عَلَى الَّذِينَ يَصِلُونَ الصُّفُوفَ ، وَمَنْ سَدَّ فُرْجَةً رَفَعَهُ اللّٰهُ بِهَا دَرَجَةً (عبد الرزاق ، حم. ه. حب. ك. ق. عن عائشة)

RE. 91/3 (*İnna'llàhe teàlâ ve melâiketehû yusallûne ale'llezîne yasilûne's-sufûfe, ve men sedde fürceten rafeahu'llàhu bihâ dereceten*)

(*İnne'llàhe teàlâ ve melâiketehû*) "Hiç şüphe yok ki Allah-u Teàlâ Hazretleri de, melekleri de, (*yusallûne*) salât ü selâm ederler." Kime? (*Ale'llezîne yasilûne's-sufûfe*) "Safları doldurup insanların arasını birleştirenlere… (*Ve men sedde fürceten*) Kim bir aralığı, öndeki safın boşluğunu, aralığını oraya girmek suretiyle kapatır, doldurursa, safı tamamlarsa; (*rafeahu'llàhu bihâ dereceten*) Allah onu bir derece yükseltir."

Onun için, demin biz namaza durduğumuz zamanda ben mikrofonu elime aldım, döndüm ne dedim:

---

59 İbn-i Mâce, *Sünen*, c.III, s.267, no:985; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.VI, s.160, no:25309; Beyhakî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.III, s.101, no:4968; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.V, s.536, no:2163; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.XXXVIII, s.438; Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.I, s.148, no:536; Abd ibn-i Humeyd, *Müsned*, c.I, s.438, no:1513; İbn-i Ebî Şeybe, *Musannef*, c.I, s.378, no:3831; Hz. Aişe RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.VII, s.620, no:20554; *Câmiü'l-Ehàdîs*, c.VIII, s.209, no:7148.

“—Önünüzdeki safın boşluğunu doldurun!”

Bir; işte bu sevap var. Allah bir derece yükseltiyor. Orada bir boşluk gördünüz, doldurdunuz. Kimisi yapmıyor bunu. Neden? Arkası daha rahat... Sen gidersen safı sık yapayım, doldurayım diye, sana bir yamuk yamuk bakıyor. Kızıyor, homurdanıyor, geri çekiliyor. Bilmediği için. Safın sık olması makbul. Boşluk olmaması makbul. Boşluğu doldurmak sevap. Ön tarafa atılan adım çok sevaplı.

Bir de, “Safın muntazam olması namazın ikàmesindendir.” diyor Peygamber Efendimiz bir hadîs-i şerifte. Yani saf böyle olmayacak. Nasıl olacak? Dümdüz olacak. İp çekilmiş gibi olacak. Eğri olursa ne olur? Namazı kılanlar namazı tam ikàme etmemiş olurlar. Tam kılmamış olurlar. Neden? Safı eğri yaptılar da ondan. Safı da muntazam yapacaklar. Safın intizamı da namazın ikàmesinden bir parçadır.

Onun için ne diyoruz?

“—Aman omuzlarınıza bakın, aman ayak uçlarınıza bakın; hizayı sağlayın!”

Neden? Namazınız tam olsun diye diyoruz. Bunlar önemli şeyler. Bunların ne faydası var? Ne hikmeti var? Çok faydası ve çok hikmeti var. İntizama alıştırıyor bizi.

Namaz vakitlerinin ne kadar büyük faydası var. Bizi zamana bağlıyor. Dünya üzerinde hangi milletin böyle zamanla bu kadar yakın ilişkisi vardır? İkindi oldu mu, olmadı mı? 3 dakika var, 5 dakika var. Daha bu saatler çıkmadan önce saat konusunda, her caminin duvarında bir çivi vardır, çizgiler vardır; öğle ne zaman olur, ikindi ne zaman olur, güneşe göre ve saire ve saire. Müneccimler vardır, muvakkitler vardır.

Muvakkit ne demek?

Vakti tayin edici insanlar. Yani takvim yok. Takvimde ikindi şurada okunuyor diyoruz, bizim için şimdi kolay. Eskiden bunların hesabını yapan görevliler vardı. Ve güneş saatleri vardı. Bazı camilerde böyle yatay bir zemin üzerine dikilmiş çubuk, işaretler. Bazı camilerde de insanlar bozmasın, kurcalamasın diye duvarda. Böyle sivri bir şey işaretler. Birtakım çizgiler. İşte oralardan namazları hesap ederlerdi.

Bunlar önemli olan hususlar. Namazın tamam olmasını sağlıyor. Ve insanı intizama alıştırıyor. Efendimiz önemli olmasaydı önem vermezdi. Efendimiz safların arasına girip;

"—Sen geri git bakayım. Sen öne çık bakayım!" diye böyle hizaya sokardı.

Hakikaten insanlar da bazen dikkat etmiyorlar buna. Yani ben o kadar mikrofonu elime alıyorum, söylüyorum, adam ötekilerden bir karış önde farkında değil veya geride farkında değil. Saf o tarafa doğru böyle gitmiş, şöyle dönmüş, yelken bezi gibi kıvrılmış. Şöyle bir sağına soluna bak.

Kimisi de yamuk duruyor, ötekilere diyor ki:

"—Düzelt düzelt!"

"—Yâ sen yamuk duruyorsun, kendin yamuk duruyorsun!"

Başkalarını yamuk görüyor. Ortadakine bakacak. İmamın arkasında ortadaki insana bakacak. Hizayı öyle sağlayacak. Sen böyle yamuk durursan, herkesi yamultursun tabii. Senin duruşunun önemi var. Bu bir matematik, geometri meselesi.

Demek ki safları muntazam yapacağız. Çünkü Allah rahmet ediyor, melekler dua ediyor. Bir de önümüzde boşluk varsa dolduracağız. Saflarımız sımsıkı olacak. *Bünyanü'n mersus* gibi, yani birbirine iyice kenetlenmiş kale duvarı gibi olacak Müslümanlar. Birbirini sevecek. Birbirine yardım edecek. Birbirinin yardımına koşacak. Bizler iyi müslüman olmadığımızdan, müslümanlar dünyanın her yerinde sıkıntı çekiyor. İyi müslüman değiliz maalesef… İyi müslüman olsak böyle olmazdı. Allah bizim kusurlarımızı lütfuyla ıslah eylesin.

d. İlk Safta Namaz Kılmanın Fazileti

Dördüncü hadîs-i şerif.

Bu da Ahmed ibn-i Hanbel ve Taberânî'de kaydedilen bir hadîs-i şerif. Ebû Ümâme el-Bâhilî RA ravisi. Bu da aynı konuda. Ne buyurmuş Efendimiz SAS bu rivayete göre:[60]

---

[60] Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.V, s.262, no:22317; Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebir*, c.VIII, s.174, no:7727; Taberânî, *Müsnedü'ş-Şâmiyyîn*, c.II, s.404, no:1587; Ebû Ümâme el-Bâhilî RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.VII, s.619, no:20553; *Câmiü'l-Ehàdîs*, c.VIII, s.211, no:7150.

إِنّ اللهَ وَمَلاَئِكَتَهُ يُصَلُّونَ عَلَى الصَّفِّ الأَوَّلِ ، سَوُّوا صُفُوفَكُمْ ، وَحَاذُوا بَيْنَ مَنَاكِبِكُمْ ، وَلِينُوا فِي أَيْدِي إِخْوَانِكُمْ ؛ وَسُدُّوا الْخَلَلَ ، فَإِنَّ الشَّيْطَانَ يَدْخُلُ فِيمَا بَيْنَكُمْ مِثْلَ الْحَذَفِ (حم. طب. عن أبي أمامة)

RE. 91/4 (*İnna'llàhe ve melâiketehû yusallûne ale's-saffi'l-evveli, sevvû sufûfeküm, ve hâzû beyne menâkibeküm, ve lînû fî eydî ihvâniküm; ve süddü'l-halele, feinne'ş-şeytàne yedhulu fîmâ beyneküm misle'l-hazefi.*)

(*İnna'llàhe ve melâiketehû*) "Hem Allah-u Teàlâ Hazretleri hem melekleri, (*yusallûne*) salât u selâm ederler." Ama Allah'ın salâtı rahmet demek, meleklerin salâtı dua demek. Bunu unutmayacaksınız. "Allah da melekleri de salât ederler. Kime? (*Ale's-saffi'l-evvel*) İlk safa salât ederler."

(*Sevvû sufûfeküm*) "Saflarınızı müsavi yapın! Yani muntazam yapın, dümdüz yapın demek. (*Ve hâzû beyne menâkibeküm*) Omuzlarınızı hizaya getirin! Omuzlarınız arasında hizayı sağlayın. Birisi önde birisi arkada filan olmasın!"

Sonra? (*Ve lînû fî eydî ihvâniküm*) "Kardeşlerinizin önünde, ellerine karşı yumuşak olun!"

Bu ne demek?

Şimdi yan yana duran insanın elleri birbirine değiyor. Kolları birbirine değiyor. Kimisi nerdeyse böğrüne dirseğini saplayacak yanındakinin. Canını çıkartacak. Ciğerini patlattıracak nerdeyse karnından... Kızıyor, "Niye girdin araya?" diye. Hava sıcaksa, bilmem neyse filan kızıyor kimisi. Böyle sert... Veyahut ben rahat durayım diye fazla parsel kapmak için, yer kapmak için geniş duruyor böyle. Sokmak istemiyor seni araya.

Bilhassa Suudi Arabistan'da bunu çok görüyorum. Böyle ayaklarını açıyorlar köprü gibi. Şişiyorlar böyle. Ben sizi bir rekât sonra görürüm diyorum kendim arkadan. Mahsustan. Böyle bakıyorum. Bir rekât inip secde yaptıktan sonra o duygu gidiyor tabii. Bakıyorsun araları böyle seyrek seyrek. E ne oldu? İlk başta

şiştiniz de ondan. İki tarafa böyle sert durdunuz da ondan. Bak ne diyor Peygamber Efendimiz? Ellerinizi kardeşlerinizin yanında yumuşak tutun, yani öyle sert olmayın. Yumuşak, elastikî olun!

(*Ve süddü'l-halele*) "Ve boşlukları doldurun!"

"—Ha şurada bir insan girecek yer var!"

"—Hemen oraya girmek lazım! O boşluğu doldurun, kapatın!"

Sonra? (*Feinne'ş-şeytâne yedhulu fîmâ beyneküm misle'l-hazefi*) "Şeytan çünkü sizin aranızdaki o boşluklara hazef gibi girer."

Hazef ne demek? *Hazef*'in birkaç mânası var. Bir mânası karakarga demek. Karakarga gibi girer araya boşluğu gördü mü. Bir mânası kara koyun demekmiş. Çeşitli manaları var. Kuşlardan işte karga veya böyle karakaz filan gibi izah ediliyor. Koyunlardan da kulaksız karakoyun gibi, kulaksız kuyruksuz, Yemen'de olan bir çeşit koyuna derlermiş. Bir de kargaya derlermiş. Ekin kargasına derlermiş. Ekin kargaları böyle hop aralara girip böyle tık tık tık şey aldıkları gibi şeytan da arada boşluk girince görünce girer.

O bakımdan, şeytana araya sokmamak bakımından safları doldurmak lazım. Suudlular da şeytan araya girmesin diye ayaklarını açıyor aslında. Araya böyle birbirlerine yaslanıyorlar ki şeytan girmesin diye ama yumuşak olacak. Çünkü çok serbest olunca, oraya birisi daha girerse daha iyi olur. Onlar öyle genişken kapatmaya çalışıyorlar. Bir rekâtta pilleri bitiyor. Kalktıkları zaman aralık kalıyor ve şeytan giriyor o zaman araya… Tecrübeyle öyle.

Bu hadîs-i şerifte de Efendimiz'in saflar husûsundaki nasihatini bir kere daha görmüş olduk.

e. İlim Öğretmenin Fazileti

İlmi başkalarına öğretme konusunda…

Bu da yine Ebû Ümâme Hazretlerinden Taberânî'nin rivayet ettiği bir hadîs-i şerif. Başka kaynaklarda da var.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:[61]

---

[61] Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.VIII, s.234, no:7912; Heysemî, *Mecmaü'z-Zevâid*, c.I, s.333, no:513; Ebû Ümâme RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.X, s.145, no:28736; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.VIII, s.207, no:7143.

إنّ اللهَ وملائِكَتَهُ ، حَتَّى النَّمْلَةَ فِي جُحْرِهَا ، وَحَتَّى الْحُوتَ فِي الْبَحْرِ لَيُصَلُّونَ عَلٰى مُعَلِّمُ النَّاسَ الْخَيْرَ (طب. والضياء عن أبي أمامة)

RE. 91/5 (*İnna'llàhe ve melâiketehû, hatte'n-nemlete fî cuhrihâ, ve hatte'l-hûte fi'l-bahri, leyusallûne alâ muallimü'n-nâse'l-hayr*) "Allah, melekleri, hatta yuvasındaki karıncalar ve sudaki balıklar insanlara ilim öğreten kimseye dua ederler." diye hadis-i şerif var...

(*İnna'llàhe ve melâiketehû*) "Hiç şüphe yok ki Allahu Teâlâ Hazretleri de melekleri de, (*hatte'n-nemlete fî cuhrihâ*) hattâ yuvasındaki karıncalar bile, (*ve hatte'l-hûte fi'l-bahri*) hatta denizdeki balıklar bile, (*leyusallûne*) muhakkak ki dua ederler. Allah rahmet eder. Melekler, karıncalar, balıklar da dua ederler." Kime? (*Alâ muallimi'n-nâsi'l-hayr*) "İnsanlara hayrı öğreten hayır öğreticilerine böyle dua ederler."

Hayır öğretmek çok kıymetli bir şey. Hayrı öğretmek; İslâm'ı, hakikati, dini, hadis, tefsir, fıkıh öğretmek. Neyse yani. Bir hayırlı şeyi öğretene, böyle bakın bize kimler dua ediyormuş da destekliyormuş, haberimiz yok. Delikteki karıncalar bile bize dua ediyormuş. Denizdeki balıklar bile bize dua ediyormuş. Tabi bu onlar bile dua ederse, melekler dua ederse o kimsenin ne kadar güzel bir durumda olacağı oradan anlaşılır.

f. Cuma Günü Sarık Sarmanın Fazileti

Altıncı hadîs-i şerifi de okuyuverelim!

Bu da sarıkla ilgili bir hadîs-i şerif. Şirâzî'de, Taberânî'de var. Daha başka kaynaklarda var. İbnü'l-Cevzî *Mevzuât*'ında zikretmiş. Ama bunu te'yid eden başka hadîs-i şerifler de var.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:[62]

إِنَّ اللهَ عَزَّ وَجَلَّ وَمَلاَئِكَتَهُ يُصَلُّونَ عَلٰى أَصْحَابِ الْعَمَائِمِ يَوْمَ الْجُمُعَةِ

(طب. عق. والشيرازي في الألقاب عن أبى الدرداء ، وابن الجوزي في الموضوعات)

RE. 91/6 (*İnne'llâhe azze ve celle ve melâiketehû yusallûne alâ ashâbi'l-amâimi yevme'l-cumuati*)

(*İnne'llâhe azze ve celle ve melâiketehû*) "Aziz ve celil olan Allah-u Teàlâ Hazretleri de melekleri de (*yusallûne alâ ashâbi'l-amâimi yevme'l-cumuati*) cuma gününde sarık sarınmış olanlara salât ederler. Yani Allah rahmet eder, melekleri dua ederler."

Muhterem kardeşlerim sarıkla ilgili çeşitli hadîs-i şerifler vardır. Sarık sarınmak ve onun ucunu şöyle arkadan salıvermek hakkında hadîs-i şerifler vardır. Efendimiz SAS sarığı tavsiye etmiştir. Kendisi de sarmıştır.

---

[62] Taberânî, *Müsnedü'ş-Şâmiyyîn*, c.IV, s.336, no:3487; Heysemî, *Mecmaü'z-Zevâid*, c.II, s.394, no:3075; Ebû Nuaym, *Hilyetü'l-Evliyâ*, c.V, s.190; Ukaylî, *Duafâ*, c.I, s.115, no:134; İbn-i Hacer, *Lisânü'l-Mîzân*, c.I, s.488, no:1512; İbn-i Adiy, *Kâmil fi'd-Duafâ,* c.I, s.347; Ebü'd-Derdâ RA'dan.

Keşfü'l-Hafâ, c.II, s.73, no:1783; *Câmiü'l-Ehàdîs*, c.VIII, s.207,no:7144.

Ama sarık bazen yıkanıyor, bazen bulunmayabiliyor. Sarıksız takke giydiği zaman olmuştur. Hatta başı açık kıldığı zaman olmuştur. Bazen de takke üzerine sarık sardığı zaman olmuştur.

Sarık sarmak tavsiyesi vardır hadîs-i şeriflerde. Onun için işte bizim dinî kıyafet olarak camilerimizde imamlar sarık giyiniyorlar.

Sarığın her sarması sevabın artmasına sebep olur. Her sarmasına bir *kevr* derler. Her kevri bir miktar daha, sevabın bir kat daha artmasına sebep olur. Binâen aleyh biraz uzunca olmalı. Onun için ne kadar çok sarılırsa sevabı çok olur. Böyle sarıklarını sarıp hem başı korumuş oluyor hem de bu İslâmî bir kıyafet oluyor. Mümkün oldukça buna riayet etmeye çalışmak lazım!

Allah-u Teàlâ Hazretleri bizi kılık bakımından, kıyafet bakımından, kalp bakımından, kalıp bakımından, şekil bakımından, öz bakımından; her bakımdan rızasına uygun hareket edenlerden eylesin… Allah hepinizden razı olsun…

Fâtiha-i şerîfe mea'l-besmele!

24. 09. 1995 – İskenderpaşa Camii

12. ALLAH GÜZELİ SEVER

Eùzü bi'llâhi mine'ş-şeytâni'r-racîm.
Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm.

El-hamdü li'llâhi rabbi'l-àlemîn... Hamden kesîran tayyiben mübâreken fîh, alâ külli hâlin ve fî külli hîn.,, Kemâ yenbağî li-celâli vechihî ve li-azîmi sultânih… Ve's-salâtü ve's-selâmü alâ seyyidi'l-evvelîne ve'l-âhirîn muhammedini'l-mustafâ ve âlihî ve sahbihî ecmaîn… Ve men tebiahû bi-ihsânin zevi's-sıdkı ve'l-vefâ…

Emmâ ba'dü, fa'lemû eyyühe'l-ihvân... Feinne efdale'l-hadîsi kitâbu'llàh... Ve efdale'l-hedyi hedyü seyyidinâ muhammedin salla'llàhu teàlâ aleyhi ve sellem... Ve şerre'l-umûri muhdesâtühâ... Ve külle muhdesetin bid'ah... Ve külle bid'atin dalâleh... Ve külle dalâletin ve sàhibehâ fi'n-nâr... Ve bi's-senedi'l-muttasıli ile'n-nebiyyi salla'llàhu aleyhi ve selleme ennehû kàl:

إِنَّ اللهَ عَزَّ وَجَلَّ لاَ يُحِبُّ الْفَاحِشَ وَلاَ الْمُتَفَحِّشَ ؛ وَالَّذِي نَفْسُ مُحَمَّدٍ بِيَدِهِ ، لاَ تَقُومُ السَّاعَةُ ، حَتَّى يَظْهَرَ الْفُحْشُ وَالتَّفَحُّشُ ، وَ سُوءُ الْجَارِ ، وَقَطِيعَةُ الأَرْحَامِ ، وَحَتَّى يُخَوَّنَ الأَمِينُ ، وَيُؤَمَّنَ الْخَائِنُ (حم. عن ابن عمرو)

RE. 91/7 (*İnna'llàhe azze ve celle lâ yuhibbü'l-fâhişe'l-mütefahhiş; ve'llezî nefsü muhammedin bi-yedihî, lâ tekùmü's-sâah, hattâ yazhere'l-fuhşü ve't-tefahhuşü, ve sûü'l-câri, ve katîatü'l-erhàmi, ve hattâ yuhavvene'l-emînü, ve yüemmene'l-hàinü*)
Sadaka rasûlü'llàh, fî mâ kàl, ev kemâ kàl.

Çok aziz ve muhterem cemaat-i müslimîn!

Allah-u Teàlâ Hazretleri'nin selâmı, rahmeti, bereketi, dünya ve ahiretin hayırları cümlenizin üzerine olsun… Allah-u Teàlâ Hazretleri iki cihanda aziz ve bahtiyar eylesin...

Peygamber Efendimiz Muhammed-i Mustafa SAS Hazretleri'nin mübârek hadîs-i şeriflerinden bir demet okuyup, dinleyip; tefeyyüz etmek, dinimizi iyi öğrenmek, inceliklerine âşina olmak, Peygamber Efendimiz'in âdâbı ile edeplenmek niyeti ile hadîs-i şerifleri okuyoruz.

Bu hadîs-i şeriflerin okunmasına ve izah edilmesine başlamazdan önce, Peygamber Efendimiz Muhammed-i Mustafâ Hazretleri'ne bağlılığımızın, sevgimizin, saygımızın, bir nişanesi olmak ve rûh-ı pâkine takdim kılınmak üzere; ve onun cümle âlinin, ashabının, etbaının, ahbabının ruhlarına hediye olmak üzere; sâir enbiyâ ve mürselîn ve cümle evliyâullah ve mukarrabînin ruhlarına ve hâsseten Ümmet-i Muhammed'in mürşidleri olan ulemâ-i muhakkıkîn verese-i nebî sâdât ve meşâyih-i turuk-ı âliyyemizin ruhlarına hediye olsun diye;

Bu hadîs-i şerifleri bize kadar nakil ve rivayet eylemiş bulunan bütün hadis alimlerinin ve râvilerin ruhlarına; ve eseri te'lif eylemiş olan Gümüşhaneli Ahmed Ziyâüddin Hocamız'ın ve kendisinden feyiz aldığımız Hocamız Muhammed Zâhid-i Bursevî'nin ruhlarına hediye olsun diye;

Bu beldeleri fetheden fatihlerin, Fâtih Sultan Mehmed Hanın, şehidlerin, gazilerin, mücahidlerin ruhlarına hediye olsun diye; bu beldeyi düşmanlardan korumuş ve temizlemiş olan mübareklerin ruhlarına hediye olsun diye;

Cümle hayır ve hasenât sahiplerinin ve bilhassa içinde toplanıp, ibadet edip hadis-i şerifleri okuduğumuz şu caminin bânîsi İskender Paşa Hazretleri'nin ve tekrar tekrar tamir ve tevsi eyleyenlerin kendilerinin ve geçmişlerinin ruhları için;

Uzaktan ve yakından bu hadîs-i şerifleri dinlemek üzere gelmiş olan siz mübarek kardeşlerimizin ahirete göçmüş bütün sevdiklerinin ve yakınlarının ruhları için;

Biz yaşayan müslümanların da Rabbimizin rızasına uygun ömür sürüp, sünnet-i seniyye-yi Nebevî'ye temessük eyleyip, Kur'ân-ı Kerîm'in yolunda yürüyüp, Rabbimizin rızasına vâsıl olup, cennetiyle ve cemâliyle müşerref olmamız için bir *Fâtiha*, üç *İhlâs-ı Şerîf* okuyalım, öyle başlayalım, buyurun!

…………………………….

a. Allah Çirkin Şeyleri Sevmez

Mukaddimede Arapça metnini okuduğum hadis-i şerif, *Râmûzü'l-Ehâdîs* isimli hadis kitabının 91. sayfasında 7. hadîs-i şerifidir.

Bu hadîs-i şerif Abdullah ibn-i Amr ibnü'l-Âs Hazretleri'nden rivayet edilmiş. Ahmed ibn-i Hanbel Rh.A, Hanbelî mezhebinin kurucusu olan büyük alim ve müctehid rivayet etmiş;

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:[63]

إِنَّ اللهَ عَزَّ وَجَلَّ لاَ يُحِبُّ الْفَاحِشَ وَلاَ الْمُتَفَحِّشَ ؛ وَالَّذِي نَفْسُ مُحَمَّدٍ بِيَدِهِ ، لاَ تَقُومُ السَّاعَةُ ، حَتَّى يَظْهَرَ الْفُحْشُ وَالتَّفَحُّشُ ، وَسُوءُ الْجَارِ ، وَقَطِيعَةُ الأَرْحَامِ ، وَحَتَّى يُخَوَّنَ الأَمِينُ ، وَيُؤَمَّنَ الْخَائِنُ (حم. عن ابن عمرو)

RE. 91/7 (*İnna'llàhe azze ve celle lâ yuhibbü'l-fâhişe'l-mütefahhiş; ve'llezî nefsü muhammedin bi-yedihî, lâ tekùmü's-sâah, hattâ yazhere'l-fuhşü ve't-tefahhuşü, ve sûü'l-câri, ve katîatü'l-erhàmi, ve hattâ yuhavvene'l-emînü, ve yüemmene'l-hàinü*)

(*İnna'llàhe azze ve celle*) "Hiç şüphe yok ki, azîz ve celîl olan Allah, (*lâ yuhibbü'l-fâhişe'l-mütefahhiş*) fâhişi de, mütefahhişi de sevmez."

Kimmiş bu Allah'ın sevmediği fâhiş ve mütefahhiş kimseler?

Fahişe kelimesini biliyorsunuz, fahişe kadına denilir. Arapça'da bir kelime erkekler için söylenince başka türlü olur, kadınlar için

---

63 Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.II, s.199, no:6872; Hàkim, *Müstedrek*, c.IV, s.558, no:8566; Bezzâr, *Müsned*, c.I, s.376, no:2435; Abdürrezzak, *Musannef*, c.XI, s.404, no:20852; Beyhakî, *el-Ba's ve'n-Neşr*, c.I, s.154, no:145; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.XX, s.42; Abdullah ibn-i Amr RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.III, s.603, no:8119; *Câmiü'l-Ehàdîs*, c.VIII, s.124, no:6958.

söylenince başka türlü olur. Erkekler için söylenen kalıbına müzekker denir, hanımlar için söylenen şekline *müennes* denir.

Mesela "*kâtip*" diyoruz, erkek için kullanıyoruz. "*Kâtibe*" diyoruz, kadın için kullanıyoruz. "*Müdür*" diyoruz, "*müdire*" diyoruz.

Fahişenin ne demek olduğunu biliyorsunuz; fuhuş, fuhşiyat, günah ve kötü olan şeyleri yapan kadın demek. *Fahiş* de böyle; müstehcen, kötü, günah ve çirkin şeyleri yapan kimseye denir.

Mütefahhiş kelimesi de *fuhşiyat* kökünden geliyor; o da çirkin, kötü işler yapmak kökünden ama mütefahhiş, tefâul bâbından ism-i fâil. Arapça'da tefâul bâbı; bir şeyi çok yapmak, külfetle yapmak, üstünde dura dura yapmak, ter dökerek, zahmet çekerek yapmak mânâsına geliyor.

Meselâ Arapça'da *alime* bildi demek, bilmek demek. *Tealleme* ise bilmeyi elde etmek için gayret sarf etmek demek, zorlanmak demek; zorlayarak, zorla, zorbalıkla, gayretle yapmak, çok yapmak demek.

Mesela *zekere* zikretmek demek ama, *tezekkere* zikri; tazyik ederek, kendisini zorlayarak yapmak demek. Onun için demişler ki:

اَلذِّكْرُ بِالتَّذَكُّرِ

(*Ez-zikru bi't-tezekküri*) "Zikir tezekkürle olur."

İnsanın hakiki zikir haline ulaşması, Allah'ı hep hatırlayan, hep seven, Allah'ı aklından çıkarmayan, iyi bir insan olması için ne lazım? Önce tezekkür lazım.

Tezekkür ne demek? Zikri öğrenmek için biraz külfetli idman yapmak demek. Yâni zahmetini çekmek, çalışmak demek.

Tefahhuş da fuhşiyat yapan demek ama "Bunu çok yapıyor; bayağı gayret sarf ederek yapıyor, bu işi meslek haline getirmiş, adamakıllı kapkara olmuş, tutulacak yanı kalmamış." demek.

Ötekisi belki bir kere yapmıştır; "Eyvah! Sen fâhiş bir hata işledin; yani kötü, çirkin bir iş işledin. Tamam ama *mütefahhiş*, hatayı devamlı yapan, artık onu iş edinmiş olan demek. Hırsızlık mı hırsızlık, yan kesicilik mi yan kesicilik, küfürbazlık mı küfürbazlık, edepsizlik mi edepsizlik! Mahallede namlanmış artık, beldede herkes yaka silkiyor demek.

Allah; fuhşiyatı tek tük yapanı da, onu böyle iyice içine dalmış olarak çok yapanı da sevmez. Çirkin ve kötü işi yapanı Allah sevmez. Ne yapacak?

Fuhşiyatı yapmayacak. Neyi yapacak? Güzel şeyleri yapacak.

Peygamber SAS Efendimiz buyuruyor ki:[64]

---

[64] Müslim, *Sahîh*, c.I, s.93, *İman* 1/39, no:91; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.I, s.399, no:3789; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.XII, s.280, no:5466; Hàkim, *Müstedrek*, c.IV, s.201, no:7365; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.V, s.160, no:6192; Begavî, *Şerhü's-Sünneh*, c.VI, s.367; Ebû Avâne, *Müsned*, c.I, s.39, no:85; Abdullah ibn-i Mes'ud RA'dan.

Hàkim, *Müstedrek*, c.I, s.78, no:70, Abdullah ibn-i Amr RA'dan.

Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.VIII, s.203, no:7822, Ebû Ümâme RA'dan.

Taberânî, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.VII, s.78, no:6906, Câbir RA'dan.

Ebû Ya'lâ, *Müsned*, c.II, s.320, no:1055; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.V, s.163, no:6201; Kudâî, *Müsnedü'ş-Şihâb*, c.II, s.143, no:1067; Ebû Saîd el-Hudrî RA'dan.

Taberânî, *Müsnedü'ş-Şâmiyyîn*, c.III, s.299, no:2322; Enes ibn-i Mâlik RA'dan.

Taberânî, *Müsnedü'ş-Şâmiyyîn*, c.III, s.330, no:2420; Abdullah ibn-i Ömer RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.III, s.528, no:7748, 7763, 7769; c.VI, s.642, no:17188-17190; *Câmiu'l-Ehàdîs*, c.VIII, s.12, no:6775-6781; RE. 87/11.

إِنَّ اللّٰهَ جَمِيلٌ، يُحِبُّ الْجَمَالَ (م. حم. حب. ك. هب. عن عبد الله بن مسعود)

(*İnna'llàhe cemîlün, yuhibbü'l-cemâl.*) "Allah kendisi güzeldir, güzelliği sever."

Allah kendisi güzeldir, güzeller güzelidir, her türlü güzelliğin sahibidir, Hâlikı'dır, Mâliki'dir, her şeyi güzeldir. En güzeldir.

Bu da bir başka hadîs-i şerif.

Esma-i Hüsnâ ne demek? "En güzel sıfatlar" demek. En güzel sıfatlar Allah'ındır. Her şeyin en güzeli Allah'ındır, Allah'tadır, Allah'ın sahip olduğu şeydir.

(*İnna'llàhe cemîlün*) "Allah çok güzeldir. (*Yuhibbü'l-cemâl*) Bir şeyin güzel olmasını da sever."

Sözü güzel söylüyorsan sever, hareketi güzel yapıyorsan sever. Konuşmanı güzel yapıyorsan, ticaretini güzel yapıyorsan, öğretmenliğini güzel yapıyorsan, öğrenciliğini güzel yapıyorsan sever. Şeyhliğini güzel yapıyorsan, müridliğini güzel yapıyorsan sever.

Güzel, güzeli sever, güzel olan şeyi sever. Demek ki müslümanın yaptığı her işi güzel yapması lazım!

Onun için, biz her zaman çalışmalarımızda, toplantılarımızda, konuşmalarımızda söylüyoruz: Müslüman; sevaplı işi yapacak, günahlı işi yapmayacak. Önünde yol çatallaştı: Şu taraf menfaatli, kârlı, cebim dolacak ama günah.

Bu taraf? Bu tarafta öyle bir şey görünmüyor ama doğru olan, sevaplı olan yol bu taraf; o zaman bu tarafı yapacak. Sevabı işleyecek; sevaplı olanı, doğru olanı işleyecek, günahlı şeyi işlemeyecek.

Bir de işlediğini mükemmel ve güzel yapmaya çalışacak. Bak ecdadımız şu yazı sanatını ne kadar geliştirmişler. "Hattat" diyoruz. Allah Allah! Bu adam bunu eli titremeden nasıl bu kadar güzel yazmış?

Buradan buraya *Besmele*'nin sin harfini bir çekmiş; insan elinden çıkma bu. Ben bir yazı yazacağım derken daha

ihtiyarlamadığım halde elim kırk defa titriyor, imzamı atarken bile. Bu böyle besmeleyi bir çekmiş; zızt öbür tarafa kadar. Bakıyorsun dümdüz. Mübarek nasıl çektin bunu?

"—E çalışa çalışa oluyor."

Güzel yapmayı öğrenmişler.

Hüsn-ü hat sanatı diyoruz. Ne demek? Güzel yazı yazma sanatı. Batı dillerinde *Kaleografi… Kali* güzel demek, Rumca'dan geliyor, Batı'ya geçmiş.

"—*Tikanis kaliyse?*" derlerdi; bizim komşular vardı, Boğaziçi'nde oturduğumuz zaman. "Nasılsın, iyi misin?" demek. "*Kaliyse*" yani iyi misin? *Kali* güzel demek, *kaligrafi* güzel yazmak demek.

Yazma güzel olacak da öteki şeyler kötü mü olacak?

Hepsi güzel olacak. Namaz kılmayı da güzel yapacaksın; rükû yaptığın zaman da rükuun tam olacak, güzel olacak; secde ettiğin zaman da secden tam olacak, güzel olacak. Kur'an okuduğun zaman da öyle…

Nasıl okuyor hafız efendiler?

Ellerini dizlerine koyuyorlar, kıpırdamıyorlar; heykel gibi gayet muntazaman.

Allah rahmet eylesin, Trabzonlu Ali Haydar Hoca Efendi burada bir Kur'an okurdu; ne kadar güzel, ne kadar ciddi okurdu. Ne kadar Kur'ân-ı Kerîm'in heybetini duyarak ve duyurarak okurdu.

Hendekli Abdurrahman Hoca Efendi, Allah uzun ömür versin; Beyazıt'ta mihrabiyede bir Kur'ân-ı Kerîm okuduğu zaman —mihrabda okunan aşr-ı şerîfe *mihrabiye* diyoruz— dinleyenler hüngür hüngür ağlardı.

Niye ağlıyorlar? O kadar güzel okuyor ki ondan ağlıyorlar. Kıraat güzel, harflerin çıkışı güzel, telaffuzu güzel!

Müslümanın her şeyi güzel olacak: Sakalı güzel olacak, bıyığı güzel olacak, dişleri güzel olacak… Düşünün diş fırçası yokken, diş macunu yokken, 1400 yıl önce Peygamber Efendimiz ortaya dişlerin temizlenmesi esasını koymuş ve bunu çok teşvik etmiş:

"—Misvakla kılınan namaz, misvaksız kılınan namazdan 70 kat daha sevaplı…"

"—Benim karşıma ağzınız kokarak gelmeyin!" buyurmuş.

Bir odun parçası; nihayet bir çeşit bitki dalı. Onunla dişler fırçalanıyor. İnci gibi dişler. Hem de odun parçası, misvak ağacı aynı zamanda antiseptik; yani mikrop öldürücü.

Allah Allah! Bak işte çağ geri bile olsa teknoloji olmasa bile Allah'ın yaptığı şeylerde ne güzellikler var. Misvak ağacı antiseptik, mikrop öldürüyor. Misvak ağacıyla dişlerini fırçalayan kimselerin diş etlerinde, diş köklerinde hastalık olmuyor. Piyore hastalığı olmuyor. Bugün yüzde yetmiş beş, yüzde doksan insanın tutulduğu bu diş hastalığına onlar tutulmuyor.

Neden?

Allah bir şeyi yaptı mı güzel yapar.

Teknoloji ileri olmasa bile bak Allah kulları için nasıl ve neler yaratmış? Ne güzel bir bitki yaratmış; tel tel ayrılıyor. Diş fırçası ile dişini fırçalarken yutsan zararlı. Naylon telleri kırılsa da yutsan midene zararlı, hastalık yapabilir. Kanserojen diyorlar; Allah saklasın, kanser bile olabilir.

Hakiki kıldan diş fırçası kullansan… Hakiki kıl, domuz kılı; o da doğru değil. Ama misvakın lifleri tel tel ayrılıyor, fırçalıyorsun. Misvak kullananların dişleri inci gibi oluyor; hastalık olmuyor, antiseptik oluyor, asitler sönüyor, diş çürümüyor.

Misvak kullanmanın on tane faydası var: Mideye faydası oluyor, boğaza faydası oluyor, ağzı temizliyor, Allah'ın rızasını kazanmaya sebep oluyor, meleklerin hoşuna gidiyor ve saire ve saire…

Sübhanallah, tebârekallah! Ne güzel yaratmış Mevlâm! Her şeyi güzel yaratmış.

Bir göz yaratmış; ne kadar güzel yaratmış! Göze kapak yaratmış, otomatik çalışıyor. Otomatik. Avrupa'dan gelmedi bu, Amerika'dan ithal edilmedi. İşte köyde gariban çobanın çocuğu bile olsa, onun gözünün de göz kapakları otomatik; sinek yaklaştığı zaman tırak kapanıyor.

"—Allah Allah! Elektirik mi?"

Vallahi bilmem; yani Allah'ın lütfundan otomatik kapanıyor. Ne güzel yaratmış! *Tebâreke'llàhu ahsenü'l-hàlikîn…*

Neden? Göz kıymetli de ondan. Gözü korumak için. Bir de "Kapatsın da bakılmayacak şeyleri görmesin." diye, tabii "Harama bakmasın." diye. O da işin şakası ama doğrusu o… Gerektiğinde

bakmamak lazım, gözü kapatmak lazım.

Evet, müslümanın yaptığı şeyi güzel yapması lazım. Güzel yapmaya Allah razı oluyor, mükâfat veriyor, seviyor, taltif ediyor. Çirkin, kaba saba ve kötü yapanı da sevmiyor.

Adam efe, mahallenin kabadayısı, baş belâsı. Ceket omzunda, ağzı yamuk, dili pis, konuşması çirkin, karşıdan geldiği zaman herkes bir köşeye savruluyor;

"—Aman! Şu belalı bana dalaşmasın, bulaşmasın." diyor.

Allah sevmez.

Müslümanın her şeyi güzel olacak.

Hani bazen filmlerde görüyoruz. Filmin kahramanı son derece sakin, son derece efendi, son derece güzel davranıyor. Karşı taraf sabrı taşıracak şekilde ona yükleniyor, yükleniyor, yükleniyor… Bu da filmin kahramanı olduğundan sakin sakin duruyor; efendi efendi duruşu bizim de hoşumuza gidiyor;

"—Aferin bak bir şey yapmıyor." diyoruz.

Ama artık bıçak kemiğe dayanınca bir kalkıyor; —çok seviyorum ben Japonlar'ın taktıkları şeyleri— bir dönüyor, ayağıyla bir vuruyor; bir dönüyor, takla atıyor, şöyle yapıyor, böyle yapıyor karşısındakini yere seriyor.

"—O kadar sataştı, hak etti." diyorsun.

Adam kuvvetli de olsa idmanlı da olsa mazlum olduğu zaman, iyi davrandığı zaman seviyorsun; kötü davrananı, "Vay haydut! Vay edepsiz!" diye sevmiyorsun.

Onlar aynı zamanda pedagojik bakımdan insanları yetiştiriyor;

"—Bak öyle hemen sinirlenme! Kuvvetli de olsan sakin ol; mümkünse bu işi kavgasız halletmeye çalış."

Adamlar "judo, karate" ve saire diyorlar ama bunun bir de ahlâkî tarafı var; "Şöyle yapmayacak, böyle yapmayacak, Sporcu şöyle olur, böyle olur." şeklinde kuralları var. Bir taraftan da kendi terbiyesini ve mâneviyatını sporla beraber yayıyor.

Halbuki o bizde var. Müslüman sakin olur, sabırlı olur, güzel konuşur, güzel davranır, ama karşı taraf da fazla üstüne gelirse belasını bulur, cezasını çeker; o zaman kabahat onun.

Müslümanın nasıl olması lazım?

Vücudunun da güzel olması lazım; kuvvetli ve sıhhatli olması

lazım. Sigara içmemesi, ciğerleri körletmemesi lazım. Bedenini koruması, âzâsına hakkını vermesi lazım. Bak bizim dinimiz diyor ki:

"—Vücudunun da senin üzerinde hakkı var."

Ana babanın hakkı var, konu komşunun hakkı var, hanımın eşinin hakkı var. Vücudunun da senin üzerinde hakkı var.

Ne yapacaksın? Her hak sahibine hakkını adaletle vereceksin.

Vücudun hakkı nedir?

Dinlendireceksin, koruyacaksın, kötü kullanmayacaksın, hor kullanmayacaksın.

Dinlendirmiyor. Adam kumarbaz; sigara dumanı dolu kumarhânede gece sabaha kadar kumar oynuyor.

Ya bu vücut dinlenecekti. O vücut, sahibinden kıyamet gününde davacı olacak:

"—Yâ Rabbi! Bu adamdan davacıyım." diyecek.

Vücudun hakkı var; gözün hakkı var, elin hakkı var. Adaletli iyi bir müslümanın her hak sahibine hakkını vermesi lazım! O zaman vücudu kuvvetli olur, sıhhatli olur; yani ideal müslüman olur.

Avrupalılar, Japonlar zengin oldukları için kendi reklamlarını yapıyorlar. Eskiden "Ninja" diye bir şey bilmiyorduk, şimdi çıktı. Ninja kaplumbağalardan başladı iş, çocuklardan başladı. Sonra anladık ki "ninja" demek, "Japonların şövalyeleri" demekmiş.

Şövalyeyi zaten çok önce Avrupalılar bize yutturdular, öğrettiler. "Şövalye" dediğin İslâm'la çarpışan hainler! Şövalye teşkilatları; senin dedenle, senin dininle çarpışmak üzere kurulmuş teşkilatlar.

Bizde "şövalye" deyince millet kahraman sanıyor.

Alkışladığın herifler İslâm düşmanı! İslâm'ı yenmek için kurulmuş teşkilatlar. Millet işin farkında değil.

Herkes, başkasının güzel göstermeye çalıştığı şeyi beğeniyor; hatta moda o tarafa gidiyor. Falanca adam bıyığını şu modada kesmiş, hadi herkesin bıyığı o tarafa, o şekilde kesiliyor. Filanca adam şöyle kıyafet giymiş, falanca artist şöyle yapmış, hadi o moda oluyor.

Bizim kendi ideal müslümanımız kim? Biz kimi örnek gösterelim?

Ben bu hususta en güzel misallerden birisini "Abdullah ibn-i Mübarek Hazretleri" olarak görüyorum. Neden?

Abdullah ibn-i Mübarek devrinin İslâm âleminin en büyük alimlerinden birisi, en büyük alimi. İmam Malik'le görüşmüş, İmâm-ı Âzam'a küçükken yetişmiş, duasını almış. Devrinin en büyük alimi.

İlim, İslâm'da çok lazım; o da en büyük alim. Ondan sonra en iyi silahşör, en iyi mücahid... Demek ki bedenî kabiliyet de var. Şövalyeler gelsin de kurban olsunlar ona! Ayağının tozu olamazlar. Ninjalar gelsin de kurban olsun ona! Önüne çıkanı devirirmiş Abdullah ibn-i Mübarek. Hoşuna gidiyor insanın. "Hem alim hem şampiyon" diyelim.

Bak hep yabancı kelimeler; *şövalye* yabancı, şampiyon yabancı, *ninja* yabancı. Neden? Kendi kıymetlerimizi öğretmiyoruz, söylemiyoruz da ondan.

Hem alim, kalem sahibi hem mücahid, kılıç sahibi. Eskiden birisini methederken; *sâhibü's-seyfi ve'l-kalem* derlerdi. Falanca vezir, falanca zât hakkında bir bilgi yazılıyor; unvanları sıralanırken *sâhibü's-seyfi ve'l-kalem* dedi mi "Hem alimmiş hem de mücahidmiş; cihada gidiyormuş, iyi kılıç kullanıyormuş hem de ilmi irfanı varmış." diye anlaşılıyor.

Gazeteler yazmış, bana sonradan birisi anlattı:

"—Süleymaniye camiinin imamı nasıl olacak?" diye Kânûnî Sultan Süleyman şartlar koymuş. Bir sürü şart sıralamış; alim olacak, sesi güzel olacak, edebiyatı kuvvetli olacak, hatip olacak, edip olacak, zarif olacak, ata iyi binecek ve saire ve saire. Ata binmeyi de söylemiş.

Nasıl bir imam? Civa gibi bir imam, aslan gibi bir imam, yakışıklı bir imam, alim bir imam, sabırlı bir imam. Ne kadar güzel!

Ne yapacağız? Her şeyin güzel olanına özeneceğiz. Müslümanlığı da güzel yapmaya çalışacağız. Bak hem alimmiş hem en iyi mücahitmiş, en iyi silah kullanan kimseymiş; savaşlarda önüne çıkan duramazmış.

Bazen savaşlarda iki ordu iki tarafta durur; çarpışacaklar ama duruyorlar. Bu ordudan birisi atına binip karşı taraftan er dilermiş:

"—Var mı benim karşıma çıkacak kimse?" diye atıyla meydanda

dolanıyor.

Karşı taraftan birisi atını onun üstüne sürer:

"—İşte ben varım." dermiş.

Bunlara ne diyoruz?

"—Mübariz" diyoruz; yani öne çıkıp teke tek savaşanlar.

Çarpışırlarmış çarpışırlarmış, hangisi yenerse... Meselâ iki tanesini yener de üçüncüsünde yenilir.

Bu Abdullah ibn-i Mübarek kaç tane çıksa yenermiş, karşısına kimse çıkamazmış. Üç tane, beş tane yedi tane… Hem de tevazu sahibiymiş. "Kim olduğu bilinmesin!" diye savaş meydanına peçeyle çıkarmış; şöhret de istemiyor. Yüzünde bir örtüyle çıkarmış. Bilmiyor kimse…

"—Allah Allah! Bu kahraman kim?"

"—Allah bilsin." diye düşünüyor, insanlardan alkış beklemiyor; onun için yüzünü saklarmış.

Çıkanı devirirmiş; "Bu çok mahir bir silahşör; ben bunun karşısına çıkamam." deyip herkesin cesareti kırılıncaya kadar, karşısına gelen artık gelemez oluncaya kadar beklermiş. Hem alim, hem kahraman.

Sonra son derece tatlı sözlü bir edebiyatçı, şair; şiirleri var. Edebiyatçı, kitapları var, güzel eserler yazmış.

Sonra devrinin en büyük mutasavvıflarından, derviş. Ahlâkî tarafı da var, irfan tarafı da var. Sonra; helal lokma ile kazanıp başkasına çok hayır hasenât yaparmış. Menkıbesi çok.

İşte bak bunlar güzel insanlar; siz de böyle olun!

Bunları misal almamız lazım, model almamız lazım.

Bizim karşımıza gelen ilk misal Peygamber SAS Efendimiz.

Peygamber Efendimiz nasıl bir insandı? Geniş omuzluydu, orta boyluydu, sağlam yapılıydı. Elleri kuvvetliydi; harpte düşmana asla sırt çevirmezdi, düşmanla çarpışıldığı zaman en önde o bulunurdu.

"—Bak, mâneviyat ehli insan, canım işte zayıf naif."

İşte öyle değil. Peygamber Efendimiz bizim başımızda.

Sonra sahabe-i kirâm başımızda, karşımızda nümune-i imtisâl; onlara uyacağız. Sonra mübarek tarihimizden mübarek şahsiyetler... Bunları okumamız, anlamamız, anlatmamız; bunlar gibi olmaya çalışmamız lazım.

Bütün bu sözleri neden açtık?

Allah; çirkin, kötü, kaba saba insanı sevmez.

Neyi sever? Güzeli sever. Güzel olanı, her yaptığı işi güzel yapanı sever. Bunları bunun için anlatıyoruz.

Buna göre ne yapacağız? Dilimizi tutmasını; temiz, güzel ve iyi kullanmasını bileceğiz.

Müslümanın ağzından küfür çıkar mı? Çıkmaz. Kaba saba konuşur mu? Konuşmaması lazım, konuşmaz. Sağa sola sataşır, hakaret eder mi? Yapmaz.

Burnunu karıştırır mı? Hayır, yapmaz.

Derbeder, perişan, pejmürde; hayır! Fakir olabilir ama temiz olur, derbeder olmaz.

Dişleri sapsarı, kirli, ağzı kokuyor; hayır, tertemiz olur, misvaklanır.

Tırnakları uzun; karga gibi, çaylak gibi kedi tırnağı gibi; hayır, tırnakları kesilmiş olur.

Koltuk altları pırasa gibi püsküllü, kılları uzamış; hayır, gayet güzel tıraşlanmış olur. Kasıkları, koltuk altları tıraşlanmış olur.

Bıyıkları aşağı sarkmış; hayır. Bıyıkları kısa, sakalları uzun olur. Bıyıklar ağzına girmez.

Peygamber Efendimiz'in yüzü güneş gibiydi ve çok güzeldi. Gören Rasûlullah Efendimiz'e âşık olurdu.

Dişleri için yanında misvak gezdirirdi. Ayna gezdirirdi, tarak gezdirirdi; çok güzel kokular sürerdi. Kadir gecesinde burada, mescitlerde sakal-ı şerîfini ziyaret ediyoruz, görüyoruz. Sakalına bakıyoruz, kırmızımtraklaşmış. Halbuki siyahtı; sayılabilecek kadar beyazları vardı.

Niye kırmızımtırak?

O kadar çok koku sürermiş ki o öyle kırmızılaştırmış; kitaplar öyle yazıyor. Güzel koku sürerdi. Geçtiği yerlerde kokusu kalırdı. Herkes;

"—Buradan Rasûlüllah geçmiş." diye bilirdi.

"—Rasûlüllah geliyor." diye kokusundan bilirdi.

Neden? Güzel koku, hoş bir şey.

Şimdi kadınlar sürüyor, erkekler sürmüyor. Halbuki kadının dışarıda sürmesi yasak.

Şimdi müslümanların dişleri sapsarı, taş bağlamış, kirli. Canım

kirliyse git işte, Şadiye Hatun Teşhis Kliniğimizde dişlerini temizlerler, silerler, taşlarını kırarlar, parlatırlar, çürüklerini çekerler, deliğini doldururlar, her şeyi yaparlar; tedavi imkânı var.

Hatta biz buraya, bu İskenderpaşa'ya bir oda açmayı düşündük:

"—İhvanımızın hepsine sağlık karnesi verelim, sağlam kartı çıkaralım. Hasta olmadan senenin belli günlerinde muntazaman muayene edelim, tedavi edelim. Hasta olmadan sıhhatini iyi koruyalım." diye düşündük de yapamadık.

Dişini güzelleştir.

Benim göz kapağımın şurasında et beni uzadı, rahatsız ediyordu. "Alma imkânı var." dediler, aldılar, el-hamdü lillah rahatladım. Açılmada, kapanmada, insanın sinirine dokunuyor, asabına tesir ediyor.

Müslüman nasıl olacak?

Her bakımdan vücuduna da dikkat edecek. Ben en çok sigara içip de sıhhatlerini mahvedenlere, heba edenlere acıyorum. Kahvelerde o dumanın içinde saatlerce duranlara acıyorum. Vaktini boşa geçirenlere acıyorum. Yapılacak çok iş var.

Meselâ, ormanlar tesis edelim; git orada ağaç dik… Cumartesi pazar günleri atla arabaya, git, ağaç dik. Ağaç sadaka-i câriyedir; senin hayratın hasenâtın olacak. Pis yerde durma. O dumanın içinde niye kendini zehirliyorsun. Kahvenin içinde ne işin var senin?

Kâğıt oynuyor, poker oynuyor, bilardo oynuyor. Sabahtan akşama orada. Kahveden dışarı çıkıyor, senin yanına geliyor da geldiği zaman bile insan ceketinin kokusundan rahatsız oluyor. O kadar kötü! Orada ne işin var?

Dumanını kokladığı zaman sigara içmeyeni de hasta edermiş, zararı dokunurmuş.

Hâsılı çirkin ve kötü olan her şeyi bırakacağız. Her şeyimiz güzel olacak. Giyimimizden kuşamımızdan, sıhhatimizden, dişimize saçımıza kılımıza varıncaya kadar her şeyimiz güzel olacak. Çünkü Allah; kötüyü, çirkini ve bunu ısrarla yapmaya devam edeni sevmez.

b. Öldüren de Yaşatan da Allah'tır

وَالَّذِي نَفْسُ مُحَمَّدٍ بِيَدِهِ ،

(*Ve'llezî nefsu muhammedin bi-yedihî*) "Muhammed'in canı elinde olan Allah'a yemin olsun ki…"

Efendimiz'in yemin ediş şekillerinden birisi bu. Kendi adını öne sürüyor, kendi adını söylüyor: "Muhammed'in canı elinde olan Allah'a yemin olsun ki" ne demek?

İnsanı yaşatan kim? Allah… Öldüren kim? Allah… Hayatımız kimin elinde? Allah'ın elinde…

Allah bir insanı yaşatmayı murad etmişse ne yapar eder yaşatır; kimse onu öldüremez. Bin tane gangaster, mafya çetesi peşine düşse onlar kahrolur, mahvolur ama Allah onu yaşatacaksa kurtarır.

Firavun; öldürmek için Musa AS'ın peşine düştü; kendisi gitti gümbürtüye, kendisi denizde boğuldu. Allah, Musa AS'ın öldürülmesini istemedi, onun yaşamasını istedi, Firavun'u da cezalandırmak, cezasını vermek istedi.

Musa AS'ın kavmi, Musa AS'ın mucizelerini görüp, "Ona iman ettik." deyince:

"—Ben size gösteririm. Sizi öyle bir cezalandıracağım ki emsali görülmemiş bir ceza olacak. Sizin ellerinizi ayaklarınızı çapraz keseceğim." dedi.

Mesela sağ kolunu kesecek, bir de sol ayağını kesecek; tam yamultmak için. İkisini eşit de kesse zaten felaket ya.

"—Sonra sizi hurma dallarına asacağım." dedi.

"—Ne yaparsan yap! Biz Rabbimiz'in rızasını istiyoruz. Biz imanı anladık; yanlış yolu doğru yolu anladık, senden korkmayız!" dediler.

Firavun hepsini öldürmek istiyordu, hepsini kesecekti, kollarını bacaklarını koparacaktı.

Ne oldu? Kendisi gitti.

Allah bir insanı yaşatmak isterse ne yapar eder, yaşatır; esbabını ihsan eder, yaşatır. Kimisini beş gün, yedi gün sonra zelzelede yıkılmış evin altından sağ çıkarır. Kimisini de sıhhat afiyet içinde en emniyetli yerde dururken öldürür.

Anarşistler iki gün önce İstanbul'da kışlanın önündeki iki askerciği şehid ettiler.

Muhterem kardeşlerim! Kendi kendime düşündüm. Belki sizin de aklınıza gelmiştir. Bunların anneleri babaları belki de:

"—İyi ki çocuğumuz Kars'ta askerlik yapmadı da İstanbul'da yapıyor." dedi.

Dememiş midir? Belki demiştir. Karslı çocuklar. Doğu Anadolu'da, tam anarşinin olduğu zor yerler.

"—İyi ki İstanbul'a gitti; hiç olmazsa bu anarşi mıntıkasında askerlik yapmıyor. Şırnak'ta, Siirt'te, Diyarbakır'da askerlik yapmıyor; emniyetli bölgede." demiş midir?

Düşünmemiş midir? Düşünmüştür.

Ama bak o çocukların alnına şehidlik yazılmış. Nereye gitse olacak, çare yok… Anarşi olmayan yerde de olsa Allah öyle yazmış; şehid olacak. Genç yaşında şehidlik onların alnına yazılmış. Tabi onları öldüren cezasını çekecek ama onun kaderi öyle işte, öyle olmuş.

Başka bir misal hatırlıyorum:

Bazıları İran rejimine, Humeyni rejimine karşı İran'dan kaçtılar; oradan kurtulup sonra Antalya'da öldüler, İstanbul'da öldüler. Şunu demek istiyorum. Yaşatan da öldüren de Allah celle celalüh…

Onun için Peygamber Efendimiz:

"—Muhammed'in canı elinde olana yemin olsun ki…"

Elinde olan kim? Allah… Allah'a yemin olsun ki derken bunu söylüyor. Tam teslimiyet, her şeyin Allah'tan olduğunun tam şuuru. Ne kadar güzel, ne kadar ibretli ifade!

c. Fuhşun Açıkça Yapılması

Hadis-i şerifin devamında buyruluyor ki:

لاَ تَقُومُ السَّاعَةُ ، حَتَّى يَظْهَرَ الْفُحْشُ وَالتَّفَحُّشُ ، وَ سُوءُ الْجَارِ ،

وَقَطِيعَةُ الأَرْحَامِ ، وَحَتَّى يُخَوَّنَ الأَمِينُ ، وَيُؤَمَّنَ الْخَائِنُ .

(*Lâ tekùmü's-sâah, hattâ yazhere'l-fuhşü ve't-tefahhuşü, ve sûü'l-câri, ve katîatü'l-erhàmi, ve hattâ yuhavvene'l-emînü, ve yüemmene'l-hàinü*)

(*Lâ tekùmü's-sâatü*) "Kıyamet kopmayacak; şunlar, şunlar olmadıkça kıyamet kopmayacak..."

"—Şu canım elinde olan Allah'a yemin olsun ki şunlar şunlar olmayınca kıyamet kopmayacak. Önce bunlar, bunlar, bunlar olacak, şu sayılan şeyler olacak da kıyamet ondan sonra kopacak; bunlar olmadan kıyamet kopmayacak."

Demek ki kâinatın kaderinde bu işler var. Kâinatın kaderi var. Kıyametin saati var.

"—Kıyamet" demiyor, ne diyor?

(*Lâ tekùmü's-sâatu*) "Saat ayağa kalkmaz; yani kopmaz." diyor.

Saat dediği kıyametin saati, yani o feci olayların olacağı zaman demek. Aslında şu duvardaki şeye de saat derler.

(*Kemi's-sâah*) "Saat kaç?"

Saat kelimesini Araplar bizim kullandığımız gibi kullanır ama

bir de *es-sâah* deyince elif-lam'lı belirli, belirleme takısıyla beraber kullanınca "kıyamet, kıyametin kopacağı zaman, âhir zaman" demek olur.

"—Şunlar şunlar olmadıkça kıyamet kopmaz."

Neler olacakmış?

Peygamber SAS yeminle söylüyor:

(*Hattâ yazhere'l-fuhşü ve't-tefahhuşü*) "Fuhşiyat yayılacak, zâhir olacak."

Ne demek?

Eskiden gizli oluyordu; millet korkuyordu. Müslümanlardan, kadı efendiden, subaşından, zabitten, emniyeti temin etmekle görevli sorumludan, kanundan korkuyordu, yapamıyordu.

İçki alenen içiliyor muydu? Yasaktı, yoktu, içilmiyordu.

Zina alenen yapılıyor muydu? Yasaktı, yoktu. Yapan cezasını bulduğundan yapılmıyordu. Yapılırsa gizlice yapılıyordu, fırsat kollanarak yapılıyordu, saklanarak yapılıyordu.

Kötülük yapacak olanlar; hıristiyanların Kumkapı'daki, Beyoğlu'ndaki meyhanelerine giderlerdi. Yakalanırsa, "Ben müslüman değilim, hıristiyanım." demek için.

Rıza Tevfik Bölükbaşı'nı Ramazan'da yemek yerken yakalamışlar. Şair, hece vezniyle çok güzel şiirler yazmış; edebiyat kitaplarına girmiş bir adam. Yakalamışlar.

"—Niye Ramazan'da yemek yiyorsun? Niye oruç tutmuyorsun?" diye yakalamışlar.

İbranice biliyormuş, Yahudiler gibi konuşarak zabitlere;

"—Ben yahudiyim." demiş.

Bakmışlar bu gayrimüslim; bırakmışlar. Çünkü Müslüman olmayınca, "Ramazan'da oruç tut!" diyemiyorlar.

Yanındaki adamı yakalamışlar;

"—Sen niye oruç tutmuyorsun?"

O bir şey diyememiş; kendisini kurtaramamış.

Rıza Tevfik:

"—Niye böyle zorluyorsunuz?" demiş

"—Bizim dinimizde Ramazan'da oruç tutmak farz; bu farzı yerine getirmeyenlere böyle yapıyoruz." demişler.

"—Ben sizin dininizi çok sevdim, beğendim, şimdi müslüman oluyorum. (*Eşhedü en lâ ilâhe illa'llah, ve eşhedü enne*

muhammeden abdühû ve rasûlüh)” demiş.

“—Ama bir ricam var, bunu salıverin, bu sefer cezalandırmayın!’” demiş.

Ondan sonra zabitler gitmişler, adama dönmüş:

“—Bak” demiş, “Yahudi oldum, kendimi kurtardım. Müslüman oldum, seni kurtardım. Bir daha böyle alenen günah işleme!” demiş, göndermiş. Böyle bir şey okumuştum kitaplarda.

Gizli yapılıyordu. Doğrudan doğruya yapılmıyordu.

Burada ne diyor?

(*Hattâ yazhere’l-fuhşü ve’t-tefahhuşü*) “Fuhşiyat aleni yapılmaya başlayacak.”

Niye? Kimse kimseden korkmuyor. Serbest.

“—Sana ne? Benim keyfim böyle istiyor.” diyor.

Adamı yakalıyorsun;

“—Sana ne?” diyor.

“—Alan razı, veren razı. İki taraf da razı olduktan sonra sana ne?” diyor.

Polis de “Allah Allah!” diyor, şaşırıp kalıyor:

“—Şimdi ben buna ne diyeyim?”

Çıplak geziyor, kimse bir şey diyemiyor. İçki içiyor, kimse bir şey diyemiyor. Ramazan’da oruç tutmuyor, kimse bir şey diyemiyor. Kadın evin içinde çıplak geziyormuş, komşuları ayartmak için perdeleri de açıyormuş; kötü kadın. Çırılçıplak geziyormuş. Komşular polise şikâyet etmişler. Polis gelmiş:

“—Size ne? Evimde istediğim gibi gezerim.” demiş.

Allah Allah! “Evin içinde giyinik gezecek.” diye bir kanun var mı? Polis şaşırmış.

Eskiden olsa bunu yapamazdı. Eskiden böyle oyunlar sökmezdi; yapamazdı. Gizliydi; yapanlar da azdı. Çok edepsiz, şeytana çok uymuş insanlar yapıyorsa bile toplumun diyelim binde biri yapıyordu.

Ne yapalım? Herkes nefsine hâkim olamıyor, herkes Allah’ın sevdiği kul olmayı başaramıyor. Cehennemde yanacak, ettiğini bulacak; ama şimdi öyle değil. Şimdi büyük ekseriyet yapıyor. Plajlar dolu. Kıyafetler belli.

On dokuzuncu Yüzyıl’ın sonunda ve Yirminci Yüzyıl’ın başında

Avrupa'da denize girenler bile dizinin altına kadar örtülü girerlermiş; eski filmlerde görülüyor. Sonra o dizin altından dizin üstüne çıktı, kasıklara geldi. Kasıklardan daha da kısaldı, daha da kısaldı; üst taraf atıldı, alt taraf atıldı. Çıplak girmeye başladılar. Çıplaklar kampı kurdular; hatta Türkiye'de, Antalya'da yer kiraladılar, etrafını tel örgüyle çevirdiler;

"—Fransızlar'ın çıplaklar kampı."

Her şey değişti.

Eskiden yapabilir miydi? Yapamazdı.

"—Muhammed'in canı elinde olan Allah'a yemin olsun ki edepsizlik, kötülük, âşikâre olmayınca kıyamet kopmaz."

Hem de bunu ısrarla yapmak; *tefahhuş*.

Kimisi ukalalaşıyor:

"—Sana ne ya! Memlekette demokrasi var, hürriyet var; istediğimi yaparım. Sen bana karışamazsın!" diyor.

Hakikaten de karışamıyorsun; karıştığın zaman sen kötü oluyorsun. Memleketin nizamını alt üst ediyor, ahlâk bozuluyor ama sen karışamıyorsun, kötü duruma düşüyorsun. O halde bu kıyamet alâmeti.

d. Kötü Komşuların Artması

Kötülük yapılacak, âşikâre olacak, ısrarlı olacak, kimse gık diyemeyecek duruma gelecek.

(*Ve sûü'l-câr*) "Komşunun kötü olması."

Câr Arapça'da komşu demek. Çoğulu *cîrân* geliyor; komşular demek. Ne buyrulmuş:[65]

اَلْجَارُ، قَبْلَ الدَّارِ (طب. عن سعيد بن رافع بن خديج
عن أبيه عن جده)

---

[65] Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.IV, s.268, no:4379; İbn-i Hacer, *Lisânü'l-Mîzân*, c.I, s.25, no:27; *Mecmaü'z-Zevâid*, c.VIII, s.300, no:13534; Saîd ibn-i Râfi' ibn-i Hudeyc babasından, o da dedesinden.

Kenzü'l-Ummâl, c.XV, s.618, no:41495 ve c.XVI, s.152, no:44103; *Keşfü'l-Hafâ*, c.I, s.203, no:531 ve c.II, s.34, no:1051; *Câmiü'l-Ehàdîs*, c.XII, s.60, no:11435.

(*El-câr, kable'd-dâr*) “Evden evvel komşu… Ev almadan evvel komşu al!”

Dâr, ev demek.

Evvela bir bak bakalım komşular iyi mi kötü mü? Müslüman mı hristiyan mı? Etrafta kim var?

Bir bak bakalım; ondan sonra evi almaya kalk!

“—Ucuz satılıyor.”

Neden ucuz satılıyor? Bak bakalım! Mahalle nasıl bir mahalle?

Evet, demek ki bir de kötülük alenileşecek; edepsizlik, çirkin işler, fuhşiyat, fahişelik artacak, meslek hâline gelecek, ısrarla yapılabilecek hâle gelecek. Manzara böyle olacak.

Sonra kötü komşular artacak.

Allah Allah! Eski müslümanlar bu hâle şaşırıyor.

Neden? İslâm'da komşu hakkı çok mühim de ondan.

Peygamber Efendimiz SAS başka bir hadîs-i şerifinde buyuruyor ki:[66]

---

[66] Buhàrî, *Sahîh*, c.V, s.2239, no:5669; Müslim, *Sahîh*, c.IV, s.2025, no:2625; Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.XII, s.360, no:13340; Abdullah ibn-i Ömer RA'dan.

Müslim, *Sahîh*, c.IV, s.2025, no:2624; Ebû Dâvud, *Sünen*, c.II, s.760, no:5151; Tirmizî, *Sünen*, c.IV, s.332, no:1942; İbn-i Mâce, *Sünen*, c.II, s.1211, no:3673; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.VI, s.187, no:25580; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.II, s.265, no:511; Taberânî, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.I, s.202, no:647; Ebû Ya'lâ, *Müsned*, c.VIII, s.65, no:4590; İbn-i Ebî Şeybe, *Musannef*, c.V, s.220, no:25416; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.VII, s.84, no:9562; Beyhakî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.VI, s.275, no:12389; İshak ibn-i Râhaveyh, *Müsned*, c.III, s.1005, no:1745; ; İbnü'l-Ca'd, *Müsned*, c.I, s.396, no:2707; İbn-i Ebi'd-Dünyâ, *Mekârim-i Ahlâk*, c.I, s.101, no:320; Temmâmü'r-Râzî, *el-Fevâid*, c.II,s.190, no:1496; Hz. Aişe RA'dan.

Ebû Dâvud, *Sünen*, c.II, s.760, no:5152; Tirmizî, *Sünen*, c.IV, s.332, no:1943; Taberânî, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.III, s.38, no:2403; Bezzâr, *Müsned*, c.VI, s.371, no:2388; Dâra Kutnî, *İlel*, c.VIII, s.231, no:1538; Abdullah ibn-i Amr ibnü'l-As RA'dan.

Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.II, s.445, no:9744; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.II, s.265, no:512; İshak ibn-i Râhaveyh, *Müsned*, c.I, s.190, no:141; İbnü'l-Ca'd, *Müsned*, c.I, s.241, no:1586; İbn-i Adiy, *Kâmil fi'd-Duafâ*, c.III, s.81, no:624; Dâra Kutnî, *İlel*, c.VIII, s.230, no:1538; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.XVII, s.109; Ebû Hüreyre RA'dan.

Taberânî, *Müsnedü'ş-Şâmiyyîn*, c.VIII, s.822; Ebû Ümâme RA'dan.

Mecmaü'z-Zevâid, c.VIII, s.302, no:13541, 13542; *Kenzü'l-Ummâl*, c.IX, s.86, no:24878; *Keşfü'l-Hafâ*, c.II, s.1212, no:2215.

مَا زَالَ جِبْرِيلُ ، يُوَصِّينِي بِالجَارِ ، حَتَّى ظَنَنْتُ أَنَّهُ سَيُوَرِّثُهُ

(م. د. ت. حم. ق. عن ابن عمر ؛ حم. ق. عن عائشة)

(*Mâ zâle cibrîl, yûsînî bi'l-câr, hattâ zanentü ennehû seyüverrisehû*) “Cebrail AS bana o kadar çok geldi, komşulara iyi muamele etmeyi o kadar çok tavsiye etti, o kadar çok komşu hakkını büyüttü ki, ben de ‘Galiba Allah-u Teàla Hazretleri komşuyu komşuya varis kılacak.’ diye düşündüm.” diyor.

Komşu hakkı çok önemli. Komşuya zulmetmek çok fena! Bir müslüman, komşusu açken tok yatamaz; onun da yemek yemesini, tok olmasını sağlar. Ona yediğinden yedirir, giydiğinden giydirir; duvarını onun istemediği kadar yükseltmez.

Neden?

“—Sen evini yükseltip de komşunun havasını engelleme!” diyor.

Hava alacak, rüzgâr esecek. Sen oraya üç katlı ev yapıyorsun; o, yanda çukurda kalıyor. Öyle yok İslâm'da; her şey düşünülmüş.

Komşunun namusunu korumak, hanımına kızına bakmamak, ve saire; çok hadîs-i şerifler var. Bunlar unutulacak, yapılmayacak; ortaya kötü komşular çıkacak. Komşuluk haklarını hiçe sayan, komşusuyla kavga eden, edepsiz insanlar türeyecek. Bu da kıyamet alameti. Komşunun komşuyla kötü olması, kötü komşuların zuhur etmesi kıyamet alameti.

Müslüman nasıl olur?

Müslüman çok güzel, çok tatlı komşuluk yapar. Komşusuna çok hürmet eder, çok izzet eder, çok itibar eder, çok yardım eder, çok ilgilenir, çok korur, çok kollar; yani komşusuna her türlü iyiliği yapmaya çalışır.

Komşu gayrimüslim bile olsa “komşuluk hakkı” vardır. Müslüman olmasa bile komşuluktan dolayı “komşuluk hakkı” vardır. O yahudi, sen müslüman; o hıristiyan, sen müslüman bile olsan “komşuluk hukuku” vardır.

Demek ki bu töre de bozulacak; İslâm'ın o güzel hükümleri çiğnenecek, kötü komşuluk yapan insanlar çıkacak. Ortaya kötü komşular çıkacak.

Allah Allah! Fesübhanallah!

e. Akrabalarla İlginin Azalması

(*Ve katîatü'l-ehram*) "Akrabalık bağlarını koparıp akrabalarıyla küsüşüp akrabalarıyla sıla-i rahim yapmayan, ilgisini kesen insanlar türeyecek."

Bu âdet de çıkacak. Halbuki sıla-i rahim; akrabalarla ilgi, sevgi, yardım ve sairenin devam etmesi, de çok önemli.

Hatta Peygamber Efendimiz;

"—Sıla-i rahim ömrü arttırır. Beldeleri mâmur hâle getirir, insanların ömürlerini uzatır." buyuruyor

Sadaka vermek, bir; akrabayla sıla-i rahim yapmak, ilgiyi devam ettirmek, iki. Çok önemli!

Sıla-i rahim çok önemli işlerden birisi. Ne yapacaksınız?

Dayı, amca, yenge, hala, yeğen, akraba ve saire kimseleri kollayacaksınız; onlara gidip geleceksiniz. Takip edeceksiniz, yardım edeceksiniz, hizmet edeceksiniz; fakirse para vereceksiniz, hastaysa tedavi ettireceksiniz.

Neden? Akraba, akrabalık bağları çok önemli, fevkalade kıymetli! Âhir zamanda o da gidecek, o da yok olacak. Bu bağlar kesilecek, koparılacak. (*Katîatü'l-erham*) "Akrabalık bağlarının koparılması" ortaya çıkacak. Adam amcasını saymıyor, takmıyor. Babasıyla ilgiyi kesiyor, teyzesine uğramıyor, kardeşini aramıyor, eniştesine düşman ve saire.

Neden? İncir çekirdeğini doldurmayan sebeplerden veya sebepsiz.

"—Bozuluyorum efendim, sevmiyorum. Bakışı hoşuma gitmiyor. Mirasta bana şöyle yaptı. Bana böyle dedi."

Bırak bunları! Allah; akrabalık bağlarını kuvvetli tutmayı, bu bağa riayet etmeyi emrediyor, seviyor. Ufak tefek hesapları bırak.

Yunus Emre'nin sözü çok güzel:

Nazar eyle itürü,
Bazar eyle götürü.

Bırak öyle ıncık boncuk, ufak tefek işleri; toptan düşün, ana hatlarıyla düşün. Bırak bunları.

“—Hocam! Ben gidiyorum, gidiyorum da o gelmiyor. Ben kapısını çalıyorum da açmıyor, ben elimi uzatıyorum da reddediyor.”

Tamam, günah onda; ama bir defayla bırakma, sen yine vaziyeti düzeltmek için gayrete devam et! Yine hediye gönder, yine git, yine tebrik yaz. O reddettiği için günah onda.

Demek ki kıyamet alâmetlerinden birisi de neymiş?

“—Akrabalık bağlarının hiçe sayılması, koparılması.”

Adam bayramda uğramıyor; hacca giderken helalleşmeye gidiyor. Diğeri hakkını helal etmiyor. Baba evladına hakkını helal etmiyor.

Genç bir arkadaşımız, ihvanımız:

“—Babam bana hakkını helal etmiyor.” diyor.

Niye?

“—Müslüman olduğum için kızıyor da ondan.”

Onun hakkını helal etmemesinin kıymeti yok. Çünkü o, Allah ile çatışacak bir zihniyette.

“—Oğlu müslüman oldu.” diye kızana Allah yardım eder mi; etmez.

Babalık haklarını helâl etmiyor. Onun bu babalık hakkını kötüye kullanma hakkı yok. Çocuğuna teşekkür etmesi lazım, kendisini düzeltmesi lazım. Kendisi düzelmiyor, kendisi yanlış yolu bırakmıyor; doğru yola giden oğluna, kızına kızıyor.

“—Kızı kapalı” diye annesi kızıyor. Kızı tutacaklar modern bir kimseyle namazsız, niyazsız, abdestsiz, gusülsüz birisiyle evlendirecekler.

“—Zenginmiş, akrabaymış, tahsilliymiş, Amerika’da okumuş.” ama namaz niyaz yok, amel yok, itikat yok. Onunla evlendirecekler, kız istemiyor:

“—Ben dindar insan istiyorum. Hayatımı, ahiretimi mahvetmek istemiyorum. Sonra ben bununla evleneceğim, çoluk çocuğum olacak; çocuklarımı kendisi gibi yetiştirirse olmaz, istemiyorum.” diyor.

Anası babası zorluyor:

“—Bununla evleneceksin!”

O, bir müslümanla evlenmek istiyor.

“—Küstüm sana, kızdım, hakkımı helal etmiyorum.” diyorlar.

Burada senin hakkın yok ki, yanlışlık sende…

Adamın göl kenarında lokantası var; “Daha çok müşteri gelsin!” diye içki koyuyor. İçkili lokanta olunca gelenler göl kenarında zıkkımlanıyor. Millet manzarayı, Allah’ın güzel yarattığı şeyleri gördü mü, hemen günaha geçiyor. Halbuki orada seccadeyi yayıp namaz kılması lazım.

“—Allah! Yâ Rabbi! Şu gölün güzelliğine bak! Şu karşıdaki dağların manzarasına bak; İsviçre kartpostalı gibi… *Allahu ekber!* Namaza durup çok şükür yâ Rabbi! Ne güzel yerler yaratmışsın, bize ne güzel diyarlar vermişsin!” diye şükretmesi lazım.

Hayır! “Manzara güzel.” diye melun orada zıkkımlanıyor, kafayı çekiyor. Niye burada zıkkımlanıyorsun da başka yerde zıkkımlanmıyorsun?

Manzara güzel! Açık manzarada keyfe geliyor; ondan sonra şarkı söylemeye başlıyor ve saire. Herkes el çırpıyor, birisi ortaya çıkıyor…

Bunlar nedir? Sakatlık, çürüklük alameti. Bu kafadaki kimse doğru yolu bulan oğluna kızıyor, doğru yolda giden kızına kızıyor. Ne kadar kızarsa kızsın. Bunun sahabe-i kirâmdan da misali var:

Mus’ab b. Umeyr RA genç yaşta müslüman oldu. Allah şefaatine erdirsin… Bir ailenin bir tek evladı. Aile zengin mi zengin, çocuk efendi mi efendi; müslüman oldu. Anası kapris yapıyor:

“—Sen niye bıraktın bizim putperestlik dinimizi, niye İslâm’a girdin? İslâm’dan dön! Dönmezsen intihar ederim, yemek yemem.” diye protesto ile çeşitli acındırıcı şeylerle Mus’ab hazretlerini İslâm’dan döndürmeye çalışıyor.

“—Anne!” diyor. “Senin bin tane canın olsa, hepsini böyle versen, ben yine dönmem.”

Neden? Çünkü burada Allah’ın rızası var. Allah’ın emri olan yerde ananın babanın yanlış kaprisleri sökmez. Doğru değil! O kendisini düzeltsin; kusur onda.

“—Yâ Rabbi! Ben annemin babamın hizmetinde olmayı seviyorum, istiyorum. hizmet etmek istiyorum ama o benim müslüman olmamı istemiyor, Müslümanlıktan vazgeçmemi istiyor.” diyecek

"—Otur yanıma!"

"—Ne olacak?"

"—Doldur şu bardağı, iç bakalım şu rakıyı! Bu devirde bu kadar sofu olma!"

"—İçmeyeceğim! İçmem, haram."

"—Hakkımı helal etmem!"

Hadi oradan! Senin ne hakkın var? Senin Allah'ın haram kıldığı içkiyi "helal" diye zorla içirmeye hakkın var mı? Edepsiz! Çocuk haklı. Diyor ki: "İçmem."

Adam lokantayı içkili yapacak; çocuk gidiyor, diyor ki:

"—Baba! Bu içkiyi koyma!" diyor.

"—Evladım! O zaman müşteri çok gelecek." diyor.

Gerçek bir hadise de hoşuma gittiği için kaç defa söylemişimdir, duymuşsunuzdur.

Çocuk o zaman:

"—Baba! İçki koyarsan, ben bu evde duramam, gitmem lazım. Çünkü ben, içkiden elde edilen kazancı yiyemem. Ya içkiyi koyma, ben evde durayım; ya içkiyi koy, ben hemen gideyim!" diyor.

Baba bakıyor ki çocuğu ciddi; istemeye istemeye içkiyi koymuyor. Oğlunun diretmesinden dolayı içkiyi koymuyor.

Burada "Hakkımı helal etmem!" dese kıymeti olur mu?

Olmaz! Neden?

Umumi kaide var, hadîs-i şerifte de geçer:[67]

---

[67] Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.V, s.66, no:20672; Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.XVIII, s.170, no:381; Heysemî, *Müsnedü'l-Hàris*, c.II, s.632, no:602; Kudàî, *Müsnedü'ş-Şihâb*, c.II, s.55, no:873; İbn-i Esir, *Üsdü'l-Gàbe*, c.I, s.275; Hatîb-i Bağdâdî, *Târih-i Bağdad*, c.III, s.145; İmran ibn-i Husayn RA'dan.

Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.I, s.409, no:3889; Bezzâr, *Müsned*, c.V, s.356, no:1988; Abdü'r-Rezzak, *Musannef*, c.II, s.383, no:3788; Dâra Kutnî, *İlel*, c.V, s.155, no:786; İbn-i Abdi'l-Ber, *et-Temhîd*, c.VIII, s.58; Abdullah ibn-i Mes'ud RA'dan.

Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.I, s.131, no:1095; Hàkim, *Müstedrek*, c.III, s.132, no:4622; Hz. Ali RA'dan.

Taberânî, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.IV, s.181, no:3917; Hz. Hüseyin RA'dan.

İbn-i Ebî Şeybe, *Musannef*, c.VI, s.545, no:33717; Hasan-ı Basrî Rh.A'ten.

Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.II, s.369, no:3647; Abdullah ibn-i Abbas RA'dan.

İbn-i Abdi'l-Ber, el-İstîàb, c.I, s.269; Abdullah ibn-i Huzâfe RA'dan.

Hatîb-i Bağdâdî, *Târih-i Bağdad*, c.X; s.22; Ebû Nuaym, *Ahbâr-ı Isfahan*, c.II, s.109, no:443; Enes ibn-i Mâlik RA'dan.

لاَ طَاعَةَ لِمَخْلُوقٍ فِي مَعْصِيَةِ الْخَالِقِ (حم. طب. ك. وابن خزيمة ، وابن جرير عن عمران ؛ و الحكم بن عمرو ، وأبو نعيم ، خط. عن أنس ؛ طب. عن النواس)

RE. 481/9 (*Lâ tàate li-mahlûkin fî ma'siyeti'l-hàlik*) "Allah'a isyanı emretti mi mahlûka itaat edilmez. Allah'a isyanda mahluka itaat yoktur."

(*Lâ tâate li mahlûk*) "Mahlûka itaat yoktur; (*fî ma'sıyeti'l-hâlık*) Allah'a isyanda..."

O sana "Öldür şunu!" diye emrediyor, öldüremezsin. Doğu Anadolu'da var böyle; kan davası var bilmem ne var. Küçücük çocuk; 14-15 yaşında, daha reşit olmamış; kan davasından birini İstanbul'a kadar takip ediyor, adamı köşede kıstırıyor, öldürüyor.

"—Aferin evladım!" diyor anası. "Aferin! Ailemizin intikamını aldın."

İslâm'da böyle bir şey yok!

"—Anam emretti, ondan öldürdüm."

Ananın sana öldürmeyi emretmeye hakkı yok, tamam mı!

f. Hain Kimsenin Emin Sayılması

Evet, akrabalık bağlarının koparılması da kıyamet alâmetlerinden… Kıyametin yaklaştığının, âhir zaman olduğunun alametlerinden birisi de nedir?

(*Yuhavvenü'l-emîn ve yü'temenü'l-hâin*) "Emniyetli, güvenilen insan hain sayılacak, hainmiş gibi muamele görecek. Hain insan da itimatlı kimse sayılacak. İş başına o gelecek; ötekisine:

"—Vatan düşmanı, millet düşmanı, gerici, kökten dinci!" denecek.

Şimdi o çıktı; köktendinci!

İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.XVI, s.322; Temîm-i Dârî RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.VI, s.105, no:14875; *Keşfü'l-Hafâ*, c.II, s.2077, no:3076; *Câmiü'l-Ehàdîs*, c.XVI, s.427, no:17172.

Müslümanların hepsi kökten, anadan, atadan, dededen, aslından, Kur'an'dan köktendincidir.

Sen köktendinci değil misin? Köktendinci olmamak olur mu? Köktendinci olmadı mı insan olur mu? Elbette kökten dinci olacak.

Kökten dinci ne yapmak istiyor?

Amerikalı'nın, Avrupalı'nın istemediği şeyi yapmak istiyor.

Tabi gayet normal. Müslüman kendi inancına göre yaşayacak. Amerikalı kendi inancına göre yaşıyor da müslüman kendi inancına göre niye yaşamasın? Amerikalı'nın kilisesi takır takır çalışıyor da, papazın o kadar itibarlı okulları var da, müslümanın niye okulu olmasın, üniversitesi olmasın?

Niye? Onun İslâmî çalışma yapmaya hakkı yok mu?

İslâmi giyinmeye hakkı yok mu?

Papaz istediği gibi giyiniyor, rahibe istediği gibi giyiniyor da niye ben müslüman olarak istediğim gibi giyinmeyeyim?

Niye istediğim gibi hareket etmeyeyim?

Niye "Şu haram, ben onu yemem!" diyemeyeyim?

Niye ben mikrofonda Allah'ın haramlarını söyleyemeyeyim?

"—Söylersen suç olur, ceza olur."

Niye suç oluyor? Ne hakla suç oluyor? Bu memleketin yüzde doksan dokuzu Müslüman… Niye "içki haram, faiz haram" demek suç olsun?

"—Efendim kanun var da bilmem ne."

Niye o kanunu koydunuz?

Hiç olmazsa "Müslüman bu hususta mâzurdur, serbesttir." deyin. Hiç olmazsa mâzur görün.

İmam efendi, hatip efendi camide hutbe veriyor; bir ilerici profesör cenazesi dolayısıyla gelmiş dışarıda bekliyor. Hutbedeki sözlerinden dolayı adamı üç seneye mahkûm ettiler. Bu adamcağız hutbede Allah'ın âyetini, Peygamber Efendimiz'in hadisini okuyor; bundan dolayı.

Utanma yok mu? Din adamı cezalandırılır mı? Toplum din adamını cezalandırır mı?

Allah böyle şeyleri sevmez!

Ne yapar? Cezalandırır; milleti cezalandırır, toplumu cezalandırır, başına bela sarar. Allah saklasın! Sonra iyi insanlar

dua eder de bela kalkmaz. Milletin başına toptan bela sarar.

Toplum para için pul için olur olmaz şey için neler yapıyor? Grev yapıyor, toplantı yapıyor, protesto yapıyor; sesli protesto, sessiz protesto, eylem bilmem ne.

Bunun karşısında bir şey yapmıyor.

Bizim memlekette askere silah çekileceği hiç aklınıza gelir miydi, düşünür müydünüz? Bak ne hâle geldik. Kışlanın topa tutulacağını tahayyül eder miydiniz? Bizim Türkiye bu, asker millet bu, askerlik cihad diye seven millet… Olur muydu bu?

Olur. Sen İslâm'ı düşman edersen, düşman görürsen, İslâm'ın aleyhinde çalışırsan, Hıristiyanlığı üstün görürsen, Yahudiliği üstün görürsen, müslüman'ı ezersen, başörtüsünü takip edersen, sakallıyı işten atarsan, Allah ne yapar?

İntikam alır. Azîzün zü'ntikâm.

Bir bela sarar sana; Suriye'den, Irak'tan, Hint'ten, Bağdat'tan, Yemen'den gelir, başına bela olur

Neden? Gönderen Allah. Başına belayı salar, elin belalısını başına salar. Belalı az değil ki Kuzey'de Rus, Batı'da Bulgar, Rum… Batılılar İstiklâl harbinde onları başımıza salmadı mı? Balkan harbinde bütün Sırplar, Bulgarlar, hepsi birleşip Balkanlar'da çarpışa çarpışa İstanbul'a kadar dayanmadılar mı?

Nasıl oldu bunlar?

Allah müsaade etmeseydi olmazdı.

Eskiden küçücük bir orduya Allah büyük zafer veriyordu. Neden? Çünkü mü'min insanlardı, Allah'ın sevdiği kullardı.

Sen Allah'ın sevmediği işleri yap yap, Allah'ın diniyle harp et harp et; ondan sonra başına işte öyle belalar gelir.

Olay oldu mu? Oldu.

Olay neden olur? Allah takdir ettiği için olur.

Ölen neden ölür? Allah öldürdüğü için ölür.

Yaşayan niye yaşar? Allah yaşattığı için yaşar.

"—Hocam! Katil geldi de vurdu, öldürdü."

O sebep, sebep! Onu gönderen Allah!

Müsebbip kim? Allah! Sebebi sevk eden, gönderen Allah! Yapan Allah, yaptıran Allah! İsterse yaptırmayan da Allah!

Toplumu İbrahim AS'ı öldürmek istedi; bunu hıristiyan da biliyor, yahudi de biliyor, Türk de biliyor, herkes biliyor.

İbrahim AS'ı Urfa'da öldürmek istediler, tamam mı? Tamam.

Neden öldürmek istediler?

İbrahim AS bunların puthânesine girdi; "Böyle şeylere tapmak olmaz." diye putların hepsini kırdı. "Putları kırdı." diye "Bunu öldürelim." dediler.

قَالُوا حَرِّقُوهُ وَانْصُرُوا آلِهَتَكُمْ إِنْ كُنتُمْ فَاعِلِينَ (الأنبياء:٦٨)

(*Kàlû harrikùhü ve'nsurû âlihetekâm in küntüm fâilîn*) "'Haydi bakalım, iş yapacaksanız bu adamı yakın da, ilahlarınıza böylece yardımcı olun!' dediler." (Enbiyâ, 21/68)

Tanrı insandan yardım bekliyorsa insana muhtaçsa, tanrılığı kalır mı? Kafaya bak, mantığa bak, şaşkınlığa bak, dalalete bak, küfre bak, şirke bak!

Öldürmek istemediler mi? İstediler.

Odunları topladılar mı? Topladılar.

Har har har yaktılar mı? Yaktılar.

Öyle bir yaktılar ki, uzağında bile dururken insanın yüzü yanıyordu. Korkunç bir ateş yaktılar. Har har har muazzam bir ateş! Yanına yanaşamıyorlar. İbrahim AS'ı mancınıkla, bir çeşit yaylı bir aletle savurdular, ateşin içine attılar.

Ne oldu? İbrâhim AS ölmedi.

Neden? Allah ölmesini istemedi de ondan.

Cümle cihan halkı bir insanı öldürmeye kalksa, Allah öldürmeyince ölmez. Ama ölecek olduktan sonra ecel geldiği zaman, "baş ağrısı bahane" derler. Baş ağrısı bahane olur, ölür adam. Pattadak ölür.

Turp gibiydi, kırmızı yanaklıydı, aslan gibiydi, pehlivan gibiydi. Niye öldü?

Vallahi bilmem, neden öldüyse öldü. Öldü ya artık, sen ona bak; gitti, öldü.

Aziz ve muhterem kardeşlerim!

Devir değişti de onu anlatmak için bunları söyledim.

Ne yapıyoruz? Hadîs-i şerifleri anlatırken "İyice anlaşılsın." diye kendi halimize, günümüzdeki olaylara bağlıyoruz; öyle anlatmaya çalışıyoruz.

Ahir zamanda ne olacakmış?

"—Emniyetli insan hain muamelesi görecek, sevilmeyecek, istenmeyecek, tehlikeli görülecek ve saire. Hain insana da işler güçler verilecek, emniyet edilecek, emanet edilecek, memleketin kaderi onun elinde olacak. Filanca müdürlük veya filanca müessese veya devletin, milletin filanca parası, pulu böyle kimselerin elinde olacak; yani kurda kuzu emanet edilecek, işler değişecek."

Bu, kıyamet alametlerinden biridir.

Bu devirde böyle olmuş mudur? Bu devir böyle midir?

Aşağı yukarı olmuştur. Aşağı yukarı bütün dünyada; hadîs-i şeriflerde söylenilen, kıyametin kopmasından evvelki acayip değişikliklerin, çirkinliklerin, kötülüklerin hepsi olmuştur.

"—Sokak ortasında zina edecekler." diye geçiyor hadîs-i şeriflerde.

O bile oldu bizim memleketimizde. Ben bir gün Ankara'da, bizim mahallemizde ikindi namazına gittim. Cemaat kızgın, böyle arı kovanına çomak soksan nasıl bangır bangır bağırırlar; işte öyle

kızgın. Cami tepede; arada bir dere, karşı tarafta bir yamaç var. O dereyi geçip karşı yamaca çıkmış iki kişi, orada alenen zina ediyorlarmış. Onlar buradan bağırmışlar ama dereyi geçip öbür tarafa erişemeyecekler; yani mesafe öbür tarafta… Edepsizliğe bak! Edepsizlik ne boyutlara gelmiş!

Bu neyi gösteriyor? Kıyametin yaklaştığını gösteriyor.

"—Nasıl kopar kıyamet?"

Muhterem kardeşlerim!

Birden kopar. Öyle aniden kopar. Çarşıda alışveriş yaparken kopar; adam malı alır da parasını ödeyemez. O kadar ani gelir.

Yâsîn Sûresi'nde ne diyor?

وَهُمْ يَخِصِّمُونَ (يس: ٤٩)

(*Ve hüm yahissimûn*) "Birbirleriyle muhasama edip çekişip dururken, uğraşırken, günlük hayatın koşturmacası içinde pattadak gelir kıyamet, aniden!" (Yâsin, 36/49)

لاَ تَأْتِيكُمْ إِلاَّ بَغْتَةً (الأعرف: ١٨٧)

(*Lâ te'tîküm illâ bağteten*) "O size ansızın gelecektir." (A'raf, 7/187)

"—Yarın olur, öbür gün olur, beş sene sonra olur, şu olur, bu olur." derken pattadak geliverir.

"—Hocam! Ağzını hayra aç!"

Tamam, Allah uzun ömür versin, mutlu ömür versin. İyilikler hâkim olsun, dünyanın hayatı daha devam etsin, kıyamet kopmasın. Hepimiz korkuyoruz.

Kıyamet ancak şerli insanların başına kopacak, kıyametten evvel iyi insanların hepsi ölecek; kötüler kalacak. Tamam, geç bir zamanda olsun ama alametleri belirdi.

Nerede İslâm, nerede âyetler hadîs-i şerifler, nerede ahlâk edep, nerede bugünkü durum? Kalmadı.

Kız çocuk, anasını babasını takmıyor; çete reisi gibi. Eskiden sokakta kız gördün mü âciz sanırdın. Ne mâlum? Belki çetenin reisi! Değişti; manzaralar değişti, durumlar değişti. Bak

uyuşturucu kullanımı ne kadar artmış. Bugün haberlerde şöyle diyordu;

Uyuşturucu kullanımına karşı Türk ailesinin bir direnci var; o dirence rağmen ortaokullarda ve bilmem nerelerde yüzde yedi miktarında uyuşturucu var, eroin esrar vesaire kullanılıyor.

Gel bakalım buraya!

"—Türk ailesinin uyuşturucu kullanımına karşı direnci…" Ne demek bu?

Gel bakayım, bu ne demek?

Millet müslümandı da onun için uyuşturucuya kapılmıyordu. Sen Müslümanlığı tahrip edince, uyuşturucu yayılmaya başladı; işin aslı bu… Sen müslümanı "köktendinci" görürsen, "rejim düşmanı" görürsen olacağı bu.

"—Bunlar milleti, devleti yıkacak, bizi kesecek." diyor bakanlardan bir tanesi. "Boynunun kesilmesini istemiyorsan bize oy ver." filan diyor. İslâm'ın aleyhinde. Politikaya alet ediyor.

"—Suud'da olduğu gibi seni de kesecekler." diyor. Millet nezdinde İslâm hakkında yaydığı imaja bak!

Evet, sen kendin İslâm'ı kötü gördün, çağ dışı gördün; "çöl kanunu, çağ dışı" dedin, gazetelerde yazdın. "Ben müslüman değilim." dedin, açıkça söyledin. İslâm'la açıkça savaştın.

Yazılarıyla, romanlarıyla, hikâyeleriyle çarpışanlar, savaşanlar yok mu? İlla isim mi söyleyelim? Memlekette açıkça bu furya devam etmedi mi?

Gençlerin bir kısmı bunlara kandı; bir kısmı komünist oldu bir kısmı anarşist oldu, bir kısmı ordunun başına geldi.

"—Neden geldi? Niye ben gitmedim de o gitti?"

Tahlil et, araştır. Nereden aldı bu zehiri? Nerede kafası bozuldu? Ne zaman sapıttı? İncele. İncelemezsin değil mi? Ucu sana gelecek; suç dönüp dolaşıp sana gelecek. Ondan incelemiyor.

Hem bir taraftan İslâm'a çatıyor, hem bir taraftan memleketi düzeltmeye çalışıyor. Olur mu?

Arabanın gazına basarken araba fren yapar mı? İkisi ters. Gazdan ayağını çekeceksin, frene basacaksın da öyle duracak. İkisi ters. Hem İslâm'a çat, hem "Memleket ileri gidecek." diye bekle; gitmez. Ne işçi, hakkına razı olur, ne patron, işçinin hakkını verir,

ne karı kocasına itaat eder, ne koca karısına sadakat gösterir, ne çocuk babasına hürmet eder, ne ana baba çocuğunu ister.

“—Gitsin! Ne yaparsa yapsın, nerede yaşarsa yaşasın, kimi bulursa bulsun, kiminle evlenirse evlensin!”

Her şey bozulur. Sen farkına bile varmadan sahip olduğun ahlâkî değerler gider.

“—Türk ailesinin uyuşturucuya karşı direnciymiş!”

İslâm işte, İslâm!

İslâm gidince direnç kayboluyor; o zaman çocuk uyuşturucu kullanıyor. Uyuşturucu kullanan insanların ailelerini incele, anasına babasına git, sor bakalım nasıl başlamış bu içkiye… Anası alkoliktir, babası alkoliktir, kumarbazdır, ilericidir! Dine düşmandır, ateisttir; çocuk da o havada yetişmiştir. Yasak tanımıyor ki.

Biz içki içmiyoruz.

Neden?

“—Haram” diye.

“—İçkinin her çeşidi haramdır.” diyoruz, uyuşturucu da kullanmıyoruz.

Bir şey aklı giderdi mi ona “yasak” diyoruz, kullanmıyoruz. İsterse içilsin, isterse koklansın;

“—İnsanı sarhoş eden her şey haramdır.” diyoruz.

“—Adı ne olursa olsun, neden yapılırsa yapılsın. İçtiği zaman, kokladığı zaman aklı gideren şey haramdır.” diyoruz.

Biz haram olduğundan yemiyoruz, içmiyoruz, o tarafa sapmıyoruz; sen bunu anlasana!

Türk ailesinin uyuşturucu kullanımına karşı direnci vardı. Vardı ama siz bozuyorsunuz, direnci siz yıkıyorsunuz. Ondan sonra o çocuklar hippi oluyor, hippi! Komün hayıtı yaşıyor.

“—Komün hayatı yaşamak” ne demek?

Kız erkek bir arada; 20 kişi, 30 kişi; “Her türlü cinsel suç serbest.” demek. Ahlâkı bozuluyor, ailesine faydası olmuyor, millete faydası olmuyor, kanun dinlemiyor, askere gitmiyor. Askere gitse orada ahlâkı bozuluyor; homoseksüellik başlıyor, heteroseksüellik ve saire. Erkekler arasında, kadınlar arasında bir sürü hastalık yayılıyor.

İslâm bunları niye yasaklamış? Taassubundan mı yasaklamış? Zararlı olduğu için yasaklamış.

Sen niye uyuşturucuyu yasaklıyorsun?

“—Zararlı da ondan yasaklıyorum.”

Ticareti de yasak, satışı da yasak. Uyuşturucu da kötü, içki de kötü. İçkiyi niye serbest bırakıyorsun? Anasını yasaklıyorsun da, kızını niye serbest bırakıyorsun?

Peygamber Efendimiz buyuruyor:

“—İçki, her türlü kötülüğün anasıdır.”

Oradan doğuyor. İçkiyi içti mi, sarhoş oldu mu, her şeyi yapar.

İçkiyi niye serbest bırakıyorsun?

İçkiyi serbest bırak; ondan sonra afyonu yasakla. Kimse dinlemez ki. Hepsi bir bütün, derece derece; hepsi aynı…

“—Birada alkol azmış!”

Azı da zarar, çoğu da zarar. Azıyla da alkolik oluyor insan.

Muhterem kardeşlerim! Bunları niçin söylüyoruz? Niçin

anlattık?

Peygamber Efendimiz hadîs-i şerifte; kıyamete yakın zamanda dünyanın nasıl bozulacağını, değer hükümlerinin nasıl alt üst olacağını söylüyor; onun için bunları anlattık.

Cemiyetin düzeni bozuluyor, cemiyet mahvoluyor, gemi deliniyor, batacak. Toplum dejenere oluyor, nesiller bozuluyor. Bunların karşısında niçin üzülüyoruz?

Ben sıhhatliyim, ben uyuşturucu kullanmıyorum, benim herhangi bir derdim sıkıntım yok. Sizin de öyle. Niye üzülüyoruz?

Millet nâmına üzülüyoruz, memleketin selâmeti için üzülüyoruz.

Bunu düşmanlar körüklüyor, yaymaya çalışıyor; bunun ticaretini onlar yapıyor. Bunları engellemeye çalışıyoruz. Biz fahri polisiz, fahri askeriz. Yani maaşsız; bunu Allah rızası için yapmaya çalışıyoruz.

Yine de biz kötüyüz; yine de sakallı kötü, yine de başörtülü kötü, yine de çarşaflı kötü, yine de hafız kötü, hoca kötü… Olmaz ki!

Her türlü faydayı Müslümanlıktan al. Ordu harp edeceği zaman radyodaki şarkıları türküleri kaldır; o zaman Kur'an okut, ilâhi, cenk marşları ve saire söyle. Sulh olduğu zaman yine şirretliğe, edepsizliğe, fuhşiyata, içkiye, müskirata devam et.

Olmaz! Mantıksız, yanlış, ikiyüzlü, tutarsız davranış. Olmaz böyle şey!

Biz bunu söylüyoruz.

Uyuşturucuyu yasaklıyorsan, içki de yasak olması lazım.

"—İslâm içkiyi yasakladı." diye içkiyi teşvik ediyor; tekel kurmuş, fabrikası var, içkiyi devlet kendisi üretiyor.

İçkinin yasaklanması için Yeşilay var, başka kuruluşlar var ama buna rağmen üretim devam ediyor, satış devam ediyor. Millet harıl harıl, gürül gürül içiyor, içiyor, içiyor…

Millet mahvoluyor, çocuklar dejenere oluyor; ahlâken, cinsel yönden, sıhhî yönden bozuluyor.

Biz bunları anlatmaya çalışıyoruz. Bizimki tutarlı, bilimsel, mantıklı; seninki tutarsız. Hem suçlu hem güçlüsün. Hem suçlusun hem haksızsın hem de karşı tarafı suçluyorsun. Bunu anlatmaya çalışıyoruz, bu tezatı ortaya koymaya çalışıyoruz.

Memleketini seven, dinini seven, dürüst olan makbul değil!

Böyle millet mi olur? Böyle memleket mi olur? Böyle yönetim mi olur? Nasıl olacak?

İyi insan makbul olacak, işini yapan insan makbul olacak.

"—Valilerin hanımları örtülü, kendileri dindar."

Ne olmuş ne var?

Recep Yazıcıoğlu kardeşimiz bak ne güzel söylüyor:

"—Sen işine bak! Köhne bir zihniyet bu..." diyor.

Sen valinin işine bak; işini iyi yapıyorsa iyi validir. İyi yapmıyorsa ilerici de olsa, gerici de olsa kötü validir. Sen işine bak, icraatına bak! Valiliği nasıl?

Recep Yazıcıoğlu'nun valiliği takdirnâme almış; kaymakamlığından, valiliğinden biliyoruz. Gittiği yerde çalışmalarıyla göz doldurmuş, civa gibi bir vali. Sen işine baksana! Adamın dindar olmasına, namaz kılmasına, hacca gitmesine ne karışıyorsun.

Müslümanlık yasak mı? Hayır, yasak değil!

Halk müslüman olabilir, valiler olamaz; bu mu yasak, ne demek

istiyorsun?

Bir insanın dışarıda başörtülü olması mahzurlu değil de, askerî lojmanlara akrabasını ziyarete o kıyafetle gitmesi niye yasak? Niçin yasak?

Bu adam bu tarafa gidemeyecek mi?

Bu kıyafetten sana ne?

Benim şalvarım senin blue jean pantolonundan daha güzel! Benim bol kıyafetim senin dekolte kıyafetinden daha iyi!

Bunlar nedir?

Çağ dışılıktır, işi bilmezliktir, yanlışlıktır, hatadır.

İşte bundan dolayı milletin kötülüklere karşı direnci kırılıyor da ondan sonra uyuşturucu alışkanlığı ve saire zararlı cereyanlar başlıyor. Ondan sonra kışlanın kapısındaki mâsum Mehmetçiğe silah çekiliyor.

"—Mehmetçik" deyince hepimiz ne kadar sevgi doları; işte ondan sonra Mehmetçiğe silah çekiliyor.

Allah yanlıştan dönmeyi nasib eylesin… Allah bizi İslâm'ı öğrenip İslâm'a gönül veren, rızasına uygun yaşayan, başka insanlara faydalı işler yaparak hayırlı, verimli, sevaplı, faydalı, güzel bir yaşamla yaşayıp, ömrünü böyle hayırlı yolda geçiren kimselerden eylesin…

Allah ahdine sâdık, vefalı kullardan olmanızı cümlenize nasib eylesin…

Fâtiha-i şerife mea'l-besmele!

01. 10. 1995 – İskenderpaşa Camii

13. ZULMÜ ENGELLEYİN!

Eùzü bi'llâhi mine'ş-şeytâni'r-racîm.
Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm.
El-hamdü li'llâhi rabbi'l-àlemîn... Hamden kesîran tayyiben mübâreken fîh, alâ külli hâlin ve fî külli hîn.,, Kemâ yenbağî li-celâli vechihî ve li-azîmi sultânih… Ve's-salâtü ve's-selâmü alâ seyyidi'l-evvelîne ve'l-âhirîn muhammedini'l-mustafâ ve âlihî ve sahbihî ecmaîn… Ve men tebiahû bi-ihsânin zevi's-sıdkı ve'l-vefâ…
Emmâ ba'dü, fa'lemû eyyühe'l-ihvân... Feinne efdale'l-hadîsi kitâbu'llàh... Ve efdale'l-hedyi hedyü seyyidinâ muhammedin salla'llàhu teàlâ aleyhi ve sellem... Ve şerre'l-umûri muhdesâtühâ... Ve külle muhdesetin bid'ah... Ve külle bid'atin dalâleh... Ve külle dalâletin ve sàhibehâ fi'n-nâr... Ve bi's-senedi'l-muttasıli ile'n-nebiyyi salla'llàhu aleyhi ve selleme ennehû kàl:

إنّ الله لا يُقَدِّسُ أُمَّةً لاَ يُعْطُونَ الضَّعِيفَ منهمْ حقَّهُ

(طب. عن ابن مسعود)

RE. 91/12 (*İnna'llàhe lâ yukaddisü ümmeten, lâ yu'tùne'd-daîfe minhüm hakkahû*)
Sadaka rasûlü'llâh, fî mâ kàl, ev kemâ kàl.

Aziz ve muhterem kardeşlerim!
Allah cümlenizden razı olsun. Lütfettiniz, zahmet ettiniz, bu dersi dinlemeye geldiniz. Allah-u Tealâ Hazretleri iki cihanda sizleri bahtiyar eylesin… Peygamber SAS Efendimiz'in şefaatine nail eylesin…
Peygamber Efendimiz SAS Hazretleri'nin mübârek hadîs-i şeriflerinden bir demet okuyup, dinleyip; tefeyyüz etmek, dinimizi iyi öğrenmek, inceliklerine âşina olmak, Peygamber Efendimiz'in âdâbı ile edeplenmek niyeti ile hadîs-i şerifleri okuyoruz.
Bu hadîs-i şeriflerin okunmasına ve izah edilmesine başlamadan önce onun mübarek rûh-i pâkine bizlerden birer

hediyye-i Kur'âniyye olsun diye; ve onun cümle âlinin, ashabının, etbâ'ının, ahbabının ruhlarına hediye olsun diye; hâssaten kitabını okuduğumuz Gümüşhaneli Ahmed Ziyaeddin Efendi hazretlerinin ve kendisinden feyiz aldığımız Muhammed Zahid Kotku hazretlerinin, hocamızın ruhlarına hediye olsun diye;

Bu beldeleri Allah rızası için cihad ederek, malını canını feda ederek fethetmiş olan mübarek fatihlerin, şehidlerin, gazilerin, mücahidlerin ruhlarına hediye olsun diye; hâssaten ve bilhassa Fatih Sultan Mehmed Han Hazretleri'nin ruhuna hediye olsun diye; beldemizin medâr-ı iftihârı enbiyaullah ve evliyaullah ve salihîn ve sahâbe-i kirâm hazretlerinin, bilhassa Yûşâ AS'ın ve Ebû Eyyûb Halid ibn-i Zeyd el-Ensârî RA'ın ve sair sahâbe-i kirâmın ruhlarına hediye olsun diye;

Cümle hayır hasenât sahiplerinin ve bilhassa içinde oturup bu dersleri yaptığımız şu İskenderpaşa Camii'ni bina eden mübarek zatın ve bu camiyi asırlar boyu hizmette tutup, ihya, tamir, tecdid, tevsî edip bu güne getirmiş olan hayır sahiplerinin, bu hususlarda katkısı, yardımı, iştiraki olanların ruhlarına hediye olsun diye; ve bu camiden güzeran eylemiş eimme ve hutabâ, müezzinîn ve vâizîn ve kayyûmîn ve cemaat kardeşlerimizin ruhlarına;

Uzaktan yakından bu dersi dinlemeye gelen siz kıymetli kardeşlerimin cümle müslüman geçmişlerinin ruhlarına hediye olsun, kabirleri nur dolsun, ruhları şad olsun, makamları âlâ, dereceleri yüksek olsun diye;

Bizler de Allah'ın sevdiği kullar olalım, Rabbimizin huzuruna sevdiği razı olduğu kullar olarak varmamız nasip olsun diye, bir *Fatiha* üç *İhlâs-ı Şerîf* okuyalım, öyle başlayalım, buyurun!

………………………

a. Zayıfa Hakkı Verilmeli!

Okuyacağımız hadîs-i şerifler Gümüşhaneli Hocamızın *Râmûzü'l-Ehâdîs* isimli eserinin 91. sayfası, 12. hadis ve devamı olacak. Ezberlenecek ve hatırdan hiç çıkartılmayacak, çok mühim konuları ihtiva eden hadîs-i şersfler okunacak bugün.

Taberânî'nin Abdullah ibn-i Mesud RA'ın rivayet ettiğine göre,

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuş ki:[68]

إنّ الله لا يُقَدِّسُ أُمَّةً لاَ يُعْطُونَ الضَّعِيفَ منهمْ حقَّهُ

(طب. عن ابن مسعود)

RE. 91/12 (*İnna'llàhe lâ yukaddisü ümmeten, lâ yu'tùne'd-daîfe minhüm hakkahû*)

(*İnna'llàhe*) "Hiç şüphe yok ki Allah-u Teàlâ Hazretleri, (*lâ yukaddisü ümmeten*) bir ümmeti, bir topluluğu takdis etmez; (*lâ yu'tûne'd-daîfe minhüm hakkahû*) içlerindeki zayıfa zayıf olduğundan dolayı hakkını vermeyen ümmeti takdis etmez."

Takdis etmek temizlemek, temize çıkarmak, kirlerden paklamak, mukaddeslik vermek, mânevî temizlik, mânevî kudsiyet vermek demek.

Bir ümmetin içindeki zayıf da sosyal yönden işini söküp hakkını alabilecek güce sahip olmayan insan. Duldur, kocası yoktur; gidip devlet dairelerinde uğraşamıyordur. Veyahut komşu tarla sahibiyle, ev sahibiyle uğraşacak hali yoktur. Yanındaki herif, komşusu hayduttur, çetedir. Bu zavallı dul kadıncağızın sataşır malına… Kenarından alır, köşesinden alır, tazyik eder, gasp eder.

Veya bu zayıf belki bir dul kadın değildir, bir yetimdir, çocuktur. Hakkının ne olduğunu bilmiyor, mallarının ne olduğunu bilmiyor. Ötekiler ondan istifade ediyorlar, yağmalıyorlar, hakkını vermiyorlar. Böyle olabilir.

Veyahut bir işçidir, çalışır; işçinin hakkını vermiyor. Veyahut dava eder, karşısındaki adam sosyal ve siyâsî ve idârî güce sahip müdürdür, vekildir. Farz edelim ki yöneticidir, kaymakamdır, validir, bakandır... Hakkını alamaz. Neden? Kim uğraşacak onunla? Adamın gücü kuvveti fazla. Oraya buraya baskı yapıyor, zorla haksız bir işi sürdürebiliyor. Bir hakkın verilmesini engelleyebiliyor.

Tamam. Böyle bir ümmeti Allah hayra erdirmez, temize

---

[68] Taberânî, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.V, s.162, no:4949; Heysemî, *Mecmaü'z-Zevâid*, c.IV, s.355, no:7013; Ebû Nuaym, *Hilyetü'l-Evliyâ*, c.VII, s.315; Abdullah ibn-i Mes'ud RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.III, s.72, no:5546; *Câmiü'l-Ehàdîs*, c.VIII, s.140, no:6988.

çıkartmaz, bereket, mukaddeslik vermez.

Oluyor mu böyle şeyler? Gelelim, yani bizim Allah'ın hayrına, rahmetine, lütfuna ermemiz için durum nasıl, bir kendi kendimizi inceleyelim. Bizim ülkemizde adalet işliyor mu? Haklı hakkını alıyor mu? Veya ümmet dediğine göre ümmeti düşünelim. Aslında buradaki ümmet de yani şöyle bir grup insan demek. İlle Ümmet-i Muhammed geneli mânâsına değil de; diyelim ki falanca bölgede oturmuş bir grup insan, bir şehrin ahalisi, bir köyün ahalisi demek yani. İnsan topluluğu demek.

Şimdi böyle bir toplulukta zayıf, zayıf olduğu için horlanıp hakkı çiğneniyor mu? Zayıf da olsa hakkıdır diye hakkı veriliyor mu? Mühim olan budur. Zayıf bile olsa hakkını alabiliyorsa, başı dikse, kimse onun hakkını engelleyemiyorsa; engellendiği zaman, adalete başvurduğu zaman hâkim o işi sağlıyorsa; tamam, o topluluk kutsal bir topluluktur. Mukaddes bir topluluktur. Allahın rahmetine, lütfuna, yardımına, sevgisine, rızasına mazhar bir topluluk demektir.

Böyle yapılmıyorsa pis bir topluluk demektir. Mânen pis bir topluluktur. Çirkin bir topluluk demektir. Çünkü kuvvetli hakkını alıyor da zayıfa hakkını vermiyor. Kalleş bir topluluk demektir.

Böyle şeyler oluyor mu?

Çevrenize bakın, gazeteleri okuyun. Kararı siz verin. Ama ben aklıma ilk gelen misal olarak Suudi Arabistan'ı alacağım. Bayrağında *Lâ ilâhe illallah* yazıyor. Hurma ağacı var. Yani ziraat genellikle hurma mahsulüne dayanıyor. Medîne-i Münevvere'nin hurmasını filan hatırlatıyor. Bir de iki tane çapraz kılıç var. Tamam.

Mekke var. Mekke-i Mükerreme'de Kâbe-i Müşerrefe var, hacıların gittiği yer. Medîne-i Münevvere var, Peygamber SAS Efendimiz'in harem-i şerifi, yani mukaddes şehri demek. Harem yani sarayın haremi demek değil. Kutsal bölge demek. Ve Peygamber Efendimiz'in türbesi var.

Şimdi oraya gitmiş, iş yapmış kardeşlerimiz var. Çok kimseler var. Çoğunu tanıyorum. Aylarca, yıllarca çalışmış olup maaşını alamayanlar var. Maaşını alamıyor. Vermiyor adam. Öyle insanlar var ki mahkemeye de başvuruyor, Oradan da alamıyor.

Yabancının pozisyonu Suudlunun pozisyonu gibi değil. Suudlu trafik polisinin karşısında da daha rahat, mahkemede de daha avantajlı, haklarını götürmek bakımından da daha avantajlı. Olmaz. Olmaz, Allah bereket vermez. Allah temizlemez. Allah rahmet eylemez. Böyle olmaması lazım.

Gelelim kendi ülkemize. Adalete güvenebiliyor muyuz? Her yerde haklı hakkını alabiliyor mu? Mağdur mahkemeye başvurduğu zaman, hakkını rahatlıkla alabiliyor mu? Veya mahkemeye başvurmadan herkes hak sahibine hakkını ödüyor mu?

Bizde biraz daha rahat, yani normal olarak bazı basit haklar alınıyor. Ama büyük çapta yolsuzluklar oluyor bizde de. Büyük çapta, böyle halkın bilmediği. Evet birisi birisinden mesela çalışmışsa ücretini alır. Çalıştım der, gider müracaat eder. Mahkeme de "Tamam, bu çalışmış ver bunun parasını." der filan. Ama böyle birçok dalavereli şeyler olduğunu da gazetelerde okuyoruz.

Ne olması lazım?

Bunları toplumun izale etmesi lazım. Topluluğun iyilerinin bu gibi şeylere fırsat bırakmaması lazım. Hakkı çiğnenen sadece bir zayıf insan bile olsa, toplumun bütün öbür fertleri bu zayıfa hakkını ver bakalım diye öteki kuvvetliyi tazyik etmesi lazım.

Biliyor musunuz ki, Peygamber SAS Efendimiz'in peygamber olmasından önce Mekke-i Mükerreme'nin ahlâkı çok bozukmuş da çok haksızlıklar olurmuş. Çok edepsizlikler olurmuş. Hatta o kadar ki civardaki mıntıkalardan, kabilenin birisinden mal satmaya gelirlermiş. Malları alınır, parası verilmezmiş. Hatta daha büyük başka türlü haksızlıklar olurmuş.

Onun üzerine *Fadl* ve *Fudayl* adında iki kişi demişler ki böyle olmaz. Biz bir anlaşma yapalım, şurada her şey adaletli olsun. Haksızlık yapılmasın. Haklı olan zayıf bile olsa haklıyı, zayıfı destekleyen bir organizasyon kuralım demişler. Kurmuşlar. *Hilfu'l-fudûl*. Yani Fadılların, bu isimli şahısların yaptığı antlaşma demek. Antlaşmışlar, demişler ki bir haksızlık olursa hep beraber kuvvetli ama zorba adamın karşısına çıkacağız, zayıfın hakkını alacağız demişler.

Onlar bu işi kurdukları zaman bir de şâyân-ı dikkat bir haydutluk olmuş. Civardan efendi bir şahıs, zavallı. Karısıyla gelmiş Mekke-i Mükerreme'ye. Karısını kaçırmışlar adamın. Kaçıran belli. Karısını kaçırmış. Adam nereye başvurduysa çare bulamamış. Demişler ki:

"—Fazl ve Fuzayl *Hilfu'l-fudûl* diye bir organizasyon kurdular kendi aralarında, onlara müracaat et!"

O da gitmiş demiş ki ben karımla buraya geldim. Karımı kaçırdılar. Falanca haydut, zorba herif aldı evine kapattı filan. Kılıçları çekmiş Fazl ve Fuzayl, kapıya gitmişler demişler ki aç kapıyı yoksa fena olursun. Almışlar kadını. Yani gelen o şahsa yardımcı olmuşlar.

Peygamber SAS Efendimiz buyuruyor ki:

"—Ben de yetişseydim o antlaşmaya ben de katılırdım. Ben de böyle bir şeye katılırdım."

Demek ki toplum toplumun içinde kötü insanlar olabilir. Sıhhatli bir toplum kötü insanları izole eder, izâle eder. Kötülüğü yapamayacak hale getirir. Yarayı tedavi eder.

İnsanın vücudu sıhhatliyse kesiği, yarayı iyileştirir vücut. Yavaş yavaş tamir eder. Tamir etme kabiliyeti var. Ama vücut dejenere olmuşsa, bozulmuşsa o zaman yara yarayı tamir edemez. Ölür. Yara gittikçe büyür, ölür. Demek ki vücudun canı, sıhhati kalmamış demek.

Toplumda siz kötülük yapmayacaksınız, tamam. Buna ne derler? Kötülük yapmayan, iyi insana ne derler İslâm'da? Salih kul. İyi kul demek salih. Uygun kul. Yetmez. Salih olmak kâfi değil. Bir vazife daha var. *Muslih* kul olacaksınız. Yani ıslah edici kul. Kötülüğü de engelleyici olacaksınız. Kötülüğü engellemezseniz, hayırlı bir insan olmanız için salih olmak yetmiyor. Ancak toplum çok bozulmuş da salih bir insanın ıslah edicilik yapması yeterli olmuyorsa… Çürümüş toplum. O zaman Allah o ümmeti helak eder, o muslih kulu kurtarır.

Eski ümmetlerde böyle olmuştur. Peygamber gelmiştir. Uğraşmıştır, insanları doğru yola çekmeye çalışmıştır. Azgın herifler yola gelmemişlerdir. Allah peygamberleri ve kötülükten alıkoyan, iyiliği emreden mübarek insanları kurtarmış, o kavimleri helak etmiştir. Kur'ân-ı Kerîm'de bunların misalleri çoktur.

Demek ki esas itibariyle sàlih olacağız, kendimiz iyi kul olacağız, kötülük yapmayan kul olacağız. Yetmez; bir de muslih kul olacağız. Yani başkasına da kötülük yaptırtmayacak bir ciddiyette ve toplumu koruyucu bir kafada, gönülde, zihniyette insan olacağız. Toplumda kötülük yaptırtmayacağız. Yanımızda, civarımızda kötülük yaptırtmayacağız. Kötülüğün yapıldığını görüp de kenarda durmayacağız. Engellemeye çalışacağız.

Bu vazifeye *emr-i mâruf, nehy-i münker* vazifesi derler ve Müslümanlıkta bu bir farzdır. Namaz kılmak gibi, oruç tutmak gibi, haccetmek gibi farzlardan birisi de *emr-i mâruf, nehy-i münker* vazifesidir. Bu vazifesini yapmayan bir toplum Allah'ın gazabına uğrar. Allah mukaddes etmez o topluluğu. Pis bir toplum olur. Çirkin bir toplum olur. Allah yardım etmez, belâ gelir. Allah o topluma bela gönderir.

Belâ nasıl olur? Bela *semâvî belâ* olur, *arazî belâ* olur.

Semâvî belâ ne demek?

Sel felaketi olur, her tarafı alır götürür. Yıldırımlar yağar, orayı

burayı yakar. Zelzele olur yıkılır. Fırtına olur, koca bir şehir kumların altında kalır, helak olur. Yanardağ patlar, kilometrelerce yerleri tozları örter. İnsanlar bir anda mahvolur. Pompei'nin patlaması gibi, Vezüv Yanardağı'nın patlayıp Pompei şehrinin, tarihte çirkin işleriyle, kötülükleriyle tanınmış şehrin Vezüv Yanardağı tarafından örtülmesi gibi.

Bu çeşit afetlerle helâk olmaya, bu afetlere semâvî afetler denir. Yani Allah takdir ediyor, yıldırımlar yağdırıyor, volkanlar patlıyor. Seller geliyor. Mahvoluyor bir toplum. Yedi gün süren uzun fırtınalar, her şey görünmez oluyor, kumlar örtüyor her tarafı filan.

Bazen felâketler dışarıdan olur. Allah bir başka kavmi musallat eder, o kavmi cezalandırır.

Hak kulundan intikâmın yine kul ile alır;
Bilmeyen ilm-i ledünnü, ânı kul yaptı sanır.

Ne yaparmış Allah? Bazen şerli bir kavmi, cezalandırılacak bir kavme gönderir. O kavmi cezalandırır. Yakar yıkar ortalığı…

"—E bu zalime Allah niye fırsat veriyor? O kavim o cezayı hak ettiği için Allah onun başına o kavmi musallat etti, ondan."

Bazen de böyle olur. Bazen de toplumun içinden Allah fitne çıkartır. Kötü insanlar çıkartır. Kötü insanlar öteki insanları zarara uğratır, taciz eder, tazyik eder, katleder, katliam eder. Fitne mahveder bir toplumu. Birisinin ezâsı ötekisinin hayatını zehir eder, mahveder. Bazen de böyle olur.

Allah-u Teàlâ Hazretleri'nin cezalandırma çeşitleri çoktur. Bazen hastalık verir. Baştan sona hepsini kırar geçirir. Bazen gökten taş yağdırır. Bazen Ebabil kuşlarını gönderir, aşağı tarafı mahveder. Yenik ekin tanelerine benzetir kavimleri. Tarihte misalleri çoktur.

Bizim ne yapmamız lazım?

Tarihten ibret almamız Kıssadan hisse almamız, öğüdü anlamamız lazım. Allah'ın yoluna girmemiz, Allah'ın emirlerini tutmamız, Allah'a güzel kulluk yapmamız lazım. Allah'ın divanında durup, mahkemesinde hesap vereceğimizi unutmamamız lazım. Mahkeme-i Kübrâ'da beraat etmek için şimdiden tedbir almamız lazım.

İyi şeyleri yapmamız lazım. Kötü şeyleri yapmamamız lazım. Mıymıntı, pasif, mızmız kul olmamamız lazım. Aktif, hayrı işleyen, hayrı işleten; kötülüğü işlemeyen, kötülüğü engelleyen, yiğit bahadır, kahraman kul olmamız lazım. İslâm böyle insan istiyor. Yani müslüman, iyi müslüman nasıl bir insandır?

"—Bir köşeye çekilmiştir. Boynu büküktür, elinde tesbih vardır. Gözü kapalıdır, Allah diyor."

Hayır, hayır! Halkın içinde dînî hizmeti yapmak, dağ başında sefalı, sakin, keyifli, zevkli, mânevî tarafı tatlı tek başına ibadet etmekten daha önemlidir. Bizim yolumuz böyledir. Hizmet yoludur. Bunu yapmamız lazım. Bunu yapmadığı takdirde insanlar, dünyaya şerliler hakim olur. Kötüler hâkim olur. İyiler iyiliklerini ortaya koymayınca, kötüler her tarafı tutarlar. Kötülükle mücadele edilmeyince, kötülük mikrobu süratle yayılır. Salgın hastalık halinde her tarafı berbat eder.

O halde ne yapmamız lazım?

İyi olacağız. Bir de etrafı iyi yapmaya çalışacağız.

"—Biz bunu yapıyor muyuz?"

Karınca kararınca yapmaya çalışıyoruz.

"—Yeterli mi?"

Onu Allah bilir. Allah yaptığımız ibadetlerimizin eksikliklerine bakmasın, bize lütfuyla muamele eylesin… Bize sevdiği işleri yapmayı nasib eylesin… Sonunda sorgu sual edip cezalandıracağı kötü durumda tutmasın bizi Allah… Uyarsın bizi. Lütfuyla ıslah eylesin…

Ne yapıyoruz iyilikleri yapmak için? Biz ne yapıyoruz? Ben diyorum ki benim kardeşimin, ihvanımın olduğu her yerde o ihvanım sosyal bir çalışma yapması lazım. Bir dernek kurması lazım. Hatta yuh olsun diyorum. Yani bir kardeşim var, bir yerde yaşıyor ve orada bizim bir organizasyonumuz yok. Yazıklar olsun diyorum. Bir aktivite, bir çalışma, bir gayret göstermemiş; iyiliği yapmak için bir odak, bir ocak kurmamış; bir çalışma başlatmamış, bir meşale yakmamış, karanlığı aydınlatmaya çalışmamış. Ne anlarım ben öyle ihvanlıktan?

Öyle şey olur mu? Ateş parçası gibi olacak, çalışacak. Cevval olacak, faal olacak. Gayretli olacak, merhametli olacak. Hizmet ehli olacak. Keyfine bakmayacak. Hizmeti, sevaplı işi arayacak.

Meşakkati isteyecek. Meşakkati, zahmeti talep edecek. Keyfi sefayı talep etmeyecek. Emirgan'da çay höpürdetmeyi değil; falanca yerde alnından burnundan ter damlamasını tercih edecek. Yolumuz bu çünkü. Büyüklerimiz bunu böyle dediler.

Vakıflar kurduk. Dernekler kurduk. Sayısını zaman zaman söylüyoruz, övünüyoruz; kâfi değil. Her köyde, her camide organizasyonumuzun olması lazım. Mahallede bir ışık kaynağı olması lazım. Onun olduğu mahalledeki insanlara İslâm'ı öğretecek çalışma yapması lazım. Küçük çocukları çağırıp Kur'an öğretmesi lazım.

Benim hacı kardeşlerimden birisi bilmem kaçıncı Levent'te bir apartmana taşınmış. Kendisi sakallı. Hanımı başörtülü. Herkes böyle yorgun öküzün sabana baktığı gibi yamuk bakıyorlar. Herkes kızıyor:

"—Aa bu sakallı birisi geldi bizim apartmana, Levent'te ne işi var bu sakallı heriflerin, bu müslümanların böyle modern bir semtte. Bu başörtülü ne arıyor burada?" filan.

Tabii o kardeşimiz çalışmaya devam etmiş. Komşulara iyi komşuluk yapmaya devam etmiş. Çocuklarına Kur'an öğretmeye, büyüklerine böyle dînî bakımdan faydalı işler yapmaya başlamış. Çalışmış çabalamış. Etrafında bir sevgi meydana getirmiş. Kendisini seven, anlayan ve kendisinden istifade eden insanlar meydana getirmiş.

Evet, böyle olacak. Hatta öyle yerlere gideceğiz. Camide vaaz vermek kolay. Benim bu söylediklerimi hepiniz biliyorsunuz. Okumuşsunuzdur. Asıl camiye gelmeyen insana haberi nasıl götüreceğiz? Bu hadisleri onlara nasıl duyuracağız? Allah'ın emirlerini nasıl anlatacağız? Bunları siz yapacaksınız. Halkın içinden gelen insanlar yapacak. Komşusuna, arkadaşına, iş yerindeki mesai arkadaşına. Yavaş yavaş, vakti boş geçirmeden, kelimesini harcamadan çalışma yapacak.

Biz ne yapıyoruz? Dernekler, vakıflar, okullar, kurslar, kolejler, anaokulları, kreşler, bir şeyler yapmaya çalışıyoruz. Dergiler çıkartıyoruz. Kitaplar çıkartıyoruz. Sonra? Yayın yapıyoruz. Niye bu cihazlar burada? Niye bu televizyon, niye bu kamera? Bu konuşmalar tesbit ediliyor, yayınlanıyor.

Bugün İsveç'ten gelmiş bir arkadaşım dün akşam:

"—Allah razı olsun, İsveç'ten radyo yayınlarınızı şimdi uydudan alıyoruz, dinliyoruz. Kadınlar açıyorlar radyoyu, akşama kadar sizin Akra'yı dinliyorlar. Allah sizden razı olsun. Akra'nın abonesi olduk, hayranı olduk. Devamlı onu dinliyoruz." diyorlar. El-hamdü lillâh. Seviniyoruz.

"—Kâfi mi?"

Hayır. Kâfi değil. Çünkü dışarısı iyi değil. Düzeltememişiz dışarısını. Kadınlar açık. Erkekler namazsız niyazsız… Meyhaneler camilerden çok. Bira satışı su satışından fazla. Eğlence yerleri sabahlara kadar faaliyette… Camide yarım saat zor duran insanlar kumarhanelerde sabahlara kadar duruyor. Kahvehanelerde sigara dumanının altında saatlerce duruyor. Bıkmadan duruyor. Oraları bizden çok daha fazla mesai yapıyorlar. Fazla mesai yapıyorlar.

Bizim yaptığımız mesai nedir? Benim haftada bir gelip İskenderpaşa'da bir saat konuşmamla ne olur? 24 saat çalışıyor meyhane, kahvehane, daha başka kötü yerler. İşte yabancıların

okulları, papazların televizyon yayınları. Şimdi onların televizyon yayınları da çıkmış Hıristiyanlık propagandası yapan. Yanlış yoldasın, neyi propaganda ediyorsun? Hz. İsa Allah'ın peygamberi. Sen ona taptırmaya çalışıyorsun insanları. Öyle saçma şey mi olur? Hz. İsa'dan önceki insanlar neye tapıyorlardı? Yok muydu o zaman tanrıları? Haşa sümme haşa... Ne biçim saçma şey. Onu yaymaya çalışıyor.

Yetmez. Ne olacak? Herkes çalışacak. Devamlı çalışacak. Çok çalışacak. En modern vasıtaları kullanarak çalışacak. Şimdi ben geçen gün düşündüm, aklıma geldi bu şey. Kızılderililer Amerika'ya hâkimdi. Kızılderililer Bering Boğazı'ndan, Asya'dan Amerika'ya geçmiş olan, bizimle ırken yakınlıkları olan insanlar. Benziyorlar. Bizim ırkımızdan… Kelimeleri, örfleri, dilleri, kültürleri itibariyle bize akraba Kızılderililer.

Amerika'ya hâkim olmuşlar. Çeşit çeşit Kızılderili kabileleri, Mohawklar, bilmem neler bilmem neler... Amerika'nın uçsuz bucaksız arazilerine hâkim olmuşlar. Ne oldu? Avrupa'dan Amerika'ya akım başlayınca, gemilerle Batılılar Amerika'ya göç etmeye başlayınca Kızılderililerle çarpıştılar. Kızılderililer ülkelerini, onların ülkesi değil mi orası? Onların malı değil mi? Yayılmışlar yerleşmişler. Otlaklar bilmem ne, araziler onların.

Arazilerini korumak istemediler mi? İstediler. Silah almadılar mı? Aldılar. Savaş yapmadılar mı? Yaptılar. Ne oldu? Hepsi öldürüldü. Neden? Üstün alet ve edevât kullanan toplumlar zorbalıkla zayıf olan toplumların elinden arazilerini, ülkelerini alıyorlar. O insanları katliam ediyorlar. Toptan öldürebiliyorlar. Yok edebiliyorlar. Tarihten silebiliyorlar. Yeryüzünden kaldırabiliyorlar.

O halde biz ne yapacağız?

Kızılderililer gibi geri bir toplum olmayacağız. Hem sen geri olacaksın, hem de İslâm'a yardım edeceksin. Ört ki ölem! Vah bana, yazık bana o zaman.

Nasıl olacaksın? Amerikalıdan daha teknik imkanlara sahip olacaksın, İngiliz'den daha ileri olacaksın, Avrupalıdan daha önde olacaksın, Japon'dan daha çok çalışacaksın. Bütün teknolojiye sahip olacaksın. Var gücünle çalışacaksın, İslâm'ı yayacaksın.

Fatih Sultan Mehmed Han cennet-mekân İstanbul'u fethettiği

zaman kullandığı vasıtalar o çağdaki vasıtaların en ilerisiydi. İmkanlar en güzeliydi. Ve kendisi yeni icatlar yaptı. Havan topunu icat etti. Düz böyle bomba atacağına tepeden aşırma bombayı kendisi buldu. Patlatıp adamın tepesine gülle düşürmeyi buldu. Büyük bir azimle çalıştı. Karşı tarafı eze eze, bastıra bastıra tuşa getirdi.

Yani öyle tesadüfen kazanılmış bir zafer değil. Çağ kapayıp çağ açan, muazzam bir olay. Dünyanın çehresi değişti. İnsanların kafası değişti. Avrupa değişti. Avrupa adam oldu. Avrupa medeniyeti öğrendi. "Vay!" dediler, "Biz geriymişiz!" dediler. Dünya değişti. Ortaçağ kapandı. Çağ değişti.

Öyle olmazsak olmaz. Kompüteri kullanacağız. Kompüter imal edeceğiz. Füzeyi kullanacağız. Füze imal edeceğiz. Sesten hızlı uçak mı lazım? Denizaltı mı lazım? Atom mu lazım? Hepsini yapmamız gerekiyor.

Öyle çalışırsak, biz mü'min insanlarız, kimseye zulmetmeyiz. Karıncaya bastığımız zaman üzülüyoruz biz. Karıncayı bile ezmek istemiyoruz. Adımız karınca ezmez. Yani üzülürüz hakikaten. Yanlışlıkla bir karıncaya basmak istemeyiz. Kimseye zulmetmek istemeyiz. Bir hayvana bile iyilik yapmak isteriz. Bir kediye, bir köpeğe, bir kuşa hastaysa tedavi yapmak isteriz. Bizim gaddarlığımız yok. Merhametimiz var bizim. Biz mü'miniz. Allaha hesap verecek insanlarız.

Bizim elimizde silah niçin lazım? Silahlı haydutlar korksun diye lazım. Silahlı haydutlar eşkiyalık yapmasın diye lazım. Sırp o katliamını o zalimliğini yapamasın diye lazım. Görüyoruz. Gözler önünde ne kadar korkunç işler oluyor. Herkes de susuyor. Yani kendisine zarar gelmeyince susanlar susuyor. Kendisinin bir esrarkeş hippi vatandaşı İstanbul'da afyon kaçırıyor, kullanıyor diye tutuklansa, İngiltere oturup kalkıyor da ama Bosna Hersek'te Bosnalılara acımıyor ve Sırpları tutuyor. Entrika çeviriyor.

Onun için bu kafayı değiştirmemiz lazım. Bizim bu mevcut Müslümanlık yapımızla, kafamızla, dervişlik kafamızla Allah'ın rızasını kazanmamız zordur muhterem kardeşlerim! Bizim yepyeni bir müslüman olmamız lazım. Pırıl pırıl bir müslüman olmamız lazım.

Benim kardeşlerim müslüman, bir müessesede yarısı o fikirde, yarısı o fikirde; yarısı ötekisine dargın, yarısı berikisine dargın. Bilmem şöyle böyle. Hepsi dervişliğe aykırı. Hani siz derviştiniz? Soracağım şimdi. Gideceğim soracağım:

"—Siz derviş misiniz? Yoksa kamyonu devirmiş misiniz? Nesiniz?" diye soracağım. "Derviş misiniz, devirmiş misiniz?" Diye soracağım.

Dervişlik ne demek? Sabır demek. Dervişlik ne demek? Fedakârlık demek. Dervişlik güzel ahlâk demek. Dervişlik merhamet demek. Dervişlik geçimlilik demek. Dervişlik, "Ben yemeyeyim, kardeşim yesin; ben giymeyeyim, kardeşim giysin!" diye kardeşini üstün tutmak, Feragat, fedakârlık, muvâsât, îsâr; dervişlik bu. Takva, ihlâs… E bunları bilmiyor. Duymuşsa bile uygulamıyorsa olmaz.

Bu kadar yeter. Bu hadîs-i şerif çok mühim. Niçin mühim? Hadîs-i şeriflerin küçüğü büyüğü hepsi mühimdir. Dinin

ahkâmının hepsi muhteremdir. Ama bizim bir bam telimize, yaramıza basıyor bu. Bir kusurumuzu gösteriyor bize. Toplumu mahveden bir felâketin kaynağını gösteriyor. Zayıfa hakkı verilmeli. Zayıf korunmalı. Zalimin zulmü engellenmeli. Zalimin mazluma, zayıfa zulüm yapmasına fırsat verilmemeli İslâm toplumunda…

Bu olmuyorsa toplum kusurlu demek. Müslümanlık eksik demek. Mekanizma çalışmıyor demek. İslâm yaşanmıyor demek. İslâm kitapta kalmış, vaizin dilinde kalmış, dinleyenin kulağında kalmış demek. Kalbine inmemiş, hareketine geçmemiş demek. O başka bir şey değil. Bir hastalık emaresi.

b. Allah İhlâslı Ameli Kabul Eder

Ebû Ümâme RA'dan ikinci hadîs-i şerif.
Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:[69]

إِنَّ اللهَ عَزَّ وَجَلَّ لاَ يَقْبَلُ مِنَ الْعَمَلِ ، إِلاَّ مَا كَانَ لَهُ خَالِصًا ،

وَابْتُغِيَ بِهِ وَجْهُهُ (ن. عن أبي أمامة)

RE. 91/13 (*İnna'llàhe azze ve celle lâ yakbelü mine'l-ameli, illâ mâ kâne lehû hâlisan, ve'btüğiye bihî vechuhû.*)

(*İnna'llàhe azze ve celle lâ yakbelü mine'l-ameli*) "Çok aziz ve çok celil olan Allah-u Teàlâ Hazretleri kabul etmez; (*illâ mâ kâne lehû hâlisan*) ancak halis olan ameli kabul eder. Halis muhlis olan ameli kabul eder. (*Ve'btüğıye bihî vechuhû*) Ve yapıldığında kendisinin rızası düşünülerek yapılmış olan ameli, ibadeti, işi kabul eder."

Bu zihniyetle yapılmazsa kabul etmez. Namaz da olsa, oruç da olsa, hac da olsa, zekât da olsa kabul etmez. Neyi kabul etmez? Halis muhlis değilse, rızası düşünülerek yapılmakta değilse kabul etmez. Adam ihlâslı değilse kabul etmez. Allah'ın rızasını düşünerek yapmakta değilse, kabul etmez.

---

[69] Neseî, *Sünen*, c.X, s.204, no:3089; Neseî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.III, s.18, no:4348; Ebû Ümâme RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.III, s.23, no:5261.

Nasıl yapılacak? İhlâsla yapılacak. Allah'ın rızası gözetilecek. Allah rızası için yapılacak yapılan şey.

Şimdi *ihlâs* ne demektir, onun üzerinde biraz duralım. Çünkü *ihlâs* önemli bir tasavvufî tabirdir. Bunu dervişlerin bilmesi lazım. *İhlâs*; bir şeyi halis muhlis, sâfî, tertemiz, katıksız yapmak demek. Meselâ halis tereyağı diyoruz. Ne demek? İçinde katkı yok. Patates ezmesi konulmamış. Uyduruk malzeme konulmamış. Makine yağı katılmamış. Müşteri aldatacak, kiloyu arttıracak şeyler konulmamış. Halis. Katıksız demek yani.

İnsanın yaptığı ibadet de tertemiz, sâfî yapılıyorsa, sırf Allah rızası için yapılıyorsa o amel, o iş, o fiil, o ibadet amel-i sâlihtir. Sırf sâfî ameldir. Başka maksatlarla, hesaplarla yapılıyorsa o zaman bozuktur. Bozuk fiildir. Güzel görünse bile bozuktur.

Diyelim ki bir adam namaz kılıyor. Geldi buraya yabancı bir adam. Herkesten önce camiye geliyor, herkesten önce namaz kılıyor filan. Bir hafta on gün devam ediyor. Maksadı ne? Cemaatin ilgisini çekmek, sevgisini toplamak. Ondan sonra bakıyorsun, bir dalavere bir oyun, çarpıyor çırpıyor gidiyor. Hop kayıp. E bunun bu kıldığı bu namazların bir kıymeti var mı? Yok. Bu namazları riya ile kılıyordu. Kalbindeki, kafasındaki asıl amaç başkaydı.

Camiye geliyor adam. Hangi halı antika halı diye ona bakıyor. Bursa'nın Ulu Camii'nden levha çalmaya geliyor adam. Hangi levha kıymetli diye bakıyor, antika levha, onu çalıyor. Halı çalıyor. Camiye geliyor, ayakkabı çalıyor. Şimdi bu adam namaz kıldı, kıymeti var mı? Abdest aldı, kıymeti var mı? Yok. Hacca gidiyor; başka maksatla. Zekât veriyor; başka maksatla. Olmadı. Bu kalp temiz olacak. Bu niyet halis olacak. Bu kafa sırf Allah'ın sevgisini kazanmayı, rızasını elde etmeyi düşünecek. Öyle olmadığı zaman kıymeti yok.

Bir araba düşünün. Her şeyi var motoru yok. Gider mi bir yere? Gitmez. Bir iş ki dışı güzel ama ihlâsı yok, motorsuz araba gibidir. Al sana yeni bir benzetme. Eski kitaplarda olmayan bir benzetme. Çok güzel bir Cadillac, çok güzel bir Mercedes, kanatlı kuyruklu pırıl pırıl boyanmış cilalı. Atlıyorsun içine hevesle. Direksiyon da var, pedalları da var, motoru yok; gitmez. Hadi motoru var, benzini yok; gitmez. Her şeyi tamam, benzini yok; gitmez. İhlâs bu işte…

İhlâs bir şeyi Allah indinde makbul eden vasıf. Sâfî olacak, tertemiz bir kalple yapılacak. Sırf Allah rızası için yapılacak. Başka hesap güdülmeyecek.

Diyor ki birisi bana:

“—Hocam mebus olmak öyle kolay mı? Ben mebus olmak için bölgemde on sene çalıştım. Ancak üçüncü seçime girdiğim zaman kazandım.” diyor.

On seneki amelleri hebadır. Yaptığı bütün iyilikler boşunadır. Neden? On senedir ameli mebus olmak Oy toplamak, halka sevdirmek için yapıyor. Allah rızası için yapmıyor. Meclise girmek için yapıyor; olmadı. İşte ihlâs bu.

Allah-u Teàlâ Hazretleri hàlis olan ibadeti kabul eder. İbadet değil her iş, her iş böyle… Eğitim, öğretim, sadaka, zekât, hayır, cami, yurt inşası ve saire. Ne maksatla yapıyorsun? Art niyetin ne? Mühim olan o… Allah rızası için yapmıyorsan kıymeti yok.

Evet, bu da çok mühim bir hadîs-i şerifti. Çünkü bu da her şeyin başı. Her işin yapılmasında en önde dikkate alınması gereken bir şeyi söylüyor. Yaptığımız şey sırf Allah rızası için olacak. Allah rızası için değilse yapmayacak.

Zengin ve evliyaullahtan bir zata birisi getiriyor. Al sana sadaka diyor, sadaka veriyor. Fakir değil adam. Al sana sadakam olsun diye veriyor. Şöyle bir kızarıyor, sarsılıyor. Ne desin şimdi bu herife, bu dangalak adama böyle şey yapana… Alıyor, şöyle bir düşünüyor, alıyor.

Sonradan birileri diyor ki:

“—Niye aldınız Efendim? Yani, sadaka almıyordunuz, zengindiniz.”

“—Reddetmekte nefsim hoşlanacaktı. Alınca nefsim ezilecek idi. Nefsimin ezilmesini böbürlenmeye, kuvvetlenmesine, izzetlenmesine tercih ettim.” diyor.

Nefsim ezilsin diye aldım diyor. Tabii onu götürüyor, başkasına veriyor.

Birisi şeyhine dört bin altın bağış vermiş, hocasına. Kitaplarda yazıyor bunu. Hocası da diyor ki:

“—Allah razı olsun, filanca kardeşiniz işte hayır işlerinde kullanılmak üzere dört bin altın verdi.” filan deyince kalkıyor

delikanlı diyor ki:

"—Hocam, özür dilerim. Söz istiyorum."

"—Buyur!" diyor.

"—Evet, ben onu vermiştim size ama sonra annem bir kızdı bir kızdı. Bana çok ağır konuştu. Kusura bakma, geri alacağım." diyor.

"—Pekiyi evlâdım, al!" diyor.

Alıyor parayı geriye. Tabii annesi kızmışsa ne yapsın. Geri alıyor. İnsanlar gittikten sonra şeyh efendiye yine geliyor, hoca efendiye. Paraları önüne koyuyor.

"—Efendim, beni affedin! Cemaatin teveccühünü kazanacağım, riya olacak, gösteriş olacak diye ben öyle davrandım. Annemin filan kızdığı yok. Lütfen şu hayrı alın, kimse bilmesin. Allah rızası için veriyorum bunu. Kimseye de beni deşifre etmeyin, açıklamayın." diyor, tekrar veriyor.

İşte bunlar kimseden bir şey beklemediği için, Allah rızası için olduğundan öyle yapıyor.

c. Bid'at Sahibi Olmanın Zararı

Üçüncü hadîs-i şerifi okuyacağım. 92. sayfanın birincisi. Bu da çok çok önemli bir konuya değinen hadîs-i şerif.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:[70]

إِنَّ اللهَ تَعَالَى لاَ يَقْبَلُ لِصَاحِبِ بِدْعَةٍ صَوْمًا ، وَلاَ صَلاَةً ، وَلاَ صَدَقَةً ، وَلاَ حَجًّا ، وَلاَ عُمْرَةً ، وَلاَ جِهَادًا ، وَلاَ صَرْفًا ، وَلاَ عَدْلاً ؛ حَتَّى يَخْرُجَ مِنْ الإِسْلاَمِ كَمَا تَخْرُجَ الشَّعَرَةُ مِنْ الْعَجِينِ (ه. عن حذيفة)

RE. 92/1 (*İnna'llàhe teâlâ lâ yakbelü li-sâhibi bid'atin savmen ve lâ salâten, ve lâ sadakaten, ve lâ haccen, ve lâ umreten, ve lâ*

[70] İbn-i Mâce, *Sünen*, c.I, s.56, no:48; Mizzî, *Tehzîbü'l-Kemâl*, c.XXVI, s.374, no:5583; Huzeyfe RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.I, s.221, no:1115; *Câmiü'l-Ehàdîs*, c.XVII, s.138, no:6984; RE. 489/11.

cihâden, ve lâ sarfen, ve lâ adlen; hattâ yahruce mine'l-islâmi kemâ tahruce'ş-şa'ratü mine'l-acîni.)

Huzeyfe RA'dan rivayet edilmiş bir hadîs-i şerif. (*Hattâ yahrucü*) de okunur, (*hattâ yahruce*) de okunabilir. İzah edeceğim.

(*İnna'llâhe teâlâ*) "Yüce Allah, (*lâ yakbelü li-sâhibi bid'atin*) bid'at sahibi bir insandan kabul etmez. Bid'at sahibi olan bir insandan şunları kabul etmez: (*Savmen*) Bir oruç kabul etmez. Tuttuğu orucu kabul etmez. (*Ve lâ salâten*) Bir namaz kabul etmez. Kıldığı namazı kabul etmez. (*Ve lâ sadakaten*) Zekât veya serbest bağış tarzındaki sadakasını kabul etmez. (*Ve lâ haccen*) Haccını da kabul etmez. Bir hac da kabul etmez. (*Ve lâ umreten*) Umresini de kabul etmez. (*Ve lâ cihâden*) Cihadını da kabul etmez. Düşmanla gidip savaşmasını da kabul etmez. (*Ve lâ sarfen, ve lâ adlen*) Farzını, nafilesini, hiçbir şeyini kabul etmez."

(*Hattâ yahruce mine'l-islâmi*) "Nihayet o bid'at sahibi böyle hiçbir şeyi kabul olmaya olmaya, İslâm'dan çıkar gider. (*Kemâ tahruce'ş-şa'ratü mine'l-acîni*) Hamurun içinde görülmüş kılın çekilip çıktığı gibi, o da İslâm'ın içinden çekilip çıkartılır, atılır gider. Müslümanlıkla ilgisi kalmaz."

Bid'at nedir? *Bid'at*; Allah'ın ve Rasûlünün koyduğu dînî ahkâma uymayan, birisinin aklının ortaya çıkartıp da ortaya koyduğu bir hükümdür.

"—Yani sen dinin sahibi misin? Sen Allah'tan emir mi aldın? Sen Peygamberin vekili misin? Senin ne hakkın var öyle yapmaya?"

"—İşte benim hoşuma gitti de böyle yapmak istiyorum."

Olmaz. E nasıl olacak müslüman? Müslüman Kur'ân-ı Kerîm'in yolunda, Rasûlüllah'ın sünneti yolunda gidecek.

Bid'at ne demek? Sünnetin dışı demek.

Sünnet ne demek? Rasûlüllah'ın yolu demek.

Rasûlüllahın yolunda gidecek. Kendisi öyle ukalalık edip ayrı yol çizmeyecek. Ayrı iş çıkartmayacak. Yeni bir şey ortaya icat edip koymayacak, dînî bir şeyi. Ne olur o zaman? Allah onun ne orucunu, ne namazını, ne sadakasını, ne haccını, ne umresini, ne cihadını, ne farzını, ne nafilesini kabul eder. Hiç birisini kabul etmez yani. Hiçbir şeyini kabul etmez. Neden?

"—Sen dini bozuyorsun ukala herif. Sen kendin dine bir şeyler ekliyorsun, bir şeyler çıkartıyorsun. Dinin asıl çizgisinden dini

saptırıyorsun alçak adam. Dinin safiyetini bozuyorsun!" diye Allah hiçbir şeyini kabul etmiyor.

İşte bundan dolayı muhterem kardeşlerim, Peygamber Efendimiz'in zamanından beri has müslümanlar Peygamber Efendimiz ne demiş, ne emretmiş, Allah'ın rızası ne tarafta diye hep Rasûlüllah'ın yolunu gözetmişlerdir. Rasûlüllah'ın yolunda yürümeye çalışmışlardır. Bizim büyüklerimiz ne diyorlar? El-hamdü lillâh biz ehl-i sünnetiz. Sünnetin yolundan gidiyoruz. Ehl-i sünnet ve'l-cemaatiz. Öyle bid'at işlere, sünnet dışı işlere, dinin özüne, mantığına, esasına uygun olmayan yeni çıkma, uyduruk şeylere, uyduruk kaydırık hükümlere tâbi olmayız demişlerdir. Sapasağlam bilgilerle sapasağlam yürümüşlerdir. Bu çok önemli. Onun için bizim de İslâmî hususlarda yaptığımız işin aslını esasını iyi bilmemiz lazım.

İşte biz bu bid'at işine düşmeyelim, yaptığımız iş Rasûlüllah'ın yoluna tam uygun olsun, tam Kur'an yolu olsun diye bizim tekkemizin ders kitabı nedir? Hadis kitabıdır. Ayrıca bir İskenderpaşa tekkesinin özel kitabı çıkmış mı? Hayır. Nesi var? Hadis kitabı var elimizde. Neden? Çünkü hadisleri öğrenirsek, en sağlam yolda yürüyeceğiz. Onları öğrenmezsek her kafadan bir ses çıkar, bir söz çıkar. Bir sivri akıllı çıkar, olmadık bir şey yapar, beğenilir; herkes de onu yapar. Din bozulur.

Eski dinler böyle bozuldu. Eski dinlerin ahkâmı böyle iptal oldu. Eski dinlerin kitapları böyle değişti, tahrifata uğradı. Dininin aslını esasını kaybetti eski ümmetler. Peygamberinin söylediği şeyden çok aykırı noktalara geldiler.

Hz. İsa, "Bana tapının!" dedi mi hıristiyanlara? Hâşâ! Hâşâ, sümme hâşâ! Asla demedi. "Allah'a ibadet edin, Allah'a kul olun!" dedi. Ama hıristiyanlar döndüre döndüre döndüre, kıvıra kıvıra, eğe eğe, büke boza eze, İznik konsülü bilmem ne konsülü, toplantı, ukalalık ileri geri laf bilmem ne… Aslından çıkarttılar dini. Puta tapıyor şimdi. Şöyle bir şey bilmem ne, işaretler. Filmlerde görüyorsunuz, asılsız esassız törenler. Yaldızlı boyalı kıyafetler, sırmalı elbiseler... Hz. İsa onların hiç birisini giymedi. Hz. İsa'nın o şeylerle hiç ilişkisi yok. Neden? İşte dinin aslını korumayınca iş böyle bozulur.

Bizde el-hamdü lillâh, Allah-u Teàlâ Hazretleri'nin vaadi var:

"—Kur'ân-ı Kerîm'i hiç kimse bozamayacak!" diye.

Bozulmamıştır. Rasûlüllah'ın zamanındaki Kur'ân-ı Kerîm elimizdedir. Neden? Kütüphanelerde var. Hz. Ali Efendimiz'in imzasıyla Kur'ân-ı Kerîm var. Bizim Topkapı Sarayı'nda Emânât-ı Mukaddese dairesinde. Ben gözlerimle gördüm, yani el-hamdü lillâh İstanbulumuzda var. Hiçbir harfi, hiçbir ayeti değişmeden Kur'ân-ı Kerîm gelmiş. Bu çok büyük bir şey. Çok büyük bir avantaj. El-hamdü lillâh ki dinimizin aslı bozulmamıştır.

Eski ümmetlerin kitapları eksiktir. Muhafaza edilmemiştir, bozulmuştur, sonradan yazılmıştır. İçine birçok bid'atler karışmıştır. Onun için devreden çıkmıştır. Onun için Allah Peygamber Efendimiz'i göndermiştir, İslâm'ı göndermiştir. Onların yanlışlarını da öğretmiştir.

"—Bak siz şurada yanıldınız, şurayı bozdunuz." diye onlara da yanlışlarını öğretmiştir.

İslâm olmasaydı onlar yanlışlarını da bulamazlardı, bilemezlerdi. İslâm gelmiştir de onların yanlış oldukları noktaları bildirmiştir.

Onun için aziz ve muhterem kardeşlerim, Peygamber Efendimiz'in sünnetine sarılacaksınız. Hadîs-i şerif kitaplarını okuyacaksınız. Dinin aslına özüne sadık kalmaya çok dikkat edeceksiniz. Reformist olmayacaksınız.

Din bozuk mu ki, deforme olmuş mu ki reforme ediyorsun? Bozulan şey reforme edilir. Deforme olan şey reforme edilir. *Reform*; yeniden şekillendirmek... Dinin şekli fena değil ki. Pırıl pırıl, gayet güzel; sen nesini reforme edeceksin?

Hıristiyanlarda *rönenans* ve *reform* olmuş. Tabii olur. Tabii olacak. Sen yalan yanlış, uyduruk kaydırık şeyleri din diye ortaya koy, sonra Osmanlı ecdadımız geldiği zaman;

"—Ne bunlar be? Nedir bu yaptığınız?" diye söylenince, tabii reforma edecek dinini.

Niye heykele tapıyorsunuz diyecek tabi. Niye bu puta tapıyorsunuz Hiç öyle şey olur mu, Allah kuluna tapılır mı, Hz. İsa Allah'ın kuludur, Meryem Validemiz Allah'ın mübarek bir kuludur diyecek. Tabii onlar tesir edecek. Etmiştir onlara söyleye söyleye...

Rönesans ve reform neden çıktı Avrupa'da? Müslümanlardan. Müslümanların tenkitleriyle, götürdükleri bilgilerle kafaları değişti adamların. Baktılar ki dinleri bile yamuk. Düzeltmeye başladılar. Ama kendi aklıyla düzeltmeye çalışınca yine yamuk olur. İnsan yani yamuk bir şeyi kendi aklıyla düzeltmeye çalışınca düzeltemez. Yine yamuk olur.

Allah düzeltti. Allah düzeltti, İslâm'ı getirdi Allah. Yahudilik bozulunca Hıristiyanlık geldi. Hıristiyanlık bozulunca İslâm geldi. Allah düzeltiyor.

Sen düzeltemezsin. Sen düzelteceğim derken yine karıştırırsın işi. Yine bir başka bir saçmalık yaparsın. Anlamazsın lafı. Onun için İslâm kendisi reformdur. Kendisi inanç yönünden, din yönünden insanlığa reformu getirmiştir. Güzelliği getirmiştir. Onun için müslüman nereye gitse orayı karıştırır, allak bullak eder orayı. Oradaki saçma sapan şeyleri sarsar. Putlu itli atlı otlu düzenleri sarsar. Neden? İslâm geldi. Bir söz söyler, adam hidayete erer..

Biz Singapur'da uçağa gideceğiz. Şakır şakır yağmur yağıyor. Arabamızın, taksimizin şoförü Budist'miş. Bizim arkadaş İngilizce bir yüklendi buna:

"—Kardeşim ayıp değil mi? Sizin şu önündeki şu Buda'nın heykeli, bu tezgâhta dökülme bir şey değil mi? Elinizde yapılmış bir şey değil mi? Utanmıyor musunuz buna tapmaya?" dedi.

Bilmem ne filan bir yüklendi. Ne diyecek? Haklısınız dedi. Başka bir şey diyemez ki. Ama işte insanın inancının bozuğunu anlayıp da değiştirmesi çok büyük kahramanlık, çok büyük babayiğitlik. Herkes yapamıyor.

Biz kendimize gelelim! Biz ne yapacağız? Müslümanlığın en doğrusunu kim biliyor? Rasûlüllah biliyor. Ondan daha iyi bilen var mı Allah'ın ahkâmını? Kur'an kime indi? Rasûlüllah'a indi. Kur'ân-ı Kerîm'in mânasını en güzel kim açıklar? Rasûlüllah açıklar. O zaman ne yapacağız? Rasûlüllah'ın sünnetine sarılacağız. Sünnet dışında bid'atte iş yok.

Şimdi ama bizim ülkemizde radikal Müslümanlar, reformistler bilmem neler var. Ben onları biliyorum. Tanıyorum da. Ailece bilmem ve sairesini de gördüm. Adam dine yeni hava getireceğim iddiasında. E kendisi sakalsız bıyıksız. Kravatlı. Elinde sigara. Zaten sen kendin yamuksun, nereyi düzelteceksin? Kızları açık. Sen evinde İslâmî bir düzeni kuramamışsın ki, başkasına düzeni nasıl getireceksin?

Bilgisi yok. Bilgisi yok. Dînî tahsil görmemiş Arapça bilmiyor. Yüksek tahsili de yok. Yüksek tahsil de yetmez ya. Yüksek tahsili de yok. "Müslümanların Yanıldığı Noktalar" diye, "Düzeltilmesi Gereken Kavramlar" diye makale yazıyor.

Yâ sen ne anlarsın? Anlayamazsın ki, yani yetmez ki… Bu böyle aklına çok güveniyor. Aklına çok güveniyor ama akıl dediğin şey çok kaypak bir şeydir. Öyle nice insanlar akıllarına güvendiler de ne kadar yanlış işler yaptılar. Sen biraz böyle oku, biraz böyle bir gör bakalım işin aslını özünü…

Tasavvufu inkâr eder, kerameti inkâr eder. Evliyaullah büyüklere çatar ve saire. Allah şaşırtmasın, Allah yanıltmasın... Allah hakkı hak olarak görüp ona uymayı nasib etsin… Bâtılı bâtıl olarak görüp ondan korunmayı nasib eylesin cümlemize...

Üç tane hadîs-i şerif yeter. Ama bunlar çok önemli! Çok önemli esasları öğrenmiş olduk. Özetleyelim:

Sünnet-i Seniyye-i Nebeviyye'ye sarılacağız. Rasûlüllah'ın arkasından gideceğiz. Dinin özüne sadık kalacağız. Kıyafetimiz nasıl olacak? Rasûlüllah'a bak… Tıraşımız nasıl olacak? Rasûlüllah'a bak… Yememiz nasıl olacak? Rasûlüllah'a bak… Evimiz nasıl olacak? Rasûlüllah'a bak… Rasûlüllah'ın nasihatlerini dinle; kurtulursun. Bir bu.

İkincisi yaptığımız işi sırf Allah'ın rızasını düşünerek yapacağız. Art niyet, ince hesap, oy hesabı, para hesabı, şöhret hesabı, reklam hesabı ve saire olmayacak. Yaptığımız şey sırf Allah için olacak. Öyle olmazsa insanın ayağı çok kayar.

Üçüncüsü de hem sàlih kul olacağız, hem de ıslah edici kul olacağız. Zayıfı ezdirtmeyeceğiz. Zalime fırsat vermeyeceğiz. Zulüm olmayacak. Zulmü engelleyecek bir kafa yapımız olacak. Bizim olduğumuz yerde kimse kötü bir şey yapamayacak. Korkacak bizden. Böyle olması lazım.

Allah-u Teàlâ Hazretleri cümlemizi sevdiği, has, hakiki, halis müslüman olmaya muvaffak eylesin...

Fâtiha-i şerîfe mea'l-besmele!

15. 10. 1995 – İskenderpaşa Camii

14. ALLAH'IN AFFI VE RAHMETİ

Eùzü bi'llâhi mine'ş-şeytàni'r-racîm.
Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm.

El-hamdü li'llâhi rabbi'l-àlemîn... Hamden kesîran tayyiben mübâreken fîh, alâ külli hâlin ve fî külli hîn.,, Kemâ yenbağî li-celâli vechihî ve li-azîmi sultânih… Ve's-salâtü ve's-selâmü alâ seyyidi'l-evvelîne ve'l-âhirîn muhammedini'l-mustafâ ve âlihî ve sahbihî ecmaîn… Ve men tebiahû bi-ihsânin zevi's-sıdkı ve'l-vefâ…

Emmâ ba'dü, fa'lemû eyyühe'l-ihvân... Feinne efdale'l-hadîsi kitâbu'llàh... Ve efdale'l-hedyi hedyü seyyidinâ muhammedin salla'llàhu teàlâ aleyhi ve sellem... Ve şerre'l-umûri muhdesâtühâ... Ve külle muhdesetin bid'ah... Ve külle bid'atin dalâleh... Ve külle dalâletin ve sàhibehâ fi'n-nâr... Ve bi's-senedi'l-muttasıli ile'n-nebiyyi salla'llàhu aleyhi ve selleme ennehû kàl:

إِنَّ اللهَ عَزَّ وَجَلَّ يَغْفِرُ لِعَبْدِهِ ، مَا لَمْ يَقَعِ الْحِجَابُ ، قِيلَ: وَمَا وُقُوعِ الْحِجَابِ ؟ قَالَ: تَخْرُجُ النَّفْسُ وَهِيَ مُشْرِكَةٌ (حم. خ. في التاريخ ، ع. حب. والبغوي في الجعديات ، ك. ض. عن أبي ذر)

RE. 94/1 (*İnne'llàhe azze ve celle yağfiru li-abdihî, mâ lem yekai'l-hicâbu, kîle: Ve mâ vukùi'l-hicâbi? Kàle: Tahrucu'n-nefsu ve hiye müşriketün.*)

Sadaka rasûlü'llàh, fî mâ kàl, ev kemâ kàl.

Aziz ve muhterem kardeşlerim!

Allah cümlenizden razı olsun… Lütfettiniz, zahmet ettiniz bu dersi dinlemeye geldiniz. Allah-u Teàlâ Hazretleri iki cihanda sizleri bahtiyar eylesin… Peygamber SAS Efendimiz'in şefaatine nail eylesin…

Peygamber Efendimiz'in hadîs-i şeriflerini okumaya başlamadan önce onun mübarek ruh-u pâkine bizlerden bir hediyye-i Kur'aniye olsun diye ve onun cümle âlinin, ashabının,

etbâının, ahbâbının ruhlarına hediye olsun diye; hâssaten kitabını okuduğumuz Gümüşhaneli Ahmed Ziyaûddîn Efendi Hazretleri'nin ve kendisinden feyz aldığımız hocamız Muhammed Zâhid Kotku Hazretleri'nin ruhlarına hediye olsun diye;

Bu beldeleri Allah rızası için cihad ederek, malını canını feda ederek fethetmiş olan, mübarek fatihlerin, şehidlerin, gazilerin, mücahidlerin ruhlarına hediye olsun diye; hâssaten bilhassa Fatih Sultan Mehmed Han Hazretleri'nin ruhuna hediye olsun diye; beldemizin medâr-ı iftihârı enbiyâullah, evliyâullah, sâlihîn ve sahabe-i kirâm hazretlerinin; bilhassa Yûşa AS'ın ve Ebû Eyyüb Hâlid ibn-i Zeyd el-Ensâri ve sâir sahâbe-i kirâmın ruhlarına hediye olsun diye;

Cümle hayır hasenat sahiplerinin ve bilhassa içinde oturup bu dersi yaptığımız şu İskenderpaşa Camii'ni bina eden mübarek zâtın ve bu camiyi asırlar boyu hizmette tutup ihya, tamir, tecdid ve tevsî edip bugüne getirmiş olan hayır sahiplerinin; bu hususlarda katkısı, yardımı, iştiraki olanların ruhlarına hediye olsun diye ve bu camiden güzerân eylemiş eimme, hutebâ, müezzin, vaizin, kayyumun ve cemaat kardeşlerimizin ruhlarına;

Bu dersi dinlemeye gelen siz kıymetli kardeşlerimin cümle müslüman geçmişlerinin ruhlarına hediye olsun; kabirleri nur dolsun, ruhları şâd olsun, makamları a'lâ, dereceleri yüksek olsun diye;

Bizler de Allah'ın sevdiği kullar olalım; Rabbimizin huzuruna sevdiği, razı olduğu kullar olarak varmamız nasib olsun diye bir *Fâtiha*, üç *İhlâs-ı şerif* okuyalım, öyle başlayalım!

…………………..

a. Allah'ın Kulunu Affetmesi

Okuyacağımız hadîs-i şerifler *Râmuzü'l-Ehâdîs*'in 94. sayfasının 1. hadîs-i şerifi ve devamıdır.

Metnini okumuş olduğumuz hadîs-i şerif Ebu Zer el-Gıfâri Hazretleri'nden rivayet edilmiş. Buhârî'nin *Târih-i Kebîr*'inde, Ahmed ibni Hanbel'de, İbn-i Hibban'da, Begavî'de, Hâkim'in *Müstedrek*'inde mevcut olan bir hadîs-i şerif.

Peygamber-i Zîşânımız buyuruyor ki:[71]

إِنَّ اللهَ عَزَّ وَجَلَّ يَغْفِرُ لِعَبْدِهِ ، مَا لَمْ يَقَعِ الْحِجَابُ ، قِيلَ: وَمَا وُقُوعِ الْحِجَابِ ؟ قَالَ: تَخْرُجُ النَّفْسُ وَهِيَ مُشْرِكَةٌ (حم. خ. في التاريخ ، ع. حب. والبغوي في الجعديات ، ك. ض. عن أبي ذر)

RE. 94/1 (*İnne'llàhe azze ve celle yağfiru li-abdihî, mâ lem yekai'l-hicâbu, kîle: Ve mâ vukùi'l-hicâbi? Kàle: Tahrucu'n-nefsu ve hiye müşriketün.*)

(*İnne'llàhe azze ve celle*) "Hiç şüphe yok ki, muhakkak ki aziz ve celil olan Allah, (*yağfiru li-abdihî*) kulunu mağfiret eder; (*mâ lem yekai'l-hicâb*) perdeye, hicâba düşmediği müddetçe mağfiret eder.

(*Kîle*) "Soruldu, denildi ki: (*Ve mâ vukùi'l-hicâb*) Kişinin perdeye, hicâba düşmesi ne demek?"

(Kàle) "Buyurdu ki: (*Tahrucu'n-nefsü ve hiye müşrikeh*) Adamın canı çıkar, nefsi vücudundan müşrik olarak ayrılır; o zaman hicaba, perdeye düşmüş olur."

O zaman artık olmaz, mağfiret imkânı kalkmış oluyor. İnsanın canı, nefsi böyle olmadıkça, müşrike, şirk koşmuş bir nefis olarak çıkmadıkça Allah kulu mağfiret eder, mağfiret kapısı açıktır.

Mağfiret ne demek?

Günahları Allah'ın örtmesi, affetmesi.

Aslında *gafera, yağfiru*; örtmek manasından geliyor.

Allah neyi örtüyor? Kulun kusurlarını, günahlarını örtüyor.

Ortada bir mevcut suç, yapılmış kusur var ama örtüyor, affediyor, göstermiyor. Yani af, affetmek gibi örtmek, günahları

---

[71] Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.V, s.174, no:21562; Hàkim, *Müstedrek*, c.IV, s.286, no:7660; Tahâvî, *Tehzîbü'l-Âsâr*, c.VII, s.13, no:1950; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.II, s.393, no:626; Bezzâr, *Müsned*, c.II, s.106, no:4056; Taberânî, *Müsnedü'ş-Şâmiyyîn*, c.I, s.124; Beyhakî, *Âdâb*, c.III, s.145, no:841; Heysemî, *Mecmaü'z-Zevâid*, c.X, s.356, no:17512; Buhàrî, *Târih-i Kebîr*, c.II, s.161, no:2056; Hatîb-i Bağdâdî, *Târih-i Bağdad*, c.II, s.315, no:801; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.VIII, s.87, no:598; Ebû Zerri'l-Gıfârî RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.I, s.75, no:300; *Câmiü'l-Ehàdîs*, c.VIII, s.271, no:7282.

örtmek, bağışlamak manasına geliyor.

Onun için aynı kökten gelen bir kelime daha var; *miğfer*.

Miğfer, ok çarpmasın, kılıç kesmesin diye askerin başına giydiği madenî başlık. Bu gafere kökünden, aynı kökten; niye ona miğfer denmiş? O da başı örtüyor da ondan. Başı örtüyor, kılıç darbesinden, ok çarpmasından ve balta vurmasından koruyor.

Evet, Allah mağfiret eder.

Aziz ne demek? *Celîl* ne demek?

Aziz'in iki mânası var:

Birinci mânâsı, çok kıymetli olmak demek. (*Azze'l-metàu*) "Mal aziz oldu, çok kıymetlendi, değeri çok yükseldi." derler.

İkinci mânâsı, kesinlikle galip olmak demektir.

Allah azizdir; düşmanına aman vermez, mutlaka yener. Birisi düşmanlık yaparsa, Allah da onunla savaş ederse, karşı taraf perişan olur. Aksi ihtimali yok, mutlaka yener. *Aziz*, mutlak galip, mutlaka galebe çalan demek.

Kur'ân-ı Kerâm'de bir ayette bu manasıyla geçiyor o kelime.

Dâvud AS'ın huzuruna iki davalı-davacı şahıs gelmişler. Birisi diyor ki:

إِنَّ هذَا أَخِي لَهُ تِسْعٌ وَتِسْعُونَ نَعْجَةً وَلِيَ نَعْجَةٌ وَاحِدَةٌ فَقَالَ أَكْفِلْنِيهَا

وَعَزَّنِي فِي الْخِطَابِ (ص:٢٣)

(*İnne hâzâ ahî*) "Bu benim kardeşim, din kardeşim. (*Lehû tis'un ve tis'îne na'ceten*) Bunun doksan dokuz hayvanı var. (*Ve liye na'cetün vâhideh*) Benim bir tanecik hayvancığım var. (*Fekàle ekfilnîhâ*) 'O bir taneyi de bana ver!' dedi bu. Doksan dokuz tanesi onda, 'Şu bir taneyi de bana ver!' dedi, (*Ve azzenî fi'l-hitâb*) Ve beni istemekte artık bıktırdı, yendi." (Sad, 38/23)

Doksan dokuz tane var, ötekisinin bir tanecik var, gene yendi. "Kim haklı bize hükmet!" diye Davud AS'ın huzuruna gelmişler. Orada da işte (*Ve azzenî fi'l-hitâbi*) "Hitapta beni yendi, galip geldi, bana istemekte galip geldi." demek.

Demek ki *aziz* kelimesinin —*Allahu azze ve celle* diyoruz ya, *Aziz Allah* diyoruz ya— iki manası var: Bir, "Çok çok çok kıymetli, son derece değerli."; ikincisi, "Mutlaka galip" demek.

Celil ne demek, *celle* ne demek?

Celil olmak, ulu olmak; ulu, celal sahibi demek.

"—Ulu olan ve son derece kıymetli olan veya mutlaka galip olan Allah-u Teàlâ Hazretleri kulunu mağfiret eder, affeder; perdeye, hicâba düşünceye kadar."

Hicab neymiş? Nefsinin, canının, ruhunun müşrik olarak teslim olması, çıkması… Ölmüşse artık affedilmesi bahis konusu olmaz, iş bitti.

Muhterem kardeşlerim!

Ölmeden evvel son nefesinden önce orada da bir ara devre var. İnsan bir sağlıklı afiyetli yaşıyor, bir de ölmüş oluyor.

"—Bu ikisinin arasında ne var?"

Ölümünün kesinleştiği, öleceğinin iyice belli olduğu, gözünden perdelerin kalktığı zaman...

“—Gözünden perdeler kalktığı zaman ne olur?”

Gerçekleri görür; cenneti görür, cehennemi görür, kendisi cehennemlikse cehennemdeki yerini görür.

“—Aman Yarabbi, tamam pişmanım döndüm.”

O zaman da denir ki:

(*Âl-âne*) “Şimdi mi aklın başına geldi?

Allah Firavun’a öyle buyuruyor.

Firavun tam boğulacağı sırada, boğulması kesinleşince, kendisinin öleceğini anladı. Allah da onu ara devreye, hayatla ölüm arasında ölümünün kesin olduğu, gözünden perdenin kalktığı zamana soktu, gördü. Dedi ki:

لاَ إِلٰهَ إِلاَّ الَّذِي آمَنَتْ بِهِ بَنُو إِسْرَائِيلَ وَأَنَاْ مِنَ الْمُسْلِمِينَ

(يونس: ٩٠)

(*Lâ ilâhe ille’llezî âmenet bihî benû isrâîle ve ene mine’l-müslimîn.*) “Şu kovaladığım Benî İsrâil’in inandığı, Allah’tan başka ilâh olmadığına şimdi ben de söylüyorum, ikrar getiriyorum; *Lâ ilâhe illallah,* ben de müslümanlardanım!” (Yunus, 10/90) dedi ama, o zaman faydası yok...

آلْئَـنَ (يونوس: ٩١)

(*Âl-âne*) “Şimdi mi?” (Yunus, 10/91) Şimdi mi aklın başına geldi, daha evvel nerdeydi aklın?

Gezerken, tozarken, elinde güç kuvvet varken o zaman nerdeydin? İmtihan bitti, âhireti görüyorsun. Görüp dururken inkâr mümkün mü?

Cehennem var mı yok mu? Görüyorsun alevlerini, besbelli.

Cennet var mı? Köşkleri görünüyor, kokusu duyuluyor, perdeler kalkmış.

Perdeler kalktıktan sonra, artık hayata dönmesi ümidi kalmamış o ye’s halindeki insanın imanının o zaman kıymeti yok. Daha önce aklı başındayken, dolaşıyorken aklını başına toplarsa, tevbe ederse, vaziyetini düzeltirse olabilir.

Muhterem kardeşlerim.

Bu bir bakıma müjdedir. Demek ki kul ne günah işlese Allah affedebilecek. Canı çıkıncaya kadar müddet var, müjde var.

"—Günahım çok…"

Günahın çok ama Allah'ın rahmeti daha çok, mağfireti daha çok. Allah'ın lütfu daha çok, affeder.

"—Ne olacak şimdi benim işlediğim haltlar, günahlar, hatalar?"

Affeder, telafi eder; her şeye kàdir, ne yaparsa yapar.

Seni affedince senin mağdur ettiğin insanları da taltif eder. Halleder o, her şeye kàdir, affeder.

Ama artık perde düştükten sonra olmaz çünkü nefsi çıktı, iş işten geçti, artık müşrik olarak damgalandı, imtihan bitti ahirete öyle göçtü. Müşriki de Allah asla afv u mağfiret eylemez.

Bu bir müjdedir, ama gene de korkmamız lazım; çünkü ölümün ne zaman geleceğini bilmiyoruz.

"—Dur ben biraz daha günaha devam edeyim de ondan sonra tevbe ederim. Dur ben gene eski hamam eski tas, vur patlasın çal oynasın şıkıdım şıkıdım, biraz gençliğimin sefasını süreyim; kazandığım paraları biraz barlarda, pavyonlarda, gazinolarda yiyeyim sonra tevbe edeceğim. Edeceğim tamam, haklısın, tevbe edeceğim kardeşim ama biraz şu felekten kâm alayım, murat alayım, felekten gün çalayım."

İşte o şeytanın aldatmasıdır. Tam öyle yaparken Allah canını alıverir. Sarhoşken Emirgan'dan hop aşağı Boğaz'a arabasıyla beraber düşürüverir. Boğaz köprüsünde kaza olur, yedi tane araba birbirine girer işi biter. Sarhoş olduğundan virajı hızlı alır, kenardaki duvarlara çarpar, kendisi de yanındakiler de parça parça olur. Arabayı güzelce yanaştırır, doğalgaz borusu patlar, bir anda araba cayır cayır, şöför cayır cayır yanar.

Az önce yaşıyordu bu adam veya bu kadın; şimdi ne oldu? Bitti.

Onun için, muhterem kardeşlerim!

"—Ölüm birden geliverirse…" diye tir tir titremek, ölüme hazır olmak lazım.

Şu bizim yolumuz, tasavvuf yolu nedir?

Tasavvuf yolu ölüme hazırlıklı olma yoludur.

Dervişler hazır asker,
Allah der cihad eder.

Böyle bir ilahî var biliyorsunuz. Çok güzel bir sözdür o.

Derviş hazır asker. Neye hazır? Ölüme hazır.

"—Hadi öl!", "Hadi bakalım gel!" dendiği zaman; "Dur biraz bekleyeyim." demeyen insan. Hazır, abdesti var, tevbesini yapmış, her şey tamam.

İşte bu dervişlik yolu ondan önemli.

"—Pekiyi hocam, daha yirmi bir yaşındayım. Fakülte bitse, biraz daha sonra tevbe etsem olmaz mı?"

En büyük suçlardan, en büyük kusurlardan birisi nedir biliyor musunuz? *Tûl-u emel.* Emelin uzun olması. Bu büyük suç, büyük gaflet, büyük kötülük, insan için çok negatif bir puan, ne demek bu tûl-u emel? İnsan tûl-u emel sahibi olmayacak ne demek?

Yani çok yaşarım demeyecek, çok uzayacağını sanmayacak. Öyle olacak da böyle olacak da üç senede bunu ödeyeceğim de, beşinci seneden sonra şunu yapacağım da… İleriye doğru emelleri, ümitleri uzayıp gidiyor. Halbuki iki saatlik ömrü kalmış, halbuki

bir dakika sonra canı çıkacak.

Tûl-u emel en tehlikeli fikir ve duygudur çünkü "Nasıl olsa yaşayacağım." diye insanı tevbeden geri bıraktırıyor, rahatlık ve rehavet veriyor:

"—Daha dur bakalım, gencim!"

Gencim ölmem,
Arzular kanımda bir çağlayan
Şırıl şırıl, şırıl şırıl.

Sen ölmem diye diretirsen, Azrail, "Pekiyi canını almayayım." diyecek mi? Dinlemez.

إِذَا جَاءَ أَجَلُهُمْ فَلاَ يَسْتَأْخِرُونَ سَاعَةً وَلاَ يَسْتَقْدِمُونَ (يونس:٤٩)

(*İzâ câe ecelühüm felâ yeste'hirûne sâaten ve lâ yestakdimûn*) [Ecelleri geldiği zaman, artık ne bir an geri kalırlar, ne de ileri giderler.] (Yunus, 10/49)

Eceli geldiği zaman kıpırdamaz, saniye geçmez, öne gelmez, sona gitmez.

"—Hadi biraz önce al canımı da az acı çekeyim."

Olmaz!

"—Hadi biraz tehir et de tevbe edeyim."

O da olmaz! Orada olacak. O anda iş bitecek.

Onun için tûl-u emel çok kötü bir duygudur. Büyükler bunu kitaplara yazmışlar. Ayrı bölüm açmışlar, bab açmışlar.

Tûl-u emel defterini kapatacaksın, o duyguyu içinden atacaksın. Ya ne olacak?

"—Her an ölebilirim." diye hazer üzere olacak ve hazırlık üzere olacaksın.

Ölebilir misin?

"—Daha ölmem. Hiç öleceğimi düşünmüyorum."

Bir tane babayiğit er kişi varsa çıksın şu ortaya:

"—Ben biraz sonra öleceğim gibi bir duygu geliyor." desin.

Hepimiz yaşayacağımızı ümit ediyoruz.

"—Daha dur bakalım bugün pazar, yarın Pazartesi; memuriyete gideceğim, dükkânı açacağım, ondan sonra şu olacak bu olacak;

Ramazan'a çıkacağız, inşallah Bayrama hazırlık yapalım; yaz gelince bahçeye şunu yaptıracağım yazlık yaptıracağım..."

Hiç kimse biraz sonra öleceğini düşünmüyor.

Muhterem kardeşlerim!

Demek ki tûl-u emeli hiçbirimiz öğrenmemişiz. Madem içimize sinmedi, madem içimize girmedi, madem duygumuza yerleşmedi. Tûl-u emel defteri dürülmüş, o babı, o faslı kapatmış olan insan ciddi insan olur. Öleceğine göre hazırlık yapar. Her şeyi ona göre hazırlar, boş işlerden kendisini çeker, sevaplı işlere kendisini verir, hesaplarını kapatır, borçlarını öder.

Adam birisine borç takıyor, "Üç senede öderim." diyor, "Enflasyondan iş kolay olur." diyor. Malı peşin alıyor, parayı ödemekte mal sahibini arkasından boyna dolaştırıp duruyor. "Üç senede öderim." diyor. Ödeyeceğim, tamam diyor. Allah tarafından da, dinî bakımdan da mahsuru yok, borcumu ödüyorum. Ödüyorsun ama canını çıkartıyorsun.

Senin o hesapladığın enflasyonu, o paranın, malın sahibi hesaplamaz mı? Onun da canı yanıyor, gitti bizim paralar; tüh paramız pula döndü.

"—Şu kadar para verdim ama şimdi alacağım zaman hiç kıymeti kalmadı." diye onun yüreği yanmıyor mu? Yanıyor.

Bu bir haksızlık değil mi? Haksızlık.

Allah bunun hesabını sormaz mı? Sorar.

Her haksızlığın hesabını sorar. Sen kurnazsın da o paranın sahibi kurnaz değil mi?

Ama şu var: Ödemek niyetiyle aldı, zaten parası olmadığından borç aldı. Çocuğunu evlendirecekti parası yok adamcağızın, memurcuk ne yapsın? Çocuk da "evleneceğim" demiş. Gelin bulunmuş, düğün yapılmış. Bu adamcağız eş dosttan para alıyor ama zaten maaşı kendisine yetmez; yarısı ev kirasına, yarısı ekmek parasına gidiyor.

Bu parayı nasıl ödeyecek?

Ödemek için çırpınıyor, mahcup oluyor, alacaklısını gördükçe mum gibi eriyor, ödeyemiyor. Bu ayrı, bu hakiki borçlu, Allah buna yardım eder. Allah bunu affeder ama öyle insan var ki, şu tarafa borcu var; bu taraftan araba alıyor, geziyor.

Büyüklerimiz borçlunun katık yemesini doğru görmemiş. “Kuru ekmek ye, borcunu öde!” demiş.

Alacağı bir taktı mı, parayı bir aldı mı;

“—Bundan sonra o bana yalvarsın!” diyor.

Yazlık var, araba var, çeşit çeşit, türlü türlü yemekler var, keyfinde bir eksiklik yok, parayı bir türlü ödemiyor.

Bu zulümdür. Değil bunun zulüm olması, Peygamber Efendimiz:

“—Zenginin fakiri kapısında bekletip parasını geç vermesi zulümdür.” diyor.

Fakir kapıya gelmiş, tak tak tak kapıyı çaldı:

“—Muhtacım, Allah rızası için bir sadaka, hayır, zekât, muhtacım…”

“—Bekle orada…”

Bir dakika, iki dakika, üç dakika, yedi dakika, yarım saat, üç saat, beş saat neyse…

Peygamber SAS Efendimiz sahih hadiste:[72]

مَطْلُ الْغَنِيِّ ظُلْمٌ (خ. م. ت. عن أبي هريرة)

(*Matlü'l-ganiyyi zulmün*) "Zenginin vereceği hayrı, sadakayı, zekâtı bekletmesi, fakiri kapısında bekletmesi bile zulümdür." diyor.

"—Yâ bu fakir; istersem veririm, istemezsem vermem. Zengin olan, paranın sahibi benim; istemezsem vermem."

Vermeyeceksen söyle de gitsin.

Geciktirip onu öyle orada bekletmek bile zulüm oluyor da, zaten adamın kendi parası onu vermiyorsun o zulüm olmaz mı, buna aklın ermiyor mu? Eriyor.

Var mı böyle borcuna sadık olup da borcunu ödeyen bir insan?

Yok... Herkes enflasyon canavarını biliyor, paranın değerinin düştüğünü kurnaz tilki gibi biliyor:

"—Parayı bir ay geç ödersem, şu kadar daha az ödemiş olurum." diye içinden seviniyor. Herkes, herkes böyle. Öyle değil mi?

O zaman zulüm oluyor.

Tasavvufta tûl-i emel yok.

Ne var? Ölüme hazırlıklı olmak var.

Hesabını bitirmiş olmak, daima ruhunu teslim edecek bir

---

[72] Buhàrî, *Sahîh*, c.VIII, s.66, no:2125; Müslim, *Sahîh*, c.VIII, s.205, no:2924; Ebû Dâvud, *Sünen*, c.IX, s.178, no:2903; Tirmizî, *Sünen*, c.V, s.130, no:1229; Neseî, *Sünen*, c.XIV, s.301, no:4612; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.II, s.260, no:7532; Mâlik, *Muvatta'* (Rivâyet-i Yahyâ), c.II, s.674, no:1354; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.XI, s.435, no:5053; Neseî, *Sünenü'l-Küb râ*, c.IV, s.59, no:6290; Taberânî, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.IV, s.63, no:3615; Beyhakî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.VI, s.70, no:11169; Dârimî, *Sünen*, c.II, s.338, no:2586; Begavî, *Şerhü's-Sünneh*, c.IV, s.38; Ebû Avâne, *Müsned*, c.III, s.348, no:5246; Ebû Ya'lâ, *Müsned*, c.XI, s.188, no:6298; Bezzâr, *Müsned*, c.II, s.420, no:8242; Taberânî, *Müsnedü'ş-Şâmiyyîn*, c.II, s.132, no:1052; Kudàî, *Müsnedü'ş-Şihâb*, c.I, s.61, no:43; Ebû Hüreyre RA'dan.

Tirmizî, *Sünen*, c.V, s.131, no:1230; İbn-i Mâce, *Sünen*, c.VII, s.238, no:2395; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.II, s.71, no:5395; Bezzâr, *Müsned*, c.II, s.249, no:5913; Abdullah ibn-i Ömer RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.V, s.574, no:14012-1418; *Câmiü'l-Ehàdîs*, c.XIX, s.429, no:21133.

rahatlık içinde olmak var, dervişlik bu… Dervişliği kimisi sarık sanıyor, kimisi cübbe, kimisi tesbih, kimisi şu kadar zikir, bu kadar zikir sanıyor. Asıl dervişlik dervişliğin ahlak kısmı. Bu zikirler o ahlaka ulaşmak için alet kısmı. Bunlar alet, ötekiler sonuç.

O sonuca ulaşmadıktan sonra ne olur?

Boşa gidebilir.

"—Tûl-u emeli bırakmak" nasihatini bir daha vurgulayarak, ölüme hazırlıklı olarak, Allah'ın rahmetinden mağfiretinden de ümidi kesmeyerek ikinci hadîs-i şerife geçelim.

Bazen de iyi insanlar oluyor.

Mesela bir şehre gittim, birisi benden özel bir konuşma istedi.

"—Hocam özel konuşacağım."

"—Pekiyi gel kızım, konuş."

Genç bir kızcağız:

"—Hocam, çok utanıyorum."

Kızarıyor, bozarıyor, böyle renkten renge giriyor.

"—Ben çok suçlu, çok günahkâr bir kulum, Allah beni affeder mi, mağfiret eder mi?"

Müsaade olsa canına kıyacak; o kadar utanmış, o kadar pişman.

Kimse Allah'ın rahmetinden ümit kesmesin! Can çıkıncaya kadar Allah'ın kulları mağfiret etme imkânı var.

Eğer işlediğin suç bir kulla ilgiliyse, git parasını pulunu ver, helalleş, işi düzelt! Eğer sırf senin ibadetlerinle, taatlerinle; seninle Rabbin arasında ibadetinle ilgili bir şeyse Allah'tan afv u mağfiret dile. Ortada bir zarar varsa tazmin et, zararı gider, tevbe et, Allah'ın yoluna gir, afv u mağfiret iste!

Peygamber SAS Efendimiz, Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin can çıkıncaya kadar mağfiret edeceğini bildiriyor. Perde düşünceye kadar mağfiret imkânı var.

b. Allah Sadakayı Büyütür

İkinci hadîs-i şerif:

Ebû Hüreyre RA'dan Dâra Kutnî ve Tirmizî rivayet etmiş. Tirmizî bu hadisi rivayet ederken sahih hadis olduğunu da söylemiş, beyan etmiş.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:[73]

إِنَّ اللهَ عَزَّ وجلَّ يقبَلُ الصَّدَقةَ ، ويأْخُذُها بيمينِهِ ، فيُرَبِّيها لأَحَدِكُمْ ، كَمَا يُرَبِّي أَحَدُكُم مُهْرَهُ ، حَتَّى إِنَّ اللُّقْمَةَ لَتَصِيرُ مِثْلَ أُحُدٍ (حم. ت. صحيح ، قط. فى الصفات عن أبى هريرة)

RE. 94/2 (*İnne'llàhe azze ve celle yakbelu's-sadakate, ve ye'huzuhâ bi-yemînihî, feyürebbîhâ li-ehadiküm, kemâ yürebbî ehadüküm mührehû, hattâ inne'l-lukmete letesîru misle uhudin.*)

Manası nedir?

(*İnne'llàhe azze ve celle*) "Aziz ve celil; mutlak galip, son derece kıymetli ve son derece ulu olan Allah-u Teàlâ Hazretleri, (*yakbelu's-sadakate*) kulun sadakasını kabul eder. (*Ve ye'huzuhâ bi-yemînihî*) Onu sağ eliyle tutar."

Allah-u Teàlâ Hazretlerinin eli, yüzü ve sairesi bilinmez.

Neden? Çünkü, Allah-u Teàlâ Hazretlerini akıl tasavvur edemez:

لَيْسَ كَمِثْلِهِ شَيْءٌ (الشورى:١١)

(*Leyse kemislihî şey'ün*) "Onun gibi hiçbir şey yoktur." (Şûrâ, 42/11)

Mahlûkatına benzemez*, muhâlefetün li'l-havâdis* sıfatı vardır.

Muhâlefetün li'l-havâdis ne demek? İktidar, muhalefet mi demek? Hayır.

Muhâlefetün li'l-havâdis; "Allah sonradan hâdis olmuş, hudûs bulmuş, ortaya çıkmış olan varlıkların hiçbirine benzemez. Yarattıklarına benzemez, yarattıklarına muhaliftir,

---

[73] Tirmizî, *Sünen*, c.III, s.71, no:598; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.II, s.404, no:9234; Begavî, *Şerhü's-Sünneh*, c.III, s.166; İbn-i Huzeyme, *Sahîh*, c.IV, s.93, no:2426; Bezzâr, *Müsned*, c.II, s.406, no:8062; Taberânî, *Müsnedü'ş-Şâmiyyîn*, c.III, s.115, no:1898; Abdürrezzak, *Musannef*, c.XI, s.106, no:20050;

Kenzü'l-Ummâl, c.VI, s.338, no:15930; *Câmiü'l-Ehàdîs*, c.XII, s.274, no:10768.

yarattıklarından başkadır.” demek.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuş ki:

“—Allah-u Teàlâ Hazretleri kulun verdiği sadakayı eline alır. (*Feyürebbîhâ*) Onu büyütür.”

Rabbâ, yürebbî; ribâlandırmak, geliştirmek demek. Onu geliştirir, büyütür. Nasıl büyütür?

(*Feyürebbîhâ li-ehadiküm*) “Sadakayı veren sizden biriniz için o sadakayı elinde geliştirir, büyütür; (*Kemâ yürebbî ehadüküm mührehû*) “Sizden biriniz küçük bir tayı terbiye edip büyüttüğü gibi…”

“—Aman yesin, büyüsün, aman şöyle bir yağız at olsun, emsalsiz bir Arap atı olsun da üstüne bineyim de rüzgâr gibi uçayım bilmem ne…” heves ediyorsun.

Eski zamanın şeyleri tabii bunlar. Şimdi at sadece at yarışlarında kumar için kullanılan bir hale geldi, başka bir şeyi kalmadı. Eskiden cihadda önemli bir malzemeydi, araçtı. Atına biniyordu, şakır şakır kılıç ile ok ile dıgıdık dıgıdık saldırıp düşmanla çarpışıyordu, atın üstüne hızlı gidiliyordu. Süvariler bir yerden bir yere intikal edip düşmanın önünü kesip, düşmanı önden arkadan çevirip savaşı kazanıyorlardı. At önemliydi.

Evet, “Sizden birinizin tayını böyle besleyip büyüttüğü gibi, at küçücük doğdu, büyüdü büyüdü kocaman bir küheylan oldu. Allah-u Teàlâ Hazretleri de sizin o sadakanızı sağ eline alır sizin için öyle büyütür.”

(*Hattâ inne’l-lukmete letesîru misle uhudin*) “Hatta bir lokmalık bir sadaka, (*letesîru misle uhudin*) Uhud dağı gibi olur.”

Camide iftar etsin diye bir fakire şu kadarcık bir lokma vermişsin.

“—Al kardeşim, ye, iftar et!” demişsin.

Ramazan’da filan öyle oluyor ya, getiriyor birisi, camide oturan bir kimseye ikram ediyor. Bir lokma ya! Bazısı burada zeytin getiriyor veriyor, bazısı hurma getiriyor veriyor. Bir sadakayı, bir lokmayı o kadar büyütür Allah…

Ramazan’da Mekke’de, Medine’de hurmayla, zeytinle, zemzemle orucunuzu açıyorsunuz. Bir de kıyıdan kenardan kaçmış

gelmiş, birazcık bir ekmek varsa, onu da dukka denilen güzel baharatlar oluyor, onun içine bir bandırıp bir yedin mi Allaah... O lokma orada insana çok büyük bir ikram gibi geliyor. Değişiklik çünkü. İnsanoğlu işte, değişikliği sever. Halbuki hurma çok kıymetli bir gıda ama değişikliği seviyor.

Orada ekmek çok makbule geçiyor. Kırık dökülür filan diye kapıcılar ekmeği içeriye sokmuyorlar. O da eteğinin altında, cebinin içinde, kenarda geçirmeye çalışıyor.

Kapıcı sezerse, —*bevvâb* kapıcı demek— "Gel buraya!" diyor, yokluyor ekmek var:

"—Yallah! Dışarı!" diyor. "Yallah! Dışarıda avluda iftar et." diye içeriye sokmuyor.

Ama kimisi beceriyor bu işi, kıyıdan köşeden kaçırıyor.

O zaman sofralar kuruluyor, top patlıyor, ezan okunuyor, imam hemen farza durmuyor. Şöyle bir mühlet veriliyor, oruçlular oruçlarını açıyorlar.

Çok makbul olan şeylerden birisi Arap kahvesi. Kavrulmuş kahve değil, sarı renkli, kahveyi kaynatıyorlar, içine bir takım baharat katıp onu öyle içiyorlar. O çok makbul.

Birisi termosla hel getirmişse, uzaktan gören bile geliyor "Bana da birazcık ver!" diye istiyor, tâlip oluyor. İşte o hel, sıcak çay gibi içenlerin hoşuna gidiyor.

Çeşit çeşit hurmalar var; kimisi buzlukta geçen seneden kalmış, yarısı olmuş, yarısı çıtır çıtır, yarısı böyle bal gibi filan. Hurma yeniliyor, zemzem içiliyor, veyahut bu Arap kahvesi içiliyor derken birazcık da bir ekmek oldu mu, bir lokmada olsa acıkmış da olduğundan insanın orada hoşuna gidiyor.

Kimisi de *dukka* denilen, çok güzel kokulu, un gibi, kahve gibi baharat karıştırmışlar, onu getiriyor. İşte o ekmeği o dukkaya bir banıp da hop bir yuttu mu çok hoş bir şey oluyor.

Bunları neden söylüyorum?

Bir lokma sadaka bile, işte o da bir sadaka olur. İşte birisine bir lokma verdin orucunu açtı mı, işte nihayet o da sadaka… Veya dışarıda verdin bir lokma; elinde bir sandviç vardı, böldün fukaraya verdin, "Al kardeşim." dedin, o da "hop" diye yuttu bir lokma. Bir lokma Uhud Dağı kadar olur.

Medine'ye gidenler Uhud Dağı'nı bilirler. Medine ovalık, düzlük bir yere ama tam ortasında upuzun tek bir dağ vardır, başka hiçbir dağa bağlı değildir. Etrafını otomobille dolaşabilirsin. Her tarafı ovadır, ortada tek, sandöviç gibi uzun bir dağdır. Çok da güzeldir, görünüşü haşmetlidir. Altın madeni filan olduğu da söyleniliyor. Herhalde böyle işin enteresan tarafları da var.

Peygamber Efendimiz buyurmuş ki:[74]

---

[74] Buhàrî, *Sahîh*, c.II, s.539, no:1411; Müslim, *Sahîh*, c.II, s.1011, no:1392; Ebû Humeyd es-Sa'dî RA'dan.

İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.IX, s.42, no:3725; Taberânî, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.II, s.255, no:1905; Taberânî, *Müsnedü'ş-Şâmiyyîn*, c.IV, s.11, no:2585; Buhàrî, *Târih-i Kebîr*, c.V, s.58, no:131; İbn-i Adiy, *Kâmil fi'd-Duafâ*, c.IV, s.224, no:1037; Ukaylî, *Duafâ*, c.II, s.308, no:889; Enes ibn-i Mâlik RA'dan.

Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.VII, s.90, no:6467; Ukbe ibn-i Süveyd, babasından.

Kenzü'l-Ummâl, c.XII, s.485, no:34986; *Keşfü'l-Hafâ*, c.I, s.56, no:137; *Câmiü'l-Ehàdîs*, c.I, s.462, no:738.

أُحُدٌ جَبَلٌ يُحِبُّنَا وَنُحِبُّهُ (طس. عن أنس)

RE: 18/5 (*Uhudün cebelün, yuhibbünâ ve nuhibbühû.*) "Uhud öyle bir dağdır ki, o bizi sever, biz de onu severiz."

Peygamberimizin sevdiği, peygamberimizi seven bir dağ.

"—Canım dağ da insanı sever mi?"

Sen bilmediğin işlere karışma, sever.

Canı var mı? Var…

Kur'ân-ı Kerîm'de Allah-u Teàlâ Hazretleri buyuruyor ki:

يُسَبِّحُ لِلّٰهِ مَا فِى السَّمٰوَاتِ وَمَا فِى الْاَرْضِ (الجمعة:١)

(*Yüsebbihu li'llâhi mâ fi's-semâvâti ve'l-ard*) [Yerde ve göklerde ne kadar yaratık varsa, hepsi Allah'ı tesbih ediyor.] (Cuma, 62/1)

Yüsebbihu, tesbih ediyor, etmeye devam ediyor diyor.

Duyuyor musun?

Şu tesbih ediyor, şu tesbih ediyor, bu tesbih ediyor, bu tesbih ediyor; ağaçlar, kuşlar, canlılar, taşlar, dağlar, ovalar…

Duyuyor musun? Duymuyorsun.

Allah tesbih ediyor diyor. Evliyaullahtan da duyan, "Duyuyorum, duydum; evet söyler." diyor. Duyan da duyuyor.

Demek ki Uhud da Rasûlüllah Efendimiz'i seviyor. Sever mi, sever. Nasıl olur? Senin canın varsa onun da bir başka türlü canı var; Allah da ona bir başka türlü can vermiş, Rasûlüllah söylüyor.

Uhud Dağı'nı Yakacığın arkasındaki Kayış dağına, Aydos dağına benzetebiliriz. Küçükbakkalköy'den başlıyor, Gebze'ye kadar uzanıyor. İşte öyle bir dağ... Allah bir lokmayı geliştirir o kadar yapar.

Muhterem kardeşlerim! Bu ne demek?

"—Allah sadakayı büyütüyor, küçücük bir hayrın mükâfâtını çok veriyor, çoğaltıyor." demek.

Bundan onu anlıyoruz. Büyütmesi, "Mükâfâtını öyle çok veriyor." demek. "Bir lokma bile, yarım hurma bile olsa ver de,

birisinin gönlünü al da, bir sadaka olsun da ahirette sen de onun mükâfâtını gör!" demek bu.

Neden? Çünkü o devirde insanlar bizden çok çok çok daha fazla yoksul idiler. Bizim hepimizin sırtımızda kat kat giyimimiz vardır, gecekondu bile olsa evimiz vardır birkaç odalıdır, paramız, ekmeğimiz, aşımız vardır. El-hamdü lillâh…

Ben zaten gecekonduları seviyorum, apartmanlardan daha hoşuma gidiyor. Hiç olmazsa hepsinin birazcık bir bahçesi, iki yeşilliği, asması, ağacı var. Kurban kesmek istesen arka tarafta kesersin vesaire. Gayet güzel bir çözüm. Dağları da, hiç kimsenin işine yaramayan tepeleri set yapıyor, oraya toprak taşıyor, fukaracık evini de yapıyor orada, kiradan kurtuluyor, kuşların ağacın dalında yuva yaptığı gibi yuvasını yapıyor. Ne yapsın, çoluk çocuğuyla oturuyor. Allah yardımcı[sı] olsun.

Evet, Allah-u Teàlâ hazretleri küçük bir hayrı kat kat büyütür. Yarım hurma da olsa, küçücük bir hayır da olsa yapmak lazım. Bizim gibi değildi, insanlar o zaman aç geziyorlardı, yiyecek bulamıyorlardı. Günlerce aylarca Peygamber Efendimiz'in evinden duman tütmüyordu, yemek pişmiyordu. Biz şimdi eve geldik mi evde yemeğimiz hazırdır, hiç olmazsa bir çorbamız vardır. Aylarca Efendimiz'in ocağı tütmemiş.

"—Ne yapmış, ne yemiş Peygamber-i zîşânımız hocam?"

Keçiyi sağmışlarsa hüp onu içmiş, hurma varsa onu ağzına atmış, böyle yani. Bizim için çerez sayılan, arkadaşımıza gittiğimiz zaman, arkadaşımızın bize ikram ettiği şey onlar için geçim. Karınları sırtlarına yapışıktı, hepsi zayıftı, çoğu zayıftı. Açlıktan uyuyamazlardı, yatakta duramazlardı da içlerini avutmak için kalkar gezmeye giderlerdi. Karınlarına taş bağlarlardı.

Şu Haliç'te kabri bulunan Ebû Eyyûb el-Ensârî Efendimiz hazretleri bir hadis rivayet ediyor:

"—Peygamber Efendimiz bir gün aç kalmış, uyku tutmamış da geceleyin karanlıkta dışarıya çıkmış. Hiç açlıktan uyumamak durumunu tattık mı biz, bu acıyı bilir miyiz?

Uyku uyamamış da kalkmış. Yolda yürürken ışık yok, elektrik direkleri yok, karanlık. Demek ki gökte ay yoksa, nerden aydınlanacak karanlık olur.

Ben hatırlıyorum, bizim köyde mehtapsız bir gecede çarşıdan yatsı namazından sonra teyzemin evine gideceğim. Sokaklarda lamba yok, ışık yok, gökte de ay yok. Meğerse ne kadar karanlıkmış, dünya, çok zor gittim. Debil dübül ayaklarım nereye bastığını bilmiyor, önünü görmüyorsun küt diye bir yere çarpabilirsin. Kör gibi böyle ellerin öne doğru uzanmış yürüyorsun.

Efendimiz karanlıkta yürüyorken bir karaltı görmüş, “Kim o?” diye sormuş, Ebû Bekr-i Sıddîk Efendimiz imiş. Ebû Bekr-i Sıddîk Efendimiz Kureyş’in zenginlerinden idi ve fukara insan değildi. Bilâl-i Habeşî’yi filan satın aldı, azad etti, parası pulu olan insandı.

Peygamber Efendimiz:

“—Yâ Ebû Bekir! Gecenin yarısında ne yapıyorsun böyle sokakta?” diye sordu.

Dedi ki:

“—Yâ Rasûlüllah! Evde yiyecek bir şey yok da açlıktan uyku tutmadı, ondan çıktım.”

Rasûlüllah da ondan çıkmıştı zaten.

“—Gel bakalım!”

Beraber yürümeye devam ettiler. Biraz sonra bir iri karaltıyla karşılaştılar. Kim o? Hz. Ömer RA Efendimiz imiş.

“—Yâ Ömer! Gecenin bu karanlığında dışarıda ne işin var?

O da aynı sebepten çıkmış.

“—Yâ Rasûlüllah! Evde yiyecek bir şey yoktu, uyku tutmadı ondan.”

Gittiler, gittiler, gittiler… Bunların hepsi müşriklerden hicret edip Mekke’den Medine’ye gelmişler. Bunların Mekke’de malları mülkleri, her şeyleri vardı, bunlar imanları uğruna hicret etmiş muhacir. Ebû Bekr-i Sıddîk, Ömer el-Fâruk, Efendimiz... Ebû Bekr-i Sıddîk Peygamber Efendimiz’le geldi, ötekiler daha önce geldiler.

Ensardan Ebû Eyyûb el-Ensârî Hazretleri’nin evine gittiler kapıyı çaldılar. Peygamber Efendimiz’i görünce dünyalar onun oldu:

“—Buyur yâ Rasûlallah!” dedi, “Gecenin bu saatinde ne arıyorsunuz, ne istiyorsunuz?” demedi açtı kapıyı içeri girdiler. Ev sahibi hemen kayboldu, bir hurma izkı getirdi.

İzk ne demek? Hurma salkımı demek.

Hurma böyle bir sap üstünde, salkım halinde olur. Üstünde kuru ve yaş hurmalar olan bir hurma dalı getirdi. Dalıyla muhafazası daha kolay oluyor.

"—Buyurun yâ Rasûlallah!" dedi.

Onlar da oturdular hurmalardan yemeye başladılar. Ev sahibi o arada arka tarafa gitti bir oğlak kesti, onu da çarçabuk hazırladı bunların önüne sundu.

Peygamber SAS Efendimiz buyurdu ki:

"—Yâ Ebâ Eyyûb! Bundan biraz Fâtıma'nın evine de gönder. Çünkü biliyorum ki günlerce böyle bir şey yemedi." dedi. Evlat tabi, insanın kendisi aç durur da evladının acısı biraz daha zor gelir. Öyle yaşamışlar o mübarekler.

Onun için, o devirde bir lokma bile önemli... Şimdi lokmayı çöpe atıyor millet. Bizim dedelerimiz kırıkları bile toplarlardı. Benim anamdan, nenemden öğrendiğim kırıkları bile toplamaktır, kırık dökmemektir. Kırık yere düşse aranır, bulunur. Şimdi millet ekmekleri atıyor, küflendiriyor, bu çöp tenekesine dökmekten ürpermiyor, korkmuyor. Eskiden ekmek bizde o kadar muhteremdi. Öperdi başına koyardı, duvarın kovuğuna koyardı.

Zaten ekmek ziyan olmazdı. Ekmek biraz bayatlamışsa benim rahmetli annem ekmek ovması yapardı. Hanımlar duyuyordur bu lafları, tarif edeyim:

"—Ekmeği alırsın, ıslatırsın, elinle ufalarsın, tavaya koyarsın; soğan doğrarsın, domates koyarsın, yumurta kırarsın, pişirirsin. Önce ekmeği biraz kavurursun, ondan sonra yumurtan varsa, tavuk yumurtlamışsa, bir iki de yumurta kırdın mı dünyanın en güzel yemeklerinden birisi olur."

Çok güzel olur. Bize öyle geliyordu. İnsanın çocuklukta yediği yemekler "Anam aşı" derler, tatlı olur. Annesinin aşı insanın kendisine tatlı gelir. Ekmek ziyan olmazdı. Ekmek, ekmek ovması olur. Halbuki bayat, böyle ısırmak istesen dişinden gıcır gıcır ses gelir, diş geçiremezsin. Islatınca yumuşar, kavurunca yeniden güzelleşir, fırından yeni çıkmış gibi olur, bir de işin içine soğan girdi mi...

Muhterem kardeşlerim.

Soğan da hem çok güzel gıdadır, hem çok kıymetlidir hem de çok

vitaminlidir. Soğana ben bir kaside yazacağım. Şairler padişahlara yazıyormuş, ben de soğana yazayım. Soğan girdi mi işin içine güzel olur. Etin arasına doğrasan güzel olur, ciğere doğrasan güzel olur, ekmeğin arasına doğrasan güzel olur, yumurta olursa a'lâ olur.

Ziyan yok. Ziyan etmek, israf etmek yok.

Arttır.

"—Ne yapacağım arttırıp, var evde!"

Arttır da Çeçenistan'a gönder, arttır da Nakşibendistan'a gönder.

Hiçbiriniz bilemeyeceksiniz Nakşibendistan neresiymiş. Böyle bir bölge biliyor musunuz, bilmiyor musunuz? Neresi Nakşibendistan?

Güney Doğu Anadolu. Orası Nakşibendistan'dır.

Dedelerimiz, hocalarımız, Hâlid-i Bağdâdî Efendimiz oralarda çok dolaşmış, orada her adımda bir nakşî, kâdirî şeyhinin türbesi vardır. Bizim zaten beş, daha fazla tarikatla bağlantımız var. Hepsi oralarda yaşamışlar, ilim öğretmişler, edep öğretmişlerdir, ahaliyi birbiriyle kaynaştırmıştır. Ne Kürt Türk'e yan bakar, ne Türk Kürd'e yan bakar. Kardeş, birbirleriyle kız almışlardır, vermişlerdir.

"—Kürtlere özerklik verilsin."

Kürtler özerk… İşte Ankara'da, İstanbul'da.

Ne ayırıyoruz? Ne kadar sevdiğimiz kardeşlerimiz var, biz böyleydik. Bizim aramıza bu fitneyi fesadı kim soktu?

Bu kavga büyürse Kürt'le Türk arasında, Çerkez'le Abaza arasında olur; Hendek'le Düzce arasında, Sivas'la Kayseri arasında olur; Gülveren'le öbür mahalle arasında, iki komşu arasında olur, iki kardeş arasında olur…

Sen kavgaya bir karar verdikten sonra her şeyden kavga çıkar.

Ama İslâm vardı, edep vardı, ahlâk vardı. Hem de ben mübalağa olarak söylemiyorum, oralarda çok arif insanlar yetişmiştir. Arif, ârif-i billâh. Allah'ı bilen, evliya, büyük insanlar yetişmiştir, onun için söylüyorum. Yoksa hani biz Nakşî tarikatındanız da övünmek filan değil. Oraya damgasını vurmuşlar, oranın insanının oturuşu kalkışı konuşması Nakşî edebiyledir. Nakşibendî edebi var idi! Bozulmamışsa…

İstanbul bir zamanlar güzel şehirmiş; idi. Haliç bir zamanlar altın boynuzmuş Bizanslılar zamanında… Müslümanlar geldiği zaman da, orada Ebû Eyyûb-el Ensârî Efendimiz'in kabri olduğundan, orası en muteber yer olmuş; sadrazamlar oralara konaklar yapmışlar, en güzel yermiş; idi. İnşallah gene olur. Boğaziçi bir zamanlar dünyanın en güzel yeriymiş; idi. Şimdi beton yığını. İnşallah gene olur. Beyazıt güzelmiş, Aksaray güzelmiş; idi… Şimdi bakın ne hale geldi, ne kadar berbat oldu!

Oraları da işte öyle güzel ahlaklı insanların yeriydi. Ben hatırlıyorum, anarşi daha yeni yeni çıktığı zamanlarda duyardım. Eşkiya yol kesermiş, tabancayı çekermiş, eller yukarı, cepler dışarı. Ver bakalım cüzdanını, bilmem ne filan. Fakat kadına dokunmazlarmış. Ben gazetelerde okudum bunu hatırlıyorum. İlk başlangıçta eşkiya bile o zaman kadına dokunmazmış. Ne yapacak kadının üstünü arayacak, yoklayacak, cüzdanı var mı yok mu, namus meselesi bu.

Canım hırsızlığın namusu mu olur, namussuz işte hırsızlık yapıyor haram, haramı işliyor. Ama işte o iliğine işlemiş, edepten ahlaktan. Eşkıyası bile öyle.

Almanya'da bizim Türkiye'den oraya gitme komünist olmuş birilerini, oranın komünistleri yetiştirmek için çağırmış herif.

"—Gel buraya!"

Bizim buradan oraya gitme, oranın azılı komünistleri ile arkadaş olan şahıs gitmiş o çağırdıkları başkana… Adam Kur'ân-ı Kerîm'i bizden gitmenin eline vermiş:

"—Al bunu!"

"—Ne olacak?"

"—Yere at, üstüne bas!"

Din afyon ya onların dediğine göre… Din ne yapıyor? İnsanları uyutuyor.

Din afyon da, siyaset şifa mı? O uyutmuyor mu? Bazı gazeteler uyutmuyor mu? Din afyonmuş.

Ne olacak o zaman? İnsanlar dine düşman olacak.

Komünizm ne yapacak? Dinle savaşacak, Allah'la harp edecek.

Allah azizdir, *azîzün zü'ntikam*'dır, Allah yenilir mi?

Rusya darmadağın olur, insanların perişan olur; isterse bir anda kahreder de ibret-i âlem için bırakıyor işte. Allah'ın hikmeti

var bilmiyoruz ki, bizim gibi değil ki. Biz olsak kızdığımız zaman boğarız, sevdiğimiz zaman baş tacı ederiz. Allah'ın hikmetleri var bilmiyoruz.

"—At yere bas üstüne!" demiş.

Bizim komünistin tepesi atmış; "Senin ananı…" demiş. Açmış ağzını, yummuş gözünü, kapıyı vurmuş gitmiş.

Kur'an'a basamıyor, Kur'an'ı yere atamıyor. Neden?

İçine işlemiş bir şey var.

Şu anda komünist, bırakmış her şeyi bozuk diyor ama o nerden? O dedesinden gelme, dedesinden kalma miras. Bunlar gidiyor.

Tarihî eserlerin gittiği gibi, tarihî ahlâk da gidiyor.

Yerine ne geliyor? Blue jeans pantolonlu, devrim nikâhlı, doğum kontrol haplı; eli tabancalı, kalaşinkoflu, şehir, köy basan, insan öldüren şeyler çıkıyor. Bu da modern dünyanın yetiştirmesi. Bizim dedelerimiz öyle yetiştirmiş bunlar da böyle yetiştiriyor. Buyurun görün hangisi daha iyi, verin kararı? Hangisinin daha iyi olduğunu görün. Biz hayallerle konuşmuyoruz ki, gerçekleri söylüyoruz, misalleri koyuyoruz. İki tane modeli ortaya koyuyoruz.

Al sana bir kadın, al sana bir başka kadın. Devrim nikâhlı, mağaralarda yaşayan, doğum kontrol hapları yutan, belinde tabancalar, köy basan, bebekleri öldüren insan.

Bunları insan nasıl yapar, hangi duyguyla yapar?

Bir duyguyla yapar.

İşte o bir duygu, bizim imanımız da bir başka duygu… Bizim işte oraları Nakşibendistan idi.

Kimisi, "Din afyondur." demiyor ama; "Ben hem dindarım, hem ilericiyim hem de tarikat düşmanıyım." diyor. Hem bayrak, rüzgâr, ezan, bilmem ne diyor, hem de ondan sonra müslümanların her şeyine atıyor, tutuyor, çatıyor. Hem de müslüman da sayıyor galiba kendisini, bazen kendisi de inanıyor; öyleleri de var, kendisini müslüman da sanıyor.

Halbuki insan bir sözden dolayı imandan çıkar, yetmiş yıllık cehennem uçurumuna uçar gider. Bir sözden dolayı.

"—Ben o âyeti kabul etmiyorum, ben o hadisi kabul etmiyorum, aklım ermez." dedi mi?

Dedi. Bitti, iman gitti.

Adam bir defa değil bin defa, milyon defa kâfir, her sözünde kâfirlik söylüyor, ondan sonra "Ben de müslümanım." diyor.

Sen ne biçim müslümansın?

Senin demenle Müslümanlık olmaz ki, Allah kabul edecek senin Müslümanlığını. Sözün özün müslüman olmadıktan sonra ne kıymeti var.

Evet, "Az da olsa hayır yapmak lazım!"dan böyle açtık.

"—Eskiden insanlar böyleydi." dedik, tarihe geçtik; tarihten, kardeşliğimizden, insanların birbirlerine yardım etmesinden, yoksulluktan, genişlikten bahsettik; Nakşebendistan filan diye yayıldı işler...

c. Allah'ın Rahmetle Baktığı Kimseler

Gelelim üçüncü Hadîs-i şerif'e:

Bu hadîs-i şerif'i İbnü'n-Neccâr, Ebû'ş-Şeyh Enes RA'dan rivayet etmiş.

Peygamber SAS Hazretleri buyuruyor ki:[75]

إِنَّ اللهَ تَعَالٰى يَقُولُ : إِنِّي لأَهُمُّ بِأَهْلِ الأَرْضِ عَذَابًا ، فَإِذَا نَظَرْتُ إِلٰى عُمَّارِ بُيُوتِي ، وَالْمُتَحَابِّينَ فِيَّ وَالْمُسْتَغْفِرِينَ بِالأَسْحَارِ ؛ صَرَفْتُ عَذَابِي عَنْهُمْ (أبو الشيخ ، هب. وابن النجار عن أنس)

RE. 94/3 (*İnna'llâhe teàlâ yekùlü: İnnî leehimmu bi-ehli'l-ardı azâben, feizâ nazartü ilâ ummâri buyûtî, ve'l-mutehâbbîne fiyye, ve'l-müstağfirîne bi'l-eshâri, saraftu azâbî anhüm.*)

(*İnna'llâhe teàlâ yekùlü*) "Çok yüce olan Allah muhakkak ki şöyle buyurur, buyuruyor: (*İnnî leehimmü bi-ehli'l-ardı azâben*) Ben âlemlerin Rabbi ehl-i arza, yer yüzündeki insanlara ve mahlûklara, cinlere ve sâir mahlûkata azap etmeye

[75] Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.VI, s.500, no:9051; İbn-i Adiy, *Kâmil fi'd-Duafâ*, c.IV, s.61; Deylemî, Müsnedü'l-Firdevs, c.III, s.165, no:4436; Enes ibn-i Mâlik RA'dan.

Câmiü'l-Ehàdîs, c.VIII, s.284, no:7308.

niyetleniyorum. Onu yapmak ister gibi, ona bir himmet ediyorum, himmetleniyorum, gayretleniyorum, gayret ediyorum ama; (*feizâ nazartü ilâ ummâri buyûtî*) benim mescidlerimi, evlerimi —Allah'ın evi mescidler— mamur kılanlara, (*ve'l-mutehâbbîne fiyye*) benim uğrumda birbirlerini sevenlere, (*ve'l-müstağfirîne bi'l-eshâri*) ve seher vakitlerinde istiğfar eyleyenlere bakıyorum da (*saraftu azâbî anhüm*) azabımı onlardan kenara çekiyorum, onlara azap etmiyorum."

Bunun kelime manası: "Yani azap edeceğim diye gayret etmişken, mescidlerdeki ibadet edenlere, birbirlerini Allah için sevenlere, seher vakitlerinde tevbe istiğfar edenlere bakıyorum, hadi şunları azaplandırmayayım diye azabı onlardan çekiyorum." demek.

Muhterem kardeşlerim! Burada bir şeyleri vurgulamamız, size iyice söylememiz lazım:

Allah kimlerin hürmetine azaptan vazgeçiyormuş? Yeryüzünü azaplandıracak, kahredecek, azabını indirecek; insanları cinleri, mahlûkatı, dağları, ovaları, denizleri mahvedecek ama neden, kimin hürmetine vazgeçiyor?

Bir, (*ummâri buyûti'llâh*) "Allah'ın evlerini ma'mur eden insanlar."

Allah'ın evlerini ma'mur eden insanlar ne demek, bu ma'murluk ne?

"—Allah'ın ibadethanesine gelip de Allah'a ibadet eden insan orayı ma'mur kılıyor." demektir.

Çölde bir mescid yaptık; çok güzel çinilerle mermerlerle döşedik ama imam yok, müezzin yok, cemaat yok. Bu cami çok güzel mermerli, çok güzel çinili, çok lüks inşaatı, malzemesi şaheser bir cami. Bu cami ma'mur bir cami mi? Değil.

Asıl ma'murluğu içinde imam olacak, müezzin olacak, cemaat olacak, ibadet olacak. İbadet edilmeyince ma'mur değil.

Bir yerde ibadet edilirse orası ma'mur olur. Evde ibadet edersen ev ma'mur olur, dağda ibadet edersen dağ ma'mur olur, öbür dağlara iftihar eder.

"—Ya ne haber! Bugün benim üstümde Allah'ın bir salih kulu namaz kıldı, Allah'a ibadet etti. Senin üstünde kıldı mı, ibadet etti

mi? Yandaki dağa iftihar eder.” diyor Peygamber Efendimiz.

Dağ dağla konuşuyor, iftihar ediyor. Ne şeref! Gördün mü?

Dağ başı ibadetle ma’mur olur, hane ibadetle ma’mur olur. Mescid, caminin içi, cami içindeki cemaatle, ibadetle ma’mur olur; taşla toprakla değil. Taş toprak köşkte de, sarayda da, resmi dairede de, her yerde var. Mermer, çini, zevk, sefa her yerde var.

İbadet edilen yer, ibadet eden tarafından ma’mur edilmiş olur. Onun için cami yaptırmanın sevabı var, doğru… Bir insan cami yaptırdı mı sevap kazanıyor. Harap bir camiyi imar etmek sevap.

Meselâ, bizim Şeyh Murad Efendi tekkesinin yanında bir cami var, kubbesi çatlamış, yazıların yarısı duruyor yarısı harap. Birisi gelse yapsa, cami olacak. Caminin imarı bir böyle ama, yapsan bitirsen bile içinde namaz kılanı yoksa, o cami haraptır.

Neden? Mânevî bakımdan içinde ibadet edilmediğinden mahzun, yıkık durumda, kalbi kırık durumda… Cami ibadetle ma’mur oluyor.

İnsanlar camiye gelir, ne yapar?

Namaz kılarlar, vaaz verirler vaaz dinlerler, Kur’an okurlar Kur’an dinlerler, Kur’ân-ı Kerîm öğrenirler, ulûm-u dîniyye öğrenirler.

Müderris hoca gelir, rahleye oturur, talebeler etrafında toplanır, kalemleri ellerine alırlar, cızır cızır yazarlar, dinlerler. İlim irfan öğrenilir, ibadettir; namaz kılınır ibadettir, Kur’an okunur, ibadettir; tesbih çekilir, ibadettir; i’tikâf yapılır, ibadettir. Allah bunları sever.

Yeryüzünde, arzda Allah’ın sevdiği yerler ibadethanelerdir ve ibadethaneler Allah-u Teàlâ Hazretleri’nin evleridir. Allah’ın evleri, beytullahlar mescidlerdir, Allah’a ibadet edilen yerlerdir ve Allah kendi evine gelenlere mutlaka ikramlarda bulunur.

“—Hoş geldin. buyur, al sana ikram!”

Ev sahibinin misafire ikram etmesi âdet olduğundan Allah da evine gelene ikram eder. Şimdi size de, bize de ikram edecek, nice nice hayırlar ikram edecek.

Neden? Geldiniz, dinlediniz; Peygamber Efendimiz’in hadîs-i şeriflerini, dinimizin hükümlerini, bilgileri, şeriatin inci, yakut, mercan, pırlanta gibi hakikatlerini öğrenmiş oluyorsunuz. Tamam, bu bir.

Madem Allah bundan dolayı başkalarına bile azap etmiyor, bunlara hiç azap etmez, bunlar sevgili kulları. Bunların hatırına ötekilerine de azap etmiyor.

Bakın, Allah'ın iyi kullarının insanlara ne faydası var? Kâfirler bile bizim hatırımıza yaşıyor. İşin aslı öyle değil mi? Kâfir işin içyüzünü bilse, bizim hatırımıza yaşıyor. Mü'minler olmasa, Allah yeryüzünü mahvedecek, kahredecek. Mü'minlerin hürmetine yaşıyor. Müslümanların hatırına Allah'ın azabından korunuyor, mü'minlere çatıyor; Müslümanlıkla savaşıyor.

Allah kendisini yaratmış, Allah'ı inkâr ediyor. Nimetleri Allah veriyor, Allah'tan gayrıya yönelmiş. Allah'ın nimetlerini yiyip günah işliyor, Allah'a asî oluyor. Allah'ın verdiği nimeti yiyip Allah'a asî oluyor, bu kadar terslik olur mu? Bu kadar acaiplik, bu kadar nankörlük, bu kadar nezaketsizlik, edepsizlik, ahlâksızlık olur mu?

Hem Allah'ın nimetini ye, hem ona isyan et, hem Allah seni yaratmış olsun, sen Allah'tan gayriye tapın veya Allah'a tapınma, Allah'a ibadet etme... Hem müslümanların hürmetine sağ salim, esen yaşa, hem de müslümanlara kız, onları kötüle... Sen Nasreddin Hoca'dan betersin, bindiğin dalı kesiyorsun. Sen müslümanları yok etsen, yeryüzünde kıyamet kopar.

İnanmaz, kâfir olduğundan inanmaz ama işin aslı belli. Peygamber Efendimiz hadîs-i şerif'e buyuruyor:

"—Allah camileri dolduranlar hürmetine azabı kaldırıyor, vazgeçiyor."

Başka kimlermiş dur bakalım! Camileri imar edelim, vaaza, vaazı dinlemeye devam... Namaza, Kur'an'a, zikre, tesbihe devam... Tamam anladık, el-hamdü lillâh doğru yoldaymışız. Ötekiler bize kızar:

"—Vay hû çekiciler vay, vay gericiler vay!"

Bak el-hamdü lillâh doğru yoldaymışız, el-hamdü lillâh, çok şükür... İkincisi; (*Ve'l-mütehâbbîne fiyye*) "Allah için birbirleriyle kardeş olup, birbirlerine muhabbet eden insanlar."

Allah bir de, "Benim hatırım için, benim uğruma birbirlerini sevenlere baktığım zaman..." diyor.

Muhterem kardeşlerim! Bu çok önemli. Tarikatin, tasavvufun bir büyük bölümü de budur. Millet tasavvufu şekil sanıyor ama

"Şekil değildir, özdür, ahlâktır." dedim ya demin. Bir mühim tarafı da budur.

"—Tasavvufun yüzde kaçı nedir?" diye yüzde hesabı yapsak, çok büyük bir bölümü de bu muhabbet bölümüdür.

Kime muhabbet? Kardeşin kardeşe, müslümanın müslümana muhabbeti; Allah'a muhabbet, Rasûlüllah'a muhabbet, Allah'ın kitabına muhabbet, müslümanlara muhabbet… Din muhabbet dinidir ama biz unutmuşuz.

Bizim torunlar Ankara'dan misafir geldiler, bizim evde konuşuyoruz. Onlardan duydum, bilmiyorum. Biz çocukluk yaptık büyüdük, şimdi dedeler safına girdik, gençlerin halini iyi bilmiyoruz. Belki çocuklar, gençler kardeşlerini daha iyi bilir.

Şimdi mahallede ve okulda çocukların arasında çeteler varmış, çete halindelermiş. Çeteye girmeyeni, yalnız kalanı haklıyorlarmış, dövüyorlarmış; o da bir tarafa giriyormuş.

Bu gidişin sonunda insanlar büyüdüğü zaman bu sefer silahı alır birbirlerine hakiki kavga yapar. Çocuk kavgası tamam.

Torun bana:

"—Dede sen hiç kavga ettin mi?" diye soruyor.

"—Ben kendimi bildim bileli hiç kimseyle kavga etmedim." dedim.

Hakikaten hiç öyle hatırımda olan böyle bir şey yok. Belki çok küçükken yapmışsa, insan okula gitmediği zamanda filan, onları hatırlayamıyorum ama kavga etmedim. Ama şimdi hep böyle bir kavga dövüş... Avrupa'nın bazı ülkelerinde silahı oyuncak yapmak, oyuncak tabanca, oyuncak tüfek ve saire yasakmış.

Allah rızası için muhabbet vardı. Bütün müslümanlar kardeş…

إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ إِخْوَةٌ (الحجرات: ١٠)

(*İnneme'l-mü'minûne ihvetün*) [Müminler ancak kardeştirler.] (Hucurât, 49/10) buyrulmuştur.

Bütün insanlar kardeş, Hazreti Âdem'in evlatları.

Kâfirlere karşı da bizim asıl davranış şeklimiz ne?

Biz kâfirlere "Bu adam müslüman olabilir." diye bakıyoruz.

Yani onlar da Peygamber Efendimiz'in ümmeti olabilirler. Öğretirsek, anlatırsak, İslâmı tebliğ edersek, irşad edersek şu da müslüman olabilir.

Bulgaristan'da bir arkadaş anlattı. Bulgar şu şartlar altında müslüman olmuş. Müslüman olmuş Bulgar bu arkadaşın evine gelmiş, o da bir şey ikram etmiş,

"—Teşekkür ederim, sağol." demiş.

Niye? Oruçluymuş.

"—Ne var yani, Ramazan değil, niye oruç tutuyorsun?"

Zorlamış, anlamaya çalışmış. Demiş ki:

"—Rasûlüllah Efendimiz'in hadisinde okudum: En güzel oruç Davud AS'ın orucu; bir gün tutar bir gün tutmazdı."

O da öyle yapıyormuş.

Allah Allah! Bulgar müslüman oluyor, senden benden çok oruç tutmaya başlıyor. Olabilir. Bak gayret göstermeden müslüman oluyorlarsa, bir de gayret gösterirsek, bir de güzel davranırsak, bir de kardeşlik görürse…

Mesela Almanya'da bir Alman bizim Türklere yanaşıyormuş.

"—Niye Türklerle düşüp kalkıyorsun, onlara yanaşıyorsun da Almanlarla düşüp kalkmıyorsun, ahbaplık etmiyorsun?" demişler.

"—Bunların birbirleriyle muhabbeti hoşuma gidiyor. Bunlar birbirlerine çok sargın, birbirlerini çok tutuyorlar, birbirlerine muhabbetleri iyi. Karşılaştıkları zaman kucaklaşırlar ve saire. Birbirlerine ikramları var, ziyaretlere giderler. Bu sıcaklık Almanlar arasında yok. Onun için bunları seviyorum." demiş.

Muhabbetlerini, vefalarını seviyor.

İşte bizim bu gelenekselleşmiş olan ahlâkımız dinimizden geliyor. Bize dinimizden aşılanmış, biz onun için seviyoruz birbirimizi.

Ey din düşmanı!

İşte şimdi buradan söylüyoruz banda giriyor, banttan da herkese gidecek, herkes duyacak bunu.

Sen dinle çarpışırsan neticede ne yapmış oluyorsun?

Hayır, sadaka yapma imkânlarını, insanların birbirleriyle kardeşçe geçinmesini yok etmiş oluyorsun, anarşiyi sen hazırlıyorsun.

Anarşiyi hazırlayan sen, anarşiyi hazırlayan senin eğitim tarzın, senin zihniyetin. Sen kendini ilericiyim sanıyorsun ya, sen kendini matah sanıyorsun ya, sen kendini Avrupa'yı iyi bilir sanıyorsun ya, vallahi biz senden daha iyi biliyoruz. Sen Avrupa'yı yarım görüyorsun, tek gözle görüyorsun, perdenin bu tarafını görüyorsun, biz öbür tarafını da biliyoruz. Avrupalının, Amerikalının içi yanık, o da bir şey arıyor. Aradığı zaman, gördüğü zaman geliyor, müslüman oluyor, çünkü boşlukta. Gidin bütün Avrupalılara, Amerikalılara sorun araştırın. Adam ihtiyaç içinde, çünkü ruhunu doyuracak bir şey yok…

Sen orayı da bilmiyorsun. Ne batıyı biliyorsun, bilsen onlar gibi olursun; ne doğuyu biliyorsun, bilsen bizim gibi olursun. Ne orayı biliyorsun, ne burayı biliyorsun; kendini de matah sanıyorsun, çok bilgili sanıyorsun. Profesörlükse bizde de profesörlük var, mühendislikse bizde de var, yurtdışı ise bizde de var.

Şimdi el-hamdü lillâh işçilerimiz bile Almanya'ya gele gide birçok ilericilerden daha iyi Avrupalı oldu, hadi bakalım şimdi ne yapacaksın?

Biz sanıyorduk ki, adam Sorbon'da doktora yapmış:

"—Vay be! Fransa'da doktora yapmış."

Fransızlar şarktan gelen insanlara uyduruk, doktora yaptırırlarmış sonra öğrendik. Hafif, basit uydurma doktora yaptırırlarmış. Derlermiş ki:

"—Bu kadarı Ortadoğu için kâfi. Boş ver, iyi yetişmesin, ver ünvanı gitsin."

Orada doktora yapmak meziyet değil ki! Biz de onları adam sanıyorduk. Biz de "Vay Fransa'da doktora yapmış, İsviçre'de doktora yapmış, hukuk okumuş!" filan diye bir şey sanıyorduk. Yok bir şey...

Hepsini biliyoruz, işte gördük, görüyoruz el-hamdü lillah. Biz daha iyi biliyoruz, sen bilmiyorsun bu işi. Sen bilmeden bir de "İlericiyim!" diye doğru yapıyorum sanıyorsun. Gözünün içine, objektifin içine bakarak söylüyorum, sen çok yanlış yoldasın. Bu Türkiye'deki anarşinin sebebi sensin, bu insanların katil olmasının sebebi sensin. Sen bunları İslâm'dan ayırdın, İslâm'ı düşman gördün, gericilik gördün, ondan sonra bu çıktı ortaya. Öyle değildi, muhabbetle yan yana oturanları sen bu hale getirdin.

İşin doğrusu bu.

Allah-u Teàlâ Hazretleri bizi birbirini gerçekten sevenlerden eylesin…

Onların böyle dinle uğraşmasından biz de etkilendik, biz de şüpheleniyoruz:

“—Acaba doğru yolda mıyım, acaba yanılıyor muyum? Acaba bu herifler mi haklı, yoksa benim dedem mi haklı? Dedem bu modern hayatı bilmiyordu ama bunlar biraz biliyorlar. Acaba dedem mi cahil, bunlar mı cahil? Bunlar okumuş cahil de, dedem okumamış ârif mi?”

Millet de tereddüt ediyor ama biz profesörüz, biz bu işleri inceleyen insanlarız. Yanılan ilericiler. Yanıldıkları ortaya çıkan olaylarla isbat edilmiş durumda. Düzgün yeri bozduklarından belli; duman çıkmayan, ateş olmayan yeri tutuşturdular, yangın yerine çevirdiler. Eskiden yemyeşil olan güzelim çayırı çimeni ormanı mahvettiler.

Demek ki birbirimizi iyi seveceğiz. Biz de sevemiyoruz, İslâm’ın sevme dini olduğunu biliyoruz ama zayıf. Ben burada geçenlerde bir konuşma yaptım, bir arkadaş işkillenmiş. Almış eline kâğıdı:

“—Siz böyle böyle demişsiniz, bizi mi kasdettiniz?” demiş.

“—Yok, sizi kasdetmedim de bir kusur var ortada…”

Gerçekten biz derviş olmuşuz ama birbirimizi sevmiyoruz.

Şikâyet ediyor, geliyor:

“—Ben dört yıldır dervişim, buradan birisiyle tanışamadım. Aile eğitim kampı yapıyoruz, birbirini tanıyanlar gruplaşıyor, fıs fıs fıs fıs birbirleriyle muhabbet ediyor, biz tanışmadan gelip, tanışmadan gidiyoruz.” diyor.

Olmaz, muhabbeti ilerleteceksin, daireni genişleteceksin, kucağını açacaksın, daha yeni insanlar tanıyacaksın.

Ben şimdi arkadaşlara soruyorum:

“—Camide şu yeni gördüğüm filanca kim?”

“—Bilmem!”

“—Nereli, adı sanı ne, mesleği ne?”

“—Bilmem!”

“—Camiye gelmiş, niye bilmiyorsun?

Git yanına yanaş:

“—*Selâmün aleyküm*, hoş geldin kardeşim. Nerelisin, nasılsın, buraya mı taşındın, geçerken mi uğradın, kimsin?” diye sor, tanış.

Alışmamışız, namazı kıldık mı kıldık, sevabı kazandım, pabucunu kapan pırt gidiyor. Biraz da muhabbete vakit ayır, biraz da etrafına bak, bir tebessüm et.

Meselâ:[76]

تَبَسُّمُكَ فِي وَجْهِ أَخِيكَ لَكَ صَدَقَةٌ (ت. عن ابى ذر)

---

[76] Tirmizî, *Sünen*, c.VII, s.213, no:1879; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.II, s.287, no:529; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.III, s.220, no:3377; Taberânî, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.VIII, s.183, no:8342; Bezzâr, *Müsned*, c.II, no:108, no:4070; Buhàrî, *Edebü'l-Müfred*, c.I, s.307, no:891; Taberânî, *Mekârimü'l-Ahlâk*, c.I, s.26, no:20; Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.II, s.70, no:2396; İbn-i Adiy, *Kâmil fi'd-Duafâ*, c.V, s.275; Ebû Zerr-i Gıfârî RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.VI, s.410, no:16305; *Câmiü'l-Ehàdîs*, c.XI, s.202, no:10571.

(*Tebessümüke fî vechi ahîke leke sadakatün*) "Müslüman kardeşinin yüzüne tebessüm etmen senin için sadakadır."

Allah bir lokmayı Uhud dağı kadar yapıyor. Bir tebessüme sadaka sevabı veriyor.

"—Yâ İskenderpaşalar güleç yüzlü insanlar." desinler.

Gazeteler çeşit çeşit şeyler yazıyorlar bir de öyle yazsın.

Ne böyle, kaşlar çatık, bilmem ne! Ön safın imam arkasını elde etmek için ihtiyarlar birbirleriyle omuz kavgası yapıyor.

Olmaz! Onun oluversin ya! Onun oluversin, o sevabı kazansın. Sen onun için yerini verdiğin zaman, aslında sen de o sevabı alacaksın. İhtiyarlar öyle, gençler de başka türlü ve saire.

Muhabbeti öğrenmemiz lazım. Allah birbirini Allah için sevenler hürmetine azaptan vaz geçiyor. Birbirimizi seveceğiz, birbirimizi tanıyacağız.

Benim bir arkadaşım vardı, geceleyin kapıyı çalardı ikide birde, pür telaş kalkardım.

"—Aspirin var mı abi?"

"—Hay Allah iyiliğini versin! Fesübhanallah, Aspirin için insanın gece uykusu bölünür mü?"

Meğer iyi yapıyormuş, sonradan o bana öyle yapınca insan diyor ki;

"—O beni geceleyin ikide kaldırırsa, ben de onu üçte kaldırırım. Yapmadı mı bana geçen gün, ben de ona öyle yaparım."

Ne oluyor? Teklifsizlik ve samimiyet oluyor.

Ben o hale geldim ki o arkadaşın evine gittiğim zaman;

"—Yorgunum, bırak şurada biraz uzanacağım." diyorum.

Başkasının yanında;

"—Dur bakalım ev sahibi ne yapacak? Ev sahibini işine karışılmaz. Buyur mu diyecek, otur mu diyecek, kalk mı diyecek."

Bunda samimiyet var, ötekisinde resmiyet ve protokol ve saire var. Samimi oluyor.

Muhterem kardeşlerim! Onun için bu sözü nereye bağlayacağım:

Evine bir gidiver ya!

"—Bu akşam çorba içmeye sana geliyorum."

"—Allah Allah! Ne oldu bu adama böyle beleşçi midir, nedir?"
Değil! Veya sen ona de ki:
"—Gel bu akşam çorbayı bizde içelim!"
"—Mazeretim var, hık da mık da..."
"—Mazeretin varsa evde yemek yemeyecek miydin? Gel bakalım çorba iç öyle."

Ya sen onu yemeğe çağır, ya sen onun yemeğine git, muhabbet olsun. Birbirinizle bir tanışın. Bakalım evi nasıl, derdi mi var, hali iyi mi kötü mü?

Kimisi var;

يَحْسَبُهُمُ الْجَاهِلُ أَغْنِيَاءَ مِنَ التَّعَفُّفِ تَعْرِفُهُمْ بِسِيمَاهُمْ لاَ يَسْأَلُونَ النَّاسَ إِلْحَافًا (البقرة:٢٧٣)

(*Yahsebühümü'l-câhilü ağniyâe mine't-teaffufi ta'rifuhüm bi-sîmâhüm lâ yes'elûne'n-nâse ilhâfâ*) [Bilmeyen kimseler,

iffetlerinden dolayı onları zengin zanneder. Sen onları simalarından tanırsın. Çünkü onlar yüzsüzlük ederek istemezler.] (Bakara, 2/273) diyor Kur'an-ı Kerim.

"—Öyle zekâta muhtaç insanlar vardır ki, dışarıdan bakan onları, onun iffetli, namuslu, sessiz, isteksiz, dilenmeme durumundan dolayı zengin sanır ama adam aslında fakirdir."

Evine bir gitsen yürekler acısı! Eyvah! Karısı hastalıklı orada yatıyor, çocuklar perişan, evin üstü akıyor, altı kokuyor! Vay be! Ben bunu zengin sanıyordum. Vah zavallı. Al kardeşim şurdan… Gitmeseydin görmeyecektin. Kimisi belli etmez söylemez, istemez; bizim dinimizde istemek iyi olmadığından istemez.

Sen gideceksin tanıyacaksın, bahane arayacaksın, vesile bulacaksın, çağıracaksın. Bu bir taktik. Ama doğrudan doğruya;

"—Bu akşam sana yemeğe geliyorum!" demek daha samimi oluyor.

Adam afallıyor, burnunun üstüne bir yumruk yemiş gibi sarsılıyor. Ondan sonra yavaş yavaş alışıyor. Öyle yapamazsan evine çağır, bize buyur bilmem ne. O sana gelir de bazen gene çağırmaya utanır.

Neden? Evi fenadır, eşyası kırık döküktür, sana ikram edecek bir şeyi yoktur ondan çağıramaz. "Nereye oturtacağım?" diye düşünür.

Ne olacak? Allah bu kadar vermiş. Veren Allah, vermeyen Allah; ne utanıyorsun? Sen misafiri çağır sevabını kazan. Kimisi böyle utanır. Kimisinin karısı cadalozdur misafiri istemez.

"—Hanım ben bu akşam misafirler getirmek istiyorum?"

"—Yok yok yok yok, aman aman aman!"

Ne oluyor sevap kazanacaksın?

"—Hazırlık yok, et lazım, süt lazım, bir tavuk lazım, bilmem kaymak lazım…"

Hiçbir şey lazım değil. Sen ne yiyeceksen, yediğinden misafire ikram edersin, tekellüf yok.

Hanımlar ille alkış toplayacaklar. Duyuyoruz hanımlar kendi aralarında gün yapıyorlarmış, bilmem kaç çeşit ikram. Bre insafsızlar! 20-30 çeşit börek, çörek, tatlı, tuzlu, ekşi, meyve, sebze enva-i çeşit şeyler... Ben bazen birilerinin evine gidiyorum, bizim

kızların evine ve saire. Bakıyorum öyle güzel şeyler var…

"—Tamam ben buradan hiç ayrılmam." diyorum, onların da hoşuna gidiyor.

Halbuki bir akşam geldik, bir daha üç beş sene sonra ancak gideriz ama çok güzel şeyler. Neler yapıyor millet yemek için!

Ne olacak işte! Ben üçe ayırıyorum yiyecekleri: Karbonhidratlar, yağlar, proteinler… Üç çeşit. Bunu gıda uzmanları, doktorlar söylüyor.

Karbonhidrat; ekmekte, börekte, makarnada var, hepsi aynı kapıya çıkıyor. Aşağıda gidince hepsi karbonhidrat oluyor. Yağlar; koyun yağında, zeytinyağında var, filancada filancada yağ var.

Bir de proteinler. Fukaranın ekmeği fasülyedir. Fasülyede, tavukta, balıkta, hamside var. Hamsinin kilosu şu kadar, falanca balığın kilosu şu kadar, astronomik bir rakam. Ben de hamsi alırım hamsi yerim, çok da güzel, gayet güzel. Neticede protein değil mi, yumurta da protein.

Hocamız Rh.A, neden şişman olduğunu anlatırdı:

"—Öksüzlük olduğundan, validemiz vefat etmiş olduğundan evde yemek olmazdı. Tavuk yumurtlamış mı diye kümese giderdik, yumurtlamışsa alırdık, kırıp bir yumurta yutardık, olur biterdi."

İşte protein! Galiba içinde yağ da var, vitamin de var, her şey var ne olacak? Şu nefs-i emmareyi azdırmaya lüzum yok. Hafif bir şeyle de ikram olur.

Birbirimizi sevmeye karar verelim, sevelim. Sevmiyoruz çünkü; birbirimize çeşit çeşit sebeplerle kırgınız, dargınız, küskünüz, yan bakıyoruz, şüpheleniyoruz. Polis mi acaba, bilmem ne mi acaba, casus mu, aramıza niye geldi? Mescide gelmiş adam, ötekisi soruyor:

"—Niye geldin bu mescide?"

"—Namaz kılmaya geldim."

"—Sen öbür mescidden buraya gelmiş casus musun?"

Küt burnuna bir yumruk Almanya'da. Çünkü her grubun bir mescidi var, bu bilmem kimin mescidi, bu bilmem kimin…

اَنَّ الْمَسَاجِدَ لِلّٰهِ (الجن:١٨)

(*Enne'l-mesâcide li'llâh*) "Bütün mescidler Allah'ındır." (Cin, 78/18) Onun bunun olmaz. Mescid olduktan sonra, artık buraya kim niye geldi, niye gelmedi diye sorulmaz.

Birbirimizi seveceğiz bunu da öğrenelim Allah'ın ibadethanelerine gelip çeşitli ibadetlerimizi de yapacağız, çünkü Allah bunları seviyor.

Üçüncüsü ne: (*Ve'l-müstağfirîne bi'l-eshâr*) "Seher vakitlerinde tevbe istiğfar edenler."

Eshâr ne demek? Seherler demek. *Müstağfirîn* ne demek? Tevbe istiğfar edenler demek.

Biliyorsunuz seher vakti, imsak kesilmeden önceki zamana derler. Takvimi açtın, imsak kaçta kesiliyor; şu dakikada, ondan önceki zamana, evvelki zamana seher vakti derler. İmsaktan sonra artık sabah başlar.

Seher vakti nedir? Gecenin en son zamanıdır, gecenin bittiği, fecre, fecr-i sâdıka yakın olan zamandır. Bu vakitte tevbe ve istiğfar eylemek çok sevaptır.

Nasıl yapacağız bunu?

Saatini sabah namazına değil oruca kalkıyormuş gibi sahur vaktine, imsaktan biraz evvele, bir birbuçuk saat önceye

kuracaksın. Akşamleyin de çok oyalanmayacaksın, erken yatacaksın. Saat zır diye çaldığı zaman kalkacaksın, abdestini alacaksın, işte seher vaktindesin.

Ne yapacaksın?

“—Affet beni Allah’ım!” diyeceksin. “Beni mağfiret eyle yâ Rabbi! Ben sana iyi kulluk edemedim, kusurum çok, günahım fazla. Kul haklarını yedim, onun bunun kalbini kırdım, ev hali hanımla kavgalaştık, dövüştük barıştık; çocuklara tam babalık yapamadım, terbiyelerini iyi veremedim. İş hayatımda kusurlarım oldu, komşularımla problemlerim oldu. Suçluyum yâ Rabbi! Beni bağışla yâ Rabbi! Affet yâ Rabbi!” diye yalvaracaksın.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuş ki:

“—Gecenin seher vaktinde göğün kapıları açılır, Allah kullarına seslenir; ‘Yok mu benden affını isteyen, affedeceğim, haydi istesin!’ der.” diyor.

Onun için o vakitte kalkıp tevbe istiğfar eden, muradına erer, afv u mağfiret olunur. Afv u mağfiret olduktan sonra hafifler, ruhen rahatlar, içi dışı nurlanır, ondan sonra iyi insan olur.

Dışarıdakiler de şaşırır:

“—Bizim bu adama ne oldu? Değişti, hali güzelleşti, ağır başlı, tatlı dilli, güleç yüzlü, yumuşak bir şey oldu.”

Fark ederler, hemen fark edilir.

Muhterem kardeşlerim.

Birinci hadîs-i şerif'te; “Allah-u Teàlâ Hazretleri kullarını can çıkıncaya kadar affeder.” diye geldi. Bir sadaka hadisini okuduk. Üçüncü hadîs-i şerif'te de; “Allah'ın kimlerin hürmetine yeryüzüne azap etmekten vazgeçtiğini okurken; birincisi camilerde ibadet edenler, ikincisi birbirlerini Allah için sevenler, üçüncüsü de seher vakitlerinde tevbe istiğfar edip Allah'tan mağfiret dileyenler.” diye geldi.

Bugünkü dersimizin başında da sonunda da ne geldi?

“—Tevbe etmek, mağfiret istemek” geldi.

Bunda bir hikmet var. Biliyorsunuz şimdi mübarek üç aylardan birincisi Receb ayındayız. Receb ayı nedir? Tevbe ayıdır, Allah'tan afv u mağfiret istemek ayıdır.

“—Hocam ben faiz yedim, günah işledim, şöyle yaptım, böyle yaptım…”

Tamam, Receb ayında tevbe et, halini düzelt, ondan sonra iyi insan olarak yaşa! Tevbende sabit ol! Tevbende, Allah'a verdiğin sözde sadık ol, vefalı ol. Allah yolunda yürü, Allah'ın sevgisini kazan, Allah'ın lutfuna er, rahmetine ulaş, rızasına kavuş, cennetiyle cemaliyle Allah seni taltif eylesin… İki cihanda aziz ve bahtiyar eylesin…

Peygamber Efendimiz'in hadislerini okuyun, uygulayın, ibadetleri yapın, günahlardan kaçın takva ehli olun, ahlâkınızı güzelleştirin!

İki ahlâktan bu sohbetimizde bahis geçti; bir tûl-i emel olmayacak, iki muhabbet olacak. Bunlar güzel huylar. İyi huylar insanı cennete sokar, kötü huylarsa cehenneme... Huy insanı ya cennete sokar ya cehenneme…

Onun için tasavvufta huyları güzelleştirmek çok mühimdir. Zikir mühimdir, ibadetler de mühimdir, sevap kazanıyorsun zikirden, ibadetten… Günahlardan kaçınmak, takva ehli olmak, o da çok mühimdir. Allah o zaman seviyor, günahtan kaçınca seviyor.

Yusuf AS'a nasıl teklif gelmiş, nasıl hayır demiş? Günahtan

kaçmış, hapse girmeye razı olmuş.

Günahlardan geçince, insanın derecesi yükseliyor, seviliyor. Takva ehli olacaksınız, günahlardan kaçınacaksınız. Bir de huylarınız güzel olacak; geçimli, tatlı dilli, sabırlı, şükürlü, feragatli, vefalı; cevr-i cefâya mütehammil, hayır hizmetlerine koşucu, cömert, akıllı, uslu, güzel ahlâklı, melek gibi herkesin sevdiği, hayran olduğu bir insan olmak lazım.

Güzel huylu olmazsa insan cehenneme girebilir, ibadeti olsa bile girebilir. Kötü huyundan dolayı cehenneme girecekler var.

Zalim; kedisine eziyet etmiş, cehenneme girecek. Kedi yahu… Olsun, zalimliğinden giriyor. Kediyi öldürdüğünden girmiyor, merhametsizliğinden giriyor. Merhametli olacaktı, merhametsiz… O kedinin viyak viyak ağlamasından kalbi titremedi, merhametsiz diye Allah cezayı veriyor.

Muhterem kardeşlerim!

Onun için, güzel huylar çok mühimdir. Biz şimdi başka insanlar gibi giyiniyoruz. Hocalarımız da başka insanlar gibi giyinmişler. Bizim tarikatımızda özel kıyafetlere pek önem vermemişler. İnsanlardan ayırıcı, dikkati çekici, âsayı, kavuğu, sarığı benimsememişler. Ona bakmamışlar, ahlâkı düzeltmeye bakmışlar.

Neden?

"—Allah sizin suretlerinize, dışınıza, şeklinize, şemâilinize bakmaz; gönlünüze bakar." diyor Peygamber Efendimiz, ondan.

Ayette de var, hadiste de var; o bakımdan ahlâkınızı da güzelleştirin!

Fâtiha-i şerîfe mea'l-besmele!

17. 12. 1995 – İskenderpaşa Camii

15. ÖLÜMÜ UNUTMAYIN!

Eùzü bi'llâhi mine'ş-şeytâni'r-racîm.
Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm.

El-hamdü li'llâhi rabbi'l-àlemîn... Hamden kesîran tayyiben mübâreken fîh, alâ külli hâlin ve fî külli hîn.,, Kemâ yenbağî li-celâli vechihî ve li-azîmi sultânih… Ve's-salâtü ve's-selâmü alâ seyyidi'l-evvelîne ve'l-âhirîn muhammedini'l-mustafâ ve âlihî ve sahbihî ecmaîn… Ve men tebiahû bi-ihsânin zevi's-sıdkı ve'l-vefâ…

Emmâ ba'dü, fa'lemû eyyühe'l-ihvân... Feinne efdale'l-hadîsi kitâbu'llàh... Ve efdale'l-hedyi hedyü seyyidinâ muhammedin salla'llàhu teàlâ aleyhi ve sellem... Ve şerre'l-umûri muhdesâtühâ... Ve külle muhdesetin bid'ah... Ve külle bid'atin dalâleh... Ve külle dalâletin ve sàhibehâ fi'n-nâr... Ve bi's-senedi'l-muttasıli ile'n-nebiyyi salla'llàhu aleyhi ve selleme ennehû kàl:

إنّ الأَرْضَ لَتُنَادِي كُلَّ يَوْمٍ سَبْعِينَ مَرَّةً: يَا بَنِي آدَمَ ، كُلُوا مَا شِئْتُمْ
وَاشْتَهَيْتُمْ ، فَوَاللهِ لآكُلَنَّ لُحُومَكُمْ ، وَجُلُودَكُمْ (الحكيم عن ثوبان)

RE.95/10 (*İnne'l-arde letünâdî külle yevmin seb'îne merreten: Yâ benî âdem, külû mâ şi'tüm ve'ş-teheytüm, feva'llàhi leâkülenne lühûmeküm ve cülûdeküm.*)

Sadaka rasûlü'llàh, fî mâ kàl, ev kemâ kàl.

Çok aziz ve muhterem cemaat-i müslimîn!

Allah-u Teàlâ Hazretleri'nin selâmı, rahmeti, bereketi, dünya ve ahiretin hayırları cümlenizin üzerine olsun… Allah-u Teàlâ Hazretleri iki cihanda aziz ve bahtiyar eylesin...

Sözlerin en güzeli Allah'ın kelamıdır, beşer kelamının en güzeli de Peygamber SAS Efendimiz'in hadîs-i şerifleridir. Onun için Efendimiz'in hadîs-i şeriflerinden iftar vaktini de, iftarı evde edecekleri de düşünerek bir miktar okuyarak şu Ramazan'ın güzel vakitlerinden bir bölümünü ilimle, Peygamber SAS Efendimiz'in hadîs-i şerifleriyle meşgul olarak geçireceğiz.

Allahu Teâlâ Hazretleri cümlemizi Peygamber SAS Efendimiz'in şefaatine nâil eylesin… Firdevs-i Âlâ'da ona komşu eylesin…

Hadîs-i şeriflerin okunmasına ve izah edilmesine başlamazdan önce, Peygamber Efendimiz Muhammed-i Mustafâ Hazretleri'ne bağlılığımızın, sevgimizin, saygımızın, bir nişanesi olmak ve rûh-ı pâkine takdim kılınmak üzere; ve onun cümle âlinin, ashabının, etbaının, ahbabının ruhlarına hediye olmak üzere; sâir enbiyâ ve mürselîn ve cümle evliyâullah ve mukarrabînin ruhlarına ve hâsseten Ümmet-i Muhammed'in mürşidleri olan ulemâ-i muhakkıkîn verese-i nebî sâdât ve meşâyih-i turuk-ı âliyyemizin ruhlarına hediye olsun diye;

Bu hadîs-i şerifleri bize kadar nakil ve rivayet eylemiş bulunan bütün hadis alimlerinin ve râvilerin ruhlarına; ve eseri te'lif eylemiş olan Gümüşhaneli Ahmed Ziyâüddin Hocamız'ın ve kendisinden feyiz aldığımız Hocamız Muhammed Zâhid-i Bursevî'nin ruhlarına hediye olsun diye;

Bu beldeleri fetheden fatihlerin, Fâtih Sultan Mehmed Hanın, şehidlerin, gazilerin, mücahidlerin ruhlarına hediye olsun diye; bu beldeyi düşmanlardan korumuş ve temizlemiş olan mübareklerin ruhlarına hediye olsun diye;

Cümle hayır ve hasenât sahiplerinin ve bilhassa içinde toplanıp, ibadet edip hadis-i şerifleri okuduğumuz şu caminin bânîsi İskender Paşa Hazretleri'nin ve tekrar tekrar tamir ve tevsi eyleyenlerin kendilerinin ve geçmişlerinin ruhları için;

Uzaktan ve yakından bu hadîs-i şerifleri dinlemek üzere gelmiş olan siz mübarek kardeşlerimizin ahirete göçmüş bütün sevdiklerinin ve yakınlarının ruhları için;

Biz yaşayan müslümanların da Rabbimizin rızasına uygun ömür sürüp, sünnet-i seniyye-yi Nebevî'ye temessük eyleyip, Kur'ân-ı Kerîm'in yolunda yürüyüp, Rabbimizin rızasına vâsıl olup, cennetiyle ve cemâliyle müşerref olmamız için bir *Fâtiha*, üç *İhlâs-ı Şerîf* okuyalım, öyle başlayalım, buyurun!

……………………………

a. Arzın İnsanoğluna Seslenmesi

Mukaddimede Arapça metnini okuduğum hadis-i şerif, *Râmûzü'l-Ehâdîs* isimli hadis kitabının 95. sayfasındaki 10. hadis-i şeriftir.

Sevban RA'dan rivayet edildiğine göre, Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:[77]

إنّ الأَرْضَ لَتُنَادِي كُلَّ يَوْمٍ سَبْعِينَ مَرَّةً: يَا بَنِي آدَمَ، كُلُوا مَا شِئْتُمْ وَاشْتَهَيْتُمْ، فَوَاللهِ لآكُلَنَّ لُحُومَكُمْ، وَجُلُودَكُمْ (الحكيم عن ثوبان)

RE.95/10 (*İnne'l-arde letünâdî külle yevmin seb'îne merreten: Yâ benî âdem, külû mâ şi'tüm ve'ş-teheytüm, feva'llàhi leâkülenne lühûmeküm ve cülûdeküm.*)

(*İnne'l-arde letünâdî külle yevmin seb'îne merreten*) "Şu yeryüzü bir günde yetmiş defa nidâ eder."

Yetmiş defa seslenir, yetmiş defa bağırır çağırır duyalım diye ama duyacak kulak lazım. Bağırıyormuş da duyan duyuyor duymayan duymuyor. Ne dermiş, nasıl bağırırmış çağırırmış, seslenir nida edermiş yeryüzü?

(*Yâ benî âdem*) "Ey Hz. Âdem'in evlatları, ey insan nesli, ey insan cinsi, ey insanoğulları! (*Külû mâ şi'tüm ve'ş-teheytüm*) Ne isterseniz yiyin, neyi canınız çekerse yiyin! İştahınız neye kabarıyorsa neyi canınız istiyorsa yiyin bakalım, yiyin bakalım!

(*Feva'llàhi leâkülenne lühûmeküm ve cülûdeküm*) "Allah'a yemin olsun ki, ben de sizin etlerinizi, derilerinizi yiyeceğim!"

Yani kabre konulan insanların etleri, derileri zamanla telef oluyor toprağa karışıyor, toprak yiyor, topraklaşıyor.

Sevbân RA Peygamber Efendimiz'in hizmetlilerinden, mevlâlarından, kölelerinden bir sahabidir, o rivayet etmiş.

Bu hadîs-i şerifte bir büyük ikaz, bir uyarı var: Bu hayat

---

[77] Hakîm-i Tirmizî, *Nevâdirü'l-Usûl*, c.II, s.306; Sevban RA'dan. *Kenzü'l-Ummâl*, c.XV, s.544, no:42107; *Câmiü'l-Ehàdîs*, c.VII, s.206, no:6141.

kimseye bâki değil. Ne kadar yaşasa, insanoğlu ölümlü. Bir gün gelecek hepimiz öleceğiz. Öldüğümüz zaman da ikinci bir hayata başlamış oluyoruz. Kabir iki hayatın arasında bir köprü, bir kapı.

الموت كأس و كل الناس شاربه

والقبر باب و كل الناس داخله

El-mevtü ke'sün, ve küllü'n-nâsi şâribuhû;
El-kabru bâbün, ve küllü'n-nâsi dâhiluhû.

"Ölüm bir acı şerbet ki, herkes içecek." İstese de istemese de o kâseyi sunacaklar, ölümün şerbetini içecek, başka çare yok. Ölümü herkes tadacak.

"Kabir de öyle bir kapıdır ki, herkes onun içinden geçecek." Geçit… Herkesin geçeceği bir kapı. Geçmeyen, geçmeyecek yok.

Yaşayan ölecek. Yaşayan buraya muvakkat yaşamak için, imtihan için geldi. Burası devamlı kalma yeri değil, asıl mekân burası değil. Burası güzergâh, geçit yeri…

Burada insan doğumla bir müddet hayata başlıyor, ömrünü Allah ne kadar takdir eylemişse yaşıyor. Ondan sonra bu sahneden çekilip gidiyor, bu yoldan bu konaktan kalkıyor devam ediyor, öbür tarafa geçiyor.

Bunu herkes biliyor, kimse inkâr edemez. Hayatta hiç kimsenin inkâr edemediği en büyük hakikat ölüm! Her yaşayan ölecek. Hepimizin başına bu ölüm olayı gelecek.

كُلُّ نَفْسٍ ذَائِقَةُ الْمَوْتِ (العنكبوت:٥٧)

(*Küllü nefsin zâikatü'l-mevt*) "Her nefis ölümü tadacaktır, her can ölecektir!" (Ankebut, 29/57) gibi.

Bütün nefisler, ruhlar, insanlar, canlar, can sahipleri ölümü tadacak. Çare yok.

Pekiyi ne olacak? Çare yok, ne yapalım?

Bazı insanlar; inançsız, kâfir, müşrik, ateist, Allah'ın varlığını anlayamayan, kabul edemeyen inançsız insanlar diyorlar ki;

“—İşte ben buraya gelmişim, nasıl gelmişim bilmem, nasıl nereye gideceğim onu da bilmiyorum, inanmıyorum. Vur patlasın çal oynasın yaşarım ben burada, günümü gün etmeye bakarım.” diyor.

Kurnaz kurnaz böyle kaşını kaldırıyor, zeki zeki etrafına bakıyor, başını sallıyor;

“—Ben keyfime bakarım, hayattan kâm almaya koşarım, başkası vız gelir. Ne kanun, ne din tanırım, ne ahkâm, ne günah tanırım, ne hak hukuk tanırım; kendi menfaatime bakarım, yaşarım. Nasıl olsa buraya gelmişim...”

Bu bir felsefe, bir düşünce, bir hayata bakış tarzı.

Böyle insanlar yaşamış, dünya üzerinden gelmiş geçmiş. Bunların hepsinin bir adı var. Hangi filozof çıkmış da bu lafları söylemişse, her birisi onun adına anılıyor. Kimisi nihilist, kimisi epikürist, kimisi bilmem ne diye böyle isimler anılıyor. Dünyada çeşit çeşit fikirler var olmuş ve devam ediyor.

Eski asırlarda da vardı. Eski devirlerde inançsızlar vardı,

dehriyyûn denilen zümre vardı. Tabiiyyûn denilen insanlar vardı. Kur'ân-ı Kerîm'de maceraları anlatılan inkârcı kavimler; Ad kavmi, Semud kavmi, Firavun kavmi vardı. Bunların maceralarını da Allah-u Teàlâ Hazretleri biraz insanlar gözünü açsınlar, kıssadan hisse kapsınlar, akılları başlarına gelsin olanları görüp olacakları tahmin ederek kendilerine çekidüzen versinler diye anlatmış.

Firavun gelmiş... İki sene önce Mısır'a gittik gezdik Firavun'un diyarını. Müzelerini, mezarlarını gezdik, her tarafı gördük. Şimdi ben Kur'ân-ı Kerîm'den Musa AS'la, Firavunla ilgili ayetleri okurken böyle sanki daha canlı oluyor. Hepsini gördük. Her şeyleri altından yapılmış... Her şeyi altın, som altından eşyalar, mezarlar, maskeler, müzeleri dolduran gözleri kamaştıran eşyalar...

Hani bunun sahibi? Sahibi nerede? Cehennemde!

Eşyaları müzede, sahibi cehennemin dibinde fokur fokur ceza görüyor yanıyor.

Hani Ad kavmi? Yeri bile belli değil! Yeri bile, neresi olduğu bile belli değil, yedi gün sekiz gece öyle bir fırtına esmiş öyle helâk etmiş ki mahvolmuşlar.

Hani Semud kavmi? Gitmiş.

E tarihte mi olmuş bunlar sadece?

Hayır. Zamanımızda bir volkan patlıyor 30 bin kişi lavların arasında kalıyor ölüyor, görüyoruz. Bir sel felaketi oluyor şu kadar insan ölüyor, görüyoruz. Tabii ölümü inkâr eden insan inkâr etsin, ama ölecek.

Mü'min olan insan imanına göre yaşar ama ölecek, herkes ölecek çare yok. Bu dünya bir imtihan yeri. Buradaki ikameti, buradaki hayatı esnasında gerçekleri anlayıp da Allah'a güzel kulluk eden kazanır! Güya zevk alacağım, keyif yapacağım diyen, Allah'ın emirlerini çiğneyen yasaklarına saplanan, dalan, günahları yapan; o da mahvolur, o da ahiretini mahveder. İki çeşit hareket…

Birisinin sonucu cehennem. Tariflere sığmayacak kadar korkunç azapların, cezaların, belaların; tariflere sığmayacak kadar uzun süren sıkıntıların, cezaların, azapların çekileceği yer. Öbür taraf cennet. Cennette de tariflere sığmayacak, gözlerin görmediği, kimsenin hayalinin anlayamayacağı, tahayyül edemeyeceği sonsuz

güzellikler.

Cehennemin etrafı, cehennemin yolu zevkli, şehvetli, eğlenceli, şıkırtılı fıkırtılı, davullu zurnalı filan. Cennetin yolu zor! Cenneti kazanmak için insanın yapması gereken işler ciddi… Hayat ciddi, hayat önemli bir ciddi imtihan. Sonucu çok önemli. Onun için cenneti kazanmak da kolay değil.

"—Ben kabul etmiyorum!"

Tamam, kabul etmiyorsan cehenneme kadar yolun, defol! Yıkıl, boynun devrilsin, git! Ne yapalım, kabul etmezsen etme.

"—Ben kabul ediyorum."

Ha, sen kabul ediyorsan, o zaman Kur'ân-ı Kerîm'i oku, Allah'ın elçilerinin sözlerini dinle, Allah'ın elçisi âhir zaman Peygamberi Muhammed-i Mustafâ'ya tâbi ol:

"—Ben senin peygamber olduğunu anladım yâ Rasûlallah, emret senin emrindeyim!" de.

Rasûlüllah'ın ümmeti, Allah'ın iyi kulu ol. Hayatını Allah yolunda geçir.

"—Pekiyi hocam, insan Allah yolunda yaşayınca her gün dünyada azap mı çekecek?"

Hayır, hayır! Yine mü'min, iyi mü'min olduğu halde, kâmil müslüman olduğu halde insan Allah'ın çok nimetlerine eriyor. Yani ille dünyada mü'mine nimet yok diye, tamamen de nimetler elinden alınmış değil. İsteyen Allah'ın emrettiği şekilde yaşar. Allah'ın yasakladıklarını yapmaz, emrettiklerini yapar.

Allah tabii Peygamber Efendimiz'e bildirmiş; netice itibariyle insanın Peygamber Efendimiz'in yolunda gitmesi lazım, Rasûlullah Efendimiz'in şeriatine, sözüne, ahkâmına tâbi olması lazım.

Pekiyi Allah niye emretmiş bunları?

Allah-u Teàlâ Hazretleri Erhamur-râhimîn olduğu için, yani çok merhametli, lütfu çok, rahmeti çok geniş olduğundan kullara da hem dünyanın hem âhiretin mutluluğunu sağlamak için bunları emretmiş.

"—Kullarım! Dünyayı yaratan benim, ahireti yaratan da benim, sizi de yaratan benim. Bakın bu dünyada şöyle yaşarsanız mutlu olursunuz. Başınız esen olur, gönlünüz şen olur, gününüz huzurlu olur, vücudunuz sıhhatli olur, aileniz mutlu olur, çoluk çocuğunuz itaatli olur, toplumunuz temiz, güzel, hoş, imrenilecek toplum olur. Dünya hayatında da rahat edersiniz. Böylece söz tuttuğunuz için, ahirette de söz tutmuş olmanın, imtihanı kazanmanın mükâfatı olarak ebedî saadete erersiniz..."

Ne güzel! Yani hem bu dünyada hem ahirette saadet var. Mü'min olana iki cihan saadeti var. Yani bu kadar açık iken, İslâm iki cihan saadetini sağlamanın yolu iken, insanlar niye hâlâ İslâm'dan uzak duruyorlar?

Tabii her şakînin, her haydudun, her dinsizin imansızın alıp laboratuarda kafasını kesip, kalbini yarıp bakmak lazım ki, hangi kafayla böyle kâfir oluyor bu devirde, incelemek lazım. Bu bir mikrop, bunun neresinden girmiş, bu kadar bu gerçekleri niye görememiş, bu herif niye hırsız olmuş, niye namusuyla yaşamamış, bu herif niye haydut olmuş, bu herif niye zalim olmuş, niye adaletiyle olmamış, niye merhametsiz olmuş, bunları incelemek lazım. Alacaksın, mikroskobun altında derinden derine inceleyeceksin.

Ha, neden? Anası babası belli değil. Varsa anası babası iyi terbiye etmemiş, helâl lokma yedirmemiş. Ondan sonra İslâmî

gerçekler öğretilmemiş. İslâmî gerçeklerin insana ilk öğretilme vazifesi babanın annenin üzerindedir. İlk önce anne baba çoluk çocuğuna öğretecek, en büyük sorumlu anne babadır. Bir eşkiyanın, bir haydutun, bir hırsızın, bir kàtilin, bir zalimin en başta yakasına yapışılacak yakını babasıdır.

"—Niye bunu böyle yetiştirdin?"

Zaten o da sarhoş, o da esrarkeş baba. Belli, tamam ondan öyle olur.

Bazen de nasıl oluyor? Annesi babası iyi de çocuk sapıtmış oluyor. Olur mu? Bu da olur. Başka muhite düşüyor, başka kötü arkadaşlar ediniyor, anasını babasını dinlemiyor, şeytana, nefsine uyuyor.

Şimdi "kalk namaza" diyor, kalkacak ama dışarıda kar yağıyor, hava soğuk, yatak sıcak. Haydi kalksın bakalım! Kalkamıyor. "Kıl namazı" diyor, kılacak ama kılamıyor, zor. Müslüman olmak zor, nefsini yenemiyor. Küçükken tazyik edersin "yapma etme" filan, yine yaparsa kaşlarını çatarsın te'dip edersin filan. Büyüdüğü zaman dinlemez.

"—Ee, dinlemiyorum!"

Biraz daha üstüne vardın mı, büyüdü ya artık, efe oldu anasını babasını dinlemez. Kimisi anasını babasını döver. O hale geliyor, iş işten geçiyor. Bazen öyle oluyor.

Birinci sorumlu anne babadır. Ondan sonra ikinci sorumlu toplumdur, çevredir.

İslâm gelmiş, ilk nesil sahabe... Artık kimse, zenginden, kabile reisinden, beldenin eşrafından ve saire... Ondan sonra ikinci, üçüncü nesil bakıyorsunuz köleler alim olmuş! İslâm tarihini inceleyin, tâbiîni inceleyin, tebe-i tâbiîni inceleyin, İslâm'ın büyük alimlerinin hayatlarını inceleyin; köle kökenli, yani İslâm o kadar güzelleştirmiş ki toplumu, köleler bile efendi oluyor, çok yüksek şahsiyet oluyor.

Toplum köleyi bile alim etmiş! Asırlar boyu ismi unutulmayacak büyük alim olmuş. Dünyada ve ahirette izzetli itibarlı insan haline getirmiş. İslâm toplumu iyi terbiye etmiş. Kim gelirse gelsin; Rum'dan gelmiş müslüman olmuş, Habeş'den gelmiş müslüman olmuş, Mısır'dan gelmiş, bilmem oradan buradan, hangi yoldan,

hangi yerden, hangi dinden, hangi kültürden gelirse gelsin müslüman olmuş, iyi müslüman olmuş. Toplum, cemiyet güzel terbiye ediyor. Anası babası yapamazsa toplum yapıyor.

İmam Ebû Yusuf kuyumcu çırağıymış. Kuyumcuya gidiyor, çalışıyor, haftalık aylık alıyor, annesine babasına getiriyor. Babası yok, annesine getiriyor. İmâm-ı Âzam bakmış civa gibi bir çocuk, genç, zeki mi zeki. Sormuş:

"—Sen nereye gidiyorsun?"

"—Kuyumcuya…"

"—Sen kuyumcuya gitme benim derslerime, dinî ilimleri öğrenmeye gel, ben sana orada alacağın parayı vereyim." demiş, ilme döndürmüş.

Anası gelmiş demiş ki:

"—Benim çocuğumu mesleğinden etme, kandırma benim çocuğumu!"

"—Hanım, sen bilmezsin bu işi, senin oğlun bu yolda gidince sonra fıstıklı falanca tatlıları yiyecek." demiş.

Yani çok itibarlı olacak, hiç kimseye nasip olmayan yiyecekleri yiyecek diye söylemiş. Aradan seneler geçiyor da halifenin huzurunda, o herkesin sofrasında olmayan o güzel yemek Ebû Yusuf'un önüne getirilince gülüyor.

"—Niye güldün?" diyorlar.

"—Böyle demişti hocam İmâm-ı Âzam. Bak onun kerâmet şimdi zuhur etti, onu yiyorum." diyor.

Çırağı, esnaf çırağını toplum alim yapıyor! Anası karşı, "Bırak çocuğumu çırak olsun, para kazansın." diyor ama toplum düzeltiyor, anası karşı olsa bile.

İkinci sorumlu toplum, yani çevre diyelim.

b. Yöneticilerin Sorumluluğu

Üçüncü sorumlu devlet! Bütün suçluların, hapistekilerin, haydutların, kàtillerin, zalimlerin sorumlusu devlettir. Hepsinin sorumlusu devlettir. Niye?

Ne diye idare etmeye geçti başa?

Onları adam edecekti, onları güzel yetiştirecekti, onları takip edecekti. Edemiyor, edememiş, kötü yetişmiş. Kötü yetiştikten

sonra hapse koymak hüner değil. Hapse girmeyecek şekilde yetiştirmesi lazım, devletlerin vazifesi bu! Devletin vazifesi milleti eğitmek, güzel eğitmek.

Devlet kim? Taş, toprak, bina mı? Yüksek bir bina işte burası devletin bilmem ne dairesi.

Taşta toprakta şey yok, onun içindeki idareciler; müdürler, bakanlar, başkanlar ve saireler... Devletin çalışması millete hizmete yetmediği zaman, devlet kusurlu oluyor ve sorumluluk ona geliyor.

Ahirette de öyle, Allah onlardan soracak. Bütün hepsini Allah devletin sorumlularından soracak, çünkü yapması lazım. Her şeyi bırakıp her şeyden önce onu yapması lazım. Vatandaşına mesken bulması lazım, vatandaşına yiyecek sağlaması lazım, vatandaşının eğitimini güzel yapması lazım, vatandaşını koruması lazım. Hizmet edecek! Yapmadığı zaman Allah sorar.

On kişiden fazla, on ve daha fazla insana reislik, başkanlık yapmış herkes kıyamet gününde elleri esir gibi omzuna bağlanmış olarak getirilecek hesap yerine. Elleri bağlı, böyle bağlanmış olarak esir gibi, melekler tarafından itile katıla getirilecek hesap yerine.

Neden?

Bu on kişinin başkanıydı, reisti bir yerde, başkandı, emirdi, komutandı, müdürdü vesaireydi. On veya daha fazla; yüz, bin, on bin, yüz bin, on milyon, yüz milyon… Artık ondan yukarı olduktan sonra hepsi divân-ı ilâhiye elleri bağlı olarak gelecek, sorgu sual sorulacak;

"—Sen ne vazifesi yapıyordun?"

"—İşte ben şuydum yâ Rabbi!"

İncelenecek, vazifesini güzel yapmışsa elinden bağları, boynundan ipler çözülecek. Güzel yapmışsa vazifeyi, adaletle hizmet etmişse, hüsn-ü niyetle çalışmışsa bağları çözülecek. Ama hesap yerine bağlı gelecek, maznûn olarak, sanık olarak bağlı gelecek, orada beraat ederse çözülecek. Eğer vazifeyi güzel yapmamışsa bağları üzerine bağ bağlanıp cehenneme atılacak." diyor Peygamber SAS Efendimiz.

Muhterem kardeşlerim!

Onun için hepimiz sorumluyuz. Hepimiz çevremizden,

mahallemizden, ailemizden, kalabalıklardan sorumluyuz, mesleğimizdeki ünvanımızdan sorumluyuz. Hepimizin sorumlulukları var. Bu Allah'ın divanı, bu oyuncak değil. Allah-u Teàlâ Hazretleri'nin azabı, cezası, hesabı çok korkunçtur

Şimdi insanlar onu idrak edemiyorlar, idrak edemeyince de ne oluyor? Bu olaylar böyle meydana geliyor. Halbuki kulakları sağır olmasa yeryüzünün kendisine günde yetmiş defa seslendiğini duyacak. Toprak;

"—Ye istediğini, iştahın ne çekiyorsa tıka basa doldur karnını bakalım, ben de seni yiyeceğim!" deyip duruyor.

O halde ne yapacak? Ölümü, kabri düşünüp kabrini cennet bahçesi yapmaya çalışacak insan.

Hepimiz öleceğiz.

Nereye gideceğiz? Kabre gideceğiz.

Kabir nedir?

"—Ya cehennem çukurlarından bir çukur ya cennet bahçelerinden bir bahçe." Peygamber Efendimiz SAS böyle buyuruyor.

Adam iyiyse, kabri cennet bahçesi olacak. (*Ravdatun min riyâdi'l-cenneti*) "Cennet bahçelerinden bir bahçe olacak." Safâ daha kabirde başlayacak.

Adam kötüyse, kabre konulur konulmaz kafasına tokmak vurulacak, kabrin içi ateş dolacak, daha kabre girer girmez. Kabri cehennem çukuru, ateş çukuru olacak, kabirde azap görmeye başlayacak.

E ne yapmak lazım?

Kabrini cennet bahçesi yapmak için bütün gayretini kullanması, insanın bütün zekâsını buna teksif etmesi lazım.

Ne yapıyoruz, ne yapmış bizden öncekiler, ölenler ne yapıyorlar?

Hırsızlık, arsızlık, yüzsüzlük, çalma çırpma, aldatma, rüşvet... Ne oluyor? Çoğunu yiyemiyor, biriktiriyor biriktiriyor, vebali kendisinde, yiyemeden ölüyor.

Kaç kişi hayat boyu biriktirdiğini yiyebilmiş? Herkes ölürken geride miras bırakıyor.

Peygamber SAS Efendimiz'in mirası ne kadar azdı, hiçbir şey bırakmamış, hiçbir şey denilecek kadar az şey bırakmış, zarûri eşyalar!

Her gün geleni sarf etmiş, her gün geleni tasadduk etmiş, her gün geleni sabaha çıkartmamış, akşam geleni sabaha çıkartmamış sabah geleni akşama bırakmamış.

Bizim her birimizin evi eşya, mal, mülk doludur, cebimiz para doludur, en fakirim diyen, dilenen adamı çevir, üstünü ara, para doludur. Yani insanoğlu o kadar hırslı ki, yiyeceğinden çok çok fazlasını vebaliyle beraber ömür boyu biriktiriyor. Kendisi yemiyor mirasçılarına kalıyor, mirasçıları da çatır çatır yiyorlar. Vebali ona, safâsı mirasçılarına…

Tanıdığımız bir hacı efendi var, deniz kenarında 20-30 dönüm bir arazisi varmış, apar topar satmış.

"—Sattım." diyor.

"—Niye sattın?" diyoruz, gülüyor diyor ki;

"—Ben kalp hastasıyım, öleceğim. Ben öleceğim, torunlar, çocuklar gelecek deniz kenarında açık saçık mayo ile denize girecek. Benim malımda, benden miras kalan malda günah işleyecekler; ben kabirde azap çekeceğim."

Alelacele deniz kenarındaki arazisini satmış. Oturacaksa içeride, günah olmayan yerde otursun... Yani çoluk çocuğunu korumaya çalışıyor.

Hepimiz aklımızı başımıza toplamalıyız. Kabrimizi cennet bahçesi yapmanın çaresine bakmalıyız.

İnsanın kabrinin cennet bahçesi olması için ne lazım?

İnsanın mü'min olması lazım, imanı, İslâm'ı öğrenmesi, İslâm'ı yaşaması lazım. Haramlardan ve günahlardan kaçınması lazım. Yap listesini haramların. İçki haram, içme… Domuz eti haram, yeme… Faiz haram, yeme... Haramların listesini yap, uzak dur!

Helaller o kadar çok ki niye ille haramlara geliyorsun?

Yanaşıp yanaşıp da niye haramı yiyorsun, bu kadar nimeti geçiyorsun? Elmayı, armutu, ekmeği geçiyor, eti sütü geçiyor, bilmem neyi geçiyor, illa haram yiyecek!

Ya be adam senin aklın yok mu, deli misin sen? Bu kadar helalleri yürü yürü, atla atla atla atla atla, gel cup harama dal. Akıl mı bu? Değil ama düşünmüyor.

Haramları yemeyeceksin, bir liste yapacaksın, bunlar haram! Çoluk çocuğun da bilsin, hem de ilkokulda bilsin! Hem de âkil ve bâliğ olmadan önce bilsin!

"—Neden hocam böyle o kadar erken başlattırdın sofuluğa bizim çocukları?"

Âkil bâliğ olmak ne demek? Sorumluluğun başlaması, sevabın günahın yazılmaya başlaması demek. Çocuk ondan evvel günahı bilecek ki günah işlemesin. Sen öğretmezsen sorumlu olursun.

"—Evladım aman hırsızlık yapma, evladım çok günah. Bak komşunun bahçesinden erik bile çalma. Bir tanecik erikleri, senin olmayan şeyi yeme, elini uzatma. Aman evladım şu günahtır, harama bakma. Kimsenin kalbini kırma, kimseye zulüm etme, kimseye şöyle yapma böyle yapma..."

Bunların hep listesini yapacaksın öğreteceksin. Hanım öğrenecek, çoluk çocuk öğrenecek, sen de dikkat edeceksin.

Mübah saha o kadar geniş ki, günahlara girmeye hiç lüzum yok… Sevaplı işleri yapacak, günahlardan kaçınacak. Haramları liste yapacak yemeyecek, helalleri yiyecek, helalinden yemeye çalışacak. Allah'ın emirlerinin listesini yapacak, Allah benden neler

istiyormuş listesini yapacak onları uygulayacak.

Allah neleri istemiyor?

Şunları şunları yapmamızı istemiyor, onlardan kaçınacak. Böyle yaparsa kabri cennet bahçesi olur. Kabrinde âmâl-i sâlihasını yoldaş olarak bulur; namazı, orucu, haccı, zekâtı, sadakası kabirde insana yoldaş olacak ve Kur'ân-ı Kerîm nur olacak. Kabri pürnur olacak, cennet bahçesi olacak.

Hatta Allah her şeye kàdir, her şeyi insanoğlunun anlayacağı, zevk alacağı şekle getiriyor. Sevapları bile Allah insan sûretine sokacak. Adam kabre girdiği zaman, bakacak ki soğuk bir yer. Eyvah! Daracık, karanlık, soğuk bir yer ama korkuyorken, yalnızken, ben burada ne yapacağım derken güleç yüzlü, sevimli, çok tatlı bir insan görecek, diyecek ki ona;

"—Ya, seni çok sevdim, burada korkup duruyordum, kabirde şimdi yalnızım diye ürperme geliyordu içime, seni görünce sana canım ısındı, sen çok iyi bir kimseye benziyorsun. Kimsin ya, tam burada korktuğum sırada yanıma geliverdin?"

O da diyecekmiş ki:

"—Ben senin okuduğun Tebâreke Sûresi'yim!"

Peygamber Efendimiz bildiriyor:

"—Sen kimsin?" diye soruyor;

"—Ben Tebâreke Sûresi'yim!" diyor.

Tebâreke Sûresi'nin sevabını Allah ölünün anlayacağı şekilde karşısında tecessüm ettiriyor. Her şeye kàdir değil mi?

Ruhu gelse, sevabı doğrudan doğruya gelse anlamayacak. Havadaki birçok şeyi anlamıyoruz, bak yerin seslendiğini anlamıyoruz, duymuyor kulaklarımız, gözümüz görmüyor.

Ama melekleri de görmüyoruz değil mi?

Melekleri de görmüyoruz ama bazılarına melekleri Allah gösteriyor, Meselâ İbrahim AS'a, Lut AS'ın kavmine insan suretinde, yakışıklı delikanlı şeklinde melekler gelmiş, Lut kavmi hemen koşmuşlar.

"—Vay buraya yakışıklılar geldi!" filan diye koşmuşlar.

Halbuki melek. Yani bazen görünebiliyor. Yani Allah isterse her şeye insanların göreceği bir şekil veriyor, bazen de o şekli vermiyor.

Melekler var mı? Var.

Senin yanında benim yanımda var mı? Var.

E kötü insanın yanında da var mı?

Kötü insanın yanında da var; yazacak ya, kötülüklerini yazacak melek var, azaları koruyan melek var.

“—E niye görmüyoruz?”

Adam ol da gör! Adam ol, gözünü aç gör, gönül gözünü aç, iyi müslüman ol gör. Olursan görürsün, olamazsan göremezsin.

c. Dünyadaki Her Şey Fâni

Muhterem kardeşlerim!

Onun için oturup bu işi düşüneceğiz. Hani bir insanın işi bozulduğu zaman ne yapıyor? Çare düşünüyor, eyvah benim iş zarara gitmeye başladı, çare düşünüyor.

Hastalandığı zaman ne yapıyor?

Doktora gidiyor, çare düşünüyor. Yani iş ciddiye bindi mi çare düşünüyor, mütehassısı arıyor filan.

Ha, en mühim iş kabri cennet bahçesi yapmaktır, Allah’ın sevgili kulu olmaktır, gerisinin hepsi boştur!

Dünya, dünyadaki her şey boş. Ne olacak yani!..

Hani bu dünya benim diyenler? Hani bu muhitler benim diyenler ne oldu, nerede? Hiç birisi kalmadı. Hepsi, hepsi gitti.

Mal sahibi, mülk sahibi;
Hani bunun ilk sahibi?
Mal da yalan, mülk de yalan.
Var biraz da sen oyalan!

Bu bahçe, bu tarla, bu bağ, bu zeytinlik kimden kaldı?

“—Dedemden…”

Dedene kimden kaldı?

“—Dedesinden.”

Ona kimden kaldı?

“—Filancadan.”

Ona kimden kaldı?

“—Hititlilerden, Asurlulardan.. Ooh oh, tarihin derinliklerinden her kimden...

Hani nerede onlar?

“—Gittiler.”

Sen de gideceksin.

Haydi ötekiler kandılar aldandılar, var git sen de biraz oyalan, sen de aldan, sen de öldüğün zaman saçını başını yolarsın:

"—Vay be, hay Allah, hoca da söylemişti bana, tüh, Ramazan'da camide de dinlemiştim..."

Geçmiş ola…

Aziz ve muhterem kardeşlerim!

İnsan sözden anlayacak, tedbirini ona göre alacak, yoksa kabri cehennem çukuru oldu mu, tamam öldü mü insan işi bitti, öldükten sonra artık vaziyeti düzeltmesi imkânsız gibi oluyor.

Onun için hayatınızın kıymetini, hayatın kıymetini, ömrünüzün ne kadar aziz olduğunu bilin. Saniyelerinizin bile sayılı, kıymetli olduğunu bilin sıkı, ciddi düşünün, tedbirinizi alın. Zarardan kurtulmanın çaresine bakın, cehenneme düşmemek için çare arayın. Cenneti elden kaçırmamak için gayrete gelin. Kabrinizi cennet bahçesi yapmak için koşuşturun, çalışın. İşin aslı bu, gerisi hepsi boş, hepsi fâni!

Hiçbir şey kalmıyor, padişahlar bile gidiyor. Nerde o Osmanlı padişahları varmış buralarda! Kanûnîler, Yavuz Selimler nerede? Hani koca kavuklu sadrazamlar, hani şeyhülislâmlar, hani imparatorlar?

Hepsi gidiyor işte!

Onun için Allah-u Teâlâ Hazretleri şu mübarek günlerde oruçluyuz, şeytanlar bağlanmış, gökte göğün kapıları açılmış, cennet bezenmiş durumda; fırsat, imkân var, düşünmek ve doğruyu anlamak imkânı var, anladığını yapıvermek lazım!

"—Anladım anladım hocam. Tamam tamam hocam. Çok doğru söylüyorsun hocam, ağzına sağlık hocam."

Ne oluyor yani? "Doğru söylüyorsun." dediğin için teşekkür ederim, ne yapıyorsun?

"—Yine ben sigaraya devam edeyim, yine eski işlerime, yine eski günahlarıma devam edeyim."

Anlamamışsın sen.

"—Anladım hocam, Türkçe konuşuyorsun anladım."

Anlamamışsın!.. Anlasaydın kesilecektin, kötülükleri bırakacaktın vazgeçecektin. Madem ki vazgeçmedin, anlamamışsın.

"—Anladım da hocam sonra döneceğim."

Senedin mi var? Ahid mi yaptın Allah-u Teàlâ Hazretleri'yle, mukavelen mi var? Kaç sene yaşayacağına dair garantin mi var?

Bilmiyor musun, şu benim şu vaaz verdiğim kürsüde berat gecesinde Selçuk Eraydın böyle vaaz verdi, evine gidemedi. Yolda kaza oldu vefat etti. Oruç tutmuş gündüz, akşam kandil gecesi, geldi burada vaaz verdi, yolda kaza oldu evine gidemedi, ertesi gün kabirdeydi. Bir gece evvel burada vaaz veren kardeşimiz bir gece sonra kabirdeydi, bir gece sonra! Bugün buradaydı yarın kabirdeydi! Gömülmüştü, o vakitte kabirdeydi. *İnnâ li'llâhi ve innâ illeyhi râciûn*…

Yetmez mi bu, ibret olarak insana yetmez mi?

Niye tehir ediyor?

Tehir etmeye Arapça'da *tesvif* derler.

"—İleride yapacağım, tamam hocam anladım, haklısın kabul ediyorum, itirazımız yok ileride yapacağım."

İşte bu tesvifdir. Niye ilerde yapacağım diyor? Tûl-u emeli var da ondan! Sanıyor ki daha uzun süre yaşayacak, ümit ediyor.

Var mı içinizde biraz sonra öleceğini düşünen, ben dahil?

Ben bile düşünmüyorum. İftarda şunu yaparız da bilmem ne yaparız da ve saire… Düşünen hiç yok! Allah ıslah etsin cümlemizi…

Yani yakında öleceğini düşünen yok, herkes biraz daha yaşarım diye düşünüyor, tûl-i emeli var. Tûl-i emelden dolayı ilerde yaparım diyor.

Halbuki tûl-i emeli olmasa, yani ya yaşamazsam, galiba yaşamayacağım, en iyisi hemen anında yapayım der, hayrı hemen yapar. Tûl-i emel bizi mahvediyor!

İyi insanları, yani vaazı anlayan, hakikati gören insanı ne mahvediyor?

Tûl-i emel duygusu. "Daha yaşarım. İleride yapacağım." Tesvif... (*Sevfe ef'alü kezâ*) "İleride şöyle yapacağım."

Ne zaman yapacaksın?

"—Yapacağım yapacağım…"

O zamana çıkacak mısın?

"—E çıkarım herhalde."

Tûl-i emeli var, çıkacağını sanıyor.

Allah-u Teàlâ Hazretleri bizi hayırları anında hemen yapanlardan eylesin... Günahlardan hemen kesilenlerden eylesin… Günaha devam ettirmesin...

Günahın günah olduğunu anladığımız anda, onu kesip bırakmayı nasib etsin… Sevabın sevap olduğunu anladığımız anda, sevaplı işleri yapmaya Allah-u Teàlâ Hazretleri cümlemizi muvaffak eylesin... Şu güzel günler hürmetine, şu mübarek Ramazan hürmetine… Şu güzel ibadetler hürmetine...

Fâtiha-i şerîfe mea'l-besmele!

11. 02. 1996 – İskenderpaşa Camii

16. AMELLERİN ARZEDİLMESİ

Eùzü bi'llâhi mine'ş-şeytâni'r-racîm.
Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm.
El-hamdü li'llâhi rabbi'l-àlemîn... Hamden kesîran tayyiben mübâreken fîh, alâ külli hâlin ve fî külli hîn.,, Kemâ yenbağî li-celâli vechihî ve li-azîmi sultânih… Ve's-salâtü ve's-selâmü alâ seyyidi'l-evvelîne ve'l-âhirîn muhammedini'l-mustafâ ve âlihî ve sahbihî ecmaîn… Ve men tebiahû bi-ihsânin zevi's-sıdkı ve'l-vefâ…
Emmâ ba'dü, fa'lemû eyyühe'l-ihvân... Feinne efdale'l-hadîsi kitâbu'llàh... Ve efdale'l-hedyi hedyü seyyidinâ muhammedin salla'llàhu teàlâ aleyhi ve sellem... Ve şerre'l-umûri muhdesâtühâ... Ve külle muhdesetin bid'ah... Ve külle bid'atin dalâleh... Ve külle dalâletin ve sàhibehâ fi'n-nâr... Ve bi's-senedi'l-muttasıli ile'n-nebiyyi salla'llàhu aleyhi ve selleme ennehû kàl:

إِنَّ الأَعْمَالَ تُعْرَضُ يَوْمَ الْخَمِيسِ ، وَيَوْمَ الْجُمُعَةِ ، فَيُغْفَرُ لِكُلِّ عَبْدٍ لاَ يُشْرِكُ بِاللهِ شَيْئًا ، إِلاَّ رَجُلَيْنِ ، فَإِنَّهُ يَقُولُ: أَخِّرُوا هٰذَيْنِ حَتَّى يَصْلُحَا (كر. عن أبى هريرة)

RE. 96/1 (*İnne'l-a'mâle tu'radu yevme'l-hamîsi, ve yevme'l-cumuati, feyuğferu li-külli abdin lâ yüşriku bi'llâhi şey'en, illâ raculeyni, feinnehû yekùlu: Ahhirû hâzeyni hattâ yasluhâ.*)
Sadaka rasûlü'llàh, fî mâ kàl, ev kemâ kàl.
Çok aziz ve muhterem cemaat-i müslimîn!
Allah-u Teàlâ Hazretleri'nin selâmı, rahmeti, bereketi, dünya ve ahiretin hayırları cümlenizin üzerine olsun… Allah-u Teàlâ Hazretleri iki cihanda aziz ve bahtiyar eylesin...
Peygamber Efendimiz Muhammed-i Mustafa SAS Hazretleri'nin mübârek hadîs-i şeriflerinden bir demet okuyup, dinleyip; tefeyyüz etmek, dinimizi iyi öğrenmek, inceliklerine âşina olmak, Peygamber Efendimiz'in âdâbı ile edeplenmek niyeti ile

hadîs-i şerifleri okuyoruz.

Bu hadîs-i şeriflerin okunmasına ve izah edilmesine başlamazdan önce, Peygamber Efendimiz Muhammed-i Mustafâ Hazretleri'ne bağlılığımızın, sevgimizin, saygımızın, bir nişanesi olmak ve rûh-ı pâkine takdim kılınmak üzere; ve onun cümle âlinin, ashabının, etbaının, ahbabının ruhlarına hediye olmak üzere; sâir enbiyâ ve mürselîn ve cümle evliyâullah ve mukarrabînin ruhlarına ve hâsseten Ümmet-i Muhammed'in mürşidleri olan ulemâ-i muhakkıkîn verese-i nebî sâdât ve meşâyih-i turuk-ı âliyyemizin ruhlarına hediye olsun diye;

Bu hadîs-i şerifleri bize kadar nakil ve rivayet eylemiş bulunan bütün hadis alimlerinin ve râvilerin ruhlarına; ve eseri te'lif eylemiş olan Gümüşhaneli Ahmed Ziyâüddin Hocamız'ın ve kendisinden feyiz aldığımız Hocamız Muhammed Zâhid-i Bursevî'nin ruhlarına hediye olsun diye;

Bu beldeleri fetheden fatihlerin, Fâtih Sultan Mehmed Hanın, şehidlerin, gazilerin, mücahidlerin ruhlarına hediye olsun diye; bu beldeyi düşmanlardan korumuş ve temizlemiş olan mübareklerin ruhlarına hediye olsun diye;

Cümle hayır ve hasenât sahiplerinin ve bilhassa içinde toplanıp, ibadet edip hadis-i şerifleri okuduğumuz şu caminin bânîsi İskender Paşa Hazretleri'nin ve tekrar tekrar tamir ve tevsi eyleyenlerin kendilerinin ve geçmişlerinin ruhları için;

Uzaktan ve yakından bu hadîs-i şerifleri dinlemek üzere gelmiş olan siz mübarek kardeşlerimizin ahirete göçmüş bütün sevdiklerinin ve yakınlarının ruhları için;

Biz yaşayan müslümanların da Rabbimizin rızasına uygun ömür sürüp, sünnet-i seniyye-yi Nebevî'ye temessük eyleyip, Kur'ân-ı Kerîm'in yolunda yürüyüp, Rabbimizin rızasına vâsıl olup, cennetiyle ve cemâliyle müşerref olmamız için bir *Fâtiha*, üç *İhlâs-ı Şerîf* okuyalım, öyle başlayalım, buyurun!

....

a. Dargınların Affedilmeyeceği

Okuyacağımız hadis-i şerifler *Râmûzü'l-Ehâdîs* kitabımızın 96. sayfasının 1. hadîs-i şerifi ve devamı olacak inşaallah.

Ebû Hüreyre RA'dan İbn-i Asâkir rivayet eylemiş. Bir kere daha okuyalım:

Buyuruyor ki Peygamber SAS Efendimiz:[78]

إِنَّ الأَعْمَالَ تُعْرَضُ يومَ الْخَمِيسِ ، ويومَ الْجُمُعَةِ ، فَيُغْفَرُ لِكُلِّ عَبْدٍ لاَ يُشْرِكُ بِاللهِ شَيْئًا ، إِلاَّ رَجُلَيْنِ ، فَإِنَّهُ يَقُولُ: أَخِّرُوا هٰذَيْنِ حَتَّى يَصْلُحَا (كر. عن أبى هريرة)

RE. 96/1 (*İnne'l-a'mâle tu'radu yevme'l-hamîsi, ve yevme'l-cumuati, feyuğferu li-külli abdin lâ yüşriku bi'llâhi şey'en, illâ raculeyni, feinnehû yekùlu: Ahhirû hâzeyni hattâ yasluhâ.*)

Sadaka rasûlü'llàh, fî mâ kàl, ev kemâ kàl.

(*İnne'l-a'mâle*) "Kulların işledikleri bütün işler..."

Bunlara *amel* diyoruz, çoğulu *a'mâl* deniliyor. İyi işlerse *a'mâl-i sâliha* diyoruz. Kötü iş yapıyorsa *a'mâl-i seyyiât* veya *a'mâl-i kabîha*; kötü, fena, çirkin, kabahatli olan işler diyoruz.

Herkes dünyada iyi kötü bir şeyler yapıyor. Ramazan'da kimisi oruç tutuyor, kimisi oruç yiyor; kimisi teravihe gidiyor, kimisi Beyoğlu'nda eğlenmeye gidiyor… Kimisi mü'min, kimisi kâfir; kimisi hayır yapmak için fakir arıyor, kimisi soyacak adam arıyor, aldatacak insan arıyor. İnsanların amelleri çeşit çeşit...

Amel kelimesi Türkçe'de bir de insanın barsakları bozulduğu zaman kullanıyor, onun için o kelimeyi de insan sevmiyor. Halbuki Arapça'da o mânâya gelmez.

Fiilleri, işleri, yaptığı bütün faaliyetleri; iyi, kötü, zayıf, kuvvetli, az çok yaptığı bütün harekâtı, sözleri, işleri... Bunlar ameller.

Peygamber Efendimiz bu hadîs-i şerifinde: (*İnne'l-a'mâle tu'radu yevme'l-hamîsi, ve yevme'l-cumuati*) "Ameller perşembe

---

[78] İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.XXII, s.363; Ebû Hüreyre RA'dan. *Kenzü'l-Ummâl*, c.III, s.465, no:7456; *Câmiü'l-Ehàdîs*, c.VII, s.215, no:6157.

günü ve cuma günü arz olunur.” diyor.

Kime arz olunduğu kelimelerde yok ama devamında anlaşılıyor; Allah’a arz olunacak. Melekler:

“—Yâ Rabbi! İşte kullarının amelleri, işledikleri işler, yaptıkları faaliyetler, iyi kötü hepsi...”

Hem perşembe günü hem cuma günü, burada böyle geçiyor.

(*Feyuğferu li-külli abdin lâ yüşriku bi’llâhi şey’en*) “Allah’a şerik koşmayan her kul mağfiret olunur.” Allah’a hiçbir şeyi ortak koşmamış olan bütün müslüman kullar mağfiret olunur, günahları hataları örtülür, affolunur.

(*İllâ raculeyni*) “Yalnız iki adam affolunmaz, onlar hariç bırakılır, affolmaz.”

Bu bizim için önemli...

(*Feinnehû yekùlu*) “Çünkü Allah onlar için buyurur ki: (*Ahhirû hâzeyni*) Bu iki adamı geriye, daha sonraya bırakın, tehir edin, işi geriye bırakın; (*hattâ yasluhâ*) —yusleha rivayeti de var— aralarını düzeltinceye kadar...”

“—Bu iki adam aralarında sulh oluncaya kadar, araları iyileşinceye kadar bunları bırakın!” diyor, onları affetmiyor, ayırıyor.

Demek ki bir müslüman bir başka müslümanla kavgalıysa, problemliyse, dargınsa, çekişmiş, çatışmış, kavga etmişse o, Allah’ın afv u mağfiretinden istifade etmiyor. Bu mealde, bu mânada başka hadîs-i şerifler de çok.

Allah-u Teàlâ Hazretleri Berat gecesinde, kandil gecesinde bütün müslümanları affeder de şunlar şunlar hariç. İşte hariç olanlardan birisi; iki müslüman birbiriyle kavgalı, problemli ve dargınsa, sulh değilse, araları düzgün değilse, “Bunlar birbirleriyle barışıncaya kadar, sulh oluncaya kadar bunları ayırın.” diye Allah grubun içinden o müslümanları ayırıyor.

Demek ki ne olmak lazım?

Bizim hadîs-i şerifin bu mânasından anladığımız; herkesle insanın hoş olması lazım, herkesi affetmiş olması lazım, kimseyle problemi olmaması lazım!

Söyleyeceği sözü söylerken, emr-i mâruf nehy-i ani’l-münker yapmaktan geri durmayacak! Vazifeden geri durmak yok. Kaşına

gözüne bakıp, dostluğuna ahbaplığına bakıp da kusurunu söylememek yok. Mevkiine makamına bakıp da söylememek yok. Söyleyecek:

"—Kardeşim ben seni çok seviyorum ama şu hatanı görüyorum, bunu yapma!" veya "Bunu hata gibi görüyorum, hadîs-i şerifte öyle okudum; acaba yanlış mı görüyorum, bunun bir izahı var mı?" diye güzelce, dostça, elini sıkarak, musafaha ederek, yüzüne sevdiğini önce söyleyerek anlatabilir.

Anlatacak, hakkı söyleyecek; çünkü hak daha önemli! Allah hakkı söyleyenleri sever. Daima hakkın yanında bulunmayı, hakkın söylenmesini istiyor. Hakkın söylenmemesini doğru bulmuyor.

"—Hakkı söyleyecek yerde susan insan dilsiz şeytan gibidir." diye hadîs-i şerif var.

Söyleyecek. Söylenecek yerde kalkacak söyleyecek. Ama kimseye karşı içinde kötü duygu olmayacak. Dargınlık olmayacak. Üzüntü olmayacak. Problemi devam ettirmeyecek. Kırgınlığı uzatmayacak. Kavgayı devam ettirmeyecek. Dargınlığı senelerce sürdürmeyecek, mezara kadar devam ettirmeyecek.

Böyle inatçılar var; affetmiyor! Farz edelim baba oğul darılmış; çocuk iyi, fena değil, biraz darılacak bir şey yaptı; bayramda gidiyor, dargın babası barışmıyor. Elini öpmek istiyor, öptürtmüyor. Aynı şekilde konu komşu arasında oluyor:

"—Hocam ben selâm veriyorum, o selâmımı almıyor. Ben barışmak istiyorum, o barışmak istemiyor."

Barışmak isteyen Allah rızası için barışmak istiyor, belki haklı olan kendisi... Ötekisine gidiyor;

"—Ha bak nasıl geldin yanıma! Bak işte sen haksızmışsın da ondan geldin!"

Hayır, haksız olduğundan değil, Allah'ın rızasını aradığından geldi; sen anlamıyorsun, sen hâlâ nefsinin peşindesin. Adam Allah rızası için sevap kazanmak için geliyor, sen hâlâ hangi duyguların peşindesin.

Böyle olunca ne olacak?

Barışmak isteyen sevabı alır, barışmamakta inat eden o zaman cezalı kalır.

Hâsılı, hiçbir kimseye karşı içinde kin, adavet, buğz, düşmanlık beslememeye, müslümanları sevmeye gayret edin.

Meseleyi anlatmak için güzel bir soru daha sorulmuş:

İslâm'da Allah için sevmek çok sevap, *el-hubbu fi'llah* deniyor. Allah için birini sevelim:

"—Kardeşim, selâmun aleyküm, ben seni Allah için seviyorum."

Tamam, çok iyi. Allah için bir müslümanın öteki müslümanı sevmesi... Allah için, rızası için; para için değil, mevki makam için değil. "Ben seni seviyorum." Menfaat için değil, Allah için.

Allah için sevmek var mı? Var... *El-hubbu fi'llah* var, kitaplarda yazmış. Fıkıh kitaplarında, hadis kitaplarında hepsinde var.

"—*El-buğzu fillah* da var mı, Allah için kızmak var mı?"

O da var. Allah için kızmak da var.

Neden?

Allah'ın emri dinlenmediği zaman Peygamber Efendimiz öyle kızardı ki... Çünkü bizim asıl vazifemiz Allah'ın emrini yerine getirmek, Allah'ın yasaklarını yaptırtmamak. Asıl işimiz Allah'ın sevgisini, rızasını kazanmak. Herkesi hoş görmeyiz, Allah rızası

için yapıyoruz.

Allah'ın düşmanıyla dost olursan, Allah'ın haram kıldığı şeyi işleyen insanı seversen, o zaman Allah memnun olmaz, razı gelmez. Bunun için müslüman daima Allah'ın rızasını tercih edecek.

Baktı ki karşısındaki adam Allah'ın rızasından ayrı; babası da olsa Allah rızasından ayrıldı mı, "Olmadı!" diyecek. Akrabası, arkadaşı, ortağı, dostu... O zaman diyecek ki:

"—Allah böyle emretti, bu yaptığın yanlış. İçki içiyorsun, faiz yiyorsun, kumar oynuyorsun, harama bakıyorsun, zina ediyorsun, böyle yapıyorsun, böyle yapıyorsun; olmaz!"

Muhterem kardeşlerim!

Tabii burada da bir incelik var. İnsanlar günah işleyebilir, tabiatlarında var, mayalarında zayıflık var, içinde şeytan var, nefis var, günah işleyebiliyor. Ummadığın insan ummadığın günahı işler. Ama tevbe de var. Günahına tevbe edeni Allah affediyor.

Ramazan'da geceleyin secdeye kapanmış:

"—Yâ Rabbi! Ben çok günahlar işledim. Sana karşı şunu yaptım, bunu yaptım..."

Hatta hırsızlık yapmış olabilir veyahut onun bunun malını almış olabilir... Tabii kul hakkı olursa sahiplerine ödemesi lazım!

Malı almış, burada yalvarıyor:

"—Affet beni Allah'ım!"

İyi ama mal ne olacak?

Malı götür bakalım, bir ver evvela... Kul hakkını sahibine verecek, affını dileyecek. Kul hakkı ayrı.

"—Günah işledim yâ Rabbi; harama baktım, haram yedim, şöyle oldu böyle oldu..."

Onlar için tevbe var.

Onun için, tevbe ettiği zaman Allah affettiğinden insana kızmak yok; günaha kızmak var.

Bakın, bu çok büyük bir nokta!

Bir insan günah işliyor, insana kızmayacaksın, işlediği günaha kızacaksın; çünkü tevbe ettiğin zaman Allah tevbe edeni seviyor.

"—İyi insan olacak, hep tevbe eder..." diyeceksin.

Onun iyi insan olabileceğini düşünerek muamele edeceksin, günahından vazgeçirmeye çalışacaksın.

Çocuğunu sevmiyor musun? Seviyorsun.

Hata işlediği zaman cezalandırmıyor musun? Cezalandırıyorsun. Neden cezalandırıyorsun?

Sevdiğinden dolayı, daha iyi olsun diye.

Çocuğu seviyorsun, hatasından dolayı cezalandırıyorsun; bir daha yapmasın diye...

Anne baba da bazen kulağını çeker, bazen vurur, döver. Neden?

Sevdiği için, yanlış iş yapmasın diye.

O bakımdan düşmanlık neyedir? Günahadır, haramadır; kişiye değildir. Kişiyi sevecek;

"—Aziz kardeşim, canım kardeşim! Sen kendine yazık ediyorsun. Bu yaptığın doğru değil. Gel günahı bırak, yapma bunu." diyecek, o günahtan vazgeçirmeye çalışacak.

Bir kimseyi ayıplarsa insan;

"—Vay utanmaz, arlanmaz, edepsiz! İşte bak şunları yapmış... Hay Allah, öyle şey yapılır mı, yapılmaz mı?.."

Allah onu da o günaha düşürür. Hadîs-i şerifte Peygamber Efendimiz böyle bildiriyor. Ayıplarsan seni de o günaha düşürür.

"—Yapılır mıymış, gördün mü?" dedin, bak nasıl sen de yaptın aynısını… Onu ayıpladın, sen de yaptın!

Onun için günahı yapanı ayıplamayacaksın. Günaha düşman olacaksın ama ayıplamadan düzeltmeye çalışacaksın. Günahkâra Allah rızası için buğz etmek var, Allah düşmanlarına buğz etmek var… Ama düzelirse, düzeldiği zaman bir şey yok.

Bu hadîs-i şeriften bunu anlıyoruz.

"—Perşembe, cuma günü arz edilir." diyor.

b. Pazartesi ve Perşembe Oruçları

Bir başka hadîs-i şerif var, onu da Efendimiz'den nakledeyim. Peygamber Efendimiz Ramazan'ın dışında pazartesi perşembe günleri oruç tutarmış. Sünnet. Ramazan değil; olsun, pazartesi perşembe günleri oruç tutarmış. Buyurmuş ki:[79]

---

[79] Tirmizî, *Sünen*, c.3, s.122, no:747; Begavî, *Şerhü's-Sünneh*, c.III, s.287; Ebû Hüreyre RA'dan.

Neseî, *Sünen*, c.IV, s.201, no:2358; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.V, s.201, no:21801; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.III, s.377, no:3820; Neseî, *Sünenü'l-Kübrâ*,

تُعْرَضُ الْأَعْمَالُ يَوْمَ الاثْنَيْنِ وَالْخَمِيسِ ، فَأُحِبُّ أَنْ يُعْرَضَ عَمَلِي وَأَنَا صَائِمٌ (ت. عن أبي هريرة)

RE. 253/2 (*Tu'radu'l-a'mâlü yevme'l-isneyni ve'l-hamîs*) "Pazartesi, perşembe günleri kulların amelleri Allah'ın dergâhına arz olunur. (*Feuhibbu en yu'rada amelî ve ene sàim*) Ben de amelim Allah-u Teàlâ Hazretleri'ne arz olunduğu sırada oruçlu olmayı seviyorum, ondan oruç tutuyorum." demiş.

"—Kimin bu ameller?"

"—Falanca kulun..."

"—Demek ki benim için oruç tutmuş..."

Allah orucu çok seviyor. Orucun mükâfatı çok yüksek, neden?

Oruç sabır ibadeti. Sabır ibadeti olduğundan sevabı çok…

إِنَّمَا يُوَفَّى الصَّابِرُونَ أَجْرَهُمْ بِغَيْرِ حِسَابٍ (الزمر: ١٠)

(*İnnemâ yüveffe's-sàbirûne ecrahüm bi-gayri hisâb.*) "Sabredenlerin mükâfatlarını Allah-u Teàlâ Hazretleri hesaba sığmayacak kadar çok verir." (Zümer, 39/10) diye müjde vardır Kur'an-ı Kerim'de...

Allah orucu çok seviyor. Onun için, Peygamber Efendimiz de Allah'ın sevdiği ibadeti pazartesi perşembe günleri Allah rızası için yapıyor.

Bizim bir kalp rahatsızlığına tutulmuş dostumuz var, bir gün ilacı suyu aldı içti, diyor ki:

"—Hocam pazartesi perşembe oruçlarını tutarsam buna lüzum olmuyor."

---

c.II, s.121, no:2667; Bezzâr, *Müsned*, c.I, s.403, no:2617; Ebû Nuaym, *Hilyetü'l-Evliyâ*, c.IX, s.18; Üsâmetü'bnü Zeyd RA'dan.

Taberî, *Tehzîbü'l-Âsâr*, c.III, s.249, no:986; Ümm-ü Seleme RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.8, s.564, no:24192; *Câmiü'l-Ehàdîs*, c.XXXII, s.445, no:35531.

Denge iyi oluyor; vücudu rahat, her şeyi yerli yerinde oluyor, o zaman buna lüzum olmuyor. Oruç tutunca insanın sıhhat kazandığı da gerçektir, muhakkaktır.

"—Oruç tutun da sıhhat bulun!" diye de hadîs-i şerifler vardır.

"—Ameller pazartesi perşembe günü arz olur." diye de hadîs-i şerif var.

"—Cuma günü de geçmişlerine arz olunur." diye hadîs-i şerif var.

Şimdi sen yaşıyorsun, senin baban deden, hocan, büyüklerin göçtü. Allah rahmet eylesin, kabirleri nur dolsun, makamları a'lâ olsun, mekânları cennet olsun... Göçtü. Senin bu dünyadayken yapmakta olduğun işler, bir de gidilip onlara anlatılıyor.

Ne zaman? Cuma günü…

Gidiliyor adamın babasına:

"—Senin oğlan bugün meyhaneye gitti, lıkır lıkır içki içti. Senin oğlan gitti, bugün şu günahı işledi, bu günahı işledi..."

Bunları duydukça ölüler kabrinde geride kalanların günahından dolayı azap çekerlermiş, müteessir olurlar, üzülürlermiş.

"—Vah vah vah!.. Bizim oğlan yine bunu niye yaptı? Hay Allah niye ıslah olmadı…" filan diye ezalanırlarmış.

Onun için, Peygamber Efendimiz buyuruyor ki;

"—Allah'tan korkun, günahları işlemeyin. Allah'tan korkun, mevtânızı ezâlandırmayın!"

İnsan kendi mevtâsını, ölüsünü ezâlandırmak ister mi, işkence yapmak ister mi?

Kabirde azap, işkence, ezâ yapmış oluyor. Günah işlediği zaman kendisi de zarara uğruyor, kabrindeki anacığı babacığı da zarar görüyor, üzülüyor, ezâlanıyor. "Allah'tan korkun da onları üzmeyin." diyor Peygamber Efendimiz.

Demek ki günahın geçmiş büyüklerine de zararı var.

Onun için, Allah evlatlarımızı müslüman yetiştirmeyi cümlemize nasib etsin… Evlatlarımız kabirde yüzümüzü güldürsünler, hatimler göndersinler, hayırlar göndersinler; günahları bildirilirken bizim kemiklerimizi sızlattırmasınlar.

Evlatların müslüman yetiştirilmesi çok mühim, aziz ve muhterem kardeşlerim!

Şimdi bu hadîs-i şerif buradayken aklıma geldi, vakit geçiverir, söyleyemem:

Bugün Ramazan'ın 29. Yarın Ramazan'ın 30'u. Ramazan'a bazen İslâm ülkeleriyle farklı başlardık, bu Ramazan'da beraber başladık. Suudi Arabistan'la beraber başladık. Bu sene İran bizden bir gün sonra başladı diye duydum. Hepsi inceleme yüzünden...

29 gün oldu ya bugün, yarın 30... Arabî aylar bazen 29 çeker, bazen 30 çeker. Nereden belli olur?

O akşamleyin herkes güneşin battığı yere bakacak.

Bugün bu ibadet, ibadetin vaktini tesbit etmek için çalışma, o da ibadettir. Bakacak, güneş battıktan sonra hilâli görürse:

"—Aa, hilâl göründü, yarın bayram!" diyeceğiz.

Güneş battığı zaman...

"—Hocam bulut var ise görünmez."

İstanbul'da bulut var, Antalya'da hava açık. İzmir'de hava güzel veya oraları bulutlu da Ankara iyi veya Sivas bulutlu olabilir. Veyahut Gaziantep, Adana, Diyarbakır, Türkiye'nin değişik yerleri var.

Bugün akşam güneş battıktan sonra bir yerden hilâli gözünle görüyorsan, o zaman o hilâl neyi gösterir? Yarın artık Ramazan olmadığını, Şevval'in geldiğini, yarın bayram olduğunu gösterir.

Hilâlin görülmesi için ne lazım?

Ayın batmasının güneşin batmasından sonra olması lazım ki, güneş battıktan sonra görülsün. Ay daha önceden batmışsa zaten hiç görünmez. Beraber batmışsa olmaz, görülmez. Sonraya kalması lazım.

Bizim takvimlerimizde yazılıyor ama alışılmamış. Avrupa, Amerika, Avustralya takvimlerinde, hatta günlük gazetelerde ayın doğuşu batışı da yazılır. Güneşin doğuşu batışı yazıldığı gibi, ayın doğuşu batışı da gazetelerde yazılıyor.

"—Neden yazıyor adamlar, ayla niçin ilgileniyorlar?"

Balıkçılık var. Keyfinden veya mesleğinden… Çünkü med-cezir olayları oluyor, ay olduğu zaman şöyle oluyor, olmadığı zaman böyle oluyor, 1,5-2 metre su çekiliyor. Yetmiş kilometre deniz geriye gitti... Hadi eskiden, sabahleyin deniz olan yerde yürü, deniz kabuklarını topla... İleriye gider. Sonra su geliyor, hemen

yükseliyor. Günde bir defa med-cezir oluyor.

Onun için, bakıyorsunuz körfezde, kayığı sokuyorsun oralardan, ondan sonra orada biraz oyalandın mı bakıyorsun körfez denizden ayrılmış, göl olmuş, kayıklar karaya oturmuş.

Neden? Sular gitti. Karaya oturuyor, böyle oluyor.

Onun için ayın batışını da hesaplıyorlar, yazıyorlar, *Moonset* diyorlar. *Sunset*, güneşin batışı… *Moonset*, ayın batışı. *Sun raise*, güneşin doğuşu; *moon raise*, ayın doğuşu…

Ay doğudan doğar, batıdan batar, güneş gibidir. Çünkü dünya her gün bir tarafa dönüyor, hepsi öyle görünüyor.

Ayın batış dakikası, güneşin batış dakikasından evvelse, hilâl görünmez.

Bunları niçin anlatıyorum?

Bunlar teknik bilgi, ancak uzmanların bildiği işler, uzmanları ilgilendiren şeyler. Sizi niye ilgilendiriyor? Bu cami cemaatini veya bu vaazı dinleyen insanları niye ilgilendirsin bu?

Yarın cümbüşü seyret... Yarın bir yerden bir haber geldi mi...

"—Suudi Arabistan'da bayram olmuş."

Bir haber geliyor veya "Bazı yerde bayram olmuş." diye.

O kadar ahmak geliyor senin başına:

"—Suudi Arabistan'da bayram ilan etmişler, vay sen niye oruç tutuyorsun?"

"—Ne bileyim ben, işte oruç diye niyetlendim, oruç tutuyorum."

"—Bayramda oruç tutmak haram, aç orucunu!" filan, adamın tepesine biniyorlar, güzelim orucunu bozduruyorlar. 61 gün cezayı yediriyor.

İşte bu kardeşlerimiz bu cezaları yemesinler diye söylüyorum.

Yarın belki sizin başınıza da birisi gelir, daha bilmiyoruz, daha bu filmler yarın başlayacak. Film daha oynamaya başlamadı, yarın oynamaya başlayacak. Bu akşam milletin kulakları haberlerdedir...

Özellikle Suudi Arabistan, "Hilâli gördük." diyor. Görmeden gördük diyor. Ben orada çok bulundum, incelemeleri yaptım, mütehassıslarla konuştum. Onlar hesaplar ama "gördük" der. Görünmesi mümkün değil. Bizden üç gün önce "gördük" dediği oluyor. Hatta kendileriyle münâkaşa ediyorlar.

Bazı seneler böyle oldu. Tam teravih namazına duracaksın, Kral

Hazretleri, “Yarın bayram oldu.” diye ilan ediyor, teravih kılınmıyor.

Yahu yarın Ramazan, bayram değil! Aslında biliyoruz, ayın durumunu takip ediyoruz. Sabahtan da anlayan bilen insan, inceliyoruz, bakıyoruz...

Kısaca söylemek gerekirse; oranın hâli sizi ilgilendirmez, oranın hâli onları ilgilendirir, onların sorumlularını ilgilendirir. Sizi buranın hâli ilgilendirir. Birisi gelir de size:

“—Ramazan bitti, bayram geldi. Bayramda oruç tutulmaz.” derse orucunuzu bozmayın.

İşinize devam edin. Böyle yalan yanlış iş yapmayın, diye şimdi bunu bir ihtar etmem lazım, edeyim. Yarın birisi çıkıp da karşınıza dikilip “Orucunu boz!” derse sakın orucunuzu bozmayın.

Ama akşam hilâli bir yerde görülürse ayrı...

“—Hilâl göründü, tamam hocam, gördük.”

Gördüysen o zaman boz! O zamanda bile birlik ve beraberliği bozmak doğru değil, çünkü bu işin sorumlusu yukarıdakilerdir. Bir ülkenin birlik beraberliğini bozmak doğru değil.

Osmanlılar hilâlin durumunu ta Atlas Okyanusu’na bakan Atlas dağlarındaki gözleme dayandırmışlar. Halbuki oradan görülür de buradan görülmeme durumu olabilir. Osmanlı’da birlik sağlansın diye görülmeyen yerde bile öbür tarafında, Afrika’nın batısından olan görüldüğü bu tarafta uygulamışlar. Birlik olsun diye. Birlik önemlidir, birliği bozmamak lazım.

Bir de bayramdan önce bu tuttuğumuz oruçlar sevaplı dedik. Oruçların kabul olması için dinimizin bir şartı var, nedir?

Oruçlar böyle kabul oldu. Semada durur, bir şartı var. Arz olunmadan ameller, arz olunuyor da arz olunmaz, durur. Şartı nedir? Düşünün, biliyor musunuz?

Sadaka-i fıtır…

Sadaka-i fıtrı verirsen, oruçlar kabul olur. Onun için, fukarâya sadaka-i fıtırlarınızı vermeyi unutmayın. Bu günlerde ayarlayın. Erkenden verilebilir. En son zamanı bayram namazı vaktidir. Hakiki fakiri bulup vermeye çalışın.

Sadaka-i fıtrın miktarı bir fukarayı, bir kişiyi bir gün doyuracak kadar paradır. Tabii bu doyurma iyi doyurma da olur kötü doyurma

da olur, fiyat değişik olur. Onun için arpadan hesaplanırsa bir türlü, buğdaydan hesaplanırsa bir türlü, hurmadan hesaplanırsa bir türlü çıkar.

Orada, Suud'da, Arabistan'da hurma ucuzmuş, eskiden buğday pahalıymış; burada da aksine buğday ucuz, bol, hurma pahalı. Hurmadan olunca 1,5 milyon, 1,7 milyon filan ediyormuş. Hisseleri var. Sorarsın, camilerin kapısına yazılmış, imamlar müezzinlere tebliğ edilmiş, onlar bilirler söylerler. Buğdaydan hesaplanırsa da 30 bin liraymış. 30 bine insan doyar mı? Bir file alıp da birazcık bir şey olursa belki doyar ama biraz az gibi.

Sadaka-i fıtrı da vermeyi unutmayın!

Tabii asıl bayram namazında bunu söylememiz lazım ama Ramazan bitiyor, şimdi en mühim şeylerden birisi de Ramazan'daki güzel huyların, ibadetlerin, zikirlerin, Kur'anlar'ın, bütün bu tatlı hoş, sevimli, sevaplı şeylerin Ramazan'dan sonra devamı şart.

"—Ne olacak hocam, teravih namazı mı kılacağız?"

Hayır, teravih namazı kılacaksın demek istemiyoruz ama Ramazan'daki güzel alışkanlıklarını, kazandığın iyi vasıfları kaybetmeyeceksin. Ramazan'dan sonra bayram geldi, Ramazan bitti, her şey bitti diye ibadeti taati ve kıraati, zikri bırakmayacaksın. O da çok mühim. Bırakmamayı da sağa sola, arkadaşlarınıza da söylersiniz.

c. Cennete Ancak Temiz Olanlar Girecek

Gelelim ikinci hadîs-i şerife:

Bu ikinci hadîs-i şerifi Hz. Âişe Validemiz rivayet etmiş.

Peygamber SAS Efendimiz buyuruyor ki:[80]

إِنَّ الإِسْلام نَظِيفٌ، فَتَنَظَّفُوا ، فإنهُ لاَ يَدْخُلُ الجَنَّةَ إلاَّ نَظِيفٌ

(خط. عن عائشة)

[80] İbn-i Hibbân, *Mecrûhîn*, c.III, s.57; Hatîb-i Bağdâdî, *Târih-i Bağdad*, c.V, s.143, no:2576; Hz. Aişe RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.IX, s.278, no:26007; *Câmiü'l-Ehàdîs*, c.VII, s.213, no:6151.

RE. 96/2 (*İnne'l-islâme nazîfun, fetenezzafû. feinnehû lâ yedhulü'l-cennete illâ nazîfun.*)

Âişe Validemiz çok alim bir hanımdı. Çocuklarımıza onu örnek gösterelim. Hepimizin annesidir. Kur'ân-ı Kerîm diyor ki:

وَأَزْوَاجُهُ أُمَّهَاتُهُمْ (الأحزاب:٦)

(*Ve ezvâcühû ümmehâtühüm*) "O Rasûlüllah'ın zevceleri onların anneleridir." (Ahzâb, 33/6)

Hepimizin annesi Hz. Âişe. O kadar sahabesi var Peygamber Efendimiz'in, (*rıdvanu'llàhi aleyhim ecmaîn*) koca koca sahabe… Bunların içinde yedi tanesi fetva veriyormuş. Müftülük, kadılık yaparmış. Çok bilgili olanlar, çok fetva verenler... Onlardan bir tanesi de Hz. Âişe RA… Çok alim; hadis biliyor, tefsir biliyor, fıkıh biliyor, ferâiz biliyor... Tıbbı da çok iyi bilirmiş. O günün imkânlarına göre, o devrin tıp mâlumâtı konusunda da herkesin hayret edeceği kadar bilgisi yüksekmiş.

Bunu çoluk çocuğunuza söyleyin, kızlarınıza söyleyin:

"—Bak bizim annelerimiz, örnek büyükleriniz böyleydi, siz de hadi bakalım kendinizi öyle yetiştirin!" deyin.

(*İnne'l-islâme nazîfun*) "İslâm dini temizlik dinidir."

Nezafet demek, maddeten temiz olmak. *Taharet* de temiz olmak demek, *nezafet* de temiz olmak demek. Üstünün başının kirli olmaması, evinin eşyasının kirli olmaması, saçının başının kirli olmaması demek.

"İslâm temizdir. (*Fetenezzafû*) "Madem İslâm temizdir, siz de müslümansınız, binâen aleyh siz de temizlenin, temiz olun!"

Elbiseniz temiz olsun. Saçınız başınız temiz olsun. Dişiniz, kulağınız temiz olsun. Koltuk altınız, kasık aranız temiz olsun. Ayaklarınız temiz olsun. Çoraplarınız temiz olsun. Eviniz temiz olsun...

(*Feinnehû lâ yedhulü'l-cennete illâ nazîfun*) "Çünkü cennete ancak nazif olan, temiz olan girecek; temiz olmayan girmeyecek."

(*Lâ yedhulu'l-cennete*) "Cennete girmeyecek, (*illâ nazîfun*) ancak nazif olan girecek."

Nazif olmak, tertemiz olmak, pak olmak para işi değildir, zenginlik işi değildir, güzellik meselesi değildir. İnsanın eski püskü, yamalı elbisesi olabilir ama temiz olacak. Yıkar, tertemiz.

Hz. Ömer Efendimiz'in halifeyken sırtındaki hırkasında on iki tane yama saymışlar. Yamalı hırka giyiyordu. Kızı Hafsa Validemiz, o da validelerimizden birisi, emîri'l-mü'minîn olduğu zaman demiş ki:

"—Yâ emîre'l-mü'minîn —baba demiyor, unvanıyla hitap ediyor— artık Allah imkânlarını genişletti..."

Hükümdar oluyor, fütûhât oluyor, bereket oluyor, ticaret oluyor. Devlet büyüğü... Koca araziler fetholundu, oralardan vergiler geliyor. Eskisi gibi Medine'de günlerce süren açlık durumları filan yok...

"—Biraz güzel tatlı yiyecekler yesen, biraz daha yamalı olmayan elbiseler giysen, haşin olmayan elbiseler giysen?.." diye söylemiş.

Babası ya emîre'l-mü'minîn...

Ama kaba giyiyor. Diyelim ki köylü, dağlı gibi giyiniyor, kaba elbiseler giyiyor, yamalı giyiyor. Yediği de kuru, haşin. Pek de böyle

can çekmeyecek… Dayanamadı artık böyle dedi “Artık imkân var müsait. Böyle yesen?”

Demiş ki:

“—Seni senin vicdanına şikâyet edeceğim. Seni senin vicdanına dava ediyorum.”

Kızına diyor. Kendisine öyle güzel söz söyleyen kızına... Mü’minlerin anası Hafsa Validemiz’e; “Seni vicdanına dava ediyorum.”

Ne deriz biz bu durumda?

“—Vicdansız” deriz, yahut “Vicdanın yok mu?” deriz.

O da öyle; “Seni kendi nefsine dava ediyorum.” diyor. “Ona havale ediyorum.” diyor. “Rasûlüllah’ın hayatını biliyorsun, yanında yaşadın. Rasûlüllah ne yedi, ne içti, biliyorsun... Güzel elbiseler giydi mi, güzel yiyecekler yedi mi? Bu bizim yediklerimizden daha aşağı değil miydi? Öyle günlerce aç kalmadı mı?..” ve saire, o kadar çok nasihat etmiş ki kızına, Hafsa Validemizi ağlatmış.

Bir keresinde halifelerden, hulefâ-i râşidînden birisine, beytülmâle yağ ve bal tulumları gelmiş. Bakmış ki eksik…

“—Bunlar neden eksik?”

Demişler ki:

“—Birisini kızınız aldı.”

İhtiyacı varmış demek ki. Hemen bir heyet teşkil etmiş; bunların miktarı ne kadar tutuyor diye. Yağ şu kadar, bal bu kadar... Kızına haber göndermiş, demiş ki:

“—Şu kadar para vereceksin.”

Beytülmâle ait olduğu için kızına da parayla veriyor. Madem oradan alıyor. Çanta mı, hırka mı neyse...

“—Ver bakalım parasını.” demiş.

Böyle mübarek insanlar... Böyle yaşamışlar. Yamalı olabilir, eski olabilir ama temiz olacak, nazif olacak.

Ancak nezafetin bir faydası var; *nazif* olanın, temiz pak olanın her şeyi bereketli olur. Pis olanın da evinden bereket gider. Evi pisse, evdeki süprüntü bereketi götürürmüş. Süprüntü var, çer çöp var, pis pasaklı; bereket gidermiş.

O bakımdan bizim köylümüz bile olsa, fukaramız bile olsa, evine

gittiğin zaman tamam gaz tenekesinden sandalye yapmıştır, tahtalardan kiremit yapmıştır, çakmıştır, üstüne kilim koymuştur ama temizdir. Yamalı elbise giyer ama temizdir.

İnsan, ne yapalım, çorabı kirliyse çorapsız gezer ama çorabı temiz olacak. Öyle çorap giyiyorlar ki onunla caminin içine adım atıp halıya bir bastı mı halı hapı yuttu. O halıda o ayak kokusu artık kaç gün çıkmaz. Deterjanla yıkamak lazım.

"—Be adam çıkart bunu yahu! İşte burası şadırvan, çıkart, yıka ayağını, ondan sonra temiz ayağınla gel. Pis ıslak çorapları tep pabucun içine, alma içeriye..."

Temizliğe büyüklerimiz çok dikkat etmiş, gıdanın temiz olmasına...

Ben hatırlıyorum tavuk kesilecek, bir hafta tavuğu hapis ederlerdi, bilinmeyen gıda yemesin diye, eti temiz olsun diye. Gidip olur olmaz şeyleri yer diye salma tavuğu bir hafta hapsederlerdi, ondan sonra keserlerdi. Yıkarlardı.

Yıkamak da şartları vardı. Çocukların bezlerini, büyüklerin çamaşırlarını aynı yere koymazlardı. O biraz çişli olur, kakalı olur. Onu ayrı hallederlerdi, bunu ayrı hallederlerdi. Bunlara çok dikkat ederlerdi.

Şimdi yeniler bunları eskilerden öğrenmişse öğrenmiştir, biliyorsa biliyordur. Ben hayranım; köylüdür ama köylünün temizliğine, evinin düzenine hayranım.

Kapısının önü, zaten köyde çöpçü yoktur ama sokaklar temizdir. Neden?

Herkesin çocuğu, kızı kapısının önünü süpürür. Süpürmezse ayıp olur. O kapısının önünün süpürülmesi de zaten Peygamber Efendimiz'in tavsiyesidir.

Kadıncağız bahar geldi mi eline kireci alır, evinin duvarını, içini dışını kendisi badana eder. Bakarsın evi mis gibi tertemiz, bembeyaz, gayet güzel…

Gayet basit bir şey, bir teneke kireci alacaksın, sulandıracaksın, süreceksin. Süpürgeyle bile sürülür. Sürdün mü bembeyaz olur. Hem mikroplar da ölür. Kireç badanası mikropları öldüren bir şeydir. Kışın da ocak yandı, is pas oldu, kışın da isi pası silinir.

Hâsılı, insan fakir de olabilir ama *nazif* olabilir. Ağzı *nazif*

olacak, vücudu *nazif* olacak. Bakın Efendimiz'in en çok sevdiği şeylerden birisi güzel kokuydu. Efendimiz bazı yerlerin kıllarının kesilmesini tavsiye ediyordu. Sakalı uzatır ama bıyıklarını kısaltırdı.

Meselâ, insan koltuk altlarını kazıtır, kasıklar kazınır, pislik bırakılmaz, tırnaklar kesilir... Bunların hepsine dikkat etmek lazım. Pırıl pırıl tertemiz olmak lazım!

Çünkü temizler cennete girecek.

d. Pazartesi ve Cuma Günleri Ameller Arzedilir

Üçüncü hadîs-i şerif, deminki husus geldi karşımıza…

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:[81]

إِنَّ الأَعْمَالَ تُرفَعُ يومَ الاثْنَيْنِ والْخَمِيسِ ، فَأُحِبُّ أَنْ يُرفَعَ عَمَلِي وأَنَا صَائِمٌ (الشيرازي عن أبي هريرة ؛ هب. عن أسامة بن زيد)

RE. 96/3 (*İnne'l-a'mâle turfeu yevme'l-isneyni ve'l-hamîsi, feuhibbu en yurfea amelî ve ene sàimün*)

(*İnne'l-a'mâle turfeu yevme'l-isneyni ve'l-hamîsi*) "Ameller pazartesi perşembe günleri arz olunur, Allah'ın divanına kadar yüceltilir, yükseltilir. (*Feuhibbu en yurfea amelî ve ene sàimün*) Ben de amelim oraya ref' olunurken, o dergâha yüceltilirken oruçlu olmayı seviyorum, onun için oruç tutuyorum." buyurmuş.

Ramazan'dan sonra bazı oruçlar var, inşaallah siz de onları tutarsınız.

Ramazan'dan sonraki ilk karşılaştığımız oruç, Şevval'in altı gün

---

[81] Lafız farkıyla:

Tirmizî, *Sünen*, c.3, s.122, no:747; Begavî, *Şerhü's-Sünneh*, c.III, s.287; Ebû Hüreyre RA'dan.

Neseî, *Sünen*, c.IV, s.201, no:2358; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.V, s.201, no:21801; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.III, s.377, no:3820; Neseî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.II, s.121, no:2667; Bezzâr, *Müsned*, c.I, s.403, no:2617; Ebû Nuaym, *Hilyetü'l-Evliyâ*, c.IX, s.18; Üsâmetü'bnü Zeyd RA'dan.

Taberî, *Tehzîbü'l-Âsâr*, c.III, s.249, no:986; Ümm-ü Seleme RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.VIII, s.564, no:24192; *Câmiü'l-Ehàdîs*, c.VII, s.214, no:6156.

orucu, *Sitte-i Şevvâl* derler. Ramazan'dan sonraki ayın adı Şevval. Şevval'in 1'i Ramazan Bayramı oluyor. Ramazan, Şevval, Zilkàde, Zilhicce... İnsan Şevval'in içinde altı gün oruç tutarsa, bütün sene oruç tutmuş gibi olacağından, bayram geçer geçmez bir arada altı gün oruç tutacağız. Şevval ayında böylece o sevapları da kazanacağız, birisi bu.

"—Peş peşe mi tutalım, ayrı ayrı mı tutalım?"

Ayrı ayrı tutabilir. Şevval'in altı gün orucu ille peş peşe tutulacak diye bir şart yoktur.

Sitte-i Şevvâl'i tutun. O hususta hadîs-i şerifler vardır. O sevapları da kazanın. İnsan bütün sene oruç tutmuş gibi olur. Ramazan'a bir de Şevval orucu ilave edebildin mi, bütün sene oruç tutmuş gibi sevap alır. Çünkü başka bir hadis-i şerifte buyruluyor ki:[82]

اَلْحَسَنَةُ بِعَشْرِ أَمْثَالِهَا (خ. د. ه. حم. عن أبي هريرة؛ خ. م. ن. حب. عن ابن عمرو)

(*El-hasenetü bi-aşri emsâlihâ*) "Yapılan iyilikler en aşağı on misliyle mükâfatlandırılır."

Ramazan on misli mükâfatlandırılınca, otuz gün üç yüz gün ediyor. Altı gün de Şevval'i tutarsa o da altmış eder, oldu üç yüz altmış. İşte Efendimiz'in hadîs-i şerifi nasıl çıkıyor...

---

[82] Buhàrî, *Sahîh*, c.I, s.24, *İman* 2/30, no:41; Ebû Saîd el-Hudrî RA'dan.

Buhàrî, *Sahîh*, c.II, s.670, *Savm* 36/2, no:1795; Ebû Dâvud, *Sünen*, c.I, s.148, no:343; İbn-i Mâce, *Sünen*, c.I, s.525, no:1638; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.II, s.234, no:7194; Dârimî, *Sünen*, c.V, s.148, no:21353; İbn-i Huzeyme, *Sahîh*, c.III, s.130, no:1762; Ebû Hüreyre RA'dan.

Buhàrî, *Sahîh*, c.II, s.697, *Savm* 36/55, no:1875; Müslim, *Sahîh*, c.II, s.812, *Savm* 13/39, no:1159; Neseî, *Sünen*, c.IV, s.210, no:2391; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.II, s.64, no:352; Abdullah ibn-i Amr RA'dan.

Tirmizî, *Sünen*, c.V, s.175, no:2910; Abdullah ibn-i Mes'ud RA'dan.

Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.I, s.195, no:1690; Dârimî, *Sünen*, c.II, s.405, no:2763; Tayâlisî, *Müsned*, c.I, s.31, no:227; Ebû Ubeyde ibni'l-Cerrah RA'dan.

Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.V, s.148, no:21353; Hàkim, *Müstedrek*, c.IV, s.269, no:7605; Ebû Zerri'l-Gıfârî RA'dan.

Demek ki Sitte-i Şevval'i tutacaksınız. Şimdiden inşaallah hatırınızda olsun. Bir de pazartesi perşembe oruçlarına devam etmeye çalışın. Bu oruç hem sıhhat kazandırır insana hem kalbini nurlandırır, insanı mübarek insan hâline getirir. Hem nefsini ıslah eder hem sevabı çok eder.

e. Müslüman Olan Sünnet Olsun!

Bir hadis daha okuyalım.

Hz. Ali Efendimiz'den bir hadîs-i şerif geldi. Bu da sünnet olmakla ilgili.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:[83]

إِنَّ الأَقْلَفَ لاَ يُتْرَكُ فِي الإِسْلاَمِ حَتَّى يَخْتَتِنَ ، وَلَوْ بَلَغَ ثَمَانِينَ سَنَةً

---

[83] Beyhakî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.VIII, s.324, no:17336; Hz. Ali RA'dan. *Kenzü'l-Ummâl*, c.XVI, s.436, no:45310; *Câmiü'l-Ehàdîs*, c.VII, s.215, no:6158.

(ق. عن الحسين بن على)

RE. 96/4 (*İnne'l-aklefe lâ yütreku fi'l-islâmî hattâ yahtetîne, ve lev beleğa semânîne seneten.*)

(*İnne'l-aklefe*) "Sünnet olmamış kimse…"

Sünnet olmamış insana *aklef* derler. Gayrimüslimler akleftir, sünnet yapmazlar.

(*Lâ yütreku fi'l-islâmî*) "*Aklef*, İslâm'a geldiği zaman o haliyle bırakılmaz. Ne yapılır? (*Hattâ yahtetîne*) Sünneti yapılır. Kılıfı kesilmemiş olan kesilir. Ne zaman? (*Ve lev beleğa semânîne seneten*) Seksen yaşında bile olsa…"

Seksen yaşına ulaşmış bile olsa, müslüman olan insana "Gel bakalım, müslüman oldun..." diye sünnet yapılacak.

Hz. Ali Efendimiz'in zamanında bu şeyler çok oluyordu, şimdi biraz az oluyor da bize garip geliyor..

Adam müslüman oluyor... İran'a gitmiş, bir kavimle karşılaşmış, İslâm yoluna düşmüş. İslâm'a giren bir insan, tamam, İslâmî vazifeleri yapacak; yaşı ne olursa olsun, bir vazife de sünnet olacak.

Neden sünnet oluyor?

Akıl gözüyle bakacak olursak meseleye, sünnet de bir temizliktir. Sünnet olmayan insanın o idrar mahallinin ucundaki et uzantısı, sünnette kesilen et uzantısı, o kesilmemiş olduğu için orada pislik kalır. Hem orada mikrop ürer. Çok zararları var, kendisine zararı var, eşine zararı var. Pislik oluyor.

İslâm temizlik dini olduğundan bu işi başından hallediyor. Küçük yaşta sünnet oluyor. Tabii sünnetin de mümkünse buluğa ermeden önce yapılması lazım ki, çocuğun avreti açılıp da böyle şey olmasın. Onu her zaman söylüyorum.

Bir de bizde artık sünnet sünnettir diye alışılmış, millet düğün bayram yapıyor. Sünnet olacağı zaman da çocuğu çıkartıyorlar ortaya, ayağını açıyorlar, bacağını açıyorlar, karnını sıvıyorlar, entarisini sıvıyorlar, herkes seyrâna geliyor. Herkes seyrederken, çocuk ağlarken, sünnetçi sünneti yapıyor.

Olmaz! Bu İslâm'a uygun değil. Avret mahalli teşhir edilerek sünnet olur mu? Olmaz!

Yeni mi çıktı bu moda? Maalesef!

Cahillikten. Millet bilmiyor. Erkekler burada öyle açık sünnet yapıyorlar, kadınlar da misafir odasından bakıyor.

Kızlar da geliyor:

"—Ne oluyor?" diye, o da merak ediyor.

"—Git oradan, çekil oradan!" diye kovalamazsan o da bakıyor.

Olmaz!

Osmanlılar'da nasıl olmuş?

Üzerine örtü örtmüşler. Bir sünnetçi biliyor, o kadar. Vazifesi, ne yapalım; doktor gibi, operasyon yapıyor gibi... Tamam, ötekiler bir şey yapmıyor.

Herkesin ortasında olmaz ki...

Niye olmaz?

Peygamber SAS Efendimiz:

"—Küçüğün avreti de büyüğün avreti gibidir." diyor.

"—Küçüktür, ziyanı yok, çıksın donsuz." demek yanlış.

Öyle yapıveriyorlar, donsuz gezdiriveriyorlar, hamamda peştemalsiz…

"—Ne olacak, küçüktür..."

Olmaz. Küçüğün avreti büyüğün avreti gibidir, gösterilmemesi lazım. Sünnette de gösterilmemesi lazım!

Onun için, bulüğdan önce olması, küçükten olması iyidir.

Ama adam gayrimüslim de müslüman olduysa, Hz. Ali Efendimiz'in rivayet ettiğine göre, Peygamber Efendimiz:

"—Seksen yaşına gelse de onun sünnetinin yapılması lazım!" diyor.

Yaşlanmış diye bırakılmaz, o ameliyat yapılır, temiz olur. İslâm orada pislik bırakılmasını uygun görmüyor.

Tırnak kesilmesi de öyle, koltuk altlarının kazınması da öyle, kasıkların kıllarının kazınması da öyle… Bunların hepsi İslâm'ın emrettiği şeylerden.

f. Peygamberler Allah'ın Huzurunda Bulunurlar

Dört oldu, bir hadis daha okuyalım, beş olsun diye.

Deylemî Enes RA'dan rivayet etmiş.

Bu hadîs-i şerifte Peygamber Efendimiz buyurmuş ki:[84]

إِنَّ الأَنْبِيَاءَ لاَ يُتْرَكُونَ فِي قُبُورِهِمْ بَعْدَ أَرْبَعِينَ لَيْلَةً ، وَلٰكِنْ يُصَلُّونَ بَيْنَ يَدَيِ اللّٰهِ حَتَّى يُنْفَخَ فِي الصُّورِ (ك. فى تاريخه ، والديلمى عن أنس)

RE. 96/5 (*İnne'l-enbiyâe lâ yütrekûne fî kubûrihim ba'de erbaîne leyleten, velâkin yusallûne beyne yedeyi'llâhi hattâ yunfeha fi's-sûri.*)

(*İnne'l-enbiyâe lâ yütrekûne fî kubûrihim ba'de erbaîne leyleten*) "Vefat eden peygamberler kabirlerinde kırk geceden sonra bırakılmazlar." Ne yaparlar? (*Velâkin yusallûne beyne yedeyi'llâhi*) "Onlar Allah'ın huzuruna götürülürler. Allah-u Teàlâ Hazretleri'nin huzurunda namazda, niyazda olurlar. (*Hattâ yunfeha fi's-sûri*) Sura üfürülüp kıyamet kopuncaya kadar…"

"Cenâb-ı Mevlâ'nın divanında namazda olurlar." diye bir bilgiyi böylece öğrenmiş olduk.

Esas itibariyle onların asıl yeri Cenâb-ı Mevlâ'nın huzûr-u ilâhîsi. Orada Mevlâ'ya niyazla meşgul olduklarını öğrenmiş oluyoruz.

Allah-u Teàlâ Hazretleri bizi Peygamber Efendimiz'in şefaatine erdirsin… Yolunda dâim eylesin… İbadetlerimizi, namazlarımızı, orucumuzu, teravihlerimizi, zekâtlarımızı, hayrât ü hasenâtımızı lütfuyla keremiyle kabul eylesin... Ramazan'ın mükâfatlarından, sevaplarından, ecirlerinden, hikmetlerinden, rahmetlerinden hepimizi çok çok nasipdâr, hissedâr eylesin… Nice nice Ramazanlara sıhhat âfiyetle cümlemizi eriştirsin…

Fâtiha-i şerîfe mea'l-besmele!

18. 02. 1996 – İskenderpaşa Camii

---

[84] Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.I, s.222, no:852; Enes ibn-i Mâlik RA'dan. *Kenzü'l-Ummâl*, c.XI, s.474, no:32230; *Câmiü'l-Ehàdîs*, c.VII, s.219, no:6165.

17. HAYÂ VE İMAN

Eùzü bi'llâhi mine'ş-şeytâni'r-racîm.
Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm.

El-hamdü li'llâhi rabbi'l-àlemîn... Hamden kesîran tayyiben mübâreken fîh, alâ külli hâlin ve fî külli hîn… Ve's-salâtu ve's-selâmu alâ seyyidinâ muhammedin ve alâ âlihî ve sahbihî ve men tebiahû bi-ihsânin ilâ yevmi'd-dîn…

Emmâ ba'dü, fa'lemû eyyühe'l-ihvân... Feinne efdale'l-hadîsi kitâbu'llàh... Ve efdale'l-hedyi hedyü seyyidinâ muhammedin salla'llàhu teàlâ aleyhi ve sellem... Ve şerre'l-umûri muhdesâtühâ... Ve külle muhdesetin bid'ah... Ve külle bid'atin dalâleh... Ve külle dalâletin ve sàhibehâ fi'n-nâr... Ve bi's-senedi'l-muttasıli ile'n-nebiyyi salla'llàhu aleyhi ve selleme ennehû kàl:

إِنَّ التُّجَّارَ هُمُ الْفُجَّارُ ، قَالُوا : يَا رَسُولَ اللَّهِ ، أَلَيسَ قَدْ أَحَلَّ اللّٰهُ الْبيعَ ؟ قَالَ: بَلَى ، وَلَكِنَّهُمْ يُحَدِّثُونَ فَيُكَذِّبُونَ ، وَيَحلِفُونَ فَيأْثَمُونَ (حم. وابن جرير ، ك. طب. هب. عن عبد الرحمن بن شبل ؛ طب. عن معاوية)

RE. 96/9 (*İnne't-tüccâre hümü'l-füccâru. Kàlû: Yâ rasûla'llah, e leyse ehalle'llàhu'l-bey'a? Kàle: Belâ, velâkinnehüm yuhaddisûne, feyükezzibûne, ve yahlifûne, feye'semûne.*)
Sadaka rasûlü'llàh, fî mâ kàl, ev kemâ kàl.

Aziz ve muhterem mü'minler, sevgili kardeşlerim!

Allah-u Teàlâ Hazretleri'nin, selâmı, rahmeti, bereketi, üzerinize olsun… Allah cümlenizden razı olsun, iki cihan saadetine mazhar eylesin…

Peygamber-i Zi-şânımız, efendimiz, rehberimiz, serverimiz Muhammed-i Mustafâ (*aleyhi efdalü's-salevat ve ekmelü't-tahiyyâtu ve't-teslimât*) Hazretleri'nin mübarek hadîs-i şeriflerinden bir demet sizlere sunmak istiyoruz.

Bu hadîs-i şeriflerin okunmasına başlamazdan önce, Peygamber

Efendimiz'in ruh-i pâkine hediye olsun diye, sonra onun âline, ashâbına, ezvâcına, evlâdına, zürriyet-i tayyibesine, hulefâsına, verese-i nebî olan evliyâullah-ı mukarrabîn ve meşâyih-i vâsilîn ve mürşidîn-i kâmilîn efendilerimizin ruhlarına; Ebû Bekr-i Sıddîk ve Aliyyü'l-Murtazâ'dan bugüne kadar, tarih boyunca devam etmiş, gelmiş geçmiş evliyâullah büyüklerimizin, mürşid-i kâmillerimizin ruhlarına;

İstanbul'da medfun bulunan sahabe-i kirâm,evliyâullah, fatihlerin, şehidlerin, gazilerin ruhlarına; bu kitabı te'lif etmiş olan Gümüşhânevî Hocamız'ın ruhuna;

Uzaktan yakından buraya bu hadîs-i şerifleri dinlemeye gelmiş olan siz kıymetli kardeşlerimizin bütün geçmişlerinin ruhlarına hediye olsun diye;

Biz yaşayan Müslümanlar da Allah'ın sevdiği kulu olalım, ömrümüzü rızasına uygun geçirelim, huzuruna sevdiği razı olduğu kullar olarak varalım diye, bir Fâtiha, üç İhlâs-ı Şerif okuyalım, öyle başlayalım, buyurun!

………………………

a. Günahkâr Tüccarlar

Okuduğumuz hadîs-i şerifler *Râmûzü'l-Ehâdîs* kitabımızın 96. sayfasındadır. 9. hadîs-i şerifi okuyoruz ve devam edeceğiz, Allah izin verirse... Bu 9. hadîs-i şerifi Ahmed ibn-i Hanbel, Taberânî ve diğer kaynaklar rivayet etmişler.

Peygamber SAS Efendimiz buyuruyor ki:[85]

إِنَّ التُّجَّارَ هُمُ الْفُجَّارُ ، قَالُوا : يَا رَسُولَ اللّٰهِ ، أَلَيْسَ قَدْ أَحَلَّ اللّٰهُ الْبَيْعَ ؟ قَالَ: بَلَى ، وَلَكِنَّهُمْ يُحَدِّثُونَ فَيُكَذِّبُونَ ، وَيَحْلِفُونَ فَيَأْثَمُونَ (حم. وابن جرير ، ك.

---

[85] Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.III, s.444, no:15704; Hakim, *Müstedrek*, c.II, s.8, no:2145; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.IV, s.21, no:4846; Abd ibn-i Humeyd, *Müsned*, c.I, s.129, no:314; Abdürrezzak, *Musannef*, c.X, s.387, no:19444; Heysemî, *Mecmaü'z-Zevâid*, c.IV, s.128, no:6303; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.XXXIV, s.426; Abdurrahman ibn-i Şibl RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.IV, s.49, no:9451; *Câmiü'l-Ehàdîs*, c.VII, s.230, no:6194.

(طب. هب. عن عبد الرحمن بن شبل ؛ طب. عن معاوية)

RE. 96/9 (*İnne't-tüccâre hümü'l-füccâru. Kàlû: Yâ rasûla'llah, e leyse ehalle'llàhu'l-bey'a? Kàle: Belâ, velâkinnehüm yuhaddisûne, feyükezzibûne, ve yahlifûne, feye'semûne.*)

Tüccar, aslında *tacir* kelimesinin çoğulu. Biz çoğul kelimeyi tekil gibi kullanıyoruz. "*Tüccar*" deyince, çoğulunu kendimiz ayrıca yapıyoruz, "*tüccarlar*" diyoruz; ama doğrusu "*tacirler*" demek lazım. *Tüccar*; zaten kendisi çoğul, ticaretle meşgul olan insanlar.

İnsanların geçim için çeşitli çalışmaları var: Kimisi ziraat yapar; eker, ektiğini biçer, satar, böyle para kazanır. Kimisi hayvancılık yapar; hayvan yetiştirir, koyun sığır yetiştirir, satar; sütünden, peynirinden gelirini temin eder. Kimisi esnaftır, kimisi sanatkârdır; elinde bir mesleği vardır, sanatı vardır, ayakkabı yapar, kuyumcudur, camcıdır, çerçevecidir, gözlükçüdür, demircidir, sanatının faydasını görür, geçimini öyle sağlar. Tüccar da, "bir yerden mal alan, müşteriye satan, alımdan satımdan geçimini sağlayan insan" demek.

Aslında ticaret, Peygamber SAS Efendimiz'in de yaptığı bir faaliyet. Peygamber Efendimiz de bir kervan ile ticaret yapmış, Hz. Hatice Validemiz'e... Kârlı da bir seyahat olmuş.

Ticaretin güzel bir şekilde yapılması takdirinde sevabı çoktur. Tabii olumlu şeyler tavsiye ediliyor. Mesela, o beldede olmayan bir malı, zahmet çekiyor, o beldeye getiriyor, satıyor; bir iş görüyor. Herkes onu tek başına yapamaz, kamyon tutamaz, tek başına kendisine yetecek kadar getirmesi mümkün değil. Ama o beldede olmayan malı getiriyor, belde halkına satıyor, bir faydalı iş görüyor. Peygamber Efendimiz bunlara dua etmiş. Bunlar makbul ticaret.

Sonra, ticareti yaparken riayet edilmesi gereken şartlar var. Bir kere yalan söylemeyecek. İkincisi, haram olan ticaret şekillerinden birisini yapmayacak. Allah'ın yasakladığı faize bulaşmayacak. Malını satarken yalan söylemeyecek. Malın kusuru varsa saklamayacak. Bunlar hakkında, ticaretin güzel olması için, hangi kaidelere uymak gerektiğini bildiren hadîs-i şerifler var.

Bir de, tüccarların bazısının en kıymetli müslümanlar gibi, onlarla beraber, peygamberlerle Arş-ı Âlâ'nın gölgesinde

gölgeleneceği, şehidler gibi muamele göreceği de bildiriliyor. Onun için büyük alimlerden bazıları, sırf o müjdelere biz de nâil olalım diye ticaret de yapmışlar. Yani, “Ticaret yapmanın bu güzel tarafından biz de faydalanalım, bu müjdelere biz de nâil olalım.” diye ticaret yapmışlar.

Meselâ, Abdullah ibn-i Mübârek Hazretleri, çok büyük bir alim. Eserini [*Kitâbü'z-Zühd ve'r-Rakàik*] biz tercüme ettik, neşrettik, dergilerimize abone olanlara, okuyuculara hediye olarak verdik. Çok güzel eseri var, kıymetli, kaynaklı bir eser.

Bu zât-ı muhterem bir sene cihad edermiş, cihad sevap diye, cepheye gidermiş, çarpışırmış. Bir sene hacca gidermiş, hac sevap diye, “Hacca gideyim de sevabım artsın.” diye. Bir sene de ticaret yaparmış, ticaret sevap diye. Faaliyetlerini üçe ayırıyor, her sene birisini yapıyor: Bir ticaret, bir cihat, bir hac; bir ticaret, bir cihat, bir hac...

Ne mübarek insanlar var, hayatlarını böyle geçirmişler.

Ticaretin bu tarafları var, bir de negatif tarafı var. Kazanç hırsıyla, yalanla dolanla yapılan ticaret, onlar hakkında Peygamber Efendimiz hadîs-i şerifi böyle buyurmuş oluyor;

(*İnne't-tüccâre hümü'l-füccâru*) “Şüphe yok ki tacirler, —biz de artık yanlış olduğunu bile bile tüccarlar diyelim— tüccarlar, fâcirlerin ta kendileridir.”

Fâcir ne demek?

“—Fısk u fücur işleyen kötü insan” demek, yani “günah işleyen” demek.

“—Tüccarlar fâcirlerin ta kendileridir.” demiş Efendimiz.

(*Kàlû*) Onun üzerine meraklanıp sormuşlar:

(*Yâ rasûla'llah, e leyse ehalla'llàhu'l-bey'a?*) “Allah-u Teàlâ Hazretleri şeriatinde, İslâm dininin içinde alış verişi helâl kılmamış mıydı?”

Hani öbür hadisler var... Tabii Efendimiz'in başka zaman söylediği başka sözleri, medihleri hatırlıyorlar.

“—Ticaret helâl değil miydi? Nasıl füccâr oluyor? Bu sözün derininde mânası nedir?” diye sormuşlar.

(*Kàle: Belâ*) “Evet, Allah ticareti helâl kılmıştır.”

(*Velâkinnehüm*) “Fakat o kötü sınıf tacirler ne yapar?

(*Yuhaddisûne feyekzibûne*) "Konuşurlar ama yalan söylerler."

"—Bu mal Çin'den geldi." Yalan, yerli malı. Türkiye'de imal edildiğini gösteren kenarlarını kesiyor, Çin ipeği diye satıyor. İpek değil, filoş. Yabancı değil, yerli. İthal değil, ucuz. Mesela yalan...

Bizim —Allah rahmet eylesin— ihvânımızdan bir ipekçi tanıdığımız vardı. Birileri dükkânına gelmiş; "Şundan kes, şundan kes..." diye dört-beş çeşit kumaş almış ama filoş dediğimiz sunî ipekten kumaşlar almış. Akşam olmuş, dükkânını kapatmış, Allah'a emanet etmiş malını mülkünü, yürüyerek evine gidiyor.

Giderken, Mahmutpaşa'da, bakmış yolun kenarına işportacı veya örtünün üzerine mallarını yaymış birileri; bakmış ipekli kumaşlar satılıyor. Kendisinin kumaşı gibi kumaşlar satılıyor. İlgilenmiş, gözü takılmış, gitmiş bakmış; kendi kumaşları. Satan adam diyormuş ki;

"—Ağabey bu dışarıdan geldi, ithal, hakiki ipek..."

Öyle söylüyor.

Kenarları kesik... Kenarında yazılar vardır, kumaşların markasını filan bildirir. Kesmiş.

"—Buraları niye kestiniz?" diye sormuş.

Demiş ki;

"—Polis baskın yaparsa diye kestik, belli olmasın diye... Yoksa halis kumaş..."

O da yalan...

Ondan sonra, biraz daha başını kaldırmış, kim satıyor diye; gündüz kendisine gelen, mal alan şahıs! Demiş ki;

"—Hadi sat da yarın yine gel, yine vereyim." demiş, yürümüş.

"—Senin yalanını anladım; sen benden aldın, halka böyle satıyorsun."

O yalan...

Ne diyor Peygamber Efendimiz;

"—Konuşurlar ama yalan söylerler."

(*Ve yahlifûne*) "Yemin ederler, (*feye'semûne*) günah işlerler."

Çünkü yalan yere yemin ediyor.

"—Vallahi idare etmez."

Niye idare etmesin?

"—Vallahi sermayesi bundan fazla."

Yalan! O da yalan, o da yalan!

Yalan yere yemin ediyor; o zaman Allah'tan korkmuyor, günaha giriyor. İşte o zaman ticaret oluyor bir günah kaynağı, haram kaynağı. Ondan sonra da ne maldan hayır geliyor ne paradan hayır geliyor, evde ne huzur oluyor ne mutluluk oluyor; çeşit çeşit belalarla Allah o zaman onları cezalandırıyor. Ama uslanan uslanıyor, uslanmayan yine yapıyor. Birisi belâsını buluyor, ötekisi ondan belâsını bulduğunu fark etmiyor. Halbuki o kadar âşikâr ki, ibretle baksa insan; tamam, işte bu ettiğinin cezasını çekti.

Eskiden birisi varmış, süt satarmış, sütüne su katarmış. Sel olmuş, bütün koyunlarını sel suyu almış götürmüş. Koyunlar selde boğulmuş, hepsi murdar olmuşlar. Belki de yakalayamadı da, koyunlar nehirden sürüklendi gitti... Birisi demiş ki;

"—Süte kattığı sular büyüdü büyüdü, sel oldu, koyunları da aldı götürdü."

Evet, ibretle gören bunun böyle olduğunu bilir. Ama gözü kör olan bunu görür, yine süte suyu katar, hileyi yine yapar. Kendisinin başına gelinceye kadar uslanmaz. Uslanan uslanıyor. Şeytan yine kandıracağını kandırıyor, yine günah işleyen, işliyor maalesef.

Ticaret helaldir, güzel tarafı vardır, sevap kazanma imkânı vardır ama usûlüne göre yapılmalıdır. Bizim bu *Râmûzü'l-Ehâdîs*'te ticaretin güzel olduğunu anlatan bir hadîsi şerif var:[86]

إنَّ أطْيَبَ الْكَسْبِ كَسْبُ التُّجَّارِ ، الَّذِينَ إِذَا حَدَّثُوا لَمْ يَكْذِبُوا ، وَ إِذَا ائْتُمِنُوا لَمْ يَخُونُوا ، وَ إِذَا وَعَدُوا لَمْ يُخْلِفُوا ، وَ إِذَا كَانَ عَلَيْهِمْ دَيْنٍ لَمْ يَمْطُلُوا ، وَإِذَا كَانَ لَهُمْ لَمْ يُعَسِّرُوا ، وَإِذَا بَاعُوا لَمْ يَطْرُوا ، وَإِذَا اشْتَرَوا لَمْ يَذُمُّوا (هب. عد. والديلمي عن معاذ)

[86] Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.IV, s.221, no:4854; İbn-i Adiy, *Kâmil fi'd-Duafâ*, c.II, s.103; Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.I, s.217, no:832; Muaz ibn-i Cebel RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.IV, s.54, no:9340 ve 9341; *Câmiül-Ehàdîs*, c.VII, s.181, no:6075.

RE. 114/10 (*İnne atyebe'l-kesbi kesbü't-tüccâri'llezîne izâ haddesû lem yekzibû, ve ize'tüminû lem yehùnû, ve izâ vaadû lem yuhlifû, ve izâ kâne aleyhim deynün lem yemtulû, ve izâ kâne lehüm lem yu'sirû, ve izâ bâù lem yatırû, ve ize'şterev lem yezümmû.*)

[En hayırlı kazanç, yâni kazancın en temizi, en hoşu şu tüccarın kazancıdır ki, konuştuğunda yalan söylemez, emanet edildiğinde hıyanet etmez, vaad ettiğinde vaadinden dönmez; borcu olduğunda borcunu geciktirmez, alacaklı olduğunda alacaklısını sıkıştırmaz; satarken mallarını aşırı övmez ve alırken de aldığı şeyi kötülemez.] diye bildiriyor Peygamber Efendimiz:

Allah cümlemizi, hangi işi yapıyorsak rızasına uygun yapmaya muvaffak eylesin… Ticaretle meşgul olanlarımızı da güzel ticaret yapmaya muvaffak etsin… Rasûlüllah'ın sevdiği, methettiği cinsten ticaret yapmaya muvaffak etsin… Haram ve günah ticaret yapmaktan, şeytana uymaktan, helal alış verişine haram katmaktan, onları da bizleri de korusun… Aldanmaktan da aldatmaktan da cümlemizi Allah hıfz u himaye eylesin…

b. Tevbe Etmek Günahı Temizler

Sayfanın onuncu hadîs-i şerifi, bizim ikinci hadîs-i şerifimiz.

Şeddad ibn-i Evs Hazretleri'nden rivayet edilmiş bir hadîs-i şerife geldik. Dikkatle dinleyelim.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:[87]

إِنَّ التَّوْبَةَ تَغْسِلُ الْحَوْبَةَ ، وَإِنَّ الْحَسَنَاتِ يُذْهِبْنَ السَّيِّئَاتِ ؛ وَإِذَا ذَكَرَ الْعَبْدُ رَبَّهُ فِي الرَّخَاءِ ، أَنْجَاهُ فِي الْبَلَاءِ ؛ وَذٰلِكَ بِأَنَّ اللهَ تَعَالَى يَقُولُ: لاَ أَجْمَعُ لِعَبْدِي أَبَداً أَمْنَيْنِ ، وَلاَ أَجْمَعُ لَهُ خَوْفَيْنِ ؛ إِنْ هُوَ أَمِنَنِي فِي

[87] Ebû Nuaym, *Hilyetü'l-Evliyâ*, c.1, s.2; Şeddâd ibn-i Evs RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.IV s.207, no:10172; *Keşfü'l-Hafâ*, c.I, s.218, no:663; *Câmiü'l-Ehàdîs*, c.VII, s.232, no:6196.

الدُّنْيَا ، خَافَنِي يَوْمَ أَجْمَعُ فِيهِ عِبَادِي ؛ وَإِنْ هُوَ خَافَنِي فِي الدُّنْيَا ، أَمَّنْتُهُ يَوْمَ أَجْمَعُ فِيهِ عِبَادِي فِي حَظِيرَةِ الْقُدْسِ ؛ فَيَدُومُ لَهُ أَمْنُهُ وَلاَ أَمْحَقُهُ فِيمَنْ أَمْحَقُ (حل. عن شداد بن أوس)

RE. 96/10 (*İnne't-tevbete tağsilu'l-havbete ve inne'l-hasenâti yüzhibne's-seyyiâti; ve izâ zekere'l-abdu rabbehû fi'r-rehâi, encâhu fi'l-belâi; ve zâlike bi-enne'llâhe teàlâ yekùlu: Lâ ecmau li-abdî ebeden emneyni, ve lâ ecmeu lehû havfeyni; in hüve eminenî fi'd-dünyâ, hàfenî yevme ecmeu fîhi ibâdî; ve in hüve hâfenî fi'd-dünyâ, emmentühû yevme ecmeu fîhi ibâdî fî hazîrati'l-kudsi; feyedûmu lehû emnühû, ve lâ emhakuhû fî men emhaka.*)

Efendimiz buyuruyor ki;

(*İnne't-tevbete tağsilu'l-havbete*) "Allah'a yöneliş, tevbe etmek günahı siler, yıkar, temizler."

Huben veya *havbeten*, günah demek. *Tevbe* de dönüş demek; Günahtan, haramdan, yalandan, yanlıştan, eğriden doğru yola dönüş, rücû ediş, Hakk'a yöneliş demek.

Bir yıkmak var, bir yıkamak var. Tevbe günahı yıkar, yani temizler. Su dökülmüş de yıkanıyormuş gibi yıkar.

(*Ve inne'l-hasenâti*) "Yapılan iyilikler, (*yüzhibne's-seyyiât*) yapılmış eski günahları, kötülükleri götürür." Adam iyilik yapınca o, günahını sildirir. Tevbe günahı yıkar, temizler; iyilikler kötülükleri giderir.

(*Ve izâ zekere'l-abdu rabbehû*) "Kul Rabbi'ni zikrettiği zaman; (*fi'r-rehâi*) rahatlık, bolluk, zenginlik, imkânlarının çok olduğu, hoşluk zamanında kul Rabbini zikrederse; (*encâhu fi'l-belâi*) Belâ zamanında, dara düştüğü zaman Allah onun yardımına yetişir, kurtarır."

Sıkıntısı yokken, rahattayken, başı dertte değilken Allah'ı zikredeni, Allah belâ zamanında kurtarır, imdadına yetişir.

(*Ve zâlike bi-enne'llâhe teàlâ yekùlü*) "Çünkü Allah-u Teàlâ Hazretleri şöyle buyuruyor:"

(*Lâ ecmau li-abdî ebeden emneyni, ve lâ ecmeu lehû havfeyni*)

“Ben bir kulumda iki güvenliliği, iki korkuyu bir araya getirmem! İki güvenli durumu, iki korkulu durumu aynı kulumun üzerinde bir araya getirmem, aynı kuluma vermem.”

Ne demek?

(*İn hüve eminenî fi’d-dünyâ*) “O dünyada eğer benden emin olursa, benden korkmazsa, ‘Bir şey olmaz ya!’ derse; (*hàfenî yevme ecmeu fîhi ibâdî*) kullarımı mahşer yerinde topladığım günde, o zaman benden korkar.”

Bu dünyada korkmayanı, bu dünyada aldırmayanı, bu dünyada emniyet içinde hissedeni, Allah ahirette korkutuyor, korkuya düşürüyor. Orada korkar. Yani burada emniyette olacak, orada da emniyette olacak yok. İki emniyet, güvenlilik bir arada olmuyor. Burada güveniyor da, aldırmıyor da rahat, rehavet içinde oluyorsa, ahirette korkacak.

(*Ve in hüve hàfenî fi’d-dünyâ*) “Eğer bu hayattayken, bu dünyadayken kulum benden korkarsa, o zaman ahirette ona korku yok.” İki korku bir arada olmayacak.

“—O zaman, kullarımı topladığım âhiret gününde onu ben emniyette kılarım. Dünyada korkana, ahirette korku yok!

Dünyada güvenip aldırmayanı, korkusuz yaşayanı ahirette korkutuyor. Yani zıt. İki korku olmuyor, iki emniyet olmuyor. Dünyada aldırmayıp emniyet içinde olanı, ahirette emniyetten mahrum eder, korkutur. Dünyada korkanı ahirette korkutmaz, emniyetli kılar.

(*Fî hazîrati’l-kudsi feyedûmu lehû emnühû*) “Kullarımı hazîre-i kudsîmde, huzur-u âlîmde topladığım zaman, o zaman dünyada benden korkanı orada korkutmam. Onun emniyeti, güvenliliği orada devam eder ve mahvettiğim insanlarla beraber onu orada azabıma uğratmam, mahvetmem.”

Aziz ve muhterem kardeşlerim!

Bu hadîs-i şeriften anladığımız:

Dünyada Allah’tan korkacağız, günahlara yanaşmayacağız. Pervasız, gamsız, tasasız, (*el-cahilü cesurun*) dedikleri gibi, ‘Bir şey olmaz ya!’ diye pervasız olmayacağız. Allah’tan korkacağız. Çünkü hâlimizin ne olacağını, âhirette başımıza neler geleceğini bilmiyoruz.

Günaha düşmekten korkacağız. Cehenneme ayağımızın kaymasından korkacağız. Allah'ın sevgisini kaybetmekten, Allah'ın gazabına uğramaktan korkacağız. Dikkat edeceğiz. Korkan insan tedbir alır, dikkat eder. "Âhirette başıma bir hal gelir!" diye bu dünyada korkacağız.

Allah korkan kullarını, dünyadayken tedbirini alan, korkuyla yaşayıp günahlara bulaşmayan kullarını ahirette rahata erdirecek. Bu dünyada aldırmayan ahirette korkar; hem de o korku buranın korkusuna benzemez! Ahiretin korkusu, ahirette korkulacak duruma düşmek çok fena!

Ne olacak pekiyi, günahı da varsa?

Eğer tevbe ederse günahı silinir. Evvelce bir kötülük yapmışsa şimdi iyilik yapsın, o iyilik o kötülüğü giderir.

Ne yapacağız?

Çok tevbe edeceğiz. Elimizden geldiğince çok iyilik yapmaya çalışacağız... O kadar çok iyilik yapılacak insan var ki, o kadar fakir var ki, o kadar yoksul var ki, o kadar dertli var ki, o kadar yardıma muhtaç insan var ki; etrafa baktığımız zaman insan başını kaşıyacak zaman bulamaz.

Dullar var, yetimler var, kendi haklarını koruyamayan zavallılar var. Kimisinin ihtiyarladı diye malını gasp ediyorlar. Kimisine zayıf, koruyucusu yok diye çeşitli tazyikler yapıyorlar. Bir sürü zulüm, bir sürü üzüntü, bir sürü haksızlık etrafta...

"—Bunları kim düzeltecek?"

Allah'ın mü'min kulları düzeltecek.

"—Haksızlığı, kötülüğü, zulmü kim düzeltecek?"

İyi kullar düzeltecek.

İyi kullar kenara çekilirse...

"—Filanca adam çok iyi bir kul."

Ne yapıyormuş? İyiliği neymiş?

"—Hiç kimseye karışmaz. Karınca ezmez, kimseyle konuşmaz, evinden camiye, camiden evine..."

Olmadı! Müslümanlık böyle değil! Müslümanlık, çalışma dini!

Allah-u Teàlâ Hazretleri buyuruyor ki:

وَأَنْ لَيْسَ لِلإِنْسَانِ إِلاَّ مَا سَعَى (النجم:٣٩)

(*Ve en leyse li'l-insâni illâ mâ saâ.*) "İnsanoğlu neye gayret eder çalışırsa, çalıştığının karşılığı var; ondan başka bir şey yok!" (Necm, 53/39)

Çalışacak. Ahiret için çalışmadan olmaz.

Dünyada iki paralık yevmiye için, iki paralık maaş için, iki paralık, iki günlük hayat için millet nasıl çalışıyor? Sabahleyin nasıl kar yağarken otobüs duraklarında bekliyor, minibüslere tıklım tıklım girmeye çalışıyor, fabrikaya vaktinde yetişeğim diye... Nedir bu? Bir yevmiye, bir maaş... Bu telaşın sebebi ne?

"—Memurdan, müdürden korkmak."

Ahiretin önemi dünyadan az mı?

Dünya seksen yıllık; ahiret sonsuz, ebedî… Dünyada insan çalışacak, nihayet boğazına ya yeter ya yetmez bir maaş, bir yevmiye alacak. Ahirete çalışan insan cenneti kazanacak; cennetin içindeki sonsuz mutlulukları, sonsuz nimetleri kazanacak. Her gün ziyafet, her gün nimet, her gün lezzet, her gün güzellik... Allah bütün güzellikleri cennette toplamış. Bütün güzelliklere sahip

olacak. Cehennem'de de bütün kötülükler, çirkinlikler, korkulacak şeyler var. Korkulacak şeylerin hiçbirisi cennette yok.

وَلاَ خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلاَ هُمْ يَحْزَنُونَ (البقرة:٦٢)

(*Velâ havfun aleyhim ve lâ hüm yahzenûn*) "Onlar için herhangi bir korku yoktur, onlar üzüntü çekmeyeceklerdir.] (Bakara, 2/62)

E kaçar mı? Kaçırılır mı cennet?

Onun için, dünyaya bir çalışıyorsa insanın ahirete milyon çalışması lazım, milyar çalışması lazım! Halbuki öyle olmuyor. Aksine, insanoğulları olarak var gücümüzle dünyaya çalışıyoruz. Ahiret için çalışmayı nefsimiz çok görüyor.

Bir namaz kılacak; o beş dakikalık namazı çok görüyor. Bir abdest almayı çok görüyor. Allah kırk tane veriyor; malının kırkta birini vermeyi çok görüyor. İnsanoğlu çok cimri, çok hesapsız, çok yanlış hesap yapıyor. İnsanoğlu çok aptal, kârını zararını bilmiyor. Asıl kâr ahirette, ahireti kazanmaya çalışmıyor; az kazançlı olan dünyanın peşinde koşuyor, ahiretini mahvediyor.

Bu akıl mı? Değil!

E niye yapıyor insan bunu?

Ya imanının azlığından, ya aklının kıtlığından yapıyor.

"—İmanım var, ben imansız değilim hocam."

Tamam, imanlıysan aklın kıt. Eğer "imanlıyım" diyorsan, yine böyle yapıyorsan, yanlış iş yapıyorsan senin aklın çalışmıyor arkadaş. Sen kafanı bir muayene ettir, senin kafan sakat. Demek ki kafanda bir bozukluk var, kârını zararını hesaplayamıyorsun.

Hani öyle pazarcılar oluyor, malını satıyor, köylü dayı; parayı veriyorsun, aldığı paraya bakıyor, sattığı malın fiyatını içinden çıkartıp veremiyor, hesabı bilemiyor. Sen de köylü dayı gibi, cahil dayı gibi öyle misin? Gelmişsin bir şey satıyorsun, koltuğunun altına almışsın, tavuğu, hindiyi, çarşıda pazarda satacaksın; parayı bilmiyorsun, aldatılıyorsun. Olur mu öyle şey?

Müslüman zekidir, akıllıdır. Gerçek Müslümanlık akıl işidir, zekâ işidir. İman insanı akılla iyi istikamete götürür, cennetlik eder. Onun için, aklımızı kullanacağız. İyi hesap yapacağız; ölçeceğiz, biçeceğiz.

İşte benim sözüm, beni dinleyin. İşte kâfirlerin sözü, onlara bakın, aklınızı kullanın. Netice itibariyle kâr ve zarar edecek olan sizsiniz. Kabak sizin başınıza patlayacak. Hesabı yanlış yaparsanız, doğru hesaplayamazsanız ne olacak?

Siz ziyana uğrayacaksınız, ahiretiniz mahvolacak.

Onun için, hesabı güzel yapmak lazım, aziz ve sevgili kardeşlerim.

c. Hacamat Yaptırmanın Faydaları

On birinci hadîs-i şerif, tıbbî bir konu.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:[88]

إِنَّ الْحِجَامَةَ فِي الرَّأْسِ دَوَاءٌ مِنْ كُلِّ دَاءٍ : الْجُنُونِ ، وَالْجُذَامِ ، وَالْعَشَا ، وَالْبَرَصِ ، وَالصُّدَاعِ (طب. عن أم سلمة)

RE. 96/11 (*İnne'l-hıcâmete fi'r-re'si, devâün min külli dâin: El-cünûni, ve'l-cüzâmi, ve'l-aşâ, ve'l-berasi, ve's-suda'.*)

Hacamat denilen bir tedbir var, kan aldırmak. Onu da, derinin belli yerlerini çizerek, oradan kan çıkartarak yapıyorlardı, 'Hacamat yaptırmak" deniliyor. Baştan hacamat yaptırılması, bu eskiden yapılırdı. Belki zamanımızda da yapanlar vardır. Veyahut şimdi artık iş biraz modernleşmişse, hastalara faydamız olsun diye gidiyorlardır kan veriyorlardır; 300 gr. 500 gr. kan veriyordur, belki o tarzda oluyordur.

Buyuruyor ki;

(*İnne'l-hıcâmete fi'r-re'si*) "Baştan yapılan hacamat, (*devâün min külli dâin*) her hastalığa şifadır, ilaçtır."

Mühim hastalıkları sayıyor:

1. (*El-cünûni*) "Delilik."
2. (*Ve'l-cüzami*) "Cüzzam."
3. (*Ve'l-aşâ*) "Gözde perde" diyor, göze perde inmesi. Katarakt

---

[88] Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.XXIII, s.299, no:667; Hz. Ümm-ü Seleme RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.X, s.13, no:28129; *Câmiü'l-Ehàdîs*, c.VII, s.241, no:6212.

galiba, ona da faydalı.

4. (*Ve'l-berasi*) O da "alaca illeti" dediğimiz bir cilt hastalığı ki öldürücü bir hastalık; ilerliyor, cilt kanserine dönüyor, oradan ölüyor. O da bir amansız hastalık.

5. (*Ve's-sudâ'*) Suda' da "baş ağrısı" demek, başın şiddetli bir şekilde ağrıması. Bunlara hacamat iyi geliyor.

Sanıyorum hacamat olduğu zaman kanın tazyiki azalıyor, tansiyon düşüyor. Tansiyon fazla olduğu zaman bir insanının ölümüne bile sebep olur. Tansiyonun rakamları var; 14-16-18. 20'nin üstüne çıkıyor, tehlikeli boyutlara geliyor; insan felç olur ve ölür.

Tabii hacamat yapıldığı zaman netice itibariyle tansiyon düşürülmüş oluyor. Bunun da beyindeki cünûn yani delilik, mecnunluk, cüzzama, gözün perdesine, baras illetine ve baş ağrısına faydası olduğunu Efendimiz bildirmiş. Bunu eskiden yaparlarmış.

d. Hummanın Ateşini Su İle Soğutun!

Sayfanın on ikinci hadisi humma ile ilgili. Bu da mürsel olarak Hasan-ı Basri Hazretleri'nden rivayet edilmiş.

Buyurmuş ki Peygamber Efendimiz:[89]

إِنَّ الْحُمّى رَائِدُ الْمَوْتِ ، وَهِيَ سِجْنُ الْمُؤْمِنِ ، وَهِيَ قِطْعَةٌ مِنَ النَّارِ ،

فَفَتِّرُوهَا عَنْكُمْ بِالْمَاءِ الْبَارِدِ (هناد عن الحسن مرسلاً)

RE. 96/12 (*İnne'l-hummâ râidü'l-mevti, ve hiye sicnü'l-mü'mini, ve hiye kıt'atün mine'n-nâri, fefettirûhâ anküm bi'l-mâi'l-bâridi.*)

Humma, şiddetli yüksek ateş demek. Hastalanınca insanın ateşi çıkıyor ya, 39 derece, 40 derece, 41 derece; cayır cayır yanıyor.

---

[89] Hennâd, *Zühd*, c.I, s.239, no:405; Ebû Hüreyre RA'dan.

Kudâî, *Müsnedü'ş-Şihâb*, c.I, s.69, no:59; Heysemî, *Mecmaü'z-Zevâid*, c.V, s.159, no:8346; Deylemî, Müsnedü'l-Firdevs, c.V, s.277, no:8176; İbn-i K`àni', *Mu'cemü's-Sahàbe*, c.IV, s.156, no:1001; Abdurrahman ibn-i Merka' RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.III, s.323, no:6761; *Câmiü'l-Ehàdîs*, c.VII, s.246, no:6222.

Tamam, işte o humma…

(*Râidü'l-mevti*) "Ölümün kılavuzudur, habercisidir."

Şimdi biz, ateşli bir hastalığa tutulan bir insanı doktora götürüyoruz; gelsin antibiyotikler, ilaçlar, bilmem ne, insanlar çeşitli çareler bulmuşlar. O zaman için bu çarelerin çoğu yok.

Ateşlenmek, humma ölümün kılavuzudur, habercisidir. Yani arkasından ölüm gelebilir.

(*Ve hiye sicnü'l-mü'mini*) "Bu mü'minin hapisliği gibidir, hapse tıkılması gibidir."

(*Ve hiye kıt'atün mine'n-nâri*) "Bu humma ateşten bir parçadır. (*Fefettirûhâ anküm bi'l-mâi'l-bâridi*) "Bunu üzerinizden gidermek için, tedavi etmek için soğuk su kullanın! Üzerinize su dökerek onu uzaklaştırın!"

Hummalı insana soğuk su dökülerek veya bez ıslatılarak, alnına konarak, vücudunun muhtelif yerlerine konarak o soğutma yapılabilir. Halen de yapılıyor; ateş çok olduğu zaman doktorlar onu düşürmenin çaresine bakıyor. Giyinmişse hemen soyuyorlar, icabında buza yatırıyorlar.

Mesela, güneş çarpması oluyor. Suud'a gidiyor bizim köylü dayı, hacca gidiyor, güneşin altında şemsiyesiz geziyor; ne olduğunu anlamıyor, güneş çarpıyor. *Darabanü's-şems*, "güneş çarpması" demek. Ben güneş çarpmasını hafif bir şey sanırdım, biraz başı döner filan... Hayır, öldürüyor! Güneş çarpması insanı öldürüyor. Anladıkları zaman hemen adamı hastaneye kaldırıyorlar, buzların arasına yatırıyorlar. Kurtulursa kurtuluyor, kurtulamazsa güneş çarpmasından gidiyor. Kolay değil. Oranın güneşi de biraz şiddetli oluyor.

İşte bunlar için Efendimiz hadîs-i şerifinde soğuk suyla onun soğutulmasını tavsiye buyurmuş. Bu da tıbbî bir tedbir olarak Efendimiz'in söylediği bir mübarek hadîs.

e. Hayâ İmandandır

On üçüncü hadîs-i şerif:

Bunu Hz. Âişe Anamız RA, Peygamber Efendimiz'den rivayet etmiş. Hayâyı methediyor. Hayâ, "utanç, utangaçlık" demek.

Peygamber Efendimiz utangaçlığı methediyor. Buyuruyor ki:[90]

إِنَّ الْحَيَاءُ مِنَ الإِيمَانِ ، وَالإِيمَانُ فِي الْجَنَّةِ ، وَلَوْ كَانَ الْحَيَاءُ رَجُلاً

لَكَانَ رَجُلاً صَالِحًا (الخرائطى فى مكارم الأخلاق عن عائشة)

RE. 96/13 (*İnne'l-hayâe mine'l-imâni, ve inne'l-îmâne fi'l-cenneti, ve lev kâne'l-hayâu racülen, lekâne racülen sâlihen.*)

(*İnne'l-hayâe mine'l-imâni*) "Hiç şüphesiz ki utangaçlık imandandır." İmansız insan utanmaz, yırtık olur, arsız olur, yüzsüz olur, her şeyi yapar. Utangaçlık imandandır.

(*Ve inne'l-îmâne fi'l-cenneti*) "Ve şüphesiz ki iman da cennettedir."

İmanlı insan cennete girecek. Binâen aleyh, hayâlı insan iyi oluyor, iyi durumda oluyor. Hayâlı olması cennete gireceğine bir emare oluyor.

Hayâlı olacak, utanacak. Günaha harama yönelmeyecek. Hayâsı, utangaçlığı onu koruyacak. Allah'ın izniyle cennete girecek. Diyor ki bir de:

(Ve lev kâne'l-hayâu racülen) "Eğer hayâ bir insan şeklinde olsaydı, (*lekâne raculen sàlihan*) sàlih bir insan olurdu."

Hayânın güzelliği insanların gözünün önüne gelsin diye, Peygamber SAS Efendimiz böyle bir benzetme de yapmış.

Bizim çocuklarımız, —el-hamdü lillah biz de küçükken öyleydik— utangaçtır. Bazıları;

"—Utanmayı bırak yahu! At bu üzerinden utanmayı, biraz açıl, bu kadar utangaç olma!" diye nasihat ederler.

Birisi kardeşini yakalamış, ona:

"—Biraz yırtık ol, biraz utangaçlığı bırak..." diye konuşuyormuş.

Peygamber Efendimiz onu duymuş, demiş ki:[91]

---

[90] Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.VI, s.337, no:8418; Beyhakî, *el-Esmâ ve's-Sıfat*, c.I, s.345, no:319; Hz. Aişe RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.III, s.123, no:5781; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.VII, s.248, no:6227.

[91] Buhàrî, *Sahîh*, c.I, s.17, *İman* 2/14, no:24; Müslim, *Sahîh*, c.I, s.141, no:52; Ebû Dâvud, *Sünen*, c.II, s.667, no:4795; Neseî, *Sünen*, c.VIII, s.121, no:5033; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.II, s.147, no:6341; İmam Mâlik, *Muvatta'* (Rivâyet-

دَعْهُ ، فَإِنَّ الْحَيَاءَ مِنَ الْإِيمَانِ (حم. عن ابن عمر)

(*Da'hü*) "Bırak bakalım onun yakasını, (*feinne'l-hayâe mine'l-îmân*) çünkü hayâ, utangaçlık imandandır."

Muhterem kardeşlerim!

Biz de çok utangaç büyüdük. Biz babamızın yanında sofradayken konuşamazdık. Akşam yemeğinde otururduk, babamız gündüz işte oluyor, sofrada konuşamazdık. Büyüklerin yanında konuşulur mu? Susardık, konuşamazdık. Tabii büyüğün yanında "Otur!" demeden oturulmaz, el pençe divan durulur, hizmetine koşulur, uzun boylu konuşulmaz, her lafa karışılmazdı. Büyüklerimiz bize bunları öğretirdi.

"—Aman öyle yapma, ayıptır. Büyüklerinin yanında şöyle yapmak lazım, böyle yapmak lazım..." diye birçok âdâb-ı muaşeret kuralını bize öğretirlerdi. Biz de öyle yetişirdik.

El-hamdü lillâh, bu hayâ duygusu insanı buluğa erdiği zaman koruyor. Utangaçlığı haramlara, günahlara kaymasını engelliyor. Yüzsüz, yırtık olan da çapkın oluyor, çeşitli oyunlar yapıyor, çeşitli günahlara girebiliyor.

Çocukların bir bakıma İslâmî hizmetlerde atik olmasını da öğretmeliyiz. Utangaç olsun ama günahtan, utanılacak şeylerden utansın, yapılacak hizmetlerden utanmasın.

"—Kalk evladım, hadi bakalım bir ezan oku!"

Okusun; "utanırım" demesin. Ezan okumak sevap.

"—Hadi evlâdım, imamlığı sen yap!"

"—Yok, ben utanırım."

"—Hadi arslanım, hutbeyi sen oku!"

---

i Muhammed), c.III, s.453, no:950; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.II, s.374, no:610; Buhàrî, *Edebü'l-Müfred*, c.I, s.210, no:602; Ebû Ya'lâ, *Müsned*, c.IX, s.369, no:5487; Taberânî, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.V, s.156, no:4932; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.VI, s.131, no:7701; Neseî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.VI, s.537, no:11764; Abdü'r-Rezzak, *Musannef*, c.11, s.142, no:20146; Begavî, *Şerhü's-Sünneh*, c.VI, s.372; İbnü'l-Ca'd, *Müsned*, c.I, s.421, no:2872; Bezzâr, *Müsned*, c.II, s.256, no:6001; Hamîdî, *Müsned*, c.II, s.281, no:625; Abdullah ibn-i Ömer RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.III, s.123, no:5782; *Câmiü'l-Ehàdîs*, c.XII, s.467, no:12316.

"—Yok, utanırım."

Burada utanılacak bir şey yok, bu bir dinî vazife.

Müslüman cenaze yıkamayı öğrenmeli, cenaze namazı kıldırmayı öğrenmeli, cenazeyi defnetmeyi, hutbe okumayı, namaz kıldırmayı öğrenmeli. Aşr-ı şerif okumaktan kaçmamalı, öğrenmeli. Güzel şeylerde, kendi kendimize o utangaçlığı yenecek çalışmalar yapmalıyız.

Ama utanılacak şeyler var, o konularda yine hayâyı, utangaçlığı muhafaza etmeye çalışmak lazım! Güzel bir duygu, Efendimiz'in sevdiği, cennete götüren bir duygu.

f. Hayâ, İffet ve İman

Sayfanın sonundaki diğer hadîs-i şerif, o da hâyâ ile ilgili bir

hadîs-i şerif. Efendimiz buyuruyor ki:[92]

إِنَّ الْحَيَاءَ ، وَالْعَفَافَ ، وَالْعَيَّ - عَيَّ اللِّسَانِ ، لاَ عَيَّ الْقَلْبِ — وَالْعَمَلَ مِنَ الإِيمَانِ ؛ وَإِنَّهُنَّ يَزِدْنَ فِي الآخِرَةِ ، وَيَنْقُصْنَ مِنَ الدُّنْيَا ؛ وَلَمَا يَزِدْنَ فِي الآخِرَةِ أَكْثَرَ مِمَّا يَنْقُصْنَ مِنَ الدُّنْيَا ؛ وَإِنَّ الشُّحَّ ، وَالْفُحْشَ ، وَالْبَذَاءَ مِنَ النِّفَاقِ ، وإنهن ينقصن من الآخرة ، ويَزِدْنَ فِي الدُّنْيَا ، ولما ينقص من الآخرة ، أكثر مما يَزِدْنَ فِي الدُّنْيَا (يعقوب بن سفيان ، طب. حل. ق. خط. كر. من طريق إياس بن معاوية بن قرة المزني عن أبيه عن جده)

RE. 96/14 (*İnne'l-hayâe, ve'l-afâfe, ve'l-ıyye, —ıyye'l-lisâni, lâ ıyye'l-kalbi— ve'l-akle mine'l-îmâni; ve innehünne yezidne fi'l-âhireti, ve yenkusne mine'd-dünyâ; ve lemâ yezidne fi'l-âhireti, eksere mimmâ yenkusne mine'd-dünyâ: Ve inne'ş-şuhha, ve'l-fuhşa, ve'l-bezâe mine'n-nifâki; ve innehünne yenkusne mine'l-âhireti, ve yezidne fi'd-dünyâ; ve lemâ yenkusne mine'l-âhireti, eksere mimmâ yezidne fi'd-dünyâ.*)

Birçok kaynaklardan rivayet edilmiş. Bu hadîs-i şerifte Peygamber Efendimiz diyor ki:

(*İnne'l-hayâe, ve'l-afâfe*) "Hayâlı ve iffetli olmak, namuslu olmak; (*ve'l-ıyye, —ıyye'l-lisâni lâ ıyye'l-kalbi*) dilini tutmak, çok konuşmamak... (*Iyye'l-lisân*) Dilin suskunluğu, (*lâ ıyye'l-kalbi*) kalbinki değil. (*Ve'l-akle mine'l-îmâni*) Ve akıl imandandır.

"—Hayâ imandandır, iffetli olmak imandandır. Biraz sükûtî

---

[92] Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.XIX, s.29, no:63; Beyhakî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.X, s.194, no:23129; Abdürrezzak, *Musannef*, c.XI, s.142, no:20147; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.X, s.7; Ebû Nuaym, *Hilyetü'l-Evliyâ*, c.III, s.125; İyas ibn-i Muaviye ibn-i Kurre el-Müzenî babasından, o da dedesinden.

Kenzü'l-Ummâl, c.III, s.124, no:5787; *Câmiü'l-Ehàdîs*, c.VII, s.249, no:6229.

olmak, sözünü pek becerememek bile olsa sükûtîlik imandandır. Diline hâkim olmak imandandır ve akıl imandandır."

Akıl, yani insana doğruyu öğütleyen tarafı. Nefsi bir şey söylüyor, aklı da diyor ki:

"—Yok, öyle yapma!"

İnsanın içindeki vicdan duygusu, bunlar imandandır. (*İnnehünne yezidne fi'l-âhireti.*) "Bunlar insanın ahiret sermayesini artırır, ahirette işine yarar, insana sevap kazandırır."

Hem hayâ hem iffetlilik sevap kazandırır, hem dilinin biraz sükûtî olması sevap kazandırır çünkü sükut ibadettir, hem de vicdanlı, akıllı olmak sevap kazandırır.

(*Ve yenkusne mine'd-dünyâ*) "Ama bunlar dünyalıktan biraz azalttırır."

Hayâlı çünkü, atılgan değil. İffetli, pek işini beceremiyor. Çok konuşmuyor, derdini tam anlatamıyor, kendisini savunamıyor. Akıllı, vicdanlı, vicdanı şöyle yapmaya böyle yapmaya el vermiyor. Bunlar menfaatlerin biraz azalmasına yol açar. Ama ahirette sevaplarını arttırır. Dünya menfaatleri biraz kaçar gibi görünür ama ahirette sağlayacağı fayda dünyadaki azaltacağı, elden kaçırtacağı faydaya göre çok fazladır. Yani tercih edilmelidir.

İnsan hayâ sahibi olmalı, namus iffet sahibi olmalı. Dili ölçülü kullanan, diline hâkim olan, az konuşan olmalı. Bir de vicdanlı olmalı. Akıllı, iyiyi kötüyü ayırt edip de vicdanının sesini dinleyen insan olmalı!

Buna mukabil; (*Ve inne'ş-şuhha*) "Cimrilik, pintilik." Ve'l-fuhşa. "Fuhşiyât yani kötü söz, kötü hareket."Ve'l-bezâ'e. "Ve yüzsüzlük yani yırtıklık, derbederlik." Mine'n-nifâki. "Bunlar da münafıklıktandır."

Cimrilik münafıklıktandır. Kötü söz, kötü hareket münafıklıktandır. Derbederlik, yırtıklık, o da münafıklıktandır. Bunlar da insanın âhiret sermayesini azaltırlar. Âhiretteki kârını azaltırlar. Cimrilik zarara sokar. Kötü söz söylemek, küfür vesaire, kötü iş yapmak, bunlar günaha sokar. Ezâ da böyle. Pespâyelik, o da zarara sokar. Bunların âhirette zararı vardır ama dünyalıkta faydaları belki biraz fazla olur. Cimrilik yapıyor, harcamıyor, yanında kalıyor. Kötü laf söylüyor, küfür, kabadayılık, efelik,

bilmem ne derken işini götürüyor. Veyahut yırtıklıkla bu işleri yapıyor, yüzsüzlükle yapıyor. Evet, dünyalığı artar ama âhiretliği eksilir ve âhirette eksilttiği dünyalıktan sağladığından çok daha fazladır.

O halde bu hadîs-i şerife göre neleri öğrenmiş olduk?

Utangaçlık iyidir. İffetlilik iyidir. Sükûtîlik iyidir. Az konuşmak iyidir. Vicdanlılık iyidir. Cimrilik fenadır. Kötü söz, kötü hareketli olmak, edepsiz olmak fenadır. Bir de derbeder, yırtık, sürtük olmak fenadır. Kötü huylar olarak bunları anlamış oluyoruz.

Allah-u Teàlâ Hazretleri cümlemizi güzel huylara sahip eylesin…

Peygamber SAS, bir hadis-i şerifinde buyuruyor ki:[93]

أَكْثَرُ مَا يُدْخِلُ النَّاسَ الْجَنَّةَ تَقْوَى اللّٰهِ وَحُسْنُ الْخُلُقِ (حم. خ .

في الأدب، ت. ه. ك. حب. هب. عن أبي هريرة)

RE. 80/3 (*Ekseru mâ yüdhilü'n-nâse'l-cennete takva'llàhi ve hüsnü'l-huluk.*) "İnsanları ekseriyetle cennete sokacak şey, güzel huydur ve takvâdır."

İnsanların en çok cennete girme sebebi takvâdan dolayı olacak. Takvâ yolu tasavvuftur. Allah korkusu, bundan dolayı olacak. Bir de güzel huydan dolayı olacak. Güzel huy da yine tasavvufla öğreniyor.

İnsanların huyu nerede düzeltilir? Hastalanınca hastaneye gidiyor, dişi ağrıyınca dişçiye gidiyor; peki güzel huylar nereden

---

[93] Tirmizî, *Sünen*, c.IV, s.363, no:2004; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.II, s.442, no:9694; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.II, s.224, no:476; Buhàrî, *Edebü'l-Müfred*, c.I, s.108, no:289, 294; Hàkim, *Müstedrek*, c.IV, s.360, no:7919; Tayâlisî, *Müsned*, c.I, s.324, no:2474; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.IV, s.235, no:4914; Kudàî, *Müsnedü'ş-Şihâb*, c.II, s.137, no:1050; Tahàvî, *Müşkilü'l-Âsâr*, c.IX, s.470, no:3787; İbn-i Ebi'd-Dünyâ, *el-Vera'*, c.I, s.93, no:135; Abdullah ibn-i Mübârek, *Zühd*, c.I, s.379, no:1073; Ramhürmüzî, *Emsâlü'l-Hadîs*, c.I, s.159, no:132; Mizzî, *Tehzîbü'l-Kemâl*, c.VIII, s.470; Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.II, s.60, no:2340; Begavî, *Şerhü's-Sünneh*, c.VI, s.311; Ebû Hüreyre RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.XVI, s.141, no:44071; *Câmiü'l-Ehàdîs*, c.V, s.357, no:4283.

öğrenilecek? Güzel huylar tasavvufta öğrenilir. Güzel huyların öğretildiği mektep tasavvuftur.

Takvâ nerede öğrenilir? Takvâ da yine tasavvuf yolundan öğrenilir. Ekseriyetle insanlar güzel huyundan dolayı, Allah'ın sevgisini kazanırlar ve cennete girerler. Ekseriyetle insanlar cehenneme kötü huyları dolayısıyla girerler. Huyu kötü olunca cehenneme girerler.

O bakımdan, huylarımızı güzelleştirmeye çalışalım! Kötü huylarımızdan kurtulmaya, onları düzeltmeye çalışalım! Güzel huyları almaya, kâmil bir müslüman olmaya gayret edelim, dikkat edelim!

Allah-u Teàlâ Hazretleri cümlemizi takvâ sahibi eylesin... Güzel huylu eylesin… Kâmil müslüman eylesin... Faydalı müslüman eylesin... İki cihan saadetine nâil eylesin…

Fâtiha-i şerife mea'l-besmele!

03. 03. 1996 – İskenderpaşa Camii

18. KÖTÜ AHLÂKIN ZARARI

Eùzü bi'llâhi mine'ş-şeytànir-racîm.

Bismi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm.

El-hamdü lillâhi rabbi'l-àlemîne hamden kesîren tayyiben mübâreken fîh… Alâ külli hâlin ve fî külli hîn... Ve's-salâtü ve's-selâmü alâ seyyidinâ muhammedin ve âlihî ve sahbihî ecmaîn… Ve men tebiahû bi-ihsânin ilâ yevmi'd-dîn…

Emmâ ba'dü, fa'lemû eyyühe'l-ihvân... Feinne efdale'l-hadîsi kitâbu'llàh... Ve efdale'l-hedyi hedyü seyyidinâ muhammedin salla'llàhu teàlâ aleyhi ve sellem... Ve şerre'l-umûri muhdesâtühâ... Ve külle muhdesetin bid'ah... Ve külle bid'atin dalâleh... Ve külle dalâletin ve sàhibehâ fi'n-nâr... Ve bi's-senedi'l-muttasıli ile'n-nebiyyi salla'llàhu aleyhi ve selleme ennehû kàl:

إِنَّ الْخَاصِرَةَ عِرْقُ الْكُلْيَةِ إِذَا تَحَرَّكَ أَذَى صَاحِبَهَا فَدَاوُوهَا بِالْمَاءِ الْمُحْرِقِ وَالْعَسَلِ (ك. عن عائشة)

RE. 97/1 (*İnne'l-hâsırate ırku'l-külyeti izâ teharrake âzâ sâhibehâ fedâvûhâ bi'l-mâi'l-muhrikı ve'l-asel*)

Sadaka rasûlü'llàh, fî mâ kàl, ev kemâ kàl.

Aziz ve muhterem kardeşlerim!

Allah-u Teàlâ Hazretleri'nin selâmı, rahmeti, bereketi üzerinize olsun… Allah-u Teàlâ Hazretleri dünyada, ahirette cümlemizi saadete erdirsin… Cennetiyle, cemaliyle müşerref eylesin… Peygamber SAS Efendimiz'in hadîs-i şeriflerinden bir demet okumak üzere toplanmış bulunuyoruz.

Bu hadîs-i şeriflerin okunmasına ve izahına geçmeden önce, başta Peygamber SAS Efendimiz'in rûh-u pâkine hediye olmak üzere; sonra onun cümle âline, ashabına, etbâına, ahbâbına, hulefâsına ve evliyâullah u mukarrabîn, sâdât ve meşâyıh-ı turuk-ı aliyyemizin ruhlarına; Ebû Bekir es-Sıddîk ve Aliyyü'l-Murtazâ'dan müteselsilen şeyhimiz Muhammed Zâhid-i Bursevî

Hazretleri'ne kadar, asırlar boyu yaşamış, irşad vazifesini yapmış, gelmiş geçmiş evliyâullah, mürşid-i kâmillerimizin, büyüklerimizin ruhlarına;

Bu beldeleri fetheden fatihlerin, şehidlerin, gazilerin, mücahidlerin, hayır hasenât sahiplerinin ruhlarına; bu beldede medfun bulunan enbiyâullah ve sàlihlerin ruhlarına;

Cümle hayır ve hasenât sahiplerinin ve bilhassa içinde toplanıp, ibadet edip hadis-i şerifleri okuduğumuz şu caminin bânîsi İskender Paşa Hazretleri'nin ve tekrar tekrar tamir ve tevsi eyleyenlerin kendilerinin ve geçmişlerinin ruhları için;

Bu hadîs-i şerifleri bize kadar nakil ve rivayet eylemiş bulunan bütün hadis alimlerinin ve râvilerin ruhlarına; ve eseri te'lif eylemiş olan Gümüşhaneli Ahmed Ziyâüddin Hocamız'ın ve kendisinden feyiz aldığımız Hocamız Muhammed Zâhid-i Bursevî'nin ruhlarına hediye olsun diye;

Uzaktan ve yakından bu hadîs-i şerifleri dinlemek üzere gelmiş olan siz mübarek kardeşlerimizin ahirete göçmüş bütün sevdiklerinin ve yakınlarının ruhları için;

Biz yaşayan müslümanların da Rabbimizin rızasına uygun ömür sürüp, sünnet-i seniyye-yi Nebevî'ye temessük eyleyip, Kur'ân-ı Kerîm'in yolunda yürüyüp, huzuruna sevdiği, razı olduğu kullar olarak varmamıza vesile olsun diye, bir Fâtiha, on bir İhlâs-ı Şerif okuyalım, onlara hediye edelim, öyle başlayalım!

…………………………

a. Böğür Ağrısı İçin İlaç

Mukaddimede Arapça metnini okuduğum hadis-i şerif, *Râmûzü'l-Ehâdîs* isimli hadis kitabının 97. sayfasındaki 1. hadis-i şeriftir.

Hâkim'in *Müstedrek*'inde kaydedilmiş, Hz. Aişe-i Sıddîka Validemiz tarafından, Peygamber Efendimiz'den rivayet olunmuş, bir tıbbi tavsiyedir.

Rivayete göre Peygamber Efendimiz buyuruyor ki:[94]

إِنَّ الْخَاصِرَةَ عِرْقُ الْكُلْيَةِ ، إِذَا تَحَرَّكَ أَذَى صَاحِبَهَا ، فَدَوَاؤُهَا بِالْمَاءِ الْمُحْرِقِ وَالْعَسَلِ (ك. عن عائشة)

RE. 97/1 (*İnne'l-hàsırate ırku'l-külyeti, izâ teharrake ezâ sàhibehâ, fedevâühâ bi'l-mâi'l-muhrikı ve'l-asel*)

(*İnne'l-hàsırate*) "*Hâsıra*, insanın böğründe, yanında olan bir hastalık, ağrı; belki böbrek ağrısı. Böbrekler de insanın beline doğrudur. Ağrısı olanlar bilirler böbrek ağrısı zor bir ağrıdır, insanlar taş düşüreceği zaman çok ızdırap çeker. Allah sıhhat ve âfiyette dâim eylesin, elem keder göstermesin… Hastalarımıza da acilen şifalar ihsân eylesin…

(*İnne'l-hàsırate ırku'l-külyeti*) "Böğür ağrısı, yan taraf ağrısı buradaki böbrek damarından dolayı olur. (*İzâ teharrake ezâ sàhibehâ*) Bu, hareket ettiği zaman sahibi acı, ızdırap çeker. (*Fedevâühâ bi'l-mâi'l-muhrikı ve'l-asel*) Bunun tedavisi, ateşte ısıtılmış sıcak su ve bir de baldır."

"—Balla sıcak su içerse, şifa bulur." diye tavsiye etmiş oluyor Peygamber SAS Efendimiz, Hz. Âişe Validemiz'in bize rivayet ettiğine göre.

Peygamber Efendimiz SAS, bazı tıbbî tavsiyelerde bulunmuş, bazı ilaçları tavsiye etmiştir. Bu ilaçların arasında bal da vardır. Zaten balın içinde şifa olduğu Kur'ân-ı Kerîm ayetinde geçiyor:

فِيهِ شِفَاءٌ لِلنَّاسِ (النحل:٦٨)

(*Fîhi şifâün li'n-nâs*) "Onda insanlar için şifa vardır." (Nahl, 16/68)

Gerçekten de bal çok kıymetli bir maddedir. Laboratuarda tahlili yapıldığı zaman çok değerli, çok kıymetli, çok şifalı ve çok

---

[94] Hàkim, *Müstedrek*, c.IV, s.449, no:8237; Taberânî, *Mu'cemi'l-Evsat*, c.I, s.42, noı:113; Ukaylî, *Duafâ*, c.III, s.79; Hz. Aişe RA'dan.
Kenzü'l-Ummâl, c.X, s.21, no:28174; *Câmiü'l-Ehàdîs*, c.VII, s.250, no:6231.

enerji verici olduğu görülüyor. İçinde çok kıymetli bazı maddelerin bulunduğu bugünün ilmince de biliniyor, söyleniyor. Peygamber Efendimiz bazı hastalıkların tedavisi için bal şerbetini tavsiye etmiş. Hatta birisi:

"—Yâ Rasûlallah! Karnım ağrıyor, çok rahatsızım." diyor,

"—Bal şerbeti iç." diyor. O şahıs bal şerbeti içip geliyor;

"—Yâ Rasûlallah, geçmedi." diyor.

"—Bal şerbeti içmeye devam et." diyor. Tekrar içiyor, geliyor;

"—Rahatsızlığım geçmedi, ya Rasûlallah." diyor.

"—Allahu Teâlâ Hazretleri yalan söylemez, Kur'ân-ı Kerîm yalan söylemez, bal şerbeti içmeye devam et!" diyor.

Üçüncü tavsiyeden sonra geliyor, rahatsızlığının geçtiğini Peygamber SAS Efendimiz'e bildiriyor.

Buradan anlıyoruz ki bal şifalıdır. Şifa için de biraz devam etmek lazımdır, hemen bıçak gibi kesilmeyebilir. Alınan şifalı malzemenin, insanın sağlığına etki yapması için, zamanın geçmesi gerekiyor. Her şeyin bir zamanı var. Şifanın da oluşması için zaman gerekiyor.

Tohumu ekiyorsun, bitmesi için zaman lazım. Meyve oluyor, olgunlaşması için zaman lazım. Ocağa tencereyi koyuyorsun, pişmesi için zaman lazım. Yumurtanın üstüne tavuk oturuyor, civciv çıkması için zaman lazım. Biraz da zamanı nazar-ı dikkate almak, sabretmek gerekiyor.

"—Dua ettim, olmadı." demek doğru değil. "Allah benim duamı kabul etmiyor." diye düşünmek doğru değil.

"—Dua ile istediği şey olmayınca, sakın sizden biriniz, 'Ben dua ettim de olmadı.' demesin. Gecikti demesin!" diyor. Peygamber Efendimiz.

Devam etmek, sabretmek lazım, şifa yavaş yavaş oluşur, gelişir, bakarsınız istediğiniz olmuş, el-hamdü lillâh. Demek ki oluyormuş, o zaman anlarsınız.

Peygamber Efendimiz sabırlı davranmayı tavsiye ediyor. Ben de hayat tecrübelerimden aynı şeyi tavsiye ediyorum. Dua edince duanın tesirini bekleyin, sabredin, Allah'ın izniyle olacak.

Kardeşlerimizden birinin evli bir kızı vardı, fakat yıllardır çocuk sahibi olamıyordu. Muradına nail olabilmesi için beş yüz Yâsîn

okudular, şimdi dua ediyor:

"—El-hamdü li'llâh tamam, bebek olacak inşaallah, alâmetleri belirdi." diyor. Onun için sabretmeli, dua etmeli.

Hz. Ali Efendimiz hafızasının zayıflığından, Peygamber Efendimiz'e dert yandı:

"—Yâ Rasûla'llah, unutuyorum!" dedi.

Peygamber Efendimiz de ona dua buyurdu ve dedi ki:

"—Perşembeyi cumaya bağlayan geceler kalk, namaz kıl, şu duayı oku."

Hz. Ali Efendimiz, o duaya devam etti, hafızası kuvvetlendi. Ama biraz müdavim olmak, devam etmek lazım. Sebatlı deniliyor bu çeşit insana…

Sebat ne demek?

Bir yerde biraz tahammül etmek, devamlı durmak demek. *Sebat*, güzel huylardan bir tanesidir, sabrın bir çeşididir. Bir şeyin üzerinde, biraz sabretmek, devam etmek, sabit durmak, "hemen olmadı" diye değiştirmemek, vazgeçmemek. Bu güzel bir huydur. Duada da biraz sebat etmek lazım.

Hem de Peygamber Efendimiz SAS, "Dua ederken ısrarla isteyin!" diyor. Hatta, "Duada inşaallah demeyin!" diyor.

Duayı inşaallahla söylemeye alışmışız:

"—İnşallah büyük bir adam olursun." diyoruz.

İnşaallah ne demek? "Allah dilerse" demek.

Allah dilemezse zaten bir şey olmaz. Peygamber Efendimiz:

"—Duada inşaallah demeyin, Allah'ın dilemesine bırakmayın." buyuruyor.

İsteyeceğini kuvvetli, sağlam bir şekilde iste, bekle; Allah-u Teàlâ Hazretleri verir.

Kur'ân-ı Kerîm'de Allah-u Teàlâ Hazretleri'nin vaadi var:

وَقَالَ رَبُّكُمْ ادْعُونِي أَسْتَجِبْ لَكُمْ (المؤمن: ٦٠)

(*Ve kàle rabbükümü'd'ùnî estecib leküm*) "Rabbiniz şöyle buyurdu: Ey kullarım, bana dua edin; ben duanıza karşılık veririm, duanızı kabul ederim." (Mü'min, 40/60) diye

Bu isticâbe, yani duanın olması, duada istenen şeyin verilmesi

nasıl olur?

O Allah'a ait bir şey, şeklinin nasıl olacağını Allah biliyor. Onun için biz duaya devam edeceğiz, moralimizi bozmayacağız. "Kabul olmuyor; ettim, ettim olmadı." demeyeceğiz.

Biz askerdeyken, arkadaşımızın birisi yanımıza geldi, cebine dinî bir kitap koymuş, ucu görünüyor, yani boş zamanı olsa, cebinden çıkarıp okuyacak. Güzel bir huy, siz de böyle yapın. Yanınızda daima okunacak bir kitap bulunsun. Boş bir zamanınız oldu mu, hemen açın okuyun. O kitap bitsin, diğeri başlasın, sonra diğeri.

Bir arkadaşım var, ihvanımızdan bir kardeşimiz:

"—Müesseseme bir müdür aldım, üç kitabı birden okuyor." diyor.

Üç kitabı birden okuyormuş. Bazen böyle çok süper insanlar oluyor, üç insanla birden konuşuyor. İki telefonu alıyor, bir ona laf yetiştiriyor, bir buna laf yetiştiriyor, çok meziyetli insanlar oluyor. Kısa zamanda şu kitabı okumuş, bu kitabı okumuş, aferin.

Hızlı okumak hayatımızın çok önemli bir işi. Hepimiz hem okuyacağız, hem hızlı okuyacağız, hem çok şey okuyacağız; çünkü bilinmesi gerekenler çok fazla. Onun için okumanın sürati bile önemli.

İstanbul'dan Ankara'ya kaç günde gidersin? Yaya gidersen üç ayda gidersin. At arabasıyla gidersen, bir ayda gidersin, külüstür bir arabayla gidersen iki günde gidersin. Orta bir arabayla gidersen, bir günde gidersin. İyi bir arabayla gidersen, beş altı saatte gidersin. Bir otobüsle, lüks bir arabayla gidersen, üç saatte gidersin. Vasıtanın sürati çok önemli. Okumanın da süratli olması lazım, çünkü çok şey okumamız geriyor.

Kur'an'ı, hadîs-i şerifleri, Peygamber Efendimiz'in hayatını, ahlâkını, öğrenmemiz gerekiyor. Bunlar önemli! Haramları öğrenmemiz gerekiyor, su gibi. "Say bakalım haramları!" Şıkır şıkır, şıkır şıkır saymalı, bunlar yapılmayacak! Say bakalım helalleri; tıkır tıkır, tıkır tıkır bunlar yapılacak, sevaplı, kaçırılmaz. Bunların hepsini bilmek zorundayız. Fıkıh bilmemiz lazım. Daha bu dünyada yaşamamız için gerekli, birçok bilgi var. Hâsılı, hepimizin çok okuması, hızlı okuması, çok şey öğrenmesi gerekiyor.

Yan, böğür rahatsızlığı. Bu, umumi damarın hareketindendir. Hz. Âişe Anamız, “O zaman, sıcak suyla, balla tedavi olun, geçer.” diye Peygamber Efendimiz’in hadîs-i şerifini nakletmiş.

Hz. Aişe Validemiz tıbbî konuları çok severmiş, hatırında güzel tutarmış, epeyce hekimlik bilgisi varmış.

Balın şifa olduğunu öğrendik. Kur’ân-ı Kerîm’de Allah, “Balda şifa var.” diyor. Demek ki vardır. “İçince sabretmek, biraz devam etmek lazım.” dedik. Acele etmemek, hemen olmuyor diye bırakmamak lazım. Oluyor.

Küçükken, hatırlıyorum, bizim kaz, bahçede yumurtaların üstüne çıktı, yattı, oturdu. Uzun zaman geçti, “Biz olmadı, günü geçti zannettik.” Meğer olmuş, kazın yumurtası tavuğunki gibi değilmiş, yumurtadan yavru meydana gelmiş.

Sabretmek lazım. Bala da devam etmek lazım!

Peygamber Efendimiz başka ne şifalı şeyler tavsiye ediyor?

Çörek otunu çok tavsiye ediyor. Çörek otu susam gibi, küçük

ama rengi siyah olan, çöreklerin üstüne konulan bir ot. O da çok şifalı. Hatta Amerika'da, "Müslümanların peygamberi buna şifalı demiş." diye incelemeye almışlar, AİDS hastalarına, belli miktarlarda çörek otundan yedirmişler, onlara bile fayda etmiş. Çörek otu evinizde, sofranızda bulunsun, hastalarınıza tavsiye edin. Peygamber Efendimiz'in, "Ölümden ve ihtiyarlıktan başka her hastalığa şifadır." diye, onun hakkında da methi ve tavsiyesi var.

Evet, şifalı şeyler var. İnsan bunları aramalı, bulmalı, kullanmalı. Sıhhate uygun gıdaları almaya dikkat etmeli. Hele bu devirde, sıhhate uygun gıda meselesi çok önemli. İnsan sıhhate uygun olmayan malzemelerle yapılmış şeyleri yediği içtiği zaman, zararlı olduğunu biliyoruz.

Kimyevî maddeler, birtakım gübreler kanser yapıyormuş. Mesela ekmek, doğrudan doğruya fueloil püskürtülerek, ısıtılarak pişiriliyorsa, o zaman ekmeğin üzerinde karbon, yani kömür taneleri, zerreleri birikiyormuş. O, sıhhate zararlı oluyormuş. Doğrudan doğruya ateşle karşı karşıya gelmeyecek şekilde

pişirilmesi, sıhhatliymiş. Odun kömürüyle olanı sıhhatliymiş. Bunlara dikkat etmek, her şeyin tabiî olanını, sıhhatlisini, güzelini bulmaya çalışmak lazım. Sıhhate önem vermemiz lazım. Neden?

Sıhhat, bedenin bakımı demektir. Bu beden bize emanet olduğu için, bedene güzel bakmamız gerekiyor. Bu bize Allah tarafından emanet edilmiş bir varlık. Elimiz, ayağımız, gözümüz, kulağımız… Biz bunu hor kullanmayacağız, bakımsız bırakmayacağız, istirahatsız bırakmayacağız. Her şeyi yerli yerince, gayet güzel bir şekilde yapmaya çalışacağız. Uyku zamanında uyku, ibadet zamanında ibadet, istirahat zamanında istirahat, çalışma zamanında çalışma, bunlara dikkat etmemiz gerekiyor.

Peygamber Efendimiz buyurmuş ki:[95]

اَلْعِلْمُ عِلْمَانِ: عِلْمُ الْأَدْيَانِ، وَعِلْمُ الْأَبْدَانِ.

(*El-ilmü ilmâni*) İlim iki tanedir: (*İlmü'l-ebdân*) Birisi vücudun sıhhatini, bedenin sıhhatini nasıl koruyacağını, tedaviyi nasıl yapacağını, hastalıktan nasıl kurtaracağını insana gösteren ilim. Yâni, tabâbet... (*Ve ilmü'l-edyân*) "Birisi de din ilmi."

Bedenin sıhhati çok önemli. Onun için eski evliyâullah büyüklerimiz ve mürşid-i kâmillerimiz, sûfiyye, büyük şeyhler, tıbba çok önem vermişlerdir.

Manisa'da bir mübarek zâtın, Muslihiddin Merkez Efendi'nin mesir macunu yaptığını; mikropları daha Avrupalılar bulmadan, Akşemseddinzâde Hazretleri'nin bulduğunu biliyorsunuz. İbrahim Hakkı-i Erzurûmî Hazretleri'nin kitabındaki, tıbbî bölümleri biliyorsunuz. "Ne kadar güzel şeyleri tesbit etmişler." diye, hep hayretle okuyoruz.

Sıhhatimize dikkat edeceğiz, vücudumuzu koruyacağız, vücudumuzu yıpratmayacağız. Yıprattığımız zaman emanete hıyanet etmiş oluruz. Kur'ân-ı Kerîm emanete riayetin çok önemli olduğunu bildiriyor. Vücudumuz da emanet olduğu için, onu da koruyacağız.

---

[95] Ebû Nuaym, *Hilyetü'l-Evliyâ,* c.IX, s.142; İmam Şâfiî'den. *Keşfü'l-Hafâ*, c.II, s.756, no:1765.

Adam içki içti, midesini deldi, korumadı. Sigara içti, ciğerini kurum doldurdu, zifir doldurdu, hastalandı. Bunların vebali var, sorgusu suali var.

"—Canım kendi vücudum, ne istersem öyle yaparım!" diyemez, vücudunu kollaması lazım.

Onun için, "Sigara içmeyin!" diyoruz. Doktorlar sigaranın insanı yavaş yavaş öldürdüğünü, söylüyorlar. Yavaş zehir.

İçki içmeyeceğiz. İçki içmemenin gerektiğini, dinimizde içkinin haram olduğunu herkes biliyor. Ama sigaraya gelince, birçok kimse sigara içiyor. Camiye geldiği, hacca gittiği halde, hafız, hoca, hatta bazısı şeyh olduğu halde içiyor. Halbuki zararlı. Zararlı olan şeyin içilmemesi lazım. O bakımdan küçük gibi görünse de sigara içmemeye de dikkat edin.

b. İçki Bütün Kötülüklerin Anahtarıdır

İçki ile ilgili bir hadîs-i şerif.

Peygamber SAS Efendimiz'in ifadesi şöyle:[96]

إِنَّ الْخَبَائِثَ جُعِلَتْ فِي بَيْتٍ فَأُغْلِقَ عَلَيْهَا ، وَجُعِلَ مِفْتَاحُهَا الْخَمْرُ ، فَمَنْ شَرِبَ الْخَمْرَ وَقَعَ بِالْخَبَائِثِ (عب. عن معمر عن أبان رفع الحديث)

RE.97/2 (*İnne'l-habâise cuilet fî beytin feuğlika aleyhâ, ve cuile miftâhuhâ el-hamrü, femen şeribe'l-hamra vekaa bi'l-habâis*.)

(*İnne'l-habâise cuilet fî beytin*) "Habis olan şeyler; kötü, fena, pis olan şeyler hepsi bir eve tıkıldı. Kötülüklerin hepsi bir evin içine dolduruldu, tıkıştırıldı. (*Feuğlika aleyhâ*) Kapısı da kapandı, üstü de kilitlendi."

Kötülükler ne yapılmış oluyor? Hapsedilmiş oluyor.

(*Ve cuile miftâhuhâ el-hamru*) "Bu kötülüklerin kapısının anahtarı, içki kılındı. İçki bu kapının anahtarıdır. (*Femen şeribe'l-hamra*) Kim içki içerse, (*vekaa bi'l-habâis*) kötülüklerin ta içine düşer. Bütün kötülüklerin içine düşer."

---

[96] Abdürrezzak, *Musannef*, c.IX, s.238, no:17068; Ma'mer Eban'dan. *Kenzü'l-Ummâl*, c.V, s.357, no:13217; Câmiü'l-Ehâdîs, c.VII, s.250, no:6232.

Meşhur bir başka hadîs-i şerif daha var:[97]

اَلْخَمْرُ أُمُّ الْخَبَائِثِ (طس. عن ابن عمرو)

(*El-hamru ümmü'l-habâis*) "İçki, bütün kötülüklerin anasıdır."

Bir âbid adam varmış, dağ başında ibadetle meşgulmüş. Vaktini Allah'a güzel ibadet ederek geçiriyormuş. Bir gün şehre inmiş. "Bu âbid, Allah'a güzel kulluk ediyor, sevap kazanıyor." diye şeytan kandırmak istiyor. "Eyvah! Sevap kazanacak cennete gidecek, ben bunu kandıramadım." diye peşine düşüyor.

---

[97] Dâra Kutnî, *Sünen*, c.IV, s.247, no:1, 4; Taberânî, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.IV, s.81, no:3667; Kudâî, *Müsnedü'ş-Şihâb*, c.I, s.68, no:57; Abdullah ibn-i Amr ibnü'l-As RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.V, s.523, no:13183, 13246; *Keşfü'l-Hafâ*, c.II, s.205, no:1225; *Câmiu'l-Ehàdîs*, c.XII, s.417, no:12215.

Şeytan hepimizin peşinde. Hepinizin içinde ve dışında! Aldatmak, kandırmak istiyor. Sizi Allah'a âsi yapmak, günaha bulaştırmak, haramlara düşürmek istiyor. Sizi helalleri yapmaya tembelleştirmek, uzak tutmak istiyor. Neden yapıyor bunu? İmtihan. Allah'tan böyle bir bela. Allah'ın belası, şeytan! Ne yapıyoruz? Allah'a sığınıyoruz:

(*Eùzü bi'llâhi mine'ş-şeytâni'r-racîm.*) "Kovulmuş, taşlanmış, cennetten çıkartılmış şeytandan Allah'a sığınırım."

Bir gözü kör ama insana musallat. Allah-u Teàlâ Hazretleri:

"Şeytan sizin düşmanınızdır, onun düşman olduğunu bilin, tedbirinizi alın." diye Kur'ân'ı Kerîm'de bize bildirmiş.

Ona da fırsat vermiş. Neden böyle yaptı Rabbimiz? Hiç ona fırsat vermeseydi ya!"

Bu dünya imtihan dünyası olduğu için ona da şeytanlık yapma fırsatı vermiş, serbest. Kâfir kâfirliğini yapıyor, şeytan şeytanlığını yapıyor. İnsan da aklını kullanacak, imanının emrettiği, güzel işleri yapacak; aklının, mantığının, imanının uygun görmediği işlerden kendini tutacak ki imtihanı kazanacak.

Tutmazsa günaha düşebilir, şeytana uyabilir, haramı işleyebilir. İmtihan dünyası olduğundan her şey mümkün. Onun için gözümüzü açmamız, şeytanın bizim içimizde, dışımızda, etrafımızda dolaştığını bilmemiz lazım.

Peygamber Efendimiz ne buyuruyor:

"—Şeytan, kuzu gibi olan insanoğlunun, kurdudur. Kurt nasıl kuzuyu parçalar, yemek ister, köpekler olmasa, çoban olmasa, atlayacak, yiyecek!.. Çoban var, köpeklerden korkuyor, yanaşamıyor ama dağda, ormanda, sürüden ayrılmış bir koyun, keçi, kuzu buldu mu yakalar, parçalayıverir. Onun için, şeytandan korunmanın, kurtulmanın çaresi, sürüden ayrılmamaktır.

Sürü ne demek?

Cemaat. İnsan cemaatten ayrılmazsa, şeytandan korunur. Peygamber Efendimiz; "Cemaatten ayrılan o tek kişiye şeytan saldırır. İki kişiye, biraz daha zor saldırır. Üç kişi oldu mu saldıramaz." diyor. Demek ki en aşağı üç kişi dolaşmak lazım, çok yalnız olmamak lazım. Yalnız oldu mu gelir, başına dikilir, kötülükleri emreder. Kandırmaya girişir, saldırmaya başlar.

Şeytan o âbidin peşine düşmüş. Dağda ibadet ediyordu. Dağda ibadet kolaydır. Mağarada ibadet etmek, camide namaz kılmak kolaydır. Ramazan'da müslüman olmak kolaydır. Dışarıda, kötülüklerin arasında müslüman olmak zordur. Çarşıda pazarda müslüman olmak zordur.

Camide herkes Kur'an okuyor, tesbih çekiyor, hayırlı şeylerle meşgul oluyor; burası Allah'ın evi. Burada bir şey olmaz ama çarşı pazarda şeytan dolaşıyor, cirit atıyor, oralarda dikkat etmek lazım.

Ramazan'da şeytanlar bağlanmıştır, tamam, Müslümanlığı kolay yaparsın. Ramazan'dan sonra şeytanın elleri ayakları çözülsün, şeytanlığına fırsat verilmeye başlansın, bakalım sen yine camiye gelebilecek misin? Yine Kur'an okuyabilecek misin, teheccüde kalkabilecek misin, hatmini indirebilecek misin? Yine hayrını hesanâtını yapabilecek misin?

Yapmıyor, yapamıyor. Nerede camilerin Ramazan'daki hâli, nerede Ramazan'dan sonraki hali? Neydi o günler? Ah Ramazan'da, neydi o günler?

Ramazan'da şeytanlar bağlıydı, çözüldükten sonra saldırdı, kuzucukları kaptı, camide kuzucuklar azaldı. Ramazan'dan sonra da camiye gelebilenlere ne mutlu! Ötekilere ne oldu?

Şeytan getirtmiyor; bir bahane, bir sebep buluyor, herkesi aldatıyor.

Şeytan peşine düşmüş, o âbidi de aldatacak. Dağ başındayken, mağaranın içindeyken, güç yetiremedi, kalabalığın içinde aldatacak. Şeytan yüklendikçe, âbid kendisini tutuyormuş. "Yo o günahtır, bu haramdır, şu yasaktır!" diyor, yapmıyor. Güzel!

Sonunda, "Şu içkiyi iç." diyor. O zaman içki haram değil, Peygamber Efendimiz zamanında haram oldu. İçki haram kılındı da küpleri sokaklara döktüler. Eskiden, "İçki haram." diye söylenmemiş. İçkiyi içiyor, içince aklının kontrolü kalkıyor. Aklı ne diyordu, vicdanı ne diyordu? Şunu yap deyince, "Hayır o günah, haram, yapmam." diyordu. İçkiyi içince aklın kontrolü gitti, zina işledi, adam öldürdü, mahvoldu. İçki içmeyle beraber bütün kötülükler geldi.

Bu hadîs-i şerifte Peygamber-i Zişânımız, server-i kainat

Efendimiz SAS işte bunun için:

"—Bütün kötülükler bir yere tıkıldı, onun anahtarı içkidir." buyuruyor.

Hepsi bir yere tıkılmış, ne güzel. Bunun kapısını ne diye açıyorsun? Açmamak lazım.

Nasıl açılıyor, anahtarı ne? İçki. İçkiyi içtiği zaman, bütün kötülükler kapıyı açanın üstüne çullanıyor. Kapı kapanmış, içerde yılanlar, çıyanlar, akrepler, kurtlar, aslanlar, kaplanlar, sırtlanlar, Bengal kaplanları, —üç metre boyunda turuncu renkli, çizgili—kara renkli parslar, insanın üstüne atlayabilecek bir dolu canavar, birçok kötülük... Kapıyı açtın mı, onların hepsi senin üstüne hücum eder. Ne yapacaksın?

İçki içmeyeceksin.

Şeytan işlerini kimlere yaptırıyor?

Bazı insanların içine giriyor, onun direksiyonuna geçiyor, o insanlara yaptırıyor. Bazı insanlar da şeytanın komutasında, onun kontrolünde otobüs veya otomobil gibi. Şeytan nereye kıvırırsa o tarafa dönüyor. Ne söylerse dediğini yapıyor. Onun için insanların da şeytanlaşmışları var, şeytanları var. Dinimiz içkiyi yasaklamış, onlar içki içmenin, içirmenin peşinde. Neden?

Onların iç direksiyonlarında şeytan var. Şoför mahalline oturmuş, onları götürüyor. Şeytan onların operatörleri, o çalıştırıyor. İçkiyi içirmek için çeşitli yollar…

Bunlardan bir tanesi ne?

"—Rakıda alkol miktarı fazlaymış ama birada çok azmış. Rakı içmezse bile bira içsin."

Bazıları:

"—Hayır, aman sakın ha! Az da olsa, çok da olsa, bira da içkidir, içince sarhoş yapıyor, onu da içmesin. Bunu içki grubuna koyalım, satılması yasaklansın." diyor.

Türkiye'de bir ara yasaklandı:

"—Bira da alkollü içki olduğu için, ancak meyhanelerde satılabilir. Bakkallarda, büfelerde satılamaz." diye bir ara karar çıktı.

Bira fabrikaları var, büyük sermaye, onlar ürettiklerini nasıl satacaklar. Yeniden allem ettiler kallem ettiler, çalıştılar,

çabaladılar, direksiyondaki operatörlerin emrinde çalıştılar. Ondan sonra bira alkollü içki sayılmadı, gazoz bâbından sayıldı. Meyveli veya asitli ve sair içeceklerin yanında, rafta yerini aldı.

Mahallenin çocukları top oynarken bile, kaportacının çırağı, 12 yaşındaki çocuk bile, öğle yemeğini yerken, susuzluğunu gidermek için gidiyor, meşrubat olarak bira alıyor. Küçük yaşta bira içmeye alışıyor, biracı oluyor.

Çarşamba pazarında, adam mallarını tezgâha yığıyor. Bir taraftan bağırıyor:

"—Üç kilo domates şu kadar, iki kilo fasulye bu kadar..."

Bir taraftan da, elinde teneke bira, lıkır lıkır bir içiyor. Bir bırakıyor, bir içiyor, bir bağırıyor, bir tartıyor, bir daha içiyor.

Ne yapıyorsun sen? Çalışıyor musun, kafa mı çekiyorsun? İş mi yapıyorsun, suç mu işliyorsun? Bir taraftan çalışıyor, tezgâhında alışveriş yapıyor bir taraftan da içki içiyor. Ne hayır kalıyor ne bereket…

Herkes şikâyetçiymiş. Genelkurmay Başkanlığı, askeriye bile, artık böyle düşünmeye başlamış. Çünkü gençler arasında içki ve uyuşturucu çok yayılmış. Yayılır. Git o kapının anahtarını aç, ondan sonra da işi toparlamaya çalış.

İslâm ne yapıyor? İslâm hepsini bir yere tıkıyor, kapatıyor, hapsediyor, yasaklıyor. İslâm kötülükleri yasaklıyor, sen İslâm'ı yasaklıyorsun. O zaman, kötülükler serbest kalıyor. İslâm'ın elini kolunu bağlarsan şeytan serbest oluyor. O zaman, içki yayılıyor. İçki bütün kötülüklerin anası olduğundan, zina, hırsızlık, anarşi yayılıyor, anaya babaya isyan yayılıyor, memleketini sevmemek, vatan hainliği yayılıyor. Suç olarak neyi istemezsen hepsi yayılıyor. Neden?

Kapının ağzı açıldı, İslâm'ın eli kolu bağlandı.

"—Başını örtme! Sakal bırakma! Namaz kılma! Cumaya gitme!"

Ne oluyorsun? Pazar günü hıristiyanlar kiliseye giderken bir şey demiyorsun da, müslümanın Cuma namazına niye yasak koydun?

"—Cumaya gitme! Çalışmak daha kutsaldır!.."

Hayır! İbadet vaktinde çalışmak kutsal değil haramdır.

"—Vazife başında ölmek şehidliktir!.."

İnsan iman sahibi değilse, vazife başında da ölse, kırk defa ölse

şehid olmaz. Mü'min olan insan, iyi niyetle, imanlı, iman yolunda bir çalışma yaparken ölürse, şehid olur. Öyle yalan dolan yok, eğri otursa bile insanın her şeyi doğru konuşması lazım.

İslâm hor görülüyor mu? Görülüyor.

Müslümanlar horlanıyor mu? Horlanıyor.

Sakal takip ediliyor mu? Ediliyor. Yasak mı? Yasak. Niye yasak? İlericilik. İyi ama bizden daha ileri neresi? Batılılar daha ileri, Amerika, Avrupa ileri. Bakıyorsun Amerika'da, Avrupa'da polis sakallı, benim sakalımdan daha uzun, top sakallı, sapsarı o kadar. Polis, PTT bakanı, general sakallı. Kızmıyorlar mı? Ne kadar gericiymiş bu Avrupalılar!

Bizimkilere öğretmeli:

"—Siz bu Avrupalılar'a uymayın, sizin haberiniz yok, bunlar gerici." demeli.

Almanya'da PTT bakanı, polis müdürü sakal bırakmış, asker sakallı. Çok gerici adamlar, hafazanallah, Allah saklasın.

Bizim arkadaşlardan birisinin hanımı hastaneye gitmiş. Doktor muayene etmiş,

"—Röntgen çekelim." demiş. "Şurada röntgen bölümü var, git oraya, röntgenini çeksinler."

Röntgen bölümüne gitmiş. Röntgen teknisyeni kırmızı yüzlü, pos bıyıklı, babayiğit bir adam, turp gibi, pehlivan gibi…

"—Soyun!" demiş.

Kadın şaşırmış:

"—Niye soyunayım?"

"—Röntgenini çekeceğim, elbiseli olmaz."

"—Benim röntgenimi çekecek bir kadın teknisyen yok mu?"

"—Sen bu kafayı değiştir, biraz Avrupalı ol." demiş pos bıyıklı. İlericilik yapıyor.

Halbuki o kadın zaten Avrupalı, İngiliz. Bizim arkadaş İngiliz ile evlenmiş, eşi de müslüman olmuştu. Bizim pos bıyıklı akıl öğretmeye, tereciye tere satmaya kalkıyor. Avrupa'yı gördü, Avrupa'da öyle bir şey yok. Kadın şaşırıyor.

"—Bir kadın teknisyen yok mu?" diyor.

Amerika'da orduda birisine, "Soyun, seni muayene edeceğiz."

demişler.

"—Ne olacak?"

"—İç çamaşırın dâhil hepsini çıkaracaksın."

Adamlar sakınmıyor, onlarda bizim gibi utanma, sakınma, sıkılma, peştamal örtünme yok.

"—Hadi bakalım çıkar her şeyini."

"—Ben müslümanım, çıkaramam." demiş, çıkarmamış, kabul etmişler.

Adam mahkemede, hakkını savunup;

"—Ben müslümanım, böyle yapmam günahtır." deyince, hâkim;

"—Haklısın." diyor.

Avustralya'da hükümet lisede mescid açıyor.

Niye mescid açmış?

Bakmış müslüman olunca anarşi yok, uyuşturucu kullanmıyorlar, kavga etmiyorlar, halim selim, melek gibi oluyorlar. "Bu Müslümanlık iyi." demiş, mescid açmış.

Bizde açılan mescidler kapatılıyor. Bir kere dedesi mezardan kalksa, "Utanmıyor musun mescid kapatmaya, ne zarar gördün?" diye bastonu kafasına indirir.

İkinci kurnazlık:

"—Karşıda mescid var, oraya gitsin." diyor.

Külahımı çıkartayım da, sen ona anlat bunları. Dershaneden çıkacağım, akademinin kapısından aşağı ineceğim, bahçesinden çıkacağım, karşıda görünen camiye gideceğim 10 dakika olacak, 5 dakika da namaz kılacağım, 15 dakika. 10 dakikada da geleceğim, 25 dakika. Ne oldu? Öteki dersi kaçırdım.

Kimi kandırıyorsun sen? Sen mescidi resmen kapatıyorsun, işte o kadar. Sen dini, dindarları sevmediğinden, dindarların namaz kılmasını istemediğinden, kapatıyorsun. Ötekisi açmıştı, sevap kazandı. Sen kapattın ve belânı buldun. Hesabını vereceksin!

Karayolları genel müdürü, bizim arkadaşımız. Genel müdür olduğu zaman, alt katı mescid yaptı, cuma namazı bile kılınıyordu. Ondan sonra gelen Karayolları genel müdürü kapattı. Açan sevap kazanır, kapatan vebal yüklenir.

1960'tan önce talebelik yaptığımız zamanda, İktisat Fakültesi'nin altında, üniversitenin alt katında, kalorifer

dairesinde bir mescidimiz vardı. Hukuktan, iktisattan, tıptan birçok arkadaşımız vardı, orada vakit namazlarını kılardık. Üst katlarda da dershaneler, üniversitelilerin çalışması için okuma salonları vardı, okurduk.

1960 İhtilâlı oldu, Sıddık Sami ilk önce orayı kapattı. Battı mı, ne oluyor? Alt katta bir küçük mescidcik. Sen onu kapattın da daha hayırlı bir şey mi yaptın? Ne oldu, müslümanın namaz kılmasından ne zarar gördün? Müslümandan, namazdan bir zarar gördün mü? Sonra, "Gördüm." desen bile, din ve vicdan hürriyeti yok mu? İbadet hürriyeti yok mu?

Bizim arkadaşlar Almanya'da çalışmaya başlıyor. Patron bakıyor, bu bir yerde eğilip kalkıyor. Yanına geliyor, soruyor.

"—Ne yapıyorsun sen böyle? Yere bir yatıyorsun bir kalkıyorsun, ne bu?"

"—Ben ibadet ediyorum."

"—İbadet mi?"

"—Evet, bizim bu vakitte öğle namazını, şu vakitte ikindi namazını kılmamız lazım…"

"—Ya, öyle mi?" Hemen namaz için yer tahsis ediyor, mescit yapıyor. Misalleri var. "Olur mu böyle koridorda, olmadık yerde namaz kılmak? İbadet bu." diyor, hemen fabrikasında yer ayırıyor. Alman bu, Batılı, Avrupalı.

Bizimkilere gelince, sorsan babası, dedesi müslümandır!

"—Benim dedem müftüydü, ben filanca sülâledenim." diyecek.

Halbuki ilk işi namaza, sakala, çarşafa, başörtüye mani olmak…

"—Başörtünü açacaksın!"

Niye açsın, inancının gereği.

"—Bu bir partinin sembolü, amblemi, aksiyonu."

Yalan! O partiden de, şu partiden de, öteki partiden de, bütün hepsi başını örtmek istiyor. Çünkü İslâm'da başı örtmek lazım. Kimi kandırıyorsun?

Şeytan insanın komuta merkezini ele geçirirse, operatörü olursa, onu kancasına kepçesine takarsa, böyle olmadık işler yaptırıyor. Sağı solu yıktırıyor. Allah, şeytanın şerrinden korusun.

Bütün kötülüklerin anahtarı neymiş? İçki…

İçki içtiği zaman, bütün kötülükler arkasından sökün ediyor, her şey berbat oluyor.

c. Kötü Ahlâk'ın Zararı

Hz. Ali RA Efendimiz'den rivayet edilmiş bir hadîs-i şerif. Allah Hz. Ali Efendimiz'in şefaatine cümlemizi nail eylesin. (*Ve ricâluhû sikâtun*) buyrulmuş. "Hadisin râvîlerinin hepsi güvenilir, sağlam, rivayeti kuvvetli" demek.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:[98]

---

98 Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.X, s.318, no:10777; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.VI, s.247, no:8036; Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.II, s.200, no:2991; Heysemî, *Mecmaü'z-Zevâid*, c.VIII, s.54, no:12690; İbn-i Adiy, *Kâmil fi'd-Duafâ*, c.V, s.241: Hatîb-i Bağdâdî, *el-Müttefik ve'l-Müfterik*, c.III, s.100, no:1048; Abdullah ibn-i Abbas RA'dan.

إِنَّ الْخُلُقَ السَّيِّءَ يُفْسِدُ الْعَمَلَ ، كَمَا يُفْسِدُ الْخَلُّ الْعَسَلَ

(العسكرى فى الأمثال عن على ورجاله ثقات)

RE. 97/4 (*İnne'l-huluka's-seyyie yüfsidü'l-'amel, kemâ yüfsidü'l-hallü'l-asel.*)

(*İnne'l-huluka's-seyyie*) "Hiç şüphe yok ki kötü huy, (*yüfsidü'l-amel*) insanın işlediği sevaplı işin sevabını ifsad eder, bozar."

Yaptığı iş güzel ama kötü huy onun sevabını yok eder, ifsad eder, mahveder, berbat eder, fesada uğratır; (*kemâ yüfsidü'l-hallü'l-asel*) sirkenin balı berbat ettiği gibi."

Sirke ekşidir, balın içine koyarsan ne olur? Bal bozulur. Balın tadı kalmaz, kıymeti kalmaz. Balın içine, sirke girdiği zaman, baldan artık hayır, tat, fayda bekleme. Amelin, yapılan işin içine de kötü huy girdi mi, onu mahveder.

Kötü huylar nelerdir?

Kötü huylar çoktur. Meselâ kibir kötü huydur. Kendini beğenmek, büyük görmek; başkasını beğenmemek, küçük görmek. Bu kötü bir huydur. Bir adam kibirle bir şey yaptı mı sevabı olmaz.

Camiye geldi, göbeği kendisinden üç metre ileride gidiyor, Amerikan arabası gibi. Kasıla kasıla içeri girdi; sağa omuz vurdu, sola omuz vurdu. Cemaatten kimseyi beğenmiyor, kaşları çatık. İçeriye girdi, namaz kıldı. Kıldı ama kötü huyundan, kibrinden dolayı Allah amelini kabul etmedi. Girişini çıkışını, sağa sola bakışını, kaş göz çatışını, surat buruşturuşunu, dudak uzatışını, yamukluğunu beğenmediğinden ameli kabul olmadı.

Sirkenin balın içine girmesi gibi. Allah'ın sevmediği bir huy.

Ebû Nuaym, *Hilyetü'l-Evliyâ,* c.VI, s.348; Abd ibn-i Humeyd, *Müsned,* c.I, s.255, no:799; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.XLI, s.293; Abdullah ibn-i Ömer RA'dan.

Ukaylî, *Duafâ,* c.IX, s.11, no:2074; Ebû Nuaym, *Ahbâr-ı Isfahan,* c.VII, s.281, no:40618; Ebü'ş-Şeyh, *el-Emsâl fi'l-Hadîs*, c.I, s.333, no:284; İbn-i Hibbân, *Mecrûhîn,* c.III, s.51; Ebû Hüreyre RA'dan.

Temmâmü'r-Râzî, *el-Fevâid,* c.I, s.136, no:314; Enes ibn-i Mâlik RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.III, s.443, no:7361; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.VII, s.252, no:6235.

Kibirli olmayacak, mütevazı olacak, insanları kardeş bilecek, sevecekti. Hepsine tepeden baktı, onu beğenmedi, bunu beğenmedi:

"—Bu fakirin burada işi ne? Bu niye ön safa gelmiş? Şu kenara çekilsin, ben ondan daha yüksek mevkideyim." diyerek kibirlendiğinden ameli kabul olmadı.

Adam zengin ama kötü huylu, hayrı verirken gösteriş yapıyor. Gösteriş de kötü bir huy; riyakârlık, ikiyüzlülük, çalım satmak kötü bir huy. Fakire hayrı yapıyor ama fakirin burnundan getiriyor:

"—Eksik olsun senin hayrın, istemem senin paranı!" diyecek noktaya getiriyor ama diyemiyor zavallı.

Fukara kısmı biraz ezik olur. Onun yerinde ötekisi olsa kavga eder ama işte o alan taraf olduğu için ses çıkaramıyor. Öteki para vermesine rağmen çok üzmüş oluyor. O zaman sevabı kalmıyor.

Allah-u Teàlâ Hazretleri Kur'ân-ı Kerîm'de ne buyuruyor?

Bismi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm:

لاَ تُبْطِلُوا صَدَقَاتِكُمْ بِالْمَنِّ وَالْأَذَى (البقرة:٢٦٤)

(*Lâ tübtilû sadakàtiküm bi'l-menni ve'l-ezâ*) "Verdiğiniz sadakaları, zekâtları başa kakarak, eza vererek bâtıl hale, boş hale getirmeyin!" (Bakara, 2/264)

Sadaka verilmiş, sadaka sevabı yok. Zekât verilmiş, zekâtı kabul edilmemiş. "Boş hale getirmeyin, iptal etmeyin, bâtıl duruma düşürmeyin!" diyor. Başa kakınca, üzünce, eza verince kabul olmuyor.

Hadîs-i şerifte Peygamber Efendimiz'in ikaz buyurduğu gibi, kötü huylar amelin sevabını götürüyormuş. Allah-u Teàlâ Hazretleri cümlemizi kötü huylardan kurtarsın, güzel huylara sahip eylesin…

Güzel huylar nelerdir?

Merhamet güzel huydur, iyilikseverlik güzel huydur. Sabırlılık, cömertlik, geçimlilik güzel huydur. Affetmek, bağışlamak güzel huydur. Allah böyle güzel huylara sahip eylesin. Kötü huylardan cümlemizi korusun, kurtarsın.

İnsanlar cennete en çok güzel huyundan, takvâsından dolayı girecek. Kötü huylarından dolayı da çok cezalar çekecekler. Onun

için bu kötü huyların atılması, iyi huyların öğretilmesi lazım.

Bu nasıl olur? Eğitim ile olur.

Bir at varmış; çok iyi, boylu poslu, küheylan, yakışıklı, hızlı ama tren sesi duydu mu çok ürküyormuş. Tren bir düüt diye çalmaya başlamasın, hayvancağız ürküyor üstündeki adamı küt yere atıyormuş. Sahibi kamçıyı eline alıyormuş, vur Allah'ım vur! Hayvanı fena halde dövüyormuş.

Bir daha tren geçtiği, yine bir düdük çaldığı zaman, bu sefer hayvan iki türlü korkuyor. Bir; trenin düdüğünden korkuyor, iki; yiyeceği dayaktan korkuyor. İki misli korkmaya başlıyor.

Sahibi dövmüş, dövmüş, dövmüş, atı ıslah edememiş. "Huysuz" diye atı ucuz bir fiyata satmış. Bir at terbiyecisi bunu almış. Cebine şeker koymuş, yularından tutmuş, başını okşayarak, yelesini sıvazlayarak, "Aslanım!" diyerek, iltifat ederek tren istasyonuna götürmüş.

Tren oradan geçtiği, düdük çaldığı zaman at ürktü mü, cebinden şeker çıkarıp ata yalatıyormuş. Yine tren geçip at ürktüğü zaman yine şeker yalatıyormuş. Bu sefer at, "Tren geçse, düdük çalsa da şeker yalasam!" demeye başlamış, ıslah olmuş, sahibinin eline bakmaya başlamış.

Bu nedir? At terbiyecisinin bir hayvanı terbiye etmesidir. At terbiye olur da insanoğlu terbiye olmaz mı? Çok daha güzel terbiye olur ama terbiye edecek terbiyeci lazım.

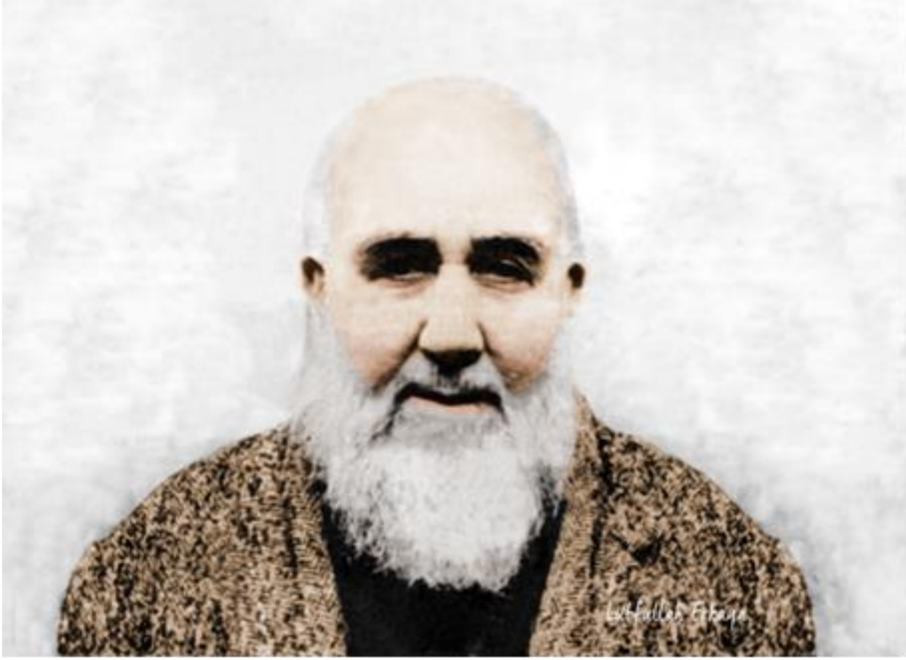
Cennet-mekân Mehmed Zahid Kotku RA Hocamız öyle derdi:

"—İnsanoğlu terbiyeye daha yatkındır ama terbiye edecek mürebbî lazım!"

Mürebbî ne demek? Terbiye edici demek. Mürşid lâzım, mürebbî lazım ki onu terbiye etsin, kötü huylarını atsın, iyi huyları alsın.

Onun için dervişin şeyhine teslim olması lâzım. Şartı o. Çünkü dervişini terbiye edeceği zaman, "Şöyle yap!" diyecek veya "Böyle yapma!" diyecek. Hoşuna gitmeyen bir şeyden kalkar giderse terbiyeyi alamaz. Dervişliğin ilk şartı teslim olmaktır. Şeyhe teslim olacak ki, "Dur!" dediği yerde dursun, "Yap!" dediği işi yapsın, terbiyesi olsun.

d. Aziz Mahmud-u Hüdâî'nin Hikâyesi

Meselâ Üftâde Hazretleri, Aziz Mahmud-u Hüdaî Hazretleri'ni nasıl terbiye etmiş? Aziz Mahmud-u Hüdaî Hazretleri alim bir zât olduğundan, bir de Bursa'nın kadılığını yaptığından, onurlu, izzetli, itibarlı bir insan… Herkes elini öpüyor, "Kadı Efendi Hazretleri" diyor, karşısında hürmet gösteriyor. Hem alim, hem kadı diye hürmet gösteriyorlar.

Kendisi Üftade Hazretleri'ne derviş olmak istemiş. Üftade Hazretleri, "Sokak aralarında ciğer satacaksın." demiş. Neden yaptırıyor bunu? Kadı adam işportacılık yapar mı? Seyyar esnaflık yapar mı? Hadi seyyar esnaflık yapsın da, ciğer satar mı? Ciğeri eline alacak, eli kanlanacak, kediler arkasından miyavlayacak, bunun yarım okkasını kesecek ve saire…

"—Yapamam!" diyebilir.

O da;

"—Yapamazsan sen bilirsin, buyur kadılığa devam et!" der.

Ama o, "Şeyhim ne derse yaparım." demiş, ciğer satmış. Bakmış ciğer satabiliyor, bu imtihandan geçti.

“—Tekkenin yüznumaralarını, tuvaletlerini temizleyeceksin! Hadi bakalım, su dökeceksin, temizleyeceksin, süpüreceksin, sularını dolduracaksın.” diyor.

Onu da yapıyor. Bursa kadısı, Üftade Hazretleri’nin tekkesinin tuvaletlerinde, tuvalet temizleyiciliği yapıyor.

Bir gün tuvaletleri temizlerken, bir davul zurna sesi duymuş. Gümbür de gümbür, gümbür de gümbür. Yer gök inliyor.

“—Hayrola ne oldu?” demiş.

“—Bursa’ya yeni kadı geldi.” demişler.

Aziz Mahmud-u Hüdaî ayrılınca, hükümet yeni kadı tayin etmiş. Ahali davulla zurnayla, merasimle yeni kadı efendiyi karşılıyor. Bir hürmet, bir iltifat, bir itibar…

Aziz Mahmud-u Hüdaî’nin yüreği cız edivermiş, içinden üzülmüş.

“—Hangi kafaya uydun da buraya geldin, bu tuvalet temizleyiciliğine başladın? Orada ne güzel kadılık yapıyordun, namazını kılıyordun, Allah’ın emrini tutuyordun yine, ne diye buraya geldin? Bıraktın o makamları, şimdi burada, ‘yok efendim el alemin pisliğini arıtacağım, akıtacağım; yok tuvaleti temizleyeceğim, su dolduracağım, ibriklere su yetiştireceğim.’ Senin şânına yakışır mı? Bak nereden, nereye düştün?” diye içinden geçirmiş.

Bunları içindeki nefsi söylüyor. İnsanın nefsi var ya, razı gelmiyor, böyle söylüyor. Biraz üzülmüş ama nefsinin oyununu da anlamış:

“—Yok, şeyhim ne emrederse yapacağıma dair söz verdim, sen beni kandırmaya çalışıyorsun.” demiş. “Bu nefsin oyunu, şeytanın oyunu, hiç itibar etmemek lazım” diye düşünmüş, hatta; “Değil süpürgeyle, sakalımla süpürürüm.” demiş. Yere eğilmiş, sakalını yere sürecekken, arkasından bir el yakalamış. Dönmüş bakmış ki şeyhi…

“—Evlâdım, sakal sünnettir, muhteremdir, böyle işte kullanılmaz, gel tamam, imtihanı kazandın.” demiş.

Bak nasıl terbiye ediyor?

Kibrini, kendini beğenmişliğini bıraksın diye, kibrine, kendini beğenmişliğine ters gelen işi yaptırıyor.

Bazı insan var, karısını döver.

“—Niye dövdün?”

“—Dövmemem lazımdı ama dayanamadım dövdüm.”

“—Dövdün ama yarın Allah hesabını soracak. Dövmek yok, isyan etmeyen kadını dövmek yok. Ne diye dövdün? Elbette, onun hesabı olacak. Dövmemen lazım”

“—Kendime hâkim olamadım.”

Hâkim olmayı öğreneceksin. Kendini yenmeyi, nefsine uymamayı öğreneceksin. Gazaplandığı zaman kendisini tutmak, gazabına hâkim olmak; o da bir güzel huy…

Allah-u Teàlâ Hazretleri bizi affedici olmaya teşvik buyuruyor:

الَّذِينَ يُنْفِقُونَ فِي السَّرَّاءِ وَالضَّرَّاءِ وَالْكَاظِمِينَ الْغَيْظَ وَالْعَافِينَ

عَنْ النَّاسِ ، وَاللهُ يُحِبُّ الْمُحْسِنِينَ (آل عمران: ١٣٤)

(*Ellezîne yünfikùne fi's-serrâi ve'd-darrâi ve'l-kâzimine'l-gayza ve'l-àfîne ani'n-nâs, va'llàhu yuhibbü'l-muhsinîn*) [O takvâ sahipleri ki, bollukta da, darlıkta da Allah için harcarlar; öfkelerini yutarlar ve insanları affederler. Allah da güzel davranışta bulunanları sever.] (Âl-i İmrân, 3/134)

(*Kâzımîne'l-gayz*) Buna öfkesini yutmak derler. Kızgınlığını yuttu, yapmıyor, kızmıyor.

Bunlar birer terbiye meselesidir. Bunlar öğretilir, öğretilir, öğretilir insan sonunda öyle güzel bir insan olur. Yunus Emre'nin şiirlerinde söylediği gibi, Koyundan yavaş olur, gözü yaşlı olur, tatlı dilli olur, güleç yüzlü olur, hayırsever olur, yardımsever olur, hizmet ehli olur, affedici olur. Herkes sever:

"—Aman Yâ Rabbi, şu çocuğa bak, şu adama bak, ne kadar tatlı, pamuk gibi, şeker gibi, melek gibi…"

Herkes sever. Neden? Eğitim gördü de onun için.

Hepimizde kötü huylar olabilir. Ama insan bazen kendisinin kötü huyunu anlamaz, gizli olur. Bazen de çok belli olur. Meselâ çok tembel, çok kendini beğenmiş, çok sinirli, çok kıskanç ya da çok kindar… Bunlar belli olur. Bazısı belli olmaz.

Bazen insan kendisine bile gizli olur. Anlayamadığı için "Ben çok mütevazıyım." der, tevazuunun altında bile kibir vardır. Damarına bir bassan hop diye zıplar, onun farkında değil. Mürşid-i kâmil onu bildiği için tedavi etmesi lazım. Onun için insan kendisini tedavi edemiyor, böyle bir tasavvufî terbiye gerekiyor.

Allah-u Teâlâ Hazretleri hepimizi kötü huyları atanlardan, iyi huyları alanlardan, sevdiği işleri yapanlardan, sevdiği kul olanlardan, huzuruna yüzü ak, alnı açık, sevdiği kul olarak varanlardan eylesin… Cennetiyle cemaliyle cümlenizi, cümlemizi müşerref eylesin...

Fâtiha-i şerîfe, mea'l-besmele!

17. 03. 1996 – İskenderpaşa Camii

19. DECCAL'İN ÖZELLİKLERİ

Eùzü bi'llâhi mine'ş-şeytâni'r-racîm.
Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm.
El-hamdü li'llâhi rabbi'l-àlemîn… Ve's-salâtü ve's-selâmü alâ seyyidi'l-evvelîne ve'l-âhirîn… Seyyidinâ ve senedinâ muhammedin ve âlihî ve sahbihî ecmaîn… Ve men tebiahû bi-ihsânin ilâ yevmi'd-dîn…

Emmâ ba'dü, fa'lemû eyyühe'l-ihvân... Feinne efdale'l-hadîsi kitâbu'llàh... Ve efdale'l-hedyi hedyü seyyidinâ muhammedin salla'llàhu teàlâ aleyhi ve sellem... Ve şerre'l-umûri muhdesâtühâ... Ve külle muhdesetin bid'ah... Ve külle bid'atin dalâleh... Ve külle dalâletin ve sàhibehâ fi'n-nâr... Ve bi's-senedi'l-muttasıli ile'n-nebiyyi salla'llàhu aleyhi ve selleme ennehû kàl:

إِنَّ الدَّجَّالَ خَارِجٌ ، وَإِنَّهُ أَعْوَرُ عَيْنِ الشِّمَالِ ، عَلَيْهَا ظَفَرَةٌ غَلِيظَةٌ ، وَإِنَّهُ يُبْرِئُ الأَكْمَهَ ، وَالأَبْرَصَ ، وَيُحْيِي الْمَوْتَى ، وَيَقُولُ لِلنَّاسِ: أَنَا رَبُّكُمْ ! فَمَنْ قَالَ: أَنْتَ رَبِّي ، فَقَدْ فُتِنَ . وَمَنْ قَالَ: رَبِّيَ اللهُ ، حَتَّى يَمُوتَ عَلٰى ذٰلِكَ ، فَقَدْ عُصِمَ مِنْ فِتْنَةِ الدَّجَّالِ ، وَلَا فِتْنَةَ عَلَيْهِ ، وَلَا عَذَابَ ؛ فَيَلْبَثُ فِي الأَرْضِ مَا شَاءَ اللهُ ، ثُمَّ يَجِيءُ عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ مِنْ قِبَلِ الْمَغْرِبِ ، مُصَدِّقًا بِمُحَمَّدٍ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ، وَ عَلَى مِلَّتِهِ ، فَيَقْتُلُ الدَّجَّالَ ، ثُمَّ إِنَّمَا هُوَ قِيَامُ السَّاعَةِ (حم. طب. و الروياني ، ض. عن سمرة)

RE. 97/5 (*İnne'd-deccâle hâricun, ve innehû a'veru ayni'ş-şimâli aleyhâ zafretün galîzatün, ve innehû yübriu'l-ekmehe ve'l-ebrase, ve*

yuhyi'l-mevtâ, ve yekùlü li'n-nâsi: Ene rabbüküm. Femen kàle: Ente rabbî, fekad fütine; ve men kàle: Rabbiya'llàhu hattâ yemûte alâ zâlike, fekad usime min fitneti'd-deccâli, ve lâ fitnete aleyhi, ve lâ azâbe; ve yelbesü fi'l-ardi mâşâallàhu, sümme yecîu ise'bnü meryeme min kıbeli'l-mağribi, musaddikan bi-muhammedin salla'llàhu aleyhi ve sellem, ve alâ milletihî, feyaktulü'd-deccâle, sümme innemâ hüve kıyâmu's-sâati.)

Sadaka rasûlü'llàh, fî mâ kàl, ev kemâ kàl.

Çok değerli, sevgili, kıymetli kardeşlerim!

Allah-u Teàlâ Hazretleri cümlenizden razı olsun... Cümlenizi sevdiği kulları zümresine dâhil eylesin... İki cihanda aziz ve bahtiyar eylesin…

Peygamber-i Zîşânımız'ın mübarek hadîs-i şeriflerinden bir demet, bir miktar okuyup izahı ile meşgul olmak üzere bu mübarek mescidde toplanmış bulunuyoruz. Allah-u Teàlâ hazretleri bizi şefaat-i uzmâ-i nebeviyyeye nâil eylesin... Âhirette bizi ona komşu eylesin... Ömrümüzü sünnet-i seniyyesine bağlı olarak geçirmeyi nasib eylesin…

Bu hadîs-i şerifler *Râmûzü'l-Ehâdîs* kitabımızın 97. sayfasının beşinci hadîs-i şerifi ve devamları olacak. Bu bakımdan merak edenler oralardan araştırıp bulup öğrenebilirler, bakabilirler ve takip edebilirler.

Bu hadîs-i şeriferin izahına başlamadan önce, başta Peygamber Efendimiz Muhammed-i Mustafâ SAS Hazretleri'nin ruh-i pâkine bizlerden bir hediyye-i Kur'âniyye olsun diye; sonra onun âline, ashâbına, etbâına, ahbâbına, cümle sâdât ve meşâyih-i turuk-u aliyyemizin ervâh-ı tayyibelerine ve hâsseten Hocamız Muhammed Zâhid-i Bursevî Hazretleri'nin ruhuna, eserini okuduğumuz Gümüşhânevî Ahmed Ziyâeddîn Efendimiz'in ruhuna;

Bu beldeleri fetheden fatihlerin, şehidlerin, gazilerin, mücahidlerin ruhlarına; ve uzaktan yakından burada bu dersi dinlemeye gelen kıymetli kardeşlerimizin, cemaatimizin geçmişlerinin ruhlarına hediye olsun, ruhları şâd olsun, makamları âlâ olsun diye;

Bizler de Mevlâmızın sevdiği kullar olalım, Rabbimizin huzuruna sevdiği razı olduğu kullar olarak varalım, cennetiyle cemaliyle müşerref olalım diye bir *Fâtiha*, on bir *İhlâs-ı Şerîf*

okuyalım, öyle başlayalım, buyurun!

……………………………

a. Deccal Mutlaka Çıkacak

Demin metnini okuduğumuz 97. sayfanın 5. hadîs-i şerifi ve devamı dört hadîs-i şerif Deccal ile ilgili.

Hadîs-i şerifi Ahmed ibn-i Hanbel ve Taberânî ve daha başka kaynaklar Semure RA'dan rivayet etmişler. Okuyoruz.

Peygamber SAS Efendimiz şöyle buyuruyor:[99]

إِنَّ الدَّجَّالَ خَارِجٌ ، وَإِنَّهُ أَعْوَرُ عَيْنِ الشِّمَالِ ، عَلَيْهَا ظَفَرَةٌ غَلِيظَةٌ ، وَإِنَّهُ يُبْرِئُ الْأَكْمَهَ ، وَالْأَبْرَصَ ، وَيُحْيِي الْمَوْتَى ، وَيَقُولُ لِلنَّاسِ: أَنَا رَبُّكُمْ ! فَمَنْ قَالَ: أَنْتَ رَبِّي ، فَقَدْ فُتِنَ . وَمَنْ قَالَ: رَبِّيَ اللهُ ، حَتَّى يَمُوتَ عَلَى ذٰلِكَ ، فَقَدْ عُصِمَ مِنْ فِتْنَةِ الدَّجَّالِ ، وَلاَ فِتْنَةَ عَلَيْهِ ، وَلاَ عَذَابَ ؛ فَيَلْبَثُ فِي الْأَرْضِ مَا شَاءَ اللهُ ، ثُمَّ يَجِيءُ عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ مِنْ قِبَلِ الْمَغْرِبِ ، مُصَدِّقًا بِمُحَمَّدٍ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ، وَعَلَى مِلَّتِهِ ، فَيَقْتُلُ الدَّجَّالَ ، ثُمَّ إِنَّمَا هُوَ قِيَامُ السَّاعَةِ (حم. طب. والروياني ، ض. عن سمرة)

RE. 97/5 (*İnne'd-deccâle hàricun, ve innehû a'veru ayni'ş-şimâli aleyhâ zafretün galîzatün, ve innehû yübriu'l-ekmehe ve'l-ebrase, ve*

---

[99] Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.V, s.13, no:20163; Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.VII, s.265, no:7082; Ruyânî, *Müsned*, c.II, s.449, no:809; Heysemî, *Mecmaü'z-Zevâid*, c.VII, s.648, no:12504; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.II, s.230; Semure ibn-i Cündeb RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.XIV, s.318, no:38795; *Câmiü'l-Ehàdîs*, c.VII, s.254, no:6240.

yuhyi'l-mevtâ, ve yekùlü li'n-nâsi: Ene rabbüküm. Femen kàle: Ente rabbî, fekad fütine; ve men kàle: Rabbiya'llàhu hattâ yemûte alâ zâlike, fekad usime min fitneti'd-deccâli, ve lâ fitnete aleyhi, ve lâ azâbe; ve yelbesü fi'l-ardi mâşâallàhu, sümme yecîu ise'bnü meryeme min kıbeli'l-mağribi, musaddikan bi-muhammedin salla'llàhu aleyhi ve sellem, ve alâ milletihî, feyaktulü'd-deccâle, sümme innemâ hüve kıyâmu's-sâati.)

(*İnne'd-deccâle hàricun*) "Deccal hiç şüphe yok ki çıkacaktır."

İsm-i fâil siygası kullanılırsa Arapça'da, istikbalde olacak mânasına gelir. *Hâricun*, çıkıcıdır, çıkan demek. "Deccal çıkandır." denmez. (*İnne'd-deccâle hàricun*) denince, "Deccal çıkacaktır." demek, istikbal mânası ifade eder.

Deccal çıkacak. Peygamber Efendimiz'in zamanında yok; âhir zamana doğru Deccal çıkacak. (*İnne'd-deccâle hàricun*) "Hiç şüphe yok ki Deccal çıkacak."

Şimdi bu konuda çeşitli laflar söyleyen bazı mezhepler var. Meselâ Mutezile, Cebriye ve Hâricîler bu hususta inat etmişler, kabul etmemişler, çeşitli laflar söylemişler. Bizi onlar ilgilendirmez. Biz Peygamber Efendimiz'in sünnet-i seniyyesini takip ediyoruz, hadîs-i şeriflerine sarılıyoruz. Biz öyle aşırı yanlış fırkaların görüşünde değiliz.

Diyor ki Peygamber Efendimiz;

"Deccal çıkacak. Deccal'in çıkması olacak. (*Ve innehû a'veru ayni'ş-şimâli*) "Onun sol gözü şaşıdır."

Şaşmak, sapmak demek. Şaşı da gözü şapmış insana derler. Normal insanda iki göz birbirine eşit olarak hareket eder. Bu tarafa dönerse ikisi birden döner, öbür tarafa dönerse ikisi birden döner. Birisi bu dönüşü ötekisine ayak uyduramadan yaparsa, o zaman ona şaşı diyoruz, yani "Şaştı, normal yapması gereken işten saptı." demek oluyor.

Tabii tıp doktorları daha iyi bilir, biz tabip değiliz. İki göz saptığı zaman, aynı yere bakmadığı zaman iki tane görüntü oluyor. Ayrıca bir göz zamanla körleşirmiş. Çünkü aynı yere eşit bakmadıkları için beyinde karışıklık oluyor; olmasın diye herhalde bir tanesi devre dışı kalıyor.

Deccal'in sol gözü şaşıdır, belki de kör olacak. (*Aleyhâ zafretün galîzatün*) "Gözünün üzerinde kalın bir perde vardır." *Tafre* de

deniliyor, *zafre* de deniliyor; gözde olan perdeye verilen isimmiş bu. Galiba katarakt da öyle bir şey.

Deccal bazı amansız hastalıkları iyi ediyor. Ne yapıyor?

(*Ve innehû yübriu'l-ekmehe*) "Gözsüzü, körü görme durumuna getiriyor. *(Ve'l-ebrase*) *Beras* illeti var, bir cilt hastalığı; o hastalığa tutulana *ebras* deniliyor. Bu hastalığı geçiriyor."

Beras illeti, alaca hastalığı diyorlar; cilt kanserleşiyor, sonra kansere dönüyor, insanı öldürüyor. Amansız bir hastalık. Güneşten fazla oluyor. Arap diyarlarında güneş daha fazla olduğundan çok oluyor. O zaman tedavisi bilinmeyen o hastalığı da iyi ediyor.

Ekmeh kelimesinin izahına baktım. *Ekmeh* de kör demek ama anadan doğma kör. Hani insanın bazen sonradan gözüne bir sebepten görmezlik geliyor, öyle değil. Anadan doğma körü iyi ediyor. Bu daha büyük bir başarı. Anadan doğma görme kabiliyeti olmayanı da iyi ediyor.

Bak sen, ne işler başarıyor... Deccal'in böyle hünerleri olacak.

(*Ve yuhyi'l-mevtâ*) "Ölüyü de diriltecek."

(*Va'llahu yuhyî ve yumît*) Hayatı veren, hayatı alan, insanı yaşatan, öldüren Allah'tır. Şifayı veren de Allah'tır. Allah şâfîdir, muâfîdir, şifayı âfiyeti veren Allah'tır. Ama bazen doktoru vesile ediyor, doktor vasıtasıyla şifa geliyor; bazen ilacı vesile ediyor, ilaç vasıtasıyla şifa geliyor; bazen duayı vesile ediyor, insan duayla şifa buluyor; bazen de hepsini yapıyor, olmuyor. Şifayı veren, vermeyen Allah; ama bazen birisini vesile ediyor, oluyor.

Tabii salâhiyet verirse olur. İsâ AS da mucize olarak ölüleri diriltti. Zor olan bir şeyi İsâ AS da Allah salâhiyet verdi, ölüyü diriltti. Peygamber olarak o mucizeyi gösterdi. Beras illetine tutulmuş abrası da iyi etti, anadan doğma körü de iyi etti. Allah'ın ona sevgisinden dolayı verdiği mucize bu… Peygambere verdiği mucize, evliyâsına verdiği kerâmet…

Demek ki müsaade edince, Allah'ın izniyle böyle şeyler kullar, yaratıklar tarafından yapılabiliyor.

Müsaade etmese kılını kıpırdatamaz. Allah izin vermese, Allah'ın izni, müsaadesi, lütfu olmasa kimse bir şey yapamaz. Çöp kıpırdamaz, yaprak kımıldamaz, rüzgâr esmez, insan nefes alamaz, hiçbir şey olmaz. Hatta her şey yok olur. Her şey Allah'ın

müsaadesiyle, izin vermesiyle oluyor.

Deccal de ölüyü diriltecek.

(*Ve yekùlü li'n-nâsi ene rabbüküm*) "Deccal insanlara da dönüyor: Ben sizin rabbinizim!" diyor.

Deccal'in dediğine bak; "Ben sizin rabbinizim!" diyor! Olağanüstü şeyleri yapınca... Bak sen; anadan doğma gözsüzü görür hâle getirdi, amansız hastalığa tutulmuş abrası iyi etti, ölüyü diriltti. Bazısı olağanüstü şeyi görünce, yanlış bir fikre kapılabilir. Kapılmamak lazım!

Zaten hıristiyanların da aklı başında olanlarına soruyorsun:

"—Ya niye Hz. İsa'ya 'tanrı' diyorsunuz, tapıyorsunuz? Allah'ın bir peygamberi."

Diyorlar ki:

"—Olağanüstü şeyler yapmış."

Olağanüstü şeyler yapmak Hz. İsa'dan evvel de var. İbrahim AS da yaptı, Nuh AS da yaptı. Öbür peygamberlerin de mucizeleri var, bilmiyor değilsiniz ki! Ötekiler değil de niye bunu böyle yapıyorsunuz?

Saçma! İnsanların bu saçmalığa düşmemesi lazım. Allah şaşırtmasın. Aklını başına alıp, edebini takınıp Allah'ın yolundan ayrılmaması lazım.

Bak sen: "Ben sizin rabbinizim!" diyecek!

Bu hünerlerinden dolayı insanlar aldanıyor. (*Femen kàle: Ente rabbî*) Kim, "Mâdem sen böyle olağanüstü şeyleri yapıyorsun, o halde sen benim rabbimsin!" derse, (*fekad fütine*) fitneye uğramış, Deccal'in tuzağına düşmüş demektir. Fitnede mahvolmuş, küfre düşmüş demektir.

Aklını başına toplayacak, demeyecek. Ne diyecek?

(*Ve men kàle: Rabbiya'llàhu*) "Benim Rabbim Allah!" diyecek.

Sen kim oluyorsun be? Olağanüstü bir şey yapıyorsan yaparsın, ben ona karışmam; Allah müsaade etmiştir, yapıyorsun. "Benim Rabbim Allah!" diyecek.

Bunu unutmayın: (*Rabbüna'llàh*) "Bizim Rabbimiz Allah'tır."

Karşımızdaki insan ne kadar hüner gösterse Rabbimiz Allah; ona aldanmayız, kanmayız.

Bazı hünerli insanlar, hokkabazlar bazı hünerler gösteriyor,

nasıl yaptığını anlayamıyorsun. Masanın üstüne silindir melon şapkasını koyuyor, şapkanın içini dışını gösteriyor, masanın altını üstünü gösteriyor, ondan sonra kolunu sıvıyor, şapkanın içinden tavşan çıkartıyor, güvercin çıkartıyor, güvercini uçuruyor, bilmem ne çıkartıyor, bilmen ne çıkartıyor... Etrafı dolduruyor. Ya bu şapkada... Var bir tuzağı hilesi ama işte... Hilesi var, hilesiz değil, hileyle oluyor, göz boyamayla oluyor; ama yapıyorlar.

Kanmayacağız, ne diyeceğiz: (*Rabbiya'llàh*) "Benim Rabbim Allah'tır." diyeceğiz. Vefalı kul olacağız, akıllı kul olacağız. Bizi yaratan, yaşatan Rabbimiz'i ne olursa olsun bırakmayacağız, terk etmeyeceğiz!

Ne olmuş; kadıncağız kucağına yavrusunu almış... Annenin yavrusuna sevgisi ne kadar çoktur, Allah ne kadar bir sevgi vermiştir. Annesi mü'min, çocuk kucağında, o devrin hükümdarı da ona diyor ki;

"—Dininden dön!"

"—Hak dini bırak, kâfirliğe, müşrikliğe, bâtıl dine gel, yanlışa gel!" diye tazyik yapıyor.

Bu da bir imtihan. Her devirde insanlar imtihan oluyor. Her devirde, her yerde... Allah saklasın. Allah bizi zorlu imtihanlara uğratmasın.

Bosna'da yaşasaydık ne yapacaktık? Çeçenistan'da yaşasaydık ne yapacaktık? Çok zor! Hiçbir şeye karışmayan da yanıyor, karışan da yanıyor. Allah'ın bir imtihanı işte... Böyle şeylere "fitne, imtihan" diyoruz. Hiçbir şey yapamazsın.

Geniş hendek kazmışlar, içine odunları atmışlar, ateşi tutuşturmuşlar. Adamları hendeğin başına getiriyorlar:

"—Dininden dön!"

"—Dönmeyeceğim!"

Ateşin içine itiyorlar. Aşağısı ateş çukuru, fırın gibi yanıyor. Ateşin içine atıyorlar, cayır cayır yanıyorlar. Artık çıkamaz da... Yanınca insan can havliyle hoplar zıplar ama çukur derin, içi de ateş dolu; ittiler mi aşağıda cayır cayır, bağıra bağıra ölüyor.

Kadın oraya kadar gelmiş, "Dininden dön!" diyorlar. Kadın mü'min, mü'mine…

"—Acaba bu yavrumu kurtarmak için deyiversem mi? Ben yanacağım neyse ne de, şu zavallı yavru yanmasın." diyor.

Zor bir durum. Peygamber Efendimiz anlatıyor bu hadiseyi de, diyor ki:

"—Üç çocuk beşikteyken konuşmuştur."

Birisi Hz. İsa… Birisi Cüreyc isimli bir rahip iftiraya uğradı, onun masum olduğunu söylemek için çocuk konuştu...

Bir kadın dedi ki:

"—Bu bebek bu âbidden oldu."

Yalan. Halk da onu öldürecek.

"—Vay utanmaz arlanmaz! Sen dindar, âbid, zahid, rahip geçiniyorsun; vay sen buradan evlenmeden çocuk sahibi olmuşsun ha!" diye öldürecekler.

O çocuk kalktı, bebekken dedi ki:

"—Benim babam filanca çobandır."

Birisi o… Birisi Hz. İsâ… Hz. İsâ ne dedi:

قَالَ إِنِّي عَبْدُ اللهِ آتَانِيَ الْكِتَابَ وَجَعَلَنِي نَبِيًّا (مريم:٣٠)

(*Kàle innî abdu'llàhi*) "Ben Allah'ın kuluyum! (*Âtâniye'l-kitâbe ve cealenî nebiyyâ*) Allah bana kitap indirecek, beni peygamber yapacak." dedi. (Meryem, 19/30)

"—Anama laf söylemeyin!" dedi.

Meryem Validemiz, cennetlik hatunlardan bir hatun. Ona laf söyletmemek için Allah onu konuşturttu; iki…

Bir de bu çocuk konuştu. Tam anası tereddüt geçirirken:

"—Acaba çocuğumu kurtarmak için 'He he, tamam tamam, sizin dediğiniz gibi…' diyeyim mi şu zorlayan heriflere?"

İçi demeyecek ama ne yapsın, çocuğu kurtarmak için desin mi?

Çocuk dile geldi:

"—Anneciğim, dininden dönme!" dedi. "Aman anneciğim, aman imanını kaybetme!" dedi.

Bu çok mühim, muhterem kardeşlerim! Allah bizi zorlu imtihanlara tâbi tutmasın…

Allah'ın kulluğu gibi büyük şerefli kulluk yoktur, rütbe yoktur. Rütbelerin en yükseği Allah'ın kulu olmaktır! Generallik filan rütbe değildir; en yüksek rütbe Allah'ın sevgili kulu olmaktır!

(*Rabbiya'llàh*) "Benim Rabbim Allah, ben onun kuluyum!"

"—Yâ Rabbi! Benim senin kulun olmam bana şeref olarak yeter. Senin benim Rabbim olman bana izzet olarak yeter!" diyor Hz. Ali Efendimiz.

Ne güzel söz söylüyor!

"—Sen kimin kulusun?"

"—Allah'ın kuluyum!"

Bu şeref bize yeter!

"—Senin Rabbin kim?"

"—Allah!"

Bu izzet, bu devlet, bu saadet, bu mertebe yeter hepimize! Çok güzel...

Şeytanın oyunları vardır, dünyanın fitneleri vardır, hayatın cilveleri vardır, kaderin cilveleri vardır, Deccal'in de fitnesi var. O da olağanüstü birkaç şeyi yapıyor, ondan sonra da diyor ki:

"—Ben sizin rabbinizim!"

"—Sen benim rabbimsin!" diyen Deccal'in tuzağına düşmüş, fitnede kaybetmiş oluyor, mahvolmuş oluyor. Cehennemlik oluyor; bu işin şakası yok!

“—Hayır! Benim Rabbim Allah!” diyen kurtuluyor.

(*Ve men kàle: Rabbiya'llàhu, hattâ yemûte alâ zâlike*) “Ölünceye kadar ‘Rabbim Allah!’ demeye devam ettiği takdirde, (*fekad usime min fitneti'd-deccâli*) Deccal'in bu fitnesinden korunmuş olur.”

İmtihan, fitne bu. Bu fitneden kendisini, paçasını kurtarmış olur. “Ölünceye kadar” diyor. Demek ki sonunda ölüm bile olsa *rabbiya'llah* diyecek; “Rabbim Deccal” demeyecek, “Rabbim Allah!” diyecek. Böyle deyince Deccal'in fitnesinden korunmuş olur.

(*Ve lâ fitnete aleyhi ve lâ azâbe*) “Ona artık bir başka imtihan, başka bir fitne, başka bir azap olmayacak.” Çünkü imtihanı başardı; hayatı pahasına bile olsa doğru yolda yürüdü, hakta sapasağlam durdu.

Muhterem kardeşlerim!

Hadis devam ediyor ama buraya bir nokta koyalım. Ben her zaman söylüyorum, el açıyorum, diyorum ki:

“—Yâ Rabbi! Ben senin çok zayıf bir kulunum.”

Hepimiz öyleyiz, hepimiz zayıfız. Eski kuvvetli kullar gelmiş, mübarek kullar gelmiş; “Ver Allah'ım ver!” demiş, “Dert verirsen ver, belâ verirsen ver!” Böyle diyenler çıkmış. “Yolumdan dönmem!” demiş.

Yunus Emre, hepinizin bildiği, misal söyleyeyim; belki söyleyenlere inanmazsınız.

Yunus Emre ne diyor:

Eğer beni öldüreler.
Külüm göğe savuralar.
Toprağım anda çağıra,
Bana seni gerek seni!

“Beni öldürseler, külümü de havalarda göklere savursalar. Toprağım, zerrelerim, küllerim; ‘Yâ Rabbi! Bana sen lazımsın. Ben seni seviyorum. Sen benim Rabbimsin!’ der durur.” diyor.

Birisi de, o Allah için dememiş ama başka bir sebeple, biraz kabadayılık yapmış:

Felek her türlü esbâb-ı cefâsın toplasın gelsin;
Dönersek kahbeyiz millet yolunda bir azîmetten.

O da "Her türlü cefa gelse korkmam!" diye efelik yapıyor. Olur, kimisi böyle boş bir efelik yapar, kimisi hakikaten canını vermeye hazırdır, verir. Öyle evliyâullah da gelmiş geçmiş.

Ben diyorum ki;

"—Yâ Rabbi! Ben zayıfım. Biz zayıf kullarız. Bizi zorlu imtihanlara uğratma yâ Rabbi!"

Çok zor. Çünkü bilemezsin ki... Adam kanser oluyor, doktor diyor ki:

"—Amansız hastalık, öleceksin!"

Acısı çok; çıkıyor, yüksek yerden kendisini atıyor, öldürüyor. Acıya dayanamıyor. Kolay değil. Acıyı gördü mü insan ne yapacağı belli olmaz.

Allah bizi zorlu imtihana uğratmasın. İmtihana uğrattığı takdirde de, ille kaderimizde imtihana uğramak varsa, bizi fitneye yenilenlerden, tuzağa düşenlerden etmesin. Sevdiği, âşık-ı sâdık kullarından eylesin. Yolunda dâim, zikrinde kâim eylesin. İmanımızı korumayı nasib eylesin…

Ya ilâhî saklagıl îmânımız,
Virelüm îmân ile tâ cânımız.

Ne güze dua ediyor. (*Ya ilâhî saklagıl îmânımız*) ne demek?

"—Bizim imanımızı koru yâ Rabbi!" demek. Saklagıl demek, "Muhafaza et!" demek.

"—Yâ Rabbi! İçimde imanım var, bunu koru. Bunu birisi çalmasın, almasın, aşırmasın, kaçırmasın, zedelemesin, bozmasın. İmanımı koru yâ Rabbi!"

"—İmanla şu nefesimizi verelim, canımız bitsin ama iman dursun."

Son nefeste de şeytan gelirmiş, insan susarmış, su istiyor, dudağı kuruyor, can çekişiyor, vücutta hararet var; "Şu suyu vereceğim ama kâfir ol, öyle." dermiş. Son nefeste de çeşitli oyunları var. Şeytan insanın peşini bırakmıyor; hayatta da bırakmıyor, öleceği zamana kadar da bırakmıyor.

Allah imân-ı kâmil ile yaşayıp, imân-ı kâmil ile âhirete göçmeye muvaffak eylesin, muhterem kardeşlerim. İşin bize ait olan kısmı bu.

"—Deccal ne zaman çıkacak? Çıktı mı? Çıkacak mı? Şöyle mi, böyle mi?.."

Deccal mutlaka çıkacak, kesin. Biz Ehl-i Sünnet olarak bunun kıyamet alâmetlerinden birisi olduğunu biliyoruz. Bizim için önemli olan Rabbimiz'e bağlılığımızı devam ettirmek. Öyle birtakım olağanüstü şeyler gösterip de yalan yanlış fikirler ortaya atanlara kapılmamak. İşin önemli tarafı bu.

(*Ve yelbesü fi'l-ardi mâşâallàhu*) "Sonra Deccal yeryüzünde Allah'ın yazdığı, mukadder kıldığı, dilediği bir miktar dolaşır."

Onun da bir devresi var, bir rolü var, sahnede yapacağı bir şeyler var. Yapacağını yapar, aldanan aldanır, imtihanı kaybeden kaybeder, kazanan kazanır. Bir müddet o rolünü icrâ eder, yeryüzünde kalır.

(*Sümme yecîu ise'bnü meryeme*) "Sonra Meryem Validemiz'in oğlu İsa AS yeryüzüne gelir. (*Min kıbeli'l-mağribi*) Batı tarafından gelir. İsa AS mağrip tarafından, güneşin battığı yön tarafından gelir. (*Musaddikan bi-muhammedin*) "Muhammed-i Mustafâ SAS

Efendimiz'e inanmış, onu tasdik etmiş olarak gelir."

"—Ben Muhammed'in ümmetiyim. Muhammed hak peygamberdir, âhir zaman peygamberidir, ben ona tâbiyim." diye gelir.

(*Ve alâ milletihî*) "Hz. Muhammed-i Mustafâ'ya tâbi, ona inanmış, onu tasdik edici ve onun milletinden olarak, onun ümmetinden olarak... Hz. İsa da Ümmet-i Muhammed'den olarak gelir. (*Feyaktulü'd-deccâle*) Deccal'i öldürür. (*Sümme innemâ hüve kıyâmu's-sâati)* Ondan sonra da kıyamet kopar." Az bir şey, sadece, ondan sonra kıyametin kopması var. Bu kıyamete çok yakın bir zamanda olur.

Muhterem kardeşlerim!

Deccal konusu geniş bir konudur, ciltlerle konuşulacak bir konudur. Bu konuda konuşurken insanın çok dikkatli olması lazım. İstikbale ait atmasyon tutmasyonla kendisi laf karıştırmaması lazım. Bilmediği lafı uzatmaması lazım. 'Cek-cak'lı lafları fazla söylememesi lazım. Peygamber Efendimiz'in söylediği kadar söylemesi lazım! Alacağı dersi alması lazım! Edebiyle oturması lazım!

Ben bu gibi konularda fazla ileri geri konuşan, yazan çizen, tevil ve tefsir yapanların hareketlerini doğru görmüyorum. Ya yanlış yaparsa? İman oyuna gelmez. Yanlış yapabileceğin şeyde çok öyle ileri geri konuşmasın.

Bazısı çok şeyler konuşuyor:

"—Gelmesi yakın, çıktı çıkacak, falanca yerde, üç yaşında, beş yaşında, şöyle oldu böyle kaldı..."

Yüksek perdeden her şeyi biliyormuş gibi konuşuyorlar, sonra da yanlış çıkıyor. Söyledikleri yanlış da çıkabiliyor. Yanlış çıkıyor tabii, bilmeden söyleyince Allah da mahcup ediyor. Allah bir kimseyi, istikbale ait bir söz söylerse, ukalalık ederse mahcup eder. O öyledir, kaidedir. Onun için edebini takınması lazım!

Bizim yapacağımız nedir?

Allah'ın Rabbimiz olduğunu bilip O'na güzel kulluk etmemizdir.

Olağanüstü birtakım olayları gördüğümüz zaman;

"—Aman efendim ilim ne kadar ileri... Aman efendim vay vay vay havada uçuyorlar ya, denizin altına gittiler, Ay'a vardılar,

füzeyi attılar...”

İyi güzel ama ne yapalım? Ne olacak?..

“—Efendim Batılılar çok ileri de...”

O adamlar ileri olsaydı Allah’ın varlığını birliğini anlarlardı, haça tapmazlardı! Akılları olsaydı âhiretlerini kurtarırlardı! Âhiretini kurtaramıyor. Birtakım şeyler yapmış. Yapmış ama işte o fitneye kapılmamak lazım.

Tevfik Fikret’in yazıları var; öyle edepsizce yazıları, şiirleri var ki... “Haluk’un Âmentüsü” diye şiir yazmış.

“—Ne demek Haluk’un Âmentüsü?”

Haluk oğlunun adı, sonra papaz olmuş. Öyle babanın öyle evlâdı... Öyle yetişince öyle olur. Papaz olmuş sonradan, hıristiyan olmuş. O hıristiyanların misyoner okulunda hocalık yapınca, misyonerler de çocuğu almışlar... Anası zaten Rum... Tevfik Fikret’in karısı Rum. Çocuğun adı Haluk.

Şiirleri var; küfür. Kurban Bayramı’nda bir şiir yazmış; kurban kesilmesine ateş püskürüyor.

Kepaze, sen hiç et yemedin mi? Hiç balık tutmadın mı? İnsanoğlunun gıdasının içinde var. Allah bunları insan için yaratmış. Kurbana karşı...

Ondan sonra çıkmış, “*Haluk’un Âmentüsü*” diye bir şey yazmış. Bu fen şu kadar ileri, teknik bu kadar yüksek, inandım ki şunu yapacak bunu yapacak...

“—*Haluk’un Âmentüsü*” ne demek?

“—Müslümanların bir âmentüsü var, ben de Haluk’a ayrı *âmentü* uyduruyorum, icat ediyorum.” demek.

Ondan sonra da bize lisede, edebiyat fakültelerinde “En büyük şair Tevfik Fikret!” diye yutturmaya çalışıyorlar. “En büyük şair Tevfik Fikret!” diyeceksin, yanına gideceksin, neler demiş öğreneceksin. İslâm’a veryansın etmiş, şuna çatmış, buna çatmış... Sen de, madem bu en büyük adam böyle demiş, aklın karışacak. Taktik bu.

Edebiyat Fakültesi’nde okuyorum, talebeyim, bana sordular; Ben Tevfik Fikret’i Allah için sevmiyorum. Sevdiğimi Allah için severim. Mehmet Akif’i Allah için seviyorum, Tevfik Fikret’i de Allah için sevmiyorum.

Neden? Edepsizlik etmiş, benim dinime çatmış, Haluk'a ayrı âmentü yazmış.

"—Hocam onun bir de '*Sabah Ezanı'* şiiri var."

Tamam, sabah ezanına dair "*Allahu ekber*" diye bir şiir yazmış ama hayatının hangi devresinde yazmış, sonra ne olmuş? Kronoloji önemli.

Bir de insanın iyi bir şey yapması, kötü bir şey yaptığı zaman o kötülüğünü affettirmez.

Adam burada namaz kılmış, tamam, İskenderpaşa Camii'nde namaz kıldığını gördük; öbür tarafta bir kusur yaptıysa o kusuru silinmez ki, o kusurdan cezayı yer. Buradaki ibadetinden sevabı almıştır, belki bu sevap da gider. Bilmeyiz.

Adam hacca gitmiştir, ondan sonra bir büyük laf —küfür olacak söz— söyler, imandan çıkar.

"—E hacca gitmişti bu adam?"

Gitmişti kardeşim ama ondan sonra öyle bir laf söyledi ki bir çuval inciri berbat etti, imandan çıktı gitti. Tamam, sen onunla beraber haccetmiştin ama hacdan sonra o neler etti... Önemli olan o...

Aziz ve muhterem kardeşlerim!

Biz aklımızı başımıza toplayacağız.

Bakın dinimiz o kadar güzel ki Peygamberimiz bize sevgisinden, acımasından, merhametinden, şefkatinden her şeyi öyle güzel güzel hatırlatmış, anlatmış ki bizi Deccal'den çok korkutmuş:

"—Aman Deccal çıkarsa, Deccal'a kapılmayın!"

Her sabah biz *Evrâd-ı Şerîf*'i okuyoruz. Evrad-ı Şerîfemizin günlük kısmında Deccal'den korunmakla ilgili dua var, nasıl?

Bi'smi'llâhi'r-rahmân'ir-rahîm:[100]

---

[100] Müslim, *Sahîh*, c.I, s.412, no:588; Neseî, *Sünen*, c.VIII, s.277, no:5514; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.I, s.258, no:2342; İbn-i Huzeyme, *Sahîh*, c.I, s.356, no:721; Hàkim, *Müstedrek*, c.I, s.715, no:1955; Beyhakî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.II, s.154, no:2702; Neseî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.IV, s.463, no:7953; Taberânî, *Dua*, c.I, s.199, no:620; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.LIII, s.295; Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.II, s.50, no:2288; Ebû Hüreyre RA'dan.

Ebû Dâvud, *Sünen*, c.I, s.323, no:984; Tirmizî, *Sünen*, c.V, s.524, no:3494; İbn-i Mâce, *Sünen*, c.II, s.1262, no:3840; İmam Mâlik, *Muvatta* (Rivâyet-i Yahyâ), c.I, s.215, no:501; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.I, s.242, no:2168; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.III, s.280, no:999; Buhàrî, *Edebü'l-Müfred*, c.I, s.241, no:694; Taberânî,

اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنْ عَذَابِ جَهَنَّمَ ، وَمِنْ عَذَابِ الْقَبْرِ ، وَمِنْ فِتْنَةِ مَحْيَا وَالْمَمَاتِ ، وَمِنْ شَرِّ فِتْنَةِ الْمَسِيحِ الدَّجَّالِ .

(*Allàhümme innî eùzü bike min azâbi cehennem, ve min azâbi'l-kabr, ve min fitneti'l-mahyâ ve'l-memât, ve min şerri fitneti'l-mesîhi'd-deccâl.*) diye dua ediyoruz.

Çünkü dua edilmesini Peygamber Efendimiz tavsiye etmiş.

Niye tavsiye ediyor? Uyanık olun diye.

"—Uyanık olun, Deccal'e karşı gözünüzü açın! Gözünüzü boyayacak, parlak birkaç şey görünce imanınızı —ayran budalası gibi— ağzınızı açıp kaptırmayın." diyor.

Ben biraz halk tabirlerini kullanıyorum, mahsustan kullanıyorum, insanın gözünün önüne gelsin diye. Kimisi aptal aptal ağzını açıp bakarken yankesici gelir, cebinden alır gider. O aptal aptal;

"—Batı ne kadar hünerli, mâşaallah, uçmuş, kaçmış..."

Ne oldu imanın?

Yan kesici aşırdı. Sen öyle ağzını açıp bakarken cebinden, kalbinden imanını aşırdı.

"—Batı her şeyi yapar."

Hiçbir şey yapamıyor. Zulüm yapıyor, haksızlık yapıyor, edepsizlik yapıyor. Çıplaklık var, zina var...Erkekle erkeği evlendiriyor! Kilisede papaz çağırıyor karşısına;

"—Senin adın ne?"

"—John."

"—Senin adın ne?"

"—George."

İkisi de erkek, ikisini evlendiriyor.

Ya sen din adamısın ya! Hz. İsa'dan utanmıyor musun ya?

Mu'cemü'l-Kebîr, c.XI, s.29, no:10939; Taberânî, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.I, s.304, no:1021; Taberânî, *Dua*, c.I, s.198, no:619; Mizzî, *Tehzîbü'l-Kemâl*, c.VII, s.371; İbn-i Adiy, *Kâmil fi'd-Duafâ*, c.II, s.30; Abdullah ibn-i Abbas RA'dan.

İncil'de var mı böyle şey? Lut kavmini duymadın mı sen?

"—Duydum."

Sapık!

Eğrisine "eğri", doğrusuna "doğru" diyeceksin. İyi tarafını alacaksın, kötü tarafını bırakacaksın.

Sen de yapabilirsin. Benim arkadaşlarım var, el-hamdü lillah tanıdığım kardeşlerim var; ne iyi yetişmiş insanlar! Bize gölge etmesinler, biz her şeyi yaparız. Atom bombası yaparız! İnanarak söylüyorum; atom bombasını yapamayacak güçsüz bir şey değiliz biz. Atom bombasını yaparız!

E başka ne yaparsın?

Uçak yaparız. Kendi teknolojimizle... Kardeşlerimle yaparız.

Hiçbir eksiğimiz yok evvelallah... Hiç korkmayın, hiçbir eksiğimiz yok, her şeyimiz var.

Bizim bir profesör kardeşimiz, dostumuz var. Birisi demiş ki;

"—Türkiye'nin iyiliği için şöyle yapacağız, böyle yapacağız..."

"—Dur, öyle değil. Önce Türkiye'yi kurtaracağız, sonra müslümanları kurtaracağız, sonra bütün insanları kurtaracağız, dünyayı kurtaracağız. Yanılan, şaşıran herkese doğruyu söyleyeceğiz."

كُنْتُمْ خَيْرَ أُمَّةٍ أُخْرِجَتْ لِلنَّاسِ تَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَتَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ (آل عمران: ١١٠)

(*Küntüm hayra ümmetin*) "Siz ümmetlerin en hayırlısı oldunuz, en hayırlısısınız. (*Uhricet li'n-nâsi*) İnsanlar için gönderildiniz, vazifelisiniz. Başıboş bir ümmet değilsiniz. (*Te'mürûne bi'l-ma'rûfi*) Emr-i maruf yaparsınız, iyi olan şeyi tutar, teşvik edersiniz; (*ve tenhevne ani'l-münker*) nehy-i münker edersiniz, kötü olan şeyi engeller, men edersiniz, yaptırmazsınız. Zulmü, haksızlığı engellersiniz." (Âl-i İmran, 3/110)

Biz insanlar için çıkartılmış en hayırlı ümmetiz. Bizim hepimizin görevi var. Biz dünyanın gülüyüz ya... Biz dünyanın sigortasıyız. Biz dünyanın zabıtasıyız.

Dünyada herkes fitne fesatla uğraşıyor. Dünyanın iyiliğini düşünen, insanların mutluluğunu düşünen, karınca ezmemeyi düşünen, kimseyi üzmemeyi düşünen bir müslüman var, başka kim var?

Sırpları görüyorsunuz, Rusları görüyorsunuz, İngilizi görüyorsunuz, Fransızı Amerikalıyı görüyorsunuz. İşte Somali'yi gördünüz, Afrika'yı gördünüz. Amerika'da Newyork'un önünde —bunlar tescilli— her türlü formalitesi yapılmış; bir gemi dolusu güzel gıdayı kendi memleketinin mamulleri korunsun diye, gümrükte bir bahane çıkartıyor, bir gemi gıdayı yakıyor!

Bre insafsız alçak! Şu gemiyi Afrika'ya gönder de burada yakacağına oradaki fukarâya dağıt be! Birinci sınıf gıda bunlar; ihraç edilsin de döviz kazansın diye özene bezene hazırlanmış gıdalar. Yakıyor! Vermez, orada domuz gibi yiye yiye semirecek; buradaki Afrikalı, Asyalı, Güney Amerikalı fukarâ milletler açlıktan ölecek. Düşünmüyor.

Aziz ve muhterem kardeşlerim!

Bizim bütün insanlığa karşı hayır vazifemiz var. En hayırlı ümmetiz. Hepimiz görevliyiz. Hepimiz Allah rızası için çalışacağız. Nasıl olacak?

İlim öğreneceğiz, bir. İrfana sahip olacağız, iki. Nefsimizi terbiye edeceğiz, mutasavvıf olacağız, aklı başında ahlâklı, edepli, sağlam, karakterli, takvâ ehli insan olacağız. Ondan sonra Allah'ın sevgili kulu olacağız. Allah için çalışacağız.

Allah yardımcımız olsun.

Deccal hadislerini bitirelim bari...

b. Deccalın Sol Gözü Şaşıdır

İkinci hadîs-i şerif:

Bu da Enes RA'dan. yine birkaç kaynaktan, Nuaym ibn-i Hammâd'dan rivayet edilmiş.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:[101]

---

[101] Ziyâü'l-Makdîsî, *el-Ehàdîsü'l-Muhtâreh*, c.II, s.415, no:2023; Enes ibn-i Mâlik RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.XIV, s.318, no:38796; *Câmiü'l-Ehàdîs*, c.VII, s.253, no:6239.

إِنَّ الدَّجَّالَ أَعْوَرُ عَيْنِ الشِّمَالِ ، بَيْنَ جَبِينِهِ مَكْتُوبٌ كَافِرٌ ، وَعَلٰى عَيْنِهِ ظَفْرَةٌ غَلِيظَةٌ (نعيم بن حماد فى الفتن عن أنس)

RE. 97/6 (*İnne'd-deccâle a'veru ayni'ş-şimâli, beyne cebînihî mektûbun kâfirun, ve alâ aynihî zafretün galizatün.*)

(*İnne'd-deccâle a'veru ayni'ş-şimâli*) "Deccal'in sol gözü şaşıdır. (*beyne cebînihî mektûbun kâfirun*) İki tarafı arasına kâfir diye yazılıdır."

O yazıyı görmek lazım. İki tarafı arasına "kâfir" diye yazılıdır.

"—Gözü üzerinde kalın bir perde vardır." Bu ne demek? "Gerçeği görmüyor." demek.

Kör! Nesine özeniyorsun? Sen onun öyle yaptığına, böyle yaptığına bakma; gerçekleri görmüyor!

Adam kendisi profesör diye, münevver diye, Amerika'da tahsil yaptım diye geçiniyor. Âhiret gerçeklerini görmüyor. Dönen dolapları görmüyor. Feraseti yok. Mü'minin feraseti var, onun feraseti yok. Kör, gözünde kalın bir perde var. Deccal de öyle.

c. Deccâl Doğu Tarafından Çıkacak

Üçüncü hadîs-i şerif:

Bu da Ahmed ibn-i Hanbel'de, Tirmizî'de olan bir hadîs-i şerif. İsnâdı ceyyid, rivayeti sağlam diye de söyleniyor.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:[102]

إِنَّ الدَّجَّالَ يَخْرُجُ مِنْ قِبَلِ الْمَشْرِقِ مِنْ مَدِينَةٍ ، يُقَالُ لَهَا خُرَاسَانُ ؛

---

[102] Tirmizî, *Sünen*, c.VIII, s.185, no:2163: İbn-i Mâce, *Sünen*, c.XII, s.89, no:4062; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.I, s.4, no:12; Hàkim, *Müstedrek*, c.IV, s.573, no:8608; Bezzâr, *Müsned*, c.I, s.10, no:47; Abd ibn-i Humeyd, *Müsned*, c.I, s.30, no:4; Hatîb-i Bağdâdî, *Târih-i Bağdad*, c.XIV, s.67, no:7410; Mizzî, *Tehzîbü'l-Kemâl*, c.XXIII, s.364; Hz. Ebû Bekir RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.XIV, s.301, no:38761; *Câmiü'l-Ehàdîs*, c.VII, s.255, no:6243.

يَتْبَعُهُ أَقْوَامٌ كَأَنَّ وَجُوهَهُمُ الْمَجَانُّ الْمُطْرَقَةُ (حم. ت. حسن غريب، خط. ه. كر. ض. عن أبى بكر)

RE. 97/7 (*İnne'd-deccâle yahricu min kıbeli'l-meşrıki min medînetin, yukàlü lehâ hurâsânü; yetbeuhû akvâmun keenne vücûhehümü'l-mecânnü'l-mutarrakatü.*)

"Deccal doğu tarafından, Horasan denilen taraftan çıkar." diyor bu hadîs-i şerifte, "Ona yüzleri sanki kalkanmış gibi yuvarlak olan insanlar tâbi olur."

Peygamber Efendimiz böyle bilgi veriyor.

Mutarrakatü ne demek? Kat üstüne kat geçirilmiş kalkan gibi yüzleri olan herifler… Onlar Deccal'e tâbî olur." diye, bu hadîs-i şerifte Peygamber SAS Efendimiz böyle bildirmiş.

d. Deccal Dört Mescide Giremez

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:[103]

إِنَّ الدَّجَّالَ يَبْلُغُ كُلَّ مَنْهَلٍ إِلاَّ أَرْبَعَةَ مَسَاجِدَ: مَسْجِدَ الْحَرَامِ، وَمَسْجِدَ الْمَدِينَةِ، وَمَسْجِدَ طُورِ سَيْنَاءَ، وَمَسْجِدَ الأَقْصَى (نعيم عن رجل)

RE. 97/8 (*İnne'd-deccâle yebluğu külle menhelin, illâ erbaate mesâcide: Mescide'l-harâmi, ve mescide'l-medîneti, ve mescide tûri seynâe, ve mescide'l-aksâ.)*

(*İnne'd-deccâle yebluğu külle menhelin*) "Deccal çıkar ve her tarafa ulaşır. Her yere varır. Varmadığı yer kalmaz. (*İllâ erbaate mesâcide*) Ancak dört mescide varamaz. Onlar hariç."

Deccal'in varamayacağı, gidemeyeceği dört yer var, onlara varamaz. Nereleri:

1. *Mescidü'l-Haram.* Mekke'deki Kâbe-i Müşerrefe'nin

---

103 *Kenzü'l-Ummal*, c.XIV, s.318, no:38797; *Câmiü'l-Ehàdîs*, c.VII, s.255, no:6242.

etrafındaki o mübarek mescid. Oraya Deccal giremez.

2. *Mescidü'l-Medîne*. Peygamber Efendimiz'in Medine-i Münevveresi'ne, o mescidin olduğu yere giremez.

3. *Tûr-i Sinâ*'ya giremez. Tûr-i Sinâ, Sinâ yarımadasında, Mûsa AS'a vahiy gelen yer. Oraya da gelemez.

4. *Mescid-i Aksâ*. Mescid-i Aksâ'ya da gelemez.

Öteki yerlere gelecek.

e. Dünyâ Lânetlidir

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuş ki:[104]

---

[104] Tirmizî, *Sünen*, c.VIII, s.302, no:2244; İbn-i Mâce, *Sünen*, c.XII, s.136, no:4102; Begavî, *Şerhü's-Sünneh*, c.VII, s.197; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.II, s.265, no:1708; Ukaylî, *Duafâ*, c.II, s.326; Ebû Hüreyre RA'dan.

Taberânî, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.IV, s.236, no:4072; Ebû Mes'ud RA'dan.

Heysemî, *Mecmaü'z-Zevâid*, c.I, s.323, no:492; Abdullah ibn-i Mes'ud RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.III, s.186, no:6085, 6085; *Keşfü'l-Hafâ*, c.I, s.412, no:1321; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XIII, s.258, no:6252.

إِنَّ الدُّنْيَا مَلْعُونَةٌ ، مَلْعُونٌ مَا فِيهَا ، إِلاَّ ذِكْرُ اللهِ وَمَا وَالاَهُ ، وَعَالِمٌ أَوْ مُتَعَلِّمٌ ؛ فَإِنَّ أَوَّلَ فِتْنَةِ بَنِي إِسْرَائِيلَ فِي النِّسَاءِ (ت. ه . هب . عن أبي هريرة ؛ طس. عن ابن مسعود)

RE. 97/9 (*İnne'd-dünyâ mel'ûnetün, mel'ûnün mâ fîhâ, illâ zikra'llàhi ve mâ vâlâhu, ve âlimün ev müteallimün: feinne evvele fitneti benî isrâîle fi'n-nisâi.)*

(*Ed-dünyâ mel'ûnetün*) "Dünyâ mel'ûndur, lânetlidir, lânetlenmiş olan bir şeydir; (*mel'ûnün mâ fîhâ*) içindekiler de lânetlenmiştir. (*İllâ*) İstisnâsı var..." Yâni, bazısı lânetli, hepsi lânetli değil... (*İllâ zikru'llàhi ve mâ vâlâhu, ve àlimün, ev müteallimün*) "Zikrullah ve onun tâbîleri, alimler ve ilim öğrenenler hariç."

Dünya ne demek? Şu anda yaşadığımız âlem, şu andaki hayatımız demek.

Niye böyle tarif ediyorum da "beş kıtaya sahip, okyanuslara sahip yer" demiyorum?

Sen Ay'da da olsan, Venüs'te de olsan, başka bir yıldızda da olsan, şu hayatımız bizim, bizlerin sürdüğü buradaki bu âlem, bu hayat el-hayâtü'd-dünyâ'dır.

Ne demek bu?

Yakın olan hayat, şu anda içinde bulunduğumuz hayat.

"—Bundan sonra başka bir hayat daha var mı?"

Evet, iki tane hayat var. Birisi, *el-hayâtü'd-dünyâ*; şu yaşadığımız âlem, hayat... Bir de *el-hayâtü'l-âhireh* var; öldükten sonra varacağımız, kıyametten sonra açılacak olan hayat var. O âhiret hayatı, âhiret âlemi; bu da dünya âlemi.

Dünya demek, "yeryüzü" demek değil, "içinde yaşadığımız âlem" demek.

Bu dünya, bu âlem, bu hayat mel'ûndur, Allah indinde makbul bir şey değildir. Şeytanı nasıl lanetlemiş, mel'ûn kılmışsa Allah, dünyanın da kıymeti yok.

Niye?

Bu dünyada herkes birbirini yiyor, içiyor, aldatıyor, kandırıyor, vuruyor, kırıyor, öldürüyor, yaşamaya bakıyor. Çok çirkin işler oluyor. Çok acı işler oluyor. Merhametli bir insanın yüreğini parça parça eden işler oluyor.

Her sabah ölüyoruz. Gazeteleri elimize aldığımız her gün sırtımızdan, karnımızdan, kalbimizden hançerleniyoruz.

"—Neden? Ne oluyor hocam, hayrola? Sıhhatli görünüyorsun, kan izi yok üzerinde, nereden hançerleniyorsun?

Haberlerden harap oluyoruz. Benim kardeşimin üstüne bomba yağıyor. Benim kardeşimin evi bombalanıp patlatılıp atılıyor. Benim kardeşimin çoluk çocuğu yetim kalıyor. Benim kardeşimin yavrusu süngüleniyor. Benim kardeşim, din kardeşim! Ha ona olmuş, ha bana olmuş! İnsan kahroluyor!

Dünya hayatı böyle...

Bu adamlar bu zulmü niye yapıyor? İnsanoğlunun hepsi Hz. Âdem'in oğlu olduğuna göre gül gibi geçinseler ya?..

Geçinmezler, zulüm yaparlar. Zalimler var. Her devirde zalimler olmuş, mazlumlar olmuş. Bu devirde de var. Görüyorsunuz, duyuyorsunuz. Resimlerini görüyorsunuz, televizyonda görüyorsunuz. Elini koyuyor, üstüne taşla vura vura

kemiklerini kırıyor. Yere yatırıyor, tekmeliyor, kolunu kırıyor... Evini bombalıyor, berhavâ ediyor...

Dünya mel'ûndur, bu hayat lanetliktir. Bu hayatta Allah'ın sevdiği şeyler olmuyor. (*Mel'ùnün mâ fîhâ*) "İçindeki şeyler de mel'ûndur."

Altın gümüş; Allah sevmiyor. Ziynet, tefahur, bolluk, mal çokluğu, mülk çokluğu; Allah sevmiyor! Mel'ûn. Dünya da mel'ûn, dünyanın içindeki her şey de mel'ûn. "Allah sevmiyor." demek.

Mel'ùn ne demek? Rahmetten uzak demek! Allah'ın rahmetinden uzak. Allah sevmiyor, kıymet vermiyor. Paraya da kıymet vermiyor, mala da kıymet vermiyor.

Adam otuz kişiyi toplamış, birisinin evini basmış, eşyaları lime lime parçalamış. Kavmi kabilesi kalabalık... Allah onu da sevmiyor. Adam; "Kavmim çok, etrafım kalabalık, mafyayım ben, güçlüyüm, kuvvetliyim. Benim etrafım bana yardım ederler, 'Öl!' dediğim yerde ölürler, 'Şunu öldür!' dersem takır takır öldürürler." diyor. Zulüm yapıyor, onun evini basıyor.

İslâm'da haklı olsa bile kendisinin hakkını zorbalıkla almaya kalkmak yok. İhkâk-ı hak diyoruz.

"—Giderim, o bana şöyle yaptı, ben de onun karşılığında ona şöyle yaparım!"

İslâm'da bu yok. Adalet var, adalete müracaat var. İslâm böyle. İslâm'da zarar vermek yoktur, zarara mukabele etmek de yoktur. "O benim harmanımı yaktı, ben de bu gece onun harmanını yakayım!" İslâm'da bu yoktur. İslâm güzel bir din.

Ona imkân versen herkes bir sebebini bulup karşısındakini zararına çalışır, nizâm-ı âlem mahvolur. İslâm buna müsaade etmez; "Dur bakalım, hâkime müracaat et." diyor. "En büyük hâkim Allah, adaleti o sağlar." diyor.

Zàlimlere bir gün dedirtir Kudret-i Mevlâ;
Tallàhi lekad âseraka'llàhu aleynâ!

Zalimi bir gün pişman eder Allah, mutlaka pişman eder! Mazlum olmak en büyük kuvvettir! Mazlum olan kuvvetlidir.

Neden? Yanında Allah var. Allah onun intikamını alacak.

Zalim? Yazık zalime! Zalim mahvoldu, mahvetti kendisini!

Dünyası da gitti, âhireti de gitti! Zalimin işi çok fena!

Onun için Peygamber Efendimiz SAS buyuruyor ki:

“—Müslüman kardeşin zalim de olsa yardım et, mazlum da olsa yardım et.”

“—Yâ Rasûlallah, zalimken nasıl yardım edelim?” diyorlar.

“Zalimi zulmünden alıkoyarsın, o ona yardımdır.”

Ona “Git de mafya ol.” demiyor.

Topluyor arkadaşlarını:

“—Hadi gidelim!”

“—Ne yapacağız?”

“Sorma canım, işte gideceğiz, bir evi basacağız, eşyalarını parçalayacağız, camı çerçeveyi kıracağız, döneceğiz.”

“—Tamam, sen benim arkadaşımsın, yaparım.”

Öyle şey yok!

İslâm’da ne var?

Ona diyecek ki: “Yok, camın çerçevenin kabahati ne ya? Millî servet, onun kabahati ne?

“Yok, asıl biz camı çerçeveyi kırmak istemiyoruz, adamı yakalarsak onu öldürmek istiyoruz ama ele geçmiyor.”

Sen kim oluyorsun ya? Onun canını sen mi verdin, almaya kalkıyorsun? Can almak Allah’ın işi! Öyle şey olur mu?

“—Bize şöyle yaptı da, yan baktı da çamura yattı...”

Herkes bir bahane buluyor. Öyle şey yok. Gelsin bakalım hâkim efendinin karşısına, hâkim bir dinlesin, kim haklı çıkacak ortaya.

“—Arkadaşlar bu akşam toplanın, şöyle yapacağız.”

Bunu herkes yapar. Anarşi çok iptidâîliktir. Anarşi yapmamak fazilettir. Erkeksen yapma anarşiyi! Anarşi yapmak erkeklik değildir. Çok kolaydır çünkü, en basit insanların yaptığı şeydir. Arslanlar, kaplanlar, hayvanlar, hepsi yapar. Medenî olmak zordur. Hadi erkeksen, hadi bakalım kızgınlığına sahip ol da Allah’ın adaletine müracaat et. Erkeksen hadi kendini tut bakalım! Asıl erkeklik o! Ama millet sanıyor ki bir iki tane vurmak, burnunu kanatmak, adamı yere devirmek... O erkeklik değil ki... Bir kere erkeksen teke tek gel! Yeke yek, teke tek... Çık karşıma, hadi bakalım... O bile doğru değil. Öyle yapanı da ayıracaksın.

Zalimse zulmünü engellemek yardımdır:

“—Yoo, bak şimdi bu doğru olmadı. Ben seni severim, sen benim

akrabamsın, sen benim canımsın ama bu İslâm'da yok." diyecek.

Vurma, kırma, dövme, yatırma, silah çekme, taciz etme, işini sabote etme; bunlar İslâm'da yok. İslâm meseleleri böyle halletmiyor.

Dünya mel'ûndur, dünyanın içindeki her şey mel'ûndur çünkü Allah'ın rızasına aykırı. Rahmet-i ilâhiyyeye mâni olan pislikler bunlar; Allah sevmiyor. Nasıl olacak?

Peygamber Efendimiz şimdi müstesnaları sayıyor:

(*İllâ zikra'llâh*). "Zikrullah." Allah zikrullahı seviyor. Allah dedin mi seviyor. *Lâ ilâhe illa'llah, Sübhana'llah, El-hamdü li'llah, Allàhu ekber, Lâ havle ve lâ kuvvete illâ bi'llâh*; bunlar zikirdir.

Başka ne zikirdir?

Yâ Hayyu yâ Kayyum… Hasbüna'llàhu ve ni'me'l-vekîl…

Bunlar zikirdir. Kur'an zikirdir.

Allah zikri çok seviyor. Zikredeni zikrediyor.

Bizim zikri meslek edinmemiz bunu bildiğimizden dolayıdır.

Adam bizi garipsiyor:

"—Bunlar tarikatçi… Bunlar hu çekiyor! Bunlar Allah diyor!"

Peygamber Efendimiz "çekin" diyor, Kur'ân-ı Kerîm "çekin" diyor, ondan çekiyoruz. Yoksa senin okuduğun kitapları biz de okuduk, okuttuk. Sen okula giderken biz bitirmiş dönüyorduk. Senin bir şeyden haberin yok.

Dini biliyor musun?

"—Yok, okumadım. Amerika'ya gittim."

"—*Eşhedü en lâ ilâhe illa'llah*" diyemiyor, dili dolaşıyor.

Bu konuda cahilsin, bir bilene müracaat et. İtimat etmiyor.

"—Bu adam kim? Sakallı… Yamuk bakıyor. Gözüm tutmadı."

Gözü tutmuyor.

"—Herhalde bu bilmiyordur." diyor.

"—Bu gericiliktir."

Sen gericiliği, ilericiliği neyle ölçüyorsun?

Sen bu sakallı amcaların, bu hafızların, bu imamların, bu müftülerin, bu dindarların, bu mübarek insanların ürettikleri hayırları bir milyarlara vur bakalım. Şu memlekette hangi hayrı kim yapmış? Kaç tane seküler yapmış, kaç tane ilerici yapmış, aydın yapmış; ne yapmış? Kaç tane müslüman ne yapmış? Koy

bakalım teraziye...

Köprüler ondan, yollar ondan, her şey ondan, vergiler ondan.

Adam kurnazlaştıkça devletten vergi kaçırmakta ustalaşıyor. En büyük firmalar en büyük vergiyi kaçırıyor. Adam tutuyor, allem ediyor kallem ediyor...

Türkiye'de yaygın bir zengin olma yolu var, kestirme zengin olma yolu... Bunu ben söylemiyorum, bayağı devlet tecrübesi olan milletvekilleri söylüyorlar. Ben söylemiyorum, ben sadece buradan size naklediyorum. Türkiye'de en kolay zengin olma yolu; devleti soymak, hazineyi soymak!

"—Hocam hazine nasıl soyulur, bekçisi var."

Bekçisini de ayarlarsın, soyarsın. Bekçiye de pay verirsin. Kardeşim sana şu kadar, sana şu kadar… Aç kapıyı deriz. Hazine tamtakır. Adam o zaman artık milyarlara para demiyor.

Bir arkadaş geldi:

"—Benim dairede bütün müfettişler, bütün kontrolörler, bütün kabul işlemi yapanlar hepsi zengin oldular, araba sahibi oldular." diyor.

Bir tuhaflık var. Tamam, Allah senden razı olsun. İyi ki sen fukarasın, haram yememişsin. Hepsi haram yemiş.

Bir profesörden bahsettiler:

"—Evinde oturacak koltuğu yok."

Neden? Namuslu da ondan. Yememiş, hazineyi çarçur etmemiş, bütçeyi ayartmamış da ondan. Bu çok büyük fazilettir. Bir insan çok salâhiyetli bir mevkide kalmış da çalmamış, çırpmamışsa o adamı bulun, ona çok büyük işler verin; işlerinizi gözünüz kapalı teslim edin!

Neden?

Adam dürüst ya, çalmamış.

"—Devlet malı deniz, yemeyen domuz!" diye laf çıkartmışlar.

Yok mu böyle bir laf? Var.

Devlet malı deniz... Bir de bize laf söylüyorlar. Herife bak, bir de bize laf söylemeye kalkıyor! "Devlet malı deniz, yemeyen domuz!" Kendisi sanki ne, bilmiyoruz da, kendisinin sıfatını bize söylüyor. Domuz gibi yiyor, ondan sonra "Yemeyen domuz!" diyor. O laf zaten havada uçar...

Bumerang diye Avustralyalılar'ın V harfi şeklinde bir silahları var. Ava bir atıyorlar, döne döne gidiyor, 'tak' ava çarpıyor, döne döne geliyor, sahibinin eline tutuluyor. Acayip bir şey… Gözle görmesek inanmayız. Atıyor, sahibine geliyor.

Sen "domuz" dedin ya, ey edepsiz, ey terbiyesiz, ey haram yiyici! O laf dosdoğru bumerang gibi senin kafana 'dank' diye çarptı, haberin var mı? Dosdoğru sana geldi; sen domuzsun. Sen yedin, sen yiyorsun; yetimin malını yiyorsun, fukarânın malını yiyorsun, hazineyi tamtakır bırakıyorsun, memleketin gelişmesini engelliyorsun, Türkiye'nin yükselmesini engelliyorsun, düşmanları karşısında zayıf bırakıyorsun. Senin yaptığın suçları Allah ahirette döktüğü zaman şöyle ortaya, herkes hayret edecek. Sen o kadar büyük kötülük yapıyorsun ki...

"—E ne yapayım, geçinemiyorum."

Allah herkesin rızkını daha doğmadan yazmış, aptal adam! Sen ne kadar çırpınsan, boğazından Allah'ın yazdığı kadar geçecek, dursan bile gelecek.

Adamın birisi, bunları herhalde hocalar her zaman söylüyorlar,

demiş ki:

“—Ben büyük çöle çıkacağım, yanıma su da almayacağım, yemek torbası da almayacağım, ekmek de almayacağım, hurma da almayacağım. Hem de yağla bal olmazsa ağzıma başka bir şey koymam!”

Yola çıkmış. “Allah’a tevekkül ettim.” demiş. *Bi’smi’llâhi ve bi’llâhi tevekkeltü ale’llàh*… Yâ Allah!.. Çöle gidiyor.

Su tulumu nerede, matara nerede? Yok.

Ekmek torbası nerede, yiyecek nerede? Yok.

Nereye gidiyor? Engin, uçsuz, bucaksız çöle gidiyor.

Süpermarket var mı orada? Yok… Bakkal var mı? Yok… Yiyecek var mı? Yok… Çeşme var mı? Yok… Hiçbir şey yok.

“—E niye gidiyorsun?”

“—*Tevekkeltü ale’llàh*… Ben Allah’a tevekkül ettim.”

وَمَنْ يَتَوَكَّلْ عَلَى اللّٰهِ فَهُوَ حَسْبُهُ (الطلاق:٣)

(Ve men yetevekkel ale’llàhi fehüve hasbühû) “Kim Allah’a tevekkül ederse. Allah ona yeter!” (Talak, 65/3)

Allah’a tevekkül edeni Allah korur, kollar, bulur buluşturur. Allah yapar, her şeye kàdir.

“—Onu görmek istiyorum.” demiş.

Yâ Allah demiş, çöle çıkmış. Kumlara bata çıka, güneş tepede, aşağıda kum... Kumda yürümek de çok zor olur. Sert bir zeminde ayağın normal bastı mı güzel yürüyorsun da, kuma bir battın mı bileğine kadar batıyorsun, çıkartmak zor. Kumda yürümek zor. Yürümüş, yorulmuş, tâkati kesilmiş, su yok, karnı acıkmış, susamış, sıcaktan beyni kaynamış, sendelemeye başlamış.

“—Yâ ben Allah’a tevekkül ettim ama yanlış mı yaptım?” demeye başlamış.

Ama geri dönemez artık. Dönecek mecâli yok. Yürüdüğü kadar yer geriye dönemez. Gözleri kararmış, kendisine halsizlik gelmiş, düşmüş, ölecek. Ama Allah kendisine tevekkül edenlere yardım edeceğini göstermeyecek mi? Gösterecek.

İyi niyetle böyle yanlış bir iş yapmış. Böyle iş yapılmaz. Allah imtihan edilmeye kalkılmaz. Edebe uygun değil. Ama yapmış bir kere; iyi niyetle yapmış, bir cahillik etmiş.

Bu yığılmış mı yere? Yığılmış, pat diye düşmüş. Allah'tan olacak, ileriden bir kervan geçiyormuş. Devenin üstünde etrafa bakına bakına giderken, adam biri:

"—Yâ ileride bir karartı gördüm, insana benziyordu." demiş.

Arkadaşı oradan demiş ki:

"—Git oradan yâ, burası öyle bir yer ki burada in cin yoktur, şehir yoktur, oba yoktur, insan yoktur. Burası hâlî bir çöl, boş bir çöl…"

"—Yok, gördüm!"

"—Yanlış görmüşsündür!"

"—Yok, dikkatli baktım..."

Olurdu olmazdı... Çok ısrar edince:

"—Dur bir gidelim, bakalım!" demişler. Bir taraftan da bağırıyorlarmış:

"—Hey! Orada birisi var mı? Varsa cevap versin!"

Kervandan durumu araştırmak için, hakikaten orada düşen birisi var mı diye birileri geliyor. Bu sefer adam o sesleri duymuş

ama, demiş ki:

"—Yok, ben seslenmeyeyim. Tevekkül ettim ya Allah'a..."

Seslenmiyor, ses çıkartmıyor. İşi inada bindirdi.

Adamlar gelmişler, bakmışlar, ayak izleri var; takip etmişler, bunu bulmuşlar. Başına gelmişler. Adam yine numara yapıyor, gözü kapalı, başı kapalı... Ondan sonra birbirlerine demiş ki adamlar;

"—Yâ bu adamı güneş çarpmış, gıdasız kalmış, enerjisiz kalmış; bunun çaresi nedir?" fıs fıs aralarında konuşmuşlar.

"—Bunun çaresi yağla baldır." demişler.

Bir tanesi kervana koşmuş. Zaten tereyağı da katı kalmaz orada, derin dondurucu yok ki, buzdolabı yok ki; tereyağı bile olsa zaten erir. Kaşıkla getirmişler, ağzına yağı balı koyacaklar... İnadından ağzını da kapatıyor. Ağzını zorla açtırtıp koyarken:

"—*Eşhedü en lâ ilâhe illa'llah!*" diyerek kalkmış;

"—Yâ Rabbi! Sen ne büyüksün! Ben inat ettim, 'Allah'a tevekkül edeceğim.' dedim, 'Yağla bal gelmezse onu da kabul etmem.' dedim; hepsi oldu!" demiş.

Böyle olur, muhterem kardeşlerim.

Helâlini istersen, vallàhi Allah helâlinden verir. Helâline sabretmezsen, imtihanı kaybedersen, bir şeyler yersin. O zaten helâlinden sana gelecek olandı. Sen helâl yolu tıkadın, haramdan geliyor, o kadar. Rızık değişmez. Hiç değişmez ama senin edepsizliğinden dolayı onu alış yönün değişir. Sevap kazanacakken günah kazanırsın, cennete gidecekken cehenneme gidersin.

Ne diyor Peygamber Efendimiz?

"—Rızık gecikti diye acele edip harama sapmayın! Rızık gelir. Senin rızkı aradığın gibi rızık da seni arıyor." diyor.

Ben bu hadîs-i şerifi çok müşahede ettim. Onun için buna inanın, muhterem kardeşlerim! Bu bir gerçektir ama nasıl isbat edeceksin? İnanmayan inanmıyor işte:

"—Nereden gelecek?" diyor.

Bilmediği için, rızık gayb olduğu için, kendisinin görmediği bilmediği bir şey olduğu için bilmiyor. Ama işin doğrusu budur, aziz ve sevgili kardeşlerim!

Zikrullahı Allah seviyor, bir. Hadisi tamamlayalım:

"—Dünya mel'ûndur, dünyanın içindeki şeyler de mel'ûndur, zikrullah hariç. (*Ve mâ vâlâhu*) Zikrullah grubundan, o kabilden olan şeyler müstesna..."

O kabilden olan, onunla uyumlu, ona uygun olan şeyler nelerdir? Meselâ namaz, o da zikrullahtır. Kur'an okumak, o da zikrullahtır. İtaat da zikrullahtır.

"—Hocam, sen kâğıtlara bakarken kelimeleri seçerek mi söylüyorsun, yoksa şaşırıyor musun?"

Hayır. Allah'a itaat zikrullahtır. Allah'a isyan zikirsizliktir. Adamın elinde tesbih bile olsa, şakur da şukur, şakur da şukur çekiştiriyor da olsa, elinde teşbih; eğer haram işliyorsa, zikretmiyor! Eğer itaat ediyorsa zikrediyor! Peygamber Efendimiz hadîs-i şerifte böyle buyuruyor.

Zikri sadece tesbih işi sanmayın. Zikri sadece dil dudak işi sanmayın. Zikir zihniyettir. Allah'ı hatırlama zihniyetidir. Allah'ı bilme, Allah'a saygı duyma zihniyetidir. Allah'ı hatırlıyorsan, Allah'a saygı duyuyorsan, Allah'a itaat ediyorsan zikirdesin. "Şunu yapayım mı? Yapmayayım, Allah bunu sevmez. Şu işi yapayım mı? Canım istemiyor. Yatsam mı, uyusam mı? Ama yapayım, Allah seviyor." Allah düşüncesinden, zihniyetinden olduğu için itaat zikirdir, itaatsizlik isyandır.

Bu dervişlerin işini zorlaştırıyor. İşinizi zorlaştırıyor. Babam da çeker, dedem de çeker, komşum da çeker, arkadaşım da çeker. Günde yüz tane, iki yüz tane, beş yüz tane, istersen bin tane olsun. Şakur da şukur, şakur da şukur oturduğu yerden Allah der.

Asıl zikir itaat etmek, Allah'a âsi olmamak.

Bunu iyi bilin, iyice öğrenin! Zikir ve zikre müteallik, onunla uyumlu olan her şeyi Allah sever. Dünyada onlar mel'ûn değil.

Allah camiyi sever. Neden? İçinde zikir oluyor.

"—E hocam, her camide toplanıp halka olup *Lâ ilâhe illa'llah* demiyorlar."

Yahu namaz da zikirdir. Namaz kılınmıyor mu? Zikir işte. Kur'an okunmuyor mu? İşte zikir. Veyahut insan şahsen orada oturduğu zaman bir şeyler yapmıyor mu?

Allah burayı da sever. Zikre müteallik her şeyi sever. Onunla bağlantılı her şeyi sever. Onlar mel'un değil.

Başka? (*Ve âlimün*) "Alimi de sever."

Muhterem kardeşlerim!

“Allah alimi sever. (*Ve müteallimün*) Allah talebeyi de sever.”

Allah hocayı da sever, talebeyi de sever; şeyhi de sever, müridi de sever; öğreteni de sever, öğreneni de sever.

El-hamdü lillah, çok şükür… Allah bizi yolundan ayırmasın. İlimden ayırmasın. İrfandan ayırmasın. İhsandan ayırmasın.

İlim, “bilmek” demek. İrfan, “bildiğiyle adam olmak” demek.

İhsan da, “evliyâ olmak” demek. Kısaca işin kademesi, mertebesi bu.

Sonra bir cümle daha söylüyor, aynı hadîs-i şerifin içinde, ne buyuruyor Peygamber Efendimiz:

(*Feinne evvele fitneti benî isrâîle kâne fi’n-nisâi*)

Bizden evvel ümmetler gelmiş, yaşamış ya; bir tanesi de benî İsrail, İsrailoğulları. “Benî İsrail kavminin ilk fitnesi kadınlar konusundaydı.” İlk imtihan kadınlardandı.

Kadın büyük imtihandır, muhterem kardeşlerim! Neden?

Öbür sayfada gelecek, muhterem kardeşlerim çok güzel hadisler var. İstiyorum ki bütün gazetecileri, televizyoncuları, hepsini

toplayalım, bu hadisi okuyalım da millet İslâm'ın ne kadar güzel olduğunu, İslâm'ın ne kadar güzel şeylerden bahsettiğini anlasın. İslâm terör dini miymiş, neymiş anlasın bakalım, orada görecek.

Ama şimdi söylemiyorum, merak edin diye, meraktan çatlayın... Çatlamayın da, çok merak edin diye, bir daha gelin diye mahsustan söylemiyorum. "Arkası gelecek sayıda…" deyince nasıl mecmualarda öyle olur, söylemiyorum.

Kadınlardan çok büyük fitne var. Erkeğe kadın fitne, kadına da erkek fitne. Ama erkeğinki daha berbat, daha fazla. Erkeğin pozisyonu daha zor. Nikâhsız işler sadece zina, cinsî münasebetle olmuyor. Peygamber Efendimiz buyuruyor ki; "Gözler de zina eder." Demek ki bakmak da zinaya giriyor, zina sayılıyor. "Eller de zina eder." diyor Peygamber Efendimiz.

Şimdi Batı'dan bir âdet gelmiş... Evvelden bu âdet yoktu. Bizim dedelerimiz zamanında bu âdet yoktu. Bu sadece Kurban Bayramı'nda kurban aldığımız zaman celeple müşteri arasında olurdu, eller sallanırdı. Şimdi böyle bir âdet çıkartmışlar; kadın elini uzatıyor. Fesübhanallah! Elini çeksen oluyorsun gerici, dar fikirli veya gayri medenî. Bu sefer kadın tavuklanmıyor, horozlanıyor, diyor ki:

"—Ben adam yemem!"

Sen adam yemezsin ama adamı helâk edersin! Sen adam yemez misin? Kaç tane adamın başını yersin sen!

"—Ben adam yemem!" diyor.

Ben biliyorum, şu kulaklarımla duymuşum, duymasam...

"—Ne oluyor, ne kaçıyorsun?" diyor.

Ben senden kaçmıyorum; ben Allah'ın rahmetine ermek istiyorum, gazabından kaçıyorum! Senin istediğin, söylediğin şeylerin âlâsını bilir bu taraf ama Allah'tan korkuyor.

İslâm ne diyor?

Yol nikâhlanma yoludur; buyur, nikâhlan! Dörde kadar da müsaade ediyor. Medenî kanun müsaade etmiyor. Bir tane olacak. Ama kıvırttırıyorlar şimdi:

"—Ya bu kanuna bir madde koysak da, birkaç tane olsa da, metrese de müsaade olsa da veyahut metresiyle yakalanırsa zina sayılmasa da, hapse girmese de..."

Kanun çıkartmaya çalışıyorlar, gazetelerde okuyorsunuz.

Neden? Duramıyor, yerinde kıvırttırmaya başlıyor.

İslâm'da nikâh var. Düğünü derneği yap, nikâhını yap buyur. Sevap. Tamam. Ama bakışmak yok, konuşmak yok, kırıştırmak yok, peşini takip etmek yok, göz işareti yok, kaş işareti yok, şunu yok, bunu yok, flört yok.

Avrupalılar ne diyor, biliyor musunuz?

"—Delikanlılık çağı altın çağıdır. Buluğa erdikten sonra evliliği geç yapmak lazım ki o altın çağında muradınca yaşasın."

Bak edepsize! Ne demek istiyor, anlıyorsunuz. Evlenmesin de ortalığı karmakarış karıştırsın. Öyle diyor, Avrupa bunu istiyor.

İslâm ne diyor?

"—Erken yaşta evlensin, aklını başına toplasın, adam olsun. Günah olmasın." diyor.

Günaha gidecek bütün yolları kapatıyor; sevaplı yolu, "Buyur, bu taraf serbest." diyor. "Burası günah, cehenneme gider", burayı kapatıyor; cennete gidecek yola "buyurun" diyor. "Cennete buradan gidilir beyler, bayanlar; buyurun bu taraftan, lütfen bu tarafa geçin." diyor. İslâm bunu söylüyor, yasaklamıyor.

Hıristiyanlık yasaklıyor. Evlendin, boşanamazsın! Ya cadalozsa niye boşanmayayım? Hainse, haineyse niye boşamayayım? Boşanamaz. Onlarda, Katoliklik'te boşanmak haram, yasak. Ötekiler isyan etmişler, çıkmışlar o hükümden de... Adam boşanamıyor. Boşanamayınca metres tutuyor, gayri meşru yollara sapıyor.

İslâm öyle yapmıyor. İslâm'ın her şeyi ölçülü. İslâm her şeyi biliyor. Çünkü İslâm'ı gönderen Allah her şeyi biliyor. İslâm'ı, insanı yaratan Allah gönderiyor. Kâinatı yaratan Allah kâinatta yaşamanın reçetesini bize gönderiyor. Nedir o?

İslâm… Kâinatta güzel yaşamanın reçetesi İslâm!

Benî İsrail'in ilk imtihanı, belâsı kadınlardan oldu.

Bizim onlardan aşağı kalır yanımız yok. Hele Yirminci Yüzyıl'da, şimdi en büyük fitne kadınlarla erkekler arasında oluyor. Dervişin en zorlandığı nokta bu. Evlenmemiş üniversiteli öğrencilerin en çok şikâyet ettiği nokta bu. Şikâyet etmese, kendisini tuttuğundan bunalıma düşüyor, strese düşüyor,

vesveseye düşüyor.

Halbuki bu iş normal. İslâm o kadar rahat; evlendirirsin çocuğunu 12 yaşında, biter.

Şimdi herkes 12 rakamını duyunca şaşırıyor; çünkü 32-42-52 rakamına alışmış:

“—12 yaşında çocuk evlendirilir mi?!” diyor.

Evlendir, ne olacak? Hiç haram işlemesin, hiç harama bakmasın, hiç günah işlemesin; daha iyi değil mi?

“—Yok hocam, 12 yaşında evlendirilmez.”

E ne olacak? Evlenmeyecek, 30 yaşına kadar fâsık olarak yaşayacak, fâcir olarak yaşayacak, her gün günah işleyecek, haftada üç defa günah işleyecek. Olur mu?

İslâm öyle değil. İslâm’ı anlamak lazım. İslâm’ı yaşamak lazım. İslâm’ın emrine uyan kurtulur, İslâm’ın emrine uymayan da her yerde bunun cezasını çeker.

Benî İsrail’de ilk fitne kadınlar konusunda olmuştu. Biz de aklımızı başımıza toplayalım. Aklımızı başımıza toplamak, göze sahip olmakla olur, ele sahip olmakla olur, dile sahip olmakla olur; ama ön tedbirleri de almakla olur. Ön tedbirleri alırsın.

Cuma günü, “tele-vaaz” diyorum, radyoya vaaz veriyoruz ya; geçtiğimiz cuma hadîs-i şerif olarak çocukların babalar üzerine haklarını okuduk.

Çocuğun babası üzerindeki haklarından bir tanesi ne?

Büyüdüğü zaman, evlat buluğa erdiği zaman baba onu evlendirecek. Çocuğun hakkı, babanın vazifesi.

Çocuk —bizim derviş— geliyor üniversitede, akıllı uslu çocuk, şartları hazırlıyor, anasına babasına diyor ki:

“—Ben evleneceğim.”

“—Ana beni eversene!” demiyor da, her şeyi hazırlıyor, iyi bir müslüman namzed buluyor.

Baba diyor ki;

“—Yok, seni daha evlendiremem!”

Ne olacak?

“—Okulunu bitir de, askerliğini yap da, işini bul da, bilmem ne yap da, bilmem ne yap da, belânı bul da ondan sonra evlendireyim.”

Olmaz! Kendisi hazırlayacak, çocuğunu evlendirecek. O vazifesini yapmıyor. Onun vazifesi, çocuğun da hakkı. O vazifesini

yapmıyor, boyuna tehir ediyor.

Bana soruyorlar:
"—Hocam evlenmek istiyoruz da bir de şu işimiz var, bir de şu işimiz var... Ne zaman evlenelim?"
"—Yarın evlenin! Daha erken evleneyim diyorsanız, bugün evlenin!" diyorum, bana soranlara...
Aranızda şahitler vardır. Ya yarın evlenin, daha erken yapabilirseniz bugün evlenin, bitsin. Ama tabii ki nikâhla, normal yolla... Çabuk evlenin, bu mesele bitsin.
Hayatın en mühim meselesi gibi herkesin kafasında büyüttükleri bir meseledir bu evlilik...
"—Acaba kiminle evleneceğim? Nasıl olacak? Saçı nasıl olacak, kaşı nasıl olacak, gözü nasıl olacak?.."
Gece gündüz hayalinde, düşünde...
"—E ne oluyor?"
Ders çalışamaz, bilmem ne yapamaz...
Ya bitir şu meseleyi de ondan sonra adam gibi müslüman ol. Ondan sonra işine gücüne bak. Bir ciddi ev adamı ol, aile reisi ol. Ondan sonra adam gibi yaşa, namuslu yaşa, müslüman yaşa, mütedeyyin yaşa; fâsık yaşama! Gündüz müslüman, gece günahkâr olma. Başkası görmese bile Allah görüyor.
İslâm böyle işte. İslâm kötülüğün yolunu kapatıyor, iyiliği emrediyor. İlk fitne onlarda kadından olmuş. Biz kadından, erkekten, evlilikten, seksten günaha düşmeyelim, tedbirimizi alalım. Hadîs-i şerifin sonu böyle geldi.
Allah-u Teàlâ Hazretleri bizi Peygamber Efendimiz'in yolundan ayırmasın... Sünnetine uymayı nasip eylesin… Ömrümüzü sevaplı geçirmeyi nasip eylesin… Huzuruna sevdiği razı olduğu kul olarak varalım! Rabbimiz bizi Peygamber Efendimiz'e komşu eylesin… Cennetiyle cemaliyle müşerref eylesin…
Fâtiha-i şerîfe mea'l-besmele!

24. 03. 1996 – İskenderpaşa Camii

20. DİNİMİZ KOLAYDIR

Eùzü bi'llâhi mine'ş-şeytâni'r-racîm.
Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm.
El-hamdü li'llâhi rabbi'l-àlemîn... Hamden kesîran tayyiben mübâreken fîh, alâ külli hâlin ve fî külli hîn.,, Kemâ yenbağî li-celâli vechihî ve li-azîmi sultânih… Ve's-salâtü ve's-selâmü alâ seyyidi'l-evvelîne ve'l-âhirîn muhammedini'l-mustafâ ve âlihî ve sahbihî ecmaîn… Ve men tebiahû bi-ihsânin ecmaîne't-tayyibîne't-tâhirîn…

Emmâ ba'dü, fa'lemû eyyühe'l-ihvân... Feinne efdale'l-hadîsi kitâbu'llàh... Ve efdale'l-hedyi hedyü seyyidinâ muhammedin salla'llàhu teàlâ aleyhi ve sellem... Ve şerre'l-umûri muhdesâtühâ... Ve külle muhdesetin bid'ah... Ve külle bid'atin dalâleh... Ve külle dalâletin ve sàhibehâ fi'n-nâr... Ve bi's-senedi'l-muttasıli ile'n-nebiyyi salla'llàhu aleyhi ve selleme ennehû kàl:

إِنَّ الدِّينَ يُسْرٌ ، وَلَنْ يُشَادَّ الدِّينَ أَحَدٌ إِلاَّ غَلَبَهُ ؛ فَسَدِّدُوا ، وَقَارِبُوا ، وَأَبْشِرُوا ؛ وَاسْتَعِينُوا بِالْغَدْوَةِ ، وَالرَّوْحَةِ ، وَشَيْءٍ مِنَ الدُّلْجَةِ (خ. ن. عن ابى هريرة)

RE: 98/1 (*İnne'd-dîne yüsrun, ve len yüşâdde'd-dîne ehadün illâ galebehû*; *feseddidû*, *ve kàribû*, *ve ebşirû*; *ve'staînû bi'l-gudveti, ve'r-ravhati, ve şey'in mine'd-dülceti*)
Sadaka rasûlü'llàh, fî mâ kàl, ev kemâ kàl.

Aziz ve sevgili kardeşlerim, değerli müslümanlar!
Peygamber SAS Efendimiz'in mübarek hadîs-i şeriflerini okumak, dinlemek, teallüm ve tefeyyüz eylemek üzere toplandık. Allah-u Teàlâ Hazretleri bizi sevdiği razı olduğu kulları zümresine dâhil eylesin… İki cihanda aziz ve bahtiyar eylesin…
Bu hadîs-i şeriflerin okunmasına izahına başlamadan önce,

evvela Peygamber Efendimiz'in ruh-i pâkine hediye edelim diye, sonra onun âline, ashâbına, etbâına, ahbâbına, hâsseten verese-i Nebî olan ulemâ-i muhakkıkîn, evliyâullah-u mukarrabîn, sâdât ve meşâyih-i turuk-u aliyyemizin ervâhına, Ebû Bekr-i Sıddîk ve Aliyy-i Murtezâ ve sâir sahabe-i kirâm (*rıdvânu'llàhu teàlâ aleyhim ecmaîn*) hazerâtından şeyhimiz Muhammed Zâhid-i Bursevî'ye kadar turuk-u aliyyelerimiz silsilelerinden ve sâir sahih tarikatlerin silsilelerinden güzerân eylemiş olan cümle evliyâullah ve salihlerin ve mürşidîn-i kâmilîn-i mükemmilînin ruhlarına;

Hâsseten eserini okuduğumuz Gümüşhâneli Hocamız'ın ruhuna ve bu eserdeki hadîs-i şerifleri toplamış, rivayet etmiş olan hadis alimlerinin, râvilerinin ruhlarına;

Bu diyarları fethetmiş olan fatihlerin, şehidlerin, gazilerin, mücahidlerin ruhlarına; cümle hayır hasenât sahipleriyle birlikte şu camimizi bina eden ve asırlar boyunca hizmette kalsın diye zaman zaman tecdit ve tamir ve tevsî etmiş olanların, bu hususta yardımcı olanların kendilerine ve geçmişlerinin ruhlarına; bu camiden güzerân eylemiş olan eimme ve hutebâ, vâizîn ve müezzinîn ve kayyûmîn ve cemaatin ruhlarına;

Uzaktan yakından bu dersi dinlemeye gelmiş siz kıymetli kardeşlerimizin âhirete göçmüş bütün sevdiklerinin, geçmişlerinin, müslüman mevtâlarının ruhlarına; ve geçtiğimiz hafta âhirete göçmüş olan Ramazan Aksu kardeşimizle Mustafa Yazaroğlu kardeşimizin ve diğer mevtâmızın ruhlarına, camimizin çevresindeki mevtânın ruhlarına hediye olsun diye;

Bu beldede medfun bulunan Ebû Eyyûb el-Ensârî ve sâir sahabe-i kirâm ve evliyâullahın ruhlarına hediye olsun diye; beldede makamı bulunan Yûşâ AS ve cümle enbiyâullahın ruhlarına hediye olsun diye bir *Fâtiha*, on bir *İhlâs-ı Şerif* okuyalım, ruhlarına bağışlayalım, öyle başlayalım, buyurun!

....

a. Din Kolaydır, Zorlaştırmayın!

Demin birinci hadis olarak metnini okuduğum hadîs-i şerif, *Râmûzü'l-Ehâdîs* kitabımızın 98. sayfasının 1. hadîs-i şerifidir. İzaha oradan başlayacağız.

Ebû Hüreyre RA'dan Buhârî ve Neseî rivayet etmişler. Sahih bir

hadîs-i şerif.

Peygamber SAS Hazretleri buyuruyor ki:[105]

إِنَّ الدِّينَ يُسْرٌ ، وَلَنْ يُشَادَّ الدِّينَ أَحَدٌ إِلاَّ غَلَبَهُ ؛ فَسَدِّدُوا ، وَقَارِبُوا ، وَأَبْشِرُوا ؛ وَاسْتَعِينُوا بِالْغَدْوَةِ ، وَالرَّوْحَةِ ، وَشَيْءٍ مِنَ الدُّلْجَةِ (خ. ن. عن ابى هريرة)

RE: 98/1 (*İnne'd-dîne yüsrun, ve len yüşâdde'd-dîne ehadün illâ galebehû*; *feseddidû*, *ve kàribû*, *ve ebşirû*; *ve'staînû bi'l-gudveti, ve'r-ravhati, ve şey'in mine'd-dülceti*)

(*İnne'd-dîne yüsrun*) "Muhakkak ki din kolaydır."

Din zor bir şey değildir, zorluk değildir. Tâkat getirilemeyecek, yapılamayacak, hakkından gelinemeyecek bir ağır mükellefiyet değildir; kolaydır.

(*Ve len yüşâdde'd-dîne ehadün illâ galebehû*) "Kim onu zorlaştırmağa kalkarsa, altından kalkamaz. Kim, 'Dindeki vazifeleri ben daha iyi yapacağım, daha çok yapacağım! En mükemmel ben yapacağım!' diye kendisini zorlayarak şiddetini, dozajını arttırmaya kalkarsa, kimse dini yenemez; din galip gelir."

Çünkü dinin sahası sonsuzdur. Allah'a ne kadar ibadet etsen edersin; tam ibadete de insanın ne ömrü vefa eder, ne tâkati vefa eder. Birazcık ibadet etti mi yorulur. Karnı acıktığı zaman, keyfi kaçtığı zaman, bir yeri ağrıdığı zaman ibadetin de tadı kalmaz. İbadetin tadı kalmadı... Bazısı da diyor ki;

"—Hocam ben ibadetten tad almıyorum, zikirden tad almıyorum; ne yapacağım şimdi?"

---

105 Buharî, *Sahih*, c.I, s.69, no:38; Neseî, *Sünen*, c.XV, s.241, no:4948; Neseî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.VI, s.537, no:11765; İbn-i Hibban, *Sahih*, c.II, s.63, no:351; Beyhakî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.III, s.18, no:4518; Begavî, *Şerhü's-Sünneh*, c.II, s.159; Kudaî, *Müsnedü'ş-Şihâb*, c.II, s.104, no:976; Ebû Hüreyre RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.III, s.35, no:5343; *Câmiü'l-Ehadis*, c.VII, s.262, no:6256.

Sen baklava dükkânı mı arıyordun? Senin işin tat almak mıydı? Sen Allah'a ibadet ediyorsun, Allah'ın emrini yerine getiriyorsun; tatlı da olsa, acı da olsa yapacaksın. Baklavacı köşede. Tanıdığımız, hem de cemaatimizden iyi bir kimse... İlle tatlı bir şey istiyorsan git ondan al.

Acısına tatlısına razı olacaksın; din bu.

Birazcık uykusuz kaldık mı, keyfimiz kaçtı mı, karnımız ağrıdı mı dayanamayız; biz zayıfız. Kimse dinin hakkını hakkıyla verip hakkından gelemez. Çünkü âciziz. Çünkü dinin de hududu yok, sonsuzdur.

Allah'a ibadetin sonu var mı?

Şu kadar yaparsan ibadeti yapmış olursun, tamam; böyle bir hudut yok. Yap yapabildiğin kadar...

Peygamber SAS Efendimiz sabahlara kadar uyumaz, ibadet ederdi. Yapabilir misin?

Onun kadar bile yapamazsın! O da bir yaratık, mahlûk, o da bir

insan ama hadi gel bakalım, sen bırak da böyle tam yapmayı, Peygamber Efendimiz'in yaptığı kadar yap bakalım! Peygamber Efendimiz iki rekât namaz kılardı; yarım gece bir rekât, yarım gece öteki rekât... Göreyim hadi, çık bakalım ortaya, erkeksen çık bakalım mindere...

Yapamaz. Yapamıyoruz.

Bir Kadir gecesi oluyor, senede bir defa, birkaç kandil gecesi oluyor; saat 9 oluyor, 10 oluyor, 11 oldu mu saate bakmaya başlıyoruz, "Geç oldu." demeye başlıyoruz. Dayanamıyoruz. Âciziz.

Allah da bizim âciz olduğumuzu biliyor. Kendisi yaratmış, biz onun yarattığı bir mahlûkuz, her şeyi biliyor; bize çok yük yüklemiyor. Din yüklenilmeyecek kadar ağır yüklerin olduğu bir sistem değil. "Din kolaydır." diyor Peygamber Efendimiz, müjdeliyor.

Hatta başka bir hadîs-i şerifte de buyuruyor ki:[106]

يَسِّرُوا وَلاَ تُعَسِّرُوا ، بَشِّرُوا وَلاَ تُنَفِّرُوا (ق. حم. ن. عن أنس)

(*Yessirû ve lâ tuassirû*) "Kolaylaştırın, zorlaştırmayın! (*Beşşirû ve lâ tüneffirû*) Müjdeleyin, sevdirin; nefret ettirmeyin, kaçırtmayın!"

Yorgunu yokuşa sürmeyin, kolaylaştırın.

"—Yapamazsın, edemezsin, olmaz!"

Öyle bir şey yok. Çok rahat, çok hoş prensipleri vardır. Gayet rahat insan yaşayarak çok sevaplar kazanır, cennete uçarak gidebilir. O kadar zor değil bu iş.

"—Acaba ben yapamaz mıyım?"

Herkes yapar. Herkesin yapınca cenneti kazanabileceği bir

---

[106] Buhàrî, *Sahîh*, c.I, s.122, no:67; Kudàî, *Müsnedü'ş-Şihâb*, c.I, s.365, no:625; Neseî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.III, s.443, no:5890; Enes ibn-i Mâlik RA'dan.

Müslim, *Sahîh*, c.IX, s.152, no:3262; Ebû Dâvud, *Sünen*, c.XII, s.462, no:4195; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.IV, s.399, no:19588; İbn-i Asâkir, *Mu'cem*, c.I, s.338, no:695; Begavî, *Şerhü's-Sünneh*, c.V, s.177; Ebû Avâne, *Müsned*, c.IV, s.215, no:6558; Ebû Ya'lâ, *Müsned*, c.XIII, s.250, no:7319; Ebû Mûsâ el-Eş'arî RA'dan.

Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.XI, s.33, no:10951; Abdullah ibn-i Abbas RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.III, s.37, no:5360; *Câmiü'l-Ehàdîs*, c.XXIV, s.129, no:26792.

sistem bu. Herkes cennete girebilir.

“—Hocam çöpçüsü, işçisi, köylüsü, çiftçisi de girebilir mi?”

Girer yahu, dağdaki çoban bile girer. Dağdaki çoban bile evliyâ olur ve cennete girer!

“—Hocam akıllılar girer de aptallar kalır mı?”

Vallahi aptallar da girer! Yeter ki kalbi temiz olsun. İlle yüksek tahsilli olmak şartı da yok.

Bu din kolay, korkulacak bir tarafı yok; rahat, kolay, temiz, pak, her şey güzel.

(*İnne'd-dîne yüsrün*) “Din kolaylıktır.” Ama kim, “Ben daha çok yapacağım, daha çok yapacağım, hakkından tam geleceğim!” diye iddialı giderse yorulur, tâkat getiremez. Kim dinle şiddetleşme yarışına girerse, daha kuvvetli daha tam yapacağım derse, din galip gelir, o mağlup düşer. Dinin hakkından gelinmez. Din muazzam bir iştir.

Bir dağı kaldırabilir misin? Dünyayı kaldırabilir misin?

Kaldıramazsın. Belli bir yük olursa kaldırırsın ama daha büyük bir oldu mu kaldıramazsın. Kaldırılmayacak bir yük. Ama yapabildiğin kadar yaparsın, Allah da kabul eder.

Zaten bize kendisi dua öğretiyor.

Âmene'r-rasûlü dua değil mi? Dua.

Kim öğretiyor? Allah öğretiyor bize.

Ne diyor:

رَبَّنَا لاَ تُؤَاخِذْنَا إِنْ نَسِينَا أَوْ أَخْطَأْنَا ، رَبَّنَا وَلاَ تَحْمِلْ عَلَيْنَا إِصْرًا كَمَا حَمَلْتَهُ عَلَى الَّذِينَ مِنْ قَبْلِنَا ، رَبَّنَا وَلاَ تُحَمِّلْنَا مَا لاَ طَاقَةَ لَنَا بِهِ (البقرة:٢٨٦)

(*Lâ tüâhiznâ in nesînâ ev ahta'nâ*) “Yâ Rabbi, unutursak, hata edersek bizi muaheze etme, yakamıza yapışma; ‘Gel bakalım buraya, sen unuttun, hata ettin!’ diye bizi çok sıkıştırma, muaheze etme!”

Muaheze etmek ne demek?

“—Suçlu olarak yakalamak, silkelemek, tutmak” demek.

“—Hata edersek, unutursak bizi yakalama...”

(*Ve lâ tahmil aleynâ isran kemâ hameltehû ale’llezîne min kablinâ*) Biz eski ümmetleri de biliyoruz, okuduk tarih kitaplarından, Kur’ân-ı Kerîm’den, hadîs-i şeriften, Peygamber Efendimiz anlattı, biliyoruz. Onlara yüklediğin gibi yükler de yükleme bize, biz zayıfız!”

“—Onlara yüklediğin ağır yükler gibi yük de yükleme.”

(*Rabbenâ ve lâ tuhammilnâ mâ lâ tâkate lenâ bih*) “Yâ Rabbi, bizim tâkatimizin üstünde olan, bizim ona tâkat getiremeyeceğimiz kadar ağır bir yük yükleme!” diyor.

Tâkatimiz neyse o kadar.

Bu adam kaç kilo kaldırabilir?

“—Bu ufacık tefeciktir, 50 kilo kaldırır.”

Ya şu babayiğit ne kadar kaldırır?

“—Bu babayiğittir, bu 200 kilo kaldırır.”

Olur, 200 kilo kaldırır ama 1000 kilo kaldıramaz. Neticede yine bir tâkati vardır.

“—Bana ‘Tâkatimizin fevkinde yük yükleme!’ diye dua edin.” diye kendisi öğütlüyor.

Demek ki tâkatimizle mes’ulüz, tâkatimizin üstünden sorumlu bile değiliz. Tâkatimiz kadar, hepsi kolay.

“—Hocam sen küçüklüğünden beri müslüman muhitte büyüdün. Allah aşkına söyle; bu din kolay mı zor mu?”

Çok kolay! O kadar kolay ki peynir ekmek yemek, su içmek gibi kolay. Hiçbir zorluğu yok. Hiçbir yerde zorluğu yok. Allah kolaylığını veriyor. Zor değil. Ama arada, hani bazen mesela Bosna’da Hersek’de müslüman diye ne sıkıntılar çekiyorlar, ayrı. Dünyanın, hayatın cilvesi, imtihanı... Ama İslâm’ı yapmak zor bir şey değil. Yapılamayacak bir şey değil.

Fazla da öyle zorluğa kalkışmamak lazım, orta yoldan gitmek lazım.

Birisi yemin etmiş, demiş ki:

“—Vallahi ben bundan sonra gündüzleri hiç yemek yemeyeceğim, her gün oruç tutacağım!”

Bir tanesi de demiş ki:

“—Ben geceleri hiç uyumayacağım, her gece sabaha kadar ibadet edeceğim!”

Bir tanesi de demiş ki;

“—Bütün sıkıntılar bu hanım erkek alâkalarından, ilgilerinden, meyillerinden oluyor; ben de kadınların yanına yanaşmayacağım! Hatta kendimi hadım edeceğim!” demiş.

Duyguları frenlensin diye...

Peygamber Efendimiz bunların bu niyetlerini, sözlerini, kararlarını duyunca kızmış ve öyle yapmamaları gerektiğini söylemiş. Kendisini misal veriyor, diyor ki;

“—Bakın ben sizin Allah’tan en çok korkanınız olduğum halde bazı günler oruç tutuyorum, bazı günler tutmuyorum. Geceleyin kalkıp namaz kılıyorum ama bütün gece uyumamak diye bir şey de yok… Evlenmek ayıp günah değil; ben de evlendim, hanımım, ailem var.” diye buyurmuş.

Görülüyor ki İslâm dini zor değildir, kolaydır. Fazla işi öyle çığırından çıkartmamak lazım. Çıkartmaya kalkan, “Daha çok yapacağım, daha çok yapacağım!..” diyen batağa batar, tâkat getiremez. Sonra ibadetten bıkar. Geri dönerse bu sefer sorumlu olur. Başlattığından azaltırsa sorumlu olur.

Birisi [Abdullah ibn-i Amr ibnü’l-As RA] demiş ki;

“—Yâ Rasûlallah, ben Kur’an-ı Kerîm’i ne kadarda okuyayım?”

“—Bir ayda oku, bir ayda Kur’ân-ı Kerîm’i hatmet.”

“—Daha çabuk okuyabilirim.” demiş.

“—Tamam, on günde oku.”

“—Daha çabuk okuyabilirim.”

“—Yedi günde oku.”

“—Daha çabuk okuyabilirim.”

“—Üç günde oku.”

Günde on cüz okuyacak.

“—Daha çabuk okuyabilirim.”

Demiş ki;

“—Bundan daha hızlı okursan, hızlı okumaktan anlamaya imkân bulamazsın.”

O üç gün okumaya devam etmiş de, sonra da hayatının sonuna doğru pişman olmuş. Demiş ki;

“—Keşke Rasûlüllah’ın verdiği müsaadeyi kullansaydım, şimdi ihtiyarlık bastırdı, zor geliyor.” diye kendisi sonradan pişman olmuş.

Bilmem anlatabiliyor muyum? Peygamber Efendimiz’in bizi nasıl kayırdığını, nasıl işi kolaylaştırdığını, nasıl rahat ve sakin Müslümanlık yapmamız gerektiğini istediğini anlatabiliyor muyum?

b. Sabırla ve Namazla Allah’tan Yardım İsteyin!

(*Feseddidû*) “Doğru olanı yapın. İşi doğru yapın, hareketlerinizi doğrultun! (*Ve kàribû*) Tam yapamazsanız yaklaşmaya çalışın! Elinizden geldiğince, tâkatinizce yapmaya çalışın! (*Ve ebşirû*) Böyle yaparsanız, müjdeler olsun size; bununla cenneti kazanırsınız.”

Bu zor bir şey değil; halim selim, tatlı tatlı giderseniz, iyi sonuca ulaşırsınız.

(*Ve’staînû bi’l-gudveti, ve’r-ravhati, ve şey’in mine’d-dülceti*) “Sabahın, akşamın, gecenin başının bir kısmını ibadetle değerlendirerek kendi mânevî durumunuza yardım sağlayın, kendi mânevî durumunuzu kurtarmaya çalışın!”

Allah-u Teàlâ Hazretleri buyuruyor ki:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اسْتَعِينُوا بِالصَّبْرِ وَالصَّلوةِ (البقرة:١٥٣)

(*Yâ eyyühe’llezîne âmenü’staînû bi’s-sabri ve’s-salâh*) “Ey iman eden mü’min kullar! Sabrederek, namaz kılarak, dua ederek Allah’tan yardım isteyin!” (Bakara, 2/153)

Bu ibadetler insana yardım sağlar. Mânevî yardım sağlar. Maddeten mânen hayırlara erdirir.

(*Ve’staînû*) “Yardım sağlamaya çalışın, yardım isteyin!”

(*Bi’l-gudveti*) *Gudve*, sabahın evvel vakti demek. *Gadve ve gada, gudve*; bunlar güneş doğduktan sonraki zamana derler. Güneşten evvelki fecrin doğduğu zaman ile güneşin arasındaki zamana da derler. O zaman yaptığınız bir ibadetle...

(*Ve’r-ravhati*) *Ravha*, öğleden sonraki zaman derler, öğleyle akşama arasındaki zamana derler.

(*Ve şey'in mine'd-dülceti*) *Dülce* de gecenin evvelki vakti demektir.

"—Günün evvelinde, günün sonrasında, gecenin başında Allah'ın hoşuna gidecek ibadetleri yaparak kendinize mânevî yardım sağlamaya gayret edin. Bununla Allah'ın yardımına ermeye çalışın!" diye bildirmiş.

Bu önemli bir husustur.

Bu hadîs-i şerifin bazı rivayetlerini ben içeride biraz şerhleri, kitapları karıştırdım, bazı rivayetlerinde fazlalıklar, ilaveler var. Bir tanesinin sonunda şöyle geçiyor, ilave cümle:

"—İbadetin makbul olanı, Allah'ın en sevdiği ibadet, az bile olsa devamlı olanıdır."

Ömür boyu bıkmadan muntazaman yapabiliyorsan, Allah onu sever. Yoksa, bir başladı...

"—Mâşaallah bizim delikanlı ibadete pek düştü." diyor.

Bazen duyuyorum. İbadete düştü; sakal bıraktı, sarık sarıyor, cübbe giyiyor, gece gündüz teheccüde kalkıyor, tesbihler ve saire...

"—İyi, mâşaallah mâşaallah..." diyorsunuz.

Ondan sonra babasını bir daha görüyorsunuz, soruyorsunuz:

"—Nasıl bakalım delikanlı, yine öyle ibadetlere güzelce devam ediyor mu?"

"—Hocam sorma, maalesef..."

"—Hayrola? Ne oldu?"

"—*İnnâ lillâh ve innâ ileyhi râciûn.* Bizim oğlan sakalı kesti, namazı bıraktı, gece ibadetini terk etti."

Olmadı. Evvelki çok yaptıklarının da kıymeti kalmadı.

Neden?

Devamlı olacaktı, istikrarlı olacaktı, muntazam olacaktı.

Bir arkadaşımız şeker hastalığından vefat etti, Allah rahmet eylesin. Doktorlar diyorlar ki:

"—Şekeri belli seviyede tutacaksın! Çok tatlıyı, hamurluyu yiyip de şekeri arttırdın mı 200-300'e..."

Arkadaş rahmetlinin şekeri 300'den aşağı inmemiş. Karaciğeri elek gibi olmuş, bozulmuş. Böbreği tahrip olmuş. Çünkü kılcal damarları tıkıyor. Damarlar tıkanıyor, kireçlenmiş gibi oluyor. Kalbi işe yaramaz hâle gelmiş, damarları zayıflamış, gözleri görmez duruma gelmiş.

Ne yapacaktı?

Yemesini de istikrarlı yapacaktı. Şekerini de kontrol edecekti, kendisi de sıhhatini kontrol edecekti.

Bu bedeni ne kadar kullanacağız?

Ömür boyunca. İnşaallah 90 yaşını geçeceğiz, 100 yaşını geçeceğiz, 150 yaşını geçeceğiz... Değil mi?

Ne yapmamız lazım?

Bunu hor kullanmamamız lazım! Bunun yedek parçası yok. İyi kullanmamız lazım!

Bu da istikrarlı olmakla mümkün. İyi şeyleri muntazaman istikrarlı yapmaya alışmalıyız.

"—Of! Bıktım! Camı aç..."

Ne oluyorsun?

"—Sıkılıverdim."

Olmaz. Sabretmeye de alışacaksın. Güzel şeyleri muntazam yapmaya alışacaksın.

Yemek yemekten sıkılıyor musun? Gel bakayım buraya; her gün

her sabah bıkmadın mı kahvaltı etmeye, öğlen yemeği yemeye, akşam yemeye?.. Her gün uyumaya bıkmadın mı?

"—Yok hocam, onlardan bıkılır mı?"

Şimdi olmadı. İşine gelenden bıkmıyorsun, işine gelmeyenden bıkıyorsun.

İyi şeyleri muntazaman yapacaksın. Bıkmamayı da öğreneceksin. Zevk almadan da doğru olan şeyi yapmayı öğreneceksin. Doğruluk kolay değildir. Rüşvet almamak kolay değildir.

Müfettiş kardeşimiz diyor ki;

"—Arkadaşlarımın hepsi köşk sahibi oldu, yalı sahibi oldu, villa sahibi oldu, Mercedes sahibi oldu; ben hâlâ kiradayım." diyor.

Alnından öperim senin, mâşaallah! Allah senden razı olsun! Kolay değil; herkesin Mercedes'i varken insanın çamurlu yollarda yaya yürümesi kolay değil.

Ama işte böyle güzel şeyler bazen zordur, hazmı güçtür, zordur ama yaparsan cenneti kazanırsın. Hz. Ali Efendimiz de öyle yaşadı, Hz. Ömer Efendimiz de öyle yaşadı, Peygamber Efendimiz de öyle yaşadı.

Peygamber Efendimiz parayı bulamadığından mı âcizâne fakirâne mütevâzı ömür sürdü?

Altın, sofranın üstüne yığılırdı. Örtüyü yayardı, yığılırdı; avuç avuç dağıtırdı. Birazını saklasa cihanı satın alırdı! Cihanı parasıyla satın alırdı. Efendimiz'in eline para geçmedi mi? Ama âlemlerin Rabbi olan, gayb hazinelerinin sahibi olan Allah'a güvenip bugünkü şeyi ertesi güne depolamadı. Ne gıda depo etti, ne para depo etti; dağıttı. Para eline geçmediğinden değil. Mütevâzı yaşadı. Çok yemek yemedi. Güzel yemek yemedi. Karnı tam doymadı. Aylarca evinde duman tütmedi. Sıcak yemek yemedi. Süt içerek, hurma yiyerek, su içerek sahabe-i kirâmın imanları gevredi.

Onun için acının da tadını almak lazım.

Ben de biraz efelik, kabadayılık var. Arnavut biberi filan oluyor, onu seviyorum. Alıyorum; ağzım yana yana, dudaklarım kabara kabara... Hoşuma gidiyor.

Acının da bir tadı var. Sabrın acılığının tadını öğrenin. İbadete devamın acılığının tadını öğrenin. Allah yolunda meşakkat

çekmenin tadını öğrenin. Her zaman baklava börek olmaz. Dünya hayatının imtihanı bazen tatlı yerden gelir, bazen acı yerden gelir. Allah bazen mal mülk, para pul verir, öyle imtihan eder;

"—Bakalım bu herif bu parayı pulu iyi kullanacak mı? Bakalım zekâtını verecek mi? Bakalım fukarâya acıyacak mı? Bakalım cihada para ayıracak mı? Bakalım şımaracak mı şımarmayacak mı?"

Böyle imtihan eder. Sonra bakarsın, alır hepsini, fakir düşürür. Padişahken kapı kapı dilenen dilenci hâline getirdiği insanlar var. Misallerini tarihte biliyoruz. Misalleri çok. Zenginken fakir eder. Pehlivanken çoluk çocuğun maskarası durumuna düşürür. Mahallenin çocukları alay ediyorlardı birisiyle de;

"—Ah!" dedi, "Siz benim gençliğimde elime geçecektiniz, ben size gösterirdim ama..."

İşte gitti, her şey değişiyor. Bazen varlık, bazen yokluk...

Hepsi imtihandır. Hastalık sıhhat imtihandır, zenginlik fakirlik imtihandır, kuvvetlilik zayıflık imtihandır, zalimlik mazlumluk; bunların hepsi insanoğlu içindir. Negatif durumlarda da eğer Allah'a güzel kul olmayı başarabilirsen, imtihanı başarırsın. Yoksa güzel günlerde, düğünde, dernekte, bayramda müslüman, sıkıntılı günlerde yok ortada…

"—Yâ bizim bir adam vardı, nerede o?"

Yok, sıkıntılı günlerde ortada yok. Öyle şey olmaz!

c. Lütfun da Hoş, Kahrın da Hoş!

Dinin her şeyi güzeldir.

Ne güzel söylemiş şair, hoşuma gidiyor, o şiiri de hep ezberlemek istiyorum. Ne diyor:

Hoştur bana senden gelen,
Ya gonca gül yahut diken,
Ya hil'at ü yahut kefen;
Lütfun da hoş, kahrın da hoş!

Allah'a hitap ediyor:

"—Hoştur bana senden gelen!" diyor.

"—Mevlâ görelim neyler, neylerse güzel eyler." diyor.

Diyebilir misin?

İbrahim Hakkı Hazretleri demiş.

Mevlâ görelim neyler, neylerse güzel eyler.

Kadının birisi buraya kağıt yazmış, içeride ağlıyor, şikâyet ediyor:

"—Kocam şöyle, işimiz böyle, aşımız yok..."

Herkesin bir derdi var, derdini söylüyor.

Tamam, dert de bir imtihan, bolluk da bir imtihan. Bolluktayken Allah'a güzel kulluk edene, Allah darlıkta yardım eder.

Ama bilinsin ki en büyük fitneler, meşakkatler, sıkıntılar en büyük evliyâya gelmiştir.

Hz. Ömer Efendimiz hançerlenerek ölmedi mi?

Hz. Ali Efendimiz hançerlenerek ölmedi mi?

Peygamber Efendimiz nice nice sıkıntılar çekmedi mi? Mübarek dişi kırılmadı mı? Düşman üstüne saldırmadı mı? Etrafındaki fedakâr insanlar, vücutlarından kaç çeşit yara almadılar mı?

Uhud harbi, Bedir harbi, Hendek harbi... Bunlar Peygamber Efendimiz'in başından geçmedi mi?

Neyi anlatmak istiyorum sevgili kardeşlerim?

Erkekseniz ki müslüman mert insandır, erkek insandır, kahramandır.

Kahraman ne demek?

Kahraman, kahır kökünden geliyor; "Kahra tamammül edebilen" demek.

Sabredeceksiniz. Meşakkat geldiği zaman sabredeceksiniz. Nimet geldiği zaman şükredeceksiniz. Hiçbirinde negatif duruma düşmeyeceksiniz, puan kaybetmeyeceksiniz. Her halde;

"—Hoştur bana senden gelen; ya gonca gül yahut diken."

"—Mevlâ görelim neyler, neylerse güzel eyler." diyeceksiniz.

Allah hepinizi âfiyet üzere yaşatsın. Sıhhatli eylesin. Zengin eylesin. Huzurlu eylesin. Ama imtihan olarak hastalık gelirse Allah'a kullukta gevşememek lazım, isyan etmemek lazım. Pabuç gibi dilini sarkıtıp, gözünü yumup, ağzını açıp ileri geri konuşmamak lazım. Her şey olabilir.

Bir şey çok hoşuma gidiyor, eski vaazlarımdan beri her yerde

anlatırım, her yerde anlatılsa anlatılacak bir şey:

Dervişin birisini —iyi derviş, olgun bir mutasavvıf— bir şehrin girişinde yakalamışlar.

“—Gel buraya, seni yakaladık. Sen öbür düşman devletin casusnow.” demişler.

“—Değilim!” demiş, dinletememiş.

Almışlar, hapse tıkmışlar. Ondan sonra da yukarıdan emir gelmiş:

“—Kesin kafasını gitsin! Madem gelmiş, öldürün herifi!” demişler.

Elleri kolları bağlı bunu cellada doğru götürüyorlar. Kafasını taşa koyacaklar, baltayı kaldırıyor cellat, bir tane vurdu mu kelle bir tarafa, gövde bir tarafa; yani ölecek.

O sormuş kendi kendine, gözünü kapatmış, elleri bağlı zavallı gidiyor celladın önüne doğru... Demiş ki;

“—Sen dervişlikten bahsediyordun ey nefsim! ‘Allah’ın kaderine rıza göstermek lâzım!’ diyordun, ‘Teslimiyet lâzım!’ diyordun; şimdi gördün mü kaderin cilvesini, gördün mü olanı? Seni haksız bir şekilde suçladılar, casus olmadığın halde ‘casus’ dediler, haksız yere şimdi seni öldürmeye götürüyorlar. Buyur işte kader. Kadere rıza göstermek lazım, kadere teslim olmak lazım; gördün mü şimdi olanı? Hâlâ bu kanaatte misin? Hâlâ kadere razı mısın? Teslim misin?”

Kendi kendine soru soruyor. İçinde iki kutup var, birisi ötekisine soruyor. Sorduran Allah. Durup dururken bazen insanın içine bir soru gelir; sorduran Allah, imtihan ediyor. Nefsine soruyor. İnsanın nefsi yemek içmek ister, gezmek tozmak ister, yatmak oturmak ister. İnsanın içinde hani kişisel arzuları, hevesleri, şehvetleri var ya... Nefsine soruyor;

“—Razı mısın bu duruma?”

Sorduran Allah; imtihan.

Nefsi o soruya diyor ki;

“—Razıyım. Kaderim böyleymiş, ne yapayım? Kader bu, bir gün bitmeyecek mi bu hayat? Demek ki bu kadarmış ömrüm, burada bitecekmiş... *Eşhedü en lâ ilâhe illallah, ve eşhedü enne muhammeden abduhû ve rasûlühû…*”

Celladın önüne kadar gitmiş. Arkadan birisi bağırmış;

“—Durun! Yanlışlık var! Bu adam casus değil, ben bunu

tanıyorum!”

Oradan kurtulmuş. Kafası kesilecekti; ta celladın yanına gelmişken kurtulmuş.

Diyor ki;

“—Vallàhi, billâhi ölümden halâsıma değil —halâs, kurtulmak demek— hâlâ o andaki ihlâsıma seviniyorum!”

İhlâs; Allah’a bağlılığında öleceğim diye gevşeme yok.

Kafan kesilecek, razı mısın?

“—Razıyım, ne yapayım... Allah kafamın kesilmesini yazdıysa kessinler; kader.”

İhlâsa bak!

“—Vallahi halâsıma değil, o andaki ihlâsıma seviniyorum!” diyor.

Bu çok güzel bir fıkradır.

Tabii biz bu kadar kahraman değilizdir. Biz çok zayıfız. Elek gibiyiz, delik deşiğiz, kevgir gibiyiz. Bizim tutulacak yanımız yok, yük taşıyacak hâlimiz yok. Briket gibiyiz; üstümüze biraz basarlarsa toz duman oluruz.

Allah bizi affetsin… Allah bizi zorlu imtihanlara uğratmasın… Ama uğrasa da insanın kale gibi olması lazım, sapa sağlam müslüman olması lazım!

Bir daha bana şunu sormayın:

“—Hocam, ibadetten, zikirden zevk almıyorum, ne yapacağım?”

Zevk almadan yap. Zevk alırsan herkes yapar. “Ya bu çok zevkli bir şeymiş, ben de yapayım!” der. Dışarıdaki herifler de gelir, turistler de gelir; “Ya bu çok zevkli bir şeymiş!” diye onlar da gelir. Zaten adamlar zevk arıyorlar. Plajda zevk var diye plaja gidiyor, tiyatroda zevk var diye tiyatroya gidiyor; o zaman tasavvufta zevk var diye zevkine geliyor. Burası imtihan yeridir; zevk ve keyif yeri değildir.

Eskiden bir şeyh efendiye bir mürid gelince;

“—Ben sana derviş olmak istiyorum.”

Dermiş ki;

“—Evlâdım namazını kıl, orucunu tut; bizim işimiz biraz zordur, herkes yapamaz. Kendini sıkıntıya sokma, bildiğin gibi yaşa…”

“—Yok efendim, her şeye razıyım.”

“—Tamam, o zaman gel. Hadi bakalım yap şu işi. Hadi bakalım yap şu işi...” Bu sefer zor işleri yaptırıyorlar.

Neden?

“—Bakalım vazgeçebilecek mi? Bakalım sağlam eleman mı?” diye yokluyorlar.

Bir fıkra var, hoşuma gidiyor, onu da anlatayım. Böyle fıkralar hatırda kalıyor, insana da ibret oluyor.

İsmini söylemeyelim, büyük alimlerden bir tanesi... Ben biliyorum, bana söylediler. Ben ismini söylemeden size anlatayım.

Bu büyük alim —eski devirlerde— tefsirden kitap yazmış, büyük bir tefsir kitabı var. Hadisten kitap yazmış, büyük hadis kitabı var. Kelâmdan kitap yazmış, büyük kelâm kitabı ve saire... Çok alim ama tasavvufu bilmiyor. Neden?

Canım ben doktor olurum da elektrikten anlamam, buzdolabını tamir edemem, ona buzdolabı tamircisi gelir. Buzdolabı tamircisi olurum da ziraattan anlamam. Ziraattan anlarım da tıptan anlamam. Hatta veteriner oluyor, hayvanların tedavisinden anlıyor, insanlardan anlamıyor. Hatta kalp mütehassısı oluyor da mideden anlamıyor. Yani herkesin bir ihtisası var.

“—Ben tasavvufu bilmiyorum efendim.” demiş, evliyâullah büyüklerimizden birisinin yanına gelmiş.

O evliyâullah büyüğümüz de kutbu’l-aktab, zamanın kutbu, çok büyük bir zât. Demiş ki:

“—Tasavvuf bilgim yok. Ayıp oluyor, herkes bir şey soruyor, bilmiyorum. Beni talebeliğe kabul edin, bu ilmi de sizden öğreneyim, talebeniz olayım, kabul eder misiniz?”

“—Hay hay evlâdım, şeref olur. Tamam, talebem ol. Memnuniyetle kabul ederim. Senin gibi alim, fâzıl, yetişmiş tam hazır bir eleman, memnun olurum.” demiş.

“—Yalnız bizim tarikate girdin mi sana mânevî bir hal olur, kafandaki bütün bilgiler silinir. Cahil bir insan kalırsın. Kafan bomboş kalır. Kafandaki bilgilerin hepsini sileriz, kafan boş bir ev gibi kalır. Bomboş kalır; ne fıkıh bilgin kalır, ne tefsir kalır, ne hadis kalır, hepsi gider. Tasavvufu öğreteyim ama böyle bir durum var, böyle bir hal gelecek başına.”

“—Ha, öyle mi? Efendim ben bu işi bir düşüneyim.” demiş. Oradan bir kaçmış, bir daha gitmemiş.

Arkasından hoca efendi gülmüş, demiş ki;

"—Evet, o bilgileri alırdık ama daha sağlamını koyardık."

Çünkü dükkânı boşaltmayınca temizlenmez. Dükkânı iyi esaslı bir tamirat yapacaksan, yeni dekorasyon yapacaksan eski püskü tahtalar ile bu iş olmaz. Tertemiz güzelce boşaltırsın, ondan sonra yeni bir dekorasyon yaparsın, pırıl pırıl olur.

"—Alırdık ama daha sağlam, daha güzel bilgileri verirdik." demiş.

Tefsirin mânevî tarafını da bilirdi, bâtınî tarafını da bilirdi. Hadisin ruhunu anlardı.

Ümmî bir insana soruyorlar:

"—Şöyle bir söz rivayet ediyorlar, bu hadis mi?"

"—Evet, hadis."

"—Şöyle bir söz rivayet ediyorlar, bu hadis mi?"

"—Hayır, bu hadis değil."

İmtihan için karıştırıyorlar, yarısı hadis yarısı hadis olmayan şeyler;

"—Şöyle bir şey rivayet ediyorlar, bu hadis mi?"

“—Şurasına kadar hadis, şuradan sonrası hadis değil, şurasına kadar da yine hadis...”

“—Efendim, vallahi çok doğru, aynen kitaplarda söylendiği gibi! Nasıl biliyorsunuz?”

“—Evlâdım, hadis olduğu zaman senin ağzından bir nur çıkıyor, hadis olduğunu oradan anlıyorum. Hadis olmadığı zaman ağzından o nur çıkmadığından o sözün hadis olmadığını anlıyorum.” diyor.

Bu nedir? Bu kalp gözünün açılmasıdır, basirettir. Allah öyle anlattırıyor.

“—Alırdık ama âlâsını, daha güzelini verirdik.” demiş.

Kimisi razı olamaz. O da ilmi seviyor. Öteki ilmi de ilmine bir ilim daha katılsın, fiyakası daha artsın diye seviyor. Omuzuna dört tane yıldız koymuş, beşinci yıldızı konulsun diye seviyor. Tasavvuf da tevazu yolu olduğundan hoca onu deniyor, bakalım tevazuya yanaşacak mı?

“—Sileriz hepsini!”

“—Ha, o zaman istemem.”

Neden? Yıldızlardan vazgeçemiyor, bunları seviyor. Tozlanmasın diye yıldızları seviyor.

Tasavvuf o değil ki. Tasavvuf tevazu yolu olduğundan ilk o dersi vermek istiyor. Tasavvuf teslimiyet, bunu vermek istiyor. Onu anlamayınca ne oluyor? İş olmuyor.

Aziz ve muhterem kardeşlerim! Allah bize hakiki müslüman olmayı nasib etsin… Hakiki ârif olmayı da nasib etsin...

Kuru bilgiyle de olmuyor, ahlâkın güzel olması lazım. Bu iş ince görüyorsunuz, alimler bile atlayabiliyorlar. Alim oluyor, birçok şeyi biliyor ama atlıyor, fark edemiyor, geçiyor. Orasının inceliğini anlayamıyor.

Neden?

Ötekisi evliyâullah, bu evliyâullah değil; göremiyor.

İnsan profesör olabilir, insan allâme olabilir ama evliyâ olmak ondan daha başka bir şeydir. Allâmedir ama gözü bazı yerlerde kördür, bazı şeyleri göremez. Alimdir ama ârif değildir. Bu, ilmi kötülemek değil; bu, gerçeği söylemek. Bazı insan “alimim” diyor, “profesörüm” diyor... Etrafa bakın, irfanınızla ölçün, siz de ölçün, siz de bakın bakalım; profesör olmuş, vezir olmuş ama adam olmuş

mu? Onu bir ölçün.

Mühim olan vezir olmak değildir, adam olmaktır. Mühim olan alim olmak değildir, Allah'ın sevgili kulu olmaktır. Allah'ın sevgili kulu olmadıktan sonra ne olursan ol. İstersen Clinton'un yerine Amerika'ya seni başkan seçsinler, ne olacak; Allah'ın sevmediği bir kul olduktan sonra...

Hem insan Allah'ın sevmediği bir kul olursa, yasak yola saparsa çok çabuk yükselir. Bakarsın adam ta yukarılarda.

Nasıl çıktı?

Harama günaha aldırmadı, rüşvet ve saire; Mercedes sahibi de oldu, köşk sahibi de oldu; ye kürküm ye, herkesin rağbeti arttı...

Antalya'da adamın birisi posta, PTT kamyoneti gibi bir kamyonet satın almış. Dışını sarı renge boyamış. PTT yazmış. Posta telgraf telefon. Doğu Anadolu'ya gitmiş, gelmiş. Millet de onu PTT'nin arabası diye kontrol de etmemişler. Bu tarafa külliyetli miktarda uyuşturucu kaçırmış, Antalya'nın en büyük otellerinden birisini almış.

"—Neydi bu adam, bunu nereden aldı?" diye kimse soramıyor.

Türkiye'de "Serveti nereden kazandın?" diye sorma yok.

Almanya'da var. Almanya'da insana kök söktürürler.

"—Bu şeyi nereden kazandın?"

"—Şuradan kazandım."

"—Peki kazandıysan vergini verdin mi?"

"—Vermedim."

Bu sefer vergi cezasını öyle bir verirler ki bütün servetini elinden alırlar!

Ama Türkiye'de adam Antalya'da deniz kenarında bir koca otele birden sahip oluyor, "Nereden sahip oldun?" diye sorulmuyor. Kara para; menşei sorulmuyor. Türkiye böyle.

Harama razı oldu mu insan... O afyonu taşıyor. Onu alan ölüyor. Nasıl ölüyor? Titreye titreye ölüyor. Hastaneye düştüğü zaman… Doktorlar bilir bunu.

Kollarına iğneleri sokuyorlar... Uyuşturucu...

Onlar sonra insanlıktan çıkıyor. Adam öldürüyor. Yirmi beş kuruşu görse, biraz bir para görse tekrar uyuşturucu alayım diye babasını dövüyor, anasını dövüyor; insanlıktan çıkıyor.

Uyuşturucuya alıştırmak, uyuşturucuyu nakletmek çok büyük cinayet…

Ama bu cinayete alıştırılmış. Alıştırıyorlar; liselileri alıştırıyorlar, ortaokuldaki çocukları alıştırıyorlar:

"—Gel bak, sana bugün bir şey yapacağız." diyorlar, alıştırıyorlar.

Neden? Müşteri artıyor. Sonra onlara o esrardan satacak.

O da çok zevkli diye başlıyor, ondan sonra ömrü hastanede geçiriyor. Titreyerek, insanlıktan çıkarak öyle ölüyor.

Devlet bunu bildiği için, hatta devletlerarası bazı şahıslar bunu bildiğinden uyuşturucuyla ilgili devletlerarası kontroller var. Bu devletin adamlarının bile üstünde adamlar var. Interpol diyorlar, uyuşturucu trafiğini takip ediyor. Narkotik şube deniliyor. Gider, istediği adamı durdurur, istediği adamı yakalar.

Neden? Bunu engellemeye çalışıyor.

Ama işte haramdan günahtan korkmadı mı insanlar, oradan buradan zengin olabiliyorlar.

İşte Müslümanlık bu! Müslümanlık böyle avantajlara icabında elinin tersiyle bir tane vurup;

"—Ben Allah yolunda yürüyeceğim! Ben harama bulaşmam! Ben çoluk çocuğuma haram yedirmem! Ben yanlış iş yapmam! Ben başkasının kanına girmem! Ben bir başkasının hayatıyla oynamam!" demeyi gerektiriyor.

Müslüman böyle işte; menfaati de terk edebilir, meşakkati de göğüsleyebilir. Allah'ın imtihanı bu…

Neden böyle? Böyle olması güzel mi?

Çok isabetli, çok güzel, çok hikmetli! Çünkü tatlı olsa herkes gelir. İslâm hem kolaydır hem de bazen tatlı bazen tatsızdır, bazen zevkli bazen zevksizdir. Zevksiz tarafından da hiç çekinmeden zevk almaya çalışmak lazım.

Oruç tutmak zordur. İlk gün insana çok zor gelir, benzi sararır, midesi acır. İkinci, üçüncü gün alışır. Eh, orucun da zevki var.

"—Neydi o günler, ne mübarek günlerdi."

Orucu da sevmek lazım. Cihad da güzel, oruç da güzel, hac da güzel! Hacdaki izdiham da güzel, sıkıntı da güzel, her şey güzel…" demek lazım. İslâm'ı öyle sevmek lazım.

Mühim bir konu olduğu için bunda biraz fazlaca durduk.

d. Ödenmemiş Borç Ahirette Ödettirilir

İkinci hadîs-i şerif:

Bu da Abdullah ibn-i Amr ibnü'l-Âs RA'dan bir hadîs-i şerif. İbn-i Mâce'de var, diğer kaynaklarda var.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:[107]

إِنَّ الدَّينَ يُقْتَصُّ مِنْ صَاحِبِهِ يَوْمَ القِيَامَةِ اذا مات ، إلاّ مَنْ تَدَيَّنَ فِي ثَلاَثِ خِلاَلٍ: الرَّجُلُ تَضْعُفُ قُوَّتُهُ فِي سَبِيلِ اللهِ ، فَيَسْتَدِينُ يَتَقَوَّى بِهِ لِعَدُوِّ اللهِ وَعَدُوِّهِ ؛ وَرَجُلٌ يَمُوتُ عِنْدَهُ مُسْلِمٌ ، لاَ يَجِدُ مَا يُكَفِّنُهُ وَ يُوَارِيهِ إلاّ بِدَيْنٍ ، فَيَمُوتُ وَلَمْ يَقْضِهِ ؛ وَرَجُلٌ خَافَ عَلَى نَفْسِهِ الْعُزْبَةَ ، فَيَنْكِحُ لِيُعِفَّ نَفْسَهُ بِذٰلِكَ خَشْيَةً عَلَى دِينِهِ ؛ فَإِنَّ اللهَ يَقْضِي عَنْ هٰؤُلاَءِ يَوْمَ الْقِيَامَةِ (ه. هب. عن ابن عمرو)

RE. 98/2 (*İnne'd-deyne yuktassu min sàhibihî yevme'l-kıyâmeti izâ mâte, illâ men tedeyyene fî selâsi hılâlin: Er-raculü tad'ufu kuvvetuhû fî sebîli'llâhi, feyestedînu yetekavvâ bihî li-adüvvi'llâhi ve adüvvihî; ve raculün yemûtu indehû müslimün, lâ yecidü mâ yükeffinuhû ve yüvârîhi illâ bi-deynin, feyemûtu ve lem yakdıhî; ve raculün hâfe alâ nefsihi'l-uzbete feyenkihu li-yuiffe nefsehû bi-zâlike haşyeten alâ dînihî; feinna'llâhe yakdî an hâulâe yevme'l-kıyâmeti*.)

Uzunca metnini okuduk, şimdi kısa kısa mânasını verelim.

(*İnne'd-deyne*) (Muhakkak ki borç…)

Deyn, "de" harfiyle olursa Arapça'da "borç demek". *Duyûn*, "borçlar" demek. *Duyûn-i umûmiyye* vardı Osmanlılar zamanında, duymuşsunuzdur.

---

[107] İbn-i Mâce, *Sünen*, c.VII, s.282, no:2426; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.IV, s.404, no:5559; İshak ibn-i Râhaveyh, *Müsned*, c.II, s.484, no:1064; Abdullah ibn-i Amr ibnü'l-As RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.VI, s.230, no:15470; *Câmiü'l-Ehàdîs*, c.VII, s.263, no:6257.

(*İnne'd-deyne yuktassu min sàhibihî yevme'l-kıyâmeti*) “Muhakkak ki borç, kıyamet gününde sahibinden onun mukabili kısas olarak, sevabı alınarak ödettirilir.”

Bir adam borçlu öldü mü... Ali, Veli'ye borçlu. Allah ahirette Ali'nin sevabını alır, alacaklı olan Veli'ye verir. Ali borcunu ahirette kısas yoluyla sevabından öder. Ahirette para pul kıymetli değil; orada sevabı verilir.

Sahibi borçlu, onu öder. Borçluya bu borç ödettirilir. Alacaklıya verdirtilir.

(*İzâ mâte*) “Borcunu ödemeden öldüyse...” Adam borçlu, borcunu ödemedi, öldü; ahirette ödeyecek. Bunun çaresi yok.

(*İllâ men tedeyyene fî selâsi hılâlin*) “Üç durumda borçlanan insandan, Allah ahirette borcunun karşılığını çekip almaz, affeder.”

Affeder de alacaklı mahrum mu kalır?

Hayır, alacaklıyı kendisi memnun eder, borçluyu kurtarır.

O üç kişi kimmiş, onları anlatıyor Peygamber Efendimiz.

Muhterem kardeşlerim!

Buraya kadarki kısımdan şu ders çıkıyor:

Mümkünse kimseden borç almayın. Yorganınıza göre ayağınızı uzatın. Borç almadan işinizi görmeye çalışın. Mecbur oldu da borç aldıysanız, borcunuzu ödeyin. Kalleşlik etmeyin. Aldığınızı ödemekte sallanmayın, gevşek davranmayın. Adamı pişman etmeyin. Adamı mağdur etmeyin. Size iyilik yapan adamı yaptığı iyilikten pişman duruma düşürmeyin, ödeyiverin. Nasıl tatlı tatlı aldınız, ilk fırsatta tatlı tatlı veriverin.

Şimdi bizim bu devirde bu kalktı. Onun için Allah için borç veren de kalktı. Allah için borç veren de yok veya yok denecek kadar az. Allah için aldığı borcu ödeyen, anında ödeyen de çok az.

Biz burada camiamızın, ihvânımızın işlerini görmek için, derginin masrafını karşılamak için şirketler kuruyorduk. Para yok. Hepimiz mâlum memur, talebe ve saire... Para yok. Borç alıyorduk. Borçlarımızı elimize imkân geçince vaktinden evvel götürüp ödüyorduk. El-hamdü lillah, bize şöyle dediler:

“—Ya sizin kadar borcuna sâdık insan görmedik.”

Bazı şirketlerimizi öyle kurduk. Şimdi şirketlerimiz Allah'ın lütfuyla büyüdü ama ilk alınışı sıfır, ilk borçla başlanmıştı. Ödedik.

Allah ödemek niyetiyle, hâlis niyetle borç alana ödemeyi de

nasib eder.

Ama bu devirde ne yapılıyor?

"—Heriften borcu alayım. Ondan sonra vermeyeyim. O beni mahkemeye versin. Mahkeme iki sene sürer. Sürdükten sonra, 'Tamam, kabul ettim.' diyeyim. Zaten üç sene dört sene geçinceye kadar o paranın canı çıkar, pula döner."

Parayken pula döner, altınken bakıra döner; değil mi?

Ben bu sene birisinden yüz milyon alsam, dört sene sonra yüz milyon ödesem ne olur?

Kargalar bile etrafımıza toplanır "gak gak gak" güler. Kargalar bile güler, bu işi anlar. Dört senede enflasyon olan bir ülkede parayı aynen verirsen olur mu? Al sana yüz milyon...

Bizim bir profesör arkadaş anlatıyor:

Birisi;

"—Aaa! Nihatçığım, gözlerinden öperim..." Şapur şupur yanaklarından öpmüş. "Sana bir borcum vardı, al şu beş lirayı…"

"—Ne bu?" demiş.

"—Hani senden on beş yıl önce talebeyken, beraberken bir beş lira almıştım ya; içime dert oldu aziz kardeşim, şimdi seni gördüm, al beş lirayı."

"—Almam!" demiş.

"—Niye?"

Bu Koska yokuşunda, Beyazıt'tan Aksaray'a inen yokuşta oluyor.

"—Beyazıt'a kadar gideceğiz."

"—Ee?"

"—Beyazıt Umumî Kütüphanesi'ne gireceğiz."

"—Ee?"

"—Beyazıt Umumî Kütüphanesi'nde gazete koleksiyonları kısmına geçeceğiz."

"—Ee?"

"—O on beş yıl evvelki gazeteyi bulacağız. O zaman bir altın lira kaç paraydı, ona bakacağız. Bakalım şu beş lirayla o zaman ne alınıyordu?"

Ben hatırlıyorum, Türkiye'de dolar 2,5 liraydı.

Şimdi kaç? 70 bin.

Ben hatırlıyorum, bir kilo et 120 kuruştu.

Şimdi kaç? 450 bin.

Olur mu şimdi; ben senden et almıştım, “Sana 120 kuruş borcum vardı.” desem, şimdi kasaba götürsem kargalar gülmez mi?

Herkes güler.

Şimdi herkes böyle yapıyor. Borcu alıyor, kurnaz... Ama kurnazlık değil; bu ateşle oynamak. Allah bunu sevmez. Allah bunun cezasını verir. Borcunu verecek, ne zaman eline geçerse verecek. Katık bile yemeyecek, borcunu verecek.

Onun için, herkes şimdi borç vermiyor. Birisi borç isterse “Vallahi yok kardeşim!” diyor. Olmaz olur mu, dolu! Onun da yemini yalan. Olmaz olur mu? Adamı gözün tutmuyorsa bari “Sana verilecek borcum yok, param yok.” de.

Veyahut;

“—Tamam, borç veririm ama altın veririm.” diyor.

Haklı.

“—Ben sana beş yüz altın vereyim, sen de bana beş yüz altın

geri öde."

Haklı.

"—Yoo, olmaz. Türk parası borç verirsen ver, vermezsen Allah'a ısmarladık..."

"—İyi tamam, güle güle o zaman... Güle güle, ne yapalım..."

Türk lirasının %70 enflasyonu var. Bunları herkes biliyor. Borçlu alacaklı işlerinde çok oyunlar oluyor. Ortaklıklarda çok hileler, aldanmalar, aldatmalar oluyor.

Adam alacağını alamıyor, mafyaya gidiyor, diyor ki;

"—Şu herifte benim alacağım var, şunu al."

O da;

"—İyi ama üçte birini bana verirsen alırım." diyor.

"—Tamamı batacağına, hiç olmazsa üçte ikisi bana gelsin." diyor.

Mafya silahını çekiyor, adama gidiyor, masasına tabancayı koyuyor, yakasına yapışıyor, iki gözünün ortasına burnunun üstüne bir kafa atıyor, şarıl şarıl burnunda bir çeşme, kan akıtıyor, ondan sonra parayı adam getiriyor.

Be adam! Bunu önceden getirseydin ya? Üçte birini mafyaya ne verdirtiyorsun? Borcunu getirsene!

Getirmiyorlar.

Bunlar kıyamet alâmeti. Bunlar huy bozukluğu. Bunlar gayri İslâmî davranışlar. Çok yaygın. Herkes şimdi bu durumda. Çok büyük bir ekseriyet bu durumda.

Allah ıslah etsin… Allah borç belasına düşürmesin...

Kötü niyetli oldu mu borçlunun ibadeti kabul olmaz. Öldüğü zaman başı derde girer. Cenaze namazı kılınacağı zaman önce "Haklarınızı helal edin." deniliyor. Hak helal edilmezse olmaz. Kul hakkı önemlidir, millet bunu bilmiyor. Dürüstlük kalmadı. Tüfek icat oldu, delik demir çıktı; mertlik bozuldu. Faiz çıktı, enflasyon çıktı; mertlik bozuldu. Bizimkiler de sapıttı...

Çok hoşuma gidiyor: Bizim bir hacı arkadaşımızın babası dükkânına gelmiş, bakmış dükkânın içinde bir sürü kâğıt.

"—Bunlar ne evlâdım?"

"—Senet sepet, bono..."

"—Eyvah! Şimdi kâğıda mı kaldı evlâdım ticaret? Biz eskiden

bir söz üzerine dükkânı verirdik.”

“—Hacı amca, bana elli top kumaş lazım, param yok, inşaallah satıp getiririm.”

“—Al evlâdım beğendiklerini, git...”

E senet sepet, yazı?

“—Yoktu.” diyor.

“—Vah vah vah evlâdım, şimdi senede sepete mi kaldı?”

Senede sepete kaldı. Bonoya kaldı. Hem de onlar da ödenmiyor. Onlar da protestoya uğruyor, avukata gidiyor, alınıncaya kadar bilmem ne oluyor... Adam da avukat; geç ödediği için üstüne temerrüt faizi ekleyecek. Geliyor bana soruyor: “Üstünü ödeyeyim mi ödemeyeyim mi? Hocam faiz midir, değil midir? Alalım mı, almayalım mı?..”

Karmakarışık haramlar günahlar... Toplumun içi çok berbat.

Bir kimse borçluysa borcu kıyamet gününde ondan kısas yoluyla bu alınır, üç durumdaki insan, üç durumda borçlanan insandan alınmaz. Allah onları kurtaracak. Onlar kim?

1. Birisi, (*Er-raculü tad'ufu kuvvetuhû fî sebîli'llâhi*) “Adam Allah yolunda cihad edecek ama Allah yolunda kuvveti zayıfladı; kılıcı yok, atı yok, zayıf, askerî teçhizâtı yok. (*Feyestedînu*) Borçlanıyor. (*Yetekavvâ bihî li-adüvvi'llâhi*) Bu borçlandığıyla silah, malzeme, teçhizât alıyor, Allah düşmanına karşı kuvvetlenmek için.”

Zayıftı; kuvvetlenmek için, düşman saldırıyor diye borç alıyor; silah, cephane, teçhizât alıyor. (*Bihî li-adüvvi'llâhi ve adüvvihî,*) Kendisinin düşmanı ve Allah'ın düşmanı olan kişilere karşı borç alıyor, silah teçhizât alıyor.”

Bu adamın vaziyeti, askerî durumu zayıftı; silah için borçlanıyor. Sonra ödeyemedi, öldü, şehid oldu. Ne olur?

Allah bunun borcunu ahirette alacaklısına bundan sevabı çekip alıp vermez. Bundan borç istemez, kendisi öder. Alacaklıyı memnun eder, bunu kurtarır.

Neden? Niyeti iyiydi, düşmana karşı askerî bakımdan kuvvetlenmek için bu işi yaptı. Bu bir.

2. İkincisi; (*Ve raculün yemûtu indehû müslimin*) Bir adam bir insanın yanına geliyor, misafir... Erzurum'dan geldi. Diyelim ki

Hakkâri'de oturuyordu, Van'daki komşusuna geldi. Neden?

Orada anarşi var mesela. Misalle anlatalım diye söylüyorum.

Birisinin yanına geldi, orada öldü. Zaten yanına geldiği adam da fakir, o da zengin değil. Ama ne yapsın, öbür tarafta can korkusu var, bu buraya geldi, buna misafir oldu. Akrabası, "gık" diyemedi, bunun yanında öldü.

(*Lâ yecidü mâ yükeffinuhû ve yüvârîhi*) Kendisine kefen alacak, onun teçhiz ve tekfînini, sarılmasını ve sairesini yapacak parası olmayan bir akrabasının, dostunun, müslümanın yanına geldi; o adam öldü. Ancak onun kefenlenmesi ve tekfîninin yapılması, (*illâ bi-deynin*) borçlanarak olabilecek."

Adam borç aldı. Vefat etmiş misafirin teçhiz ve tekfînini yaptı; borcu ödeyemeden öldü.

Borcu niçin yapmıştı? Kendi keyfi için yapmamıştı, bu fukarâcık müteveffânın teçhiz ve tekfîni için yapmıştı.

Bundan da Allah borcu sormaz. Ahirette ötekisini memnun eder, onu da borçtan muaheze etmez, kurtarır.

3. (*Ve raculün hàfe alâ nefsihi'l-uzbete feyenkihu*) "Ve bir adam ki bekârlıktan kendisi hakkında korkuyor:

"—Eyvah! Ben bekâr kalırsam günaha sapabilirim, vaziyetim iyi olmayabilir. Belki bir hata işlerim..."

Bir kadın nikâhlıyor, evleniyor, düğün yapılıyor. (*Li-yuiffe nefsehû bi-zâlike*) "Kendisinin iffetini böylece harama sapmaktan, sarkmaktan korumak için evleniyor." (*Haşyeten alâ dînihî*) Dindarlığına bir gölge düşmesin, günaha harama sapmasın diye bunu yapıyor."

Ve böylece ölüyor. Düğün parasını ödeyemedi, öyle öldü. Ne olur? Bundan da alınmaz.

Neden? İyi niyetliydi.

Demek ki kendi dindarlığını korumak, nefsini haramdan korumak için, düğün için para alsa, ödeme imkânı bulamadan ölse Allah muaheze etmez. Cihad için teçhizât alsa, ödeyemese Allah muaheze etmez. Yanına bir misafir geldi, kendisinin parası yok, onun teçhiz ve tekfîni için borçlandı; ödeyemezse Allah muaheze etmez, ahirette onu güç durumda bırakmaz.

Bunlar üç tane misal olmuş oldu. Demek ki böyle sebepler olursa, Allah ahirette borçluyu sıkıştırmıyor.

Neden? Niyeti iyiydi. Hem ödemeye niyeti vardı hem de borç almaktaki niyeti iyi.

Adamın bu devirde niyeti böyle değil. Dükkânı var, işi var, daha genişlemek için borç alıyor. Arabası var, malı var mülkü var, onlar zarara uğramasın diye buradan borç alıyor. Kerata! Senin orada tarlan var, bahçen var, malın var; onu satıp da işini görsene! Hayır, o değerlenecek. O değerlenecek diye onu satmıyor, burada birisinden borç alıyor, ondan sonra borcun üstüne yatıyor. Böyle olunca da cezayı çeker.

e. Allah Yolunda Zikrin Mükâfâtı

Üçüncü hadîs-i şerif. Üç hadisle bitireceğiz herhalde...

Muaz ibn-i Enes RA'dan Ahmed ibn-i Hanbel rivayet eylemiş.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:[108]

إِنَّ الذِّكْرَ فِي سَبِيلِ اللّٰهِ يُضَعَّفُ فَوْقَ النَّفَقَةِ سَبْعَمِائَةِ ضِعْفٍ

(حم. طب. عن معاذ بن أنس)

RE. 98/3 (*İnne'z-zikre fî sebîli'llâhi, yuda'afu fevka'n-nafakati seb'a mieti dı'fin.*)

(*İnne'z-zikre*) "Muhakkak ki, şüphesiz ki, kuşkusuz ki zikretmek... Nerede? (*Fî sebîli'llâhi*) Allah yolunda zikretmek."

Allah yolunda zikretmekten maksat ne olabilir?

Bir çarpışırken zikrediyor:

"—Allah Allah Allah…. Allah Allah Allah… Allah Allah Allah..." diye cihad ederken zikrediyor.

(*Fî sebîli'llâh*) başka ne olur?

Hacca gidiyor, hacca giderken zikrediyor. Hac yolu Allah yoludur, fî sebîlillahtır, o da cihad gibidir. Hacca giderken zikrediyor. Bu mânaya olabilir.

Ya da daha başka mâna ihtimalleri var. Mesela Allah'ın rızası için, Allah'ın dinine yardım olsun diye çıkıyor vaaz ediyor,

---

[108] Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.III, s.438, no:15651; Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.XX, s.186, no:405; Muaz ibn-i Enes RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.IV, s.356, no:10879; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.VII, s.263, no:6358.

gerçekleri anlatıyor. Mesela Yâsîn sûresinde... Mübarek insanları öldürmeye kalkmış. O, şehrin öbür tarafından koşarak geliyor, diyor ki;

"—Ey insanlar! Yapmayın, bunlar mübarek insandır, doğruyu söylüyorlar. Bunlar hak yolda. Siz bunları öldürmekle günaha girersiniz. Allah'a karşı mı geliyorsunuz?"

Bu nedir? Bu da bir zikirdir, yani insanlara doğruyu göstermek için hatırlatmadır.

Bir kavim sapık, yanlış bir iş yapıyor, topluca plajda hepsi veyahut gazinoda vur patlasın çal oynasın...Gidip de:

"—Ey kavim, ey insanlar, ey gafiller, ey cahiller, ey kardeşlerim! Yapmayın böyle ya! Bunun cezası büyük olur!"

Veya birileri birisine zulüm ediyor:

"—Yapmayın ya bu zulmü! Bu fukarâcıktan ne istiyorsunuz? Başınıza bela gelir." diyor.

Bu nedir? Bu da bir çeşit zikirdir.

Allah rızası için insan bazen böyle tehlikeli şeyleri söyler. Tehlikeli yerlerde korkmaz, söyler. Bu da bir çeşit zikir.

Bu kelime böyle mânalara gelebilir. Ama ilk hatıra gelen mânası; savaşırken Allah demek, hacca giderken zikir yapmak.

Bunun sevabı ne kadardır?

(*Yuda'afu*) "Sevabı kat kat fazlalaştırılır. Allah yolunda infaka, masraf yapmaya, harcama yapmaya kat kat fazla sevap verilir. Ne kadar fazla? (*Fevka'n-nafakati bi-seb'i*mieti dı'fin) Yedi yüz kat daha fazlalaştırılır."

Şöyle söyleyelim:

Allah yolunda masraf yapıyorsunuz. Allah yolu cihadsa cihada masraf yapıyorsunuz; tabanca aldınız, mermi aldınız, şunu aldınız bunu aldınız, çizme aldınız ve saire… Giyecek yiyecek aldınız, motorize bir şeyler aldınız. Bunun sevabı bire yedi yüz. Bunun bir sevabı var, infak bu. Veya hacca para harcıyorsunuz, bunun bir sevabı var. Zikrullah bundan yedi yüz kat daha sevap! Para vermekten, infaktan yedi yüz kat daha sevaplı!

Buradan zikrin ne kadar kıymetli olduğunu anlıyoruz. Elimize tesbihi alıp da yaptığımız zikirler ne kadar sevaplıymış, o mâna çıkıyor.

Allah-u Teàlâ Hazretleri'ne hamd ü senâlar olsun ki bizi zikrin karşısında etmedi, zikre düşman etmedi.

Adam müslüman ama, şeriatçi ama, radikal ama zikrin karşısında... Gel işte bak buyur, zikrin sevabını gör. Müslümanım" diyorsun, ortalıkta dolaşıyorsun; İslâm'dan haberin yok!

Senin kadar bilgi bizde de var. Senin okuduklarını biz de okuduk, daha fazla okuduk. El-hamdü lillâh okuduk. Okumasak bizi küçük görürlerdi.

"—Bu da bir şey bilmiyor. Ne tahsili var? Ateş olsa cürmü kadar yer yakar." derlerdi.

Şimdi kimse bir şey diyemiyor. Ye kürküm ye... Kocaman kocaman unvan yazıyoruz, Prof. Dr. bilmem ne diye; adam "gık" diyemiyor. Bu adam biliyor diye bir şey diyemiyor. Dut yemiş bülbüle dönüyor. Bir şey söyleyemiyor.

Neden? Onun bildiğini biz de biliyoruz, daha âlâsını biliyoruz, daha fazlasını biliyoruz.

Sıkıştırıyoruz:

"—Tasavvufa karşısın; işte bak hadîs-i şeriflere! Zikre karşısın; işte bak ayetlere!" diyoruz.

"—Sen müslümansın da bu koca cemaatler müslüman değil mi? Sadece İslâm'ı sen mi biliyorsun?"

Allah'a çok şükür, Allah bizi sevdiği yolda eylemiş; sevdiği yoldan ayırmasın… Allah hepinizden razı olsun... Yolunda dâim etsin… Zikrinde kàim eylesin… İki cihanda aziz ve bahtiyar eylesin…

Fâtiha-i şerife mea'l-besmele!

07. 04. 1996 – İskenderpaşa Camii